

ભગવાન શ્રી કુંદકુંદ-કહાન જૈન શાસ્ત્રમાળા પુષ્પ-૧૩૩

શ્રી વીતરાગાય નમઃ

શ્રી સમંતભદ્રસ્વામી વિરચિત

શ્રી

રત્નકરણક શ્રાવકાચાર

મૂળ શ્લોક અને સંસ્કૃત ટીકાના

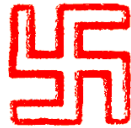
ગુજરાતી અનુવાદ સહિત

: અનુવાદક :

છોટાલાલ ગુલાબચંદ ગાંધી (સોનાસણ)

બી. એ. (ઓનર્સ); એસ. ટી. સી.

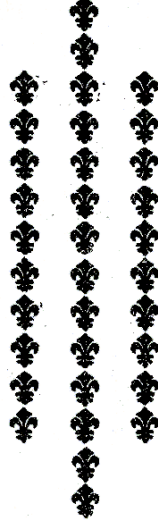
: પ્રકાશક :

શ્રી દિગમ્બર જૈન સ્વાધ્યાય મંદિર ટ્રસ્ટ,

સોનાગઢ (સૌરાષ્ટ્ર)

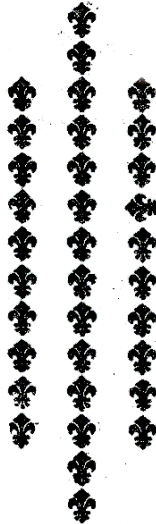
प्रथमावृत्ति : प्रत २१००

वीर. नि. सं. २५०२ वि. सं. २०३२

किमत

₹ = ००

: मुद्रक :

भगनलाल जैन

अजित मुद्रणालय

सोनगढ (सौराष्ट्र)

Thanks & Our Request

This shastra has been kindly donated by Chandrakant and Niru Shah, London, UK who have paid for it to be "electronised" and made available on the internet.

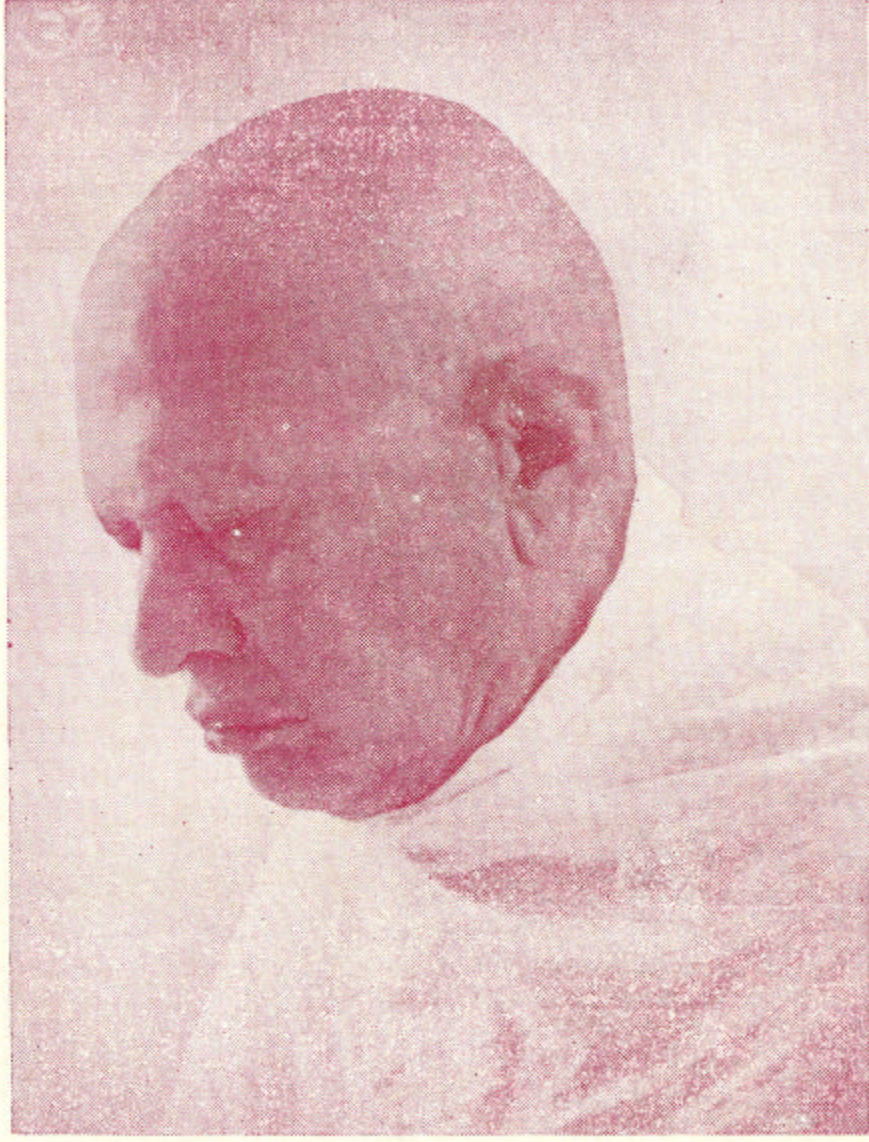
Our request to you:

1) Great care has been taken to ensure this electronic version of [Ratnakarandak Shravakachar \(Gujarati\)](#) is a faithful copy of the paper version. However if you find any errors please inform us on rajesh@AtmaDharma.com so that we can make this beautiful work even more accurate.

2) Keep checking the version number of the on-line shastra so that if corrections have been made you can replace your copy with the corrected one.

Version History

Version Number	Date	Changes
001	6 September 2008	First electronic version

परम पूज्य आत्मज्ञानंत श्री कानलस्वामी

શ્રી સર્વજ્ઞાય નમઃ

પ્રકાશકીય નિવેદન

આ ગ્રંથનું નામ 'રત્નકરણક ઉપાસકાધ્યયન' છે. સામાન્ય રીતે તે 'રત્નકરણક શ્રાવકાચાર' એ નામથી પ્રસિદ્ધ છે. સમાજમાં તે ઘણો પ્રસિદ્ધ ગ્રંથ છે. ઉપલબ્ધ શ્રાવકાચારોમાં તે અતિ પ્રાચીન અને સુસંપન્ન શ્રાવકાચાર છે. તેના રચયિતા શ્રી સમન્ત-લદ્રાચાર્ય છે. તેમણે આ ગ્રંથમાં સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્ર—એ ત્રણેને ધર્મ કહીને તેનું વર્ણન કરતાં સમ્યક્ચારિત્રમાં સમાવિષ્ટ શ્રાવકાચારનું નિરૂપણ કર્યું છે, જે મુમુક્ષુઓ માટે અત્યંત ઉપયોગી અને આચરણીય છે.

તેના ઉપર શ્રી પ્રભાચન્દ્રાચાર્યે સંસ્કૃત ટીકા કરી છે જે આ ગ્રંથમાં પ્રકાશિત કરવામાં આવી છે. અને તે ઉપરથી તેનો ગુજરાતી અનુવાદ કરવામાં આવ્યો છે, જે પ્રથમ વાર જ આ સંસ્થા તરફથી પ્રકાશિત કરતાં અત્યાનંદ અનુભવાય છે.

શ્રાવકનું અંતર તથા બાહ્ય ચારિત્ર કેવા પ્રકારનું હોવું જોઈએ તેના ઉપર સાર-ગલિત પ્રવચન આત્મજ્ઞ સંત પૂજ્ય શ્રી કાનજીસ્વામી દ્વારા અનેક વાર કરવામાં આવે છે તેથી જૈનસમાજ ઉપર તેઓશ્રીનો મહાન ઉપકાર છે. તેમનાં પ્રવચનમાંથી પ્રેરણા પામીને તેમ જ તેઓશ્રીના સાન્નિધ્યમાં રહીને, સદ્ગુણપ્રેમી ભાઈશ્રી છોટાલાલ ગુલાબચંદ ગાંધી (સોનાસણવાળા)એ આ અનુવાદ તૈયાર કરી આપ્યો હતો, તેનું પ્રકાશન થાય તે પહેલાં તેમનું દેહાવસાન થઈ ગયું. તેની નોંધ લેતાં અતિખેદ થાય છે અને તેમના પ્રત્યે સાભાર શ્રદ્ધાંજલિ વ્યક્ત કરીએ છીએ.

શ્રીયુત છોટાલાલભાઈ બી. એ. (એનર્સ), એસ. ટી. સી. હતા. તેઓ સરકારી હાઈસ્કૂલના નિવૃત્ત આચાર્ય હતા. વળી તેઓ સાબરકાંઠા ખેતાલીસ દ. હુ. દિ. જૈન કેળવણી મંડળના પ્રમુખ તથા શેઠ જી. ઉ. દિ. જૈન છાત્રાલય, ઈડરના ટ્રસ્ટી અને માનદ મંત્રી હતા. તેઓ મુખ્યત્વે જૈનતત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસમાં, આધ્યાત્મિક શાસ્ત્રોનાં વાંચન-મનનમાં તેમ જ જૈનસાહિત્યની સેવા અને સત્સમાજમાહિ ધાર્મિક પ્રવૃત્તિમાં ખોતાનું જીવન વ્યતીત કરી રહ્યા હતા. અવકાશ પ્રાપ્ત કરીને સોનગઢ આવતા અને પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીનાં પ્રવચનો તથા તત્ત્વચર્ચાનો અલભ્ય લાભ લેતા હતા. તેઓ શાંત, સરળસ્વભાવી, વૈરાગ્યભાવનાવાંત,

[૪]

અધ્યાત્મરસિક સન્નન હતા. તેમણે આ શ્રાવકાચાર ગ્રંથનો ગુજરાતી અનુવાદ અત્યંત ખંત અને ચીવટપૂર્વક તદ્દન નિઃસ્પૃહભાવે કરી આપ્યો હતો. તદુપરાંત તેમણે 'સમાધિ-તાંત્ર'નો તથા 'ઇષ્ટોપદેશ'નો ગુજરાતી અનુવાદ પણ કરી આપ્યો હતો કે જે અગાઉ પ્રસિદ્ધ થઈ ગયેલ છે. તે સર્વ કાર્ય માટે આ સંસ્થા તેમની અત્યંત ઋણી છે અને તેઓ જ્યાં હોય ત્યાં આત્મસાધનામાં વિશેષ પ્રગતિ કરીને ધ્યેયની પ્રાપ્તિ શીઘ્ર કરી દ્યે એવી અંતરથી ભાવના ભાવે છે.

આ અનુવાદ આદ્યંત તપાસીને જેમણે પોતાના વિશાળ શાસ્ત્રજ્ઞાન વડે યોગ્ય સંશોધન કરી આપ્યું છે અને માર્ગદર્શન આપ્યું છે, તે સહાયતા માટે આ સંસ્થાના માનનીય બૂલપૂર્વ પ્રમુખ ભાઈશ્રી રામજીભાઈ દોશીનો અમે હૃદયપૂર્વક આભાર માનીએ છીએ.

મુસુક્ષ્મો આ ગ્રંથનો વિશેષ લાભ લઈ શકે એ હેતુને લક્ષમાં રાખીને આ ગ્રંથની કિંમત ઘટાડવા માટે શ્રી તલકચંદ્રભાઈ જીવરાજ શાહનાં ધર્મપત્ની શ્રી કાંતાબેન તરફથી રૂ. ૪૦૦૧૫ મળ્યા છે, તે માટે તેમનો આભાર માનીએ છીએ.

અનિત મુદ્રણાલયના સંચાલક શ્રી મગનલાલજી જીને કુશળતાપૂર્વક આ ગ્રંથની સુંદર છપાઈ આદિ કાર્ય કરી આપ્યું છે તે જદલ તેમનો આભાર માનવામાં આવે છે.

આ ગ્રંથમાં પ્રરૂપિત શ્રાવકાચારને યથાર્થ સમજી, જીવનમાં પરિણુમાવીને જગતના સર્વ જીવો આત્મહિત સાધો અને વીતરાગ પંથને સહાય અનુસરો એવી ભાવના ભાવીએ છીએ.

સોનગઢ
દીપાવલિ
વિ. સં. ૨૦૩૨

સાહિત્ય પ્રકાશન-સમિતિ
શ્રી દિ. જૈન સ્વાધ્યાય મંદિર ટ્રસ્ટ,
સોનગઢ (સૌરાષ્ટ્ર)

—: અનુક્રમણિકા :—

વિષય	શ્લોક	પૃષ્ઠ	વિષય	શ્લોક	પૃષ્ઠ
પહેલો અધિકાર			રેવતીરાણીની કથા : ૪	—	૬૦-૬૨
મંગલાચરણ	૧	૧-૪	જિનેન્દ્રમકત શેઠની કથા : ૫	—	૬૨-૬૪
પ્રતિજ્ઞા	૨	૫-૬	વારિષેણીની કથા : ૬	—	૬૪-૬૭
ધર્મનું લક્ષણ	૩	૭-૧૦	વિષ્ણુકુમાર સુનિની કથા : ૭	—	૬૭-૭૨
સમ્યગ્દર્શનનું લક્ષણ	૪	૧૦-૧૨	વજ્રકુમારની કથા : ૮	—	૭૨-૭૭
આપ્તનું લક્ષણ	૫	૧૩-૧૫	અંગસહિત સમ્યગ્દર્શનનું સામર્થ્ય	૨૧	૭૭-૭૮
વીતરાગનું લક્ષણ	૬	૧૫-૨૩	લોકમૂઢતા	૨૨	૭૮-૭૯
આપ્તવાચક નામો અને હિતોપદેશીનું સ્વરૂપ	૭	૨૪-૨૫	દેવમૂઢતા	૨૩	૭૯-૮૨
વીતરાગીદેવને ઉપદેશ દેવાની ઇચ્છા કેમ થાય?	૮	૨૬-૨૮	પાખંડિમૂઢતા	૨૪	૮૨-૮૪
સત્યાર્થ આગમનું લક્ષણ	૯	૨૮-૩૦	આઠ મદ	૨૫	૮૫-૮૬
સત્યાર્થ ગુરુનું લક્ષણ	૧૦	૩૦-૩૨	મદ કરનારનો દોષ	૨૬	૮૬-૮૭
નિઃશંકિ તત્વ અંગનું લક્ષણ	૧૧	૩૨-૩૭	ધાર્મિક પુરુષોનો તિરસ્કાર		
નિઃકાંક્ષિત ગુણનું લક્ષણ	૧૨	૩૭-૩૯	ઉચિત નથી	૨૭-૨૮	૮૭-૮૯
નિર્વિચિકિત્સા ગુણનું લક્ષણ	૧૩	૪૦-૪૨	ધર્મ-અધર્મનું ફળ	૨૯	૮૯-૯૦
અમૂઢદષ્ટિત્વ ગુણનું લક્ષણ	૧૪	૪૨-૪૪	કુદેવાદિ સમ્યગ્દષ્ટિથી કોઈ રીતે વંદનીય નથી	૩૦	૯૧-૯૩
ઉપમૂઢન ગુણનું લક્ષણ	૧૫	૪૪-૪૫	મોક્ષમાર્ગમાં સમ્યગ્દર્શનની મુખ્યતા	૩૧	૯૩-૯૬
સ્થિતીકરણ , ,	૧૬	૪૬-૪૭	મોક્ષમાર્ગમાં સમ્યગ્દર્શનના ઉત્કૃષ્ટપણાનું કારણ	૩૨	૯૬-૧૦૦
વાતસત્ય , ,	૧૭	૪૭-૪૮	સમ્યગ્દર્શનની ઉત્કૃષ્ટતાનું ઉદાહરણ		
પ્રભાવના , ,	૧૮	૪૮-૪૯	સાહિત પીજી' કારણ	૩૩	૧૦૦-૨
આઠ ગુણોમાં પ્રસિદ્ધ વ્યક્તિઓનાં નામ	૧૯-૨૦	૫૦-૫૨	સમ્યગ્દર્શનની ઉત્કૃષ્ટતાનું અન્ય કારણ	૩૪	૧૦૨-૩
અંજનચોરની કથા : ૧	—	૫૩-૫૫			
અનંતમતીની કથા : ૨	—	૫૫-૫૮			
ઉદાયન રાજાની કથા : ૩	—	૫૯-			

વિષય	શ્લોક	પૃષ્ઠ	વિષય	શ્લોક	પૃષ્ઠ
સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ કયાં કયાં ભાવજાતો નથી ?	૩૫	૧૦૩-૭	સત્યાણુવ્રતનું લક્ષણ	૫૫	૧૫૫-૫૭
સમ્યગ્દષ્ટિ શ્રીજી ભવમાં મહાપુરુષ અને છે	૩૬	૧૦૭-૯	સત્યાણુવ્રતના અતિચાર	૫૬	૧૫૮-૫૯
શુદ્ધ સમ્યગ્દષ્ટિને ધન્દ્રપદની પ્રાપ્તિ	૩૭	૧૦૯-૧૦	અચોર્યાણુવ્રતનું લક્ષણ	૫૭	૧૫૯-૬૧
સમ્યગ્દષ્ટિ જ ચક્રવર્તી પદને પણ પ્રાપ્ત કરે છે	૩૮	૧૧૧-૧૨	અચોર્યાણુવ્રતના અતિચાર	૫૮	૧૬૧-૬૩
સમ્યગ્દષ્ટિ તીર્થંકર પણ ચાય છે	૩૯	૧૧૨-૧૩	અહ્યયર્યાણુવ્રતનું લક્ષણ	૫૯	૧૬૩-૬૫
સમ્યગ્દર્શનથી મોક્ષની પ્રાપ્તિ	૪૦	૧૧૪-૧૫	અહ્યયર્યાણુવ્રતના અતિચાર	૬૦	૧૬૫-૬૬
સમ્યક્ત્વના મહિમાનો ઉપસંહાર	૪૧	૧૧૫-૧૮	પરિબ્રહ્મપરિમાણુ આણુવ્રતનું લક્ષણ	૬૧	૧૬૬-૬૮
બીજો અધિકાર			પરિબ્રહ્મપરિમાણુ આણુવ્રતના અતિચાર	૬૨	૧૬૮-૭૦
સમ્યગ્જ્ઞાનનું સ્વરૂપ (લક્ષણ)	૪૨	૧૧૯-૨૩	પંચાણુવ્રત ધારણ કરવાનું ફળ	૬૩	૧૭૦-૭૧
પ્રથમાનુયોગનું સ્વરૂપ	૪૩	૧૨૩-૨૬	પાંચ આણુવ્રતધારીઓમાં પ્રસિદ્ધ થયેલાનાં નામ	૬૪	૧૭૧-૭૨
કરણાનુયોગનું સ્વરૂપ	૪૪	૧૨૬-૨૯	ભાતંગ (ચાંડાલ)ની કથા : ૧	—	૧૭૨-૭૪
ચરણાનુયોગનું સ્વરૂપ	૪૫	૧૨૯-૩૧	ધનદેવ શેઠની કથા : ૨	—	૧૭૪-૭૫
દ્રવ્યાનુયોગનું સ્વરૂપ	૪૬	૧૩૧-૩૩	નીલીની કથા : ૪	—	૧૭૬-૭૮
ત્રીજો અધિકાર			જયકુમારની કથા : ૫	—	૧૭૯-૮૦
ચારિત્ર કાણુ ધારણ કરે છે ?	૪૭	૧૩૪-૩૬	હિંસાદિ પાંચ અવ્રતોમાં પ્રસિદ્ધ થયેલાનાં નામ	૬૫	૧૮૦-૮૧
રાગ-દ્વેષની નિવૃત્તિથી ચારિત્રની ઉત્પત્તિ	૪૮	૧૩૭-૩૯	ધનશ્રીની કથા	—	૧૮૧-૮૩
ચારિત્રનું લક્ષણ	૪૯	૧૩૯-૪૧	સત્યધોષની કથા	—	૧૮૩-૮૭
ચારિત્રના ભેદ	૫૦	૧૪૧-૪૨	તાપસની કથા	—	૧૮૭-૯૧
વિકલચારિત્રના ભેદ	૫૧	૧૪૩-	યમદંડની કથા	—	૧૯૧-૯૨
આણુવ્રતનું સ્વરૂપ	૫૨	૧૪૪-૪૬	શ્મશ્રુનવનીતની કથા	—	૧૯૩-૯૪
અહિંસાણુવ્રતનું લક્ષણ	૫૩	૧૪૭-૫૩	શ્રાવકના આઠ મૂળ ગુણ	૬૬	૧૯૫-૯૬
અહિંસાણુવ્રતના અતિચાર	૫૪	૧૫૪-૫૫	ગુણવ્રતોનાં નામ	૬૭	૧૯૬-૯૭
			દિગ્વ્રતનું સ્વરૂપ	૬૮	૧૯૮-૯૯
			દિગ્વ્રતની મર્યાદાઓ	૬૯	૧૯૯-૨૦૦

[૭]

વિષય	શ્લોક	પૃષ્ઠ	વિષય	શ્લોક	પૃષ્ઠ
મર્યાદા બહાર આણુપ્રતને મહાપ્રતનો ભાવ	૭૦	૨૦૦-૧	દેશાવકાશિક શિક્ષાપ્રતનું લક્ષણ	૯૨	૨૩૪-૩૫
મર્યાદા બહાર આણુપ્રત ઉપચરિત મહાપ્રત છે	૭૧	૨૦૧-૩	દેશાવકાશિક પ્રતમાં ક્ષેત્રની મર્યાદા	૯૩	૨૩૫-૩૬
મહાપ્રતનું લક્ષણ	૭૨	૨૦૩-૪	દેશાવકાશિક પ્રતની કાળ મર્યાદા	૯૪	૨૩૬-૩૭
દિગ્વિસ્તરિત પ્રતના અતિચાર	૭૩	૨૦૪-૬	દેશપ્રતીને મર્યાદા બહાર ઉપચારથી મહાપ્રત	૯૫	૨૩૭-૩૮
અનર્થદંડપ્રતનું સ્વરૂપ	૭૪	૨૦૬-૭	દેશાવકાશિક પ્રતના પાંચ અતિચારો	૯૬	૨૩૯-૪૦
અનર્થદંડના ભેદ	૭૫	૨૦૭-૮	સામાયિક શિક્ષાપ્રતનું લક્ષણ	૯૭	૨૪૦-૪૨
પાપોપદેશ અનર્થદંડનું સ્વરૂપ	૭૬	૨૦૮-૯	સમય ચમ્પ્દનો અર્થ	૯૮	૨૪૨-૪૩
હિંસાદાન અનર્થદંડનું સ્વરૂપ	૭૭	૨૧૦-	સામાયિકની વૃદ્ધિ યોગ્ય સ્થાન	૯૯	૨૪૩-૪૪
અપધ્યાન અનર્થદંડનું સ્વરૂપ	૭૮	૨૧૧-	સામાયિકની વૃદ્ધિ કરવાની રીત	૧૦૦	૨૪૪-૪૫
દુઃશ્રુતિ અનર્થદંડનું સ્વરૂપ	૭૯	૨૧૨-૧૩	પ્રતિદિન સામાયિક કરવાનો ઉપદેશ	૧૦૧	૨૪૫-૪૭
પ્રમાદચર્યા અનર્થદંડનું સ્વરૂપ	૮૦	૨૧૩-૧૪	સામાયિક પ્રતધારી મુનિ તુલ્ય છે	૧૦૨	૨૪૭-૪૮
અનર્થદંડપ્રતના અતિચાર	૮૧	૨૧૫-૧૬	સામાયિકમાં પરિષદ અને ઉપસર્ગ સહન કરવાનો ઉપદેશ	૧૦૩	૨૪૮-૪૯
ભોગોપભોગપરિમાણ પ્રતનું સ્વરૂપ	૮૨	૨૧૬-૧૭	સામાયિક વખતે સંસાર- મોક્ષના સ્વરૂપનું ચિંતવન	૧૦૪	૨૫૦-૫૧
ભોગ અને ઉપભોગનું લક્ષણ	૮૩	૨૧૭-૧૮	સામાયિક શિક્ષાપ્રતના અતિચાર	૧૦૫	૨૫૧-૫૨
જીવનપર્યંત ત્યાગ કરવા યોગ્ય ભોગ વસ્તુઓ	૮૪	૨૧૮-૧૯	પ્રોપધોપવાસ શિક્ષાપ્રતનું લક્ષણ	૧૦૬	૨૫૨-૫૪
ભોગોપભોગ પ્રતધારીને સર્વથા ત્યાગવા યોગ્ય અન્ય વસ્તુઓ	૮૫	૨૨૦-૨૨૧	ઉપવાસના દિને શું કરવું જોઈએ?	૧૦૭	૨૫૪-૫૬
અનિષ્ટ અને અનુપસેવ્ય વસ્તુઓનો ત્યાગ અને...	૮૬	૨૨૧-૨૫	ઉપવાસના દિવસે કર્તવ્ય	૧૦૮	૨૫૬-૫૭
નિયમ અને યમનું લક્ષણ	૮૭	૨૨૫-૨૬	પ્રોપધોપવાસનું લક્ષણ	૧૦૯	૨૫૮-૫૯
ભોગોપભોગપરિમાણપ્રતમાં નિયમની વિધિ	૮૮-૮૯	૨૨૬-૩૦	પ્રોપધોપવાસ શિક્ષાપ્રતના અતિચાર	૧૧૦	૨૫૯-૬૧
ભોગોપભોગપરિમાણપ્રતના અતિચાર	૯૦	૨૩૦-૩૨	વૈયાવૃત્ય શિક્ષાપ્રતનું લક્ષણ	૧૧૧	૨૬૧-૬૨
ચોથા અધિકાર શિક્ષાપ્રતના પ્રકાર	૯૧	૨૩૩-૩૪	વૈયાવૃત્યનું અન્ય સ્વરૂપ	૧૧૨	૧૬૩-
			જ્ઞાનનું લક્ષણ	૧૧૩	૨૬૪-૬૬

[૮]

વિષય	શ્લોક	પૃષ્ઠ	વિષય	શ્લોક	પૃષ્ઠ
દાનનું ફળ	૧૧૪	૨૬૭-૬૮	મુક્ત જીવોનું વર્ણન	૧૩૨	૩૦૧-૨
નવધાભક્તિનું ફળ	૧૧૫	૨૬૮-૬૯	મુક્ત જીવોના ગુણોમાં		
અદ્વૈતદાનથી મહાકૃપાની પ્રાપ્તિ	૧૧૬	૨૭૦-૭૧	વિકારનો અભાવ	૧૩૩	૩૦૨-૩
દાનના ચાર ભેદ	૧૧૭	૨૭૧-૭૨	મુક્ત જીવો શું કરે છે?	૧૩૪	૩૦૩-૪
દાન દેવામાં પ્રસિદ્ધ થયેલાનાં નામ	૧૧૮	૨૭૨-૭૩	સંસ્લેષનાધારીઓનું અભ્યુદયરૂપ ફળ	૧૩૫	૩૦૪-૫
શ્રીપેશ્વ રાજાની કથા : ૧	—	૨૭૩-૭૪	શ્રાવકની અગિયાર પ્રતિમા (૫૬-સ્થાન)	૧૩૬	૩૦૫-૬
વૃષભસેનાની કથા : ૨	—	૨૭૫-૮૦	દર્શન પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ	૧૩૭	૩૦૭-૯
કૌંડેશની કથા : ૩	—	૨૮૦-	વ્રત પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ	૧૩૮	૩૦૯-૧૦
સુકરની કથા : ૪	—	૨૮૦-૮૨	સામાયિક પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ	૧૩૯	૩૧૦-૧૧
અહંતપૂજનનું વિધાન	૧૧૯	૨૮૨-૮૩	પ્રોષધ પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ	૧૪૦	૩૧૨-
પૂજનનું માહાત્મ્ય	૧૨૦	૨૮૩-૮૫	સમિત્ત્યાગ પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ	૧૪૧	૩૧૩-૧૪
વૈયાવૃત્યના અતિચાર	૧૨૧	૨૮૫-૮૬	રાત્રિભુક્તિત્યાગ પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ	૧૪૨	૨૧૪-૧૫
પાંચમો અધિકાર			બ્રહ્મચર્ય પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ	૧૪૩	૩૧૫-૧૬
સંસ્લેષનાનું લક્ષણ	૧૨૨	૨૮૭-૮૮	આરંભત્યાગ ,, ,,	૧૪૪	૩૧૬-૧૭
અવિચાર સમાધિમરણ	—	૨૮૮-૮૯	પરિગ્રહત્યાગ ,, ,,	૧૪૫	૩૧૮-૧૯
સવિચાર સમાધિમરણ	—	૨૮૯-	અનુમતિત્યાગ ,, ,,	૧૪૬	૩૧૯-૨૦
સંસ્લેષનાની આવશ્યકતા	૧૨૩	૨૮૯-૯૦	ઉદ્દિશ્યત્યાગ ,, ,,	૧૪૭	૩૨૦-૨૧
સંસ્લેષનાની વિધિ	૧૨૪-૨૫	૨૯૦-૯૨	શ્રેષ્ઠ જ્ઞાતાનું સ્વરૂપ	૧૪૮	૩૨૧-૨૨
સંસ્લેષના ધારણ કર્યા પછી શું કરવું?	૧૨૬	૨૯૨-૯૩	રત્નત્રયધર્મના સેવનનું ફળ	૧૪૯	૩૨૩-૨૪
સંસ્લેષનાધારીને આહાર-ત્યાગનો ક્રમ	૧૨૭-૨૮	૨૯૪-૯૮	શ્રાવકની ઇષ્ટ પ્રાર્થના	૧૫૦	૩૨૪-૨૬
સંસ્લેષનાના અતિચારો	૧૨૯	૨૯૮-૯૯	દીકાકારની મંગળ કામના	—	૩૨૬-૨૮
સંસ્લેષનાનું ફળ	૧૩૦	૨૯૯-૩૦૦			
મોક્ષનું લક્ષણ	૧૩૧	૩૦૦-૧			

श्रीवीतरागाय नमः ।

श्रीसमन्तभद्रस्वामीविरचित

श्री

रत्नकरण्डक श्रावकाचार

श्रीप्रभाकराचार्यविनिर्मित संस्कृतटीका

(मङ्गलचरण)

समन्तभद्रं निखिलात्मबोधनं
जिनं प्रणम्याखिलकर्मशोधनम्^१ ।
निबन्धनं रत्नकरण्डके^२ परं
करोमि^३ भव्यप्रतिबोधनाकरम् ॥ १ ॥

भूषण श्लोक અને સંસ્કૃત ટીકાનો

ગુજરાતી અનુવાદ

ટીકાકાર આચાર્ય પ્રભાકર ટીકાની શરૂઆતમાં મંગલાચરણ પૂર્વક ટીકા કરવાની પ્રતિજ્ઞા પૂર્વક કહે છે કે:—

અન્વયાર્થ:—[નિખિલાત્મબોધનમ્] જેઓ સમસ્ત પદાર્થોના સ્વરૂપના બળુ-
નાર છે એવા, [અખિલકર્મશોધનમ્] જેઓ સમસ્ત કર્મોના નાશ કરનારા છે એવા,
[ભવ્યપ્રતિબોધનાકરમ્] જેઓ ભવ્ય જીવોને પ્રતિબોધ કરનારા છે એવા [સમન્તભદ્રં
પરં જિનમ્] સમન્તભદ્ર જિનેશ્વરદેવને (સમસ્ત પ્રકારે કલ્યાણર્થી યુક્ત એવા બહારથી

૧. કર્મસાધનમ્ ઘ૦ । ૨. રત્નકરણ્ડકં ગ૦ । ૩. ભક્ત્યા સ્વ૦ ।

શ્રીસમન્તભદ્રસ્વામી રત્નાનાં રક્ષણોપાયભૂતરત્નકરંડકપ્રણયં સમ્યગ્દર્શનાદિરત્નાનાં પાલનોપાયભૂતં રત્નકરંડકપ્રણયં શાસ્ત્રં કર્તુકામો નિર્વિઘ્નતઃ શાસ્ત્રપરિસમાપ્ત્યાદિકં ફલમભિલષન્નિષ્ટદેવતાવિશેષં નમસ્કુર્વન્નાહ—

**નમઃ શ્રીવર્ધમાનાય નિર્ઘૂતકલિલાત્મને ।
સાલોકાનાં ત્રિલોકાનાં યદ્વિદ્યા દર્પણાયતે ॥ ૧ ॥**

‘નમો’ નમસ્કારોડસ્તુ । કસ્મૈ ? ‘શ્રીવર્ધમાનાય’ અન્તિમતીર્થકરાય

અને અંદરથી બધી તરફથી ભદ્રરૂપ છે એવા (જિનેશ્વરદેવને) [પ્રણમ્ય] નમસ્કાર કરીને [રત્નકરંડકે] રત્નકરંડક શ્રાવકાચારની ઉપર [નિબંધનમ્] નિબંધન (ટીકા, વિવરણ) [કરોમિ] હું (શ્રી પ્રભાચંદ્રાચાર્ય) કરું છું.

રત્નોના રક્ષણના ઉપાયભૂત ‘રત્નકરંડક’ રૂપ સમ્યગ્દર્શનાદિ રત્નોના પાલનના ઉપાયભૂત ‘રત્નકરંડક’ નામના શાસ્ત્રની રચના કરવાના ઇચ્છુક શ્રી સમન્તભદ્રસ્વામી નિર્વિઘ્ને શાસ્ત્રની પરિસમાપ્તિ આદિરૂપ ક્ષણની અભિલાષા રાખીને ઇષ્ટ દેવતા વિશેષને નમસ્કાર કરીને કહે છે :—

(મંગલાચરણ)

શ્લોક ૧

અન્વયાર્થઃ—*[નિર્ઘૂતકલિલાત્મને] જેમના આત્માએ જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપ પાપનો નાશ કર્યો છે અથવા જેમના આત્માએ (હિતોપદેશ આપીને) અન્ય જીવોના જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપ પાપનો નાશ કર્યો છે, એવા અને [યદ્વિદ્યા] જેમની વિદ્યા (અર્થાત્ કેવળજ્ઞાન) [સાલોકાનામ્] અલોકાકાશ સહિત [ત્રિલોકાનામ્] ત્રણે લોકના વિષયમાં [દર્પણાયતે] દર્પણની સમાન વર્તે છે, (અર્થાત્ દર્પણની જેમ તેમના કેવળજ્ઞાનમાં અલોક સહિત ત્રણે લોક-ત્રણે લોકના સમસ્ત પદાર્થો પ્રતિબિંબિત થાય છે) [તસ્મૈ] એવા [શ્રીવર્ધમાનાય] શ્રી વર્ધમાન સ્વામીને [નમઃ] નમસ્કાર હો.

ટીકા:—‘નમઃ’ નમસ્કાર હો. કોને? ‘શ્રીવર્ધમાનાય’ અન્તિમ તીર્થકર

* નોંધ—આ ગ્રંથમાં બધે [ ] આવું ચિહ્ન મૂળ શ્લોકના પદને સૂચવે છે, અને ( ) આવું ચિહ્ન આગળ-પાછળની સંધિ માટે સમજવું.

તીર્થકરસમુદાયાય વા । કથં ? અવ-સમન્તાદ્ઋં પરમાતિશયપ્રાપ્તં માનં કેવલજ્ઞાનં
 યસ્યાસૌ વર્ધમાનઃ । ‘અવાપ્યોરલ્લોપઃ’ इत्यवशब्दाकारलोपः । श्रिया बहिरंगया-
 ऽन्तरंगया च समवसरणानन्तचतुष्टयलक्षणयोपलक्षितो वर्धमानः श्रीवर्धमान इति
 व्युत्पत्तेः, तस्मै । कथंभूताय ? ‘निर्धूतकलिलात्मने’ निर्धूतं ‘स्फोटितं कलिलं
 ज्ञानावरणादिरूपं पापमात्मन आत्मनां वा भव्यजीवानां येनासौ निर्धूतकलिलात्मा
 तस्मै । ‘यस्य विद्या’ केवलज्ञानलक्षणा । किं करोति ? ‘दर्पणायते’ दर्पण
 इवात्मानमाचरति । केषां ? ‘त्रिलोकानां’ त्रिभुवनानां । कथंभूतानां ? ‘सालोकानां’
 अलोकाकाशसहितानां । अयमर्थः—यथा दर्पणो निजेन्द्रियागोचरस्य सुखादेः
 प्रकाशकस्तथा सालोकत्रिलोकानां तथाविधानां तद्विद्या प्रकाशिकेति । अत्र च
 पूर्वार्द्धेन भगवतः सर्वज्ञतोपायः, उत्तरार्द्धेन च सर्वज्ञतोक्ता ॥ १ ॥

શ્રી વર્ધમાન સ્વામીને અથવા તીર્થકરોના સમુદાયને; વર્ધમાન સ્વામીનો વ્યુત્પત્તિ-
 અર્થ કેવી રીતે થાય છે ? ‘અવ’ એટલે સમસ્ત પ્રકારે ‘ઋદ્ધં’ પરમ અતિશયને પ્રાપ્ત
 થયું છે, ‘માનં’ જેમનું કેવળજ્ઞાન તે વર્ધમાન (અવ + ઋદ્ધ + માન) છે. ‘અવાપ્યોર-
 લ્લોપઃ’ એ વ્યાકરણ સૂત્રના આધારે ‘અવ’ શબ્દના ‘અ’નો લોપ થયો છે.
 ‘શ્રીવર્ધમાનઃ’ શ્રી એટલે લક્ષ્મીથી અર્થાત્ બહિરંગ અને અંતરંગ લક્ષ્મીથી—સમ-
 વસરણાદિરૂપ બહિરંગ લક્ષ્મી અને અનંત દર્શન, અનંત જ્ઞાનાદિ અનંત ચતુષ્ટયરૂપ
 અંતરંગ લક્ષ્મીથી ઉપલક્ષિત, જે વૃદ્ધિ પામે તે શ્રી વર્ધમાન છે એમ વ્યુત્પત્તિ
 (-અર્થ) છે. તેઓ કેવા છે ? ‘નિર્ધૂત કલિલાત્મને’ જેમણે પોતાના આત્માના અથવા
 ભવ્ય જીવોના આત્માના મલનો—જ્ઞાનાવરણાદિ પાપનો નાશ કર્યો છે. એવા તેમને,
 જેમની કેવળજ્ઞાનરૂપ વિદ્યા શું કરે છે ? ‘દર્પણાયતે’ દર્પણની જેમ આત્મામાં પ્રગટ કરે
 છે, કેને ? ‘ત્રિલોકાનાં’ ત્રણ લોકને. કેવા લોકને ? ‘સાલોકાનાં’ અલોકાકાશ સહિત
 (લોકને). આનો અર્થ એ છે કે જેમ દર્પણ (દર્શકની—દેખનારની) નિજ ઇન્દ્રિયોને
 અગોચર (અવિષયભૂત) એવા સુખાદિને પ્રકાશિત કરે છે, (પ્રગટ કરે છે,) તેમ તેવા
 પ્રકારના અલોક સહિત ત્રણે લોકને તેમનું જ્ઞાન (કેવળજ્ઞાન) પ્રકાશિત કરે છે.

અહીં (શ્લોકના) પૂર્વાર્ધથી ભગવાનની સર્વજ્ઞતાનો ઉપાય અને ઉત્તરાર્ધથી
 સર્વજ્ઞતા કહેવામાં આવી છે.

ભાવાર્થઃ—જેઓ સમવસરણાદિરૂપ બહિરંગ લક્ષ્મીથી તથા અનંત દર્શનાદિ

અથ તન્નમસ્કારકરણાનન્તરં કિં 'કર્તુ' લગ્નો ભવાનિત્યાહ—

અનંત ચતુષ્ટયરૂપ અંતરંગ લક્ષ્મીથી વિભૂષિત છે, જેમણે પોતાના આત્માના અથવા (ઉપદેશ દ્વારા) ભવ્ય જીવોના આત્માનાં જ્ઞાનાવરણાદિ પાપમલનો નાશ કર્યો છે અને જેમના કેવળજ્ઞાનરૂપ દર્પણમાં અલોકાકાશ સહિત છ દ્રવ્યોના સમુદાયરૂપ સમસ્ત લોક પોતાની ભૂત, ભવિષ્ય અને વર્તમાનની સમસ્ત અનંતાનંત પર્યાયો સહિત યુગપત્ પ્રતિબિંબિત થાય છે; તેવા અંતિમ તીર્થંકર શ્રી વર્ધમાન સ્વામીને, ગ્રંથકર્તા શ્રી સમન્તભદ્રાચાર્યે અહીં નમસ્કાર કર્યા છે.

ગાથાના પહેલા અર્ધભાગમાં સર્વજ્ઞતાનો ઉપાય બતાવ્યો છે. તેનો અર્થ એ છે કે ભગવાન જ્યારે પોતાના આત્મામાં લીન થયા ત્યારે ભાવકર્મનો નાશ થયો અને નિમિત્તરૂપ જે જ્ઞાનાવરણાદિ પાપકર્મ હતાં તેનો અભાવ થયો, તેથી બંને પ્રકારનાં કર્મોનો—ભાવકર્મો અને દ્રવ્યકર્મોનો—અભાવ થતાં ભગવાનને સર્વજ્ઞપણું પ્રગટ થયું એમ સમજવું.

આ ચરણાનુયોગનું શ્રાવકાચાર શાસ્ત્ર છે. તેનું પ્રયોજન મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક અધ્યાય ૮ માં નીચે મુજબ જણાવ્યું છે—

“જે જીવ તત્ત્વજ્ઞાની થઈ આ ચરણાનુયોગને અભ્યાસે છે તેને એ બધાં આચરણ પોતાના વીતરાગભાવને અનુરૂપ ભાસે છે.”

“એકદેશ વા સર્વદેશ વીતરાગતા થતાં એવી શ્રાવક-મુનિ દશા થાય છે, કારણ કે એ એકદેશ વા સર્વદેશ વીતરાગતા અને આ શ્રાવક-મુનિ દશાને નિમિત્ત-નૈમિત્તિકપણું હોય છે, એમ જાણી શ્રાવક-મુનિધર્મના ભેદને ઓળખી જેવો પોતાને વીતરાગ ભાવ થયો હોય તેવો પોતાને ચોખ્ખા ધર્મ સાધે છે. તેમાં પણ જેટલા અંશે વીતરાગતા હોય છે તેને તે કાર્યકારી જાણે છે, જેટલા અંશે રાગ રહે છે તેને હેય જાણે છે તથા સંપૂર્ણ વીતરાગતાને પરમ ધર્મ માને છે. એ પ્રમાણે ચરણાનુયોગનું પ્રયોજન છે.”

ઉપરોક્ત સિદ્ધાંત મુજબ આ શાસ્ત્રમાં નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધનાં કથનો છે એમ જાણી તે મુજબ તયવિવક્ષા મુજબ સર્વત્ર યથાર્થ ભાવ સમજવો. ભગવાનની સ્તુતિ કરવાની હોય ત્યારે તેમનું નિમિત્તપણું જ બતાવવામાં આવે છે.

(જુઓ, શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા ૧ થી ૫ તથા ટીકા) ૧.

હવે એવો નમસ્કાર કર્યા પછી તેઓ શું કરવા લાગે છે? તે કહે છે—

૧. કરોતિ ઘ૦ ।

देशयामि समीचीनं धर्मं कर्मनिबर्हणम् । संसारदुःखतः सत्त्वान् यो धरत्युत्तमे सुखे ॥ २ ॥

‘देशयामि’ ‘કથયમિ । કં? ‘ધર્મ’ । કથંભૂતં? ‘સમીચીનં’ અવાધિતં તદનુષ્ટાતૃણામિહ પરલોકે ચોપકારકં । કથં તં તથા નિશ્ચિતવન્તો ભવન્ત ઇત્યાહ ‘કર્મનિવર્હણં’ યતો ધર્મઃ સંસારદુઃખસમ્પાદકકર્મણાં નિવર્હણો વિનાશકસ્તતો યથોક્તવિશેષણવિશિષ્ટઃ । અમુમેવાર્થં વ્યુત્પત્તિદ્વારેણાસ્ય સમર્થયમાનઃ સંસારેત્યાઘાહ સંસારે ચતુર્ગતિકે દુઃખાનિ શારીરમાનસાદીનિ તેભ્યઃ ‘સત્ત્વાન્’ પ્રાણિન ઉદ્ધૃત્ય ‘યો ધરતિ’ સ્થાપયતિ । ક્વ? ‘ઉત્તમે સુખે’ સ્વર્ગાપવર્ગાદિપ્રભવે સુખે સ ધર્મ ઇત્યુચ્યતે ॥ ૨ ॥

(પ્રતિજ્ઞા)

શ્લોક ૨

અન્વયાર્થઃ—હું (શ્રી સમન્તભદ્રાચાર્ય) [કર્મનિવર્હણમ્] કર્મોના વિનાશ કરનાર એવા [સમીચીનં] સમીચીન (સમ્યગ્) [ધર્મમ્] ધર્મને [દેશયમિ] કહું છું, [યઃ] કે જે [સત્ત્વાન્] જીવોને [સંસારદુઃખતઃ] સંસારનાં દુઃખોથી ઉગારીને [ઉત્તમે સુખે] સ્વર્ગ-મોક્ષાદિકના ઉત્તમ સુખમાં [ધરતિ] ધરે છે—મૂકે છે.

ટીકાઃ—‘દેશયમિ’ કહું છું. કોને? ‘ધર્મમ્’ ધર્મને. કેવા ધર્મને? ‘સમીચીનં’ અવાધિત અને તેનું આચરણ કરનારાઓને આ લોક તેમ જ પરલોકમાં ઉપકારક એવા ધર્મને. તમે તે (ધર્મ) એવો છે એમ કેવી રીતે નક્કી કર્યું તે કહે છે. ‘કર્મનિવર્હણં’ કારણ કે તે (સમ્યગ્) ધર્મ સંસારનાં દુઃખોને પેદા કરનાર કર્મોના વિનાશક છે. આ જ અર્થનું વ્યુત્પત્તિ દ્વારા સમર્થન કરી કહે છે. ‘સંસારેત્યાદિ’ ચતુર્ગતિરૂપ સંસારમાં શારીરિક અને માનસિકાદિ દુઃખો છે, તેમાંથી ‘સત્ત્વાન્’ જીવોને—પ્રાણીઓને ઉગારીને ‘યો ધરતિ’ જે સ્થાપે છે. ક્યાં? ‘ઉત્તમે સુખે’ સ્વર્ગ-મોક્ષાદિમાં ઉત્પન્ન થતા સુખમાં, તેને ધર્મ કહેવામાં આવે છે.

ભાવાર્થઃ—અહીં શ્રી સમન્તભદ્રાચાર્ય પ્રતિજ્ઞા રૂપે કહે છે કે:—

‘હું’ સંસારી જીવોનાં દુઃખોનાં કારણભૂત કર્મોના વિનાશક એવા સમ્યગ્ધર્મને કહું છું, જે ધર્મ ચતુર્ગતિરૂપ સંસારનાં શારીરિક અને માનસિક દુઃખોમાંથી જીવોને છોડાવી—ખચાવીને ઉત્તમ સુખમાં—મોક્ષસુખમાં સ્થાપે છે—ધારણ કરે છે.

૧. પ્રતિપાદયમિ સ્વ૦ ઘ૦ ।

અથૈવંવિધધર્મસ્વરૂપતાં કાનિ પ્રતિપદ્યન્ત ઇત્યાહ—

**સદ્દૃષ્ટિજ્ઞાનવૃત્તાનિ ધર્મે ધર્મેશ્વરા વિદુઃ ।
યદીયપ્રત્યનીકાનિ ભવન્તિ ભવપદ્ધતિઃ ॥ ૩ ॥**

વિશેષ

જે નરક-તિર્યંચાદિક ગતિમાં પરિભ્રમણરૂપ સંસારનાં દુઃખોથી જીવોને છોડાવીને ઉત્તમ અર્થાત્ અવિનાશી અતીન્દ્રિય મોક્ષસુખમાં ધારણ કરે તે ધર્મ. આ સત્ય (નિશ્ચય) ધર્મનું લક્ષણ છે.

ધર્મ તે આત્માનો સ્વભાવ છે. વસ્તુસ્વભાવો ધર્મો । તે આત્માની અંદર છે. તીર્થ, મંદિર, મૂર્તિ આદિ તથા દેવ-ગુરુ આદિ પરપદાર્થોમાં નથી.^૧ માટે સ્વાશ્રય દ્વારા પરતું અવલંબન છોડી પોતાના જ્ઞાતા-દૃષ્ટારૂપ સ્વભાવનું શ્રદ્ધાન, અનુભવ તથા જ્ઞાયક સ્વભાવમાં જ પ્રવર્તનરૂપ આચરણ કરવું તે જ સમીચીન નિશ્ચય ધર્મ છે.

પ્રસ્તુત શ્લોકમાં 'સમીચીનં' 'કર્મનિવર્હણમ્' અને 'ઘરતિ ઉત્તમે સુખે'—આ શબ્દો નિશ્ચયધર્મને જ સૂચવે છે. કારણ કે નિશ્ચયધર્મ જ જીવને ઉત્તમ સુખમાં ધરતો હોવાથી સમીચીન (સત્યાર્થ—અખાધિત) હોઈ શકે, તેનાથી જ કર્મનો નાશ થાય અને તેનાથી જ ઉત્તમ સુખની પ્રાપ્તિ થાય.

વ્યવહારધર્મ શુભભાવરૂપ છે, તે આસ્ત્રવ તરવ છે; તેનાથી કર્મબંધ થાય પણ કર્મનો નાશ થાય નહિ. અને તેનાથી સ્વર્ગાદિનું સુખ પ્રાપ્ત થાય પણ મોક્ષનું સુખ (ઉત્તમ સુખ) પ્રાપ્ત થાય નહિ—એમ ટીકાકારનો ભાવ સમજવો.

આ શ્રાવકાચારનું શાસ્ત્ર છે. શ્રાવકનું ગુણસ્થાન પાંચમું છે. મુનિપદ ધારણ કર્યા વિના અને કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યા વિના કોઈ મોક્ષ પામે નહિ. ભગવાનના કાળમાં પણ ચરમશરીરી જીવ હોય તે જ મોક્ષ પામે છે.

શ્રાવકને તો સમ્યક્ત્વપૂર્વક શુભોપયોગ હોય છે, તેથી તેવા શુભરાગના પ્રશસ્ત ફળભૂત સ્વર્ગને જ તે પ્રથમ પામે, પછી મનુષ્ય થઈ અદ્ય ભવમાં પોતાનો પુરુષાર્થ વધારી મોક્ષ પામે છે, તેથી ટીકાકાર આચાર્યે સ્વર્ગનું અને મોક્ષનું સુખ ધર્મથી પ્રાપ્ત થાય છે તેમ કહ્યું છે. ૨.

હવે એવા ધર્મસ્વરૂપે કયા ભાવોને સ્વીકારવામાં આવે છે તે કહે છે:—

૧. જુઓ યોગસાર ગાથા ૪૨ થી ૪૫.

દૃષ્ટિશ્ચ તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનં, જ્ઞાનં ચ તત્ત્વાર્થપ્રતિપત્તિઃ, વૃત્તં ચારિત્રં પાપક્રિયા-
નિવૃત્તિલક્ષણં । સન્તિ સમીચીનાનિ ચ તાનિ દૃષ્ટિજ્ઞાનવૃત્તાનિ ચ । ‘ધર્મ’ ઉક્ત-
સ્વરૂપં । ‘વિદુઃ’ વદન્તિ પ્રતિપાદયન્તે । કે તે ? ‘ધર્મેશ્વરાઃ’ રત્નત્રયલક્ષણધર્મસ્ય
ઈશ્વરા અનુષ્ઠાતૃત્વેન પ્રતિપાદકત્વેન ચ સ્વામિનો જિનનાથાઃ । કુતસ્તાન્યેવ ધર્મો ન
પુનર્મિથ્યાદર્શનાદીન્યપીત્યાહ—યદીયેત્યાદિ । યેષાં સદ્દૃષ્ટ્યાદીનાં સમ્બન્ધીનિ યદી-
યાનિ તાનિ ચ તાનિ પ્રત્યનીકાનિ ચ પ્રતિકૂલાનિ મિથ્યાદર્શનાદીનિ ‘ભવન્તિ’
સમ્પદ્યન્તે । કા ? ‘ભવપદ્ધતિઃ’ સંસારમાર્ગઃ । અયમર્થઃ—યતઃ સમ્યગ્દર્શનાદિ-
પ્રતિપક્ષભૂતાનિ મિથ્યાદર્શનાદીનિ સંસારમાર્ગભૂતાનિ^૧ । અતઃ સમ્યગ્દર્શનાદીનિ

(ધર્મનું લક્ષણ)

શ્લોક ૩

અન્વયાર્થઃ—[ધર્મેશ્વરાઃ] ધર્મના પ્રતિપાદક તીર્થ^૧ કરદેવ [સદ્દૃષ્ટિજ્ઞાન-
વૃત્તાનિ] સમ્યગ્દર્શન, સમ્યજ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્રને (ત્રણેયની એકતાને) [ધર્મ]
ધર્મ [વિદુઃ] કહે છે. [યદીયપ્રત્યનીકાનિ] તેનાથી (સમ્યગ્દર્શનાદિથી) જે વિપરીત
મિથ્યાદર્શન, મિથ્યાજ્ઞાન અને મિથ્યાચારિત્ર છે તે [ભવપદ્ધતિઃ] સંસાર-પરિભ્રમણનું
કારણ [ભવન્તિ] છે.

ટીકા:—‘દૃષ્ટિ’ એટલે તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન (-તત્ત્વ-સ્વરૂપસહિત અર્થનું—
જીવાદિ પદાર્થોનું શ્રદ્ધાન, ‘જ્ઞાન’ એટલે તત્ત્વાર્થપ્રતિપત્તિ—તત્ત્વાર્થની પ્રતિપત્તિ—
તત્ત્વાર્થનું જ્ઞાન અને ‘વૃત્ત’ એટલે પાપક્રિયાઓથી નિવૃત્તિરૂપ ચારિત્ર. તે અર્થાત
દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર ત્રણે સમીચીન-સમ્યગ્ છે. ‘ધર્મ’ ઉક્ત સ્વરૂપવાળાં દર્શન-જ્ઞાન-
ચારિત્રને ધર્મ ‘વિદુઃ’ કહે છે. કોણ કહે છે ? ‘ધર્મેશ્વરાઃ’ રત્નત્રયસ્વરૂપ ધર્મના
ઈશ્વર અર્થાત તેનું આચરણ કરનાર અને તેનો ઉપદેશ કરનાર સ્વામી જિનનાથ
(ભગવાન જિનેન્દ્રદેવ). શા કારણે તે જ (સમ્યગ્દર્શનાદિ જ) ધર્મ છે અને મિથ્યા-
દર્શનાદિ ધર્મ નથી ? તે કહે છે—‘યદીયેત્યાદિ’ કારણ કે જે કાંઈ સમ્યગ્દર્શનાદિ
છે તેનાથી તે પ્રતિકૂલ (વિપરીત) મિથ્યાદર્શનાદિ ‘ભવન્તિ’ છે. ‘કા’ તે શું છે ?
‘ભવપદ્ધતિઃ’ તે સંસારનો માર્ગ છે, તેનો આ અર્થ છે:—

કારણ કે સમ્યગ્દર્શનાદિનાં પ્રતિપક્ષરૂપ જે મિથ્યાદર્શનાદિ છે તે સંસારના

૧. પ્રમાણે: પ્રસિદ્ધાન્યતઃ કારણાત્ સ્ત્ર૦ । પ્રસિદ્ધાન્યતઃ સમ્યગ્દર્શનાદીન્યપર્વગસુખ ઘ૦ ।

સ્વર્ગાપવર્ગસુખસાધકત્વાદ્ધર્મરૂપાણિ સિદ્ધચન્તીતિ ॥ ૩ ॥

માર્ગભૂત (કારણભૂત) છે. તેથી સમ્યગ્દર્શનાદિ સ્વર્ગ-મોક્ષના સાધક હોવાથી તે ધર્મરૂપ સિદ્ધ થાય છે.

ભાવાર્થ:—જિનેન્દ્રદેવે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રને (ત્રણેની એકતાને) ધર્મ અર્થાત્ 'મોક્ષમાર્ગ' કહ્યો છે, અને તેનાથી વિપરીત મિથ્યાદર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રને સંસાર-માર્ગ કહ્યો છે. સમ્યગ્દર્શનાદિરૂપ ધર્મ—રતનત્રયરૂપ ધર્મ સુખનું કારણ છે અને મિથ્યાદર્શનાદિરૂપ અધર્મ સંસારપરિભ્રમણરૂપ દુઃખનું કારણ છે.

વિશેષ

વિપરીત (અન્યથા) અભિનિવેશ (અભિપ્રાય) રહિત જીવાદિ તરવોનું શ્રદ્ધાન તે સમ્યગ્દર્શન છે. સંશય, વિપર્યય અને અનધ્યવસાય રહિત પોતાના આત્માનું તથા પરનું યથાર્થ જ્ઞાન તે સમ્યજ્ઞાન છે અને સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાનપૂર્વક આત્મામાં સ્થિરતા તે સમ્યક્ચારિત્ર છે.

“ ...શ્રી પ્રવચનસારમાં પણ એ ત્રણેની એકાત્રતા થતાં જ મોક્ષમાર્ગ કહ્યો છે, માટે એમ જાણવું કે તરવશ્રદ્ધાન વિના તો રાગાદિ ઘટાડવા છતાં પણ મોક્ષમાર્ગ નથી તથા રાગાદિ ઘટાડ્યા વિના તરવશ્રદ્ધાન-જ્ઞાનથી પણ મોક્ષમાર્ગ નથી, પણ એ ત્રણે મળતાં જ સાક્ષાત્ મોક્ષમાર્ગ થાય છે.....”^૨

“ અજ્ઞાન દશામાં જીવો દુઃખ ભોગવી રહ્યા છે તેનું કારણ તેમને પોતાના સ્વરૂપની ભ્રમણા છે. આ ભ્રમણાને 'મિથ્યાદર્શન' અથવા ખોટી માન્યતા કહે છે. જ્યાં પોતાના સ્વરૂપની ખોટી માન્યતા હોય ત્યાં પોતાના સ્વરૂપનું જ્ઞાન પણ ખોટું હોય; તે ખોટા જ્ઞાનને 'મિથ્યાજ્ઞાન' કહે છે. જ્યાં પોતાના સ્વરૂપની ખોટી માન્યતા અને ખોટું જ્ઞાન હોય ત્યાં ચારિત્ર પણ ખોટું જ હોય; આ ખોટા ચારિત્રને 'મિથ્યા-ચારિત્ર' કહે છે. અનાદિથી જીવોને 'મિથ્યાદર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર' ચાલ્યાં આવે છે; તેથી તેઓ સંસારપરિભ્રમણનાં દુઃખ ભોગવી રહ્યા છે.”^૩

૧. સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણિ મોક્ષમાર્ગ: ॥ ૧ ॥ મોક્ષશાસ્ત્ર.

૨. ગુજરાતી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક પૃષ્ઠ ૩૧૬.

૩. ગુજરાતી મોક્ષશાસ્ત્ર પૃષ્ઠ ૯.

ચરણાનુયોગનું વિધાન શ્રી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશકમાં પૃ. ૨૮૦ પર છે તેનો ઉપયોગી ભાગ નીચે પ્રમાણે છે:—

“ ચરણાનુયોગમાં જેમ જીવને પોતાના બુદ્ધિગોચર ધર્મનું આચરણ થાય તેવો ઉપદેશ આપ્યો છે. હવે ધર્મ તો નિશ્ચયરૂપ મોક્ષમાર્ગ છે તે જ છે પરંતુ તેમાં સાધનાદિ છે તે પણ ઉપચારથી ધર્મ છે. ત્યાં વ્યવહારનયની પ્રધાનતાથી નાના પ્રકાર-રૂપ ઉપચારધર્મના ભેદાદિકનું આમાં નિરૂપણ કરવામાં આવે છે. કારણ કે નિશ્ચય ધર્મમાં તો કાંઈ અહણુ-ત્યાગનો વિકલ્પ જ નથી, તથા નીચલી અવસ્થામાં વિકલ્પ જૂટતો નથી. તેથી આ જીવને ધર્મ વિરોધી કાર્યોને છોડાવવાનો તથા ધર્મસાધનાદિ કાર્યોને અહણુ કરવાનો આમાં ઉપદેશ છે. પૃષ્ઠ ૨૮૦.

“ વળી જ્યાં નિશ્ચય સહિત વ્યવહારનો ઉપદેશ હોય ત્યાં સમ્યગ્દર્શનના અર્થ તરવોનું શ્રદ્ધાન કરાવીએ છીએ. તેનું જે નિશ્ચયરૂપ છે તે તો ભૂતાર્થ છે તથા વ્યવહાર-રૂપ છે તે ઉપચાર છે. એવા શ્રદ્ધાન સહિત વા સ્વપરના ભેદવિજ્ઞાનાદિ વડે પરદ્રવ્યોમાં રાગાદિ છોડવાના પ્રયોજનસહિત તે તરવોનું શ્રદ્ધાન કરવાનો ઉપદેશ આપીએ છીએ. એવા શ્રદ્ધાનથી અરિહંતાદિક વિના અન્ય દેવાદિ જૂઠા ભાસે ત્યારે તેની માન્યતા સ્વયં જૂટી જાય છે, તેનું પણ નિરૂપણ કરીએ છીએ. ” પૃષ્ઠ ૨૮૧.

“ સમ્યગ્જ્ઞાનના અર્થે સંશયાદિ રહિતપણે એ તરવોને એ જ પ્રકારથી જાણવાનો ઉપદેશ આપીએ છીએ તે જાણવાના કારણરૂપ જૈનશાસ્ત્રોનો અભ્યાસ છે તેથી તે પ્રયોજન અર્થે જૈનશાસ્ત્રોનો અભ્યાસ પણ સ્વયં થાય છે તેનું નિરૂપણ કરીએ છીએ. ” પૃષ્ઠ ૨૮૨.

“ તથા સમ્યક્ચારિત્ર અર્થે રાગાદિ દૂર કરવાનો ઉપદેશ આપીએ છીએ, ત્યાં એકદેશ વા સર્વદેશ પાપક્રિયાથી તે જૂટે છે. વળી મંદ રાગથી શ્રાવક-મુનિઓનાં વ્રતોની પ્રવૃત્તિ થાય છે, તથા મંદ રાગાદિનો પણ અભાવ થતાં શુદ્ધોપયોગની પ્રવૃત્તિ થાય છે, તેનું નિરૂપણ કરીએ છીએ. ” પૃષ્ઠ ૨૮૨.

સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની એકતાને મોક્ષમાર્ગ કહો કે તેને સત્યાર્થ ધર્મનું સ્વરૂપ કહો-ખંને એક જ છે.

અહીં દીકાકારે નિશ્ચય સાથેના વ્યવહારધર્મને ‘ ધર્મ ’ના અર્થમાં ગણાવ્યો છે. કારણ કે તેમણે દીકામાં સમ્યગ્દર્શનાદિને સ્વર્ગ-મોક્ષપુખ્ત સાધક કહ્યું છે.

તત્ર સમ્યગ્દર્શનસ્વરૂપં વ્યાખ્યાતુમાહ—

**શ્રદ્ધાનં પરમાર્થાનામાપ્તાગમતપોભૃતામ્ ।
ત્રિમૂઢાપોઢમષ્ટાઙ્ગં સમ્યગ્દર્શનમસ્મયમ્ ॥ ૪ ॥**

સમ્યગ્દર્શનં ભવતિ । કિં ? ‘શ્રદ્ધાનં’ રુચિઃ । કેષાં ? ‘આપ્તાગમતપોભૃતાં’

શાસ્ત્રોમાં નીચે પ્રમાણે ‘ધર્મ’નો અર્થ કરેલો જોવામાં આવે છે—

૧. નિશ્ચય ધર્મઃ—જે સ્વાશ્રિત છે અને સાક્ષાત્ મોક્ષનું કારણ છે.

૨. વ્યવહાર ધર્મઃ—રૂઢિથી કહેવાતો શુભરાગરૂપ ધર્મ તે પરાશ્રિત છે અને સંસારનું કારણ છે.

૩. નિશ્ચય સાથે વ્યવહાર ધર્મઃ—જ્યાં અંશે આત્મિક શુદ્ધિ પ્રગટી હોય છે તેનાથી સંવર-નિર્જરા થાય છે અને અંશે અશુદ્ધિ હોય છે તેનાથી આસ્રવ અને બંધ થાય છે. ચોથા ગુણસ્થાનથી અર્થાત્ અવિરત સમ્યગ્દષ્ટિથી આ ધર્મની શરૂઆત થાય છે. શાસ્ત્રોમાં કેટલેક ઠેકાણે આ ધર્મને જ મોક્ષનું પરંપરા કારણ કહેવામાં આવ્યું છે. એકલા વ્યવહાર ધર્મને નહિ.

ધર્મના અનેક અર્થો થાય છે માટે પૂર્વાપર જેવો સંબંધ હોય તેવો તેનો અર્થ વિચારવો. કહ્યું છે કે—

“જ્યાં જ્યાં જે જે યોગ્ય છે ત્યાં સમજવું તેહ” ૩.

તેમાં સમ્યગ્દર્શનના સ્વરૂપનું વ્યાખ્યાન કરતાં કહે છે—

(સમ્યગ્દર્શનનું લક્ષણ)

શ્લોક ૪

અન્વયાર્થઃ—[પરમાર્થાનામ્] પરમાર્થભૂત (સાચા) [આપ્તાગમતપોભૃતામ્] દેવ-શાસ્ત્ર-તપસ્વીનું [ત્રિમૂઢાપોઢમ્] ત્રણ મૂઢતા રહિત [અષ્ટાઙ્ગમ્] આઠ અંગ સહિત અને [અસ્મયમ્] આઠ મઠ રહિત [શ્રદ્ધાનં] શ્રદ્ધાન કરવું તે [સમ્યગ્દર્શનમ્] સમ્યગ્દર્શન છે.

ટીકા:—‘આપ્તાગમતપોભૃતાં સમ્યગ્દર્શનમ્’ આપ્તઆગમ-તપસ્વીનું જે સ્વરૂપ

વક્ષ્યમાણસ્વરૂપાણાં । ન ચૈવં ષડ્દ્રવ્યસપ્તતત્ત્વનવપદાર્થાનાં શ્રદ્ધાનમસંગૃહીતમિત્યા-
શંકનીયં 'આગમશ્રદ્ધાનાદેવ તચ્છ્રદ્ધાનસંગ્રહપ્રસિદ્ધેઃ । અવાધિતાર્થપ્રતિપાદકમાત્રવચનં
હ્યાગમઃ । તચ્છ્રદ્ધાને તેષાં શ્રદ્ધાનં સિદ્ધમેવ । કિંવિશિષ્ટાનાં તેષાં ? 'પરમાર્થાનાં '
પરમાર્થભૂતાનાં ન પુનર્બૌદ્ધમત^૨ ઇવ કલ્પિતાનાં । કથંભૂતં શ્રદ્ધાનં ? 'અસ્મયં' ન
વિદ્યતે વક્ષ્યમાણો જ્ઞાનદર્પાઘટ્ટપ્રકારઃ સ્મયો ગર્વો યસ્ય તત્^૩ । પુનરપિ કિંવિશિષ્ટં^૪ ?
'ત્રિમૂઢાપોઠં' ત્રિભિર્મૂઢૈર્વક્ષ્યમાણલક્ષણૈરપોઠં રહિતં યત્ । 'અષ્ટાંગં' અષ્ટૌ વક્ષ્યમાણાનિ
નિઃશંકિતત્વાદીન્યંગાનિ સ્વરૂપાણિ યસ્ય ॥ ૪ ॥

કહેવામાં આવ્યું છે એવા સ્વરૂપવાળા આત્મ-આગમ-તપસ્વીનું શ્રદ્ધાન કરવું તે સમ્યગ્દર્શન છે. કેવા વિશેષતાવાળા આત્મ-આગમ-તપસ્વીનું શ્રદ્ધાન કરવું તે સમ્યગ્દર્શન છે? 'પરમાર્થાનામ્' પરમાર્થભૂત આત્મ-આગમ-તપસ્વીનું શ્રદ્ધાન કરવું તે સમ્યગ્દર્શન છે, પરંતુ બૌદ્ધાદિ મતમાં જેવા કલ્પિત આત્મ-આગમ-તપસ્વી છે તેવાનું શ્રદ્ધાન કરવું તે સમ્યગ્દર્શન નથી. કેવું શ્રદ્ધાન કરવું તે સમ્યગ્દર્શન છે? 'અસ્મયં' 'ત્રિમૂઢાપોઠં' 'અષ્ટાંગં' જેવું જે સ્વરૂપ કહેવામાં આવ્યું છે, એવા સ્વરૂપવાળા જ્ઞાન, દર્પાદિ આઠ પ્રકારના મદથી રહિત, જેવું જે સ્વરૂપ કહેવામાં આવ્યું છે એવા સ્વરૂપવાળી ત્રણ મૂઢતા રહિત અને જેવું જે સ્વરૂપ કહેવામાં આવ્યું છે એવા સ્વરૂપવાળા નિઃશંકિતત્વાદિ આઠ અંગો સહિત શ્રદ્ધાન કરવું, યુચિ કરવી તે સમ્યગ્દર્શન છે.

અહીં કોઈ શંકા કરે કે અન્ય શાસ્ત્રમાં છ દ્રવ્ય, સાત તત્ત્વ અને નવ પદાર્થોના શ્રદ્ધાનને સમ્યગ્દર્શન કહ્યું છે પણ અહીં આચાર્ય દેવ-આગમ-તપસ્વીની પ્રતીતિને સમ્યગ્દર્શન કહીને અન્ય શાસ્ત્રમાં પ્રતિપાદિત લક્ષણોનો સંગ્રહ કર્યો નથી. તે એવી શંકા કરવી યોગ્ય નથી. કારણ કે આગમના શ્રદ્ધાનથી જ છ દ્રવ્ય, સાત તત્ત્વ અને નવ પદાર્થોના શ્રદ્ધાનરૂપ લક્ષણોનો સંગ્રહ થઈ જાય છે. કેમકે 'અવાધિતાર્થ પ્રતિપાદકમાત્ર વચનં હ્યાગમઃ' અવાધિત અર્થનું કથન કરનાર આત્મનું વચન તે જ આગમ છે. તેથી આગમના શ્રદ્ધાનમાં જ છ દ્રવ્યાદિનું શ્રદ્ધાન સંગ્રહિત થઈ જાય છે.

ભાવાર્થ:—સાચા દેવ, સાચા આગમ અને સાચા ગુરુ—એ ત્રણનું ત્રણ મૂઢતા રહિત, અષ્ટઅંગ સહિત અને આઠ મદ રહિત શ્રદ્ધાન કરવું તે સમ્યગ્દર્શન છે.

૧. આત્મઆગમશ્રદ્ધાનાદેવ સ્વ૦ ।

૨. બૌદ્ધમત ઇવ ઘ૦ ।

૩. ન વિદ્યતે સ્મયા વક્ષ્યમાણા યત્ર ઇત્યાદિપાઠઃ સ્વ૦ ।

૪. કથંભૂતં સ્વ૦ ।

તત્ર સદર્શનવિષયતયોક્તસ્યામ્સ્ય સ્વરૂપં વ્યાચિન્વ્યામુરાહ—

વિશેષ

પ્રશ્ન:—મોક્ષશાસ્ત્રાદિ ગ્રંથોમાં તત્ત્વોનાં શ્રદ્ધાનને સમ્યગ્દર્શન કહ્યું છે. જ્યારે અહીં સાચાં દેવ-શાસ્ત્ર અને ગુરુનાં શ્રદ્ધાનને સમ્યગ્દર્શન કહ્યું છે. તે બંને લક્ષણોમાં વિરોધ આવશે ?

સમાધાન:—ના, વિરોધ નહિ આવે, કારણ કે પદાર્થોનું પ્રતિપાદન કરનાર સાચા દેવ છે. તેમનાં અધ્યાધિત વચનને જ આગમ કહેવામાં આવે છે. તે આગમના શ્રદ્ધાનથી તેમાં કહેલાં તત્ત્વોનું-પદાર્થોના શ્રદ્ધાનનું ગ્રહણ આપોઆપ આવી જાય છે. આ રીતે જ્યાં પદાર્થોના શ્રદ્ધાનને સમ્યગ્દર્શન કહ્યું છે ત્યાં તેના પ્રતિપાદક દેવનાં શ્રદ્ધાનનું ગ્રહણ સ્વયં આવી જાય છે.

સત્યાર્થ આપ્ત વિના સત્યાર્થ આગમ કેવી રીતે પ્રગટે ? અને આધારહિત આગમના સાચા ઉપદેશ વિના સાત તત્ત્વાદિનું શ્રદ્ધાન કેવી રીતે થાય ? તેથી તત્ત્વાદિનાં શ્રદ્ધાનનું મૂળ કારણ સત્યાર્થ આપ્ત જ છે.

મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશકમાં કહ્યું છે કે—

“ અરિહંતનાં જે વિશેષણો છે તેમાં કેટલાક જીવાશ્રિત છે અને કેઈ પુદ્ગલાશ્રિત છે. તેમાંથી જીવના યથાવત્ વિશેષણો જણે તો જીવ મિથ્યાદષ્ટિ રહે નહિ. ”

(જુઓ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, સાતમો અધિકાર, પૃષ્ઠ ૨૨૬.)

“ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની એકતારૂપ મોક્ષમાર્ગ છે. એ જ મુનિનું સાચું લક્ષણ છે. તેને જીવ યથાવત્ ઓળખે તો તે મિથ્યાદષ્ટિ રહે જ નહિ. (પૃષ્ઠ ૨૨૭).

“ અહીં (આગમમાં તો) અનેકાન્તરૂપ સાચા જીવાદિ તત્ત્વોનું નિરૂપણ છે તથા સાચો રત્નત્રયરૂપ મોક્ષમાર્ગ દર્શાવ્યો છે, તેથી આ જૈન શાસ્ત્રોની ઉત્કૃષ્ટતા છે. તેને (અજ્ઞાની) ઓળખતો નથી. કેમકે જો એ ઓળખાણ થઈ જાય તો તે મિથ્યાદષ્ટિ રહે નહિ. ” (પૃષ્ઠ ૨૨૮)

આ સિદ્ધાંતને અનુસરી આ ગાથામાં નિશ્ચય સમ્યગ્દર્શનની વ્યાખ્યા આપી છે. ૪.

તેમાં સમ્યગ્દર્શનના વિષયરૂપે કહેલા આત્મનું સ્વરૂપ કહેવાની ઇચ્છાથી કહે છે—

આપ્તેનોત્સન્નદોષેણ^૧   સર્વજ્ઞેનાગમેશિના । ભવિતવ્યં નિયોગેન નાન્યથા હ્યાપ્તતા ભવેત્ ॥ ૫ ॥

‘આપ્તેન’ ભવિતવ્યં, ‘નિયોગેન’ નિશ્ચયેન નિયમેન વા । કિંવિશિષ્ટેન ? ‘ઉત્સન્નદોષેણ’ નષ્ટદોષેણ । તથા ‘સર્વજ્ઞેન’ સર્વજ્ઞ વિષયેડશેષવિશેષતઃ પરિસ્ફુટ-પરિજ્ઞાનઘટતા નિયોગેન ભવિતવ્યં । તથા ‘આગમેશિના’ ભવ્યજનાનાં હેયોપાદેયતત્ત્વ-પ્રતિપ્રતિહેતુભૂતાગમપ્રતિપાદકેન^૨ નિયમેન ભવિતવ્યં । કુત એતદિત્યાહ—‘નાન્યથા હ્યાપ્તતા ભવેત્’ । ‘હિ’ યસ્માત્ અન્યથા ઉક્તવિપરીતપ્રકારેણ, આપ્તતા ન ભવેત્ ॥ ૫ ॥

(આપ્તનું લક્ષણ)

શ્લોક ૫

અન્વયાર્થઃ—[આપ્તેન] આપ્ત [નિયોગેન] નિયમથી [ઉત્સન્નદોષેણ] અઢાર દોષ રહિત વીતરાગ, [સર્વજ્ઞેન] સર્વજ્ઞ અને [આગમેશિના] આગમના ઈશ અર્થાત્ આગમના ઉપદેશક-હિતોપદેશી [ભવિતવ્યમ્] હોવા જોઈએ. [અન્યથા હિ] કારણ કે કોઈ બીજી રીતે [આપ્તતા] આપ્તપણું (સાચું દેવપણું) [ન ભવેત્] હોઈ શકે નહિ.

ટીકા:—‘આપ્તેન’ આપ્ત હોવા જોઈએ, ‘નિયોગેન’ નિશ્ચયથી અથવા નિયમથી. કેવા વિશેષતાવાળા આપ્ત હોવા જોઈએ? ‘ઉત્સન્નદોષેણ’ જેમના દોષ નાશ પામ્યા છે તેવા હોવા જોઈએ અર્થાત્ દોષ રહિત હોવા જોઈએ. તથા ‘સર્વજ્ઞેન’ સમસ્ત વિષયોમાં કાંઈપણ બાકી રહ્યા વિના સંપૂર્ણ વિશેષતાઓથી પરિસ્પૃષ્ટ સંપૂર્ણ જ્ઞાન નિયમથી જેને હોય એવા (અર્થાત્ કાંઈપણ બાકી રહ્યા વિના સંપૂર્ણ દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયિનું પરિસ્પૃષ્ટ, સંપૂર્ણ જ્ઞાન નિયમથી જેને હોય એવા) હોવા જોઈએ. તથા ‘આગમેશિના’ ભવ્ય જીવોને હેય-ઉપાદેય તત્ત્વોની પ્રતિપત્તિના (તત્ત્વોના જ્ઞાનના) કારણભૂત જે આગમ છે તેના પ્રતિપાદક (ઉપદેશક) નિયમથી હોવા જોઈએ. શા કારણે એવા હોવા જોઈએ? તે કહે છે—‘નાન્યથા હિ આપ્તતા ભવેત્’ કારણ કે અન્યથા અન્ય પ્રકારે કહ્યું તેનાથી વિપરીત પ્રકારે આપ્તપણું હોઈ શકે નહિ. (વીતરાગતા, સર્વજ્ઞતા અને આગમેશિતા-હિતોપદેશકતા આ ત્રણ વિશેષતાઓના અભાવમાં આપ્તપણું હોઈ શકે નહિ.)

૧. ‘ચિહ્ન’ પાઠાન્તરં ઘ૦ ।   ૨. નિયોગેન, ચ્, ગ ।

ભાવાર્થ:—જેનામાં વીતરાગતા (નિર્દોષપણું), સર્વજ્ઞતા અને પરમહિતોપદેશકપણું એ ત્રણ ગુણ હોય તેને જ આપ્ત કહે છે, આ ત્રણ લક્ષણ (ગુણ) વિના આપ્તપણું સંભવી શકે નહિ.

આપ્તમાં ક્ષુધા-તૃષાદિક દોષો નથી, તેથી તેઓ નિર્દોષ છે-વીતરાગ છે. તેઓ ત્રિકાલવર્તી સમસ્ત ગુણ-પર્યાય સહિત સમસ્ત જીવ-પુદ્ગલ, ધર્મ-અધર્મ, આકાશ, કાલના અનંત પર્યાયને યુગપત્ પ્રત્યક્ષ જાણે છે, તેથી તેઓ સર્વજ્ઞ છે અને તેઓ દિવ્યધ્વનિ દ્વારા દ્વાદશાંગ આગમના મૂળ ઉપદેશક છે. તેથી તેઓ આગમના ઈશ (સ્વામી) છે.

વિશેષ

પ્રશ્ન:—આપ્તનાં આ ત્રણ લક્ષણો કેમ કહ્યાં? એક નિર્દોષતામાં (વીતરાગતામાં) જ અર્થાં લક્ષણો ન આવી જાય ?

સમાધાન :—પુદ્ગલ, ધર્મ, અધર્મ, આકાશ, કાલાદિમાં ક્ષુધા, તૃષા, રાગ, દ્વેષાદિક દોષો નથી, તેથી તેઓ નિર્દોષ છે. હવે નિર્દોષતા જ આપ્તનું લક્ષણ હોય તો પુદ્ગલ આદિ આપ્ત ઠરે. પણ આપ્ત તો ચેતન છે, અને પુદ્ગલાદિક તો જડ છે; તેથી જડ ચેતન ઠરે. એ અતિવ્યાપ્તિ દોષ આવે.^૧

જે નિર્દોષતા (વીતરાગતા) અને સર્વજ્ઞતા એ બે લક્ષણો જેમાં હોય તેને આપ્ત માનવામાં આવે તો તે બે લક્ષણો તો સિદ્ધમાં પણ છે, તેથી તે પણ આપ્ત ઠરે. પણ તેમનામાં હિતોપદેશીપણાનો અભાવ છે તેથી તેઓ આપ્ત નથી. તેમાં પણ અતિવ્યાપ્તિ દોષ આવે.

માટે વીતરાગતા, સર્વજ્ઞતા અને પરમહિતોપદેશકતા એ ત્રણ ગુણો સહિત દેવાધિદેવ પરમ ઔદારિક શરીરમાં તિષ્ઠતા ભગવાન સર્વજ્ઞ વીતરાગ ચરહંતને જ

૧. “ જે લક્ષ્ય તથા અલક્ષ્ય બંનેમાં હોય એવું લક્ષણ જ્યાં કહેવામાં આવે ત્યાં અતિવ્યાપ્તિપણું જાણવું જેમ આત્માનું લક્ષણ અમૂર્તત્વ’ કહ્યું, ત્યાં અમૂર્તત્વ લક્ષણ, લક્ષ્ય જે આત્મા તેમાં પણ હોય છે, માટે એ લક્ષણ અતિવ્યાપ્તિ દોષ સહિત લક્ષણ છે, કારણ કે એ વડે આત્માને જોળખતાં આકાશાદિક પણ આત્મા થઈ જાય, એ દોષ આવે...”

(જુનરાતી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક-પૃષ્ઠ ૩૧૬.)

અથ કે પુનસ્તે દોષા યે 'તત્રોત્સન્ના' इत्याशंव्याह—

क्षुत्पिपासाजरातङ्कजन्मान्तकभयस्मयाः ।

न रामद्वेषमोहाश्च यस्याप्तः स प्रकीर्त्यते ॥ ६ ॥

क्षુચ્ચ વુઝુક્ષા । પિપાસા ચ તૃષા । જરા ચ વૃદ્ધત્વં । આતઙ્કથ વ્યાધિઃ ।
જન્મ ચ કર્મવશાચ્ચતુર્ગતિષૂત્પતિઃ । અન્તકરચ મૃત્યુઃ । ભયં ચેહપરલોકાત્રાણાગુપ્તિ-

આપ્તપણું છે, ખીજ કોઈને નહિ—એમ નિશ્ચય કરવો. આ જ આપ્તનું નિર્દોષ લક્ષણ છે.

અહીં આપ્તનું સ્વરૂપ કહ્યું છે. તેને યથાવત્ જીવાશ્રિત અને પુદ્ગલાશ્રિત એવાં વિશેષણોના ભેદજ્ઞાનપૂર્વક જાણે તે જીવ મિથ્યાદષ્ટિ રહે નહિ. એ હેતુથી શ્લોક ૫ થી ૮ સુધી આપ્તનું સ્વરૂપ આપ્યું છે. ૫.

હવે વળી તે દોષો કયા છે? જે તેમનામાં (આપ્તમાં) નાશ પામ્યા છે. એવી આશંકા ઉઠાવીને કહે છે—

અઠાર દોષ રહિત આપ્ત (દેવ)નું લક્ષણ

(વીતરાગ લક્ષણ)

શ્લોક ૬

અન્વયાર્થઃ—[યસ્ય] જેમને [ક્ષુત્પિપાસાજરાતઙ્કજન્માન્તકભયસ્મયાઃ] ક્ષુધા, તૃષા, ઘડપણ, રોગ, જન્મ, મરણ, ભય, ગર્વ, [રાગદ્વેષમોહાઃ] રાગ, દ્વેષ, મોહ, [ચ] અને (આશ્ચર્ય, અરતિ, ખેદ, મદ અથવા શોક, નિદ્રા, ચિન્તા, સ્વેદ) એ અઠાર દોષો [ન] ન (સન્તિ) હોય, [સઃ] તે [આપ્તઃ] આપ્ત (સાચા દેવ) [પ્રકીર્ત્યતે] કહેવાય છે.

ટીકા:—'ક્ષુધ'—ખાવાની ઇચ્છા (ભૂખ), 'પિપાસા'—તૃષા (તરસ), 'જરા'—વૃદ્ધત્વ (ઘડપણ), 'આતઙ્ક'—વ્યાધિ (રોગ), 'જન્મ'—કર્મવશાત ચતુર્ગતિમાં ઉત્પત્તિ, 'અન્તકઃ'—મૃત્યુ, 'ભય'—આ લોકનો, પરલોકનો, અરક્ષાનો, અગુપ્તિનો, મરણનો,

૧. યેત્રોત્સન્ના ઘ૦ ।

મરણવેદનાઽઽકસ્મિકલક્ષણં । સ્મયશ્ચ જાતિકુલાદિદર્પઃ । રાગદ્વેષમોહાઃ પ્રસિદ્ધાઃ ।
 ચશબ્દાચ્ચિન્તાઽરતિનિદ્રાવિસ્મય' મદસ્વેદસ્વેદા ગૃહ્યન્તે । एतेऽष्टादशदोषा यस्य न
 सन्ति स आप्तः 'प्रकीर्त्यते' प्रतिपाद्यते । ननु चाप्तस्य भवेत् क्षुत्, क्षुદभावे
 आहारादौ प्रवृत्त्यभावाद्देहस्थितिर्न स्यात् । अस्ति चासौ, तस्मादाहारसिद्धिः । तथा हि ।
 भगवतो देहस्थितिराहारपूर्विका, देहस्थितित्वादस्मदादिदेहस्थितिवत् । जैनेनोच्यते^२
 —अत्र किमाहारमात्रं^३ साध्यते कवलाहारो वा । प्रथमपक्षे सिद्धसाधनता 'आसयोग-

વેદનાનેા અને અકસ્મિકલક્ષણં એ સાત પ્રકારનેા ભય, 'સ્મયઃ'—જાતિ-કુલાદિનેા દર્પ-
 ગર્વ, 'રાગદ્વેષમોહાઃ'—રાગ, દ્વેષ, મોહ એ દોષો તેા પ્રસિદ્ધ છે—ચ શબ્દથી ચિન્તા,
 અરતિ, નિદ્રા, વિસ્મય (આશ્ચર્ય), મદ, અથવા વિષાદ (શોક), સ્વેદ અને ખેદ—
 એ દોષો લેવા. આ અઠાર દોષો 'યસ્ય' બેને 'ન' ન (સન્તિ) હોય, 'સઃ'—તે
 'આપ્તઃ' આપ્ત (દેવ) 'પ્રકીર્ત્યતે'—કહેવાય છે.

પ્રશ્નઃ—આપ્ત (ભગવાન)ને શુધા હોવી જોઈએ. (કેમકે) શુધાદિના અભાવમાં
 આહારાદિકની પ્રવૃત્તિ નહિ હોય અને આહારાદિકમાં પ્રવૃત્તિ નહિ હોવાથી દેહની
 સ્થિતિ નહિ અને. (દેહની સ્થિતિ ઠીક શકશે નહિ). પરંતુ આપ્ત ભગવાનને દેહની
 સ્થિતિ તેા છે તેથી તેમને આહારની સિદ્ધિ છે. આ પ્રમાણે આપ્તને આહારની સિદ્ધિ
 થાય છે. અમારા બેવાના દેહની સ્થિતિની માફક આપ્ત ભગવાનને દેહની સ્થિતિ
 હોવાથી તેમના દેહની સ્થિતિ આહારપૂર્વક હોવી જોઈએ.

ઉત્તરઃ—જૈન તેના ઉત્તર આપે છે. તે સામા પક્ષવાળાને પૂછે છે—આપ્ત
 ભગવાનને (દેહસ્થિતિ સંબંધમાં) તમારે માત્ર આહાર સિદ્ધ કરવો છે કે કવલા-
 હાર? પ્રથમ પક્ષ લ્યો તેા તેમને માત્ર આહારનું સાધન તેા સિદ્ધ થાય છે કેમ કે 'આસ-

૧. અસ્ય સ્થાને 'વિષાદ' इति पाठः ख, ग, घ० ।

૨. જૈનેનોચ્યતે ख-પુસ્તકે નાસ્તિ । જૈનેર્ન તદુચ્યતે ઘ ।

૩. णोकम्म कम्महारो कवलाहारो य लेप्पमाहारो ।

ओज मणो हि य कमसो आहारो छव्विहो णेओ ॥

णोकम्मं तित्थयरे कम्मं णारेय माणसो अमरे ।

कवलाहारो णर-पसु ओज्जो पक्खीण लेप्प रुक्खाणं ।

धिरगह्गइमावण्णा कैवल्लिणो सम्मुह्दो अजोगी य ।

सिद्धा य अणाहारा सेसा आहारिणो जीवा ॥

કેવલિન આહારિણો જીવા' इत्यार्गमाभ्युपगमात् । द्वितीयपक्षे तु देवदेहस्थित्या व्यभिचारः । देवानां सर्वदा कवलाहाराभावेऽप्यस्याः संभवात् । अथ' मानसाहारात्तेषां तत्स्थितिस्तर्हि^२ કેવલિનાં કર્મનોકર્માહારાત્ સાસ્તુ । અથ મનુષ્યદેહસ્થિતિત્વાદસ્મદા-દિવત્સા તત્પૂર્વિકા ઇષ્યતે તર્હિ તદ્વદેવ તદેહે સર્વદા નિઃસ્વેદત્વાદ્યભાવઃ સ્યાત્ । અસ્મદાદાવનુપલબ્ધસ્યાપિ તદતિશયસ્ય તત્ર સંભવે ભુક્ત્યભાવલક્ષણોઽપ્યતિશયઃ કિં ન સ્યાત્ । કિં ચ અસ્મદાદૌ દૃષ્ટસ્ય ધર્મસ્ય ભગવતિ સમ્પ્રસાધને તજ્ઞાનસ્યેન્દ્રિય-^૩

યોગકેવલિન આહારિણો જીવાઃ' મયોગ કેવલી સુધીના જીવો આહારક છે. —એમ આગમથી જાણવા મળે છે. જે બીજો પક્ષ કવલાહારનો દ્યો તો દેવોના દેહની સ્થિતિ સાથે વ્યભિચાર આવે છે; કારણ કે (સ્વર્ગના) દેવોને સદા કવલાહારનો અભાવ હોવા છતાં પણ દેહની સ્થિતિ તો સંભવે છે. (તેથી કવલાહારથી જ દેહની સ્થિતિ રહે છે તે માન્યતા ખોટી ઠરે છે.)

હવે (ત્યાં) જે એમ કહેવામાં આવે કે દેવોને માનસિક આહાર છે તેનાથી તેમના દેહની સ્થિતિ રહે છે તો કેવલીઓને કર્મ-નોકર્મના આહારથી દેહની સ્થિતિ રહે છે એમ માનો.

હવે જે એમ કહેવામાં આવે કે આપણા જેવાના મનુષ્ય દેહની માફક કેવલી ભગવાનને મનુષ્ય દેહની સ્થિતિ છે તેથી આપણા દેહની જેમ (તેથી જેમ આપણા દેહની સ્થિતિ આહારપૂર્વક છે તેમ) કેવલી ભગવાનના દેહની સ્થિતિ આહારપૂર્વક માનવી જેઠંએ. તો તેનો ઉત્તર એ છે કે જેવી રીતે કેવલી ભગવાનના શરીરમાં સર્વદા પરસેવાદિનો અભાવ છે તેવી જ રીતે આપણા આદિના શરીરમાં પણ સર્વદા પરસેવાદિનો અભાવ હોવો જોઈએ (કેમકે બંનેમાં મનુષ્ય શરીરત્વરૂપ હેતુ વિદ્યમાન છે.) એના ઉત્તરમાં હવે જે એમ કહેવામાં આવે કે આપણા જેવાના શરીરમાં તે અતિશય સંભવતો નથી (જેથી પરસેવાદિનો અભાવ હોય) પરંતુ કેવલી ભગવાનમાં એ અતિશય સંભવે છે (જેના કારણે તેમનાં શરીરમાં પરસેવો આદિ નથી હોતાં). તોપણ (જ્યારે કેવલી ભગવાનને પરસેવાદિનો અભાવનો અતિશય માનવામાં આવે છે ત્યારે) તેમને ભોજનના (કવલાહારના) અભાવરૂપ અતિશય પણ કેમ ન સંભવે?

વળી બીજી વાત એ છે કે જે ધર્મ આપણા જેવામાં જેવામાં આવે છે તેવો ધર્મ જે અહિંત ભગવાનમાં પણ સિદ્ધ કરવામાં આવે તો તેમના જ્ઞાનને ઇન્દ્રિય-

૧. 'અથ માનસાહારાસ્તેષાં તત્રસ્થિતિસ્તર્હિ કેવલિનાં કર્મનોકર્માહારાત્' इति पाठो च पुस्तके नास्ति ।

૨. 'તર્હિ' इति ख ग पुस्तकयोर्नास्ति ।

૩. तज्ज्ञानस्येन्द्रियजत्व-घ० ।

જનિતત્વપ્રસંગઃ । તથા હિ—ભગવતો જ્ઞાનમિન્દ્રિયજં જ્ઞાનત્વાત્ અસ્મદાદિજ્ઞાનવત્ । અતો ભગવતઃ કેવલજ્ઞાનલક્ષણાતીન્દ્રિયજ્ઞાનાસંભવાત્ સર્વજ્ઞત્વાય દત્તો જ્ઞલાઝ્જલિઃ । જ્ઞાનત્વાવિશેષેડપિ તજ્ઞાનસ્યાતીન્દ્રિયત્વે દેહસ્થિતિત્વાવિશેષેડપિ તદેહસ્થિતેરક્વલાહાર-પૂર્વકત્વં કિં ન સ્યાત્ । વેદનીયસદ્ભાવાત્તસ્ય બુબુક્ષોત્પત્તેર્મૌજનાદૌ પ્રવૃત્તિરિત્યુક્તિરનુ-પપન્ના; મોહનીયકર્મસહાયસ્યૈવ વેદનીયસ્ય બુબુક્ષોત્પાદને સામર્થ્યાત્ । ‘ મૌક્તુમિચ્છા હિ બુબુક્ષા ’, સા મોહનીયકર્મકાર્યત્વાત્ કથં પ્રક્ષીણમોહે ભગવતિ સ્યાત્ ? અન્યથા રિરંસાયા અપિ તત્ર પ્રસંગાત્ કમનીયકામિન્યાદિસેવાપ્રસક્તેરીશ્વરાદેસ્તસ્યાવિશેષાઢીત-

જનિત હોવાનો પ્રસંગ આવશે. તે આ પ્રમાણે—ભગવાનનું જ્ઞાન ઇન્દ્રિયજનિત છે કારણ કે આપણા જેવાના જ્ઞાનની માફક જ ભગવાનનું જ્ઞાન હોવાથી, અને ભગવાનનું જ્ઞાન ઇન્દ્રિયજનિત ઠરતાં અહીં ત ભગવાનને કેવલજ્ઞાનરૂપ અતીન્દ્રિય જ્ઞાનનો અસંભવ થવાથી તેમના સર્વજ્ઞપણાને જલાઝ્જલિ અપાઈ ગઈ. (તેમને સર્વજ્ઞતાના અભાવનો પ્રસંગ આવે.) વળી જો એમ કહેવામાં આવે કે આપણા જેવાના અને તેમના જ્ઞાનમાં જ્ઞાનત્વની અપેક્ષાએ સમાનતા હોવા છતાં કેવલી ભગવાનનું જ્ઞાન અતીન્દ્રિય છે, તે તેનો ઉત્તર એ છે કે (આપણા જેવાને જેમ દેહની સ્થિતિ છે તેમ કેવલી ભગવાનને પણ દેહની સ્થિતિ છે એ રીતે) દેહની સ્થિતિની અપેક્ષાએ બંનેમાં સમાનતા હોવા છતાં કેવલી ભગવાનના દેહની સ્થિતિ ક્વલાહારના અભાવપૂર્વક (ક્વલાહાર વિના) કેમ ન હોઈ શકે? (જેવો તેમને જ્ઞાનનો અતિશય છે તેવો ક્વલાહાર વિના તેમના દેહની સ્થિતિનો અતિશય કેમ ન માનો?)

(વળી તમે કહો કે) વેદનીય કર્મના સદ્ભાવથી તેમને (કેવળીને) ભોજનની ઇચ્છાની ઉત્પત્તિ છે અને તેથી ભોજનાદિમાં (તેમની) પ્રવૃત્તિ છે, તે એમ કહેવું યોગ્ય નથી, કારણ કે મોહનીય કર્મ સહિત જ વેદનીય કર્મને ભોજનની ઇચ્છા ઉત્પન્ન કરવાનું સામર્થ્ય છે. ખાવાની (ભોજન કરવાની) ઇચ્છા તે બુબુક્ષા—તે મોહનીય કર્મનું કાર્ય હોવાથી જેમનો મોહ પ્રક્ષીણ થઈ ગયો છે તેવા અહીં ત ભગવાનમાં તે કેમ હોઈ શકે? નહિતર (અર્થાત મોહના અભાવમાં પણ ઇચ્છાની ઉત્પત્તિ થાય તે) સ્ત્રી સાથે રમવાની ઇચ્છાનો પણ પ્રસંગ આવે અને સુંદર સ્ત્રી આદિની સેવામાં આસક્ત જન અને સર્વજ્ઞ-અહીં ત દેવમાં વિશેષતા ન રહેવાથી તેમને વીતરાગતા કેમ હોઈ શકે? (અર્થાત સુંદર શય્યામાં શયન, આભરણ, વસ્ત્રાદિ ભોગોપભોગની ઇચ્છાનો પ્રસંગ આવે તે અહીં ત ભગવાનને વીતરાગતાનો અભાવ થયો, એ દોષ આવે; કારણ કે જ્યાં ઇચ્છા હોય ત્યાં વીતરાગતા હોઈ શકે નહિ.)

રાગતા ન સ્યાત્ । વિપક્ષભાવનાવશાદ્રાગાદીનાં હાન્યતિશયદર્શનાત્ કેવલિનિ તત્પરમ-
પ્રકર્ષપ્રસિદ્ધેર્વીતરાગતાસંભવે ભોજનાભાવપરમપ્રકર્ષોઽપિ તત્ર કિં ન સ્યાત્, તદ્ભાવનાતો
ભોજનાદાવપિ હાન્યતિશયદર્શનાવિશેષાત્ । તથા હિ—એકસ્મિન્ દિને યોઽનેકવારાન્
શુંકે, કદાચિત્ વિપક્ષભાવનાવશાત્ સ એવ પુનરેકવારં શુંકે । કશ્ચિત્ પુનરેકદિના-
દ્યન્તરિત્તભોજનઃ, અન્યઃ પુનઃ પક્ષમાસસંવત્સરાદ્યન્તરિત્તભોજન ઇતિ । કિં ચ—બુભુક્ષા-
પીડાનિવૃત્તિર્ભોજનરસાસ્વાદનાદ્ભવેત્ તદાસ્વાદનં ચાસ્ય રસનેન્દ્રિયાત્ કેવલજ્ઞાનાદ્વા?
રસનેન્દ્રિયાચ્ચેત્ મતિજ્ઞાનપ્રસંગાત્ કેવલજ્ઞાનાભાવઃ સ્યાત્ । કેવલજ્ઞાનાચ્ચેત્ કિં ભોજનેન?
દૂરસ્થસ્યાપિ ત્રૈલોક્યોદરવર્તિનો રસસ્ય પરિસ્ફુટં તેનાનુભવસંભવાત્ । કથં ચાસ્ય

જો એમ કહેવામાં આવે કે વિપક્ષ (વિરુદ્ધ-વિપરીત) ભાવનાના વશથી
રાગાદિની હીનતાનો અતિશય જોવામાં આવે છે (અર્થાત્ રાગાદિકથી વિરુદ્ધ ભાવના
કરવાથી રાગાદિકમાં હાસ જોવામાં આવે છે). કેવલી ભગવાનમાં તેની (રાગાદિકના
હાસની) પરમ પ્રકર્ષતા (ચરમ સીમા) સિદ્ધ હોવાથી તેમને વીતરાગતા સંભવે છે.
(તેમની વીતરાગતામાં આધ આવતો નથી.) તેનો ઉત્તર એ છે કે જો એમ છે તો
તેમનામાં ભોજનના અભાવની પરમ પ્રકર્ષતા પણ કેમ ન હોઈ શકે? કારણ કે
ભોજનના અભાવની ભાવનાથી ભોજનાદિકમાં પણ (સામાન્ય મનુષ્ય અને ભગવાન
બંનેમાં) અવિશેષપણે હાસનો અતિશય જોવામાં આવે છે.

તે આ પ્રમાણે-જો એક દિવસમાં અનેકવાર ભોજન કરે છે તે જ વિપક્ષ
ભાવનાથી (રાગતા-ધ્વજાના અભાવસ્વરૂપ ભાવનાથી) કદાચિત્ એકવાર ભોજન કરે
છે. કોઈ તો એક દિવસના આંતરે ભોજન કરે છે, તો વળી અન્ય કોઈ પક્ષ, માસ,
વર્ષાદિના આંતરે ભોજન કરે છે.

વળી બીજી વાત એ છે કે અરહંત ભગવાનને જો બુભુક્ષા સંબંધી પીડાની
નિવૃત્તિ ભોજનના રસાસ્વાદથી થતી હોય તો અમે પૂછીએ છીએ કે તે રસાસ્વાદન
તેમને રસેન્દ્રિયથી થાય છે કે કેવલજ્ઞાનથી? જો રસેન્દ્રિયથી થાય છે એમ કહો તો તેમને
મતિજ્ઞાનનો પ્રસંગ આવવાથી કેવલજ્ઞાનનો અભાવ થાય. આ દાવથી બચવાને માટે
જો કેવલજ્ઞાનથી રસાસ્વાદન થાય છે એમ કહો તો ભોજનની શી જરૂર છે? કારણ
કે દૂર રહેવા છતાં પણ ત્રણ લોકની અંદર વર્તતા રસનો પરિસ્પર્ષ (પ્રત્યક્ષ) અનુભવ
કેવલજ્ઞાન દ્વારા થઈ શકે છે.

કેવલજ્ઞાનસંભવો મુંજાનસ્ય શ્રેણીતઃ પતિતત્વં પ્રમત્તગુણસ્થાનવર્તિત્વાત્ । અપ્રમત્તો^૧ હિ સાધુરાહારકથામાત્રેણાપિ પ્રમત્તો ભવતિ નાર્હન્મુજાનોડપીતિ મહચ્ચિત્રં । અસ્તુ તાવજ્ઞાનસંભવઃ તથાપ્યસૌ કેવલજ્ઞાનેન પિશિતાદ્યશુદ્ધદ્રવ્યાણિ પશ્યન્ કથં મુંજીત અન્તરાયપ્રસંગાત્ । ગૃહસ્થા અપ્યલ્પસત્વાસ્તાનિ પશ્યન્તોડન્તરાયં કુર્વન્તિ કિં પુનર્ભગવાનનન્તવીર્યસ્તન્ન કુર્યાત્ । તદકરણે વા તસ્ય તેભ્યોડપિ હીન^૩ સત્ત્વપ્રસંગાત્ । ક્ષુત્પીડાસંભવે ચાસ્ય કથમનન્તસૌખ્યં સ્યાત્ યતોડનન્તચતુષ્ટયસ્વામિતાસ્ય । ન હિ સાન્તરાયસ્યાનન્તતા યુક્તા જ્ઞાનવત્ । ન ચ બુભુક્ષા પીડૈવ ન ભવતીત્યભિધાતવ્યં “ ક્ષુધાસમા નાસ્તિ શરીરવેદના ” इत्यભિધાનાત્ । તદલમતિપ્રસંગેન પ્રમેયકમલામાર્તળ્હે ન્યાય-

વળી એક વાત આ પણ છે કે ભોજન કરનાર અરહંત ભગવાનને કેવલજ્ઞાન કેવી રીતે સંભવી શકે? કારણ કે ભોજન કરવાથી શ્રેણીથી નીચે પડવાથી તે પ્રમત્ત ગુણસ્થાનવર્તી થઈ જશે. જ્યારે અપ્રમત્ત સાધુ આહારની કથા કરવા માત્રથી પણ ખરેખર પ્રમત્ત થાય છે ત્યારે અરહન્ત ભગવાન ભોજન કરતા થકા પણ પ્રમત્ત ન થાય તે મહાન આશ્ચર્ય છે અથવા ઘડીભર કેવલજ્ઞાન માની પણ લેવામાં આવે તોપણ તેઓ કેવલજ્ઞાન દ્વારા માંસ આદિ અશુદ્ધ દ્રવ્યોને દેખતા થકા અંતરાયનો પ્રસંગ આવવાથી કેવી રીતે ભોજન કરી શકે? અલ્પ શક્તિવાળા ગૃહસ્થા પણ માંસાદિ અશુદ્ધ દ્રવ્યોને દેખતા થકા અંતરાય કરે છે (પામે છે) તો પછી અનંત વીર્યવાન ભગવાન શું અંતરાય ન કરે? (તો અનંત વીર્યવાન ભગવાન શા માટે અંતરાય ન પામે?) વળી જો તે ભગવાન અંતરાય ન કરે તો તેમને તેમનાથી (ગૃહસ્થોથી) પણ હીન શક્તિ હોવાનો પ્રસંગ આવે.

જો તેમને ક્ષુધા સંબંધી પીડા હોય તો તેમને અનંત સૌખ્ય કેવી રીતે હોઈ શકે? (ન જ હોઈ શકે.) કારણ કે તેમને અનંત ચતુષ્ટયનું સ્વામીપણું તો નિયમથી હોય છે. જો અંતરાય સહિત હોય તેની અનંતતા ઘટતી નથી, જ્ઞાનની માફક. (અર્થાત્ જેવી રીતે અંતરાય સહિત જ્ઞાનમાં અનંતતા ઘટી શકતી નથી તેવી રીતે અન્તરાય સહિત મુખમાં અનંતતા ઘટી શકતી નથી.)

વળી ‘બુભુક્ષા પીડા જ નથી’ એમ કહી શકાશે નહિ કેમકે ‘ક્ષુધાસમા નાસ્તિ શરીરવેદના’ ક્ષુધાની સમાન બીજી કોઈ શરીર વેદના નથી—એવું વચન છે. માટે બહુ વિસ્તારથી બસ થાઓ કારણ કે પ્રમેયકમલમાર્તળ્હેમાં અને ન્યાયકૃમુદ્ધવ્યંદ્રોદ્ધય

૧. અપ્રમત્તોડપિ સ્વ । ૨. સત્ત્વનિ સ્વ ગ । ૩. હીનત્વ સ્વ ।

કુમુદચન્દ્રે ચ પ્રપન્ચતઃ પ્રરૂપણાત્ ॥ ૬ ॥

અંધમાં વિસ્તારથી તેનું નિરૂપણ કરવામાં આવ્યું છે.

ભાવાર્થ:—આપ્તમાં (સાચા દેવમાં) ક્ષુધા, તૃપ્તિ અહાર દોષો હોતા નથી તેથી તેઓ વીતરાગ કહેવાય છે. આ દોષોમાં ભય, રાગ, દ્વેષ, મોહ, ચિન્તા, ખેદ, મદ (ગર્વ), રતિ, વિસ્મય (આશ્ચર્ય), ઉદ્વેગ (શોક)—આ દોષો તે મોહનીયકર્મના અભાવમાં નષ્ટ થઈ ગયા છે. નિદ્રા દર્શનાવરણ કર્મના અભાવમાં નષ્ટ થઈ જાય છે. ક્ષુધા, તૃપ્તિ, ઘડપણ, રોગ, સ્વેદ (પરસેવો)—એ શરીરની અવસ્થાઓ છે. ભગવાનને પરમ ઔદારિક શરીર હોવાથી આ દોષોનો પણ અભાવ હોય છે. જન્મ તથા મરણ તે કર્મ સહિત જીવોને હોય છે. ભગવાન તે જીવનમુક્ત છે અને સર્વ કર્મોનો નાશ કરી દેહમુક્ત થાય છે, તેથી આ અહાર દોષો યા તેના સહચરરૂપ આત્મા અથવા શરીર સંબંધી અન્ય કોઈપણ દોષ આપ્તમાં હોતા નથી. આ દોષોમાં કયા દોષો જીવાશ્રિત છે અને કયા દોષો શરીરાશ્રિત છે તે જાણી વિવેક કરવો યોગ્ય છે.

વિશેષ

કેટલાક ભગવાનને કવલાહાર માને છે, કારણ કે તેમની માન્યતા પ્રમાણે કવલાહાર વિના દેહની સ્થિતિ હોઈ શકે નહિ. પરંતુ તે માન્યતા ખરાબ નથી, કારણ કે દેવોને કવલાહાર નથી છતાં તેમના દેહની સ્થિતિ સાગરોપર્યન્ત ખની રહે છે. તેમની દેહની સ્થિતિનું કારણ માનસિક આહાર છે, તેમ ભગવાનની દેહની સ્થિતિનું કારણ કર્મ-નોકર્મ આહાર છે, નહિ કે કવલાહાર. કહ્યું છે કે—

“ળોકમ્મકમ્માહારો કવલાહારો ય લેપમાહારો ।

ઉજ્જમળો વિ ય કમસો આહારો છબ્બિહો મળિયો ॥ ૪ ॥

ળોકમ્મં તિત્થયરે કમ્મં ણિરયેય માળસો અમરે ।

કવલાહારો ણરપસુ ઉજ્જો પક્કવી ચ ઇમિ લેપો ॥ ૫ ॥

અર્થ:—નોકર્મ આહાર, કર્મ આહાર, કવલાહાર, લેપાહાર, ઓજ આહાર અને માનસિક આહાર—એમ આહાર છ પ્રકારના કહ્યા છે. ૪.

તીર્થંકર ભગવાનને નોકર્મ વર્ગણના ગ્રહણરૂપ આહાર હોય છે, નારકીને કર્મ ભોગવવારૂપ આહાર હોય છે, દેવોને માનસિક આહાર હોય છે, (તેમને મનમાં ધર્યા થતાંની સાથે કંઠમાંથી અમૃત ઝરે છે, તેનાથી તેમને તૃપ્તિ થાય છે.) મનુષ્ય

અને પશુઓને કવલાહાર હોય છે, પક્ષીઓને ઓળહાર (માતાના ઉદરની ગરમી-ઉષ્મારૂપ આહાર) અને પૃથ્વી આદિ એકેન્દ્રિય જીવને લેપાહાર (પૃથ્વી આદિને સ્પર્શરૂપ આહાર) હોય છે. ૫.

શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા ૨૦ માં અતીન્દ્રિયપણાને લીધે જ શુદ્ધ આત્માને શારીરિક સુખ-દુઃખ નથી, એમ વ્યક્ત કર્યું છે, ત્યાં કેવળી ભગવાનને ઇન્દ્રિય સમૂહ નથી. તેમ શુદ્ધ આત્માને શરીર સંબંધી સુખ-દુઃખ નથી. તથા કેવળી ભગવાનને શરીર સંબંધી ક્ષુધાદિ દુઃખ કે ભોજનાદિ સુખ હોતું નથી તેથી તેમને કવલાહાર હોતો નથી, એમ કહ્યું છે.

ભગવાનને કવલાહાર હોય એમ માનનારા ભગવાનને પરમ ઉત્કૃષ્ટ અતીન્દ્રિય સુખ માનતા જ નથી-શ્રદ્ધતા નથી તેથી તે અભવ્ય છે અને ભવ્યો તેનો સ્વીકાર કરે છે એમ પ્રવચનસાર ગાથા ૬૨ માં કહ્યું છે. માટે ભગવાનને કવલાહાર હોઈ શકે નહિ એમ શ્રદ્ધા કરવી.

વળી જોવો આપણામાં ધર્મ છે તેવો જ કેવલી ભગવાનમાં ધર્મ હોવો જોઈએ તેથી આપણી માફક કેવલી ભગવાનમાં પણ દેહની સ્થિતિ ભોજનથી હોવી જોઈએ-એમ જો કહેવામાં આવે તો જોમ કેવલી ભગવાનના શરીરમાં પરસેવાદિના અભાવ-રૂપ ધર્મ છે તેમ આપણા શરીરમાં પણ પરસેવાદિનો અભાવ હોવો જોઈએ. એના ઉત્તરમાં જો એમ કહેવામાં આવે કે કેવલી ભગવાનમાં અતિશય હોવાથી તેમના શરીરમાં પરસેવો આદિ થતાં નથી તો પછી કેવલી ભગવાનને કવલાહારના અભાવનો અતિશય કેમ ન સંભવે? માટે કવલાહારથી તેમના દેહની સ્થિતિ માનવી ઉચિત નથી.

વળી કોઈ કહે કે કેવલીને વેદનીય કર્મના સદ્ભાવ હોવાથી ભોજનની ઇચ્છા અને તે માટે પ્રવૃત્તિ હોય છે, તો તે પણ સત્ય નથી; કારણ કે ઇચ્છા મોહનીય કર્મના ઉદય નિમિત્તે હોય છે, પરંતુ ભગવાનને મોહનીય કર્મનો તો સર્વથા અભાવ હોય છે, તેથી તેમને ભોજનની ઇચ્છા કેમ સંભવે? જો ઇચ્છા હોય તો વીતરાગતા હોઈ શકે નહિ.

જો તેમને ક્ષુધાદિની પીડાનો સંભવ માનવામાં આવે તો તેમને અનંત સૌખ્ય ક્યાં રહ્યું?

વળી કોઈ કહે છે કે અશાતા વેદનીય કર્મના ઉદયથી કેવલી ભગવાનને ક્ષુધા, તૃષ્ણા, રોગ, મળ-મૂત્રાદિક હોય છે; પરંતુ તેમનું તે કહેવું પણ અસત્ય છે, કારણ કે

અયોક્તદોષૈર્વિવર્જિતસ્યામ્સ્ય વાચિકાં નામમાલાં પ્રરૂપયન્નાહ—

ક્ષુધા-તૃષ્ણા તે અશાતા વેદનીય કર્મની ઉદ્દીરણાથી હોય છે, પરંતુ છકા ગુણસ્થાનમાં અશાતાની ઉદ્દીરણાની વ્યુત્થિતિ^૧ છે તેથી સાતમાદિ ગુણસ્થાનોમાં ક્ષુધાદિ વેદના-ઓનો અભાવ છે.

સાતમા ગુણસ્થાનથી એક શાતા વેદનીયનો જ નવીન બંધ હોય છે, પણ અશાતાનો બંધ હોતો નથી. કેવલીને શાતાનો બંધ એક સમય પૂરતો જ હોય છે, અને તેનો નિરંતર ઉદય થતો જ રહે છે, તેથી અશાતાનો ઉદય પણ શાતારૂપ પરિણમે છે. તેથી અશાતાના ઉદયજનિત પરિપહ જિનેન્દ્રને હોતા નથી. કેવલી ભગવાનને રાગ-દ્વેષ નષ્ટ થયા છે અને ઇન્દ્રિયજનિત જ્ઞાનનો અભાવ છે તેથી શાતા-અશાતાથી ઉત્પન્ન થયેલું ઇન્દ્રિયજનિત સુખ-દુઃખ કેવલીને હોતું નથી.

“કેવળજ્ઞાનીને શરીર^૨ સંબંધી સુખ-દુઃખ નથી, કારણ કે અતીન્દ્રિયપણું થયું છે તેથી એમ જાણવું.”

“કેવલી ભગવાનને શરીર સંબંધી ક્ષુધાદિ દુઃખ કે ભોજનાદિ સુખ હોતું નથી, તેથી તેમને કવલાહાર હોતો નથી.” (શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા ૨૦ અને ભાવાર્થ)

“જેમનાં ઘાતિકર્મો નાશ પામ્યાં તેમનું (કેવલી ભગવન્તોનું) સુખ (સર્વ) સુખોમાં પરમ અર્થાત ઉત્કૃષ્ટ છે એવું વચન સાંભળીને જેઓ તેને શ્રદ્ધતા નથી, તેઓ અભવ્ય છે અને ભવ્યો તેનો સ્વીકાર (આદર-શ્રદ્ધા) કરે છે.” (શ્રી પ્રવચન-સાર ગાથા ૬૨.)

માટે ભગવાનને કવલાહાર હોઈ શકે નહિ એમ શ્રદ્ધા કરવી. ૬.

હવે પૂર્વોક્ત દોષોથી રહિત જે આપ્ત તેમનાં વાચક નામમાલાનું પ્રરૂપણ કરીને કહે છે—

૧. 'જે ગુણસ્થાનમાં કર્મ પ્રકૃતિઓનો બંધ, ઉદય અથવા સર્વ (સત્તા)ની વ્યુત્થિતિ કહી હોય તે ગુણસ્થાન સુધી જ તે પ્રકૃતિઓનો બંધ, ઉદય અથવા સત્તા પ્રાપ્ત થાય છે. આગળના કોઈપણ ગુણસ્થાનમાં તે પ્રકૃતિઓનો બંધ, ઉદય અથવા સર્વ (સત્તા) હોતાં નથી તેને વ્યુત્થિતિ કહે છે. (જૈન સિદ્ધાન્ત પ્રવેશિકા પ્રશ્ન ૬૦૪)

૨. જુઓ 'શ્રી રતનકરણ્ડક શ્રાવકાચાર' ની પં. સદાસુખદાસજી કૃત હિન્દી ટીકા પૃષ્. ૭-૮.

પરમેષ્ઠી પરંજ્યોતિર્વિરાગો વિમલઃ કૃતી । સર્વજ્ઞોઽનાદિમધ્યાન્તઃ સાર્વઃ શાસ્તોપલાલ્યતે ॥ ૭ ॥

પરમે ઇન્દ્રાદીનાં વન્ધે પદે તિષ્ઠતીતિ 'પરમેષ્ઠી' । પરં નિરાવરણં પરમાતિશય-પ્રાપ્તં જ્યોતિર્જ્ઞાનં યસ્યાસૌ પરંજ્યોતિઃ । 'વિરાગો' વિગતો રાગો ભાવકર્મ યસ્ય । 'વિમલો' વિનષ્ટો મલો દ્રવ્યરૂપો મૂલોત્તરકર્મપ્રકૃતિપ્રપંચો યસ્ય । 'કૃતી' નિઃશેષદેયોપાદેયતત્ત્વે વિવેકસમ્પન્નઃ । 'સર્વજ્ઞો' યથાવન્નિસ્વિલાર્થસાક્ષાત્કારી । 'અનાદિમધ્યાન્તઃ' ઉક્તસ્વરૂપપ્રાપ્તપ્રવાહાપેક્ષયા આદિમધ્યાન્તશૂન્યઃ । 'સાર્વઃ' इह पर-લોકોપકારકમાર્ગપ્રદર્શકત્વેન સર્વેભ્યો હિતઃ । 'શાસ્તા' પૂર્વાપરવિરોધાદિદોષપરિહા-

આપ્તવાચક નામો યા હિતોપદેશીનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૭

અન્વયાર્થઃ—[પરમેષ્ઠી] પરમેષ્ઠી, [પરંજ્યોતિઃ] પરમ જ્યોતિ, [વિરાગઃ] વિરાગ (વીતરાગ) [વિમલઃ] વિમલ, [કૃતી] કૃતી (કૃતકૃત્ય), [સર્વજ્ઞઃ] સર્વજ્ઞ, [અનાદિમધ્યાન્તઃ] અનાદિમધ્યાન્ત, (પ્રવાહની અપેક્ષાએ જેને આદિ, મધ્ય અને અંત નથી તેવા. —આદિ-મધ્ય-અંત રહિત), [સાર્વ] સાર્વ (સર્વ હિતકર્તા), [શાસ્તા] શાસ્તા (હિતોપદેશી) [ઉપલાલ્યતે] એવાં સાર્થક નામોથી જેમનું સ્વરૂપ કહેવામાં આવ્યું છે તે આપ્ત કહેવાય છે.

ટીકા:—ઇન્દ્ર વગેરેને વંદનીય એવા પરમ પદમાં જે સ્થિત છે તેથી તે 'પરમેષ્ઠી' પરમેષ્ઠી છે. 'પરં' આવરણ રહિત-પરમ અતિશય પ્રાપ્ત, 'જ્યોતિ' જ્ઞાન જેને છે તે 'પરંજ્યોતિ' પરંજ્યોતિ છે, (નિરાવરણ-કેવલજ્ઞાન સહિત હોવાને કારણે તે પરંજ્યોતિ છે.) 'વિરાગઃ' રાગરૂપ ભાવકર્મથી રહિત હોવાને કારણે જે વિરાગ છે, 'વિમલઃ' મૂલ-ઉત્તર કર્મ પ્રકૃતિના વિસ્તારરૂપ, દ્રવ્યકર્મરૂપ મલ જેમને નાશ પામેલ હોવાને કારણે તે વિમલ છે. 'કૃતી' સમસ્ત હેય-ઉપાદેય તત્ત્વોમાં જે વિવેક સંપન્ન હોવાને કારણે કૃતી છે. 'સર્વજ્ઞઃ' સર્વ પદાર્થોને યથાવત સાક્ષાત્ કરનાર હોવાને કારણે તે સર્વજ્ઞ છે, 'અનાદિ મધ્યાન્તઃ' પૂર્વોક્ત સ્વરૂપવાળા આપ્તના પ્રવાહની અપેક્ષાએ આદિ-મધ્ય અને અંતથી રહિત હોવાને કારણે તે અનાદિમધ્યાન્ત છે. 'સાર્વઃ' આ લોક અને પરલોકને ઉપકારક એવા માર્ગને યથાવનાર હોવાથી સર્વને હિતકારક-હિતરૂપ હોવાને કારણે તે સાર્વ છે. 'શાસ્તા' પૂર્વાપર વિરોધાદિ દોષોના પરિહાર

રેણાશિલાર્થાનાં યથાવત્સ્વરૂપોપદેશકઃ । एतैः शब्दैरुक्तस्वरूप आप्त 'उपलाल्यते' प्रतिपाद्यते ॥ ७ ॥

સમ્યગ્દર્શનવિષયભૂતાત્તસ્વરૂપમભિધાયેદાનીં તદ્વિષયભૂતાગમસ્વરૂપમભિધાતુમાહ—

**अनात्मार्थं विना रागैः शास्ता शास्ति सतो हितम् ।
ध्वनन् शिल्पिकरस्पर्शान्मुरजः किमपेक्षते ॥ ८ ॥**

દ્વારા સર્વ પદાર્થોના યથાવત્ સ્વરૂપના ઉપદેશક હોવાને કારણે તે શાસ્તા છે.—આ શબ્દોથી જેનું સ્વરૂપ કહેવામાં આવ્યું છે તે આપ્ત 'ઉપલાલ્યતે' કહેવાય છે.

ભાવાર્થઃ—અહીં આચાર્યે આપ્તનાં જુદાં જુદાં નામ દર્શાવી તેમનું વિશેષ સ્વરૂપ દર્શાવ્યું છે.

તેઓ ઇન્દ્રાદિક દ્વારા વંદનીય પરમ પદમાં સ્થિત હોવાથી 'પરમેષ્ઠી', નિરાવરણ કેવળજ્ઞાન સહિત હોવાથી 'પરંજયોતિ', રાગ-દ્વેષાદિ ભાવકર્મ રહિત હોવાથી 'વિરાગી', ઘાતિયાંકર્મરૂપ દ્રવ્યકર્મથી રહિત હોવાથી 'વિમલ', સર્વ હેય-ઉપાદેયનું જ્ઞાન હોવાથી 'કૃતી', સર્વ પદાર્થોને યુગપદ્ એક સમયમાં પ્રત્યક્ષ જાણનાર હોવાથી 'સર્વજ્ઞ', સત્યાર્થ દેવના પ્રવાહની અપેક્ષાએ આદિ, મધ્ય અને અંત રહિત હોવાથી 'અનાદિમધ્યાન્ત', સર્વ જીવોના હિતકારક હોવાથી 'સાર્વ' અને દિવ્યધ્વનિ દ્વારા સર્વ પદાર્થોનો યથાવત્ ઉપદેશ આપનાર હોવાથી 'શાસ્તા' છે. આ આપ્તનાં વિશેષણવાચક નામો છે.

જે આપ્તનાં આ વિશેષણો જાણી પોતાના આત્માની સન્મુખ થાય છે તે ખરેખર પોતાના આત્માને જાણે છે, કારણ કે બંનેમાં નિશ્ચયથી તફાવત નથી શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા ૮૦ માં કહ્યું છે કે—

“જે અરહંતને દ્રવ્યપણે, ગુણપણે અને પર્યાયપણે જાણે છે તે (પોતાના) આત્માને જાણે છે. અને તેનો મોહ (દર્શન મોહ) નિરાશ્રયપણાને લીધે અવશ્ય લય પામે છે.”

આ શ્લોક આ હેતુથી કહેવામાં આવેલ છે એમ સમજવું. ૭.

સમ્યગ્દર્શનના વિષયભૂત જે આત્મસ્વરૂપ તે કહીને હવે તેના વિષયભૂત જે આગમનું સ્વરૂપ તે કહેવા માટે કહે છે—

‘શાસ્તા’ આમ્: । ‘શાસ્તિ’ શિક્ષયતિ । કાન્ ? ‘સત:’ અવિપર્યસ્તાદિત્વેન સમીચીનાન્ ભવ્યાન્ । કિં શાસ્તિ ? ‘હિતં’ સ્વર્ગાદિત્સાધનં ચ સમ્યગ્દર્શનાદિકં । કિમાત્મનઃ કિંચિત્ ફલમભિલષન્સૌ શાસ્તીત્યાહ—‘અનાત્માર્થ’ ન વિદ્યતે આત્મનોડર્થઃ પ્રયોજનં યસ્મિન્ શાસનકર્મણિ પરોપકારાર્થમેવાસૌ તાન્ શાસ્તિ । “પરોપકારાય સતાં હિ ચેષ્ટિતં” इत्यभिधानात् । स तथा शास्तीत्येतत् कुतोऽवगत- मित्याह—‘विना रागैः’ यतो लाभपूजाख्यात्यभिलाषलक्षणपरै रागैर्विना शास्ति ततोऽनात्मार्यं शास्तीत्यवसीयते । अस्यैवार्थस्य समर्थनार्थमाह—ध्वनन्नित्यादि । शिल्पिकरस्पर्शाद्वादककराभिघातान्मुरजो मदलो ध्वनन् किमात्मार्यं किंचिदपेक्षते ।

વીતરાગી દેવને ઉપદેશ દેવાની ઇચ્છા કેમ થાય ?

શ્લોક ૮

અન્વયાર્થઃ—[શાસ્તા] હિતોપદેશી આમ્ ભગવાન [અનાત્માર્થ] સ્વ-પ્રયોજન વિના અને [રાગૈઃ વિના] રાગ-રૂપ વિના [સતઃ] ભવ્ય જીવોને [હિતમ્] હિતકારક [શાસ્તિ] ઉપદેશ દે છે; [તથા] જેમકે [શિલ્પિકરસ્પર્શાત્] શિલ્પીના હાથના સ્પર્શથી [ધ્વનન્] વાગતું (અવાજ કરતું) [મુરજઃ] મૃદંગ [કિમ્] શાની [અપેક્ષતે] અપેક્ષા રાખે છે ? (કંઈ અપેક્ષા રાખતું નથી.)

ટીકા:—‘શાસ્તા’ એટલે આમ્. ‘શાસ્તિ’ ઉપદેશે છે, કેને ? ‘સતઃ’ વિપરીત માન્યતાદિથી રહિત હોવાથી જેઓ સમીચીન (સમ્યગ્દષ્ટિ) છે તેવા ભવ્ય જીવોને; શું ઉપદેશે છે ? ‘હિતં’ સ્વર્ગાદિના સાધનરૂપ સમ્યગ્દર્શનાદિકને. ‘શું’ પોતાને માટે કંઈ ફળની ઇચ્છા રાખીને તેઓ ઉપદેશ કરે છે ? તે કહે છે ? ‘અનાત્માર્થ’ ના, ઉપદેશ દેવાના કાર્યમાં તેમને પોતાનું કંઈ પ્રયોજન નથી. તેઓ પરોપકારને અર્થે જ તેમને ઉપદેશ દે છે, એવું કથન છે કે—“પરોપકારાય સતાં હિ ચેષ્ટિતમ્” સંત પુરુષોની ચેષ્ટા પરોપકાર માટે જ હોય છે. તેઓ તેવી રીતે ઉપદેશે છે એમ કેવી રીતે બાણ્ય ? કહે છે—વિના રાગૈઃ કારણ કે તેઓ પોતાના લાભ, પૂજા, ખ્યાતિ, આદિની અભિલાષા રૂપ રાગ વિના ઉપદેશે છે. તેથી આત્મીય પ્રયોજન વિના તેઓ ઉપદેશે છે એમ નક્કી થાય છે. આ જ અર્થનું સમર્થન કરવા કહે છે. ‘ધ્વનન્નિત્યાદિ’ શિલ્પીના હાથના સ્પર્શથી—વાગડનારના હાથની યાપથી અવાજ કરતું મૃદંગ શું પોતાને માટે કંઈ અપેક્ષા રાખે છે ? કંઈ જ અપેક્ષા રાખતું નથી. આ અર્થ છે. જેમ મૃદંગ

નૈવાપેક્ષતે । અયમર્થઃ—યથા મુરજઃ પરોપકારાર્થમેવ વિચિત્રાન્ શબ્દાન્ કરોતિ તથા સર્વજ્ઞઃ શાસ્ત્રપ્રણયનમિતિ ॥ ૮ ॥

પરોપકાર માટે જ વિચિત્ર શબ્દો કરે છે, તેમ સર્વજ્ઞ શાસ્ત્રનો ઉપદેશ (દિવ્યધ્વનિ દ્વારા) કરે છે.

ભાવાર્થઃ—જેમ મૃદંગ વગાડનારના હાથના સ્પર્શથી યોતાની ઇચ્છા વિના વાગે છે અને તેના મધુર અવાજથી શ્રોતાઓનાં મન પ્રસન્ન થાય છે, પરંતુ તેના બદલામાં શ્રોતાઓ તરફથી તે કીર્તિ, પ્રશંસા, પૂજા, લાભ, પ્રેમાદિની ઇચ્છા કરતું નથી, તેમ હિતોપદેશી વીતરાગ દેવનો પણ ભવ્ય જીવોના પુણ્યના નિમિત્તે ઇચ્છા વિના હિતનો ઉપદેશ હોય છે. તેપણ તેઓ યોતાના માટે લાભાદિની ઇચ્છા કરતા નથી, તેમ જ શ્રોતાઓ ઉપર રાગ કરતા નથી.

જેમ મેઘ યોતાના પ્રયોજન વિના-ઇચ્છા વિના જ લોકોના પુણ્યોદયના નિમિત્તે, પુણ્યશાળી જીવોના દેશમાં ગમન, ગર્જના કરીને પુષ્કળ વરસાદ વરસાવે છે, તેમ ભગવાન આપ્તનો, લોકોનાં પુણ્ય નિમિત્તે પુણ્યવાન જીવોના દેશમાં, વિના ઇચ્છાએ વિહાર થાય છે અને ત્યાં ધર્મરૂપ અમૃતની વર્ષા થાય છે.

વિશેષ

૧. મૃદંગના શબ્દો—એ પુદ્ગલનો પર્યાય છે. તે તેના સ્વતંત્ર પરિણમનથી થાય છે, તેમાં શિદ્ધીની ઇચ્છા અને હાથ તેા ફક્ત નિમિત્ત માત્ર છે. તેથી તે બંનેની વચ્ચે નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ સમજવો, નહિ કે કર્તા-કર્મ સંબંધ. તેવી જ રીતે દિવ્યધ્વનિ દ્વારા ભગવાનનાં ઉપદેશ-વચનો થાય છે તે પણ ભાષા-વર્ગણા પુદ્ગલતુ સ્વતંત્ર પરિણમન છે, તેમાં ભગવાનની ઇચ્છા પણ નિમિત્ત નથી; કારણ કે તેઓ વીતરાગ છે. ફક્ત તેમની ઉપસ્થિતિ-હયાતી જ નિમિત્ત માત્ર છે. માટે તે બંનેમાં (દિવ્યધ્વનિમાં અને ભગવાનની ઉપસ્થિતિમાં) માત્ર નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ માનવાને બદલે તેમાં કર્તા-કર્મ સંબંધ માનવો તે ભ્રમ છે.

૨. પં. દોલતરામજી કૃત દર્શનસ્તુતિમાં કહ્યું છે કે—

‘....ભવિ ભાગન વચ ભોગે વશાય,

તુમ ધુનિ હૈ સુનિ વિભ્રમ નશાય.....૩.

હે ભગવાન, ભવ્ય જીવોના ભાગ્યના નિમિત્તે આપની દિવ્યધ્વનિ છે, જે સાંભળીને વિભ્રમનો નાશ થાય છે.

કીદૃશં તચ્છાસ્ત્રં યત્તેન પ્રણીતમિત્યાહ—

આપ્તોપજ્ઞમનુલ્લંઘ્યમદૃષ્ટેષ્ટવિરોધકમ્ ।

તત્ત્વોપદેશકૃત્સાર્વં શાસ્ત્રં કાપથઘટ્ટનમ્ ॥ ૧ ॥

અહીં પણ ભવ્ય જીવોનું ભાગ્ય (પુણ્યનો ઉદય) અને દિવ્યધ્વનિ એ બે વચ્ચે નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ સમજવો.

૩. ટીકાકારે સમ્યક્દર્શનાદિકને સ્વર્ગાદિનું સાધન કહ્યું છે. સમ્યક્દર્શન તે તો આત્માનો પરિણામ છે. તે નિશ્ચય સમ્યક્ત્વ છે, તે મોક્ષનું સાધન છે. પરંતુ ચતુર્થાદિ ગુણસ્થાનોમાં તેના સહચર તરીકે જે શુભરાગ છે તે જ સ્વર્ગાદિનું સાધન છે. જ્યાં નિશ્ચય સમ્યક્ત્વ અને વ્યવહાર સમ્યક્ત્વ સહચર રૂપે હોય ત્યાં નિશ્ચય સમ્યક્ત્વ તો મોક્ષમાર્ગ રૂપ સંવર-નિર્જરારૂપ છે અને તેની સાથેનું વ્યવહાર સમ્યક્ત્વ જે શુભરાગ રૂપ છે તે પુણ્યબંધનું કારણ છે અને તેના ફળસ્વરૂપ સ્વર્ગાદિનું કારણ (સાધન) છે એમ અહીં સમજવું.

અરહંત ભગવંતોને તે કાળે ઊભા રહેવું, બેસવું, વિહાર કરવો અને ધર્મોપદેશ આપવો તે સ્વાભાવિક જ, પ્રયત્ન વિના જ થાય છે—એમ ત્યાં કહ્યું છે. અને મોહોદયપૂર્વક નહિ હોવાથી તે ક્રિયાવિશેષો ક્રિયાફળભૂત બંધનાં સાધન થતાં નથી. (જુઓ શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા ૪૪ અને તેની ટીકા). ૮.

તે શાસ્ત્ર કેવું છે કે જે આપ્તપુરુષ દ્વારા કહેવાયેલું હોય તે કહે છે—

સત્યાર્થ આગમનું લક્ષણ

શ્લોક ૯

અન્વયાર્થઃ— જે [આપ્તોપજ્ઞમ્] આપ્તનું કહેલું હોય [અનુલ્લંઘ્યમ્] ધ્વન્દ્રાદિક દેવો દ્વારા અનુલંઘનીય હોય અર્થાત્ પ્રહણ કરવા યોગ્ય હોય અથવા અન્ય વાદીઓ દ્વારા જેનું ખંડન થઈ શકે તેવું ન હોય. [અદૃષ્ટેષ્ટ વિરોધકમ્] પ્રત્યક્ષ અને અનુમાનાદિક પ્રમાણોથી વિરોધરહિત હોય, [તત્ત્વોપદેશકૃત] યથાર્થ સાત તત્ત્વો યા વસ્તુસ્વરૂપનો ઉપદેશ કરવાવાળું હોય, [સાર્વં] સર્વ જીવોને હિતકારક હોય અને [કાપથઘટ્ટનમ્] મિથ્યાત્વાદિ કુમાર્ગનું નિરાકરણ કરવાવાળું હોય, તે [શાસ્ત્રમ્] સમ્માન્સ છે.

૧. સિદ્ધસેનદિવાકરસ્ય ન્યાયાવતારેપિ નવમ ઇવાયં શ્લોકઃ ।

‘આપ્તોપજ્ઞ’ સર્વજ્ઞસ્ય પ્રથમોક્તિઃ । અનુલ્લંઘ્યં યસ્માત્તદાપ્તોપજ્ઞં તસ્માદિન્દ્રા^૧ દીનામનુલ્લંઘ્યમાદેયં । કસ્માત્ ? તદુપજ્ઞત્વેન તૈષામનુલ્લંઘ્યં યતઃ । ‘અદૃષ્ટેષ્ટ-વિરોધકં’—દૃષ્ટં પ્રત્યક્ષં, ઇષ્ટમનુમાનાદિ, ન વિદ્યતે દૃષ્ટેષ્ટાભ્યાં વિરોધો યસ્ય । તથાવિધમપિ કુતસ્તત્સિદ્ધમિત્યાહ—‘તત્ત્વોપદેશકૃત્’ યતસ્તત્ત્વસ્ય ચ સપ્તવિધસ્ય જીવાદિવસ્તુનો યથાવસ્થિતસ્વરૂપસ્ય વા ઉપદેશકૃત્ યથાવત્પ્રતિદેશકં^૨ તતો દૃષ્ટેષ્ટા-વિરોધકં । એવંવિધમપિ કસ્માદવગતં ? યતઃ ‘સાર્વે’ સર્વેભ્યો હિતં સાર્વમુચ્યતે તત્કથં યથાવત્તત્સ્વરૂપપ્રરૂપણમન્તરેણ ઘટેત । એતદપ્યસ્ય કુતો નિશ્ચિતમિત્યાહ ‘કાપથઘટ્ટનમ્’ યતઃ કાપથસ્ય કુત્સિતમાર્ગસ્ય મિથ્યાદર્શનાદેર્ઘટ્ટનં નિરાકારકં^૩ સર્વજ્ઞપ્રણીતં શાસ્ત્રં તતસ્તત્સાર્વમિતિ ॥ ૯ ॥

ટીકા:—(શાસ્ત્ર કેવું છે તે કહે છે)—‘આપ્તોપજ્ઞ’ સર્વજ્ઞની પ્રથમ ઉક્તિરૂપ છે (અર્થાત્ સર્વ પ્રથમ આપ્ત ભગવાને કહેલું છે.)—‘અનુલ્લંઘ્યં’ તે આપ્તનું કહેલું હોવાથી ઇન્દ્રાદિ દ્વારા ઉલ્લંઘન કરી શકાય તેવું નથી, અર્થાત્ તેમના દ્વારા સ્વીકાર્યું છે. શાથી? કારણ કે તે સર્વજ્ઞનું ઉપદેશલું હોવાથી તેમનાથી ખંડનરહિત છે, —અર્થાત્ તેઓ તેનું ઉલ્લંઘન કરી શકે તેમ નથી. ‘અદૃષ્ટેષ્ટવિરોધકં’ દૃષ્ટં એટલે પ્રત્યક્ષ અને ઇષ્ટમ્ એટલે અનુમાનાદિ—પ્રત્યક્ષ અને અનુમાનાદિ પ્રમાણથી વિરોધરહિત છે. તે તેવા જ પ્રકારનું (વિરોધરહિત) શી રીતે સિદ્ધ થાય છે? તે કહે છે—‘તત્ત્વોપદેશ-કૃત્’ કારણ કે સાત પ્રકારનાં તત્ત્વના—જીવાદિ વસ્તુઓના યથાસ્થિત સ્વરૂપનો ઉપદેશ કરે છે. યથાવત્ તેને ઉપદેશ છે તેથી તે પ્રત્યક્ષ, અનુમાનાદિ પ્રમાણથી વિરોધરહિત છે. તે (શાસ્ત્ર) એવા પ્રકારનું જ છે (તત્ત્વોનો ઉપદેશ કરનારું છે) એમ શી રીતે જણવું? કારણ કે ‘સાર્વે’ સર્વને જે હિતરૂપ હોય તે સાર્વ કહેવાય છે, યથાવત્ તેના સ્વરૂપના પ્રરૂપણ સિવાય તે કેમ ઘટી શકે? તે શાસ્ત્ર તેવું જ છે. (સાર્વ છે) એમ શી રીતે નક્કી કર્યું? તે કહે છે—‘કાપથઘટ્ટનમ્’ કારણ કે તે કુમાર્ગનું (મિથ્યાદર્શનાદિનું) નિરાકરણ કરનાર (ખંડન કરનાર), સર્વજ્ઞનું કહેલું શાસ્ત્ર છે તેથી તે શાસ્ત્ર સર્વને હિતરૂપ છે.

સાધાર્થ:—અહીં આચાર્યે સાચાં આગમનાં—શાસ્ત્રનાં છ લક્ષણો બતાવ્યાં છે, તે નીચે પ્રમાણે છે—

૧. જે આપ્તનું (સાચા દેવનું) કહેલું છે, તેમની દિવ્યધ્વનિ અનુસાર છે.

૧. તસ્માદિતરવાદિનાં સ્ત્ર ।

૨. પ્રતિપાદકં સ્ત્ર ।

૩. નિરાકરણકારણં સ્ત્ર ।

અથેદાનો શ્રદ્ધાનગોચરસ્ય તપોમૃતઃ સ્વરૂપં પ્રરૂપયન્નાહ—

વિષયાશાવશાતીતો નિરામ્મોઽપરિગ્રહઃ ।

જ્ઞાનધ્યાનતપોરત્નસ્તપસ્વી સ પ્રશસ્યતે ॥ ૧૦ ॥

૨. જોતું ખંડન યા ઉલ્લંઘન કોઈ કરી શકે નહિ તેવું છે. અર્થાત ન્યાય-ચુક્તિથી અકાલ્ય છે.
૩. પ્રત્યક્ષ અને પરોક્ષ પ્રમાણાદિથી વિરોધરહિત છે.
૪. સાત તરવાદિતું યથાવત્ પ્રરૂપણ કરે છે.
૫. સર્વ જીવોને હિતરૂપ છે.
૬. કુમાર્ગતું-મિથ્યામાર્ગતું જે ખંડન કરે છે.

પૂર્વ પૂર્વ લક્ષણ આગળ આગળના લક્ષણનું કારણ છે, અર્થાત તે આપ્તોપજ્ઞ છે તેથી તે અનુલંઘ્ય છે, તેથી તે દષ્ટ (પ્રત્યક્ષ) અને ઇષ્ટ (અનુમાનાદિ)-પ્રમાણોથી વિરોધરહિત છે. તે પ્રત્યક્ષ અને પરોક્ષ પ્રમાણાદિથી વિરોધરહિત છે તેથી તે જીવાદિ સાત તરવોનાં સ્વરૂપનું યથાવત્ નિરૂપણ કરે છે. યથાવત્ તરવોનું નિરૂપણ કરતું હોવાથી તે સર્વ-સર્વને હિતરૂપ છે, અને સર્વને હિતરૂપ હોવાથી તે મિથ્યા માર્ગતું ખંડન કરનારું છે.

જેન આગમની ઉત્કૃષ્ટતાને જે જીવ યથાર્થપણે આજીવે તે પોતાના શુદ્ધ આત્માની સન્સુખ થઈ સમ્યગ્દષ્ટિ થાય અને તે મિથ્યાદષ્ટિ રહે નહિ. એ આ શ્લોકનો આશય છે. ૯.

હવે શ્રદ્ધાના વિષયભૂત તપોભૂતનું (ગુરુનું) સ્વરૂપ પ્રરૂપી કહે છે—

સત્યાર્થ ગુરુનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૦

અન્વયાર્થઃ—[યઃ] જે [વિષયાશાવશાતીતઃ] પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષયોની ઇચ્છાની પરાધીનતાથી રહિત છે, [નિરામ્મઃ] આરંભ રહિત છે, [અપરિગ્રહઃ] પરિગ્રહરહિત છે, અને [જ્ઞાનધ્યાનતપોરત્નઃ] જ્ઞાન, ધ્યાન તથા તપરૂપી રત્નોથી સહિત છે, [સઃ] તે [તપસ્વી] તપસ્વી (સાચા ગુરુ) [પ્રશસ્યતે] કહેવાય છે.

૧. 'જ્ઞાનધ્યાનતપોરત્ન ઇત્યપિ' પ્રસિદ્ધઃ ।

વિષયેષુ સ્વમ્વનિતાદિષ્વાશા આકાંક્ષા તસ્યા વશમધીનતા । તદતીતો વિષયા-
કાંક્ષારહિતઃ । ‘નિરામ્ભઃ’ પરિત્યક્તકૃષ્યાદિવ્યાપારઃ । ‘અપરિગ્રહો’ બાહ્યાભ્યન્તરપરિ-
ગ્રહરહિતઃ । ‘જ્ઞાનધ્યાનતપોરત્નઃ’ જ્ઞાનધ્યાનતપાંસ્યેવ રત્નાનિ યસ્ય એતદ્ગુણવિશિષ્ટો
યઃ સ તપસ્વી ગુરુઃ ‘પ્રશસ્યતે’ શ્લાઘ્યતે ॥ ૧૦ ॥

ટીકા:—‘વિષયાશાવશાતીતઃ’ સ્પર્શનાદિ ઇન્દ્રિયોના વિષયભૂત માળા, સ્ત્રી
આદિ વિષયોની આકાંક્ષા (આશા)ના વશથી (અધીનતાથી) જે રહિત છે અર્થાત
વિષયોની આકાંક્ષાથી જે રહિત છે, ‘નિરામ્ભઃ’ જેણે ખેતી આદિ વ્યાપારનો ત્યાગ
કર્યો છે, અર્થાત ખેતી આદિ વ્યાપારથી જે રહિત છે, ‘અપરિગ્રહઃ’ જે બાહ્ય અને
આંતર પરિગ્રહથી રહિત છે, ‘જ્ઞાનધ્યાનતપોરત્નઃ’ જ્ઞાન, ધ્યાન અને તપરૂપી રત્નો
જેને છે એવા અર્થાત જ્ઞાન, ધ્યાન અને તપરૂપી ગુણોથી જે વિશિષ્ટ છે એવા તપસ્વી
ગુરુ ‘પ્રશસ્યતે’ પ્રશંસનીય છે.

ભાવાર્થ:—જે સંસારના કારણભૂત પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષયોની આશાની
પરાધીનતા અને વ્યાપારાદિ અને બાહ્યાંતર પરિગ્રહો તેનાથી રહિત છે. અને
આત્મકલ્યાણના કારણભૂત જે જ્ઞાન, ધ્યાન અને તપ છે તેમાં લવલીન છે અર્થાત
જ્ઞાન, ધ્યાન અને તપ એ ત્રણે રત્નોથી સહિત છે તે સત્યાર્થ ગુરુ કહેવાય છે. તેના
ગુરુ જ પ્રશંસાપાત્ર છે.

વિશેષ

આ શ્લોકમાં આચાર્યે તેના પૂર્વાર્ધમાં જેનો અભાવ છે તેનું કથન કર્યું છે,
અર્થાત સાચા ગુરુમાં પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષયની ઇચ્છાઓ, આરંભ અને પરિગ્રહ—એ
ત્રણનો અભાવ દર્શાવ્યો છે અને તેના ઉત્તરાર્ધમાં જેનો સહભાવ છે તેનું કથન કર્યું
છે, અર્થાત સાચા ગુરુમાં જ્ઞાન, ધ્યાન અને તપ—એ ત્રણનો સહભાવ દર્શાવ્યો છે.

જે ઇચ્છાઓ, આરંભ અને પરિગ્રહનો અભાવ કરી, જ્ઞાન, ધ્યાન અને તપમાં
લવલીન રહે છે તે જ ‘સત્યાર્થ ગુરુ’ના નામને પાત્ર છે.

અજ્ઞાની જીવો ગુરુના જે ગુણોને વિચારે છે તેમાં કોઈ જીવાશ્રિત છે તથા કોઈ

૧. અંતરંગ પરિગ્રહ : મિથ્યાત્વ, ત્રણ વેદ—સ્ત્રી-પુરુષ-નપુંસક ભાવ, રતિ, અરતિ, હાસ્ય,
શોક, ભય, જીજ્ઞાસા, ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ.

બાહ્ય પરિગ્રહ : ક્ષેત્ર, વાસ્તુ, હિરણ્ય (સુવર્ણ), ચાંદી, ધન, ધાન્ય, દાસી, દાસ, કૃષ્ય (વસ્ત્ર)
અને શક્તિ (વાણજ્ય)

इदानीमुक्तलक्षणदेवागमगुरुविषयस्य सम्यग्दर्शनस्य निःशंकितत्वगुणस्वरूपं
प्ररूपयन्नाह—

**इदमेवेदृशमेव तत्त्वं नान्यन्न चान्यथा ।
इत्यकम्पायसाम्भोवत्सन्मार्गेऽसंशया रुचिः ॥ ११ ॥**

‘રુચિઃ’ સમ્યગ્દર્શનં । ‘અસંજ્ઞયા’ નિઃશંકિતત્વધર્મોપેતા । કિંવિશિષ્ટા સતિ ? ‘અકમ્પા’ નિશ્ચલા । કિંવત્ ? ‘આયસામ્ભોવત્’ અયસિ ભવમાયસં તત્ત્વ તદમ્ભશ્ચ

પુદ્ગલાશ્રિત છે, તેની વિશેષતા નહિ બાણવાથી અસમાન બીજી મુનિ-પર્યાયમાં એકત્વ-
બુદ્ધિથી તે મિથ્યાદષ્ટિ જ રહે છે. સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની એકતારૂપ મોક્ષમાર્ગ
એ જ મુનિનું સાચું લક્ષણ છે. તેને તે આળખતો નથી. જે એની આળખાણ થાય
તો તે મિથ્યાદષ્ટિ રહે જ નહિ.^૧

આ પ્રમાણે ગુરુનું સ્વરૂપ બાણી આત્મસન્મુખ થઈ, જીવ સત્યાર્થ સમ્યગ્દર્શન
પ્રગટ કરે—એ આ શ્લોકનો આશય છે. ૧૦.

હવે ઉક્ત લક્ષણવાળા દેવ, આગમ અને ગુરુ જેનો વિષય છે એવા સમ્યગ્દર્શનના
નિઃશંકિતત્વ ગુણના સ્વરૂપનું પ્રરૂપણ કરતાં કહે છે—

**૧. નિઃશંકિતત્વ અંગ (ગુણ)નું લક્ષણ
શ્લોક ૧૧**

અન્વયાર્થઃ—[इदम् एव तत्त्वं] આ આપ્ત-આગમ-તપસ્વી સ્વરૂપ તત્ત્વ
[इदृशम् एव] આ પ્રકારે જ છે [न अन्यत्] અન્ય, (તેનાથી બીજું) નથી, [च]
અને [न अन्यथा] અન્ય પ્રકારે નથી. [इति] એ રીતે [सन्मार्गे] આપ્ત-આગમ
અને ગુરુના પ્રવાહરૂપ સન્માર્ગમાં [आयसाम्भोवत्] લોખંડના (લોખંડની તરવારના)
પાણી (તીવ્ર ધાર) સમાન [अकंपा] નિશ્ચલ (અટલ) [रुचिः] રુચિ (શ્રદ્ધાન)
તે [असंशया] નિઃશંકિતત્વગુણ છે.

ટીકાઃ— ‘આયસામ્ભોવત્’ જેવી રીતે તરવારાદિ પર ચઢાવેલું લોખંડનું પાણી
અકંપ-નિશ્ચલ છે તેવી જ રીતે ‘સન્માર્ગે’ સંસારસમુદ્રને પાર ઉતરવા માટે સાપુરુષો

૧. જુઓ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, અધિકાર સાતમો, પૃષ્ઠ ૨૨૭.

પાનીયં તદિવ તદ્વત્ સ્વદ્ગાદિગતપાનીયવદિત્યર્થઃ ક્વ^૧ સાકમ્પેત્યાહ—‘સન્માર્ગે’ સંસાર-સમુદ્રોત્તરણાર્થ સદ્ધિર્મૃગ્યતે અન્વેષ્યત ઇતિ સન્માર્ગ આપ્તાગમગુરુપ્રવાહસ્તસ્મિન્કેનોલ્લે-
 સ્વેનેત્યાહ—‘ઇદમેવાપ્તાગમતપસ્વિલક્ષણં તત્ત્વં । ‘ઇદશમેવ’ ઉક્તપ્રકારેણૈવ લક્ષણેન
 લક્ષિતં । ‘નાન્યત્’ ઇતસ્માદ્ધિન્નં ન । ‘ન ચાન્યથા’ ઉક્તલક્ષણાદન્યથા પરપરિકલ્પિત-
 લક્ષણેન લક્ષિતં, ‘ન ચ’ નૈવ તદ્ઘટતે ઇત્યેવમુલ્લેખેન ॥ ૧૧ ॥

દ્વારા જેની ખોજ કરવામાં આવે છે—જેનું અન્વેષણ કરવામાં આવે છે એવા સન્માર્ગમાં—
 આપ્ત-આગમ ગુરુના પ્રવાહરૂપ સન્માર્ગમાં—‘ઇદમેવેત્યાદિ’ આ આપ્ત-આગમ-તપસ્વી
 સ્વરૂપ તરવ લક્ષણથી લક્ષિત છે. ‘ન અન્યત્’ એનાથી બીજું (બીજું) નથી.
 ‘ન ચ અન્યથા’ કહેલા લક્ષણથી અન્યથા—બીજાઓએ કહેલા લક્ષણથી લક્ષિત હોવું
 —બિલકુલ ઘટવું નથી એવા પ્રકારથી ‘અકમ્પા’ જે નિશ્ચલ ‘રુચિ’ સમ્યગ્દર્શન છે તે
 ‘અસંશયા’ સમ્યગ્દર્શનનું નિઃશંકિતવગુણ અથવા નિઃશંકિત અંગ કહેવાય છે.

ભાવાર્થઃ—તે તરવ આ જ છે, અન્ય નથી અને અન્ય પ્રકારે પણ નથી.
 તેવું તરવારનાં પાણીની (તીક્ષ્ણ ધારની) જેમ નિશ્ચલ-સંશય રહિત શ્રદ્ધાને તે
 પરમાર્થ સમ્યગ્દર્શનનું પ્રથમ નિઃશંકિત અંગ છે.

વિશેષ

તરવાર્થસૂત્રમાં ‘તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનેસમ્યગ્દર્શનમ્’ અર્થાત્ તરવાર્થના શ્રદ્ધાનેને
 સમ્યગ્દર્શન કહ્યું છે. અહીં ટીકાકારે દેવ, આગમ અને ગુરુ—એ ત્રણેના પરમાર્થ-
 સ્વરૂપ તરવના શ્રદ્ધાનેને સમ્યક્ત્વ કહ્યું તે બંને એક જ છે; કારણ કે—

“.....અરહંતાદિકના શ્રદ્ધાને થયા વિના તરવાર્થશ્રદ્ધાનેરૂપ સમ્યક્ત્વ કદી
 પણ હોય નહિ, માટે અરહંતાદિકના શ્રદ્ધાનેને અન્વયરૂપ કારણ બાણી કારણમાં કાર્યના
 ઉપચાર કરી એ શ્રદ્ધાનેને સમ્યક્ત્વ કહ્યું, છે.....જેને સાચા અરહંતાદિકના સ્વરૂપનું
 શ્રદ્ધાને હોય તેને તરવાર્થશ્રદ્ધાને અવશ્ય હોય જ કારણ કે અરહંતાદિકના સ્વરૂપને
 ઓળખતાં જીવ-અજીવ-આત્મવાદિની ઓળખાણ થાય છે. એ પ્રમાણે તેને પરસ્પર
 અવિનાશાવ બાણી કોઈ ઠેકાણે અરહંતાદિકના શ્રદ્ધાનેને સમ્યક્ત્વ કહ્યું છે.”^૨

મૂળ શ્લોકમાં ‘તરવ’ છે તેનો અર્થ ટીકામાં ‘આપ્તાગમતપસ્વિ લક્ષણં તત્ત્વં’

૧. ક્વ સા અકમ્પેત્યાહ ઘ૦ ।

૨. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક શુભરાતી આવૃત્તિ પૃષ્ઠ ૩૨૬-૩૨૭.

કરેલ છે. તેમાં છ દ્રવ્ય, સાત તત્ત્વ અને નવ પદાર્થનો સમાવેશ થઈ જાય છે. એમ શ્લોક ૪ માં કહ્યું છે તે અહીં પણ લાગુ પડે છે—એમ સમજવું.

‘તત્ત્વ’ શબ્દ એકવચનમાં છે અને આત્મ-આગમ-તપસ્વી એ ત્રણ હોવાથી બહુવચન છે. વળી છ દ્રવ્ય, સાત તત્ત્વ અને નવ પદાર્થ એ પણ બહુવચન છે. તેનું તાત્પર્ય એ છે કે જ્યારે જીવ પોતાના ત્રિકાળી જ્ઞાયકસ્વરૂપ જીવતત્ત્વની સન્મુખ થાય છે ત્યારે જ પરમાર્થ સમ્યગ્દર્શન થાય છે અને ત્યારે જ આત્મ-આગમ-તપસ્વીની અને છ દ્રવ્ય, સાત તત્ત્વ અને નવ પદાર્થની સાચી શ્રદ્ધા કહેવાય છે; તેથી ‘તત્ત્વ’ શબ્દ અહીં શાસ્ત્રકાર આચાર્યદેવે એકવચનમાં વાપરેલ છે.

શ્રી તત્ત્વાર્થસૂત્રના શ્લોકમાં તત્ત્વાર્થના જીવ, અજીવ, આસ્રવ, બંધ, સંવર, નિર્જરા, મોક્ષ—એમ સાત નામે આપીને બહુવચનને બદલે એકવચન ‘તત્ત્વ’ લખેલ છે. ત્યાં પણ નિજ ત્રિકાળી જીવ તત્ત્વની સન્મુખ થતાં સમ્યગ્દર્શન પ્રગટે છે એમ બતાવવા એકવચન વાપર્યું છે, તેમ અહીં પણ તે જ આશય બતાવવા ‘તત્ત્વ’ એકવચનમાં વાપર્યું છે.

શ્રી પ્રવચનસારમાં કહ્યું છે કે—

જો જાણદિ અરહંતં દવ્વત્તગુણત્તપજ્જયત્તેહિં ।

સો જાણદિ અપ્પાણં મોહો સ્વલ્લુ જાદિ તસ્સ લયં ॥ ૮૦ ॥

જે અરહંતને દ્રવ્યત્વ, ગુણત્વ અને પર્યાયત્વ વડે જાણે છે તે આત્માને જાણે છે અને તેનો મોહ નાશ પામે છે.

“.....અરહંતાદિતું સ્વરૂપ તો આત્માશ્રિત ભાવો વડે તત્ત્વશ્રદ્ધાન થતાં જ જણાય છે. માટે જેને અરહંતાદિકતું સાચું શ્રદ્ધાન હોય તેને તત્ત્વશ્રદ્ધાન અવશ્ય હોય જ એવો નિયમ જાણવો.....” ૨.

“.....તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનમાં અરહંતદેવાદિકતું શ્રદ્ધાન પણ ગર્ભિત હોય છે. અથવા જે નિમિત્તથી તેને તત્ત્વશ્રદ્ધાન થાય છે તે જ નિમિત્તથી અરહંતદેવાદિકતું પણ શ્રદ્ધાન થાય છે. માટે સમ્યગ્દર્શનમાં દેવાદિકના શ્રદ્ધાનનો પણ નિયમ છે.....” ૩.

“.....સાચી દષ્ટિવડે કોઈ એક લક્ષણ ગ્રહણ કરતાં અન્ય લક્ષણોનું ગ્રહણ થાય છે, તોપણ મુખ્ય પ્રયોજન જુદું જુદું વિચારી અન્ય અન્ય પ્રકારથી એ લક્ષણો કહ્યાં છે, જ્યાં તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન લક્ષણ કહ્યું છે ત્યાં તો આ પ્રયોજન છે કે—જે એ તત્ત્વોને

ઓળખે તો વસ્તુના યથાર્થ સ્વરૂપનું વા હિત-અહિતનું શ્રદ્ધાન કરી મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવર્તે.....જ્યાં દેવ-ગુરુ-ધર્મના શ્રદ્ધાનરૂપ લક્ષણ કહ્યું છે ત્યાં બાહ્ય સાધનની પ્રધાનતા કહી છે, કારણ કે અરહંતદેવાદિકનું શ્રદ્ધાન સાચા તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનનું કારણ છે..... એ બાહ્ય કારણની પ્રધાનતાથી કુદેવાદિકનું શ્રદ્ધાન છોડાવી, સુદેવાદિકનું શ્રદ્ધાન કરાવવા અર્થે દેવ-ગુરુ-ધર્મના શ્રદ્ધાનને મુખ્ય લક્ષણ કહ્યું છે. એ પ્રમાણે જુદાં જુદાં પ્રયોજનની મુખ્યતા વડે જુદાં જુદાં લક્ષણો કહ્યાં છે.” ૪.

સમ્યક્દષ્ટિ નિઃશંક હોય છે અર્થાત્ સાત ભયથી રહિત હોય છે, કારણ કે તે આત્મતત્ત્વને સ્વાનુભવગોચર કરી આત્માને આત્માપણે અને દ્રવ્યકર્મ-નોકર્મને પૌદ્ગલિક પરભાવરૂપ તથા ભાવકર્મને આસ્રવરૂપ જાણે છે. પરદ્રવ્યોથી આ જીવને લાભ-હાનિ કે સુખ-દુઃખ માનતો નથી. વળી તે એ વાતમાં નિઃશંક હોય છે કે કોઈ કોઈને મારતું નથી કે જીવાડતું નથી અને કોઈ કોઈને સુખી કરતું નથી કે દુઃખી કરતું નથી. અર્થાત્ એક દ્રવ્ય બીજા દ્રવ્યનું કાંઈ કરતું નથી; વળી તે દંભપણે માને છે કે શરીર-પુત્રાદિ સંયોગી પદાર્થોનો અવશ્ય વિયોગ થાય છે. કોઈ પર પદાર્થ ઇષ્ટ કે અનિષ્ટ નથી તેમ જ તે સુખ-દુઃખનું કારણ પણ નથી. માત્ર ભાવકર્મરૂપ આસ્રવભાવ છે તે દુઃખ છે. તેનો અભાવ કરવાનો પ્રયત્ન તેને નિરંતર ચાલુ હોય છે. એક સમયમાં પરિપૂર્ણ નિત્ય જ્ઞાયકતત્ત્વના દંભ આશ્રયરૂપ આવી નિઃશંક માન્યતા વર્તતી હોય તેને ૧-આ લોકનો, ૨-પરલોકનો, ૩-મરણનો, ૪-વેદનાનો, ૫-અરક્ષાનો, ૬-અગુપ્તિનો અને ૭-અકસ્માતનો—એમ સાત પ્રકારનો ભય કેમ હોઈ શકે?—ન જ હોય.^૧

(૧) “આ ભવમાં જીવનપર્યંત અનુકૂળ સામગ્રી રહેશે કે નહિ? એવી ચિંતા રહે તે આ લોકનો ભય છે. ‘પરભવમાં મારું શું થશે?’ એવી ચિંતા રહે તે પરલોકનો ભય છે. જ્ઞાની જાણે છે કે-આ ચૈતન્ય જ મારો એક, નિત્ય લોક છે કે જે સર્વ કાળે પ્રગટ છે. આ સિવાયનો બીજો કોઈ લોક મારો નથી. આ મારો ચૈતન્ય-સ્વરૂપ લોક તો કોઈથી બગાડ્યો બગાડતો નથી. આવું જાણતા જ્ઞાનીને આ લોકનો કે પરલોકનો ભય ક્યાંથી હોય? કદી ન હોય. તે તો પોતાને સ્વાભાવિક જ્ઞાનરૂપ જ અનુભવે છે.

૧. સમ્યક્ત્વવંત જીવો નિઃશંકિત, તેથી છે નિર્ભય અને

છે સપ્તભયપ્રવિમુક્ત જેથી, તેથી તે નિઃશંક છે. (શ્રી સમયસાર ગાથા ૨૨૮)

“ સુખ-દુઃખને ભોગવવું તે વેદના છે. જ્ઞાનીને પોતાના એક જ્ઞાનમાત્ર સ્વરૂપનો જ ભોગવટો છે. તે પુદ્ગલથી થયેલી વેદનાને વેદના જ જાણતો નથી. માટે જ્ઞાનીને વેદના ભય નથી. તે તો સદા નિર્ભય વર્તે તો થકો જ્ઞાનને અનુભવે છે.

“ સત્તાસ્વરૂપ વસ્તુનો કદી નાશ થતો નથી. જ્ઞાન (આત્મા) પણ પોતે સત્તાસ્વરૂપ વસ્તુ છે, તેથી તે એવું નથી કે જેની બીજાઓ વડે રક્ષા કરવામાં આવે તો રહે, નહિ તો નષ્ટ થઈ જાય. જ્ઞાની આમ જાણતો હોવાથી તેને અરક્ષાનો ભય નથી.

“ ગુપ્તિ એટલે જેમાં કોઈ ચોર વગેરે પ્રવેશ ન કરી શકે એવો કિલ્લો, ભોંયદું વગેરે; તેમાં પ્રાણી નિર્ભયપણે વસી શકે છે. એવો ગુપ્ત પ્રદેશ ન હોય પણ ખુલ્લો પ્રદેશ હોય તો તેમાં રહેનાર પ્રાણીને અગુપ્તપણાને લીધે ભય રહે છે. જ્ઞાની જાણે છે કે—વસ્તુના નિજ સ્વરૂપમાં કોઈ બીજું પ્રવેશ કરી શકતું નથી માટે વસ્તુનું સ્વરૂપ જ વસ્તુની પરમ ગુપ્તિ અર્થાત્ અભેદ કિલ્લો છે. પુરુષનું અર્થાત્ આત્માનું સ્વરૂપ જ્ઞાન છે; તે જ્ઞાનસ્વરૂપમાં રહેલો આત્મા ગુપ્ત છે કારણ કે જ્ઞાનસ્વરૂપમાં બીજું કોઈ પ્રવેશી શકતું નથી. આવું જાણતા જ્ઞાનીને અગુપ્તિપણાનો ભય ક્યાંથી હોય?

“ ઇન્દ્રિયાદિ પ્રાણો નાશ પામે તેને લોકો મરણ કહે છે, પરંતુ આત્માને પરમાર્થ ઇન્દ્રિયાદિ પ્રાણ નથી, તેને તો જ્ઞાન પ્રાણ છે. જ્ઞાન અવિનાશી છે—તેનો નાશ થતો નથી; તેથી આત્માને મરણ નથી. જ્ઞાની આમ જાણતો હોવાથી તેને મરણનો ભય નથી.

“ કોઈ અણુધાર્યું અનિષ્ટ એકાએક ઉત્પન્ન થશે તો? એવો ભય રહે તે આકસ્મિક ભય છે. જ્ઞાની જાણે છે કે—આત્માનું જ્ઞાન પોતાથી જ સિદ્ધ, અનાદિ, અનંત, અચળ, એક છે. તેમાં બીજું કાંઈ ઉત્પન્ન થઈ શકતું નથી; માટે તેમાં અણુધાર્યું કાંઈ પણ ક્યાંથી થાય? અર્થાત્ અકસ્માત્ ક્યાંથી બને? આવું જાણતા જ્ઞાનીને અકસ્માતનો ભય ક્યાંથી હોય? ન જ હોય. ”

વળી જ્ઞાની જાણે છે કે—

“ જે જીવને જે દેશમાં, જે કાળમાં, જે વિધાનથી જન્મ-મરણ ઉપલક્ષણથી

૧. સમયસાર ગુજરાતી આવૃત્તિ-કળશ ૧૫૫ થી ૧૬૦ નો ભાવાર્થ, વધુ વિસ્તાર માટે જુઓ ‘શ્રી પંચાધ્યાયી’ ઉત્તરાર્ધ ગાથા ૫૬ થી ૫૪૬.

इदानीं निष्कांक्षितत्वगुणं सम्यग्दर्शने दर्शयन्नाह—

**कर्मपरवशे सान्ते दुःखैरन्तरितोदये ।
पापबीजे सुखेऽनास्था श्रद्धानाकाङ्क्षणा स्मृता ॥ १२ ॥**

‘अनाकांक्षणा स्मृता’ निष्कांक्षितत्वं निश्चितं । कासौ ? ‘श्रद्धा’ । कथंभूता ? ‘अनास्था’ न विद्यते आस्था शाश्वतबुद्धिर्यस्यां । अथवा न आस्था अनास्था । तस्यां तथा वा श्रद्धा अनास्थाश्रद्धा सा ‘चाप्यनाकांक्षणेति स्मृता । क्व अनास्थाऽरुचिः ?

दुःખ-સુખ-રોગ-દરિદ્રતા આદિ થવું સર્વજઠેવે જાણ્યું છે તે એ જ પ્રમાણે નિયમથી થવાનું છે અને તે જે પ્રમાણે થવા યોગ્ય છે તે પ્રમાણે તે પ્રાણીને તે જ દેશમાં, તે જ કાળમાં, તે જ વિધાનથી-નિયમથી થાય છે. તેને ઇન્દ્ર કે જિનેન્દ્ર-તીર્થ^૧ કરદેવ કોઈ પણ અટકાવી શકતા નથી. ”^૨

અહીં નિઃશંકિતવાદિને ‘ગુણ’ કહ્યા છે. તેને ત્રિકાળી ગુણ ન સમજવો, પણ પર્યાયમાં તે પ્રકારની શુદ્ધતાનો લાભ સમજવો, તેને ‘અંગ-આચાર-લક્ષણ’ વગેરે નામો પણ આપવામાં આવે છે. ૧૧.

હવે સમ્યગ્દર્શનના નિઃકાંક્ષિતગુણને દર્શાવીને કહે છે—

૨. નિઃકાંક્ષિતગુણનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૨

અન્વયાર્થઃ—[કર્મપરવશે] જે કર્મોને આધીન છે એવા, [સાન્તે] જે નર્થર-અન્ત સહિત છે એવા, [દુઃખૈઃ અન્તરિતોદયે] જેના ઉદયમાં (ઉદ્ભવમાં) આંતરું પડે છે એવા અને [પાપબીજે] જે પાપના બીજરૂપ છે-કારણરૂપ છે એવા, [સુખે] ઇન્દ્રિય-સંબંધી સુખમાં [અનાસ્થા શ્રદ્ધા] અનાસ્થા સહિતની શ્રદ્ધા (ઇન્દ્રિયસુખ પ્રત્યે ઉપેક્ષા-પૂર્વકની શ્રદ્ધા) તે, [અનાકાંક્ષણા] નિઃકાંક્ષિત અંગ [સ્મૃતા] કહેવાય છે.

ટીકાઃ—‘અનાકાંક્ષણા સ્મૃતા’ તે નફી નિઃકાંક્ષિતપણું ગણવામાં આવ્યું છે. શું તે? ‘શ્રદ્ધા’ શ્રદ્ધા. કેવી (શ્રદ્ધા)? ‘અનાસ્થા’ જેમાં આસ્થા અર્થાત શાશ્વત બુદ્ધિ ન હોવી તે અનાસ્થા, અથવા આસ્થા નહિ તે અનાસ્થા, તે અનાસ્થાની અથવા તે અનાસ્થા સહિતની શ્રદ્ધા તે અનાસ્થા શ્રદ્ધા છે અને તે નિઃકાંક્ષિત અંગ

૧. સા ચાનાકાઙ્કણોતિ ઘ૦ ।

૨. સ્વામીકાર્તિકેયાનુપ્રેક્ષા ગાથા ૩૨૧-૩૨૨.

‘સુખે’ વૈષયિકે । કથંભૂતે ? ‘કર્મપરવશે’ કર્માયત્તે । તથા ‘સાન્તે’ અન્તેન વિનાશેન સહ વર્તમાને । તથા ‘દુઃખૈરન્તરિતોદયે’ દુઃખૈર્માનસશારીરૈરન્તરિત ઉદયઃ પ્રાદુર્ભવો યસ્ય । તથા ‘પાપબીજે’ પાપોત્પત્તિકારણે ॥ ૧૨ ॥

કહેવાય છે. શામાં અનાસ્થા અર્થાત્ અરુચિ? ‘સુખે’ ઇન્દ્રિય-વિષય સંબંધી સુખમાં. કેવા (સુખમાં)? ‘કર્મપરવશે’ જે કર્મધીન છે એવા તથા ‘સાન્તે’ જે અન્ત-વિનાશ સહિત છે એવા તથા ‘દુઃખૈરન્તરિતોદયે’ જેના ઉદયમાં વચ્ચે વચ્ચે માનસિક અને શારીરિક દુઃખો આવે છે એવા તથા ‘પાપબીજે’ જે પાપની ઉત્પત્તિનું કારણ છે એવા (સુખમાં).

ભાવાર્થ:—ઇન્દ્રિયજનિત સુખ (સાંસારિક સુખ) કર્મને આધીન છે, અન્ત-સહિત (નાશવંત) છે, માનસિક અને શારીરિક દુઃખોથી (અર્થાત્ આધિ, વ્યાધિ અને ઉપાધિથી) ખલેલ પામે છે અને પાપનું મૂળ છે, (પાપબીજનું કારણ છે). તેવા સુખમાં ખરેખર (સાચું) સુખ છે એવી આસ્થાપૂર્વક શ્રદ્ધા ન કરવી તે નિઃકાંક્ષિત અંગ છે.

ઇન્દ્રિયજનિત સુખ કર્મના ઉદયને આધીન છે, કારણ કે ઇન્દ્રિયસુખનાં સાધનો શાતાવેદનીય કર્મના ઉદય નિમિત્તે પ્રાપ્ત થાય છે. તે વિષય-સાધનો ઇન્દ્રિયનુપવત્ વીજળીના ચમકારા જેમ ક્ષણભંગુર છે. અશાતા વેદનીય કર્મના ઉદય નિમિત્તે તેનો અદ્યકાળમાં અંત આવે છે, માટે તે અન્તસહિત છે.

ઇન્દ્રિયસુખ અખંડ ધારાપ્રવાહરૂપ હોતું નથી. તેથી વારંવાર અનેક દુઃખના ઉદય સહિત હોય છે. કોઈ વખત રોગ થાય, તો કદી સ્ત્રી-પુત્રાદિનો વિયોગ થાય, કદી ધનની હાનિ થાય, તો કદી અનિષ્ટ વસ્તુઓનો સંયોગ થાય. એમ તે અનેક દુઃખોથી અંતરિત હોય છે.

વળી ઇન્દ્રિયસુખમાં એકતાબુદ્ધિ હોવાથી અજ્ઞાની જીવો યોતાનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ ભૂલી પાપારંભમાં પ્રવૃત્તિ કરે છે, તેથી તેને પાપનો અંધ થાય છે. આથી ઇન્દ્રિયસુખ પાપનું બીજ છે.

આવા પરાધીન, અન્તસહિત અને દુઃખરૂપ ઇન્દ્રિયસુખમાં સમ્યગ્દષ્ટિને વાસ્તવિક સુખ ભાસતું નથી તેથી તેને તે સાચું સુખ છે એવી આસ્થારૂપ શ્રદ્ધા કેવી રીતે હોય? અને શ્રદ્ધા વિના તેની વાંછા (આકાંક્ષા) પણ કેમ હોય? ઇન્દ્રિયસુખ ભોગવવાના કાળે પણ આકુળતા જ હોય છે, તેથી તે સુખ નથી પણ દુઃખ જ છે.

શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા ૭૬ માં કહ્યું છે કે—

“જે ઇન્દ્રિયોથી પ્રાપ્ત થાય છે તે સુખ પરના સંબંધવાળું, બાધાસહિત, વિચ્છિન્ન, બંધનું કારણ અને વિષમ છે, એ રીતે તે દુઃખ જ છે.”^૧

નિઃકાંક્ષિત અંગ વિષે શ્રી સમયસાર ગાથા ૨૩૦ માં કહ્યું છે કે—

“જે ચેતયિતા કર્મોનાં ફળ પ્રત્યે તથા સર્વધર્મો પ્રત્યે કાંક્ષા (વાંછા) કરતો નથી તે નિઃકાંક્ષ સમ્યગ્દષ્ટિ જાણવો.”^૨

જેને આત્માના સ્વાભાવિક સુખની શ્રદ્ધા હોય છે તે સમ્યગ્દષ્ટિ હોય છે. કેવળજ્ઞાનીઓ આત્મિક અનંતસુખને અનુભવે છે. તેવા અનંતસુખને જે જાણે છે, ઉપાદેયરૂપે શ્રદ્ધે છે અને પોતાના આત્મિક સુખને અનુભવે છે તે ભવ્ય જીવો સમ્યગ્દષ્ટિ છે. જે જીવોને વાસ્તવિક સુખામૃતનો અનુભવ હોય તેને પરદ્રવ્યોની અને પરદ્રવ્યોના આશ્રયે થતાં ઇન્દ્રિયસુખની કે અન્ય ધર્મોની આકાંક્ષા કેમ હોઈ શકે? કદી ન હોય.

તેઓ પોતપોતાના ગુણસ્થાન અનુસાર, જે કે હેયબુદ્ધિએ વિષયસુખને અનુભવે છે, તેપણ નિજ શુદ્ધાત્મભાવનાથી ઉત્પન્ન અતીન્દ્રિય સુખને જ ઉપાદેય માને છે અને તેથી તેમને શ્રદ્ધામાં સાંસારિક સુખની જરાપણ આકાંક્ષા નથી. તેથી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવોને નિઃકાંક્ષિત ગુણ હોય છે.^૩

વિશેષ

“જે કોઈ જ્ઞાની, શુદ્ધાત્માની ભાવનાથી ઉત્પન્ન થયેલા પરમાનંદ સુખમાં તૃપ્ત થઈ, પંચેન્દ્રિયના વિષયસુખના કારણભૂત કર્મફળોમાં તેમ જ સર્વ વસ્તુઓના ધર્મોમાં અથવા આ લોક-પરલોકની ઇચ્છાઓ સંબંધી, અન્ય આગમમાં કહેલા સમસ્ત કુધર્મોમાં ઇચ્છા કરતો નથી તે સમ્યગ્દષ્ટિ સાંસારિક સુખમાં નિઃકાંક્ષિત જાણવો.”^૪ ૧૨.

૧. પરચુક્ત, બાધાસહિત, બંધિત, બંધકારણ, વિષમ છે;

જે ઇન્દ્રિયોથી લબ્ધ તે સુખ એ રીતે દુઃખ જ ખરે. (શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા ૭૬.)

૨. જે કર્મફળને સર્વ ધર્મ તણી ન કાંક્ષા રાખતો,

ચિન્મૂર્તિ તે કાંક્ષા રહિત સમક્ષિતદષ્ટિ જાણવો. (શ્રી સમયસાર ગાથા ૨૩૦.)

૩. જીવો શ્રી પંચાસ્તિકાય ગાથા ૧૬૩ ની શ્રી જયસેનાચાર્ય કૃત ટીકા.

૪. શ્રી સમયસાર ગાથા ૨૩૦ ની શ્રી જયસેનાચાર્ય કૃત સંસ્કૃત ટીકા.

સમ્પ્રતિ નિર્વિચિકિત્સાગુણં સમ્યગ્દર્શનસ્ય પ્રરૂપયન્નાહ—

સ્વભાવતોઽશુચૌ કાયે રત્નત્રયપવિત્રિતે ।

નિર્જુગુપ્સા ગુણપ્રીતિર્મતા નિર્વિચિકિત્સતા ॥ ૧૩ ॥

‘નિર્વિચિકિત્સતા મતા’ અભ્યુપગતા । કાસૌ ? ‘નિર્જુગુપ્સા’ વિચિકિત્સાભાવઃ । કવ ? કાયે । કિંવિશિષ્ટે ? ‘સ્વભાવતોઽશુચૌ’ સ્વરૂપેણાપવિત્રિતે । इत्थंभूतेऽपि कાયે ‘રત્નત્રયપવિત્રિતે’ રત્નત્રયેણ પવિત્રિતે પૂજ્યતાં નીતે । કુતસ્તથાભૂતે નિર્જુગુપ્સા ભવતી-ત્યાહ—‘ગુણપ્રીતિઃ’ યતો ગુણેન રત્નત્રયાધારભૂતમુક્તિસાધકત્વલક્ષણેન પ્રીતિર્મનુષ્યશ-રીરમેવેદં મોક્ષસાધકં નાન્યદેવાદિશરીરમિત્યનુરાગઃ । તતસ્તત્ર નિર્જુગુપ્સેતિ ॥ ૧૩ ॥

હવે સમ્યગ્દર્શનના નિર્વિચિકિત્સતા ગુણનું પ્રરૂપણ કરીને કહે છે—

૩. નિર્વિચિકિત્સતા ગુણનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૩

અન્વયાર્થઃ—[સ્વભાવતઃ] સ્વરૂપથી [અશુચૌ] અપવિત્ર, કિન્તુ [રત્નત્રય-પવિત્રિતે] સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્રથી પવિત્ર [કાયે] શરીરમાં [નિર્જુગુપ્સા] નિર્જુગુપ્સારહિત (ગ્લાનિરહિત) [ગુણપ્રીતિઃ] (મુક્તિસાધક) ગુણને લીધે પ્રીતિ કરવી તે [નિર્વિચિકિત્સતા] નિર્વિચિકિત્સતા અંગ કહેવાય છે.

ટીકાઃ— ‘નિર્વિચિકિત્સતા મતા’ નિર્વિચિકિત્સતા માનવામાં આવી છે—સ્વીકારવામાં આવી છે. તે શું ? ‘નિર્જુગુપ્સા’ નિર્જુગુપ્સા અર્થાત્ વિચિકિત્સા ન હોવી તે. ક્યાં ? શરીરમાં. કેવા પ્રકારના શરીરમાં ? ‘સ્વભાવતોઽશુચૌ’ સ્વરૂપથી અપવિત્ર. આવા (અપવિત્ર) શરીરને પણ, ‘રત્નત્રયપવિત્રિતે’ રત્નત્રયથી પવિત્ર બનાવવામાં આવે છે—પૂજ્ય બનાવવામાં આવે છે. એવા શરીરમાં નિર્જુગુપ્સા (ગ્લાનિ ન હોવી) શા કારણે હોય ? તે કહે છે. ‘ગુણપ્રીતિઃ’ કારણ કે રત્નત્રયના આધારભૂત અને મુક્તિના સાધકસ્વરૂપ ગુણને લીધે (તેમાં) પ્રીતિ હોય છે. મનુષ્યનું આ શરીર જ મોક્ષસાધક છે, નહિ કે અન્ય દેવાદિનું શરીર; એવો અનુરાગ (પ્રીતિ) હોય છે તેથી તેમાં નિર્જુગુપ્સા હોય છે અર્થાત્ તેમાં ગ્લાનિ હોતી નથી.

ભાવાર્થઃ—આ નિર્વિચિકિત્સા ગુણનું વર્ણન છે. વિચિકિત્સાનો અર્થ ગ્લાનિ છે.

શરીર સ્વભાવે અપવિત્ર છે. મળ-મૂત્રાદિ દુર્ગંધયુક્ત પદાર્થોનું ઘર છે. વળી તે અશુચિ, વિનાશિક અને અનેક રોગોનું રહેઠાણ છે, પણ તે કારણે તે ગ્લાનિ કે દ્વેષ કરવા યોગ્ય નથી.

સમ્યક્દષ્ટિ કોઈપણ પરદ્રવ્યોને ભલાં-ખૂરાં જાણતો નથી. વસ્તુ વિચારતાં કોઈ પરદ્રવ્ય તો ભલાં-ખૂરાં છે જ નહિ.^૧

પર પદાર્થોમાં 'આ સારા અને આ નરસા' એવું દ્વૈત છે જ નહિ. છતાં મોહાન્ધાદિત જીવો તેમાં સારાનરસાનું દ્વૈત ઊભું કરે છે અને રુચિત વિષયમાં રાગ અને અરુચિત વિષયમાં-પદાર્થોમાં દ્વેષ કરે છે.^૨

સમ્યક્દષ્ટિ કોઈપણ જીવનાં દુર્ગંધમય શરીરને દેખીને ગ્લાનિ કરતો નથી. ભાવ-લિંગી મુનિઓ નગ્ન હોય છે. તેમનાં શરીરને દુર્ગંધવાળું દેખીને કે તે શરીરની અપ્રિય (ખૂરી) આકૃતિ દેખીને તે પ્રત્યે તે જરાપણ ગ્લાનિ કરતો નથી. તે શરીર તો રતનત્રયધારી જીવોનું સુક્રિતનું સહકારી કારણ છે. એમ જાણી તેને વ્યવહાર અપેક્ષાએ પવિત્ર જાણે છે અને તે પ્રત્યે ગ્લાનિ ઉત્પન્ન થવા દેતો નથી. આ તેનો નિર્વિચિકિત્સા ગુણ છે.

નિશ્ચય અપેક્ષાએ પવિત્ર તો નિશ્ચય સમ્યક્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની એકતા છે. જૈનમતમાં બધી સારી સારી વાતો છે, પણ વસ્તુના આવરણ રહિતની જે નગ્નતા તથા જળ-સ્નાનાદિ ક્રિયાનો અભાવ-એ દૂષણ છે, એવા કૃત્સિત ભાવોને વિશિષ્ટ વિવેકી જ્ઞાનવાળો સમ્યક્દષ્ટિ જીવ દૂર કરે છે. તે પણ નિર્વિચિકિત્સા ગુણ છે.^૩

“સમ્યક્દષ્ટિ વસ્તુના ધર્મો પ્રત્યે (અર્થાત્ ક્ષુધા, તૃષ્ણા, ઉષ્ણાદિ ભાવો પ્રત્યે તથા વિષ્ટા આદિ મલિન દ્રવ્યો પ્રત્યે) જુગુપ્સા (ગ્લાનિ) કરતો નથી. જુગુપ્સા નામની કર્મપ્રકૃતિનો ઉદય આવે છે તોપણ પોતે તેનો કર્તા થતો નથી. તેથી જુગુપ્સા-કૃત બંધ તેને થતો નથી, પરંતુ પ્રકૃતિ રસ દર્શને ખરી જાય છે તેથી નિર્જરા જ થાય છે.”^૪

૧ જુઓ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુજરાતી આવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૨૪૮.

૨. જુઓ શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા ૮૩ અને તેની ટીકા.

૩. જુઓ દ્રવ્યસંગ્રહ ગાથા ૪૨, પૃષ્ઠ ૧૭૦-૧૭૧ (નિર્વિચિકિત્સા ગુણનું વર્ણન)

૪. શ્રી સમયસાર ગાથા ૨૩૧ નો ભાવાર્થ

સૌ કોઈ ધર્મ વિશે જુગુપ્સાભાવ જે નહિ ધારતો,

ચિન્મૂર્તિ નિર્વિચિકિત્સ સમકિતદષ્ટિ નિશ્ચય જાણવો. ૨૩૧.

અધુના સદર્શનસ્યામૂઢદષ્ટિત્વગુણં પ્રકાશયન્નાહ—

કાપથે પથિ દુઃખાનાં કાપથસ્થેઽપ્યસમ્મતિઃ ।

અસંપૃક્તિરનુત્કીર્તિરમૂઢા દષ્ટિરુચ્યતે ॥ ૧૪ ॥

અમૂઢા દષ્ટિરમૂઢત્વગુણવિશિષ્ટં સમ્યગ્દર્શનં । કા ? ‘અસમ્મતિઃ’ ન વિદ્યતે મનસા સમ્મતિઃ શ્રેયઃસાધનતયા સમ્મનનં યત્ર દષ્ટૌ । કવ ? ‘કાપથે’ કુત્સિતમાર્ગે મિથ્યાદર્શનાદૌ । કથંભૂતે ? ‘પથિ’ માર્ગે । કેષાં ? ‘દુઃખાનાં’ । ન કેવલં તત્રૈવાસમ્મતિરપિ તુ

વિશેષ

શ્રી પરમાત્મપ્રકાશ અધ્યાય ૧ ગાથા ૨૯ તથા તેની ટીકામાં લખ્યું છે કે—

“હે જીવ ! તું પરમાત્માને જાણ. અર્થાત્ નિત્યાનંદ વીતરાગ નિર્વિકલ્પ સમાધિમાં રહીને પોતાના આત્માનું ધ્યાન કર. શુદ્ધાત્માથી ભિન્ન રહે—રાગાદિકોથી તને શું પ્રયોજન છે ? કંઈ પ્રયોજન નથી.”

તેથી એમ સમજવું કે રહે જોકે અશુચિ અને વિનાશિક છે તોપણ તેના પ્રત્યે દ્વેષ-ગ્લાનિ કે જુગુપ્સા કરવી ન્યાયયુક્ત છે—એમ સમ્યગ્દષ્ટિ માનતો જ નથી, તો પછી સાચા રત્નત્રયધારી મુનિના શરીર પ્રત્યે જુગુપ્સા તેને કેમ હોઈ શકે ? ૧૩.

હવે સમ્યગ્દર્શનના અમૂઢદષ્ટિત્વ ગુણને પ્રકાશી કહે છે—

૪. અમૂઢદષ્ટિત્વ ગુણનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૪

અન્વયાર્થઃ—[દુઃખાનાં] દુઃખોના [પથિ] માર્ગરૂપ (કારણરૂપ) [કાપથે] (મિથ્યાદર્શનાદિ રૂપ) કુમાર્ગમાં [અપિ] અને [કાપથસ્થે] કુમાર્ગમાં સ્થિત જીવમાં પણ [અસમ્મતિઃ] મનથી સંમત ન હોવું, [અસંપૃક્તિ] કાયાથી સંપર્ક (સહારો) ન કરવો અને [અનુત્કીર્તિઃ] વચનથી પ્રશંસા ન કરવી તેને [અમૂઢા દષ્ટિઃ] અમૂઢ-દષ્ટિત્વ અંગ [ઉચ્યતે] કહે છે.

ટીકાઃ—‘અમૂઢા દષ્ટિઃ’ તે અમૂઢત્વ ગુણ વિશિષ્ટ સમ્યગ્દર્શન છે. શું ? ‘અસમ્મતિઃ’ જ્યાં દષ્ટિમાં (અભિપ્રાયમાં) મનથી સંમતિ હોતી નથી અર્થાત્ શ્રેયના સાધન તરીકે માનવાપણું હોતું નથી. ક્યાં ? ‘કાપથે’ મિથ્યાદર્શનાદિ રૂપ કુમાર્ગમાં. કેવા (કુમાર્ગમાં) ? ‘દુઃખાનાં પથિ’ દુઃખોનાં કારણરૂપ એવા (કુમાર્ગમાં). તેમાં જ

‘કાપથસ્યેડપિ’ મિથ્યાદર્શનાદ્યાધારેડપિ જીવે । તથા ‘અસંપૃક્તિઃ’ ન વિદ્યતે સમ્પૃક્તિઃ કાયેન નસ્વચ્છોટિકાદિના^૧ અંગુલિચાલનેન શિરોધૂનનેન વા પ્રશંસા યત્ર । ‘અનુત્કીર્તિઃ’ ન વિદ્યતે ઉત્કીર્તિસ્તુત્કીર્તનં વાચા સંસ્તવનં યત્ર । મનોવાકકાયૈમિથ્યાદર્શનાદીનાં તદ્વતાં ચાપ્રશંસાકરણમમૂઢં સમ્યગ્દર્શનમિત્યર્થઃ ॥ ૧૪ ॥

અસંમતિ એટલું જ નહિ ‘કાપથસ્યેડપિ’ મિથ્યાદર્શનાદિના આધારભૂત જીવમાં પણ, જ્યાં ‘અસંપૃક્તિઃ’ કાયાથી સંપર્ક ન હોવો, અર્થાત્ નખ વડે, ચપટી આદિથી કે આંગળી હલાવીને કે મસ્તક ધુણાવીને પ્રશંસા ન કરવી તથા જ્યાં ‘અનુત્કીર્તિઃ’ વાણીથી કીર્તન કે સ્તવન ન હોવું (તે અમૂઢવ ગુણવિશિષ્ટ દષ્ટિ છે—સમ્યગ્દર્શન છે.) અને વચન—કાયાથી મિથ્યાદર્શનાદિની તથા તેના ઉપાસકોની પ્રશંસા ન કરવી તે અમૂઢ સમ્યગ્દર્શન છે—એવો અર્થ છે.

ભાવાર્થઃ—નરક, તિર્યંચ, કુમનુષ્યાદિ ગતિનાં ઘોર દુઃખોનાં કારણભૂત મિથ્યાદર્શનાદિરૂપ કુમાર્ગને અને તેને અનુસરતી વ્યક્તિઓને મનથી સંમતિ ન દેવી, કાયાથી સહારો કે સંપર્ક ન કરવો અથવા ચપટી કે માથું હલાવી-ધુણાવી પ્રશંસા ન કરવી અને વચનથી તેમનાં ગુણ-ગાન કે સ્તવન ન કરવાં તે અમૂઢદષ્ટિ અંગ છે.

“ જો ચેતયિતા સર્વભાવોમાં અમૂઢ છે—યથાર્થ દષ્ટિવાળો છે તે ખરેખર અમૂઢદષ્ટિ સમ્યગ્દષ્ટિ જાણવો. ”

“ સમ્યગ્દષ્ટિ સર્વ પદાર્થોના સ્વરૂપને યથાર્થ જાણે છે, તેને રાગ-દ્વેષ-મોહનો અભાવ હોવાથી તેની કોઈ પદાર્થ પર અયથાર્થ દષ્ટિ પડતી નથી. ચારિત્રમોહના ઉદયથી ઇષ્ટાનિષ્ટ ભાવો ઊપજે તોપણ તેને ઉદયતું બળવાનપણું જાણીને તે ભાવોનો પોતે કર્તા થતો નથી. ”^૨

“ જો આત્મા પોતાના શુદ્ધાત્મામાં શ્રદ્ધાન, જ્ઞાન અને આચરણરૂપ નિશ્ચય-રત્નત્રયસ્વરૂપ ભાવનાના બળથી શુભ-અશુભ કર્મજનિત પરિણામરૂપ બાહ્ય પદાર્થોમાં સર્વથા અસંમૂઢ હોય છે (અર્થાત્ કર્મોના ઉદયથી જે દુઃખરૂપ વા બાહ્ય શાતારૂપ પદાર્થોની અવસ્થાઓ થાય છે તેમાં શોક-હર્ષ નહિ કરતાં તેના યથાર્થ સ્વરૂપને જાણી તેના

૧. નસ્વચ્છોટિકાદિના પ્રશંસા ઘ૦ ।

૨. સંમૂઢ નહિ જે સર્વ ભાવે,—સત્યદષ્ટિ ધારતો,

તે મૂઢદષ્ટિરહિત સમકિતદષ્ટિ નિશ્ચય જાણવો ૨૩) .

(શ્રી સમયસાર ગાથા ૨૩૨ અને તેનો ભાવાર્થ)

અથોપગૂહનગુણં તસ્ય પ્રતિપાદયન્નાહ—

સ્વયં શુદ્ધસ્ય માર્ગસ્ય બાલાશક્તજનાશ્રયામ્ ।

વાચ્યતાં યત્પ્રમાર્જન્તિ તદ્વદન્ત્યુપગૂહનમ્ ॥ ૧૫ ॥

‘તદુપગૂહનં વદન્તિ’ યત્પ્રમાર્જન્તિ નિરાકુર્વન્તિ પ્રચ્છાદયન્તીત્યર્થઃ । કાં ? ‘વાચ્યતાં’ દોષં । કસ્ય ? ‘માર્ગસ્ય’ રત્નત્રયલક્ષણસ્ય । કિંવિશિષ્ટસ્ય ? ‘સ્વયં શુદ્ધસ્ય’ સ્વભાવતો નિર્મલસ્ય । કથંભૂતાં ? ‘બાલાશક્તજનાશ્રયાં’ બાલોઽજ્ઞઃ, અશક્તો વ્રતાઘ-નુષ્ટાનેઽસમર્થઃ સ ચાસૌ જનશ્ચ સ આશ્રયો યસ્યાઃ । અયમર્થ—હિતાહિતવિવેકવિકલં

મોહપાશમાં પડી મૂર્ખ બનતો નથી) તે ખરેખર અમૂઢદષ્ટિ સમ્યક્દષ્ટિ બાણવો.”

આત્મતત્ત્વ અને શરીરદિક બહિસ્તત્ત્વોનો યથાર્થ નિશ્ચય થતાં તેનાં ક્ષણ-સ્વરૂપ સમસ્ત મિથ્યાત્વ-રાગાદિ શુભાશુભ સંકલ્પવિકલ્પોમાં ઇષ્ટબુદ્ધિ, આત્મબુદ્ધિ, ઉપાદેયબુદ્ધિ, હિતબુદ્ધિ અને મમત્વભાવ છોડી વિશુદ્ધ જ્ઞાન-દર્શન સ્વભાવમાં નિશ્ચળ રહેવું તેનું નામ સાચો અમૂઢદષ્ટિ ગુણ છે. ૨ ૧૪.

હવે તેના (સમ્યક્દર્શનના) ઉપગૂહન ગુણનું પ્રતિપાદન કરી કહે છે—

૫. ઉપગૂહન ગુણનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૫

અન્વયાર્થઃ—[સ્વયં] સ્વયં (સ્વરૂપથી) [શુદ્ધસ્ય] શુદ્ધ (પવિત્ર) [માર્ગસ્ય] માર્ગની (મોક્ષમાર્ગની) [બાલાશક્તજનાશ્રયામ્] અજ્ઞાની અને અસમર્થ પુરુષો દ્વારા ઉત્પન્ન થયેલી [વાચ્યતાં] નિંદાને [યત્ પ્રમાર્જન્તિ] જે દૂર કરે છે-છુપાવે છે [તત્] તે પ્રમાર્જનને (દૂર કરવું-છુપાવવું તેને) [ઉપગૂહનમ્] ઉપગૂહન અંગ [વદન્તિ] કહે છે.

ટીકા:—‘સ્વયં શુદ્ધસ્ય માર્ગસ્ય’ સ્વભાવથી નિર્મળ એવા રત્નત્રયસ્વરૂપ માર્ગના ‘બાલાશક્તજનાશ્રયાં વાચ્યતાં’ અજ્ઞાની અને પ્રતાહિતું આચરણ કરવામાં અસમર્થ એવા જનોના આશ્રયે જે ઉત્પન્ન થયો છે એવા દોષનું ‘યત્ પ્રમાર્જન્તિ’ જે દૂર કરવું (છુપાવવું) ‘તદુપગૂહનમ્’ તેને ઉપગૂહન ગુણ કહે છે. આ અર્થ છે કે હિત

૧. જુઓ શ્રી સમયસાર ગાથા ૨૩૨ ની શ્રી જયસેનાચાર્ય કૃત સંસ્કૃત ટીકા.

૨. જુઓ શ્રી દ્રવ્યસંગ્રહ ગાથા ૪૧ અમૂઢદષ્ટિ ગુણ સંબંધી ટીકા.

વ્રતાદ્યનુષ્ઠાનેઽસમર્થજનમાશ્રિત્યાગતસ્ય રત્નત્રયે તદ્વર્તિ વા દોષસ્ય યત્ પ્રચ્છાદનં
તદુપગૂહનમિતિ ॥ ૧૫ ॥

અને અહિતના વિવેકરહિત તથા વ્રતાદિના અનુષ્ઠાનમાં અસમર્થ એવા જનોના આશ્રયે રત્નત્રયમાં અથવા તેના ધારક પુરુષોમાં આવેલા દોષને જે ઠાંકવું (છુપાવવું) તે ઉપગૂહન છે.

ભાવાર્થ:—જેઓ હિતાહિતના વિવેકથી રહિત છે, અજ્ઞાની છે તથા જેઓ વ્રતાદિકવું આચરણ કરવામાં અશક્ત છે—અસમર્થ છે તેવા પુરુષો દ્વારા, રત્નત્રયરૂપ મોક્ષમાર્ગ સંબંધી યા મોક્ષમાર્ગના ઉપાસકો સંબંધી જે નિંદા થઈ હોય તેને પ્રગટ ન કરવી (છુપાવવી) તે ઉપગૂહન અંગ છે.

એકનો દોષ દેખી સમસ્ત ધર્મ યા સર્વ ધર્માત્માઓ દૂષિત થશે એમ જાણી સમ્યગ્દષ્ટિ કોઈ સાધર્મીના દોષને પ્રગટ કરતો નથી. આમાં દોષને ઉત્તેજન આપવાનો તેનો હેતુ નથી, પરંતુ જે ધર્મ પ્રત્યે તેની પ્રીતિ છે તેની નિંદા ન થાય તે જોવાનો તેનો પ્રધાન હેતુ છે.

“ જે ચેતયિતા સિદ્ધની (શુદ્ધાત્માની) ભક્તિ સહિત છે અને પરવસ્તુના સર્વ ધર્મેને ગોપવનાર છે (અર્થાત રાગાદિ પરભાવોમાં જોડાતો નથી) તે ઉપગૂહનકારી સમ્યગ્દષ્ટિ જાણવો. ”

“ સમ્યગ્દષ્ટિ ઉપગૂહન ગુણ સહિત છે. ઉપગૂહન એટલે ગોપવવું તે. અહીં નિશ્ચયનયને પ્રધાન કરીને કહ્યું છે કે સમ્યગ્દષ્ટિએ પોતાનો ઉપયોગ સિદ્ધભક્તિમાં જોડેલો છે અને જ્યાં ઉપયોગ સિદ્ધભક્તિમાં જોડાયો ત્યાં અન્ય ધર્મો પર દષ્ટિ જ ન રહી, તેથી તે સર્વ અન્ય ધર્મોનો ગોપવનાર છે અને આત્મશક્તિનો વધારનાર છે.

આ ગુણનું બીજું નામ ‘ઉપવૃંહણ’ પણ છે. ઉપવૃંહણ એટલે વધારવું તે. સમ્યગ્દષ્ટિએ પોતાનો ઉપયોગ સિદ્ધના સ્વરૂપમાં જોડેલો હોવાથી તેના આત્માની સર્વ શક્તિઓ વધે છે, આત્મા પુષ્ટ થાય છે, માટે તે ઉપવૃંહણ ગુણવાળો છે. ”^૧ ૧૫.

૧. જે સિદ્ધભક્તિસહિત છે ઉપગૂહક છે સૌ ધર્મનો,

ચિન્મૂર્તિ તે ઉપગૂહનકર સમકિતદષ્ટિ જાણવો. ૨૩૩.

(શ્રી સમયસાર ગાથા ૨૩૩ અને તેનો ભાવાર્થ)

અથ સ્થિતીકરણગુણં સમ્યગ્દર્શનસ્ય દર્શયન્નાહ—

**દર્શનાચ્ચરણાદ્વાપિ ચલતાં ધર્મવત્સલૈઃ ।
પ્રત્યવસ્થાપનં પ્રાજ્ઞૈઃ સ્થિતીકરણમુચ્યતે ॥ ૧૬ ॥**

‘સ્થિતીકરણં’ અસ્થિતસ્ય દર્શનાદેશ્ચલિતસ્ય સ્થિતકરણં સ્થિતીકરણમુચ્યતે ।
કૈઃ ? પ્રાજ્ઞૈસ્તદ્વિચક્ષ્ણૈઃ । કિં તત્ ? ‘પ્રત્યવસ્થાપન’ દર્શનાદૌ પૂર્વવત્ પુનરપ્યવસ્થાપનં ।
કેષાં ? ‘ચલતાં’ કસ્માત્ ? દર્શનાચ્ચરણાદ્વાપિ । કેસ્તેષાં પ્રત્યવસ્થાપનં ? ‘ધર્મવત્સલૈઃ’
ધર્મવાત્સલ્યયુક્તૈઃ ॥ ૧૬ ॥

હવે સમ્યગ્દર્શનના સ્થિતીકરણ ગુણને દર્શાવીને કહે છે—

**૬ સ્થિતીકરણ ગુણનું લક્ષણ
શ્લોક ૧૬**

અ-વચાર્થઃ— [દર્શનાત્] સમ્યગ્દર્શનથી [વા] અથવા [ચરણાત્] સમ્યક્-
ચારિત્રથી [અપિ] પણ [ચલતાં] ચલિત થતા-ડગતા જીવોને [ધર્મવત્સલૈઃ] ધર્મપ્રેમી
જીવો દ્વારા [પ્રત્યવસ્થાપનમ્] ફરીથી તેમાં (ધર્મમાં) પૂર્વવત્ સ્થાપવા તેને [પ્રાજ્ઞૈઃ]
વિદ્વાનો દ્વારા [સ્થિતીકરણ] સ્થિતીકરણ અંગ [ઉચ્યતે] કહેવામાં આવ્યું છે.

ટીકા:—‘સ્થિતીકરણ’—અસ્થિત-દર્શન આદિથી ચલિત થયેલાને ફરીથી સ્થિર
કરવો તે સ્થિતીકરણ છે. ‘ધર્મવત્સલૈઃ’ ધર્મમાં સનેહ રાખવાવાળા પુરુષો દ્વારા
‘દર્શનાચ્ચરણાદ્વાપિ ચલતાં’ દર્શન અથવા ચારિત્રથી પણ ચલિત થયેલાઓને પણ
‘પ્રત્યવસ્થાપન’ દર્શનાદિમાં પૂર્વવત્ ફરીથી સ્થાપન કરવો તેને ‘પ્રાજ્ઞૈઃ’ વિચક્ષણ
પુરુષો દ્વારા ‘સ્થિતીકરણમુચ્યતે’ સ્થિતીકરણ ગુણ કહેવાય છે.

ભાવાર્થઃ—રોગ, દરિદ્રતા, ચમકાર, પ્રલોભન, મિથ્યા ઉપદેશાદિ કારણોથી
સમ્યગ્દર્શન અને સમ્યક્ચારિત્રથી ડગતા-ચલિત થતા જીવોને યોગ્ય ઉપદેશ આપી
ધર્મપ્રેમીઓ દ્વારા ફરીથી ધર્મમાં લગાડવા (સ્થિર કરવા) તેને વિદ્વાનો સ્થિતીકરણ
ગુણ-અંગ કહે છે.

“ જો ચેતવિતા ઉન્માર્ગે જતા પોતાના આત્માને પણ માર્ગમાં સ્થાપે છે તે

૧. સ્થિતસ્ય કરણં ઘ૦ ।

અથ વાત્સલ્યગુણસ્વરૂપં દર્શને પ્રકટયન્નાહ—

સ્વયૂથ્યાન્પ્રતિ સદ્ભાવસનાથાપેતકૈતવા ।

પ્રતિપત્તિર્યથાયોગ્યં વાત્સલ્યમભિલપ્યતે ॥ ૧૭ ॥

‘વાત્સલ્યં’ સધર્મિણિ સ્નેહઃ । ‘અભિલપ્યતે’ પ્રતિપાદ્યતે । કાસૌ ? ‘પ્રતિપત્તિઃ’ પૂજાપ્રશંસાદિરૂપા । કથં ? ‘યથાયોગ્યં’ યોગ્યાનતિક્રમેણ અઙ્ગલિકરણાભિમુખગમન પ્રશંસાવચનોપકરણસમ્પ્રદાનાદિલક્ષણા । કાન્ પ્રતિ ? ‘સ્વયૂથ્યાન્’ જૈનાન્ પ્રતિ । કથં-

સ્થિતીકરણયુક્ત સમ્યગ્દષ્ટિ જ્ઞાણવો. ૧૧

“ તે સ્થિતીકરણ, સ્વ અને પરના ભેદથી જે પ્રકારનું છે. તેમાં જે પોતાની ભૂલને પોતાની મેળે પરિણામોની શુદ્ધતા દ્વારા સુધારે છે તેને નિશ્ચયથી સ્વસ્થિતીકરણ કહે છે. તથા પોતાનાથી ભિન્ન વ્યક્તિને સમ્યગ્દર્શન વા સમ્યક્ચારિત્રથી પતિત થતી જોઈને તેને ધર્મોપદેશ દ્વારા શંકા-સમાધાન પૂર્વક ફરીથી સમ્યગ્દર્શન વા સમ્યક્ચારિત્રમાં સ્થિર કરવાના ભાવને વ્યવહારથી પરસ્થિતીકરણ કહે છે. ” ૨૧૬.

હવે સમ્યગ્દર્શનના વાત્સલ્ય ગુણનું સ્વરૂપ પ્રગટ કરી કહે છે—

૭. વાત્સલ્ય ગુણનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૭

અન્વયાર્થઃ—[સ્વયૂથ્યાન્ પ્રતિ] પોતાના સહધર્મીઓ પ્રત્યે [સદ્ભાવસનાથા] સદ્ભાવ (સરળતા) સહિત, [અપેતકૈતવા] માયા રહિત [યથાયોગ્યમ્] યથાયોગ્ય [પ્રતિપત્તિઃ] આદર-સત્કારાદિ કરવો તે [વાત્સલ્યમ્] વાત્સલ્ય અંગ [અભિલપ્યતે] કહેવાય છે.

ટીકા:—‘વાત્સલ્યં’ સહધર્મી પ્રત્યે સ્નેહ ‘અભિલપ્યતે’ કહેવાય છે. વાત્સલ્ય એટલે શું? ‘પ્રતિપત્તિઃ’ પૂજા પ્રશંસાદિરૂપ સત્કાર. કેવી રીતે? ‘યથાયોગ્યમ્’ જે યોગ્ય છે તેનું ઉલ્લંઘન કર્યા સિવાય અર્થાત્ અંતે હાથ જોડવા, સામે જવું, પ્રશંસાનાં વચન કહેવાં, ઉપકરણ (સાધનો)નું દાન આપવું—વગેરે રૂપ યથાયોગ્ય (સત્કાર કરવો), કેના પ્રતિ? ‘સ્વયૂથ્યાન્’ જૈનો પ્રતિ. કેવો (સત્કાર)? ‘સદ્ભાવસનાથા’ સદ્ભાવના-

૧. ઉન્માર્ગગમને સ્વાત્મને પણ માર્ગમાં જે સ્થાપતો.

ચિન્મૂર્તિ તે સ્થિતીકરણયુત સમક્તદષ્ટિ જ્ઞાણવો. ૨૩૪. (ત્રી સમયસાર ગાથા ૨૩૪.)

૨. શ્રી પંચાધ્યાયી-ઉત્તરાર્ધ ગાથા ૭૯૨ નો ભાવાર્થ.

મૂતા ? 'સદ્ભાવસનાથા' સદ્ભાવેનાવક્રતયા સહિતા ચિત્તપૂર્વિકેત્યર્થઃ । અત એવ 'અપેત-કૈતવા' અપેતં વિનષ્ટં કૈતવં માયા યસ્યાઃ ॥ ૧૭ ॥

અથ પ્રભાવનાગુણસ્વરૂપં દર્શનસ્ય નિરૂપયન્નાહ—

અજ્ઞાનતિમિરવ્યાપ્તિમપાકૃત્ય યથાયથમ્ ।

જિનશાસનમાહાત્મ્યપ્રકાશઃ સ્યાત્પ્રભાવના ॥ ૧૮ ॥

અવક્રતા-સરળતા સહિત હૃદયપૂર્વક-એવો અર્થ છે. તેથી જ 'અપેતકૈતવા' અપેત એટલે નષ્ટ અને કૈતવ એટલે માયા, જેમાં માયા નાશ પામી છે તેવો અર્થાત માયા રહિત (સત્કાર).

ભાવાર્થઃ—પોતાના સહધર્મી ભાઈઓનો વિનયપૂર્વક, સારા ભાવસહિત, કપટ રહિત-ખરા દિલથી, યથાયોગ્ય નમસ્કાર, વિનય, સ્તુતિ, દાન, પ્રશંસા અને ઉપકરણ આદિ દ્વારા આદર-સત્કાર કરવો તે વાત્સલ્ય અંગ છે.

“ જે ચેતયિતા મોક્ષમાર્ગમાં રહેલા સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રરૂપી ત્રણ સાધકો-સાધનો પ્રત્યે (અથવા વ્યવહારે આચાર્ય, ઉપાધ્યાય અને મુનિ—એ ત્રણ સાધુઓ પ્રત્યે) વાત્સલ્ય કરે છે, તે વાત્સલ્યભાવ યુક્ત (વાત્સલ્યભાવ સહિત) સમ્યગ્દષ્ટિ જાણવો. ”^૧

સ્થિતીકરણ અંગની જેમ વાત્સલ્ય અંગ પણ સ્વ અને પરના ભેદથી જે પ્રકારનું છે. પરિપહ-ઉપસર્ગાદિ દ્વારા પીડિત થવા છતાં પણ કોઈ શુભ આવરણમાં, જ્ઞાન અને ધ્યાનમાં શિથિલતા ન આવવા દેવી તે સ્વાત્મસંબંધી વાત્સલ્ય છે અને અન્ય સંબંધીઓ ઉપર ઘોર પરિપહ ઉપસર્ગાદિક આવી પડતાં તેમની બાધા દૂર કરવાનો ભાવ થવો તે પરવાત્સલ્ય છે. ”^૨ ૧૭.

હવે સમ્યગ્દર્શનના પ્રભાવના ગુણના સ્વરૂપનું નિરૂપણ કરી કહે છે—

૮. પ્રભાવના ગુણનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૮

અન્વયાર્થઃ— [અજ્ઞાનતિમિરવ્યાપ્તિમ્] અજ્ઞાનરૂપી અંધકારના ફેલાવાને

૧. જે મોક્ષમાર્ગે 'સાધુ'ત્રયનું વત્સલત્વ કરે અહો !

ચિન્મૂર્તિ તે વાત્સલ્યયુત સમકિતદષ્ટિ જાણવો. ૨૩૫. (શ્રી સમયસાર ગાથા ૨૩૫)

૨. જુઓ શ્રી પંચાધ્યાયી ઉત્તરાર્ધ ગાથા ૮૦૬ થી ૮૦૮.

‘પ્રભાવના’ સ્યાત્ । કાસૌ ? ‘જિનશાસનમાહાત્મ્યપ્રકાશઃ’ । * જિનશાસનસ્ય માહાત્મ્યપ્રકાશસ્તુ’ * તપોજ્ઞાનાદ્યતિશયપ્રકટીકરણં । કથં ? ‘યથાયથં’ સ્નપનદાન-પૂજાવિધાનતપોમંત્રતંત્રાદિવિષયે આત્મશક્ત્યનતિક્રમેણ । કિં કૃત્વા ? ‘અપાકૃત્ય’ નિરાકૃત્ય । કાં ? ‘અજ્ઞાનતિમિરવ્યાપ્તિ’* જિનમતાત્પરેષાં યત્સ્નપનદાનાદિવિષયે-જ્ઞાનમેવ તિમિરમન્ધકારં તસ્ય વ્યાપ્તિ * પ્રસરમ્ ॥ ૧૮ ॥

इदानीमुक्तनिःशंकितत्वाद्यष्टगुणानां मध्ये कः केन गुणेन प्रधानतया प्रकटित इति प्रदर्शयन् श्लोकद्वयमाह—

(વિસ્તારને) [અપાકૃત્ય] દૂર કરીને [યથાયથમ્] ઉચિત રીતે [જિનશાસનમાહાત્મ્ય-પ્રકાશઃ] જૈનધર્મના મહિમાને પ્રકાશ કરવો તે [પ્રભાવના] પ્રભાવના ગુણ [સ્યાત્] છે.

ટીકા—‘પ્રભાવના’ પ્રભાવના ગુણ છે. તે શું છે? ‘જિનશાસનમાહાત્મ્યપ્રકાશઃ’ જિનશાસનના મહિમાને પ્રકાશ કરવો તે-તપ, જ્ઞાનાદિના અતિશયને પ્રગટ કરવો તે. કેવી રીતે? ‘યથાયથં’ સ્નપન (અભિષેક), દાન, પૂજાવિધાન, તપ, મંત્ર, તંત્રાદિના વિષયમાં પોતાની શક્તિનો અતિક્રમ (ઉલ્લંઘન) કર્યા વિના (અર્થાત્ યથાશક્તિ), શું કરીને? ‘અપાકૃત્ય’ દૂર કરીને. કેને? ‘અજ્ઞાનતિમિરવ્યાપ્તિમ્’ જિનમતથી અતિરિક્ત અન્ય મતનાં સ્નપન, દાનાદિના વિષયમાં જે અજ્ઞાનરૂપી અંધકાર તેની વ્યાપ્તિને-તેના ફેલાવને.

ભાવાર્થઃ—જૈનધર્મ સંબંધી ફેલાયેલી અજ્ઞાનતાને પોતાની શક્તિ અનુસાર વિદ્યા, દાન, પૂજાવિધાન, તપ, મંત્ર, તંત્રાદિ દ્વારા દૂર કરીને જૈનધર્મનો મહિમા પ્રગટ કરવો તેને પ્રભાવના અંગ કહે છે.

“જે ચેતયિતા વિદ્યારૂપી રથમાં આરૂઠ થયો થકો મનરૂપી રથ-પંથમાં (અર્થાત્ જ્ઞાનરૂપી જે રથને ચાલવાનો માર્ગ તેમાં) ભ્રમણ કરે છે તે જિનેન્દરના જ્ઞાનની પ્રભાવના કરનારો સમ્યદ્દષ્ટિ જાણવો.” ૧૮.

હવે કહેલા નિઃશંકિતત્વાદિ આઠ ગુણોમાં કોણ કયા ગુણ વડે પ્રધાનતાથી પ્રસિદ્ધ થયેલ છે તે બતાવતાં બે શ્લોક કહે છે—

૧. ઘ પુસ્તકે ‘તુ’ નાસ્તિ । સમ્પાદનાદિલક્ષણા સ્વ । * પુષ્ટમધ્યગતઃ પાઠઃ ક્-પુસ્તકે નાસ્તિ ।

૨. ચિન્મૂર્તિ મન રથપંથમાં વિદ્યારથારૂઠ ધૂમતો,

તે જિનજ્ઞાનપ્રભાવકર સમકિતદષ્ટિ જાણવો. ૨૩૬.

(શ્રી સમયસાર ગાથા ૨૩૬.)

તાવદઅનચૌરોઽઙ્ગે તતોઽનન્તમતિઃ સ્મૃતા ।
 ઉદાયનસ્તૃતીયેઽપિ તુરીયે રેવતી મતા ॥ ૧૯ ॥
 તતો જિનેન્દ્રમક્તોઽન્યો વારિષેણસ્તતઃ પરઃ ।
 વિષ્ણુશ્ચ વજ્રનામા ચ શેષયોર્લક્ષ્યતાં ગતાઃ ॥ ૨૦ ॥

તાવદ્બલ્લઘ્વઃ ક્રમવાચી, સમ્યગ્દર્શનસ્ય હિ નિઃશંકિતત્વાદીન્યષ્ટાંગાન્યુક્તાનિ તેષુ મધ્યે પ્રથમે નિઃશંકિતત્વેઽંગસ્વરૂપે તાવલ્લક્ષ્યતાં દૃષ્ટાન્તતાં ગતોઽઙ્ગનચૌરઃ સ્મૃતો નિશ્ચિતઃ । દ્વિતીયેઽંગે નિષ્કાંક્ષિતત્વે તતોઽઙ્ગનચૌરાદન્યાનન્તમતિર્લક્ષ્યતાં ગતા મતા । તૃતીયેઽંગે નિર્વિચિકિત્સત્વે ઉદાયનો લક્ષ્યતાં ગતો મતઃ । તુરીયે ચતુર્થેઽઙ્ગે અમૂઢદૃષ્ટિત્વે

આઠ ગુણોમાં પ્રસિદ્ધ વ્યક્તિઓનાં નામ

શ્લોક ૧૯-૨૦

અન્વયાર્થઃ—[તાવત્] ક્રમથી પહેલાં [ઙ્ગે] નિઃશંકિત અંગમાં [અંજન-ચૌરઃ] અંજન ચૌર (પ્રસિદ્ધ થયો છે.) [તતઃ] તે પછી—બીજા નિઃકાંક્ષિત અંગમાં [અનન્તમતી] રાણી અનન્તમતી [સ્મૃતા] પ્રસિદ્ધ થઈ છે. [તૃતીયેઽપિ] અને ત્રીજા નિર્વિચિકિત્સતા અંગમાં [ઉદાયનઃ] ઉદાયન રાજા (પ્રસિદ્ધ થયો છે.) [તુરીયે] ચોથા અમૂઢદૃષ્ટિ અંગમાં [રેવતી] રેવતી રાણી [મતા] પ્રસિદ્ધ થઈ છે. ૧૯.

[તતઃ] પછી પાંચમા ઉપગૂહન અંગમાં [જિનેન્દ્રમક્તઃ] જિનેન્દ્રમક્ત શેઠ (પ્રસિદ્ધ થયો છે.) [તતઃ અન્યઃ] તે પછી છઠ્ઠા સ્થિતીકરણ અંગમાં [વારિષેણઃ] શ્રેણિક રાજાનો પુત્ર વારિષેણ (પ્રસિદ્ધ થયો છે.) [પરઃ] તે પછી [શેષયોઃ] શેષ યે અંગોમાં અર્થાત્ વાત્સલ્ય અને પ્રભાવના અંગમાં (અનુક્રમે) [વિષ્ણુઃ] વિષ્ણુકુમાર મુનિ [ચ] અને [વજ્રનામા] વજ્રકુમાર મુનિ [લક્ષ્યતામ્] પ્રસિદ્ધિને [ગતૌ] પ્રાપ્ત થયા છે. ૨૦.

ટીકાઃ—‘તાવદ્’ શબ્દ ક્રમવાચી છે. સમ્યગ્દર્શનનાં નિઃશંકિત આદિ આઠ અંગ કહ્યાં છે, તે મધ્યે પ્રથમ નિઃશંકિત અંગના સ્વરૂપમાં અંજન ચૌર દૃષ્ટાન્તરૂપ (પ્રસિદ્ધ) થયો છે. બીજા નિઃકાંક્ષિત અંગમાં ત્યારપછી અર્થાત્ અંજન ચૌરથી બીજા અનન્તમતી રાણી પ્રસિદ્ધ થઈ છે. ત્રીજા નિર્વિચિકિત્સતા અંગમાં ઉદાયન રાજા પ્રસિદ્ધ

રેવતી લક્ષ્યતાં ગતા મતા । તતસ્તેભ્યશ્ચતુર્થેભ્યોઽન્યો જિનેન્દ્રમક્તશ્રેષ્ઠી ઉપગૂહને લક્ષ્યતાં ગતો મતઃ । તતો જિનેન્દ્રમક્તાત્ પરો વારિષેણઃ સ્થિતીકરણે લક્ષ્યતાં ગતો મતઃ । વિષ્ણુશ્ચ વિષ્ણુકુમારો વજ્રનામા ચ વજ્રકુમારઃ શેષયોર્વાત્સલ્યપ્રભાવનયોર્લક્ષ્યતાં ગતૌ મતૌ । ગતા ઇતિ બહુવચનનિર્દેશો દૃષ્ટાન્તભૂતોક્તાત્મવ્યક્તિબહુત્વાપેક્ષયા' ।

થયો છે. ચોથા અમૂઠદષ્ટિ અંગમાં રેવતી રાણી પ્રસિદ્ધ થઈ છે. તે પછી એટલે તે ચાર પછી—એ ચારથી અન્ય જિનેન્દ્રમક્ત શેઠ ઉપગૂહન અંગમાં પ્રસિદ્ધ થયા છે. પછી જિનેન્દ્રમક્તથી અન્ય વારિષેણ સ્થિતીકરણ અંગમાં પ્રસિદ્ધ થયા છે. અને વિષ્ણુ અર્થાત્ વિષ્ણુકુમાર મુનિ અને વજ્રનામ અર્થાત્ વજ્રકુમાર મુનિ બાકીનાં વાત્સલ્ય અને પ્રભાવના અંગમાં પ્રસિદ્ધ થયા છે.

દૃષ્ટાન્તભૂત કહેલી આત્મવ્યક્તિનાં માનાર્થે 'ગતાઃ' એમ બહુવચનનો નિર્દેશ કરેલ છે.

ભાવાર્થઃ—સામાન્યતઃ સમ્યક્દષ્ટિને અવિનાભાવે આઠે આઠ સમ્યક્દર્શનનાં અંગ હોય છે પરંતુ કોઈ કોઈ અંગમાં પોતાના ધાર્મિક જીવનની બાહ્ય વિશેષતાઓને લીધે લોકમાં તે પ્રસિદ્ધિ પામે છે. આવી પ્રસિદ્ધિ પામેલી વ્યક્તિઓનાં નામ નીચે પ્રમાણે છે:—

	અંગ	પ્રસિદ્ધ વ્યક્તિ
નિષેધકા	૧. નિઃશંકિત	અંજન ચાર
	૨. નિઃકાંક્ષિત	અનંતમતી રાણી
	૩. નિર્વિચિકિત્સતા	ઉદાયન રાજા
	૪. અમૂઠદષ્ટિ	રેવતી રાણી
વિધેયકા	૫. ઉપગૂહન	જિનેન્દ્રમક્ત શેઠ
	૬. સ્થિતીકરણ	વારિષેણ (શ્રેણિક રાજાનો પુત્ર)
	૭. વાત્સલ્ય	વિષ્ણુકુમાર મુનિ
	૮. પ્રભાવના	વજ્રકુમાર મુનિ

ઉપરોક્ત અંગમાં પ્રસિદ્ધ થયેલી વ્યક્તિઓની કથાઓ છે તે પ્રથમાનુષાંગનો વિષય છે. તેનો અર્થ નીચે પ્રમાણે સમજવો :—

૧. દૃષ્ટાન્તભૂતોક્તવાદ્ વ્યક્તિ ઘ૦ ।

તત્ર નિઃશંકિત્વેઽજનચોરો દૃષ્ટાન્તતાં ગતોઽસ્ય કથા ।

“વળી પ્રથમાનુયોગમાં ઉપચારરૂપ કોઈ ધર્મ-અંગ થતાં ત્યાં સંપૂર્ણ ધર્મ થયો કહીએ છીએ. જેમ જીવોને શંકા-કાંક્ષાદિ ન કરતાં તેને સમ્યક્ત્વ થયું કહીએ છીએ. પણ કોઈ કાર્યમાં શંકા-કાંક્ષા ન કરવા માત્રથી તે સમ્યક્ત્વ ન થાય. સમ્યક્ત્વ તે તત્ત્વશ્રદ્ધાન થતાં જ થાય છે; પરંતુ અહીં નિશ્ચય સમ્યક્ત્વનો તે વ્યવહાર સમ્યક્ત્વમાં ઉપચાર કર્યો તથા વ્યવહારસમ્યક્ત્વના કોઈ એક અંગમાં સંપૂર્ણ વ્યવહારસમ્યક્ત્વનો ઉપચાર કર્યો. એ પ્રમાણે તેને ઉપચારથી સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થયું કહીએ છીએ.”

જેને પાછળથી સમ્યક્ત્વ થયું હોય તેને જ^૧ આ ઉપચાર લાગુ પડે છે, પણ મિથ્યાદષ્ટિ દ્રવ્યલિંગી, જે પાછળથી સમ્યક્દર્શન પ્રગટ કરે નહિ તેને આ ઉપચાર લાગુ પડતો નથી એમ સમજવું.

વિશેષ

સમ્યક્દર્શન, પ્રતીતિ, રુચિ, શ્રદ્ધા અને શ્રદ્ધાન—એ સમ્યક્ત્વના પર્યાયવાચક શબ્દો છે. સમ્યક્દર્શનને આઠ અંગ છે. અંગ શબ્દનો અર્થ અવયવ છે. સમ્યક્દર્શન અંગી છે—અવયવી છે અને નિઃશંકિત આદિ તેનાં અંગ-અવયવ છે.

અંગનો અર્થ લક્ષણ-ચિહ્ન પણ થાય છે. જેને સમ્યક્દર્શન હોય છે તેને નિઃશંકિત આદિ ચિહ્નો અવશ્ય હોય છે.

સમ્યક્દર્શનનાં આઠ અંગોમાં પ્રથમનાં ચાર અંગો—નિઃશંકિત, નિઃકાંક્ષિત, નિર્વિચિકિત્સતા અને અમૂઠદષ્ટિ—એ નિષેધરૂપ છે અને બાકીનાં ચાર અંગો—ઉપગૂહન, સ્થિતીકરણ, વાત્સલ્ય અને પ્રભાવના—એ વિધેયરૂપ છે.

સૂચના—હવે ટીકાકાર આઠે અંગમાં પ્રસિદ્ધ થયેલી વ્યક્તિઓની ક્રમવાર કથા કહેશે.

તેમાં નિઃશંકિતપણામાં અંજનચોર દૃષ્ટાંતપણાને પામેલ છે (તે આઠ અંગમાં નિઃશંકિત અંગમાં અંજનચોરનું દૃષ્ટાંત પ્રસિદ્ધ છે), તેની આ કથા છે.

૧. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુજરાતી આવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૨૭૬.

यथा— धन्वंतरिविश्वलोमौ^१ सुकृतकर्मवशादमितप्रभविद्युत्प्रभदेवौ संजातौ चान्यो-
न्यस्य धर्मपरीक्षणार्थमत्रायातौ । ततो^२ यमदग्निस्ताभ्यां तपसश्चालितः । मगधदेशे
राजगृहनगरे जिनदत्तश्रेष्ठी कृतोपवासः कृष्णचतुर्दश्यां रात्रौ स्मशाने कायोत्सर्गेण स्थितो
दृष्टः । ततोऽमितप्रभदेवेनोक्तं दूरे तिष्ठंतु मदीया मुनयोऽमुं गृहस्थं ध्यानाच्चालयेति,
ततो विद्युत्प्रभदेवेनानेकधा कृतोपसर्गोपि न चलितो ध्यानात् । ततः प्रभाते मायामुपसं-
हृत्य प्रशस्य चाकाशगामिनी विद्या दत्ता तस्मै,^३ कथितं च तवेयं सिद्धाऽन्यस्य च
पंचनमस्कारार्चनाराधनविधिना सेत्स्यतीति । सोमदत्तपुष्पवटुकेन चैकदा जिनदत्तश्रेष्ठी
पृष्टः—क्व भवान् प्रातरेवोत्थाय व्रजतीति । तेनोक्तमकृत्रिमचैत्यालयवंदनाभक्तिं कर्तुं

कथा १ : अंजनयोर

धन्वंतरी अने विश्वलोम (अने) सुकृत कर्मने लीधे अभितप्रल अने विद्युत्-
प्रल (नामना) जे देव थया. तेजो अेक णीजना धर्मनी परीक्षा करवा भाटे अर्ही
आव्या. पछी ते अंनेजे यमदग्निने तपथी चलित कर्या.

मगध देशमां राजगृह नगरमां जिनदत्त शेठ उपवास करी कृष्णचतुर्दशनी रात्रे
स्मशानमां कायोत्सर्गमां स्थित जेवामां आव्या त्यारे अभितप्रलदेवे (विद्युत्प्रल-
देवने) कहुं: “भारा मुनिजो तो दूर रहो, (अमनी तो शी वात!) परंतु आ
गृहस्थने (जिनदत्तने) तमे ध्यानथी चलित करे.”

पछी विद्युत्प्रलदेवे अनेक प्रकारे (तेना उपर) उपसर्गो कर्या छतां तेने ध्यानथी
चलित करी शक्या नहि. पछी तेजे सवारे माया संकेलीने तेनी-जिनदत्तनी प्रशंसा
करी अने तेने आकाशगामिनी विद्या आपी कहुं:

“तने आ (विद्या) सिद्ध थर्छ चुकी छे अने अन्यने पंचनमस्कारनी अर्थना
अने आराधनानी विधिथी ते सिद्ध थशे.”

अेक दिवसे सोमदत्तपुष्पना अटुके जिनदत्त शेठने पूछथुं: “आप सवारमां
ज उठीने कथां जजो छे?”

तेजे कहुं: “अकृत्रिम चैत्यालयानी लज्जित करवा भाटे जउं छुं. मने आवी
विधानी प्राप्ति थर्छ छे.”

१. स्वकृत घ० । २. जमदग्नि घ० ।

३. तस्मै नास्ति घ पुस्तके ।

વ્રજામિ । મમેત્યં વિદ્યાલાભઃ સંજાત ઇતિ કથિતે તેનોક્તં મમ વિદ્યાં દેહિ, યેન ત્વયા સહ પુષ્પાદિકં ગૃહીત્વા વંદનાભક્તિં કરોમીતિ । તતઃ શ્રેષ્ઠિના તસ્યોપદેશો દત્તઃ । તેન ચ કૃષ્ણચતુર્દશ્યાં સ્મશાને વટવૃક્ષપૂર્વશાખાયામષ્ટોત્તરશતપાદં દર્ભશિક્કયં વન્ધયિત્વા તસ્ય તલ્લે તીક્ષ્ણસર્વશસ્ત્રાણ્યૂર્ધ્વમુખાનિ ધૃત્વા ગંધપુષ્પાદિકં દત્વા શિક્કયમધ્યે પ્રવિશ્ય ષષ્ટોપવાસેન પંચનમસ્કારાનુચ્ચાર્યં છુરિકયૈકૈકં પાદં છિદતાઽધો જાજ્વલ્યમાનપ્રહરણ-સમૂહમાલોક્ય ભીતેન તેન સંચિતિતં—યદિ શ્રેષ્ઠિનો વચનમસત્યં ભવતિ તદા મરણં ભવતીતિ શંકિતમના વારંવારં ચટનોત્તરણં કરોતિ । ઇતસ્મિન્ પ્રસ્તાવે પ્રજાપાલસ્ય રાજ્ઞઃ કનકારાજ્ઞીહારં દૃષ્ટ્વાંજનસુંદર્યાં વિલાસિન્યા રાજાવાગતોંજનચોરો ભણિતઃ । યદિ મે કનકારાજ્ઞ્યા હારં દદાસિ તદા ભર્તા ત્વં નાન્યથેતિ । તતો ગત્વા રાત્રૌ હારં ચોરયિત્વાંઽજનચોર આગચ્છન્ હારોઘોતેન જ્ઞાતોંઽગરક્ષૈઃ કોટ્ટપાલૈશ્ચ ધ્રિયમાણો હારં

શેઠથી એમ કહેવામાં આવતાં, તેણે (-બટકે) કહ્યું: “ મને પણ આ વિદ્યા આપો જેથી હું તમારી સાથે પુષ્પાદિ લઈને વંદના-ભક્તિ કરું. ”

પછી શેઠે તેને ઉપદેશ આપ્યો. (પછી શેઠે તેને વિદ્યા સિદ્ધ કરવાની વિધિ બતાવી.)

તેણે (-બટકે) કાળીચૌદશની રાત્રે સ્મશાનમાં વડના વૃક્ષની પૂર્વશાખામાં એકસોઆઠ પાદવાળું (દોરીવાળું) દર્ભનું શીકું બાંધીને તેની નીચે બધા પ્રકારનાં તીક્ષ્ણ શસ્ત્રો ઉર્ધ્વમૂખે રાખ્યાં. પછી ગંધ-પુષ્પાદિ લઈને, શીકામધ્યે તેણે પ્રવેશ કર્યો. છઠ્ઠા ઉપવાસે પંચ નમસ્કારો ઉચ્ચારીને છરી વડે એક એક પાદને છેદતાં તેણે (નીચે) ચળકતાં હથિયારોના સમૂહને જોઈ ભયભીત થઈ વિચાર્યું:

“ જો શેઠનું વચન અસત્ય નીવડે તો મરણ નીપજે. ”

એ પ્રમાણે મનમાં વિચારીને-શંકા લાવીને તે વારંવાર ચઢઊતર કરે છે. તે સમય દરમિયાન પ્રજાપાલ રાજાની કનકરાણીનો હાર જોઈને અંજનની સુંદરી વિલાસિનીએ રાત્રે આવેલા અંજનચોરને કહ્યું:

“ જો તું મને કનકરાણીનો હાર આપે તો તું મારો ધણી, નહિ તો નહિ. ”

પછી જઈને રાત્રે હાર ચોરીને અંજનચોર જ્યારે આવતો હતો, ત્યારે હારના પ્રકાશથી અંગરક્ષકોએ અને કોટવાળોએ તેને ઓળખ્યો અને પકડવા જતાં તે (ચોર)

૧. ગૃહીણ્યમાણઃ ઇતિ પાઠાંતરમ્ ।

ત્યક્ત્વા પ્રણય ગતઃ, વટતલે બટુકં દૃષ્ટ્વા તસ્માન્મંત્રં ગૃહીત્વા નિઃશંકિતેન તેન વિધિનૈકવારેણ સર્વશિક્ષયં છિન્નં શસ્ત્રોપરિ પતિતઃ સિદ્ધયા વિદ્યયા ભણિતં—મમાદેશં દેહીતિ । તેનોક્તં—જિનદત્તશ્રેષ્ઠિપાર્શ્વે માં નયેતિ । તતઃ સુદર્શનમેરુચૈત્યાલયે જિનદત્તસ્યાગ્રે નીત્વા સ્થિતઃ' । પૂર્વવૃત્તાંતં કથયિત્વા તેન ભણિતં—યથેયં સિદ્ધા ભવદુપદેશેન તથા પરલોકસિદ્ધાવપ્યુપદેહીતિ । તતશ્ચારણમુનિસન્નિધૌ તપો ગૃહીત્વા કૈલાસે કેવલમુત્પાદ્ય મોક્ષં ગતઃ ॥ ૧ ॥

નિઃકાંક્ષિતત્ત્વેડનંતમતીદૃષ્ટાંતોડસ્યાઃ કથા ।

અંગદેશે ચંપાનગર્યાં રાજા વસુવર્ધનો રાજ્ઞી લક્ષ્મીમતી । શ્રેષ્ઠી પ્રિયદત્તસ્તદ્ધાર્યાં અંગવતી પુત્ર્યનંતમતી । નંદીશ્વરાષ્ટ્રમ્યાં શ્રેષ્ઠિના ધર્મકીર્ત્યાચાર્યપાદમૂલેડષ્ટદિનાનિ બ્રહ્મચર્યં ગૃહીતં । ક્રીડયાડનંતમતી ચ ગ્રાહિતા । અન્યદા સંપ્રદાનકાલેડનંતમત્યોક્તં—તાત !

હારને ત્યજીને નાસી ગયો. વડની નીચે બટુકને બેઠને તેની પાસેથી મંત્ર ગ્રહણ કરીને નિઃશંક થઈ તેણે વિધિપૂર્વક એકીવખતે શીકાને છેદી નાખ્યું અને શસ્ત્રો ઉપર પડવા જતાં તે વિદ્યા સિદ્ધ થઈ. સિદ્ધ થયેલી વિદ્યાએ કહ્યું : “ મને આદેશ આપો. ”

તેણે (ચોરે) કહ્યું : “ મને જિનદત્ત શેઠની પાસે લઈ જા. ”

પછી સુદર્શન મેરુના ચૈત્યાલયમાં જિનદત્ત શેઠની આજુમાં લઈ જઈને તેને ખડા કરવામાં આવ્યો. પૂર્વવૃત્તાંત કહીને તેણે (ચોરે) કહ્યું : “ જેમ આ વિદ્યા તમારા ઉપદેશથી સિદ્ધ થઈ તેમ પરલોકની સિદ્ધિના વિષયમાં ઉપદેશ આપો. ”

પછી ચારણમુનિની સમીપમાં તપ ગ્રહણ કરી કૈલાસ (પર્વત) ઉપર કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન કરી તે (ચોર) મોક્ષે ગયો. ૧.

નિઃકાંક્ષિતપણામાં અનંતમતીનું દૃષ્ટાંત છે તેની કથા—

કથા ૨ : અનંતમતી

અંગ દેશમાં ચંપાનગરીમાં વસુવર્ધન રાજા હતો. તેની રાણીનું નામ લક્ષ્મીવતી હતું. (ત્યાં) પ્રિયદત્ત શેઠ હતો, તેની સ્ત્રીનું નામ અંગવતી અને પુત્રીનું નામ અનંતમતી હતું. નંદીશ્વર અષ્ટાહિકામાં શેઠે ધર્મકીર્તિ આચાર્યના પાદમૂલમાં આઠ દિવસ માટે બ્રહ્મચર્ય ગ્રહણ કર્યું. અને શેઠે રમતમાં અનંતમતીને પણ બ્રહ્મચર્યપત્ર

૧. ઘૃત ઇત્યન્યત્ર ।

મમ ત્વયા બ્રહ્મચર્ય દાપિતમતઃ કિં વિવાહેન ? શ્રેષ્ઠિનોક્તં ક્રીડયા મયા તે બ્રહ્મચર્ય દાપિતં । નનુ તાત ! ધર્મે વ્રતે કા ક્રીડા । નનુ પુત્રિ ! નંદીશ્વરાષ્ટ્રદિનાન્યેવ વ્રતં તવ ન સર્વદા દત્તં । સોવાચ નનુ તાત ! તથા મટ્ટારકૈરવિવક્ષિતત્વાદિતિ । ઇહ જન્મનિ પરિણયને મમ નિવૃત્તિરસ્તીત્યુક્ત્વા સકલકલાવિજ્ઞાનશિક્ષાં કુર્વતી સ્થિતા । યૌવનમરે ચૈત્રે નિજોદ્યાને આંદોલયંતી વિજયાર્ધદક્ષિણશ્રેણિકિન્નરપુરવિદ્યાધરરાજેન કુંડલમંડિતનામ્ના સુકેશીનિજમાર્યયા સહ ગગનતલે ગચ્છતા દૃષ્ટા । કિમનયા વિના જીવિતેનેતિ સંચિત્ય માર્યા ગૃહે ધૃત્વા શીઘ્રમાગત્ય વિલપંતી તેન સા નીતા । આકાશે ગચ્છતા માર્યા દૃષ્ટ્વા મીતેન પર્ણલઘુવિદ્યાઃ^૧ સમર્પ્ય મહાદૃવ્યાં મુક્તા । તત્ર ચ તાં રુદન્તીમાલોક્ય

લેવડાવ્યું. એક વખતે સંપ્રદાન કાળે (તેને લગ્નમાં આપવાના સમયે-કન્યાદાન સમયે) અનંતમતીએ કહ્યું : “ પિતાજી ! તમે મને બ્રહ્મચર્ય અપાવ્યું છે, તો વિવાહની શી જરૂર છે ? ”

શેઠે કહ્યું : “ મેં તો રમતમાં તને બ્રહ્મચર્ય અપાવ્યું છે.”

“ ખરેખર પિતાજી ! ધાર્મિક વ્રતમાં રમત કેવી ? ” અનંતમતીએ પૂછ્યું.

શેઠ કહે : “ ખરેખર, પુત્રી ! નંદીશ્વરના આઠ દિવસ સુધી જ તારું તે વ્રત હતું, સદા માટે તે આપ્યું નથી.”

તેણે (અનંતમતીએ) કહ્યું : “ પિતાજી ! ભટ્ટારકનો (આચાર્યનો) તેમ કહેવાનો હેતુ ન હતો. આ જન્મમાં પરણવાની બાબતમાં મને નિવૃત્તિ છે, (આ જન્મમાં મને પરણવાનો ત્યાગ છે.) ”

આમ કહીને તે સર્વ કલા અને વિદ્યાનું શિક્ષણ લેતી રહી.

યૌવનપૂર્ણ ચૈત્રમાસમાં પોતાના બગીચામાં તે હિંચકા ખાતી હતી. વિજયાર્ધ પર્વતની દક્ષિણ શ્રેણીના કિન્નરપુરના કુંડલમંડિત નામના વિદ્યાધર રાજાએ પોતાની સ્ત્રી સુકેશી સાથે આકાશમાં જતાં તેને (અનંતમતીને) જોઈ.

“ આના વિના જીવવાનું શું પ્રયોજન ? ” એમ વિચારીને પોતાની સ્ત્રીને ઘેર મૂકીને જલદી પાછા આવી તે વિદ્યાધર રાજા વિલાપ કરતી તેને (અનંતમતીને) લઈ ગયો. આકાશે જતાં પોતાની સ્ત્રીને જોઈને ભયભીત થઈને તેણે (વિદ્યાધરે) પર્ણલઘુવિદ્યા સમર્પણ કરીને (પાંદડા સમાન હળવી થઈ જાયો એવી વિદ્યા અજમાવીને)

भीमनाम्ना मिललराजेन निजपल्लिकायां नीत्वा प्रधानराज्ञीपदं तव ददामि मामिच्छेति भणित्वा रात्रावनिच्छतीं भोक्तुमारब्धा । व्रतमाहात्म्येन वनदेवतया तस्य ताडनाद्युपसर्गः कृतः । देवता काचिदियमिति भीतेन तेनावसितसार्थपुष्पकनाम्नः सार्थवाहस्य समर्पिता । सार्थवाहो लोभं दर्शयित्वा परिणेतुकामो न तया वाञ्छितः । तेन चानीयायोध्यायां कामसेनाकुट्टिन्याः समर्पिता, कथमपि वेश्या न जाता । ततस्तया सिंहराजस्य राज्ञो दर्शिता तेन च रात्रौ हठात् सेवितुमारब्धा । नगरदेवतया तद्व्रतमाहात्म्येन तस्योपसर्गः कृतः । तेन च भीतेन गृहान्निःसारिता । रुदती सखेदं सा कमलश्रीक्षान्तिकया^१ श्राविकेति मत्वाऽतिगौरवेण धृता । अथानंतमतीशोकविस्मरणार्थं प्रियदत्तश्रेष्ठी बहुसहायो

उपरथी अनंतमतीने महाअरण्यामां छोडी दीधी. त्यां तेने रुदती जेईने लीम नामने लीलेने राज तेने पोताना स्थाने लई गयो अने 'तुं मने याह (प्रेम कर), तुं तने भारी पटराणी अनावीश'—जेम कहूने रात्रे तेनी घन्छा न होवा छतां तेने लोगवानी येष्टा शई करी. व्रतना प्रभावथी-माहात्म्यथी वनदेवताये तेना (लीलराजना) उपर ताडनादि उपसर्ग कर्यो.

'आ कोई देवता (देवी) छ' जेम जणुी लयलीत थईने तेखे (ते लीलराजने) त्यां मुकाम नापेला वज्जरायोना काइलाना प्रमुण्य पुष्पक नामना सार्थवाहने अनंतमती सोंपी दीधी.

सार्थवाहे लोल-जालय अतावीने तेनी साथे परखुवानी घन्छा करी; परंतु तेखे (अनंतमतीने) तेनी घन्छा स्वीकारी नहि. आधी तेखे तेने अयोध्यामां लावीने कामसेना नामनी कुट्टणी (वेश्या) ने सोंपी. कामसेनाये तेने वेश्या अनाववा भागी, परंतु ते कोईपखु रीते वेश्या अनी नहि. पछी तेखे (कामसेनाये) अनंतमतीने सिंहराज नामना राजने अतावी. रात्रे ते राजने अज्जअरीथी तेनुं सेवन करवा प्रारंभ कर्यो, पखु नगरदेवताये तेना व्रतना माहात्म्यथी तेना (राज) उपर उपसर्ग कर्यो. तेथी ते (राज) लयलीत थयो अने तेने घरमांथी अहार काढी मूकी. सपेठ रुदती अवी तेने जेईने कमलश्री नामनी क्षान्तिका (क्षुद्धिका) जे "आ (कोई) श्राविका छ" जेम मानीने अति गौरवथी (वज्ज मानलेर) पोतानी पासे राणी.

पछी अनंतमतीने शोक लुलाववा भाटे जहु साथीया साथे प्रियदत्त शै

વંદનાભક્તિ કુર્વન્મયોધ્યાયાં ગતો નિજશ્યાલકજિનદત્તશ્રેષ્ઠિનો ગૃહે સંધ્યાસમયે પ્રવિષ્ટો રાત્રૌ પુત્રીહરણવાર્તા કથિતવાન્ । પ્રભાતે તસ્મિન્ વંદનાભક્તિ કર્તુ ગતે અતિગૌરવિત-પ્રાઘૂર્ણકનિમિત્તં રસવતીં કર્તુ ગૃહે ચતુષ્કં દાતું કુશલા કમલશ્રીક્ષાંતિકા^૧ શ્રાવિકા જિનદત્તમાર્યયા આકારિતા । સા ચ સર્વે કૃત્વા વસતિકાં ગતા । વંદનાભક્તિ કૃત્વા આગતેન પ્રિયદત્તશ્રેષ્ઠિના ચતુષ્કમાલોક્યાનંતમતીં સ્મૃત્વા ગહરિતહૃદયેન ગદ્ગદિત-બચનેનાશ્રુપાતં કુર્વતા મણિતં—યયા ગૃહમંડનં કૃતં તાં મે દર્શયેતિ । તતઃ સા આનીતા તયોશ્ચ મેલાપકે જાતે જિનદત્તશ્રેષ્ઠિના ચ મહોત્સવઃ કૃતઃ । અનંતમત્યા ચોક્તં તાત ! ઇદાનીં મે તપો દાપય, દૃષ્ટમેકસ્મિન્નેવ ભવે સંસારવૈચિત્ર્યમિતિ । તતઃ કમલશ્રીક્ષાંતિ-કાપાશ્વે^૨ તપો ગૃહીત્વા બહુના કાલેન વિધિના મૃત્વા તદાત્મા સહસ્રારકલ્પે દેવો જાતઃ ॥ ૨ ॥

વંદના-ભક્તિ કરતો કરતો અયોધ્યામાં આવ્યો અને પોતાના સાળા જિનદત્ત શેઠના ઘરમાં સંધ્યા સમયે પ્રવેશ કર્યો. રાત્રે તેણે (પ્રિયદત્ત શેઠે) પુત્રીના હરણની વાત કહી, જ્યારે તે સવારે વંદના-ભક્તિ કરવા ગયો ત્યારે અહુમાનીતા મહેમાનના નિમિત્તે (ઘરની) શોભા કરવા માટે ઘેર સાથિયો કરવા માટે કુશળ એવી કમલશ્રી ક્ષાન્તિકાની શ્રાવિકાને જિનદત્ત શેઠની સ્ત્રીએ બોલાવી. તે (શ્રાવિકા) સાથિયા પૂરીને પોતાને આવાસે પાછી ગઈ.

વંદના-ભક્તિ કરીને આવેલા પ્રિયદત્ત શેઠને સાથિયા જોઈને અનંતમતી યાદ આવી અને ઊંડા હૃદયે (પીડિત હૃદયે) ગદ્ગદિત વચન સાથે રડતાં રડતાં તેણે કહ્યું :

“જેણે આ ઘરની શોભા કરી છે, (સાથિયા પૂર્યા છે) તેને મને બતાવો.”

પછી તેને (અનંતમતીને) લાવવામાં આવી. તે બંનેનો મેળાપ થતાં જિનદત્ત શેઠે મહોત્સવ કર્યો.

અનંતમતીએ કહ્યું : “પિતાજી ! હવે મને તપ અપાવો, કારણ કે આ જ ભવમાં મેં સંસારની વિચિત્રતા જોઈ છે.”

પછી કમલશ્રી ક્ષાન્તિકા-શુદ્ધિકા-અર્જિકા પાસે તપ-દીક્ષા ગ્રહણ કરી લાંબા કાળે વિધિપૂર્વક મરીને તેનો આત્મા સહસ્રાર સ્વર્ગમાં દેવ થયો. ૨,

निर्विचिकित्सिते उदायनो दृष्टान्तोऽस्य कथा ।

एकदा सौधर्मेन्द्रेण निजसभायां सम्यक्त्वगुणं व्यावर्णयता भरते 'वत्सदेशे रौरकपुरे उदायनमहाराजस्य निर्विचिकित्सितगुणः प्रशंसितस्तं परीक्षितुं वासवदेव उदुम्बरकुण्ड-कुथितं मुनिरूपं विकृत्य तस्यैव हस्तेन विधिना स्थित्वा सर्वमाहारं जलं च मायया भक्षयित्वातिदुर्गंधं बहुवमनं कृतवान् । दुर्गंधभयान्नष्टे परिजने प्रतीच्छतो राज्ञस्तद्दे-व्याश्च प्रभावत्या उपरि छर्दितं, हाहा ! विरुद्ध आहारो दत्तो मयेत्यात्मानं निन्दयतस्तं च प्रक्षालयतो मायां परिहृत्य प्रकटीकृत्य पूर्ववृत्तान्तं कथयित्वा प्रशस्य च तं, स्वर्गं गतः । उदायनमहाराजो वर्धमानस्वामिपादमूले तपोगृहीत्वा मुक्तिं गतः । प्रभावती च तपसा ब्रह्मस्वर्गं देवो बभूव ॥ ३ ॥

निर्विचिकित्सित अंगमां उदायन राजनुं दृष्टान्त छे. तेनी कथा—

कथा ३ : उदायन

એક દિવસ સૌધર્મ ઇન્દ્રે પોતાની સભામાં સમ્યક્ત્વ ગુણનું વર્ણન કરતાં ભરતમાં વત્સ દેશમાં રૌરકપુરમાં (રહેતા) ઉદાયન મહારાજના નિર્વિચિકિત્સિત ગુણની પ્રશંસા કરી, તેની પરીક્ષા કરવા માટે વાસવદેવે વિક્રિયાથી ઉદુમ્બર કોઠથી પીડાતું મુનિરૂપ ધારણ કરી તેના જ મહેલમાં વિધિપૂર્વક રહીને માયાથી સર્વ આહાર-પાણીનું ભક્ષણ કરી, અતિ દુર્ગંધભરી બહુ ઊલટી કરી (વમન કર્યું), દુર્ગંધના ભયથી જ્યારે સેવકવર્ગ ભાગી ગયો ત્યારે રાજા ઉદાયન પોતાની રાણી પ્રભાવતી સાથે મુનિની પરિચર્યા કરતો રહ્યો. તે વખતે મુનિએ તે બંને ઉપર ઊલટી કરી.

ત્યારે પણ 'હાય હાય! મારા દ્વારા વિરુદ્ધ આહાર લેવાઈ ગયો' એમ જ્યારે તે રાજા પોતાની નિન્દા કરતો હતો અને મુનિનું પ્રક્ષાલન કરતો હતો ત્યારે દેવ પોતાની માયાને અળગી કરીને અસલી રૂપમાં પ્રગટ થયા અને પૂર્વવૃત્તાંત કહીને અને તેની પ્રશંસા કરીને સ્વર્ગે ચાલ્યા ગયા.

ઉદાયન મહારાજ વર્ધમાન સ્વામીના પાદમૂલમાં તપ ગ્રહણ કરીને મુક્તિ પામ્યા અને પ્રભાવતીનો આત્મા તપથી બ્રહ્મસ્વર્ગમાં દેવ થયો. ૩.

૧. કચ્છદેશે ક, ગ, ઘ૦ ।

अमूढदृष्टित्वे रेवती दृष्टान्तोऽस्य कथा ।

विजयार्धदक्षिणश्रेण्यां मेघकूटे नगरे राजा चन्द्रप्रभः । चन्द्रशेखरपुत्राय राज्यं दत्त्वा परोपकारार्थं वन्दनाभक्त्यर्थं च कियतीर्षिणा दधानो दक्षिणमथुरायां गत्वा गुप्ताचार्यसमीपे क्षुल्लको जातः । तेनैकदा वन्दनाभक्त्यर्थमुत्तरमथुरायां चलितेन गुप्ताचार्यः पृष्ठः किं कस्य कथयते^१ ? भगवतोक्तं सुव्रतमुनेर्वन्दना वरुणराजमहाराज्ञीरेवत्या आशीर्वादश्च कथनीयः । त्रिपृष्ठेनापि^२ तेन एतावदेवोक्तं । ततः क्षुल्लकेनोक्तं । भव्यसेनाचार्यस्यैकादशांगधारिणोऽन्येषां च नामापि भगवान् न गृह्णाति तत्र किञ्चित्कारणं भविष्यतीति सम्प्रधार्य तत्र गत्वा सुव्रतमुनेर्भट्टारकीयां वन्दनां कथयित्वा तदीयं च विशिष्टं वात्सल्यं दृष्ट्वा भव्यसेनवसतिकां गतः । तत्र गतस्य च^३ भव्यसेनेन संभाषणमपि न कृतं । कुण्डिकां गृहीत्वा, भव्यसेनेन सह बहिर्भूमिं गत्वा विकुर्वणया

अमूढदृष्टिपञ्चामां रेवतीराणीनुं दृष्टान्तं छे तेनी कथा—

कथा ४ : रेवतीराणी

विजयार्धं पर्वतनी दक्षिण श्रेणीमां मेघकूट नगरमां चन्द्रप्रभ राज्ञ्ये पुत्र चन्द्रशेखरने राज्ञ्ये आपीने परोपकार माटे तथा वन्दना-भक्ति माटे केटलीक विद्याया धारण करतो थके, दक्षिण मथुरामां गयो. त्यां गुप्ताचार्यानी समीपे क्षुल्लक थयो. तेणे अेक दिवस वन्दना-भक्ति माटे उत्तर मथुरा जतां गुप्ताचार्याने पूछयुं: “ शुं कोठने कांठ कळेवानुं छे ? ”

भगवान गुप्ताचार्ये कथ्युं: “ सुव्रत मुनिने वन्दना अने वरुण राज्ञनी महाराणी रेवतीने आशीर्वाद कळेवा योष्य छे. ”

त्रण वप्यत पूछवा छतां तेमले अेरलुं ज कथुं. पछी ते क्षुल्लके कथ्युं: “ अगियार अंगधारी भव्यसेनाचार्य अने णीज्ज्योनुं नाम पण तेज्या लेता नथी, तो त्यां कांठ कारण हशे. ”

आम विचारी (क्षुल्लक) त्यां जठने सुव्रत मुनिने मुनिराज अट्टारकनी वन्दना कहीने अने तेमनुं विशिष्ट वात्सल्य जेठने भव्यसेनना रळेडाले गयो. त्यां गयो त्यारे तेनी साथे भव्यसेने संभाषण पण न कथुं.

कमंडण लठने भव्यसेन साथे अट्टारलूमिअे (जंगल) जठ विडियाथी,

१. कथते अ । २. त्रिःपृष्ठेनाप्येतावदेवोक्तं घ० । ३. ‘च’ नास्ति घ पुस्तके ।

हरितकोमलतृणांकुरच्छन्नो मार्गोऽग्रे दर्शितः । तं दृष्ट्वा “आगमे किलैते जीवाः कथयन्ते” इति भणित्वा तत्रारुचिं कृत्वा तृणोपरि गतः शौचसमये कुण्डिकायां जलं नास्ति तथा विकृतिश्च क्वापि न दृश्यतेऽतोऽत्र स्वच्छसरोवरे प्रशस्तमृत्तिकया शौचं कृतवान् । ततस्तं मिथ्यादृष्टिं ज्ञात्वा भव्यसेनस्याभव्यसेननाम कृतं । ततोऽन्यस्मिन् दिने पूर्वस्यां दिशि पद्मासनस्थं चतुर्मुखं यज्ञोपवीताद्युपेतं देवासुरबन्धमानं ब्रह्मरूपं दर्शितं । तत्र राजादयो भव्यसेनादयश्च जना गताः । रेवती तु कोऽयं ब्रह्मनाम देवः इति भणित्वा लोकैः प्रेर्यमाणापि न गता । एवं दक्षिणस्यां दिशि गरुडारूढं चतुर्भुजं च गदाशंखादिधारकं वासुदेवरूपं । पश्चिमायां दिशि वृषभारूढं सार्धचंद्रजटाजूटगौरीगणोपेतं शंकररूपं । उत्तरस्यां दिशि समवसरणमध्ये प्रातिहार्याष्टकोपेतं सुरनरविद्याधरमुनिवृन्दबन्धमानं पर्यंकस्थितं तीर्थकरदेवरूपं दर्शितं । तत्र च सर्वलोका गताः । रेवती तु लोकैः प्रेर्यमाणापि न गता नवैव वासुदेवाः, एकादशैव रुद्राः, चतुर्विंशतिरेव

दीक्षा कोमल तृणांकुर वडे आच्छादित मार्गं यताव्या. ते ज्येष्ठने “आगमभां अरेअर तेने अणु क्ख्या छे.” अम क्खीने तेभां (आगमभां) अरुचि यतावी ते (भव्यसेन) घास उपर गयो. क्षुद्लके विडियाधी कभंडलनुं पाणी सुकपी नाण्युं, शौचना समये कभंडलभां जण नडि अने विकृति पणु कोरु ठेकाणु दृषार्थ नडि तेथी तेणु (भव्यसेने) स्वच्छ सरोवरभां सारी माटीथी शौच कथुं. (जिन-मतनी उपेक्षा करे छे.) तेथी तेने मिथ्यादृष्टि जणुीने (क्षुद्लके) भव्यसेननुं अभव्यसेन अणुं नाम राण्युं.

पछी णीजे दिवसे पूर्व दिशाभां, पद्मासने अिराजमान चार मुअवाणा यज्ञोपवित आदिथी युक्त, देव-असुरेधी वंदित अह्मानुं ३५ (माया विद्या वडे) यताव्युं. राजअो आदि अने ते भव्यसेनादि लोको त्यां गया परंतु “आ अह्मा नामनो देव कोणु छे?” अम क्खीने रेवती लोको द्वारा प्रेराती होवा छतां गर्थ नडि. अे रीते दक्षिण दिशाभां गरुड पर आरूढ थयेला चार लुजवाणा अने गदा-शंखादि धारणु करनार वासुदेवनुं ३५ यताव्युं. अने पछी पश्चिम दिशाभां अणद-नंटी उपर जेठेला, जटाणूथभां अर्धचंद्र धारणु करेल अने गौरी तथा गणु सहित शंकरनुं ३५ अने उत्तर दिशाभां समवसरण मध्ये आठ प्रातिहार्य सहित, सुर, नर, विद्याधर, मुनिवृन्द द्वारा वंदित, पर्यंक आसने स्थित, तीर्थकर देवनुं ३५ यताव्युं. त्यां पणु अथा लोको गया, परंतु लोको द्वारा प्रेराती होवा छतां रेवती गर्थ नडि.

१. आगमे ।

તીર્થકરા જિનાગમે કથિતાઃ । તે ચાતીતાઃ કોઽપ્યયં માયાવીત્યુક્ત્વા સ્થિતા । અન્યદિને ચર્યાવેલાયાં વ્યાધિક્ષીણશરીરક્ષુલ્લકરુપેણ રેવતીગૃહપ્રતોલીસમીપમાર્ગે માયામૂર્છયા પતિતઃ । રેવત્યા તમાકર્ણ્ય ભક્ત્યોત્થાપ્ય નીત્વોપચારં કૃત્વા પથ્યં કારયિતુમારબ્ધઃ । તેન ચ સર્વમાહારં ભુક્ત્વા દુર્ગન્ધવમનં કૃતં । તદપનીય હા ! વિરૂપકં મયાઽપથ્યં દત્તમિતિ રેવત્યા વચનમાકર્ણ્ય તોષાન્માયામુપસંહૃત્ય તાં દેવીં વન્દયિત્વા ગુરોરાશીર્વાદં પૂર્વવૃત્તાન્તં કથયિત્વા લોકમધ્યે તુ અમૂઢદષ્ટિત્વં તસ્યા ઉચ્ચૈઃ પ્રશસ્ય સ્વસ્થાને ગતઃ । વરુણો રાજા શિવકીર્તિપુત્રાય રાજ્યં દત્વા તપો ગૃહીત્વા માહેન્દ્રસ્વર્ગે દેવો જાતઃ । રેવત્યપિ તપઃ કૃત્વા બ્રહ્મસ્વર્ગે દેવો વભૂવ ।

ઉપગૂહને જિનેન્દ્રભક્તો દષ્ટાન્તોઽસ્ય કથા

સુરાષ્ટ્રદેશે પાટલિપુત્રનગરે રાજા યશોધરો^૧ રાજ્ઞી સુસીમા પુત્રઃ સુવીરઃ સપ્તવ્ય-

“જિન-આગમમાં નવ જ વાસુદેવ, અગિયાર જ રુદ્ર અને ચોવીસ જ તીર્થકર કહ્યા છે, તે તો થઈ ગયા છે. આ તો કોઈ માયાવી છે.” એમ કહીને રેવતી ઊભી રહી.

બીજા દિવસે ચર્યાના સમયે તે ક્ષુલ્લક વ્યાધિથી ક્ષીણ થયેલા શરીરવાળા ક્ષુલ્લકના રૂપમાં, રેવતીના ઘરની ખડકી સમીપે માર્ગમાં માયાવી મૂર્છા ખાઈ પડ્યો. રેવતી (તેના પડવાનો અવાજ) સાંભળીને તેને ભક્તિથી ઊઠાડીને લઈ આવી તથા જરૂરી ઉપચાર કરી તેને માફક આવે તેવો (પથ્ય) ખોરાક આપવાનું શરૂ કર્યું. તેણે (ક્ષુલ્લકે) બધો આહાર ખાઈ જઈને દુર્ગન્ધ ભર્યું વમન (ઊલટી) કર્યું. તે દૂર કરીને, “અરેરે, (ક્ષુલ્લકજીને) મેં અપથ્ય આહાર આપ્યો” એમ કહ્યું.

રેવતીનાં આવાં વચનો સાંભળીને, તેમની માયા સંકેલીને, ક્ષુલ્લકે તે દેવીને ગુરુને (પરોક્ષ) વંદન કરાવીને, તેમના આશીર્વાદ તથા પૂર્વવૃત્તાંત કહીને, લોકમાં તેના અમૂઢદષ્ટિપણાની ખૂબ પ્રશંસા કરી, પોતાના સ્થાને ગયો. વરુણરાજા પોતાના પુત્ર શિવકીર્તિને રાજ્ય આપીને, તપ ગ્રહણ કરીને, માહેન્દ્ર સ્વર્ગમાં દેવ થયો. રેવતીનો આત્મા પણ તપ કરીને બ્રહ્મસ્વર્ગમાં દેવ થયો. ૪.

ઉપગૂહન અંગમાં જિનેન્દ્રભક્તનું દષ્ટાંત છે તેની કથા—

કથા ૫ : જિનેન્દ્રભક્ત

સૌરાષ્ટ્ર દેશમાં પાટલીપુત્ર નગરમાં યશોધર રાજા હતો. તેની રાણીનું નામ

સનાભિભૂતસ્તથાભૂતતસ્કરપુરુષસેવિતઃ । પૂર્વદેશે ગૌડવિષયે તામ્રલિપ્તનગર્યાં જિનેન્દ્ર-
મક્તશ્રેષ્ઠિનઃ સપ્તતલપ્રાસાદોપરિ બહુરક્ષકોપયુક્તપાર્શ્વનાથપ્રતિમાછત્રત્રયોપરિ વિશિષ્ટ-
તરાનર્ધ્યવૈદ્યૃમણિં પારંપર્યેનાકર્ણ્ય લોભાત્તેન સુવીરેણ નિજપુરુષાઃ પૃષ્ટાઃ તં મણિં કિં
કોઽપ્યાનેતું શક્તોઽસ્તીતિ । ઇન્દ્રમુકુટમણિમપ્યહમાનયામીતિ ગલગર્જિતં કૃત્વા સૂર્યનામા
ચૌરઃ કપટેન ક્ષુલ્લકો ભૂત્વા અતિકાયક્લેશેન ગ્રામનગરક્ષોભં કુર્વાણઃ ક્રમેણ તામ્ર-
લિપ્તનગરીં ગતઃ । તમાકર્ણ્ય ગત્વાઽલોક્ય વન્દિત્વા સંભાષ્ય પ્રશ્નસ્ય ચ ક્ષુભિતેન
જિનેન્દ્રમક્તશ્રેષ્ઠિના નીત્વા પાર્શ્વનાથદેવં દર્શયિત્વા માયયા અનિચ્છન્નપિ સ તત્ર મણિ-
રક્ષકો ધૃતઃ । એકદા ક્ષુલ્લકં પૃષ્ટ્વા શ્રેષ્ઠી સમુદ્રયાત્રાયાં ચલિતો નગરાદ્બહિર્નિર્ગત્ય
સ્થિતઃ । સ ચૌરક્ષુલ્લકો ગૃહજનમુપકરણનયનવ્યગ્રં જ્ઞાત્વા અર્ધરાત્રે તં મણિં ગૃહીત્વા
ચલિતઃ । મણિતેજસા માર્ગે કોટ્ટપાલૈર્દૃષ્ટો ધર્તુમારબ્ધઃ । તેભ્યઃ પલાયિતુમસમર્થઃ

મુસીમા હુતું. તેમને સુવીર નામનો પુત્ર હતો. તે સાત વ્યસનોમાં ચક્રચૂર હતો અને તેવા (વ્યસની) ચાર લોકો તેને સેવતા હતા.

પૂર્વદેશમાં ગૌડદેશ વિભાગમાં તામ્રલિપ્ત નગરીમાં જિનેન્દ્રમક્ત શેઠના સાતમાળના મહેલની ઉપર બહુ રક્ષકોથી ઉપયુક્ત (રક્ષિત) પાર્શ્વનાથ ભગવાનની પ્રતિમાનાં ત્રણ છત્રો ઉપર વિશિષ્ટતર અમૂલ્ય વૈદ્યૃમણિ જડેલા છે. એ સંબંધી કર્ણોપકર્ણ (પરંપરાથી) સાંભળીને, લોભથી તે સુવીરે પોતાના માણસોને પૂછ્યું :

“શું તે મણિ લાવવાને કોઈ સમર્થ છે ?”

“ઇન્દ્રના મુગટના મણિને પણ હું લાવી આપું.” એમ ગળું ખોંખારી સૂર્ય નામનો ચૌર કપટથી ક્ષુલ્લક અને અતિશય કાયકલેશથી ગામડાં અને નગરોમાં ક્ષોભ-આનંદમય (ખળભળાટ) મચાવતો ક્રમથી તામ્રલિપ્ત નગરીમાં ગયો. તેના વિષે સાંભળીને, (ત્યાં) જઈને, જોઈને, (તેને) વંદન કરીને, તેની સાથે જિનેન્દ્રશેઠે વાત-ચીત કરી, તેની પ્રશંસા કરી. તથા ક્ષોભ પામી તેને લઈ જઈને પાર્શ્વનાથ દેવને દેખાડીને માયાથી ન ઇચ્છવા છતાં પણ (માયાથી ના પાડવા છતાં પણ) તેને ત્યાં મણિના રક્ષક તરીકે રાખ્યા.

એક દિવસ ક્ષુલ્લકને કહીને શેઠ સમુદ્રની યાત્રાએ ચાલ્યો અને નગરની બહાર જઈને રહ્યો. તે ચૌર ક્ષુલ્લક ઘરના માણસોને રાચરચીલું લઈ જવામાં રોકાયેલા જાણીને, મધરાતે મણિ લઈને ચાલતો થયો. મણિના તેજથી રસ્તામાં કોટવાળોએ તેને જોયો અને પકડવા પ્રયત્ન કર્યો. તેમની પાસેથી છટકવાને અસમર્થ એવા તેણે શેઠનું જ શરણું

श्रेष्ठिन एव शरणं प्रविष्टो मां रक्ष रक्षेति चोक्तवान् । कोट्टपालानां कलकलमाकर्ण्य पर्यालोच्य तं चौरं ज्ञात्वा दर्शनोपहासप्रच्छादनार्थं भणितं श्रेष्ठिना मद्रचनेन रत्नमने-
नानीतमिति विरूपकं भवद्भिः कृतं यदस्य महातपस्विनश्चौरोद्धोषणा कृता । ततस्ते
तस्य वचनं 'प्रमाणं कृत्वा गताः । स च श्रेष्ठिना रात्रौ निर्धाटितः । एवमन्येनापि
सम्यग्दृष्टिना असमर्थाज्ञानपुरुषादागतदर्शनदोषस्य प्रच्छादनं कर्तव्यं ।

स्थितीकरणे वारिषेणो दृष्टान्तोऽस्य कथा

मगधदेशे राजगृहनगरे राजा श्रेणिको राज्ञी चेलिनी पुत्रो वारिषेणः उत्तमश्रावकः
चतुर्दश्यां रात्रौ कृतोपवासः स्मशाने कायोत्सर्गेण स्थितः । तस्मिन्नेव दिने उद्यानिकायां
गतया मगधसुन्दरीविलासिन्या श्रीकीर्तिश्रेष्ठिन्या^२ परिहितो दिव्यो हारो दृष्टः । ततस्तं
दृष्ट्वा किमनेनालङ्कारेण विना जीवितेनेति संचिन्त्य शय्यायां पतित्वा सा स्थिता ।

अह्युं अने 'भारी रक्षा करो, रक्षा करो' अेम कथुं.

कोटवाणोना कलकल अवाज सांलणीने अने पूर्वापर विचार करीने 'ते चार
छे' अेम लण्णीने सम्यग्दर्शनना उपहासने ढांकवा भाटे शेठे कथुं :

“भारा कहेवाथी ज ते अे रत्न लाव्यो छे. तेथी आ महा तपस्वीने तमे
चार तरीके लहेर कर्यो ते तमे जोडुं कथुं.”

पछी तेज्या (कोटवाणो) ते (शेठनां) वचनो सत्य मानीने यादया गया. अने
शेठे तेने (चारने) रात्रे काठी भूकयो. अे प्रमाणे अन्य सम्यग्दृष्टिअे पणु असमर्था अने
अज्ञान पुरुषथी थयेला सम्यग्दर्शनना होपने ढांकवा जेठअे. प.

स्थितीकरणे अंगमां वारिषेणुं दृष्टांत छे तेनी कथा—

कथा ६ : वारिषेणु

मगध देशमां राजगृह नगरमां राजा श्रेणिक, राज्ञी चेलिनी तथा तेमनो पुत्र
वारिषेणु हुतां. ते उत्तम श्रावक यौदशनी रात्रे उपवास करीने स्मशानमां कायोत्सर्गाथी
ओलो रह्यो, ते ज दिवसे जगीयामां जयेली मगधसुन्दरी विलासिनीअे श्रीकीर्ति
शेठालीअे पहेरेलो दिव्य हार जेथो. पछी तेने जेठने 'आ अलंकार विना ज्वीने
शुं करवुं छे?' अेम विचारीने ते पथारीमां पडी रही. रात्रे आवेला, तेनामां

१. तस्य प्रणामं कृत्वा घ० । २. ज्येष्ठिना घ० ।

રાત્રૌ સમાગતેન તદાસક્તેન વિદ્યુચ્ચોરેણોક્તં પ્રિયે ! કિમેવં સ્થિતાસીતિ । તયોક્તં શ્રીકીર્તિશ્રેષ્ઠિન્યા' હારં યદિ મે દદાસિ તદા જીવામિ ત્વં ચ મે મર્તા નાન્યથેતિ શ્રુત્વા તાં સમુદીર્ય અર્ધરાત્રે ગત્વા નિજકૌશલેન તં હારં ચોરયિત્વા નિર્મતઃ । તદુદ્યોતેન ચૌરોડયમિતિ જ્ઞાત્વા ગૃહરક્ષકૈઃ કોટ્ટપાલૈશ્ચ ધ્રિયમાણો પલાયિતુમસમર્થો વારિષેણ-કુમારસ્યાગ્રે તં હારં ધૃત્વાડદશ્યો ભૂત્વા સ્થિતઃ । કોટ્ટપાલૈશ્ચ તં તથાલોક્ય શ્રેણિકસ્ય કથિતં દેવ ! વારિષેણશ્ચૌર ઇતિ । તં શ્રુત્વા તેનોક્તં મૂર્ખસ્યાસ્ય મસ્તકં ગૃહ્યતામિતિ । માતંગેન યોડસિઃ શિરોગ્રહણાર્થં વાહિતઃ સ ક્ષ્ણે તસ્ય પુષ્પમાલા બભૂવ । તમતિશયમા-કર્ણ્ય શ્રેણિકેન ગત્વા વારિષેણઃ ક્ષમાં કારિતઃ । લબ્ધ્યાભયપ્રદાનેન વિદ્યુચ્ચૌરેણ રાજ્ઞો નિજવૃત્તાન્તે કથિતે વારિષેણો ગૃહે નૈતુમારબ્ધઃ । તેન ચોક્તં મયા પાણિપાત્રે ભોક્તવ્ય-

આસક્ત વિદ્યુત ચૌરે તેને કહ્યું :

“ પ્રિયે ! આમ કેમ પડી રહી છે ? ”

તેણે કહ્યું : “ શ્રીકીર્તિ શેઠાણીનો હાર જો તું મને આપે તો હું જીવીશ અને તો જ તું મારા ભર્તા, નહિતર નહિ. ”

એ સાંભળીને તેને આશ્વાસન આપી, તે અર્ધ રાત્રે જઈને પોતાના કૌશલ્યથી તે હાર ચોરીને બહાર નીકળ્યો. તેના (હારના) પ્રકાશથી ‘આ ચૌર છે’ એમ જાણીને ગૃહરક્ષકો અને કોટવાળોએ તેને પકડવા ઘેર્યો. તે નાસી જવા અસમર્થ હોઈ વારિષેણકુમારની આગળ તે હાર મૂકીને અદશ્ય થઈને રહ્યો. (સંતાઈ ગયો.)

કોટવાળોએ તેને (વારિષેણને) તેવો (ચૌર) જોઈને શ્રેણિકને કહ્યું : “ દેવ ! વારિષેણ ચૌર છે. ”

તે સાંભળીને તેણે (શ્રેણિકે) કહ્યું : “ તે મૂર્ખનું મસ્તક લાવો. ”

ચંડાળે જે તલવાર શિર લેવા માટે ચલાવી તે તેના ગળામાં ફૂલમાળા બની ગઈ. તે ચમત્કાર સાંભળી શ્રેણિકે જઈને વારિષેણની ક્ષમા માગી. અભયદાન પ્રાપ્ત કરીને જ્યારે વિદ્યુત ચૌરે રાજાને પોતાનું વૃત્તાન્ત કહ્યું ત્યારે રાજાએ વારિષેણને ઘેર લઈ જવા ક્યું પણ તેણે કહ્યું :

“ મારે તો હસ્તરૂપી પાત્રમાં જ ભોજન કરવું છે (અર્થાત મુનિ થવું છે.)

૧ શ્રેષ્ઠનો હારં ઘ૦ ।

મિતિ । તતોડસૌ સૂરસેન^૧ મુનિસમીપે મુનિરભૂત । એકદા રાજગૃહસમીપે પલાશકૂટગ્રામે
ચર્યાયાં સ પ્રવિષ્ટઃ । તત્ર શ્રેણિકસ્ય, યોડગ્નિભૂતિમંત્રી તત્પુત્રેણ પુષ્પહાલેન સ્થાપિતં,
ચર્યાં કારયિત્વા સ સોમિલ્લાં નિજભાર્યાં પૃષ્ટ્વા^૨ પ્રમુપુત્રત્વાદ્બાલસખિત્વાચ્ચ સ્તોકં
માર્ગાનુવ્રજનં કર્તું વારિષેણેન સહ નિર્ગતઃ । આત્મનો વ્યાઘુટનાર્થં ક્ષીરવૃક્ષાદિકં દર્શયન્
મુહુર્મુહુર્વેન્દનાં કુર્વન્ હસ્તે ધૃત્વા નીતો વિશિષ્ટધર્મશ્રવણં કૃત્વા વૈરાગ્યં નીત્વા તપો
ગ્રાહિતોડપિ સોમિલ્લાં ન વિસ્મરતિ । તૌ દ્વાવપિ દ્વાદશવર્ષાણિ તીર્થયાત્રાં કૃત્વા
વર્ધમાનસ્વામિસમવસરણં ગતૌ । તત્ર વર્ધમાનસ્વામિનઃ પૃથિવ્યાશ્ચ સમ્બન્ધિગીતં
દેવૈર્ગીયમાનં પુષ્પહાલેન^૩ શ્રુતં । યથા

“મડલકુચેલી દુમ્મની નહિ^૪ પવિસિયણ ।
કહ જીવેસડ ઘણિય, ઘર^૫ ઉજ્જંતે હિયણ ॥”

પછી તે સૂરસેન મુનિ પાસે મુનિ થયા.

એક દિવસે તે મુનિએ રાજગૃહની નજીકમાં પલાશકૂટ ગામમાં ચર્યા માટે
પ્રવેશ કર્યો. ત્યાં શ્રેણિકને જે અગ્નિભૂત મંત્રી હતો તેનો પુત્ર પુષ્પહાલ ચર્યા કરાવીને
પોતાની સ્ત્રી સોમિલ્લાને કહીને તે માલિકને પુત્ર તથા બાલસખા હોવાથી થોડે દૂર
સુધી તેને સાથ આપવા તે વારિષેણ સાથે ગયો. મુનિ પોતે ફરીથી પધારે તે માટે
ક્ષીર વૃક્ષો વગેરે બતાવતો, વારંવાર વંદના કરતો, હાથે પકડીને તેને લઈ જવામાં
આવ્યા, અને વિશિષ્ટ ધર્મનું શ્રવણ કરીને તે વૈરાગ્યને પ્રાપ્ત થયો. તેને તપ ગ્રહણ
કરાવ્યા છતાં તે સોમિલ્લાને વિસરતો નહિ. આમ તે બંને બાર વર્ષ સુધી તીર્થયાત્રા
કરીને, વર્ધમાન સ્વામીના સમવસરણમાં ગયા. ત્યાં વર્ધમાનસ્વામી અને પૃથ્વી
સંબંધી દેવો દ્વારા ગવાયેલું ગીત પુષ્પહાલે સાંભળ્યું. તે આ પ્રમાણે—

“મડલકુચેલી દુમ્મની નહિ પવિસિયણ ।
કહ જીવેસડ ઘણિય, ઘર ઉજ્જંતે હિયણ ॥”

અર્થ:—જ્યારે પતિ પ્રવાસે જાય છે ત્યારે સ્ત્રી ખિન્ન ચિત્ત થઈને મેલી કુચેલી
(ગંદી) રહે છે પરંતુ જ્યારે તે ઘર છોડી આવે ત્યારે જાય છે ત્યારે તે શી રીતે ભવિત
રહી શકે?

૧. સૂરદેવમુનિ ઘ૦ । ૨. દૃષ્ટ્વા ઘ૦ । ૩. પુષ્પ હાલેન સ્વ । ૪. નાહેર વસિયણ સ્વ ।
૫. ઉજ્જંગી ઘ૦ ।

एतदात्मनः सोमिल्लयाश्च संयोज्य उत्कण्ठितश्चलितः । स वारिषेणेन ज्ञात्वा स्थिरीकरणार्थं निजनगरं नीतः । चेलिन्या तौ दृष्ट्वा वारिषेणः किं चारित्राच्चलितः आगच्छतीति संचिन्त्य परीक्षणार्थं सरागवीतरागे द्वे आसने दत्ते । वीतरागासने वारिषेणेनोपविश्योक्तं मदीयमन्तःपुरमानीयतां । ततश्चेलिन्या महादेव्या द्वात्रिंशद्धार्याः सालङ्कारा आनीता । ततः पुष्पडालो वारिषेणेन भणितः स्त्रियो मदीयं युवराजपदं च त्वं गृहाण । तच्छ्रुत्वा पुष्पडालो अतीव लज्जितः परं वैराग्यं गतः । परमार्थेन तपः कर्तुं लग्न इति ।^१

वात्सल्ये विष्णुकुमारो दृष्टान्तोऽस्य कथा

अवन्तिदेशे उज्जयिन्यां ^२श्रीवर्मा राजा, तस्य ^३बलिर्बृहस्पतिः प्रल्हादो नमुचिश्चेति

आ (गीतने) पोताने अने सोमिद्वाने लागु पाठी उत्कण्ठित थर्ध ते अलित थयो. ते ङण्णीने तेने स्थिर करवा माटे वारिषेण तेने पोताना नगरे लर्ध गयो. चेलनीअे ते अंनेने ङेर्धने 'शु' वारिषेणु चारित्रथी अलित थर्धने आवे छे?' अेभ विचारी (तेनी) परीक्षा करवा माटे सरागी अने वीतरागी अेवां अे आसनेा आभ्यां. वीतराग आसन पर अेसी वारिषेणु कथुं :

“भारा ङनानानी स्त्रीअाने लावे (ओलावे).”

पछी चेलनी राणी अलंकार सलित तेनी अत्रीस स्त्रीअाने लर्ध आवी. वारिषेणु पुष्पडालने कथुं :

“भारी आ स्त्रीअा अने राज्यने तुं अलणु कर.”

ते सांभणीने पुष्पडाल घणुे शरभाथे अने परम वैराग्यने प्राप्त थर्ध परमार्थथी तप करवा (निर्ग्रंथ मुनित्व साधवा) लाग्थे. ६.

वात्सल्य अंगमां विष्णुकुमारनुं दृष्टान्त छे तेनी कथा—

कथा ७ : विष्णुकुमार

अवन्ती देशमां उज्जयिनीमां श्रीवर्मा राजा हतो. तेने अलि, बृहस्पति,

१. इतोअे 'घ' पुस्तके अधिकः पाठः 'ततो वारिषेणमुनिः मुक्तिं गतः पुष्पडालश्च स्वर्गे देवो जातः ।' २. श्रीवर्मा घ० । ३. तस्य राज्ञो श्रीमतिः घ० ।

चत्वारो मंत्रिणः । तत्रैकदा समस्तश्रुताधारो दिव्यज्ञानी सप्तशतमुनिसमन्वितो^१-
कम्पनाचार्य^२ आगत्योद्यानके स्थितः^३ । समस्तसंघश्च वारितः^४ राजादिकेऽप्यायते केनापि
जल्पनं न कर्तव्यमन्यथा समस्तसंघस्य नाशो भविष्यतीति । राज्ञा च^५ धवलगृहास्थि-
तेन पूजाहस्तं नगरीजनं गच्छन्तं दृष्ट्वा मंत्रिणः पृष्टाः क्वायं लोकोऽकालयात्रायां गच्छ-
तीति । तैरुक्तं क्षपणका बहवो बहिरुद्याने आयातास्तत्रायं जनो याति । वयमपि तान्
दृष्टुं गच्छाम इति भणित्वा राजापि तत्र मंत्रिसमन्वितो गतः । प्रत्येके सर्वे वन्दिताः ।
न च केनापि आशीर्वादो दत्तः । दिव्यानुष्ठानेनातिनिस्पृहास्तिष्ठन्तीति संचिन्त्य
व्याघुटिते राज्ञि मंत्रिभिर्दुष्टाभिप्रायैरुपहासः कृतः बलीवर्दा एते न किञ्चिदपि जानन्ति
मूर्खा दम्भमौनेन स्थिताः । एवं ब्रुवाणैर्गच्छद्भिरग्रे चर्यां कृत्वा श्रुतसागरमुनि-
मागच्छन्तमालोक्योक्तं “अयं तरुणबलीवर्दः पूर्णकुक्षिरागच्छति ।” एतदाकर्ण्य तेन ते

प्रह्लाद अने नमुचि ऐ यार मंत्रीओ हुता, त्यां ऐक दिवस समस्त श्रुतना धारी
दिव्यज्ञानी अकम्पनाचार्य सातसो मुनियो सहित आवीने जगीयाभां रहा.

“राजद्वि पणु आवे तोपणु कोर्धनी साथे जेअलपुं नहि, नहि तो समस्त
संघनो नाश थशे.” ऐम सधणा संघने तेओअे मनार्ध करी.

धवलगृहमां रहैला राजअे, हाथमां पूजनी सामथ्री लर्धने नगरना लोकेने
जता जेर्धने मंत्रीओने पूछयुं: “आ लोके अकालयात्राअे कयां जय छे?”

तेमणु कहुं: “अहार जगीयाभां अहु मुनियो आव्या छे त्यां आ लोके
जय छे.”

“आपणु पणु तेमनां दर्शन करवा जर्धअे,” ऐम कही राज पणु मंत्रीओ
साथे त्यां गयो. ऐक ऐक करी सर्वेने वंदना करी, पणु कोर्ध अे आशीर्वाद आथ्यो नहि.

“दिव्य अनुष्ठानने लीधे तेओ अति निःस्पृह छे” ऐम मानी ज्यारे राज
पाछा इर्या त्यारे दुष्ट अलिप्रायवाणा मंत्रीओअे उपहास (भरकरी) करी कहुं के—

“ऐ मूर्ख अणदो कोर्ध जणुता नथी, हंअथी मौन धरीने जेठा छे.”

आम जेअलता जेअलता जतां तेओअे श्रुतसागर मुनिने चर्या करीने आवता
जेर्धने कहुं:

“आ तरुण अणद पूरी रीते पेट लरीने आवे छे.” आ सांअणीने तेमणु

१. समन्विता घ० । २. अकम्पनाचार्याः घ० । ३. स्थिताः घ० । ४. राजन्यकेऽप्यायाते घ० ।
५. धवलगृहस्थितेन घ० ।

राजाग्रेऽनेकान्तवादेन जिताः । अकम्पनाचार्यस्य चागत्य वार्ता कथिता । तेनोक्तं सर्वसंघस्त्वया मारितः । यदि वादस्थाने गत्वा रात्रौ त्वमेकाकी तिष्ठसि तदा संघस्य जीवितव्यं तत्र शुद्धिश्च भवति । ततोऽसौ तत्र गत्वा कायोत्सर्गेण स्थितः । मंत्रिभिश्चा- तिलज्जितैः क्रुद्धै रात्रौ संघं मारयितुं गच्छद्भिस्तमेकं मुनिमालोक्य येन परिभवः कृतः स एव हंतव्य इति पर्यालोच्य तद्रात्रौ युगपच्चतुर्भिः खड्गा उद्गूर्णाः । कंपितनगर- देवतया तथैव ते कीलिताः । प्रभाते तथैव ते सर्वलोकैर्दृष्टाः । रुष्टेन राज्ञा क्रमागता इति न मारिता गर्दभारोहणादिकं कारयित्वा देशान्निर्घातिताः । अथ कुरुजांगलदेशे हस्ति- नागपुरे राजा महापद्मो राज्ञी लक्ष्मीमती पुत्रौ पद्मो विष्णुश्च । स एकदा पद्माय राज्यं दत्त्वा महापद्मो विष्णुना सह श्रुतसागरचंद्राचार्यस्य समीपे मुनिर्जातः । ते च बलिप्रभृतय आगत्य पद्मराजस्य मंत्रिणो जाताः । कुम्भपुरदुर्गे च सिंहबलो राजा दुर्गबलात्

(मुनिः) राज्ञी सा मे अनेकान्तवाद्दधी तेमने (मंत्रिभ्यो) लुती दीधा, अने आवीने तेमले अकम्पनाचार्यने वात कही.

अकम्पनाचार्ये कहुं: "तमे सर्व संघने मारी नाभ्यो. (हुवे) जे वादना स्थणे जधने रात्रे तमे अकला रहे। तो संघ लवसे अने तमारी शुद्धि पणु थसे."

तेथी तेजो त्यां जधने कायोत्सर्गधी ठीला रहा. अति लज्जित थयेला, कोधे लरायेला अने तेथी रात्रे संघने मारवा जता ते मंत्रिभ्यो ते ज अकला मुनिने जेधने "जेले आपणु परालव कर्था छे तेमे हलुवो ज जेधये," जेभ विचारीने तेने वध करवा भाटे अडीसाथे ते यारेथे हाथ उगाभ्या. कंपित थयेला नगरदेवताये तेमने तेवा ज (तेवी ज स्थितिमां) स्तंभित कर्था. सवारे थधा भाणुसोये तेमने तेवी ज स्थितिमां (स्तंभित) जेया. कोधे लरायेला राजये 'कमे (वंशपरंपराये) आवेला छे' जेभ जखी तेजोने मार्या नहि, पणु गधेडा उपर जेसाडीने तेमने देश थहार काठी भूक्या.

पछी कुरुजांगल देशमां हस्तिनापुरमां महापद्म राज अने राज्ञी लक्ष्मीवती हुतां. तेमने पद्म अने विष्णु नामना जे पुत्रो हुता. जेक दिवस महापद्म राज पद्मने राज्य आपी विष्णु साथे श्रुतसागरचंद्र आचार्यनी समीपमां मुनि थयो. अने त्यारे ते थलि आदि आवीने पद्मराजना मंत्रिभ्यो थया.

ते वभते कुंतापुर दुर्गमां सिंहबल राज दुर्गना (किलाना) थणथी पद्म-

पद्ममण्डलस्योपद्रवं करोति । तद्ग्रहणचिन्तया पद्मं दुर्बलमालोक्य बलिनोक्तं किं देव !
दौर्बल्ये कारणमिति । कथितं च राज्ञा । तच्छ्रुत्वा आदेशं याचायित्वा तत्र गत्वा बुद्धि-
माहात्म्येन दुर्गं भङ्क्त्वा सिंहबलं गृहीत्वा व्याघुट्यागतः । तेन पद्मस्यासौ समर्पितः ।
देव ! सोऽयं सिंहबल इति । तुष्टेन तेनोक्तं वाञ्छितं वरं प्रार्थयेति । बलिनोक्तं यदा
प्रार्थयिष्यामि तदा दीयतामिति । अथ कतिपयदिनेषु विहरन्तस्तेऽकम्पनाचार्यादयः सप्त-
शतयतयस्तत्रागताः । पुरक्षोभाद्बलिप्रभृतिभिस्तान् परिज्ञाय राजा एतद्भक्त इति पर्या-
लोच्य भयात्तन्मारणार्थं पद्मः पूर्ववरं प्रार्थितः सप्तदिनान्यस्माकं राज्यं देहीति । ततोऽसौ
सप्तदिनानि राज्यं दत्त्वाऽन्तःपुरे प्रविश्य स्थितः । बलिना च आतपनगिरौ कायोत्स-
र्गेण स्थितान् मुनीन् वृत्त्यावेष्ट्य मण्डपं कृत्वा यज्ञः कर्तुमारब्धः । उच्छिष्टसरावच्छा-
गादिजीवकलेवरैर्धूमैश्च मुनीनां मारणार्थमुपसर्गः कृतः । मुनयश्च द्विविधसंन्यासेन

भंडणने उपद्रव करतो हतो. तेने पडडवानी चिंताथी दुर्भण थयेला राजने जेधने
अलिअये कह्युं :

“ देव ! दुर्भणतानुं शुं कारणु छे ? ”

राजने जे कह्युं ते सांभणीने, आज्ञा भागीने ते (अलि) त्यां गये अने
पोतानी बुद्धिना प्रलावे दुर्गने तोडीने सिंहभणने पडडीने पाछा आव्ये अने पद्मने
सोंपीने कह्युं :

“ देव ! अये आ सिंहभल. ”

संतुष्ट थधने तेथे (राजने) कह्युं : “ तमे वाञ्छित वर भागो. ”

अलिअये कह्युं : “ ज्यारे भागुं त्यारे आपजे. ”

पछी थोडा द्विसोभां विहार करता करता ते अकम्पनाचार्य आदि सातसो
मुनिअये त्यां आव्या. शहरभां आनंदमय भणभणार थवाथी अलि आदिअये तेभने
ओणभ्या. ‘ राज तेभनेो भक्त छे ’ अम विचारीने लयने दीधे तेभने भारवा भाटे
पद्म पासे पूर्वनुं वरदान भाग्युं के “ सात द्विस सुधी अमने राज्य आपो. ” पछी
ते (राज पद्म) सात द्विस भाटे राज्य आपीने (पोताना) अंतःपुरभां जेधने रह्यो.

अही अलिअये आतपन पर्वत उपर कायोत्सर्गथी उलेला मुनिअयेने वाडथी
वेरी भंडप अनावी यज्ञ करवो शरु कर्यो. जेठां वासणु, अकरां आदि जेठानां शरीरे
अने धूमाडाथी मुनिअयेने भारवा भाटे उपसर्ग कर्यो. मुनिअये जे प्रकारने संन्यास
करीने उलेला रथा.

स्थिताः । अथ मिथिलानगर्यामर्धरात्रे बहिर्विनिर्गतश्रुतसागरचन्द्राचार्येण आकाशे श्रवणनक्षत्रं कम्पमानमालोक्यावधिज्ञानेन ज्ञात्वा भणितं महामुनीनां महानुपसर्गो वर्तते । तच्छ्रुत्वा पुष्पधरनाम्ना विद्याधरक्षुल्लकेन पृष्टं भगवन् ! क्व केषां मुनीनां महानुपसर्गो वर्तते ? हस्तिनापुरे अकम्पनाचार्यादीनां सप्तशतयतीनां । उपसर्गः कथं नश्यति ? धरणिभूषणगिरौ विष्णुकुमारमुनिर्विक्रियर्द्विसम्पन्नस्तिष्ठति स नाशयति । एतदाकर्ण्य तत्समीपे गत्वा क्षुल्लकेन विष्णुकुमारस्य सर्वस्मिन् वृत्तान्ते कथिते मम किं विक्रिया ऋद्धिरस्तीति संचिन्त्य तत्परीक्षार्थं हस्तः प्रसारितः । स गिरिं भित्त्वा दूरे गतः । ततस्तां निर्णयित्वा तत्र गत्वा पद्मराजो भणितः । किं त्वया मुनीनामुपसर्गः कारितः । भवत्कुले केनापीदृशं न कृतं । तेनोक्तं किं करोमि मया पूर्वमस्य वरो दत्त इति । तत विष्णुकुमारमुनिना वामनब्राह्मणरूपं धृत्वा दिव्यध्वनिना प्राध्ययनं कृतं । बलिनोक्तं

पछी मिथिला नगरीमां अर्धरात्रे अहार नीकणेशा श्रुतसागरचन्द्राचार्ये आकाशमां श्रवण नक्षत्रे कंपायमान ज्येष्ठेन अवधिज्ञानथी ज्ञानीने कथुं :

“ महामुनिज्योने मोटे। उपसर्गं थर्ध रह्यो छे. ”

ते सांभली पुष्पधर नामना विद्याधर क्षुल्लके पूछ्युं : “ भगवन् ! क्यां क्यां क्यां मुनिज्योने मोटे। उपसर्गं थर्ध रह्यो छे ? ”

तेभ्ये कथुं : “ हस्तिनापुरमां अकंपनाचार्यादि सातसो मुनिज्योने उपसर्गं छे. ”

“ ते केवी रीते नाश पासे ? ” ज्येष्ठेन क्षुल्लके द्वारा पूछ्यामां आवतां तेभ्ये कथुं :

“ धरणिभूषण पर्वत उपर विष्णुकुमार मुनि छे. तेभने विक्रिया ऋद्धि प्राप्त थर्ध छे. तेज्यो (आ उपसर्गने) दूर करी शके. ”

जे सांभलीने तेभनी पासे ज्येष्ठेन क्षुल्लके मुनि श्री विष्णुकुमारने सर्व वृत्तान्त कथुं. त्यारे तेभ्ये कथुं के : “ शुं भने विक्रिया ऋद्धि प्राप्त थर्ध छे ? ”

ज्येष्ठेन विचारी तेनी परीक्षा करवा माटे पोतानो हाथ लंआव्यो, ते (हाथ) पर्वत खेदीने दूर गयो. पछी तेना निर्णय करी, त्यां ज्येष्ठेन पद्मराजने तेभ्ये कथुं : “ तमे मुनिज्योने जेभ उपसर्गं कराव्यो ? आपना कुणमां केठजे ज्येष्ठेन कही कथुं नथी. ”

तेभ्ये (राज्ये) कथुं : “ हुं शुं करुं ? पूवे भं वरदान आर्युं हुतुं. ”

पछी विष्णुकुमारे वामन (डींगला) ब्राह्मणरुं ३५ अनावीने दिव्यध्वनिथी (उत्तम शब्दा द्वारा) वेद मंत्रोतुं इत्यारुं शर कथुं, अज्येष्ठे कथुं “ तमरे शुं आपुं ? ”

किं तुभ्यं दीयते । तेनोक्तं भूमेः पादत्रयं देहि । ग्रहिलब्राह्मण बहुतरमन्यत् प्रार्थयेति वारं वारं लौकैर्भण्यमानोऽपि तावदेव याचते । ततो हस्तोदकादिविधिना भूमिपादत्रये दत्ते तेनैकपादो मेरौ दत्तो द्वितीयो मानुषोत्तरगिरौ तृतीयपादेन देवविमानादीनां क्षोभं कृत्वा बलिपृष्ठे तं पादं दत्त्वा बलिं वद्ध्वा मुनीनामुपसर्गो निवारितः । ततस्ते चत्वारोऽपि^१ मन्त्रिणः पद्मस्य भयादागत्य विष्णुकुमारमुनेरकम्पनाचार्यादीनां च पादेषु लग्नाः । ते मन्त्रिणः श्रावकाश्च जाता इति ।^२

प्रभावनायां वज्रकुमारो दृष्टान्तोऽस्य कथा

हस्तिनागपुरे बलराजस्य पुरोहितो गरुडस्तत्पुत्रः सोमदत्तः तेन सकलशास्त्राणि पठित्वा अहिच्छत्रपुरे निजमामसुभूतिपाश्वरे गत्वा भणितं । माम ! मां दुर्मुखराजस्य

तेषु कथुं : “ भूमिनां त्रय पगलां आपो.”

“ हे अहिल (जकी) ब्राह्मण ! भीष्मं अथुं माग.” अथ वारंवार लोकोऽये तेने कथुं छतां तेषु अटलुं ज माग्युं. पछी हाथमां पाणी लघं विधिपूर्वकं जभीननां त्रय पगलां आप्यां.

तेषु अक पगलुं मेरु पर्वत उपर भूकथुं अने भीष्मं पगलुं मानुषोत्तर पर्वत पर भूकथुं अने त्रीज पगलांथी देवाना विमाना आदिमां क्षोभ (अणभणाठ) करीने अलिने पीठ पर ते पगलुं दधने अलिने आंधीने मुनियोना उपसर्ग निवार्यां.

पछी ते चारे मन्त्रीओ पद्मना लयथी आवीने विष्णुकुमार मुनि अने अकम्पनाचार्य आदिना पगे पडया अने श्रावक अन्या. ७.

प्रभावना अंगमां वज्रकुमारनुं दृष्टांत छ तेनी कथा—

कथा ८ : वज्रकुमार

हस्तिनापुरमां अणराजने गरुड नामते। पुरोहित हते। तेना पुत्र सोमदत्त हते। अथां शास्त्रे। लक्ष्मीने अहिच्छत्रपुरमां पोताना मामा सुभूति पासे जधने तेषु कथुं : “ मामा ! अने दुर्मुखराजनी मुलाकात करावो.” पछु ते अलिभानीओ मुलाकात न

१. चत्वारो मन्त्रिणः पद्मश्च ।

२. घ पुस्तके इतोऽप्रेधिकः पाठः ‘द्यन्तरदेवैः सुघोषवीणात्रयं दत्तं विष्णुकुमारपादपूजार्थं ।’

દર્શયેત્^૧ । ન^૨ ચ ગર્વિતેન તેન દર્શિતઃ । તતો ગ્રહિલો ભૂત્વા સભાયાં સ્વયમેવ તં દૃષ્ટ્વા આશીર્વાદં દત્વા સર્વશાસ્ત્રકુશલત્વં પ્રકાશ્ય મંત્રિપદં લબ્ધવાન્ । તં તથાભૂતમાલોક્ય સુભૂતિમામો યજ્ઞદત્તાં પુત્રીં પરિણેતું દત્તવાન્ । એકદા તસ્યા ગર્ભિણ્યા^૩ વર્ષાકાલે આમ્રફલભક્ષણે દોહલકો જાતઃ । તતઃ સોમદત્તેન તાન્યુદ્યાનવને અન્વેષયતા યત્રામ્રવૃક્ષે સુમિત્રાચાર્યો યોગં ગૃહીતવાંસ્તં નાનાફલૈઃ ફલિતં દૃષ્ટ્વા તસ્માત્તાન્યાદાય પુરુષહસ્તે પ્રેષિતવાન્ । સ્વયં ચ ધર્મ શ્રુત્વા નિર્વિણસ્તપો ગૃહીત્વા આગમમધીત્ય પરિણતો ભૂત્વા નાભિગિરૌ આતપનેન સ્થિતઃ । યજ્ઞદત્તા ચ પુત્રં પ્રસૂતા તં વૃત્તાન્તં^૪ શ્રુત્વા બંધુસમીપં ગતા । તસ્ય શુદ્ધિ જ્ઞાત્વા બન્ધુભિઃ સહ નાભિગિરિં ગત્વા તમાતપનસ્થમાલોક્યાતિ-કોપાત્તત્પાદોપરિ બાલકં ધૃત્વા દુર્વચનાનિ દત્વા ગૃહં ગતા । અત્ર પ્રસ્તાવે દિવાકર-દેવનામા વિદ્યાધરોઽમરાવતીપુર્યાઃ પુરન્દરનામ્ના લઘુભ્રાત્રા રાજ્યાન્નિર્વાટિતઃ । સકલત્રો

કરાવી. તેથી તે ગ્રહિલ (જકી) બનીને પોતે જ સભામાં જઈને તેની મુલાકાત લીધી. તેને આશીર્વાદ આપી, સર્વ શાસ્ત્રોમાં નિપુણતા બતાવી અને મંત્રીપદ પ્રાપ્ત કર્યું. તેને આવો જોઈને સુભૂતિ મામાએ (પોતાની) પુત્રી યજ્ઞદત્તા તેની સાથે પરણાવી.

એક દિવસ તેની ગર્ભવતી સ્ત્રીને વર્ષાકાલમાં (ચોમાસામાં) કેરી ખાવાનો દોહલ થયો. પછી સોમદત્તે ઉદ્યાન વનની અંદર ફળોની તપાસ કરતાં જે આમ્રવૃક્ષની નીચે સુમિત્રાચાર્યે^૧ યોગ ધારણ કર્યો હતો તેને વિવિધ ફળોથી ફલિત જોઈ તેમાંથી (તે વૃક્ષ ઉપરથી) તે (ફળો) લઈને (કોઈ) પુરુષ સાથે મોકલી આપ્યાં અને પોતે ધર્મશ્રવણ કરીને ઉદાસીન થયો અને તપ ગ્રહણ કરીને, આગમનો અભ્યાસ કરીને બહુ પરિપક્વ બની નાભિ પર્વત ઉપર આતપન આદરીને રહ્યો.

યજ્ઞદત્તાએ પુત્રને જન્મ આપ્યો. પતિ મુનિ થવાના સમાચાર સાંભળીને તે તેના ભાઈએ પાસે ચાલી ગઈ. તેની (પુત્રની) શુદ્ધિ જાણીને તે ભાઈએ સાથે નાભિ પર્વત પર ગઈ અને ત્યાં તેને આતપન યોગમાં બેઠેલો જોઈ, ઘણા કોપથી તેના પગ ઉપર બાળકને રાખીને તથા દુર્વચનો કહીને તે ઘેર ગઈ.

આ દરમિયાન દિવાકરદેવ નામના વિદ્યાધરે અમરાવતી પુરીના પુરંદર નામના નાનાભાઈને રાજ્યમાંથી કાઢી મૂક્યો. તે તેની સ્ત્રી સાથે મુનિને વંદના કરવા આવ્યો.

૧. દર્શયેતે સ્વ, ગ, દર્શય ઘ૦ । ૨. ન, સ્વ, ગ, તેન ચ ગર્વિતેન ન દર્શિતઃ ઘ૦ ।

૩. ગુર્વિણ્યાઃ મૂલપાઠઃ । ૪. તં સ્વ, ગ, ।

मुनिं वन्दितुमायातः । तं बालं गृहीत्वा निजभार्यायाः समर्प्य वज्रकुमार इति नाम कृत्वा गतः । स च वज्रकुमारः कनकनगरे^१ विमलवाहननिजमैथुनिकसमीपे सर्वविद्या-पारंगो युवा च क्रमेण जातः । अथ गरुडवेगाङ्गवत्योः पुत्री पवनवेगा हेमन्तपर्वते प्रज्ञप्तिं विद्यां महाश्रमेण साधयन्ती पवनाकम्पितबदरीवज्रकंटकेन लोचने विद्धा । ततस्तत्पीडया चलचित्ताया विद्या न सिद्ध्यति । ततो वज्रकुमारेण च तां तथा दृष्ट्वा विज्ञानेन कण्टक उद्धृतः । ततः स्थिरचित्तायास्तस्या विद्या सिद्धा । उक्तं च तथा भवत्प्रसादेन एषा विद्या सिद्धा, त्वमेव मे भर्तेत्युक्त्वा परिणीतः । वज्रकुमारेणोक्तं तात ! अहं कस्य पुत्र इति सत्यं कथय, तस्मिन् कथिते मे भोजनादौ प्रवृत्तिरिति । ततस्तेन पूर्ववृत्तान्तः सर्वः सत्य एव कथितः । तमाकर्ण्य निजगुरुं दृष्टुं बन्धुभिः सह मथुरायां क्षत्रियगुहायां गतः । तत्र च सोमदत्तगुरोर्दिवाकरदेवेन बंदनां कृत्वा वृत्तान्तः कथितः । समस्तबन्धून् महता कष्टेन विसृज्य वज्रकुमारो मुनिर्जातः । अत्रान्तरे

ते आणकने लडने पोतानी स्त्रीने सोंपी तेनुं वज्रकुमार नाम पाडीने गयो. ते वज्रकुमार कनकनगरमां पोताना मैथुनिक (जेडिया) लाई विमलवाहन पासो सर्व विद्याओमां पारंगत थयो अने कमे कमे युवान थयो.

पछी गरुडवेग अने अंगवतीनी पुत्री पवनवेगा हेमन्त पर्वत उपर भडा-श्रमथी प्रज्ञप्ति विद्या साधती हती. पवनथी कम्पित थयेली अदरी (प्यारडी) ना वज्रकंटकथी तेनी आंभ विधाई गई. तेथी तेनी पीडाथी यलित थयेला चित्तवाणी (पवनवेगा) ने विद्या सिद्ध थई नहि. पछी वज्रकुमारे तेने तेवी जेईने विज्ञानथी कांटेो काहयो, पछी स्थिर चित्तवाणी तेने (पवनवेगाने) विद्या सिद्ध थई. अने तेथे कहुं : “ आपनी कृपाथी आ विद्या सिद्ध थई छे, तेथी तमे जे मारा पति छे.” ओम कहीने ते तेनी साथे परणी.

वज्रकुमारे कहुं : “ तात ! हुं कैना पुत्र छुं ? सायुं कहे. ते कहेसो तो जे भोजनादिमां मारी प्रवृत्ति थसे. ”

पछी तेथे अंधुं पूर्ववृत्तांत सायेसायुं कहुं. ते सांभणीने पोताना गुरुनां (पोताना पितानां) दर्शन करवा माटे अंधुओ साथे मथुरामां क्षत्रिय गुहामां गयो. त्यां सोमदत्तना गुरुने वंदना करी, दिवाकरदेवे तेमने हडीकत कही. भडाकष्टथी समस्त अंधुवर्गानुं विसर्जन करी वज्रकुमार मुनि थयो.

१. गिरौ, ख, ग कनकगिरे घ० ।

मथुरायामन्या कथा—राजा पूतिगन्धो राज्ञी उर्विला^१ । सा च सम्यग्दृष्टिरतीव
जिनधर्मप्रभावनायां रता । नन्दीश्वराष्ट्रदिनानि प्रतिवर्षं जिनन्द्ररथयात्रां त्रीन् वारान्
कारयति । तत्रैव नगर्यां श्रेष्ठी सागरदत्तः श्रेष्ठिनी समुद्रदत्ता पुत्री दरिद्रा । मृते
सागरदत्ते दरिद्रा परगृहे निक्षिप्तसिक्तूथानि भक्षयन्ती चर्या प्रविष्टेन मुनिद्वयेन दृष्टां
ततो लघुमुनिनोक्तं हा ! वराकी महता कष्टेन जीवतीति । तदाकर्ण्य ज्येष्ठमुनिनोक्तं
अत्रैवास्य राज्ञः पट्टराज्ञी वल्लभा भविष्यतीति । भिक्षां भ्रमता धर्मश्रीवन्दकेन तद्वचन-
माकर्ण्य नान्यथा मुनिभाषितमिति संचिन्त्य स्वविहारे तां नीत्वा मृष्टाहारैः^२ पोषिता ।
एकदा यौवनभरे चैत्रमासे आन्दोलयन्तीं तां राजा दृष्ट्वा अतीव विरहावस्थां गतः ।
ततो मंत्रिभिस्तां तदर्थं वन्दको याचितः । तेनोक्तं यदि मदीयं धर्मं राजा गृह्णाति तदा

आ हरभियान मथुरामां अेक णीञ्ज कथा (घटना) थर्ध—

त्यां पूतिगन्ध राजा हुतो, तेने उर्विला राणी हुती, ते सम्यग्दृष्टि हुती अने
जिनधर्मनी प्रभावनामां घणी रत रहैती हुती. ते हर वर्षे नन्दीश्वरना आठ दिवस
जिनन्द्रनी रथयात्रा त्रणवार करावती. ते ज नगरीमां सागरदत्त शेठ हुतो, तेनी
शेठालीनुं नाम समुद्रदत्ता हुतुं अने पुत्रीनुं नाम दरिद्रा हुतुं. सागरदत्त मरी गयो
त्यारे दरिद्रा अेक दिवस पारके घर नाणी दीधेला (रांधेला) लात ते आती हुती.
चर्या माटे प्रवेशेला जे मुनिअे द्वारा ते जेवामां आधी. तेथी नाना मुनिअे कहुं :
“ अरे ! भियारी महाकष्टथी लुवी रही छे.”

ते सांलणी माटा मुनिअे कहुं : “ अहीना राजनी ते मानीती पट्टराणी
थशे.”

भिक्षा माटे भ्रमण करतां धर्मश्रीवन्दके तेमनुं वचन सांलणी ‘मुनिअे
लाजेनुं अन्यथा होय नहि’ अेम विचारी तेने पोताना विहारमां लठ जठ पुष्ट
(सारे) आहार आपी पोषण कथुं.

अेक दिवस यौवनभर चैत्रमासमां (भर चैत्र मासमां) राजअे तेने आनन्दमां
हिलेरा लेती (हियकती) जेठ. अने अहु विरह अवस्थाने प्राप्त थयो, तेथी
मन्त्रीअेअे तेना माटे वन्दक (औद्ध साधु) पासे जठ तेनी भागणी करी.

तेअे कहुं : “ जे राजा माशे धर्म स्वीकारे तो हुं तेने हठे.”

१. ऊर्षी, ग । २. मिष्टाहारैः घ० ।

દદામીતિ । તત્સર્વં કૃત્વા પરિણીતા । પટ્ટમહાદેવી તસ્ય સાતિવલ્લભા જાતા । ફાલ્ગુન-
નન્દીશ્વરયાત્રાયામુર્વિલા રથયાત્રામહારોપં દૃષ્ટ્વા તયા મણિતં દેવ ! મદીયો
બુદ્ધરથોઽધુના પુર્યા પ્રથમં ભ્રમતુ । રાજ્ઞા ચોક્તમેવં ભવત્વિતિ । તત ઉર્વિલા વદતિ
મદીયો રથો યદિ પ્રથમં ભ્રમતિ તદાહારે મમ પ્રવૃત્તિરન્યથા નિવૃત્તિરિતિ પ્રતિજ્ઞાં
ગૃહીત્વા ક્ષત્રિયગુહાયાં સોમદત્તાચાર્યપાશ્વે ગતા । તસ્મિન્ પ્રસ્તાવે વજ્રકુમારમુનેર્વન્દના-
મક્ત્યર્થમાયાતા દિવાકરદેવાદયો વિદ્યાધરાસ્તદીયવૃત્તાન્તં ચ શ્રુત્વા વજ્રકુમારમુનિના
તે મણિતાઃ । ઉર્વિલાયાઃ પ્રતિજ્ઞારૂઢાયા રથયાત્રા ભવદ્ધિઃ કર્તવ્યેતિ । તતસ્તૈર્બુદ્ધદાસી
રથં મજ્ઞ્વા નાનાવિભૂત્યા ઉર્વિલાયા રથયાત્રા કારિતા । તમતિશયં દૃષ્ટ્વા પ્રતિબુદ્ધા
બુદ્ધદાસી અન્યે ચ જના જિનધર્મરતા જાતા ઇતિ ॥ ૨૦ ॥

તે બધાનો સ્વીકાર કરતાં તેણે તેને પરણાવી. અને તેની (રાજની) અતિપ્રિય
પટ્ટમહાદેવી બની. ફાલ્ગુ માસની નન્દીશ્વરની યાત્રામાં મહારાણી ઉર્વિલાની રથયાત્રાનો
મોટો ઠાઠ જોઈ, તેણે કહ્યું : “દેવ ! મારો બુદ્ધનો રથ હવે નગરીમાં પ્રથમ ફરે.”

રાજએ કહ્યું : “તેમ થશે.”

આથી ઉર્વિલાએ કહ્યું : “મારો રથ જો પ્રથમ ફરશે તો જ મારી આહારાદિમાં
પ્રવૃત્તિ થશે, નહિતર તેમાં નિવૃત્તિ છે.” આવી પ્રતિજ્ઞા લઈને ક્ષત્રિય ગુણમાં રહેલા
સોમદત્ત આચાર્ય પાસે ગઈ.

તે દરમિયાન વજ્રકુમાર મુનિની વંદના-ભક્તિ માટે આવેલા દિવાકર દેવાદિ
વિદ્યાધરોને, તેનું વૃત્તાંત સાંભળીને, વજ્રકુમાર મુનિએ કહ્યું : “પ્રતિજ્ઞાઈ ઉર્વિલાની
રથયાત્રા તમારે કરાવવી જોઈએ.”

તેથી તેઓએ બુદ્ધદાસીનો રથ લાંગીને અનેક વિભૂતિથી ઉર્વિલાની રથયાત્રા
કરાવી.

તેના અતિશય દેખીને બુદ્ધની દાસી પ્રતિબોધને પામેલી અને અન્ય જનો
જિનધર્મમાં રત થયા. ૮.

વિશેષ

સમ્યગ્દર્શનનાં નિઃશંકિતાદિ આઠ અંગ છે. અંગનો અર્થ અવયવ, સાધન,
કરણ અને લક્ષણ યા ચિહ્ન થાય છે. સમ્યગ્દર્શન અંગી છે અને નિઃશંકિતાદિ આઠ
અંગ છે. સમ્યગ્દર્શન સાધ્ય છે અને નિઃશંકિતાદિ સાધન છે. જે સમ્યગ્દષ્ટિ હોય છે
તેને નિઃશંકિતાદિ આઠ ચિહ્નો જરૂર હોય છે.

નનુ સમ્યગ્દર્શનસ્યાષ્ટમિરજ્ઞૈઃ પ્રરૂપિતૈઃ કિં પ્રયોજનં ? તદ્વિકલસ્યાપ્યસ્ય સંસારોચ્છેદનમામર્થ્યસંભવાદિત્યાશંકયાહ—

નાંગહીનમલં છેત્તું દર્શનં જન્મસન્તતિમ્ ।

ન હિ મન્ત્રોઽક્ષરન્યૂનો નિહન્તિ વિષવેદનાં ॥ ૨૧ ॥

‘દર્શનં’ કર્તૃ । ‘જન્મસન્તતિ’ સંસારપ્રબન્ધં । ‘છેત્તું’ ઉચ્છેદયિતું ‘મલં’ ન સમર્થં ।

આ આઠ અંગમાં પ્રથમ નિઃશંકિતાદિ ચાર અંગ નિષેધરૂપ છે અને બાકીનાં ઉપગૂહનાદિ ચાર અંગ વિધેયરૂપ છે.

“.....કોઈ કાર્યમાં શંકા-કાંક્ષા ન કરવા માત્રથી તો સમ્યક્ત્વ ન થાય. સમ્યક્ત્વ તો તત્ત્વશ્રદ્ધાન થતાં જ થાય છે. પરંતુ અહીં નિશ્ચય સમ્યક્ત્વનો તો વ્યવહાર-સમ્યક્ત્વમાં ઉપચાર કર્યો છે. તથા વ્યવહાર સમ્યક્ત્વના કોઈ એક અંગમાં સંપૂર્ણ વ્યવહારસમ્યક્ત્વનો ઉપચાર કર્યો, એ પ્રમાણે તેને ઉપચારથી સમ્યક્ત્વ થયું કહીએ છીએ...”^૧

જેણે સમ્યક્ત્વ પ્રગટ કર્યું હોય તેને આ ઉપચાર લાગુ પડે છે. મિથ્યાદષ્ટિ દ્રવ્યલિંગીને આ ઉપચાર લાગુ પડતો નથી, કેમકે તેને સમ્યક્ત્વ થયું નથી.

સમ્યક્ત્વનાં અંગો સંબંધી જે આઠ દષ્ટાંતો (કથારૂપે) આપ્યાં છે તે આ દષ્ટિએ સમજવાં. ૧૯-૨૦.

સમ્યગ્દર્શનનાં આઠ અંગોનું પ્રરૂપણ કરવાનું શું પ્રયોજન? કારણ કે તેના વિના પણ તેને (સમ્યગ્દર્શનને) સંસારનો નાશ કરવાનું સામર્થ્ય સંભવે છે. એવી આશંકા કરીને કહે છે—

અંગસહિત સમ્યગ્દર્શનનું સામર્થ્ય

શ્લોક ૨૧

અન્વયાર્થઃ—[અંગહીનં] અંગ રહિત [દર્શનં] સમ્યગ્દર્શન [જન્મસંતતિમ્] જન્મ-મરણની પરંપરાનો [છેત્તું] નાશ કરવાને [ન અલં] સમર્થ નથી. જેમ [અક્ષર-ન્યૂનઃ] અક્ષરહીન [મંત્રઃ] મંત્ર [વિષવેદનાં] વિષવેદનાને [ન હિ નિહન્તિ] નાશ કરી શકતો જ નથી.

ટીકા:—‘અંગહીનં દર્શનં જન્મસંતતિ છેત્તું ન અલં’ નિઃશંકિતાદિ સ્વરૂપ

કથંભૂતં સત્, 'અંગહીનં' અંગૈર્નિઃશંકિતત્વાદિસ્વરૂપૈર્હીનં વિકલં । અસ્યૈવાર્થસ્ય સમર્થ-
નાર્થ દૃષ્ટાન્તમાહ—'ન હી'ત્યાદિ । સર્પાદિદૃષ્ટસ્ય પ્રસૃતસર્વાંગવિષવેદનસ્ય તદપહરણાર્થ
પ્રયુક્તો મંત્રોઽક્ષરેણાપિ ન્યૂનો હીનો 'ન હિ' નૈવ 'નિહન્તિ' સ્ફોટયતિ' વિષવેદનાં
તતઃ સમ્યગ્દર્શનસ્ય સંસારોચ્છેદસાધનેઽષ્ટાઙ્ગોપેતત્વં યુક્તમેવ, ત્રિમૂઠાપોઠત્વવત્ ।

કાનિ પુનસ્તાનિ ત્રીણિ મૂઠાનિ યદમૂઠત્વં તસ્ય સંસારોચ્છેદસાધનં સ્યાદિતિ
ચેદુચ્યતે, લોકદેવતાપાઠાંડિમૂઠભેદાત્ ત્રીણિ મૂઠાનિ ભવન્તિ । તત્ર લોકમૂઠં
તાવદર્શયન્માહ—

આપગાસાગરસ્નાનમુચ્ચયઃ સિકતાશ્મનામ્ ।

ગિરિપાતોઽગ્નિપાતશ્ચ લોકમૂઠં નિગદ્યતે ॥ ૨૨ ॥

અંગોથી રહિત હોય એવું સમ્યગ્દર્શન સંસારના પ્રબંધનો (સંસારની સંતતિનો) ઉચ્છેદ કરવાને સમર્થ નથી. આ જ અર્થના સમર્થનને માટે દૃષ્ટાન્ત કહે છે. 'ન હિ' ઇત્યાદિ' સર્પાદિથી ડસાયેલા અને સર્વ અંગોમાં પ્રસરેલા વિષની વેદનાવાળા મનુષ્યની વિષવેદનાને દૂર કરવાને યોગ્યેલો એક પણ ઓછા અક્ષરવાળો મંત્ર વિષની વેદનાને દૂર કરી શકતો જ નથી. તેથી સમ્યગ્દર્શનને સંસારઉચ્છેદના સાધનભૂત થવામાં અષ્ટાંગસહિતપણું યોગ્ય જ છે. તેના ત્રિમૂઠતારહિતપણાની માફક.

ભાવાર્થઃ—જેમ એક પણ અક્ષરહીન મંત્ર વિષની વેદનાને દૂર કરી શકતો નથી, તેમ આઠ અંગ રહિત સમ્યગ્દર્શન જન્મ-મરણની પરંપરાનો નાશ કરી શકતું નથી. અર્થાત્ અંગરહિત સમ્યગ્દર્શનથી સંસારનો નાશ થઈ શકતો નથી; આઠ અંગ સહિત સમ્યગ્દર્શન જ તેનો નાશ કરી શકે છે. ૨૧.

પ્રશ્નઃ—કઈ તે ત્રણ મૂઠતા છે કે જેના રહિતપણાથી સમ્યગ્દર્શન સંસારઉચ્છેદનું સાધન થાય છે ?

ઉત્તરઃ—ત્રણ મૂઠતા આ પ્રમાણે છે—લોકમૂઠતા, દેવમૂઠતા અને પાપાંડીમૂઠતા. ત્યાં પ્રથમ લોકમૂઠતા દર્શાવતાં કહે છે :—

લોકમૂઠતા

શ્લોક ૨૨

અન્વયાર્થઃ—[આપગાસાગરસ્નાનં] (ધર્મ સમજીને) નદી-સમુદ્રમાં સ્નાન

૧. સ્ફોટયતિ ઘ૦ ।

‘લોકમૂઢ’ લોકમૂઢત્વં । કિં ? ‘આપગાસાગરસ્નાનં’ આપગા નદી સાગરઃ સમુદ્રઃ તત્ર શ્રેયઃસાધનાભિપ્રાયેણ યત્સ્નાનં ન પુનઃ શરીરપ્રક્ષાલનાભિપ્રાયેણ । તથા ‘ઉચ્ચયઃ’ સ્તૂપવિધાનં । કેષાં ? ‘સિકતાશ્મનાં’ સિકતા વાલુકા, અશ્માનઃ પાષાણાસ્તેષાં । તથા ‘ગિરિપાતો’ ભૃગુપાતાદિઃ । ‘અગ્નિપાતશ્ચ’ અગ્નિપ્રવેશઃ । એવમાદિ સર્વં લોકમૂઢં ‘નિગદ્યતે’ પ્રતિપાદ્યતે ॥ ૨૨ ॥

દેવતામૂઢં વ્યાખ્યાતુમાહ—

**વરોપલિપ્સયાશાવાન્ રાગદ્વેષમલીમસાઃ ।
દેવતા યદુપાસીત દેવતામૂઢમુચ્યતે ॥ ૨૩ ॥**

કરવું, [સિકતાશ્મનામ્] રેતી અને પથ્થરોનો [ઉચ્ચયઃ] ઢગલો કરવો (મિનારો બનાવવો), [ગિરિપાતઃ] પર્વત ઉપરથી પડવું [ચ] અને [અગ્નિપાતઃ] અગ્નિમાં પડવું (સતી થવું)—તે [લોકમૂઢં] લોકમૂઢતા [નિગદ્યતે] કહેવાય છે.

ટીકા:—‘લોકમૂઢં’ તે લોકમૂઢતા છે. તે શું છે ? ‘આપગાસાગરસ્નાનં’ આપગા-નદી અને સાગર-સમુદ્ર, તેમાં ‘કલ્યાણનું’ સાધન છે’ એવા અભિપ્રાયથી, નહિ કે શરીરનું પ્રક્ષાલન કરવાના અભિપ્રાયથી સ્નાન કરવું, તથા ‘ઉચ્ચયઃ’ સ્તૂપ-મિનારો કરવો. કેનો ? ‘સિકતાશ્મનાં’ સિકતા-રેતી, અશ્માનઃ-પથ્થર-તેમનો (ઢગલો કરવો) તથા ‘ગિરિપાતઃ’ ભૃગુપ્રપાતાદિ (પર્વત પરથી પડવું વગેરે), ‘અગ્નિપાતશ્ચ’ અગ્નિમાં પ્રવેશ કરવો—એ આદિ સર્વં લોકમૂઢતા ‘નિગદ્યતે’ કહેવાય છે.

ભાવાર્થઃ—ધર્મ સમજીને નદી અને સમુદ્રમાં સ્નાન કરવું, રેતી અને પથ્થરોનો ઢગલો કરી તેને દેવ માનીને પૂજવું, સ્વર્ગ મળશે એમ માની પર્વત પરથી પડવું અને સતી થવાના અભિપ્રાયથી અગ્નિમાં ઝંપલાવવું વગેરે—એ બધું ધર્મ સમજીને કરવું તેને લોકમૂઢતા કહે છે. ૨૨.

દેવમૂઢતાનું વ્યાખ્યાન કરવા માટે કહે છે—

દેવમૂઢતા

શ્લોક ૨૩

અન્વયાર્થઃ—[વરોપલિપ્સયા] વરદાન પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છાથી (ઇચ્છ વસ્તુની પ્રાપ્તિની ઇચ્છાથી) [આશાવાન્] (ઐહિક સુખની) આશાવાળો પુરુષ [યદ્] જે

*—

[રાગદ્વેષમલીમલા:] રાગદ્વેષથી ભલિન [દેવતા:] દેવતાઓની [હવાસીત] ઉપાસના કરે છે તેને [દેવતામૂઠ] દેવમૂઠતા [ઉચ્ચતે] કહે છે.

વિશેષ

જેનામાં સાચા દેવનાં લક્ષણો—વીતરાગતા, સર્વજ્ઞતા અને હિતોપદેશીપણું—એ ત્રણે લક્ષણો ન હોય તે અદેવ છે—કુદેવ છે. તે કોઈપણ રીતે જીવને હિતકર્તા નથી, છતાં તેને ભ્રમથી હિતકર્તા માની તેનું સેવન કરવું તે મિથ્યાત્વ છે.

૧ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ ત્રણ પ્રકારના પ્રયોજનથી તેની ઉપાસના કરે છે, કોઈ તેની ઉપાસનાને મોક્ષનું કારણ જાણીને તેને સેવે છે, પણ તેથી મોક્ષ થતો નથી, કારણ કે મિથ્યાભાવયુક્ત ઉપાસના મોક્ષનું કારણ કેમ હોઈ શકે ?

કેટલાક જીવો પરલોકમાં 'સુખ થાય—દુઃખ ન થાય' એવા પ્રયોજનથી કુદેવને સેવે છે, પણ તેની સિદ્ધિ તો પુણ્ય ઉપજવતાં અને પાપ ન ઉપજવતાં થાય છે. પણ યોગે તો પાપ ઉપજવે અને કહે કે—“ઈશ્વર મારું ભલું કરશે.” પણ એ તો એનો ભ્રમ છે, કારણ કે જીવ જીવો પરિણામ કરશે તેનું જ ફળ પામશે. માટે કોઈનું ભલું-ખૂરું કરવાવાળો ઈશ્વર કોઈ છે જ નહિ; તેથી કુદેવોના સેવનથી પરલોકમાં ભલું-ખૂરું થતું નથી.

“વળી ઘણા જીવો શત્રુનાશાદિક, રોગાદિ નાશ, ધનાદિની પ્રાપ્તિ તથા પુત્રાદિકની પ્રાપ્તિ ઇત્યાદિક આ પર્યાય સંબંધી દુઃખ મટાડવા યા સુખ પામવાના અનેક પ્રયોજન પૂર્વક એ કુદેવાદિકનું સેવન કરે છે. હનુમાનાદિક, ભૈરવ, દેવીઓ... શીતળા, દહાડી, ભૂત, પિતૃ, વ્યંતરાદિક, સૂર્ય-ચંદ્ર, શનિશ્વરાદિક, જ્યોતિષીઓને, પીર-પેગંબરાદિકોને, ગાય-ઘોડાદિ તિર્યંચોને, અગ્નિ-જલાદિકને તથા શસ્ત્રાદિકને પૂજે છે. ઘણું શું કહીએ? રોડાં ઇત્યાદિકને પણ પૂજે છે; પરંતુ એવા કુદેવોનું સેવન મિથ્યાદષ્ટિથી જ થાય છે, કારણ કે પ્રથમ તો તે જીવનું સેવન કરે છે તેમાંથી કેટલાક તો કલ્પના માત્ર જ દેવ છે, એટલે તેમનું સેવન કેવી રીતે કાર્યકારી થાય? વળી કોઈ

* આ શ્લોક નીચેની સંસ્કૃત ટીકા આગમયુક્ત નથી એમ શેઠ માણિક્યંદ્રે ગ્રંથમાળા પુષ્પ નં. ૨૪ પ્રસ્તાવના પાના નં. ૬૯ માં સ્પષ્ટ લખ્યું છે. તેનું તે કથન યોગ્ય છે માટે તે લીધી નથી. (શ્રી રામજીમાઈ માણિક્યંદ્ર વકીલ, સોનગઢ.)

૧. જીવો મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક અધ્યાય ૬. પૃષ્ઠ ૧૭૧ થી ૧૭૮

વ્યંતરાદિક છે પણ તે કોઈનું ભલું-બૂરું કરવા સમર્થ નથી. જો તેઓ સમર્થ હોય તો તેઓ પોતે જ કર્તા ઠરે, પણ તેમનું કયું થતું કાંઈ દેખાતું નથી; તેઓ પ્રસન્ન થઈ ધનાદિક આપી શકતા નથી, તથા દ્રેપી થઈ બૂરું કરી શકતા નથી...” પણ જીવના પુણ્ય-પાપથી સુખ-દુઃખ થાય છે, એટલે તેમને માનવા-પૂજવાથી તો ઊલટો રોગ થાય છે, પણ કાંઈ કાર્યસિદ્ધિ થતી નથી....

“પોતાને જો પાપનો ઉદય હોય તો તેઓ (વ્યંતરાદિક) સુખ આપી શકે નહિ તથા પુણ્યનો ઉદય હોય તો દુઃખ આપી શકે નહિ. વળી તેમને પૂજવાથી કોઈ પુણ્યબંધ નથી, પણ રાગાદિક વૃદ્ધિ થઈ ઊલટો પાપબંધ જ થાય છે; તેથી તેમને માનવા-પૂજવા કાર્યકારી નથી, પણ બૂરું કરવાવાળા છે....”

પ્રશ્ન :—ક્ષેત્રપાલ, દહાડી અને પદ્માવતી આદિ દેવી તથા યક્ષ-યક્ષિણી આદિ કે જે જૈનમતને અનુસરે છે, તેમનું પૂજનાદિ કરવામાં તો દોષ નથી ?

ઉત્તર :—જૈનમતમાં તો સંયમ ધારવાથી પૂજ્યપણું હોય છે. હવે દેવોને સંયમ હોતો જ નથી. વળી તેમને સમ્યક્ત્વની માની પૂજાએ તો ભવનત્રિક દેવોમાં સમ્યક્ત્વની પણ મુખ્યતા નથી; તથા જો સમ્યક્ત્વ વડે જ પૂજાએ તો સર્વાર્થસિદ્ધિ અને લૌકાંતિક દેવોને જ કેમ ન પૂજાએ ? તમે કહેશો કે ‘આમને જિનભક્તિ વિશેષ છે,’ પણ ભક્તિની વિશેષતા તો સૌધર્મ ધન્દને પણ છે તથા તે સમ્યગ્દષ્ટિ પણ છે, તો તેને છાડી આમને શા માટે પૂજો છો ?...તીવ્ર મિથ્યાત્વભાવથી જૈનમતમાં પણ એવી વિપરીત પ્રવૃત્તિરૂપ માન્યતા હોય છે. એ પ્રમાણે ક્ષેત્રપાલાદિકને પણ પૂજવા યોગ્ય નથી.”

“વળી ગાય-સર્પાદિક તિર્યંચ કે જે પોતાનાથી પ્રત્યક્ષ હીન ભાસે છે, તેમનો તિરસ્કારાદિક પણ કરી શકીએ છીએ તથા તેમની નિંદા દશા પ્રત્યક્ષ જોઈએ છીએ. વૃક્ષ, અગ્નિ, જલાદિક સ્થાવર છે, તે તો તિર્યંચોથી પણ અત્યંત હીન અવસ્થાને પ્રાપ્ત જોઈએ છીએ, તથા શસ્ત્ર, ખડિયો વગેરે તો અચેતન જ છે, સર્વ શક્તિથી હીન પ્રત્યક્ષ જ જોઈએ છીએ. તેમાં પૂજ્યપણાનો ઉપચાર પણ સંભવતો નથી; તેથી તેમને પૂજવા એ મહામિથ્યાભાવ છે. તેમને પૂજવાથી પ્રત્યક્ષ વા અનુમાનથી પણ કાંઈ ફળપ્રાપ્તિ ભાસતી નથી, તેથી તેમને પૂજવા તે યોગ્ય નથી.”

“જો ઇષ્ટ-અનિષ્ટ કરવું તેમના (વ્યંતરાદિ દેવના) આધીન હોય તો જે તેમને પૂજે તેને ઇષ્ટ જ યવું જોઈએ તથા કોઈ ન પૂજે તેને અનિષ્ટ જ થવું જોઈએ, પણ

इदानीं सदृशनस्वरूपे पाषण्डिमूढस्वरूपं दर्शयन्नाह—

सग्रन्थारम्भहिंसानां संसारावर्त्तवर्तिनाम् ।

पाषण्डिनां पुरस्कारो ज्ञेयं पाषण्डिमोहनम् ॥ ૨૪ ॥

‘પાષણ્ડિમોહન’ । ‘જ્ઞેયં’ જ્ઞાતવ્યં । કોડસૌ ? ‘પુરસ્કારઃ’ પ્રશંસા । કેષાં ? ‘પાષણ્ડિનાં’ મિથ્યાદષ્ટિલિંગિનાં । કિંવિશિષ્ટાનાં ? ‘સગ્રન્થારંભહિંસાનાં’ ગ્રન્થાશ્ચ દાસીદાસાદયઃ, આરંભાશ્ચ કૃપ્યાદયઃ હિંસાશ્ચ અનેકવિધાઃ પ્રાણિવધાઃ સહ તામિર્બર્તન્ત इत्येवं ये तेषां । तथा ‘સંસારાવર્તવર્તિનાં’ સંસારે આવર્તો ઋમણં યેભ્યો વિવાહાદિકર્મ-

તેણું તો દેખાતું નથી, કારણ કે શીતળાને ઘણી માનવા છતાં પણ કોઈને ત્યાં પુત્રાદિ મરતા જોઈએ છીએ, તથા કોઈને ન માનવા છતાં પણ જીવતા જોઈએ છીએ. માટે શીતળાને માનવી કાંઈપણ કાર્યકારી નથી. એ જ પ્રમાણે સર્વ કુદેવોને માનવા કાંઈ પણ કાર્યકારી નથી. ”૧ ૨૩.

હવે સમ્યગ્દર્શન સ્વરૂપમાં પાષણ્ડિમૂઢતાનું સ્વરૂપ દર્શાવતાં કહે છે—

पाषण्डिमूढता (गुरुमूढता)

શ્લોક ૨૪

અન્વયાર્થઃ—[સગ્રન્થારંભહિંસાનાં] જેઓ પરિગ્રહ, આરંભ અને હિંસાથી યુક્ત છે તથા [સંસારાવર્તવર્તિનામ્] જેઓ સંસારના ચક્રમાં પડેલા છે એવા પાષણ્ડિઓના (સંસારભ્રમણ કરવાના કારણભૂત કાર્યોમાં વર્તનારા પાષણ્ડિઓના) મિથ્યાદષ્ટિ વેશધારી પાષણ્ડિ ગુરુઓના [પુરસ્કારઃ] આદર-સત્કારને—પ્રશંસાને [પાષણ્ડિમોહનમ્] પાષણ્ડિમૂઢતા [જ્ઞેયમ્] જાણવી.

ટીકા—‘પાષણ્ડિમોહનમ્’ પાષણ્ડિમૂઢતા ‘જ્ઞેયમ્’ જાણવી. તે શું છે ? ‘પુરસ્કારઃ’ પ્રશંસા કેની ? ‘પાષણ્ડિનામ્’ મિથ્યાદષ્ટિ લિંગધારીઓની, કેવા (પાષણ્ડિઓની) ? ‘સગ્રન્થારંભહિંસાનામ્’ દાસી-દાસાદિ પરિગ્રહ, કૃપિ આદિ આરંભ અને અનેક પ્રકારની પ્રાણીઓની હિંસા-તેમના સહિત જેઓ છે તેવા (પાષણ્ડિઓની) તથા ‘સંસારાવર્તવર્તિનામ્’ સંસારે-સંસારમાં ‘આવર્તઃ’ જે વિવાહાદિક કાર્યોનાં કારણે

૧, જુઓ મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, પૃષ્ઠ ૧૭૧ થી ૧૭૮.

મ્યસ્તેષુ વર્તતે इत्येवं शीलास्तेषां । एतैस्त्रिभिर्मूर्धैरपोढत्वसम्पन्नं सम्यग्दर्शनं संसारो-
च्छित्तिकारणं अस्मयत्वसम्पन्नवत् ॥ २४ ॥

સંસારમાં ભ્રમણ થાય છે તેવાં કાર્યોમાં વર્તવાનો જેનો સ્વભાવ છે તેવા (પાખંડીઓની)
આવી ત્રણ મૂઠતાઓ સહિત સમ્યગ્દર્શન, મદ સહિતપણાની જેમ સંસાર છેલ્લું કારણ છે.

ભાવાર્થ:—આરંભ, પરિગ્રહ અને હિંસા સહિત કુલિંગધારી પાખંડી ગુરુઓ
—જેઓ વિવાહાદિ સંસારી કાર્યોમાં રચ્યાપચ્યા રહે છે, તેમનો આદર-સત્કાર કરવો,
તેમની પ્રશંસા કરવી—તેને પાખંડીમૂઠતા અર્થાત ગુરુમૂઠતા કહે છે.

આ ગ્રંથના શ્લોક ૧૦ માં દર્શાવેલા સાચા ગુરુનાં લક્ષણોથી વિપરીત લક્ષણ-
વાળા બધા ગુરુઓ છે તે પાખંડી-કુગુરુઓ છે, તેઓ સત્કાર-પ્રશંસાને પાત્ર નથી.

“ જે જીવ વિષય-કષાયાદિક અધર્મરૂપ તો પરિણમે છે અને માનાદિકથી પોતાને
ધર્માત્મા કહાવે છે-મનાવે છે, ધર્માત્મા યોગ્ય નમસ્કારાદિ ક્રિયા કરાવે છે, કિંચિત
ધર્મનું કોઈ અંગ ધારી મહાન ધર્માત્મા કહેવડાવે છે તથા મહાન ધર્માત્મા યોગ્ય
ક્રિયા કરાવે છે-એ પ્રમાણે ધર્મના આશ્રય વડે પોતાને મહાન મનાવે છે, તે બધા
કુગુરુ બણવા, કારણ કે ધર્મપદ્ધતિમાં તો વિષય-કષાયાદિ છૂટતાં જેવો ધર્મ ધારે
તેવું જ પોતાનું પદ માનવું યોગ્ય છે.”

“ વળી કોઈ શાસ્ત્રોમાં નિરૂપણ કરેલો કઠણ માર્ગ તો પોતાનાથી સધાય નહિ
અને પોતાનું ઉચ્ચ નામ ધરાવ્યા વિના લોક માને પણ નહિ. એ અભિપ્રાયથી યતિ,
મુનિ, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય, સાધુ, ભટ્ટારક, સંન્યાસી, યોગી, તપસ્વી અને નમ્ર ઇત્યાદિ
નામ તો ઉચ્ચ ધરાવે છે, પણ તેવાં આચરણોને સાધી શકતા નથી, તેથી ઇચ્છાનુસાર
નાના પ્રકારના વેપ બનાવે છે, તથા કેટલાક તો પોતાની ઇચ્છાનુસાર જ નવીન નામ
ધારણ કરે છે અને ઇચ્છાનુસાર વેપ બનાવે છે અને એવા અનેક વેપ ધરવાથી પોતાનામાં
ગુરુપણ માને છે; પણ એ મિથ્યા છે.”

“.....ઉચ્ચ ધર્માત્મા નામ ધરાવી નીચી ક્રિયા કરતાં તો મહાપાપી જ થાય
છે.” શ્રી કુંદકુંદાચાર્ય^૧ પદ્મપાહુડમાં ગાથા ૧૮ માં કહ્યું છે કે—

“ મુનિપદ છે તે યથાબ્જત રૂપ સદૃશ છે, જેવો જન્મ થયો હતો તેવું નમ્ર છે.
એ મુનિ, અર્થ જે ધનવસ્ત્રાદિ વસ્તુને તિલતુપમાત્ર પણ ગ્રહણ કરે નહિ. કદાચ તેને
થાડી ઘણી પણ ગ્રહણ કરે, તો તેથી તે નિગોદમાં બધ.”^૨

૧. જહ જાયરુવ સરિસો તિલતુસમેત્તં ણ ગિહ્વાદિ હત્થેસુ ।

જહ લેહ અપ્પ વહુયં, તત્તો પુણ જહ ણિગોયં ॥ ૧૮ ॥ (સૂત્ર પાહુડ)

ક: પુનરયં સ્મયઃ કતિગ્રહકારશ્ચેત્યાહ—

“બુઝો, ગૃહસ્થપણામાં ઘણા પરિગ્રહ રાખી કંઈક પ્રમાણ કરે, તોપણ તે સ્વર્ગ-મોક્ષનો અધિકારી થાય છે, ત્યારે મુનિપણામાં કિંચિત્ પરિગ્રહ અંગીકાર કરતાં પણ તે નિગોદગામી થાય છે, માટે ઉચ્ચ નામ ધરાવી નીચી પ્રવૃત્તિ કરવી યોગ્ય નથી.”

“મુનિનું સ્વરૂપ તો એવું છે કે બાહ્યાભ્યંતર પરિગ્રહનો બ્યાં સંબંધ નથી; કેવળ પોતાના આત્માને જ પોતારૂપ અનુભવતા, શુભાશુભ ભાવોથી પણ જે ઉદાસીન હોય છે.....”^૧

શ્રી કુંદકુંદાચાર્યે પદ્મપાહુડમાં^૨ (દર્શનપાહુડમાં) કહ્યું છે કે—

“સમ્યક્દર્શન છે મૂળ જેનું, એવો જિનવર દ્વારા ઉપદેશોલો ધર્મ સાંભળી, હે પુરુષો! તમે એમ માનો કે સમ્યક્ત્વ સહિત જીવ વંદન યોગ્ય નથી. જે પોતે કુચુરુ છે અને કુચુરુના શ્રદ્ધાન સહિત છે તે સમ્યક્દષ્ટિ ક્યાંથી હોય? તેવા સમ્યક્ત્વ વિના અન્ય ધર્મ પણ ન હોય તો તે ધર્મ વિના વંદન યોગ્ય ક્યાંથી હોય?”

વળી લિંગપાહુડમાં કહ્યું છે કે—

“જેઓ મુનિલિંગધારી હિંસા, આરંભ, યત્ર-મંત્રાદિ કરે છે તેનો ઘણો નિષેધ કર્યો છે.” (મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, પૃષ્ઠ ૧૮૫.)

કહ્યું છે કે—

“હે જીવ! જે મુનિલિંગધારી ઇષ્ટ પરિગ્રહને ગ્રહણ કરે છે તે ઊલટી કરીને તે જ ઊલટીને પાછો ગ્રહણ કરે છે, અર્થાત્ તે નિંદનીય છે.”^૩ ૨૪.

વળી આ મદ શું છે? તેના કેટલા પ્રકાર છે? તે કહે છે—

૧. બુઝો મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુજરાતી આવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૧૭૮ થી ૧૮૧.

૨. દંસણમૂલો ધમ્મો, સ્વહટ્ટો જિણવરેહિં સિસ્સાણં ।
તં સોહણ સકણ્ણે, દંસણહીણો ણ વંદિલ્લો ॥ ૨ ॥

૩. જો જિણલિંગુ ઘરેદિ મુણિ, ઇટ્ટપરિગ્ગહ લિંતિ ।
છહિ કરેવણુ તે જિ જિય સા પુણુ છહિ મિલિંતિ ॥ ૬૧ ॥ (અધ્યાય ૨.)

જ્ઞાનં પૂજાં કુલં જાતિં બલમૃદ્ધિં તપો વપુઃ ।

અષ્ટાવાશ્રિત્ય માનિત્વં સ્મયમાહુર્ગતસ્મયાઃ ॥ ૨૫ ॥

‘આહુ’ર્બુવન્તિ’ । કં ? ‘સ્મયં’ । કે તે ? ‘ગતસ્મયાઃ’ નષ્ટમદાઃ^૨ જિનાઃ । કિં તત્ ? ‘માનિત્વં’ ગર્વિત્વં । કિં કૃત્વા ? ‘અષ્ટાવાશ્રિત્ય’ । તથા^૩ હિ । જ્ઞાનમાશ્રિત્ય જ્ઞાનમદો ભવતિ । એવં પૂજાં કુલં જાતિં બલં ઋદ્ધિમૈશ્વર્યં તપો વપુઃ શરીરસૌન્દર્યમાશ્રિત્ય પૂજાદિમદો ભવતિ । નનુ શિલ્પમદસ્ય નવમસ્ય પ્રસક્તેરષ્ટાવિતિ સંખ્યાનુપપન્ના^૪ इत्यप्ययुक्तं तस्य ज्ञाने एवान्तर्भावात् ॥ २५ ॥

આઠ મદ

શ્લોક ૨૫

અન્વયાર્થઃ—[જ્ઞાનં] જ્ઞાન, [પૂજાં] પૂજા-પ્રતિષ્ઠા, [કુલં] કુળ, [જાતિં] જાતિ, [બલં] બળ-શક્તિ, [ઋદ્ધિ] ઋદ્ધિ-સંપદા-રાજ્યની વિભૂતિ, [તપઃ] તપ અને [વપુઃ] શરીર [અષ્ટૌ]—એ આઠનો [આશ્રિત્ય] આશ્રય કરીને [માનિત્વં] અભિમાન કરવું તેને [ગતસ્મયાઃ] મદ રહિત આચાર્યોએ—જિનોએ [સ્મયં] મદ [આહુઃ] કહ્યો છે.

ટીકાઃ—‘આહુઃ’ કહે છે. શું ? ‘સ્મયં’ મદ. તેઓ કોણ (કહે છે)? ‘ગત-સ્મયાઃ’ મદ રહિત જિનો; કોને (મદ કહે છે)? ‘માનિત્વં’ અભિમાન કરવું તેને. શું કરીને? ‘અષ્ટૌ આશ્રિત્ય’ આઠનો આશ્રય કરીને, જેમકે જ્ઞાનનો આશ્રય કરી અભિમાન કરવું તે જ્ઞાનમદ છે; (તેવી રીતે પ્રતિષ્ઠામદ, કુળમદ, જાતિમદ, બળમદ, ઋદ્ધિમદ, તપમદ અને શરીરની સુંદરતાનો મદ—એમ આઠ પ્રકારના મદ છે.)

શંકાઃ—નવમો શિલ્પમદ પણ છે, તેથી મદની આઠ સંખ્યા કહેવી તે બની શકતી નથી.

સમાધાનઃ—તેમ કહેવું યોગ્ય નથી, કારણ કે જ્ઞાનમાં તેનો સમાવેશ થાય છે.

ભાવાર્થઃ—જ્ઞાન, પ્રતિષ્ઠા, કુળ, જાતિ, બળ, ઋદ્ધિ, તપ અને શરીર—એ આઠનો આશ્રયે અભિમાન કરવું તેને મદ કહે છે. તેના આઠ પ્રકાર છે :-

જ્ઞાનમદ, પૂજામદ, કુળમદ (પિતા પક્ષે), જાતિમદ (માતા પક્ષે), બળ-

૧. વદન્તિ ઘ૦ । ૨. નષ્ટમોહા ઘ૦ । ૩. તથા વિજ્ઞાનમાશ્રિત્ય ઘ૦ । ૪. નુત્પત્તિરિત્યપ્યુવતં ઘ૦ ।

अनेनाष्टविधमदेन चेष्टमानस्य दोषं दर्शयन्नाह—

**स्मयेन योऽन्यानत्येति धर्मस्थान् गर्विताशयः ।
सोऽत्येति धर्ममात्मीयं न धर्मो धार्मिकैर्विना ॥ २६ ॥**

‘સ્મયેન’ ઉક્તપ્રકારેણ । ‘ગર્વિતાશયો’ દર્પિતચિત્તઃ’ । ‘યો’ જીવઃ । ‘ધર્મસ્થાન’ રત્નત્રયોપેતાનન્યાન્ । ‘અત્યેતિ’ અવધીરયતિ અવજ્ઞયાતિક્રામતીત્યર્થઃ । ‘સોઽત્યેતિ’ અવધીરયતિ । કં ? ‘ધર્મ’ રત્નત્રયં । કથંભૂતં ? ‘આત્મીયં’ જિનેન્દ્ર પ્રણીતં । યતો ધર્મો ‘ધાર્મિકૈઃ’ રત્નત્રયાનુષ્ઠાયિભિર્વિના ન વિદ્યતે ॥ ૨૬ ॥

મદ, ઋદ્ધિમદ, તપમદ અને શરીરની સુંદરતાનો મદ. જ્ઞાનમદમાં શિલ્પમદ (કારીગરીનો મદ) ગણિત છે. ૨૫.

આ આઠ પ્રકારના મદથી પ્રવૃત્તિ કરનારનો દોષ અતાવતાં કહે છે—

મદ કરનારનો દોષ

શ્લોક ૨૬

અન્વયાર્થઃ—[ગર્વિતાશયઃ] જેનો અભિપ્રાય ગર્વથી ભરેલો છે એવો જે જીવ [સ્મયેન] મદથી [અન્યાન્] અન્ય [ધર્મસ્થાન્] ધર્માત્મા પુરુષોને [અત્યેતિ] તિરસ્કારે છે [સઃ] તે [આત્મીયં ધર્મમ્] જિનેન્દ્ર દ્વારા પ્રણીત ધર્મનો [અત્યેતિ] તિરસ્કાર કરે છે (કારણ કે) [ધર્મઃ] ધર્મ [ધાર્મિકૈઃ વિના] ધર્મી વિના [ન] હોતો નથી. (કારણ કે ધર્મ રત્નત્રયનું આચરણ કરનાર ધાર્મિક પુરુષો વિના હોતો નથી.)

ટીકા:—‘સ્મયેન’ ઉપરોક્ત પ્રકારના મદથી ‘ગર્વિતાશયઃ’ ગર્વિષ્ટ ચિત્તવાળો ‘ઘઃ’ જે જીવ ‘ધર્મસ્થાન્’ રત્નત્રય યુક્ત ‘અન્યાન્’ અન્ય જીવોની અવધીરણા (તિરસ્કાર) કરે છે—તેમની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરે છે, ‘સઃ અત્યેતિ’ તે તિરસ્કાર કરે છે. કોનો ? ‘ધર્મમ્’ રત્નત્રય ધર્મનો. કેવા (ધર્મનો) ? ‘આત્મીયં’ જિનેન્દ્ર દ્વારા પ્રણીત (ધર્મનો); કારણ કે ‘ધર્મઃ’ ધર્મ, ‘ધાર્મિકૈઃ’ રત્નત્રયનું આચરણ કરનાર ધાર્મિક પુરુષો ‘વિના’ વિના ‘ન’ હોતો નથી.

ભાવાર્થઃ—જે ગર્વિત પુરુષ, ગર્વને લીધે અન્ય ધાર્મિક પુરુષોની અવગણના

૧. દર્પિષ્ટચિત્તઃ ઘ૦ ।

‘નનુ કુલૈશ્વર્યાદિસમ્પન્નૈઃ સ્મયઃ કથં નિષેદું શક્યમિત્યાહ—

યદિ પાપનિરોધોઽન્યસમ્પદા કિં પ્રયોજનમ્ ।

અથ પાપાસ્રવોઽસ્ત્યન્યસમ્પદા કિં પ્રયોજનમ્ ॥ ૨૭ ॥

‘પાપં’ જ્ઞાનાવરણાદ્યશુભં કર્મ નિરુદ્ધયતે યેનાસૌ ‘પાપનિરોધો’ રત્નત્રયસદ્ભાવઃ સ યદ્યસ્તિ તદા ‘અન્યસમ્પદા’ અન્યસ્ય કુલૈશ્વર્યાદેઃ સમ્પદા સમ્પત્ત્યા કિં પ્રયોજનં ? ન કિમપિ પ્રયોજનં તન્નિરોધેઽતોઽપ્યધિકાયા વિશિષ્ટતરાયાસ્તત્સમ્પદઃ સદ્ભાવમવબુદ્ધ્યમાનસ્ય તન્નિબન્ધનસ્મયસ્યાનુત્પત્તેઃ । ‘અથ પાપાસ્રવોઽસ્તિ’ પાપસ્યાશુભકર્મણઃ આસ્રવો

કરે છે, તે પોતાના રત્નત્રયરૂપ ધર્મની અવગણના કરે છે, કારણ કે ધાર્મિક પુરુષો વિના ધર્મ હોતો નથી. (તેથી ધાર્મિક પુરુષોનો તિરસ્કાર કરતાં પોતાના ધર્મનો તિરસ્કાર થાય છે. ધર્મ અને ધર્મીને અવિનાભાવ સંબંધ છે.) ૨૬.

કુળ-ઐશ્વર્યાદિ યુક્ત પુરુષો દ્વારા ગર્વનો નિષેધ કરવો શી રીતે શક્ય છે ? તે કહે છે—

ધાર્મિક પુરુષોનો તિરસ્કાર ઉચિત નથી.

શ્લોક ૨૭

અન્વયાર્થઃ—[યદિ] જો [પાપનિરોધઃ] પાપનો (મિથ્યાત્વનો) નિરોધ હોય તો [અન્ય સમ્પદા] અન્ય વિભૂતિનું [કિં પ્રયોજનમ્] શું પ્રયોજન? અથવા જો [પાપાસ્રવ અસ્તિ] પાપનો આસ્રવ હોય તો [અન્ય સમ્પદા] અન્ય વિભૂતિથી [કિં પ્રયોજનમ્] શું પ્રયોજન?

ટીકાઃ—‘પાપ નિરોધઃ’ પાપં—જ્ઞાનાવરણાદિ અશુભ કર્મ જેનાથી (જે ભાવથી) નિરોધ થાય એવા પાપનો નિરોધ અર્થાત્ મિથ્યાત્વનો અભાવ હોય અર્થાત્ જો રત્નત્રયનો સદ્ભાવ હોય તો ‘અન્ય સમ્પદા’ અન્ય (કુલ-ઐશ્વર્યાદિની) સંપદાથી—વિભૂતિથી ‘કિં પ્રયોજનમ્’ શો લાભ—શું પ્રયોજન? કાંઈ પણ પ્રયોજન નથી; કારણ કે તેનો (પાપનો) નિરોધ થતાં આથી (આ સંપદાથી) પણ અધિક વિશિષ્ટતર રત્નત્રયની એ સંપદાનો સદ્ભાવ માનનારને તે સંબંધી ગર્વની અનુત્પત્તિ (ગર્વનો અભાવ) છે. ‘અથ પાપાસ્રવઃ અસ્તિ’ અગર જો પાપનો—અશુભ કર્મનો આસ્રવ

૧. નનુ કુલબલૈશ્વર્યસમ્પત્તૌ ઘ૦ ।

મિથ્યાત્વાવિરત્યાદિરસ્તિ તથાપ્યન્યસંપદા કિં પ્રયોજનં । અગ્રે દુર્ગતિગમનાદિકં અવ-
બુદ્ધ્યમાનસ્ય તત્સમ્પદા પ્રયોજનાભાવતસ્તત્સ્મયસ્ય કર્તુમનુચિતત્વાત્ ॥ ૨૭ ॥

અમુમેવાર્થે પ્રદર્શયન્નાહ—

સમ્યગ્દર્શનસમ્પન્નામપિ માતઙ્ગદેહજમ્ ।

દેવા દેવં વિદુર્ભસ્મગૂઢાંગારાન્તરૌજસમ્ ॥ ૨૮ ॥

‘દેવં’ આરાધ્યં । ‘વિદુર્’મન્યન્તે । કે તે ? ‘દેવા’ “દેવા” વિ તસ્સ ણમંતિ જસ્સ
ધમ્મે સયા મણો” इत्यभिधानात् । कमपि ? ‘मातंगदेहजमपि’ चांडालमपि । कथं-

મિથ્યાત્વ, અવિરતિ આદિ હોય તો પછી ‘અન્ય સમ્પદા કિં પ્રયોજનમ્’ (ક્ષણસ્થાયી) ઐશ્વર્યાદિ સંપદા જ આગળ દુર્ગતિ ગમનાદિતું કારણ છે—એવું સમજનારને તે ઐશ્વર્યાદિ સંપદાથી પ્રયોજનનો અભાવ હોય છે. (તેનાથી તે કાંઈ લાભ માનતો નથી.) તેથી તેને ગર્વ કરવો અનુચિત લાગે છે.

ભાવાર્થ:—મિથ્યાત્વના અભાવમાં સમ્યગ્દષ્ટિ અન્ય ક્ષણસ્થાયી વિભૂતિઓથી લાભ માનતો નથી, તેથી તેના તે ગર્વ કરતો નથી. મિથ્યાદષ્ટિને પૂર્વોપાર્જિત પુણ્યને લીધે અન્ય વિભૂતિઓ મળી આવે પણ તે મિથ્યાત્વને લીધે તેના ગર્વ કરી તેમાં રચ્યોપચ્યો રહે છે; તેથી તે વિભૂતિઓ તેને લાભદાયક નહિ થતાં દુર્ગતિ-ગમનના કારણભૂત થઈ પડે છે. ૨૭.

આ જ અર્થને દર્શાવતાં કહે છે—

શ્લોક ૨૮

અન્વયાર્થ:—[દેવા:] ગણધરાદિ દેવો [સમ્યગ્દર્શન સંપન્નમ્] સમ્યગ્દર્શનથી યુક્ત [માતઙ્ગદેહજમ્ અપિ] ચાંડાલકુળમાં ઉત્પન્ન થયેલા જીવને પણ [ભસ્મગૂઢાંગારાન્ત-
રૌજસમ્] કે જે ભસ્મથી ઢંકાયેલા અંગારાની માફક અંદરમાં તેજવાળું છે તેને [દેવમ્] દેવ [વિદુઃ] કહે છે.

ટીકા:—‘દેવમ્’ આરાધ્ય (આરાધવા યોગ્ય) દેવ ‘વિદુઃ’ માને છે. કોણ તેઓ ? ‘દેવાઃ’ દેવો. “દેવા વિ તસ્સ ણમંતિ જસ્સ ધમ્મે સયા મણો” જેવું મન સદા

૧. ધમ્મો મંગલમુદિટ્ટં અહિંસા સંયમો તવો ।

દેવા વિ તસ્સ ણમંતિ જસ્સ ધમ્મે સયા મણો । —શ્રાવક-પ્રતિક્રમણ ।

ભૂતં ? 'સમ્યગ્દર્શનસમ્પન્નં' સમ્યગ્દર્શનેન સમ્પન્નં યુક્તં । અતઽપ્વ 'ભસ્મગૂઢાંગારાન્ત-
રૌજસં' ભસ્મના ગૂઢઃ પ્રચ્છાદિતઃ સ ચાસાવજ્ઞારશ્ચ તસ્ય અન્તરં મધ્યં તત્રૈવ ઓજઃ
પ્રકાશો નિર્મલતા યસ્ય ॥ ૨૮ ॥

એકસ્ય ધર્મસ્ય વિવિધં ફલં પ્રકાશ્યેદાનીમુભયોર્ધર્માધર્મયોર્યથાક્રમં ફલં
દર્શયન્નાહ—

**શ્વાપિ દેવોઽપિ દેવઃ શ્વા જાયતે ધર્મકિલ્વિષાત્ ।
કાપિ નામ ભવેદન્યા સમ્પદ્ધર્માચ્છરીણામ્ ॥ ૨૯ ॥**

'શ્વાપિ' કુલકરોઽપિ 'દેવો' જાયતે । 'દેવોઽપિ' દેવઃ 'શ્વા' જાયતે । કસ્માત્ ?

ધર્મમાં છે તેને દેવો પણ નમે છે. એવા કથનાનુસાર (માને છે.) કેને પણ ? 'માતઙ્ગ-
દેહજમ્ અપિ' ચાંડાલને પણ. કેવા (ચાંડાલને) ? 'સમ્યગ્દર્શનસમ્પન્નમ્' સમ્યગ્દર્શનથી
યુક્ત એવા, તેથી જ 'ભસ્મગૂઢાંગારાન્તરૌજસમ્' જે ભસ્મથી ઢંકાયેલા અંગારાની
માફક અંદરમાં પ્રકાશવાળો અર્થાત્ નિર્મળતાવાળો છે એવા.

ભાવાર્થઃ—અહીં ઉપમા-ઉપમેય ભાવથી કથન છે. ભસ્મસમાન ચાંડાલનું
શરીર છે, અંગાર (અગ્નિ) સમાન જીવ છે અને પ્રકાશ સમાન સમ્યગ્દર્શન છે.
ભસ્મ, અંગાર અને પ્રકાશ તે ઉપમા છે અને શરીર, જીવ અને સમ્યગ્દર્શન-તે ઉપમેય
છે. ભસ્મથી આચ્છાદિત અગ્નિના તેજ સમાન સમ્યગ્દર્શનયુક્ત ચાંડાલના દેહધારી
જીવને પણ 'દેવ' કહે છે; કેમકે તેને સાચા સમ્યગ્દર્શનરૂપ દિવ્યશક્તિ પ્રગટ થઈ છે. ૨૮.

(અત્યાર સુધી સમ્યગ્દષ્ટિના) એક ધર્મનું (શુભ ભાવનું) વિવિધરૂપ પ્રકાશીને
હવે ધર્મ અને અધર્મ અનેનું યથાક્રમે રૂપ દર્શાવતાં કહે છે—

ધર્મ-અધર્મનું રૂપ

શ્લોક ૨૯

અન્વયાર્થઃ—[ધર્મકિલ્વિષાત્] ધર્મથી અને પાપથી (અનુકંમે), [શ્વાપિ]
કૂતરો પણ [દેવઃ] દેવ અને [દેવઃ] દેવ પણ [શ્વા] કૂતરો [જાયતે] થાય છે;
[નામ] ખરેખર [ધર્માત્] ધર્મથી [શરીણામ્] પ્રાણીઓને—સંસારી જીવોને,
[કાપિ અન્યા] કોઈક અદ્વિતીય [સમ્પદ્] સંપત્તિ [ભવેત્] પ્રાપ્ત થાય છે.

ટીકાઃ—'શ્વાપિ' કૂતરો પણ 'દેવઃ' દેવ 'જાયતે' થાય છે. 'દેવોઽપિ' દેવ

‘ધર્મકિલ્વિષાત્’ ધર્મમાહાત્મ્યાત્ સ્વલુ શ્વાપિ દેવો ભવતિ । કિલ્વિષાત્ પાપોદયાત્ પુનર્દેવોઽપિ શ્વા ભવતિ યત એવં, તતઃ ‘કાપિ’ વાચામગોચરા । ‘નામ’ સ્ફુટં । ‘અન્યા’ અપૂર્વાઽદ્વિતીયા । ‘સમ્પદ્’ વિભૂતિવિશેષો । ‘ભવેત્’ । કસ્માત્ ? ધર્માત્ । કેષાં ? ‘શરીરિણાં’ સંસારિણાં । યત એવં, તતો ધર્મ એવ પ્રેક્ષાવતાનુષ્ટાતવ્યઃ ॥ ૨૯ ॥

તથાનુતિષ્ઠતા દર્શનમ્લાનતા મૂલતોઽપિ ન કર્તવ્યેત્યાહ—

પણ ‘શ્વા’ કૂતરો ‘જાયતે’ થાય છે. શા કારણે ? ‘ધર્મકિલ્વિષાત્’ ધર્મના માહાત્મ્યથી ખરેખર કૂતરો પણ દેવ થાય છે અને કિલ્વિષાત્ પાપના ઉદયથી દેવ પણ કૂતરો થાય છે. એ પ્રમાણે છે તેથી, ‘કાપિ’ કોઈ (વચન અગોચર) ‘નામ’ ખરેખર ‘અન્યા’ અપૂર્વ-અદ્વિતીય ‘સમ્પદ્’ વિભૂતિ વિશેષ પ્રાપ્ત થાય છે. શાથી ? ‘ધર્માત્’ ધર્મથી. કોને ? ‘શરીરિણાં’ સંસારીઓને. એમ છે તેથી આત્મહિત ઇચ્છનારે નિશ્ચય ધર્મનું અનુષ્ઠાન કરવું.

ભાવાર્થઃ—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને અંશે શુદ્ધતા હોય છે, તેનાથી સંવર-નિર્જરા થાય છે. અને સહચરરૂપે જેટલી અશુદ્ધતા છે, તેનાથી આસ્રવ-બંધ થાય છે.

સમ્યગ્દષ્ટિ તો શુભભાવ અને તેના ફળમાં રાચતો નથી પણ તેનો અભાવ કરી, શુદ્ધભાવમાં રમવાની ઝંખના જ કરે છે.

મિથ્યાદષ્ટિનો શુભભાવ ઉત્તરોત્તર અધોગતિનું કારણ છે, કારણ કે શુભભાવ અને તેનાં ફળમાં તે એટલો બધો રચ્યોપચ્યો-આસક્ત રહે છે કે તેને તીવ્ર પાપબંધ અવશ્ય થાય છે. જેના ફળસ્વરૂપ તેને નીચ ગતિ જ પ્રાપ્ત થાય છે.

સમ્યગ્દષ્ટિને શુભભાવ આવે છે, પણ તેનો તેને આદર નથી; તેમાં તેની હેયબુદ્ધિ છે. તેને પોતાના ચારિત્રમાં એક કલંક સમાન ગણે છે. અશુભવચનાર્થે હેયબુદ્ધિએ આવો શુભભાવ સમ્યગ્દષ્ટિને તેની સાધકદશામાં આવે છે, અને તેનાથી અલ્પબંધ પણ થાય છે, પરંતુ મિથ્યાદષ્ટિને જેવો તીવ્રબંધ થાય છે તેવો બંધ જ્ઞાનીને થતો નથી. ૨૯.

સમ્યગ્દર્શનનું પાલન કરનાર જીવે પ્રારંભથી જ સમ્યગ્દર્શનમાં મલિનતા ભાવવી જોઈએ નહિ તે કહે છે—

મયાશાસ્નેહલોભાચ્ચ કુદેવાગમલિંગિનામ્ ।

પ્રણામં વિનયં ચૈવ ન કુર્યુઃ શુદ્ધદૃષ્ટયઃ ॥ ૩૦ ॥

‘શુદ્ધદૃષ્ટયો’ નિર્મલસમ્યક્ત્વાઃ ન કુર્યુઃ । કં ? ‘પ્રણામં’ ઉત્તમાઙ્ગેનોપનર્તિ । ‘વિનયં ચૈવ’ કરમુકુલપ્રશંસાદિલક્ષણં । કેષાં ? કુદેવાગમલિંગિનાં । કસ્માદપિ ? ‘મયાશાસ્નેહલોભાચ્ચ’ મયં રાજાદિજનિતં, આશા ચ ભાવિનોઽર્થસ્ય પ્રાપ્ત્યાકાંક્ષા, સ્નેહશ્ચ મિત્રાનુરાગઃ, લોભશ્ચ વર્તમાનકાલેઽર્થપ્રાપ્તિગૃહ્ણિઃ, મયાશાસ્નેહલોભં તસ્માદપિ । ચ શબ્દોઽપ્યર્થઃ ॥ ૩૦ ॥

કુદેવાદિ સમ્યગ્દૃષ્ટિથી કોઈ રીતે વંદનીય નથી.

શ્લોક ૩૦

અન્વયાર્થઃ—[શુદ્ધદૃષ્ટયઃ] શુદ્ધ સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવોએ, [મયાશાસ્નેહલોભાત્ ચ] ભય, આશા, સ્નેહ અને લોભથી પણ [કુદેવાગમલિંગિનામ્] કુદેવ, કુશાસ્ત્ર અને કુલિંગીઓને (કુચુરુઓને) [પ્રણામં વિનયં ચૈવ] પ્રણામ અને તેમનો વિનય પણ [ન કુર્યુઃ] ન કરવાં જોઈ એ.

ટીકાઃ—‘શુદ્ધદૃષ્ટયઃ’ નિર્મળ સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવોએ ‘મયાશાસ્નેહલોભાત્ ચ’ રાજાદિ જનિત ભયથી, ભાવિ અર્થની પ્રાપ્તિની આકાંક્ષાથી, મિત્ર પ્રત્યેના અનુરાગ-રૂપ સ્નેહથી અને વર્તમાન કાલમાં અર્થપ્રાપ્તિની ગૃહ્ણિથી (અતિ લાલસાથી)—ભય, આશા, સ્નેહ અને લોભથી પણ ‘કુદેવાગમલિંગિનામ્’ કુદેવ, કુશાસ્ત્ર અને કુચુરુને ‘પ્રણામં’ ઉત્તમ અંગથી—નમસ્કારથી નમસ્કાર ‘વિનયં ચૈવ’ અને હસ્તાંજલિ, પ્રશંસાદિ-રૂપ (હાથ જોડીને નમસ્કાર કરવારૂપ, પ્રશંસાદિનાં વચન કહેવારૂપ) તેમનો વિનય ‘ન કુર્યુઃ’ કરવાં જોઈ એ નહિ. અહીં ‘ચ’ શબ્દ ‘અપિ’ના અર્થમાં છે.

ભાવાર્થઃ—શુદ્ધ (નિર્મળ), પચીસ ઢોષ રહિત, સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવે રાજાદિના ભયના કારણે, કોઈ આર્થિક આશાના કારણે, મિત્રાદિ પ્રત્યેના સ્નેહને કારણે, યા પૈસાના અતિ લોભના કારણે પણ કુદેવ, કુશાસ્ત્ર અને કુલિંગીઓને (ખોટા વેશધારી ગુરુઓને) પ્રણામ કરવા જોઈ એ નહિ; તેમનો વિનય—સત્કાર કરવો જોઈ એ નહિ.

વિશેષ

શ્રીકૃષ્ણપાહુડ ગાથા દર માં કહ્યું છે કે—

“ જે કોઈ લજ્જા, ભય અને મોટાઈથી પણ કૃત્સિત દેવ-ધર્મ-લિંગને વંદન કરે છે તે મિથ્યાદષ્ટિ છે. ”^૧

“...માટે જે મિથ્યાત્વનો ત્યાગ કરવા ઇચ્છે છે, તે પ્રથમથી જ કુદેવ-કુધર્મ અને કુગુરુનો ત્યાગી થાય. સમ્યક્ત્વના પચીસ મળદોષોના ત્યાગમાં પણ મૂઠદષ્ટિ વાછ અનાયતનમાં પણ તેનો જ ત્યાગ કરાવ્યો છે. માટે તેનો અવશ્ય ત્યાગ કરવો. ”

“ વળી કુદેવાદિના સેવનથી જે મિથ્યાત્વભાવ થાય છે, તે હિંસાદિ પાપોથી પણ મહાન પાપ છે, કારણ કે એના ફળમાં નિગોદ-નરકાદિ પર્યાય પ્રાપ્ત થાય છે. ત્યાં અનંત કાળ સુધી મહા સંકટ પામે છે તથા સમ્યગ્જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ પણ મહાદુર્લભ થઈ જાય છે. ”

“ માટે હે ભવ્ય ! કિંચિત્ માત્ર લોભ વા ભયથી પણ એ કુદેવાદિનું સેવન ન કર, કારણ કે તેનાથી અનંત કાળ સુધી મહા દુઃખ સહન કરવું પડે છે, માટે એવો મિથ્યાત્વભાવ કરવો યોગ્ય નથી. જૈન ધર્મમાં તો એવી આમ્નાય છે કે પહેલાં મોટું પાપ છોડાવી, પછી નાનું પાપ છોડાવવામાં આવે છે. તેથી તે મિથ્યાત્વને સાત વ્યસનાદિથી પણ મહાન પાપ જાણી પહેલાં છોડાવ્યું છે. ”

“ માટે જે પાપના ફળથી ડરતો હોય તથા પોતાના આત્માને દુઃખ-સમુદ્રમાં ડુબાડવા ન ઇચ્છતો હોય, તે જીવ આ મિથ્યાત્વ પાપને અવશ્ય છોડો. નિંદા-પ્રશંસાદિના વિચારથી શિથિલ થવું યોગ્ય નથી. ”^૨

પ્રશ્ન :—કોઈ તત્ત્વશ્રદ્ધાનીને એ કુગુરુ-સેવનથી કેવી રીતે મિથ્યાત્વ થયું ?

ઉત્તર :—જેમ શીલવતી સ્ત્રી પોતાના ભર્તારની માફક પરપુરુષની સાથે રમણ-ક્રિયા સર્વથા કરે નહિ, તેમ તત્ત્વશ્રદ્ધાની પુરુષ સુગુરુની માફક કુગુરુને નમસ્કારાદિ ક્રિયા સર્વથા કરે નહિ, કારણ કે તે જીવાદિ તત્ત્વોનો શ્રદ્ધાની થયો છે, તેથી ત્યાં રાગાદિનો નિષેધ કરવાની શ્રદ્ધા કરે છે. વીતરાગભાવને શ્રેષ્ઠ માને છે; તેથી જેનામાં વીતરાગતા હોય એવા ગુરુને જ ઉત્તમ જાણી નમસ્કારાદિ કરે છે પણ જેનામાં રાગાદિક

૧. કુચ્છયદેવં ધર્મં કુચ્છયલિંગં ય વંદણ જોદુ ।

લજ્જાભયગારવદો, મિચ્છાદિટ્ટી હવે સો હુ ॥ ૧૨ ॥

૨. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક ગુજરાતી આવૃત્તિ પૃષ્ઠ ૧૬૧, અધ્યાય. ૬.

નનુ મોક્ષમાર્ગસ્ય રત્નત્રયરૂપત્વાત્ કસ્માદર્શનસ્યૈવ પ્રથમતઃ સ્વરૂપાભિધાનં કૃતમિત્યાહ—

**દર્શનં જ્ઞાનચારિત્રાત્સાધિમાનમુપાશ્નુત્વે ।
દર્શનં કર્ણધારં તન્મોક્ષમાર્ગે પ્રચક્ષતે ॥ ૩૧ ॥**

હોય તેને નિષેધ્ય જાણી નમસ્કાર કદી પણ કરે નહિ. ૧૧૧

ભાવાર્થ:—મિથ્યાત્વ તે મૂળ પાપ છે. મિથ્યાત્વના પ્રભાવથી બીજા સ્વર્ગ સુધીના દેવો એકેન્દ્રિયમાં ઊપજે છે. અનંતાનંતકાળ ત્રસ-સ્થાવરોમાં પરિભ્રમણ કરતા ફરે છે.

આરમા સ્વર્ગ સુધીના દેવો પણ મિથ્યાત્વના પ્રભાવથી પંચેન્દ્રિય તિર્યચોમાં ઊપજે છે.

માટે મિથ્યાત્વભાવ મહા અનર્થકારી જાણી, સમ્યક્ત્વમાં જ યત્ન કરવો યોગ્ય છે. (સદાસુખદાસજી કૃત ટીકા, પાનું-૫૮ સસ્તી પ્રથમાળા.)

ગાથા ૨૮ સમ્યગ્દર્શનના માહાત્મ્યની છે, તેના અનુસંધાનમાં ગાથા ૨૯ સમ્યગ્દષ્ટિના શુભભાવની છે. અને ત્યાર પછીની ગાથા ૩૦ થી ૪૧ સુધીની બધી ગાથાઓ સમ્યગ્દર્શનનો મહિમા બતાવે છે. સમ્યગ્દષ્ટિને તેની ભૂમિકા પ્રમાણે શુદ્ધિ સાથે અશુદ્ધિ હોય છે અને તે અશુદ્ધિમાં શુભભાવની મુખ્યતા હોય છે. ૩૦.

મોક્ષમાર્ગ તે રત્નત્રયસ્વરૂપ છે, તે પછી સૌથી પ્રથમ સમ્યગ્દર્શનના જ સ્વરૂપનું કથન કેમ કર્યું તે કહે છે—

મોક્ષમાર્ગમાં સમ્યગ્દર્શનની મુખ્યતા

શ્લોક ૩૧

અન્વયાર્થ:—[દર્શનમ્] સમ્યગ્દર્શન [જ્ઞાનચારિત્રાત્] જ્ઞાન અને ચારિત્ર કરતાં [સાધિમાનમ્ ઉપાશ્નુત્વે] અધિક છે (ઉત્તમ છે, ઉત્કૃષ્ટ છે) [તતઃ] તેથી [દર્શનમ્] સમ્યગ્દર્શન [મોક્ષમાર્ગે] મોક્ષમાર્ગમાં [કર્ણધારમ્] કર્ણધાર (એવરિથો) [પ્રચક્ષતે] કહેવાય છે.

૧. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક ગુજરાતી આવૃત્તિ પૃષ્ઠ ૧૯૮, અધ્યાય. ૬.

‘દર્શન’ કર્તુ ‘ઉપાશ્નુતે’ પ્રાપ્નોતિ । કં? ‘સાધિમાનં’ સાધુત્વમુત્કૃષ્ટત્વં વા । કસ્માત્ ? જ્ઞાનચારિત્રાત્ । યતશ્ચ સાધિમાનં તસ્માદર્શનમુપાશ્નુતે । ‘તત્’ તસ્માત્ । ‘મોક્ષમાર્ગે’ રત્નત્રયાત્મકે ‘દર્શનં કર્ણધારં’ પ્રધાનં પ્રચક્ષતે । યથૈવ હિ કર્ણધારસ્ય નૌસ્વેવટકસ્ય કૈવર્તકસ્યાધીના સમુદ્રપરતીરગમને નાવઃ પ્રવૃત્તિઃ તથા સંસારસમુદ્રપર્યંત-

ટીકા:—‘દર્શનં’ સમ્યગ્દર્શન (કર્તા) ‘ઉપાશ્નુતે’ પ્રાપ્ત છે. કેને? ‘સાધિમાનં’-સમીચીનપણાને-ઉત્કૃષ્ટપણાને. કેનાથી? ‘જ્ઞાનચારિત્રાત્’-જ્ઞાન અને ચારિત્રથી (અર્થાત્ સમ્યગ્દર્શન તે સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્ર કરતાં ઉત્કૃષ્ટતાને પ્રાપ્ત છે.) ‘તત્’-તેથી ‘મોક્ષમાર્ગે’ રત્નત્રયાત્મક મોક્ષમાર્ગમાં ‘દર્શનં કર્ણધારં’ સમ્યગ્દર્શન કર્ણધાર અથવા પ્રધાન ‘પ્રચક્ષતે’ કહેવાય છે. કર્ણધાર (ખેવટિયા)ની નૌકાની જેમ; અર્થાત્ જેમ સમુદ્રમાં ખીજે કાંઠે જવામાં નૌકાની (નાવની) પ્રવૃત્તિ તેના ચલાવનાર ખેવટિયાને આધીન છે, તેમ સંસાર-સમુદ્રને પાર કરવામાં મોક્ષમાર્ગરૂપ નાવની પ્રવૃત્તિ સમ્યગ્દર્શનરૂપ કર્ણધારને (ખેવટિયાને) આધીન છે.

ભાવાર્થ:—જેમ નાવની પ્રવૃત્તિ તેના ચલાવનાર ખેવટિયાને આધીન છે, અર્થાત્ નાવને સમુદ્રના અન્ય તટે લઈ જવામાં ખેવટિયા જ મુખ્ય છે, તેમ સંસાર-સમુદ્રને પાર કરવામાં મોક્ષમાર્ગરૂપી નૌકાની (નાવની) પ્રવૃત્તિ સમ્યગ્દર્શનરૂપી ખેવટિયાને આધીન હોય છે. તેથી મોક્ષમાર્ગમાં સમ્યગ્દર્શન જ મુખ્ય (ઉત્કૃષ્ટ) છે, અર્થાત્ જ્ઞાન અને ચારિત્રથી સમ્યક્ત્વની ઉત્તમતા છે.

વિશેષ

પં. દોલતરામજીએ ‘છઠાળા’માં કહ્યું છે કે—

મોક્ષમહલકી પરથમ સીઠી, યા વિન જ્ઞાન ચરિત્રા ।

સમ્યક્તા ન લહૈ, સો દર્શન ધારો ભવ્ય પવિત્રા ॥ (ઠાળા ૩-૧૭.)

“સમ્યગ્દર્શન જ મોક્ષ-મહેલની પ્રથમ સીડી છે. તે વિના જ્ઞાન અને ચારિત્ર મિથ્યા હોય છે. તે સમ્યક્ (સાચાં) બનાતાં નથી માટે હે ભવ્ય! પવિત્ર સમ્યગ્દર્શનને ધારણ કરો.”

વળી કહ્યું છે કે—

ત્રીલોક તિહુંકાલ માંહિ નહિં, દર્શન સૌ સુખકારી ।

સકલ ધરમકો મૂલ યહી, ઇસ વિન કરની દુઃખકારી ॥ (૩-૧૬)

ગમને સમ્યગ્દર્શનકર્ણધારાધીના મોક્ષમાર્ગનાવઃ પ્રવૃત્તિઃ ॥ ૩૧ ॥

ત્રણ લોક, ત્રણ કાળમાં સમ્યગ્દર્શન જેવી સુખકારી બીજી કોઈ વસ્તુ નથી; તે સર્વ ધર્મોતું મૂળ છે. એના વિના ધર્મના નામે થતી બધી ક્રિયા દુઃખકારી છે.

પ્રસ્તુત શ્લોક ૩૧ દર્શાવે છે કે શ્રાવકને પાંચમા ગુણસ્થાનકે અંશે નિશ્ચય મોક્ષમાર્ગ હોય છે, કેમકે તેને જઘન્ય રતનત્રયરૂપ મોક્ષમાર્ગ ન હોય તો તેને સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર હોઈ શકે નહિ.

વળી તે ત્રણેમાં સમ્યગ્દર્શનની ઉત્કૃષ્ટતા બતાવવા માટે આચાર્યે મૂળ શ્લોકમાં 'સાધિમાન' અને 'કર્ણધાર' શબ્દો વાપર્યા છે અને ટીકાકારે તેને માટે 'ઉત્કૃષ્ટ' અને 'પ્રધાન' શબ્દોનો ઉપયોગ કર્યો છે.

ભગવાન કુંકુંદાચાર્યે પણ શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા ૬ માં સમ્યગ્દર્શનને મોક્ષમાર્ગમાં 'પ્રધાન' કહ્યું છે.

પ્રધાન કહેવાતું કારણ એ છે કે સંસારમુદ્રને પાર કરવા માટે સમ્યગ્દર્શનરૂપી કર્ણધારને આધીન મોક્ષમાર્ગરૂપી તૌકાની (નાવની) પ્રવૃત્તિ થઈ શકે છે. તેથી સમ્યગ્દર્શનરૂપી કર્ણધાર વિના મોક્ષમાર્ગરૂપી તૌકા કેમ ચાલી શકે? ન જ ચાલી શકે.

વળી શ્રાવકને પોતાને સમ્યગ્દર્શન થયું છે એવી જાણ ન હોય તો તે મોક્ષમાર્ગી કેવી રીતે હોઈ શકે? માટે સિદ્ધ થયું કે સમ્યગ્દર્શનની જાણ શ્રાવકને અવશ્ય હોય જ છે.

કરણાનુયોગના શાસ્ત્રમાં પણ કહ્યું છે કે સમ્યગ્દર્શન વિના સાચો સંયમ હોઈ શકે નહિ.

શ્રી ધવલ પુસ્તક ૧, પૃષ્ઠ ૧૪૪, શ્લોક ૪ની ટીકામાં લખ્યું છે કે—

“સંયમન કરવાને સંયમ કહે છે. સંયમનું આ પ્રકારનું લક્ષણ કરવાથી દ્રવ્ય-યમ અર્થાત્ ભાવચારિત્રશૂન્ય દ્રવ્યચારિત્ર, સંયમ હોઈ શકતો નથી. કારણ કે સંયમ શબ્દમાં ત્રહણ કરવામાં આવેલા 'સં' શબ્દથી તેનું નિરાકરણ કરી દીધું છે.”

“પૃષ્ઠ ૩૬૯ માં પણ અભેદની અપેક્ષાએ પર્યાયનું પર્યાયીરૂપથી કથન કયું છે. 'સમ્' ઉપસર્ગ સમ્યક્ અર્થના વાચી છે, તેથી સમ્યગ્દર્શન અને સમ્યગ્જ્ઞાનપૂર્વક 'ચતાઃ' અર્થાત્ જેઓ અહિરંગ અને અંતરંગ આસ્રવોથી વિરત છે તેમને સંયત કહે છે.”

(શ્રી ધવલ પુસ્તક ૧, પૃષ્ઠ ૩૬૯ શ્લોક ૧૨૩ ની ટીકા)

વળી ધવલ પુસ્તક ૧૩ પૃષ્ઠ ૨૮૮ માં શંકા-સમાધાન દ્વારા કહ્યું છે કે—

શંકાઃ—ચારિત્રથી શ્રુતજ્ઞાનની પ્રધાનતા ક્યા કારણથી છે ?

નનુ ચાસ્યોત્કૃષ્ટત્વે ાસદ્દે કર્ણધારત્વં સિદ્ધયતિ તચ્ચ કુતઃ સિદ્ધમિત્યાહ—

**વિદ્યાવૃત્તસ્ય સંભૂતિસ્થિતિવૃદ્ધિફલોદયાઃ ।
ન સમ્યક્ત્વે સમ્યક્ત્વે બીજાભાવે તરોસ્વિ ॥ ૩૨ ॥**

‘સમ્યક્ત્વેઽસતિ’ અવિદ્યમાને । ‘ન સન્તિ’ । કે તે ? સંભૂતિસ્થિતિવૃદ્ધિફલોદયાઃ । કસ્ય ? વિદ્યાવૃત્તસ્ય । અયમર્થઃ—વિદ્યાયા મતિજ્ઞાનાદિરૂપાયાઃ વૃત્તસ્ય ચ સામાયિકાદિચારિત્રસ્ય યા સંભૂતિઃ પ્રાદુર્ભાવઃ, સ્થિતિરિયથાવત્પદાર્થપરિચ્છેદકત્વેન કર્મનિર્જરાદિ-

સમાધાનઃ—કારણ કે શ્રુતજ્ઞાન વિના ચારિત્રની ઉત્પત્તિ હોતી નથી, તેથી ચારિત્રની અપેક્ષાએ શ્રુતજ્ઞાનની પ્રધાનતા છે.

આથી સ્પષ્ટ છે કે જેમ સમ્યક્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રમાં સમ્યક્દર્શનની પ્રધાનતા છે તેમ ચારિત્રથી શ્રુતજ્ઞાનની પ્રધાનતા છે. ૩૧.

તેનું (સમ્યક્દર્શનનું) ઉત્કૃષ્ટપણું સિદ્ધ થતાં તેનું કર્ણધારપણું (ખેવટિયાપણું) સિદ્ધ થાય છે તો તે (ઉત્કૃષ્ટતા) કેવી રીતે સિદ્ધ છે તે કહે છે—

ભોક્ષમાર્ગમાં સમ્યક્દર્શનના ઉત્કૃષ્ટપણાનું કારણ

શ્લોક ૩૨

અન્વયાર્થઃ—[બીજાભાવે] બીજા વિના [તરોઃ] વૃક્ષની [સંભૂતિસ્થિતિવૃદ્ધિ-ફલોદયાઃ ઇવ] ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ, વૃદ્ધિ અને ફલોત્પત્તિ જેમ [ન સન્તિ] હોતાં નથી તેમ, [સમ્યક્ત્વે અસતિ] સમ્યક્ત્વ વિના [વિદ્યાવૃત્તસ્ય] સમ્યક્જ્ઞાન અને સમ્યક્-ચારિત્રની (ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ, વૃદ્ધિ અને ફલોત્પત્તિ) [ન સન્તિ] હોઈ શકતી નથી.^૧

ટીકાઃ—‘સમ્યક્ત્વે અસતિ’ સમ્યક્ત્વ વિના ‘ન સન્તિ’ હોતાં નથી. શું તે ? ‘સંભૂતિસ્થિતિવૃદ્ધિફલોદયાઃ’ ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ, વૃદ્ધિ અને ફળની ઉત્પત્તિ. કોની ? ‘વિદ્યાવૃત્તસ્ય’ વિદ્યા (જ્ઞાન) અને ચારિત્રની. તેનો અર્થ આ છે—મતિજ્ઞાનાદિરૂપ વિદ્યાની (જ્ઞાનની) અને ચારિત્રની અર્થાત સામાયિકાદિ ચારિત્રની જે ઉત્પત્તિ (પ્રાદુર્ભાવ), સ્થિતિ અર્થાત યથાર્થપણે પદાર્થના પરિચ્છેદકપણાથી અને કર્મનિર્જરાદિના હેતુપણાથી

૧. જુઓ દર્શનપાઠક ગાથા ૧૭ અને ૧૧.

હેતુત્વેન ચાવસ્થાનં, વૃદ્ધિરુત્પન્નસ્ય પરતર ઉત્કર્ષઃ ફલોદયો દેવાદિપૂજાયાઃ સ્વર્ગાપ-
વર્ગાદેશ્ચ ફલસ્યોત્પત્તિઃ । કસ્યાભાવે કસ્યેવ તે ન સ્યુરિત્યાહ-બીજાભાવે તરોરિવ
બીજસ્ય મૂલકારણસ્યાભાવે યથા તરોસ્તે ન સન્તિ તથા સમ્યક્ત્વસ્યાપિ મૂલકારણ-

અવસ્થાન-૨૬૫ તે, વૃદ્ધિ અર્થાત્ ઉત્પન્ન થયેલાનો અધિકતર ઉત્કર્ષ, ફળની ઉત્પત્તિ
અર્થાત્ દેવાદિની પૂજા દ્વારા સ્વર્ગ-ભોક્ષાદિરૂપ ફળની ઉત્પત્તિ, કોના અભાવમાં, કોની
જેમ તે ન હોઈ શકે? તે કહે છે.

‘બીજાભાવે તરોરિવ’ બીજાના-મૂળકારણના અભાવમાં જેમ વૃક્ષનાં તે (ઉત્પત્તિ,
સ્થિતિ, વૃદ્ધિ અને ફલોદય) હોતાં નથી, તેમ મૂળ કારણભૂત સમ્યક્ત્વના અભાવમાં
પણ સમ્યક્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્રનાં તે (ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ, વૃદ્ધિ અને ફળની પ્રાપ્તિ)
હોતાં નથી.

ભાવાર્થઃ—જેમ મૂળકારણ બીજા વિના વૃક્ષની ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ, વૃદ્ધિ અને
ફલોદય હોતી નથી, તેમ ભોક્ષામાર્ગમાં મૂળકારણ સમ્યક્દર્શન વિના સમ્યક્જ્ઞાન અને
સમ્યક્ચારિત્રની ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ (અર્થાત્ પદાર્થનું યથાર્થ જ્ઞાન અને કર્મનિર્જરા
આદિનું કારણપણું), વૃદ્ધિ અને ફલોદય (અર્થાત્ દેવોની પૂજ્યતાથી સ્વર્ગ-ભોક્ષાદિની
પ્રાપ્તિ) હોઈ શકતાં નથી. સમ્યક્દર્શનથી જ જ્ઞાન અને ચારિત્ર સમ્યક્પણાને પામે છે,
તેથી તે ત્રણેમાં સમ્યક્દર્શન જ ઉત્કૃષ્ટ છે, સૌથી ઉત્તમ છે.

વિશેષ

ભોક્ષામાર્ગમાં સમ્યક્દર્શનની પ્રધાનતા સંબંધી શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યે ‘શ્રી
પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય’માં કહ્યું છે કે—

“એ ત્રણેમાં (સમ્યક્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રમાં) પ્રથમ સઘળા પ્રયત્નથી સમ્યક્-
દર્શનનો સારી રીતે આશ્રય કરવો જોઈએ (તેનો અંગીકાર કરવો જોઈએ), કારણ કે તે
હોતાં જ જ્ઞાન સમ્યક્જ્ઞાન અને ચારિત્ર સમ્યક્ચારિત્ર થાય છે.”

“સમ્યક્ત્વ વિના અગિયાર અંગ સુધી ભણે તોપણ તે અજ્ઞાન નામ પામે.
વળી મહાપ્રતાદિકનું સાધન કરી, અંતિમ ત્રૈવેક સુધીના બંધયોગ્ય વિશુદ્ધ પરિણામ
કરે તોપણ અસંયમ નામ પામે. પણ સમ્યક્ત્વ સહિત જે કાંઈપણ બાણપણું હોય તે
બધું સમ્યક્જ્ઞાન નામ પામે અને જે થોડા પણ ત્યાગરૂપ પ્રવર્તે તો સમ્યક્ચારિત્ર

૧. તત્રાદૌ સમ્યક્ત્વં સમુપાશ્રયણીયમ્ખિલ્લયત્નેન ।

તસ્મિન્ સત્યેવ યતો ભવતિ જ્ઞાનં ચારિત્રં ચ ॥ ૨૧ ॥ (પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ૨૧ ૩૨૧)

ભૂતસ્યાભાવે વિદ્યાવૃત્તસ્યાપિ તે ન સન્તીતિ ॥ ૩૨ ॥

નામ પામે. જેમ અંક સહિત શૂન્ય હોય તે પ્રમાણમાં આવે (સંખ્યાની ગણતરીમાં આવે), અંક વિના શૂન્ય શૂન્ય જ રહે; તેમ સમ્યક્ત્વ વિના જ્ઞાન અને ચારિત્ર વ્યર્થ જ છે. માટે પહેલાં સમ્યક્ત્વ અંગીકાર કરી, પછી ખીલું સાધન કરવું.”^૧

વળી શ્રી ગુણભદ્રાચાર્યે ‘આત્માનુશાસન’માં કહ્યું છે કે—

“(સમ્યક્ત્વ વિના) શમ (કષાયની મંદતા), બોધ (જ્ઞાન), વૃત્ત (તેર પ્રકારનું દુર્ધર ચારિત્ર) અને તપ (ઘોર તપ)—એ પુરુષને પાપાણની જેમ ભારરૂપ છે, પરંતુ તે જ (શમાદિ) સમ્યક્ત્વ સહિત હોય તે મહામણિ (ચિન્તામણિ)ની જેમ પૂજ્યતાને પ્રાપ્ત થાય છે.”

“સમ્યક્ત્વસહિત અલ્પ શમભાવ, અલ્પ જ્ઞાન, અલ્પ ચારિત્ર અને અલ્પ તપભાવથી જીવ કલ્પવાસી ઇન્દ્રાદિકોમાં ઊપજી જન્મ-મરણ રહિત પરમાત્મપદને પામે છે (પ્રાપ્ત કરે છે). અને સમ્યક્ત્વ વિના બહુ શમભાવ, અગિયાર અંગ સુધીનું બહુ જ્ઞાન, બહુ ઉજ્જવળ ચારિત્ર અને ઘોર તપક્રિયા—જે કષાયની મંદતા હોય તે—ભવનવાસી, વ્યન્તર, જ્યોતિષી તથા અલ્પ ઋદ્ધિધારી કલ્પવાસી દેવમાં ઊપજી ફરીથી ચતુર્ગતિરૂપ સંસારમાં પરિભ્રમણ કરે છે. તેથી સમ્યક્ત્વ સહિત જ શમ, જ્ઞાન, ચારિત્ર અને તપ જીવને આત્મકલ્યાણરૂપ છે.”^૨

દંસળમૂલો ઘમ્મો—સમ્યક્દર્શન એ ધર્મનું મૂળ છે. (દર્શનપાહુડ ગાથા-૨) અને ચારિત્રં સ્વલુ ઘમ્મો—સમ્યક્ચારિત્ર એ ખરેખર ધર્મ છે. (પ્રવચનસાર ગાથા-૭) સમ્યક્દર્શનરૂપી મૂળ વિના સમ્યક્ચારિત્રરૂપી વૃક્ષ ફાલીફળી શકે જ નહિ, કારણ કે મૂલં નાસ્તિ કુતઃ શાસ્ત્રા—મૂળ જ ન હોય તે થડ, શાખા વગેરે ક્યાંથી હોય? ન જ હોય.

“જે દર્શનથી ભ્રષ્ટ છે તે ભ્રષ્ટ છે, દર્શનથી ભ્રષ્ટ થયેલાને નિર્વાણની પ્રાપ્તિ થતી નથી. જે ચારિત્રથી ભ્રષ્ટ છે તે સિદ્ધિને પ્રાપ્ત કરે છે, પરંતુ જે દર્શનથી ભ્રષ્ટ

૧. શ્રી પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ગુજરાતી અનુવાદ શ્લોક ૨૧નો ભાવાર્થ. જુઓ, દર્શનપાહુડ ગાથા ૪-૫.

૨. શમબોધવૃત્તતપસા પાષાણસ્યૈવ ગૌરવં પુંસઃ ।

પૂજ્યં મહામણેરિવ તદેવ સમ્યક્ત્વ સંયુક્તમ્ ॥ ૧૫ ॥

(આત્માનુશાસન શ્લોક ૧૫ અને ભાવાર્થ)

यतश्च सम्यग्दर्शनसम्पन्नो गृहस्थोऽपि तदसम्पन्नान्मुनेरुत्कृष्टतरस्ततोऽपि
सम्यग्दर्शनमेवोत्कृष्टमित्याह—

થયેલો છે તે સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી શકતો નથી.^૧

જો વૃક્ષનાં મૂળનો નાશ કરવામાં આવે તો વૃક્ષનાં થડ, ડાળાં, પાંદડાં વગેરે થોડા સમય પછી સૂકાઈને નાશ પામે છે, તેમ સમ્યગ્દર્શનના અભાવમાં સંયમ પાળવા છતાં તે નિષ્ફળ જાય છે.^૨ પણ મૂળને સુરક્ષિત રાખી થડ, ડાળાં વગેરે કાપી નાખવામાં આવે તો તે વૃક્ષ ફરીથી વૃદ્ધિ પામી પલ્લવિત આદિ થાય છે, તેમ જો સમ્યગ્દર્શનરૂપી મૂળ સુરક્ષિત હોય તો ચારિત્રથી ભ્રષ્ટ થયેલો પુરુષ ફરીથી ચારિત્ર ગ્રહણ કરી સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરે છે.

સમ્યગ્દર્શન ઉત્કૃષ્ટ અને કર્ણધાર હોવાથી તે પ્રથમ ધારણ કરવું જોઈએ. તે ચોથા ગુણસ્થાને પ્રાપ્ત થાય છે. અને શ્રાવકનું ચારિત્ર પાંચમા ગુણસ્થાને ધારણ કરી શકાય છે, તેથી પાંચમા ગુણસ્થાન યોગ્ય ચારિત્ર-ક્રિયા પહેલી અને સમ્યગ્દર્શન ભવિષ્યમાં પ્રાપ્ત થાય તેવી સમજણ અને માન્યતા જૈનતત્ત્વથી વિરુદ્ધ છે.

“...કોઈ જીવ એવું માને છે કે-જાણવામાં શું છે, કંઈક કરીશું તો ફળ પ્રાપ્ત થશે. એવું વિચારીને તેઓ પ્રત-તપાદિ ક્રિયાના જ ઉદ્ધમી રહે છે, પણ તત્ત્વ-જ્ઞાનનો ઉપાય કરતા નથી. હવે તત્ત્વજ્ઞાન વિના મહાપ્રતાદિકનું આચરણ પણ મિથ્યા-ચારિત્ર નામ જ પામે છે તથા તત્ત્વજ્ઞાન થતાં કંઈ પણ પ્રતાદિક ન હોય તોપણ તે અસંયત સમ્યગ્દષ્ટિ નામ પામે છે, માટે પહેલાં તત્ત્વજ્ઞાનનો ઉપાય કરવો, પછી કષાય ઘટાડવા અર્થે બાહ્ય સાધન કરવાં.”

શ્રી યોગેન્દ્રદેવ કૃત શ્રાવકાચારમાં કહ્યું છે કે—

दंसणभूमिह बाहिरा जिय वयरुक्ख ण होति ।

અર્થ:—હે જીવ! આ સમ્યગ્દર્શન ભૂમિ વિના પ્રતરૂપ વૃક્ષ ન થાય, માટે સમ્યગ્દર્શન પ્રથમ પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ.^૩ ૩૨.

કારણ કે સમ્યગ્દર્શનયુક્ત ગૃહસ્થ પણ તેનાથી (સમ્યગ્દર્શનથી) અસંપન્ન—રહિત મુનિથી ઉત્કૃષ્ટ છે, તે કારણથી પણ સમ્યગ્દર્શન જ ઉત્કૃષ્ટ છે એમ કહે છે—

૧. दंसण भट्टा भट्टा दंसण भट्टस्स णत्थि णिव्वाणं ।

सिज्झंति चरियभट्टा दंसण भट्टा ण सिज्झंति ॥ ૩ ॥ (दर्शनपाहुड गाथा ૩)

૨. જુઓ ચારિત્રપાહુડ ગાથા ૧૦.

૩. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક ગુજરાતી આવૃત્તિ પૃષ્ઠ ૨૪૨, અધ્યાય ૭.

**गृहस्थो मोक्षमार्गस्थो निर्मोहो नैव मोहवान् ।
अनगारो गृही श्रेयान् निर्मोहो मोहिनो मुनेः ॥ ३३ ॥**

‘નિર્મોહો’ દર્શનપ્રતિબંધકમોહનીયકર્મરહિતઃ સદર્શનપરિણત इत्यर्थः इत्थंभूतो गृहस्थो मोक्षमार्गस्थो भवति । ‘अनगारो’ यतिः । पुनः ‘नैव’ मोक्षमार्गस्थो भवति । किंविशिष्टः ? ‘मोहवान्’ दर्शनमोहोपेतः । मिथ्यात्वपरिणत इत्यर्थः । यत एवं ततो गृही गृहस्थो । यो निर्मोहः स ‘श्रेयान्’ उत्कृष्टः । कस्मात् ? मुनेः । कथंभूतात् ?

સમ્યક્દર્શનની ઉત્કૃષ્ટતાનું ઉદાહરણ સહિત ધીજી કારણ.

શ્લોક ૩૩

અન્યથાર્થઃ—[નિર્મોહ] દર્શનમોહ સહિત (સમ્યક્દષ્ટિ) [ગૃહસ્થ] ગૃહસ્થ [મોક્ષમાર્ગસ્થ] મોક્ષમાર્ગમાં સ્થિત છે, કિન્તુ [મોહવાન્] દર્શનમોહસહિત (મિથ્યાદષ્ટિ દ્રવ્યલિંગી) [અનગારઃ] મુનિ [મોક્ષમાર્ગસ્થ] મોક્ષમાર્ગમાં સ્થિત [ન પવ] નથી જ. તેથી [મોહિતઃ] મિથ્યાત્વી (દ્રવ્યલિંગી) [મુનેઃ] મુનિ કરતાં [નિર્મોહઃ] મિથ્યાત્વરહિત (સમ્યક્દષ્ટિ) [ગૃહી] ગૃહસ્થ [શ્રેયાન્] શ્રેષ્ઠ છે.

ટીકાઃ—‘નિર્મોહો’ દર્શનના (સમ્યક્દર્શનના) પ્રતિબંધક મોહનીય કર્મથી રહિત, સમ્યક્દર્શનરૂપ પરિણત એવો ગૃહસ્થ મોક્ષમાર્ગમાં સ્થિત છે, પરંતુ ‘અનગારો’ યતિ (મુનિ) પણ ‘નૈવ’ મોક્ષમાર્ગમાં સ્થિત નથી જ. કેવો મુનિ? ‘મોહવાન્’ દર્શનમોહ યુક્ત-મિથ્યાત્વરૂપ પરિણત એવો. તેથી જ ગૃહસ્થ નિર્મોહ (દર્શનમોહ રહિત) છે તે ‘શ્રેયાન્’ ઉત્કૃષ્ટ છે. કોનાથી? મુનિથી. કેવા (મુનિથી)? ‘મોહિનો’ દર્શનમોહ સહિત (મુનિથી).

ભાવાર્થઃ—દર્શનમોહ વિનાનો-અર્થાત્ સમ્યક્ત્વ સહિત ગૃહસ્થ તો મોક્ષમાર્ગમાં છે, મોક્ષ તરફ જઈ રહ્યો છે, પણ મોહવાન (મિથ્યાદષ્ટિ) અણગાર (મુનિ) મોક્ષમાર્ગી નથી, તે તો સંસારના માર્ગે જઈ રહ્યો છે.

જેને મોહ અર્થાત્ મિથ્યાત્વ નથી એવો અસંયત સમ્યક્દષ્ટિ મોક્ષમાર્ગી છે કારણ કે સાત-આઠ દેવ-મનુષ્યના ભવ ગ્રહણ કરી નિયમથી તે મોક્ષ જશે, પણ મુનિવ્રતધારી મિથ્યાદષ્ટિ સાધુ થયો છે તોપણ મરીને ભવનત્રયાદિકમાં ઊપજી સંસારમાં જ પરિભ્રમણ કરશે.

‘મોહિનો’ દર્શનમોહયુક્તાત્ ॥ ૩૩ ॥

શ્રાવક ગૃહસ્થ પંચમ ગુણસ્થાનવર્તી છે અને સમ્યગ્દર્શન સહિત મુનિ મિથ્યાદષ્ટિ હોવાથી પ્રથમ ગુણસ્થાનવર્તી છે. મિથ્યાદષ્ટિ મુનિથી સમ્યગ્દષ્ટિ ગૃહસ્થ શ્રેષ્ઠ છે. —એ કારણથી પણ સમ્યગ્દર્શન સર્વોત્કૃષ્ટ છે.

વિશેષ

શ્રી કૃદકુંદાચાર્યે દર્શનપાહુડમાં કહ્યું છે કે—

જે સમ્યગ્દર્શનથી ભ્રષ્ટ છે તે ભ્રષ્ટ છે, કારણ કે તે સંસારમાં પરિભ્રમણ કર્યા જ કરે છે, અનંતકાળે પણ નિર્વાણને પામતો નથી; પરંતુ જે સમ્યગ્દર્શન યુક્ત છે પણ ચારિત્રથી ભ્રષ્ટ થયો છે તે દેવ-મનુષ્યના થોડાક ભવ કરી નિયમથી નિર્વાણ પામે છે.

“અસંયત-દેશસંયત સમ્યગ્દષ્ટિને કષાયોની પ્રવૃત્તિ તો છે, પરંતુ શ્રદ્ધાનમાં તેને કોઈ પણ કષાય કરવાનો અભિપ્રાય નથી અને દ્રવ્યલિંગીને શુભ કષાય કરવાનો અભિપ્રાય હોય છે, શ્રદ્ધાનમાં તેને ભલો જાણે છે, માટે શ્રદ્ધાન અપેક્ષાએ અસંયત સમ્યગ્દષ્ટિથી પણ તેને અધિક કષાય છે.

“વળી દ્રવ્યલિંગીને યોગોની પ્રવૃત્તિ શુભરૂપ ઘણી હોય છે અને અઘાતિ કર્મોમાં પુણ્ય-પાપ બંધનો ભેદ શુભ-અશુભ યોગોને અનુસારે છે, માટે તે અંતિમ ઐવેચક સુધી પહોંચે છે. પણ એ કાંઈ કાર્યકારી નથી, કારણ કે અઘાતિ કર્મ કાંઈ આત્મગુણનાં ઘાતક નથી. તેના ઉદ્યથી ઊંચાં-નીચાં પદ પામે તો તેથી શું થયું? એ તો બાહ્ય સંયોગો માત્ર સંસારદશાના સ્વાંગ છે અને પોતે તો આત્મા છે, માટે આત્મગુણનાં ઘાતક જે ઘાતિકર્મ છે તેનું હીનપણું કાર્યકારી છે. હવે ઘાતિકર્મોનો બંધ બાહ્ય પ્રવૃત્તિ અનુસાર નથી પણ અંતરંગ કષાય અનુસાર છે, તેથી જ દ્રવ્યલિંગીની અપેક્ષાએ અસંયત વા દેશસંયત સમ્યગ્દષ્ટિને ઘાતિકર્મોનો બંધ થોડો છે. દ્રવ્યલિંગીને તો સર્વ ઘાતિયાં કર્મોનો બંધ ઘણી સ્થિતિ-અનુભાગ સહિત હોય છે, ત્યારે અસંયત-દેશસંયત સમ્યગ્દષ્ટિને મિથ્યાત્વ અને અનંતાનુબંધી આદિ કર્મોનો બંધ તો છે જ નહિ, તથા બાકીની પ્રકૃતિઓનો બંધ હોય છે પણ તે અલ્પસ્થિતિ-અનુભાગ સહિત હોય છે.

“દ્રવ્યલિંગીને ગુણશ્રેણિ નિર્જરા કદી પણ થતી નથી, ત્યારે સમ્યગ્દષ્ટિને કોઈ વેળા થાય છે તથા દેશ-સકળ સંયમ થતાં નિરંતર થાય છે, માટે તે મોક્ષમાગી થયો

યત એવં તતઃ—

ન સમ્યક્ત્વસમં કિંચિત્ત્રૈકાલ્યે ત્રિજગત્યપિ ।

શ્રેયોઽશ્રેયશ્ચ મિથ્યાત્વસમં નાન્યત્તનૂમૃતામ્ ॥ ૩૪ ॥

‘તનૂમૃતાં’ સંસારિણાં । ‘સમ્યક્ત્વસમં’ સમ્યક્ત્વેન સમં તુલ્યં । ‘શ્રેયઃ’ શ્રેષ્ઠમુત્તમોપકારકં । ‘કિંચિત્’ ‘અન્યવસ્તુ નાસ્તિ । યતસ્તસ્મિન્ સતિ ગૃહસ્થોઽપિ યતેરપ્યુત્કૃષ્ટતાં પ્રતિપદ્યતે । કદા તન્નાસ્તિ ? ‘ત્રૈકાલ્યે’ અતીતાનાગતવર્તમાનકાલત્રયે । તસ્મિન્ ક્વ તન્નાસ્તિ ? ‘ત્રિજગત્યપિ’ આસ્તાં તાવન્નિયતક્ષેત્રાદૌ તન્નાસ્તિ અપિતુ ત્રિજગત્યપિ ત્રિભુવનેઽપિ । તથા ‘અશ્રેયો’ અનુપકારકં । મિથ્યાત્વસમં કિંચિદન્યન્નાસ્તિ । યતસ્ત-

છે. એટલા માટે દ્રવ્યલિંગી મુનિને શાસ્ત્રમાં અસંયત-દેશસંયત સમ્યગ્દષ્ટિથી હીન કહ્યો છે.²...” ૩૩.

તેથી—

સમ્યગ્દર્શનની ઉત્કૃષ્ટતાનું અન્ય કારણ

શ્લોક ૩૪

અન્યથાર્થઃ—[ત્રૈકાલ્યે] ત્રણે કાળમાં અને [ત્રિજગતિ] ત્રણ લોકમાં [તનૂમૃતામ્] દેહધારી જીવોને [સમ્યક્ત્વસમમ્] સમ્યક્ત્વ સમાન [કિંચિત્] કોઈ [અન્યત્] અન્ય [શ્રેયઃ] શ્રેયરૂપ-ઉપકારક [ન] નથી, [ચ] અને [મિથ્યાત્વસમમ્] મિથ્યાત્વસમાન [કિંચિત્] કોઈ [અન્યત્] અન્ય [અશ્રેયઃ] અકલ્યાણકારક-અનુપકારક [ન] નથી.

ટીકાઃ—‘તનૂમૃતાં’ સંસારી જીવોને ‘સમ્યક્ત્વસમં’ સમ્યક્ત્વસમાન ‘શ્રેયઃ’ શ્રેષ્ઠ-ઉત્તમ ઉપકારક ‘કિંચિત્’ કોઈ અન્ય વસ્તુ નથી, કારણ કે તેની (સમ્યક્ત્વની) હયાતીમાં (સદ્ભાવમાં) ગૃહસ્થ પણ મુનિથી ઉત્કૃષ્ટતા પ્રાપ્ત કરે છે. ક્યારે તે (ઉત્કૃષ્ટ) નથી ? ‘ત્રૈકાલ્યે’ ભૂતકાળ, ભવિષ્યકાળ અને વર્તમાનકાળ-એ ત્રણે કાળમાં. તે કાળે તે ક્યાં ઉત્કૃષ્ટ નથી ? ‘ત્રિજગતિઃ’ નિયત ક્ષેત્રાદિમાં તે ઉત્કૃષ્ટ નથી. એ વાત તો જવા દો, પરંતુ ત્રણ લોકમાં પણ-ત્રણ ભુવનોમાં પણ (તે ઉત્કૃષ્ટ નથી) અને ‘અશ્રેયો’ મિથ્યાત્વસમાન અનુપકારક કોઈ અન્ય નથી, કારણ કે મિથ્યાત્વના સદ્ભાવમાં પ્રત અને

૧. અન્યદ્વસ્તુ ઘ૦ ।

૨. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક ગુજરાતી આવૃત્તિ, અધ્યાય ૭, પૃષ્ઠ ૨૫૨.

ત્સદ્ભાવે યતિરપિ વ્રતસંયમસમ્પન્નો ગૃહસ્થાદપિ તદ્વિપરીતાદપકૃષ્ટતાં વ્રજતીતિ ॥ ૩૪ ॥

इतोऽपि सदृशनमेव ज्ञानचारित्राभ्यामुत्कृष्टमित्याह—

[આર્યાગીતિહ્નદઃ]

सम्यग्दर्शनशुद्धा नारकतियेङ्गनपुंसकस्त्रीत्वानि ।

दुष्कुलविकृताल्पायुर्दग्दितांच व्रजन्ति नाप्यव्रतिकाः ॥ ૩૫ ॥

સંયમથી યુક્ત મુનિ પણ, ગૃહસ્થથી પણ, દર્શનની વિપરીતતાને લીધે નીચી દશાને પ્રાપ્ત થાય છે.

ભાવાર્થઃ—ત્રણ કાળ અને ત્રણ લોકમાં સમ્યક્ત્વ સમાન કોઈ પદાર્થ સંસારી જીવોને કલ્યાણકારી નથી; અર્થાત ઇન્દ્ર, અહમિન્દ્ર, ભુવનેન્દ્ર, ચક્રી, નારાયણ, બલભદ્ર અને તીર્થંકરાદિક સમસ્ત ચેતન પદાર્થો અને મણિ-મંત્ર, ઔષધાદિક સમસ્ત અચેતન પદાર્થો સમ્યક્ત્વ સમાન ઉપકારક નથી, કારણ કે તેના સદ્ભાવમાં અપ્રતી ગૃહસ્થ પણ દ્રવ્યલિંગી મુનિ કરતાં ઉત્તમ ગણાય છે. વળી અપ્રતી સમ્યગ્દષ્ટિ દેવ-મનુષ્યના થોડાક ભવ કરી—અર્થાત સ્વર્ગાદિકનાં સુખ ભોગવી, નિયમથી ભોક્ષ પામે છે; અને મિથ્યાત્વ સમાન કોઈ પદાર્થ જીવને અકલ્યાણકારી નથી, કારણ કે તેના સદ્ભાવમાં મહાવ્રતધારી દ્રવ્યલિંગી મુનિ પણ અપ્રતી સમ્યગ્દષ્ટિ ગૃહસ્થથી હીન મનાય છે.

વળી હોલતરામજી કૃત 'છઠાળા' માં કહ્યું છે કે—

तीनलोक तिहुंकालमांहि नहि दर्शन सौ सुखकारी ।

सकल धरमको मूल यही इस विन करनी दुःखकारी ॥ (छहठाला ૩/૧૬)

ત્રણ લોક અને ત્રણ કાળમાં સમ્યક્ત્વ સમાન અન્ય કોઈ સુખકારી નથી, તે સર્વ ધર્મોતું મૂળ છે, તેના વિના સર્વ જ્ઞાન, વ્રત, ક્રિયા-બધું વૃથા છે અને દુઃખતું કારણ છે.

તેથી ભોક્ષમાર્ગમાં સમ્યક્ત્વની જ ઉત્તમતા છે. ૩૪.

આથી પણ સમ્યગ્દર્શન જ જ્ઞાન અને ચારિત્રથી ઉત્કૃષ્ટ છે એમ કહે છે—

सम्यग्दष्टि एव कथां कथां उपजतो नथी ?

સ્ત્યો ૧૦ ૩૫

અન્વયાર્થઃ—[સમ્યગ્દર્શનશુદ્ધાઃ] સમ્યગ્દર્શનથી શુદ્ધ (સમ્યગ્દષ્ટિ) જીવો

‘સમ્યગ્દર્શનશુદ્ધા’ સમ્યગ્દર્શનં શુદ્ધં નિર્મલં યેષાં તે । સમ્યગ્દર્શનલાભાત્પૂર્વં બદ્ધા-
યુષ્કાન્ વિહાય અન્યે ‘ન વ્રજન્તિ’ ન પ્રાપ્નુવન્તિ । કાનિ । ‘નારકતિર્યઙ્નપુંસકસ્ત્રીત્વાનિ’ ।
ત્વશ્ચબ્દઃ પ્રત્યેકમભિસમ્બધ્યતે નારકત્વં તિર્યક્ત્વં નપુંસકત્વં સ્ત્રીત્વમિતિ । ન કેવલમે-
તાન્યેવ ન વ્રજન્તિ કિન્તુ ‘દુષ્કુલવિકૃતાલ્પાયુર્દરિદ્રતાં ચ’ । અત્રાપિ તાશ્ચબ્દઃ પ્રત્યેકમભિ-
સમ્બધ્યતે યે નિર્મલસમ્યક્ત્વાઃ તે ન ભવાન્તરે દુષ્કુલતાં દુષ્કુલે ઉત્પત્તિં વિકૃતતાં કાણકું-
ઠાદિરૂપવિકારં અલ્પાયુષ્કતામન્તર્મુહૂર્તાઘાયુષ્કોત્પત્તિં, દરિદ્રતાં દારિદ્રચોપેતકુલોત્પત્તિં ।
કથંભૂતા અપિ ઇતત્સર્વં ન વ્રજન્તિ । ‘અવ્રતિકા અપિ’ અણુવ્રતરહિતા અપિ ।

[અવ્રતિકાઃ] પ્રત રહિત હોવા છતાં પણ [નારકતિર્યઙ્નપુંસકસ્ત્રીત્વાનિ] નારકપણાને,
તિર્યંચપણાને, નપુંસકપણાને અને સ્ત્રીપણાને તથા [દુષ્કુલવિકૃતાલ્પાયુર્દરિદ્રતામ્]
નીચ-કુલીનતાને, શરીરની બેડાળતાને, અદ્વપાયુતાને અને દરિદ્રતાને [ન વ્રજન્તિ]
પ્રાપ્ત કરતા નથી. (અર્થાત્ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો પ્રતરહિત હોવા છતાં નારકી, તિર્યંચ,
નપુંસક અને સ્ત્રીમાં ઊપજતા નથી, નીચ કુલમાં જન્મતા નથી તથા તેમને શરીરની
વિકલાંગતા, અદ્વપાયુતા અને દરિદ્રતા પ્રાપ્ત થતી નથી.)

ટીકા:—‘સમ્યગ્દર્શનશુદ્ધાઃ’ જેમનું સમ્યગ્દર્શન શુદ્ધ અર્થાત્ નિર્મળ છે તે
(જીવો) અર્થાત્ સમ્યગ્દર્શનની પ્રાપ્તિ પહેલાં જેમનાં આયુનો બંધ થઈ ગયો હોય
તે સિવાયના બીજા (જીવો) ‘ન વ્રજન્તિ’ પ્રાપ્ત કરતા નથી. શુ (પ્રાપ્ત કરતા નથી?)
‘નારકતિર્યઙ્નપુંસકસ્ત્રીત્વાનિ’-‘ત્વ’ શબ્દનો સંબંધ પ્રત્યેક સાથે છે—જેમકે ‘નારકત્વં’
નારકપણું, ‘તિર્યક્ત્વં’ તિર્યંચપણું, ‘નપુંસકત્વં’ નપુંસકપણું અને ‘સ્ત્રીત્વં’-સ્ત્રીપણું
એ (સર્વને પ્રાપ્ત કરતા નથી). ફક્ત તેમને જ પ્રાપ્ત કરતા નથી, એટલું જ નહિ
પરંતુ ‘દુષ્કુલ વિકૃતાલ્પાયુર્દરિદ્રતાં ચ’-અહીં પણ ‘તા’ શબ્દનો પ્રત્યેક સાથે સંબંધ
છે. જે શુદ્ધ-નિર્મળ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો છે તેઓ બીજા ભવમાં ‘દુષ્કુલતાં’ ખરાબ
કુળમાં-નીચ કુળમાં જન્મવું, ‘વિકૃતતાં’ કાણા-કુબડા આદિ કુરૂપને પામવું,
‘અદ્વપાયુષ્યતાં’ અદ્વપ આયુષ્યનું-અંતર્મુહૂર્ત આદિ આયુષ્યનું-પામવું, ‘દરિદ્રતાં’
ગરીબ કુળમાં જન્મવું—એ સર્વને પણ પ્રાપ્ત કરતા નથી—નીચ કુળમાં જન્મતા નથી,
કુબડાં આદિ કુરૂપને પામતાં નથી, અદ્વપ આયુષ્યને પામતાં નથી અને ગરીબ કુળમાં
જન્મતા નથી.) કેવા હોવા છતાં તે સર્વને પ્રાપ્ત કરતા નથી? ‘અવ્રતિકા અપિ’
અણુવ્રત રહિત હોવા છતાં તે પ્રાપ્ત કરતા નથી.

ભાવાર્થ:—સમ્યગ્દષ્ટિ મર્યા પછી નારકી, તિર્યંચ, નપુંસક, સ્ત્રી, નીચ કુળવાન,
વિકલાંગી, અદ્વપ આયુષી અને દરિદ્ર—એ આઠ રૂપ થતો નથી; પરંતુ સમ્યગ્દર્શનની

પ્રાપ્તિ પહેલાં જો કોઈ આગળની ગતિના આયુનો બંધ થઈ જાય (આ આયુબંધની પૂર્વે જ સમ્યક્ત્વ છૂટી જાય) તો તેમાં પણ ઉત્પન્ન થઈ શકે છે, કિન્તુ સમ્યક્ત્વના પ્રભાવથી ત્યાં પણ એટલી વિશેષતા થઈ જાય છે, કે સાતમા નરકનો આયુબંધ કર્યો હોય તો તે પ્રથમ નરકનો નારકી થાય, એકેન્દ્રિય નિગોદનો આયુબંધ કર્યો હોય તો તે ઉત્તમ ભોગભૂમિમાં પંચેન્દ્રિય તિર્યચ થાય, લઘ્વપર્યાપ્તક મનુષ્યનો આયુબંધ કર્યો હોય તો તે ઉત્તમ ભોગભૂમિનો મનુષ્ય થાય, વ્યંતરાદિક નીચ દેવોનો આયુબંધ કર્યો હોય તો તે કલ્પવાસી મહર્ષિક દેવ થાય, અન્ય સ્થાનોમાં ઊપજે નહિ.

‘ છઠાળા ’માં ૩/૧૬ માં કહ્યું છે કે—

“ પ્રથમ નરક વિન પદ્મ ભૂ જ્યોતિષ, વાન ભવનપંડ નારી,
થાવર વિકલત્રય પશુમેં નહિ, ઉપજત સમક્ ધારી.”

સમ્યક્દષ્ટિ જીવ પ્રથમ નરક સિવાય (નરકાયુના બંધ પછી સમ્યક્ત્વ પામે તો) બાકીના છ નરકોમાં, જ્યોતિષી, વ્યંતર અને ભવનવાસી દેવોમાં, નપુંસકની પર્યાયમાં, સ્ત્રી પર્યાયમાં, સ્થાવર જીવોમાં, એ ઇન્દ્રિય, ત્રણ ઇન્દ્રિય અને ચાર ઇન્દ્રિય જીવોમાં તથા પશુની પર્યાયમાં ઉત્પન્ન થતો નથી.

વળી અપ્રતી સમ્યક્દષ્ટિને એકતાલીસ કર્મપ્રકૃતિઓનો નવીન બંધ થતો નથી.
(જુઓ, ગોમ્મટસાર-કર્મકાણ્ડ ગાથા ૯૫-૯૬)

વિશેષ

આ ગાથામાં સમ્યક્દર્શન સાથે ‘ શુદ્ધ ’ વિશેષણ છે અને તેનો અર્થ ટીકાકારે ‘ નિર્મળ ’ કર્યો છે. તેથી તે શ્રદ્ધા ગુણનો શુદ્ધ પર્યાય છે.

અહીં શુદ્ધ નિશ્ચય નયનો વિષય શુદ્ધ પર્યાય છે. સમ્યક્દર્શન શુદ્ધ કહો, નિર્મળ કહો, પવિત્ર કહો કે નિશ્ચય સમ્યક્દર્શન કહો—તે એક જ છે.

તેથી સિદ્ધ થાય છે કે એથા ગુણસ્થાનમાં અપ્રતી હોવા છતાં તેને નિશ્ચય સમ્યક્દર્શન હોય છે.

એવા નિશ્ચય સમ્યક્દર્શન સાથે એથા ગુણસ્થાનમાં સાચા દેવ-શાસ્ત્ર-ગુરુની વ્યવહાર શ્રદ્ધા હોય છે, પરંતુ તે શ્રદ્ધાગુણનો પર્યાય નથી; પણ તે ચારિત્રગુણને

શુભ ઉપયોગ રૂપ પર્યાય છે. (જુઓ, શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા ૧૫૭ અને તેની ટીકા).^૧

વ્યવહાર સમ્યક્દર્શન તે શુભાશુભ હોવાથી બંધનું કારણ છે અને નિશ્ચય સમ્યક્દર્શન શુદ્ધ પર્યાય હોવાથી સંવર-નિર્જરાનું કારણ છે, તેથી ઉપરોક્ત એકતાલીસ પ્રકૃતિઓનો બંધ થતો નથી, તેનો સંવર થાય છે.

વળી અપ્રતી સમ્યક્દષ્ટિ નરકાદિને પ્રાપ્ત કરતો નથી, તેનું કારણ એ છે કે મિથ્યાદષ્ટિને જેવા અનન્તાનુબંધી તીવ્ર કષાયો હોય છે, તેવા તીવ્ર કષાયો તેને હોતા નથી. તેને આર્ત અને રૌદ્ર પરિણામ થાય છે, પણ મિથ્યાદષ્ટિની જેમ તેઓ તેને તિર્યંચ કે નરકગતિનું કારણ થતા નથી, કારણ કે 'નિજ શુદ્ધાત્મા જ પ્રહણ કરવા યોગ્ય છે'—એવી ભાવના તેને નિરંતર વર્તે છે.

બૃહદ્ દ્રવ્યસંબ્રહ્મ ગાથા ૪૮ની સંસ્કૃત ટીકામાં કહ્યું છે કે—

“.....આર્તધ્યાન તારતમ્યતાથી મિથ્યાદષ્ટિ ગુણસ્થાનથી પ્રમત્ત ગુણસ્થાન સુધીના જીવોને હોય છે. આ આર્તધ્યાન, જે કે મિથ્યાદષ્ટિ જીવોને. તિર્યંચ ગતિના બંધનું કારણ થાય છે,^૨ તથાપિ જે જીવને સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્તિની પહેલાં તિર્યંચ આયુનો બંધ થઈ ચૂક્યો હોય તે સિવાય અન્ય સમ્યક્દષ્ટિને તે આર્તધ્યાન તિર્યંચગતિનું કારણ થતું નથી.

શંકા :—સમ્યક્દષ્ટિને આર્તધ્યાન તિર્યંચગતિનું કારણ કેમ થતું નથી ?

ઉત્તર :—કારણ કે 'નિજ શુદ્ધાત્મા જ પ્રહણ કરવા યોગ્ય છે'—એવી વિશિષ્ટ ભાવનાના બળથી સમ્યક્દષ્ટિ જીવોને તિર્યંચ ગતિના કારણભૂત સંકલેશ પરિણામોનો અભાવ હોય છે.

૩રૌદ્રધ્યાન મિથ્યાદષ્ટિથી પાંચમા ગુણસ્થાન સુધીના જીવોને હોય છે. તે

૧. જાણે જિનોને જેહ, શ્રદ્ધે સિદ્ધને અણુગારને,

જે સાનુકંપ જીવે પ્રતિ, ઉપયોગ છે શુભ તેહને. ૧૫૭.

૨. તદ્વિરત-દેશવિરત-પ્રમત્તસંયતાનામ્ । (શ્રી પ્રવચનસાર)

જુઓ—તત્ત્વાર્થસૂત્ર અધ્યાય ૬, સૂત્ર ૩૪.

૩. ....રૌદ્રમવિરત દેશવિરતયોઃ ।

(તત્ત્વાર્થસૂત્ર અધ્યાય ૬, સૂત્ર ૩૫)

યદ્યેતત્સર્વં ન વ્રજન્તિ તર્હિ ભવાન્તરે કીદૃશાસ્તે ભવન્તીત્યાહ—

ઓજસ્તેજોવિદ્યાવીર્યયશોવૃદ્ધિવિજયવિભવસનાથાઃ ।

માહાકુલા મહાર્થા માનવતિલકા ભવન્તિ દર્શનપૂતાઃ ॥ ૩૬ ॥

‘દર્શનપૂતાઃ’ દર્શનેન પૂતાઃ પવિત્રિતાઃ । દર્શનં વા પૂતં પવિત્રં યેષાં તે । ‘ભવન્તિ’ । ‘માનવતિલકાઃ’ માનવાનાં મનુષ્યાણાં તિલકા મળ્ડનીભૂતા મનુષ્યપ્રધાના इत्यર્થઃ । પુનરપિ કથંભૂતા इत्याહ ‘ઓજ’ इत्याદિ ઓજ ઉત્સાહઃ તેજઃ પ્રતાપઃ કાન્તિર્વા, વિદ્યા

મિથ્યાદષ્ટિ જીવોને નરક ગતિનું કારણ છે, છતાં પણ જે જીવે સમ્યક્ત્વની પહેલાં નરકાયુનો બંધ કરી લીધો હોય, તેના સિવાય અન્ય સમ્યક્દષ્ટિઓને એ રૌદ્રધ્યાન નરક ગતિનું કારણ થતું નથી.

પ્રશ્નઃ—સમ્યક્દષ્ટિને રૌદ્રધ્યાન નરકગતિનું કારણ કેમ થતું નથી?

ઉત્તરઃ—કારણ કે સમ્યક્દષ્ટિઓને ‘નિજ શુદ્ધાત્મ તત્ત્વ જ ઉપાદેય છે’—એવા વિશિષ્ટ ભેદજ્ઞાનના બળથી નરકગતિના કારણભૂત તીવ્ર સંકલેશ પરિણામોનો અભાવ હોય છે.” ૩૫.

જે (સમ્યક્દષ્ટિ જીવો) એ બધાને (નારકી આદિ અવસ્થાને) પ્રાપ્ત કરતા નથી તો અન્ય ભવમાં તેઓ કેવા હોય છે—કેવા થાય છે? તે કહે છે—

સમ્યક્દષ્ટિ ળીજ્ઞ ભવમાં મહાપુરુષ બને છે

શ્લોક ૩૬

અ-વચાર્થઃ—[દર્શનપૂતાઃ] શુદ્ધ સમ્યક્દષ્ટિ જીવો (સમ્યક્ત્વથી શુદ્ધ-પવિત્ર થયેલા જીવો) [ઓજસ્તેજોવિદ્યાવીર્યયશોવૃદ્ધિવિજયવિભવસનાથાઃ] ઉત્સાહ, પ્રતાપ (કાંતિ), વિદ્યા, બલ, કીર્તિ, ઉન્નતિ, વિજય અને સંપત્તિ સહિત [માહાકુલાઃ] ઉચ્ચ કુળવાળા [ચ] અને [મહાર્થાઃ] મહાપુરુષાર્થોના સાધક [માનવતિલકા] મનુષ્યોમાં શિરોમણિ [ભવન્તિ] થાય છે.

ટીકાઃ—‘દર્શનપૂતાઃ’ જેઓ સમ્યક્દર્શનથી પવિત્ર છે એવા અર્થાત જેમનું સમ્યક્દર્શન પવિત્ર (શુદ્ધ) છે એવા શુદ્ધ સમ્યક્દષ્ટિ જીવો, ‘માનવતિલકાઃ’ મનુષ્યોના તિલક-શોભારૂપ થાય છે—મનુષ્યોમાં પ્રધાન (મુખ્ય) થાય છે. વળી શુદ્ધ સમ્યક્દષ્ટિ જીવો કેવા છે તે કહે છે—‘ઓજ’ ઇત્યાદિ, ‘ઓજસૂ’ ઉત્સાહ, ‘તેજઃ’ પ્રતાપ (કાન્તિ),

સહજા અહાર્યાં ચ બુદ્ધિઃ, વીર્યં વિશિષ્ટં સામર્થ્યં, યશો વિશિષ્ટા રૂયાતિઃ વૃદ્ધિઃ કલત્રપુત્ર-
પૌત્રાદિસમ્પત્તિઃ, વિજયઃ પરાભિભવેનાત્મનો ગુણોત્કર્ષઃ, વિભવો ધનધાન્યદ્રવ્યાદિ-
સમ્પત્તિઃ, એતૈઃ સનાથા સહિતાઃ । તથા 'માહાકુલા' મહચ્ચ તત્ કુલં ચ માહાકુલં તત્ર
ભવાઃ । 'મહાર્થા' મહાન્તોઽર્થા ધર્માર્થકામમોક્ષલક્ષણા યેષામ્ ॥ ૩૬ ॥

'વિદ્યા' સહજ અહાર્યાં (અતિશયરૂપ) બુદ્ધિ, 'વીર્યં' વિશિષ્ટ બલ-સામર્થ્ય, 'યશો' વિશિષ્ટ ખ્યાતિ, 'વૃદ્ધિઃ' સ્ત્રી-પૌત્રાદિરૂપ સંપત્તિ, 'વિજયઃ' પરના પરાભવથી પોતાના ગુણોનો ઉત્કર્ષ અને 'વિભવઃ' ધન, ધાન્ય, દ્રવ્યાદિ સંપત્તિ—એ સર્વથી યુક્ત છે જેઓ એવા તથા 'માહાકુલાઃ' જેઓ ઉચ્ચ કુળમાં ઉત્પન્ન થાય છે એવા અને 'મહાર્થાઃ' જેમને ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષરૂપ મહાન અર્થો સાધ્ય છે એવા (અર્થાત્ જેઓ ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષના સાધક છે એવા)—સમ્યક્દષ્ટિ જીવો મનુષ્યના તિલક થાય છે.

ભાવાર્થઃ—શુદ્ધ સમ્યક્દષ્ટિ જીવો (મરીને) ઉત્સાહ, પ્રતાપ, કાંતિ, બળ, વિદ્યા, કીર્તિ, ઉન્નતિ, વિજય અને સંપત્તિ સહિત ઉચ્ચ કુળવાન અને ધર્મ-અર્થાદિ પુરુષાર્થોના સાધક મનુષ્યોના શિરોમણિ-રાજ થાય છે.

વિશેષ

સમ્યક્દષ્ટિને શુદ્ધતાની સાથે સહચરરૂપે શુભભાવ પણ હોય છે. તે શુભભાવને અહીં વ્યવહારધર્મ સમજવો. તેના ફળરૂપે તેને લક્ષ્મી વગેરેનો સંયોગ થાય છે, પરંતુ તેને પુણ્યભાવનું કે તેના ફળરૂપ સંયોગી પદાર્થનું સ્વામિત્વ હોતું નથી, શ્રદ્ધામાં-અભિપ્રાયમાં તેનો સ્વીકાર નથી.

ચારિત્રની નબળાઈના કારણે તેનું સંયોગી પદાર્થ તરફ લક્ષ જાય છે, પરંતુ તે સંયોગી ભાવની સાથે પણ તે એકતા કરતો નથી, તેથી મોક્ષનો પુરુષાર્થ ચાલુ રાખી, તે બધાનો અભાવ કરી મોક્ષ પ્રાપ્ત કરે છે. તેનું નામ ધર્મ-અર્થ-કામ અને મોક્ષનો પુરુષાર્થ છે એમ સમજવું. આ દષ્ટિએ જ સમ્યક્દષ્ટિ જીવોને 'માહાર્થાઃ' અર્થાત્ ધર્મ-અર્થ-કામ અને મોક્ષના સાધક કહ્યા છે.

જેમ ખેડૂત અનાજ માટે ખેતી કરે છે, પરંતુ તેને અનાજ સાથે અનાયાસે ખડની (વાસની) પણ પ્રાપ્ત થાય છે, તેમ સમ્યક્દષ્ટિને મોક્ષ માટે પુરુષાર્થ વચ્ચે સહજપણે-અનાયાસે ચક્રવર્તીપદાદિ પુણ્યની સામગ્રી મળ્યા વગર રહેતી નથી. (જીઓ, પરમાત્મપ્રકાશ ગાથા ૬૧, સંસ્કૃત ટીકા, અધ્યાય ૨ અને બૃહદ્ દ્રવ્યસંગ્રહ (હિન્દી))

તથા ઇન્દ્રપદમપિ સમ્યગ્દર્શનશુદ્ધા એવ પ્રાપ્નુવન્તીત્યાહ—

**અષ્ટગુણપુષ્ટિતુષ્ટા દૃષ્ટિ વિશિષ્ટાઃ પ્રકૃષ્ટશોભાજુષ્ટાઃ ।
અમરાપ્સરસાં પરિષદિ ચિરં રમન્તે જિનેન્દ્રમક્તાઃ સ્વર્ગે ॥ ૩૭ ॥**

ગાથા ૩૮, પૃષ્ઠ ૧૫૧; (ગુજરાતી) પૃષ્ઠ ૧૮૧.)

આ પ્રકારની ભોક્ષમાર્ગની સ્થિતિ ચોથા ગુણસ્થાનથી છઠ્ઠા ગુણસ્થાન સુધી હોય છે, આ દર્શાવવા માટે દીકાકારે સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવોને 'માહાર્થાઃ' કહ્યા છે.

વળી આ ગાથાથી એ ફલિત થાય છે કે-સમ્યગ્દૃષ્ટિ ભોક્ષમાર્ગી છે અને તે ભોક્ષમાર્ગની શરૂઆત ચોથા ગુણસ્થાનથી થાય છે. આના સમર્થનમાં પં. શ્રી દૌલતરામજીએ પણ 'છઠાળા'ના ૩/૫ માં કહ્યું છે કે—

મધ્યમ અંતર આતમ હૈં જ્ઞે, દેશવ્રતી અનગારી,
જઘન કહે અવિરત સમદૃષ્ટિ, તીનોં શિવમગચારી. ૩/૫.

ભાવાર્થઃ—દેશવ્રતી અર્થાત્ પંચમ ગુણસ્થાનવર્તી શ્રાવક અને અનગારી અર્થાત્ છઠ્ઠા ગુણસ્થાનવર્તી મુનિ-અને મધ્યમ અંતરાતમા છે અને ચોથા ગુણસ્થાનવર્તી અવિરત સમ્યગ્દૃષ્ટિ જઘન્ય અંતરાતમા છે. આ ત્રણે અંતરાતમાઓ ભોક્ષમાર્ગી છે. જો ભોક્ષમાર્ગ ચોથા ગુણસ્થાનથી શરૂ થતો ન હોય તો અવિરત સમ્યગ્દૃષ્ટિને પડિતજ ભોક્ષમાર્ગી કેમ કહે? ૩૬.

તથા ઇન્દ્રપદને પણ સમ્યગ્દર્શનથી શુદ્ધ (થયેલા) જીવો જ પ્રાપ્ત કરે છે એમ કહે છે—

શુદ્ધ સમ્યગ્દૃષ્ટિની ઇન્દ્રપદની પ્રાપ્તિ

શ્લોક ૩૭

અન્વયાર્થઃ—[દૃષ્ટિવિશિષ્ટાઃ] શુદ્ધ સમ્યગ્દૃષ્ટિ સહિત [જિનેન્દ્રમક્તાઃ] જિનેન્દ્રના ભક્ત જીવો [સ્વર્ગે] સ્વર્ગમાં [અષ્ટગુણપુષ્ટિતુષ્ટાઃ] આઠ ઋદ્ધિઓની પૂર્ણતાથી સંતુષ્ટ અને [પ્રકૃષ્ટશોભાજુષ્ટાઃ] વિશેષ શોભા (સુંદરતા)થી યુક્ત થઈને [અમરાપ્સરસાં] દેવો અને અપ્સરાઓની [પરિષદિ] સભામાં [ચિરમ્] લાંબાકાળ સુધી [રમન્તે] રમે છે.

યે 'દૃષ્ટિવિશિષ્ટાઃ' સમ્યગ્દર્શનોપેતા । 'જિનેન્દ્રમક્તાઃ' પ્રાણિનસ્તે 'સ્વર્ગે' ।
'અમરાપ્સરસાં પરિષદિ'—દેવદેવીનાં સભાયાં । 'ચિરં' બહુતરં કાલં । 'રમન્તે'
ક્રીડન્તિ । કથંભૂતાઃ ? અષ્ટગુણપુષ્ટિતુષ્ટાઃ' અષ્ટગુણા અણિમા, મહિમા, લઘિમા,
પ્રાપ્તિઃ, પ્રાકામ્યં, ઈશિત્વં, વશિત્વં, કામરૂપિત્વમિત્યેતલ્લક્ષણાસ્તે ચ પુષ્ટિઃ
સ્વશરીરાવયવાનાં સર્વદોષચિત્ત્વં તેષાં વા પુષ્ટિઃ પરિપૂર્ણત્વં તયા તુષ્ટાઃ સર્વદા
પ્રમુદિતાઃ । તથા 'પ્રકૃષ્ટશોભાજુષ્ટા' इतरदेवेभ्यः प्रकृष्टा उत्तमा शोभा तया
जुष्टा सेविताः इन्द्राः सन्त इत्यर्थः ॥ ૩૭ ॥

તથા ચક્રવર્તિત્વમપિ ત એવ પ્રાપ્નુવન્તીત્યાહ—

ટીકા:—'જ્યેષ્ઠો 'દૃષ્ટિવિશિષ્ટાઃ' સમ્યગ્દર્શન સહિત 'જિનેન્દ્રમક્તાઃ' જિનેન્દ્રના
ભક્તો છે તેજ્યો 'અમરાપ્સરસામ્ પરિષદિ' દેવ-દેવીઓની સભામાં 'ચિરં' લાંબા કાળ
સુધી 'રમન્તે' રમે છે-ક્રીડા કરે છે. કેવા થઈને? 'અષ્ટગુણપુષ્ટિતુષ્ટાઃ' આઠ ગુણો-
અર્થાત્ અણિમા, મહિમા, લઘિમા, પ્રાપ્તિ, પ્રાકામ્ય, ઇશિત્વ, વશિત્વ અને કામરુ-
પિત્વ—એ ૩૫ આઠ ઋદ્ધિઓ-તેમની પૂર્ણતાથી સંતુષ્ટ અર્થાત્ સર્વદા પ્રમુદિત
(આનંદિત) અથવા તે આઠ ઋદ્ધિઓ ૩૫ ગુણોથી તેમના શરીરના અવયવોની સર્વદા
પુષ્ટિ-વૃદ્ધિ થાય છે, તેનાથી સદા સંતુષ્ટ તથા 'પ્રકૃષ્ટશોભાજુષ્ટાઃ' ખીજા દેવોના કરતાં
ઉત્કૃષ્ટ-ઉત્તમ શોભાયુક્ત થઈને અર્થાત્ અન્ય દેવોથી સેવિત ઇન્દ્રો થઈને.

ભાવાર્થ:—સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ મૃત્યુ પછી સ્વર્ગમાં ઇન્દ્ર પણ થાય છે. ત્યા
અણિમાદિ આઠ ઋદ્ધિઓની પૂર્ણતાથી આનંદિત થઈ વિશેષ સુંદર વૈકલ્પિક શરીર
પ્રાપ્ત કરી, દેવ અને અપ્સરાઓની સભામાં લાંબા સમય સુધી રમે છે અને અન્ય
દેવો તેની સેવા કરે છે.

આ ગાથા સૂચવે છે કે સમ્યક્ત્વની ભૂમિકામાં હેયપુદ્ધિએ કરેલા શુભ
ભાવોના ફલરૂપે ઉપરોક્ત દર્શાવેલી અણિમાદિ આઠ ઋદ્ધિઓની પ્રાપ્તિ થાય છે. સર્વ
સમ્યગ્દૃષ્ટિઓ જિનેન્દ્રના ભક્તો હોય છે. ૩૭.

તથા ચક્રવર્તી પદને પણ તે (શુદ્ધ સમ્યગ્દૃષ્ટિઓ) જ પ્રાપ્ત કરે છે-એમ કહે છે—

૧. દૃષ્ટિવિશિષ્ટાઃ, જિનેન્દ્રમક્તાઃ, સ્વર્ગે અને અમરાપ્સરસાં—એ શબ્દોની સંસ્કૃત ટીકા રહી ગઈ છે.

નવનિધિસપ્તદ્વયરત્નાધીશાઃ સર્વભૂમિપતયશ્ચક્રમ્ ।

વર્તયિતું પ્રભવન્તિ સ્પષ્ટદશઃ ક્ષત્રમૌલિશેખરચરણાઃ ॥ ૩૮ ॥

યે 'સ્પષ્ટદશો' નિર્મલસમ્યક્ત્વાઃ । ત એવ 'ચક્રં' ચક્રરત્નં । 'વર્તયિતું' આત્માધીનતયા તત્સાધ્યનિસ્થિલકાર્યેષુ પ્રવર્તયિતું । 'પ્રભવન્તિ' તે સમર્થા ભવન્તિ । કથંભૂતાઃ ? સર્વ-ભૂમિપતયઃ સર્વાં ચાસૌ ભૂમિશ્ચ ષટ્સ્વખંડપૃથ્વી તસ્યાઃ પતયઃ ચક્રવર્તિનઃ । પુનરપિ કથંભૂતાઃ ? 'નવનિધિસપ્તદ્વયરત્નાધીશા' નવનિધયશ્ચ સપ્તદ્વયરત્નાનિ સપ્તાનાં દ્વયં તેન સંખ્યાતાનિ રત્નાનિ ચતુર્દશ તेषામધીશાઃ સ્વામિનઃ । ક્ષત્રમૌલિશેખરચરણાઃ ક્ષતાદોષાત્ ત્રાયન્તે રક્ષન્તિ પ્રાણિનો યે તે ક્ષત્રા રાજાનસ્તેષાં મૌલયો' મુકુટાનિ તેષુ શેખરા આપીઠાસ્તેષુ ચરણાનિ યેષાં ॥ ૩૮ ॥

સમ્યગ્દષ્ટિ જ ચક્રવર્તીપદને પણ પ્રાપ્ત કરે છે

શ્લોક ૩૮

અન્વયાર્થઃ—[સ્પષ્ટદશઃ] જેઓ નિર્મળ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો છે તેઓ જ [નવનિધિસપ્તદ્વયરત્નાધીશાઃ] નવનિધિ અને ચૌદ રત્નોના સ્વામી થયા થકા તથા [ક્ષત્રમૌલિશેખરચરણાઃ] જેમનાં ચરણોને રાજાઓના મુગટની કલગીઓ સ્પર્શે છે અર્થાત્ જેમનાં ચરણોમાં રાજાઓનાં મસ્તકો ઝૂકે છે એવા [સર્વભૂમિપતયઃ] સમસ્ત ભૂમિના (છ ખંડના) માલિક થયા થકા (અર્થાત્ ચક્રવર્તી થયા થકા) [ચક્રમ્] ચક્ર (અર્થાત્ આજ્ઞા) [વર્તયિતુમ્] વર્તાવવાને (ચલાવવાને) [પ્રભવન્તિ] સમર્થ થાય છે.

ટીકાઃ—જેઓ 'સ્પષ્ટદશો' નિર્મળ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો છે તેઓ જ 'ચક્રં' ચક્રરત્ન 'વર્તયિતુમ્' તેનાથી (ચક્રથી) સાધ્ય સર્વકાર્યોમાં સ્વાધીનપણે પ્રવર્તાવવાને 'પ્રભવન્તિ' સમર્થ થાય છે. કેવા છે તેઓ ? 'સર્વભૂમિપતયઃ' સર્વભૂમિ અર્થાત્ છ ખંડ પૃથ્વીના પતિ (સ્વામી)—અર્થાત્ ચક્રવર્તી છે એવા. વળી કેવા છે ? 'નવનિધિ-સપ્તદ્વયરત્નાધીશાઃ' નવનિધિઓ અને (સંખ્યાએ) ચૌદ રત્નોના સ્વામી છે એવા. 'ક્ષત્રમૌલિશેખરચરણાઃ' ક્ષત એટલે દોષથી જે પ્રાણીઓની રક્ષા કરે તે ક્ષત્રો એટલે રાજાઓ છે, તેમના મુકુટની કલગીઓ જેમનાં ચરણોને સ્પર્શે છે એવા તેઓ છે.

ભાવાર્થઃ—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ નિર્મળ સમ્યક્ત્વના પ્રભાવથી સ્વર્ગથી વ્યવી મનુષ્ય ભવમાં ચક્રવર્તી પણ થાય છે. તે વીશ હજાર દેશોના સમૂહરૂપ પૃથ્વીના

૧. મૌલયો મસ્તકાનિ તેષુ શેખરાણિ મુકુટાનિ તાનિ ચરણેષુ યેષાં ઘૃ ૧ ।

તથા ધર્મચક્રિણોઽપિ સદર્શનમાહાત્મ્યાદ્ ભવન્તીત્યાહ—

અમરાસુરનરપતિભિર્યમધરપતિમિશ્ચ નૂતપાદામ્ભોજાઃ ।

દૃષ્ટ્યા સુનિશ્ચિતાર્થા વૃષચક્રધરા ભવન્તિ લોકશરણ્યાઃ ॥૩૧॥

‘દૃષ્ટ્યા’ સમ્યગ્દર્શનમાહાત્મ્યેન । ‘વૃષચક્રધરા ભવન્તિ’ વૃષો ધર્મઃ તસ્ય ચક્રં વૃષચક્રં તદ્દરન્તિ યે તે વૃષચક્રધરાસ્તીર્થકરાઃ । કિંવિશિષ્ટાઃ ? ‘નૂતપાદામ્ભોજાઃ’ પાદાવૈવામ્ભોજે, નૂતે સ્તુતે પાદામ્ભોજે યેષાં । કૈઃ ? ‘અમરાસુરનરપતિમિઃ’ અમરપતયઃ ઝઘર્વલોકસ્વામિનઃ સૌધર્માદયઃ, અસુરપતયોઽધોલોકસ્વામિનો ધરણેન્દ્રાદયઃ, નરપતયઃ

છ ખંડનો સ્વામી હોય છે અને બધા દેશોમાં પોતાની આજ્ઞા (ચક્ર) પ્રવર્તાવવાને સમર્થ હોય છે. વળી તે બત્રીસ હજાર મુકુટબદ્ધ રાજાઓનો અધિપતિ અને નવનિધિ અને ચૌદ રત્નોનો સ્વામી હોય છે. ૩૮.

તથા સમ્યગ્દર્શનના માહાત્મ્યથી ધર્મચક્રી (તીર્થકર) પણ થાય છે એમ કહે છે—

સમ્યગ્દષ્ટિ તીર્થકર પણ થાય છે

શ્લોક ૩૯

અન્વયાર્થઃ—[દૃષ્ટ્યા] છવ સમ્યગ્દર્શનના માહાત્મ્યથી [અમરાસુરનરપતિમિઃ] દેવેન્દ્ર, ધરણેન્દ્ર અને ચક્રવર્તી દ્વારા [ચ] તેમ જ [યમધરપતિમિઃ] મુનિઓના સ્વામી ગણધરો દ્વારા [નૂતપાદામ્ભોજાઃ] જેમનાં ચરણકમળોની સ્તુતિ કરવામાં આવે છે એવા, [સુનિશ્ચિતાર્થાઃ] જેમને ધર્માદિ પદાર્થોનો સારી રીતે (સંપૂર્ણપણે) નિશ્ચય થયો છે એવા તથા [લોકશરણ્યાઃ] ત્રણ લોકના શરણભૂત એવા [વૃષચક્રધરાઃ] ધર્મચક્રના ધારક તીર્થકરો [ભવન્તિ] થાય છે.

ટીકા:—‘દૃષ્ટ્યા’ સમ્યગ્દર્શનના માહાત્મ્યથી ‘વૃષચક્રધરા ભવન્તિ’-વૃષઃ એટલે ધર્મ-તેનું ચક્ર તે વૃષચક્ર-ધર્મચક્ર, તેને જે ધરે તે ધર્મચક્રના ધારકો-તીર્થકરો થાય છે. તે કેવા છે ? ‘નૂતપાદામ્ભોજાઃ’ પાદ એ જ કમળો-ચરણકમળો જેનાં સ્તવવામાં આવે છે તેવા, કોની દ્વારા (પ્રશંસિત) ? ‘અમરાસુરનરપતિમિઃ’ અમરપતિ એટલે ઝઘર્વલોકના સ્વામી-સૌધર્મ આદિ, અસુરપતિ એટલે અધોલોકના સ્વામી-ધરણેન્દ્ર

૧. નવનિધિ-કાલ, મહાકાલ, પાંડુક, માણવ, શંખ, નૈસર્ગ્ય, પદ્મ, પિંગ અને સર્વરત્ન.

૨. ચૌદ રત્ન-ચક્ર, છત્ર, ખડ્ગ, દંડ, ચૂડામણિ, સેનાપતિ, સમરત્ન, શિલ્પકાર, કાકિણી, ગૃહપતિ, પુરોહિત, અશ્વ, ગજ અને સ્ત્રી.

તિર્યંગલોકસ્વામિનશ્ચક્રવર્તિનઃ । ન કેવલમેતૈરેવ નૂતપાદામ્ભોજાઃ, કિન્તુ 'યમધરપતિ-
મિશ્ચ' યમં વ્રતં ધરન્તિ યે તે યમધરા મુનયસ્તેષાં પતયો ગણધરાસ્તૈશ્ચ । પુનરપિ
કથંભૂતાસ્તે ? 'સુનિશ્ચિતાર્થા' શોભનો નિશ્ચિતઃ પરિસમાપ્તિ ગતોઽર્થો ધર્માદિલક્ષણો
યેષાં । તથા 'લોકશરણ્યાઃ' અનેકવિધદુઃખદાયિભિઃ કર્મારાતિભિરુપદ્રુતાનાં લોકાનાં
શરણે સાધવઃ ॥ ૩૯ ॥

તથા મોક્ષપ્રાપ્તિરપિ સમ્યગ્દર્શનશુદ્ધાનામેવ ભવતીત્યાહ—

આદિ અને નરપતિ એટલે તિર્યંગલોકના (મધ્યલોકના) સ્વામી-ચક્રવર્તીઓ દ્વારા-
ફક્ત તેમના દ્વારા જ (તેમનાં) ચરણકમળો પ્રશંસિત છે એટલું જ નહિ કિન્તુ
'યમધરપતિમિશ્ચ' જે યમ એટલે વ્રતને ધારણ કરે છે તે યમધરો-મુનિઓ, તેમના
પતિ-ગણધરો, તેમના દ્વારા પણ (પ્રશંસિત છે). વળી તેઓ કેવા છે ? 'સુનિશ્ચિતાર્થાઃ'
જેમને ધર્માદિરૂપ અર્થ સારી રીતે નિશ્ચિત થયો છે અર્થાત્ પરિસમાપ્તિએ (પૂર્ણતાએ)
પામ્યો છે, (અર્થાત્ જેમને ધર્માદિ પદાર્થોના સમ્યક્ પ્રકારે સંપૂર્ણપણે નિશ્ચય થયો
છે-શ્રદ્ધાન થયું છે) તેવા તથા 'લોકશરણ્યાઃ' અનેક પ્રકારના દુઃખદાયી કર્મ-શત્રુઓ
દ્વારા ઉપદ્રવ પામેલા લોકોના જેઓ શરણભૂત છે એવા.

ભાવાર્થઃ—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ મૃત્યુ બાદ સમ્યક્ત્વના માહાત્મ્યથી દેવેન્દ્ર, ધરણેન્દ્ર,
ચક્રવર્તી તથા ગણધરો દ્વારા પૂજનીય થાય છે તથા ત્રણ લોકના શરણભૂત, ધર્મચક્રના
ધારક તીર્થંકર પણ થાય છે.

તીર્થંકરદેવ ત્રણ લોકના અધિપતિઓ દ્વારા પૂજનીય છે-એ બતાવે છે કે ત્રણ
લોકમાં તીર્થંકરદેવનું પુણ્ય-ફળ સૌથી ઉત્કૃષ્ટ છે. વળી જ્ઞાનીઓ અને ત્યાગીઓમાં
ગણધર સૌથી મોટા છે, તેઓ પણ શ્રોતાઓની કોટિમાં જેસી ધર્મ અવણ કરે છે, તે
બતાવે છે કે ધર્મમાં પણ તીર્થંકરદેવ સૌથી ઉત્તમ છે. વિહારકાળે તેમની મહત્તાસૂચક
એક ધર્મચક્ર તીર્થંકર ભગવાનની આગળ ચાલે છે.

આ પ્રમાણે ત્રણ લોકના રાજા-મહારાજાઓ, ઇન્દ્રો, જ્ઞાનીઓ, ત્યાગીઓ,
ધર્માત્માઓ-સર્વે જેમને પૂજે છે, જેમનું શરણ લે છે-એવા સામર્થ્યશાળી અલૌકિક
પુરુષ-તીર્થંકરદેવ-સમ્યગ્દર્શનના જ માહાત્મ્યથી થાય છે. ૩૯.

તથા મોક્ષની પ્રાપ્તિ પણ શુદ્ધ સમ્યગ્દષ્ટિને જ થાય છે તે કહે છે—

શિવમજરમરુજમક્ષયમવ્યાબાધં વિશોકમયશઙ્કમ્ ।

કાષ્ટાગતસુખવિદ્યાવિભવં વિમલં મજન્તિ દર્શનશરણાઃ ॥ ૪૦ ॥

‘દર્શનશરણાઃ’ દર્શનં શરણં’ સંસારાપાયપરિરક્ષકં યેષાં, દર્શનસ્ય વા શરણં રક્ષણં યત્ર તે । ‘શિવં’ મોક્ષં । મજન્ત્યનુભવન્તિ । કથંભૂતં? ‘અજરં’ ન વિદ્યતે જરા વૃદ્ધત્વં યત્ર । ‘અરુજં’ ન વિદ્યતે રુગ્વ્યાધિર્યત્ર । ‘અક્ષયં’ ન વિદ્યતે લબ્ધાનન્તચતુષ્ટયક્ષયો’ યત્ર । ‘અવ્યાબાધં’ ન વિદ્યતે દુઃસ્વકારણેન કેનચિદ્વિવિધા વિશેષેણ વા આબાધા યત્ર । ‘વિશોકમયશઙ્ક’ વિગતા શોકમયશઙ્કા યત્ર । ‘કાષ્ટાગતસુખવિદ્યાવિભવં’ કાષ્ટાં પરમપ્રકર્ષં ગતઃ પ્રાપ્તઃ સુખવિદ્યયોર્વિભવો વિભૂતિર્યત્ર । ‘વિમલં’ વિગતં મલં દ્રવ્યભાવ-રૂપકર્મ^૩ યત્ર ॥ ૪૦ ॥

સમ્યગ્દર્શનથી મોક્ષની પ્રાપ્તિ

શ્લોક ૪૦

અન્વયાર્થઃ— [દર્શનશરણાઃ] સમ્યગ્દર્શન જેમનું શરણુ છે એવા ભવે [અજરમ્] ઘડપણુરહિત, [અરુજમ્] રોગરહિત, [અક્ષયમ્] ક્ષયરહિત, [અવ્યાબાધમ્] બાધારહિત, [વિશોકમયશંકમ્] શોક, ભય તથા શંકા રહિત [કાષ્ટાગતસુખવિદ્યા-વિભવમ્] જ્યાં સુખ અને જ્ઞાનનો વિભવ પરાકાષ્ટાએ પહોંચ્યો છે તેવા—અર્થાત્ સર્વોત્કૃષ્ટ સુખ અને સર્વોત્કૃષ્ટ જ્ઞાનસહિત, [વિમલં] મલરહિત, અર્થાત્ દ્રવ્યકર્મ, ભાવકર્મ અને નોકર્મરૂપ મલરહિત [શિવમ્] મોક્ષને [મજન્તિ] પામે છે.

ટીકા:—‘દર્શનશરણાઃ’ જેમને સમ્યગ્દર્શન શરણુ છે—અર્થાત્ સમ્યગ્દર્શન જેમનું સંસારનાં દુઃખમાંથી રક્ષણુ કરનાર છે—અથવા જેમને સમ્યગ્દર્શનનું શરણુ છે—રક્ષણુ છે તેઓ ‘શિવં મજન્તિ’ મોક્ષ પામે છે—અનુભવે છે. કેવા (મોક્ષને)? ‘અજરં’ જ્યાં જરા એટલે ઘડપણુ નથી, ‘અરુજમ્’ જ્યાં રુગ એટલે રોગ-વ્યાધિ નથી, ‘અક્ષયમ્’ જ્યાં પ્રાપ્ત થયેલા અનંત ચતુષ્ટયનો ક્ષય નથી, ‘અવ્યાબાધમ્’ જ્યાં કોઈ દુઃખ પડવાથી અથવા વિવિધ પ્રકારથી બાધા નથી, ‘વિશોકમયશંકમ્’ જ્યાં શોક, ભય અને શંકાનો નાશ થઈ ગયો છે, ‘કાષ્ટાગતસુખવિદ્યાવિભવમ્’ જ્યાં સુખ અને જ્ઞાનનો વિભવ-વિભૂતિ પરાકાષ્ટાએ પહોંચ્યો છે તથા ‘વિમલં’ જ્યાં દ્રવ્યકર્મ, ભાવકર્મ અને નોકર્મરૂપ મળેના નાશ થયો છે તેવા (મોક્ષને પામે છે.)

૧. શરણં સંસારાપાયપરિરક્ષકં યેષાં, દર્શનસ્ય વા શરણં રક્ષણં યત્ર તે શિવં ઘ૦ ।

૨. ચતુષ્ટયસ્વરૂપસ્ય ઘ૦ । ૩. દ્રવ્યભાવસ્વરૂપં કર્મ ઘ૦ ।

યત્રાક પ્રત્યેકં શ્લોકૈઃ સમ્યગ્દર્શનસ્ય ફલમુક્તં તદર્શનાધિકારસ્ય સમાપ્તૌ સંગ્રહવૃત્તેનોપસંહૃત્ય પ્રતિપાદ્યન્નાહ—

દેવેન્દ્રચક્રમહિમાનમમેયમાનમ્
રાજેન્દ્રચક્રમવનીન્દ્રશિરોર્ચનીયમ્ ।
ધર્મેન્દ્રચક્રમધરીકૃતસર્વલોકમ્
લબ્ધ્વા શિવં ચ જિનમક્તિરુપૈતિ ભવ્યઃ ॥ ૪૧ ॥

‘શિવં’ મોક્ષં । ‘ઉપૈતિ’ પ્રાપ્નોતિ । કોડસૌ ? ‘ભવ્યઃ’ સમ્યગ્દૃષ્ટિઃ । કથંભૂતઃ ? ‘જિનમક્તિઃ’ જિને મક્તિર્યસ્ય । કિં કૃત્વા ? ‘લબ્ધ્વા’ । કં ? ‘દેવેન્દ્રચક્રમહિમાનં’

ભાવાર્થઃ—સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ મોક્ષ પણ પ્રાપ્ત કરે છે. જ્યાં ઘડપણ, રોગ, ક્ષય, બાધા, શોક, ભય અને શંકાનો તથા દ્રવ્યકર્મ, ભાવકર્મ, નોકર્મરૂપ મલનો સર્વથા અભાવ હોય છે તથા નવ ક્ષાયિક લબ્ધિઓ તથા અનંતદર્શનાદિ અનંતચતુષ્ટયનો સદા સદ્ભાવ હોય છે. ૪૦.

પૂર્વે પ્રત્યેક શ્લોક દ્વારા જે સમ્યગ્દર્શનનું ફળ કહ્યું તે સમ્યગ્દર્શનનો અધિકાર સમાપ્ત કરતાં સંગ્રહ વૃત્તિથી (સંક્ષેપ રૂપે) ઉપસંહાર કરી પ્રતિપાદન કરતાં કહે છે—

સમ્યક્ત્વના મહિમાનો ઉપસંહાર

શ્લોક ૪૧

અન્વયાર્થઃ—[જિનમક્તિઃ] જિનેન્દ્રની ભક્તિવાળો જિનભક્ત [ભવ્યઃ] ભવ્ય (સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ) [અમેયમાનમ્] અપરિમિત પ્રતિષ્ઠા અથવા જ્ઞાન સહિત [દેવેન્દ્રચક્રમહિમાનમ્] દેવેન્દ્રોના સમૂહના મહિમાને (ઐશ્વર્યને), [અવનીન્દ્રશિરોર્ચનીયમ્] રાજાઓના મસ્તક દ્વારા પૂજનીય [રાજેન્દ્રચક્રમ્] ચક્રવર્તીના ચક્રરતને [ચ] અને [અધરીકૃતસર્વલોકમ્] સર્વ લોકને જેણે નીચાં કરી દીધાં છે અર્થાત્ સર્વ લોકમાં જે ઉત્તમ છે તેવા [ધર્મેન્દ્રચક્રમ્] ધર્મેન્દ્રના (તીર્થકરના) ચક્રને (પદને) [લબ્ધ્વા] પ્રાપ્ત કરી [શિવમ્] મોક્ષ [ઉપૈતિ] પામે છે.

ટીકા:—‘જિનમક્તિઃ ભવ્યઃ શિવં ઉપૈતિ’ જેને જિનેન્દ્રદેવમાં ભક્તિ છે તેવો સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે. તે શું શું પ્રાપ્ત કરીને મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે?

દેવાનામિન્દ્રા દેવેન્દ્રાસ્તેષાં ચક્રં સંઘાતસ્તત્ર તસ્ય વા મહિમાનં વિભૂતિમાહાત્મ્યં । કથં-
ભૂતં ? ‘અમેયમાનં’ અમેયોઅપર્યન્તં માનં પૂજા જ્ઞાનં વા યસ્ય તમમેયમાનં । તથા
‘રાજેન્દ્રચક્રં’ લઘ્વા રાજ્ઞામિન્દ્રાશ્ચક્રવર્તિનસ્તેષાં ચક્રં ચક્રરત્નં । કિં વિશિષ્ટં ?
‘અવનીન્દ્રશિરોઽર્ચનીયં’ અવન્યાં નિજનિજપૃથિવ્યાં ઇન્દ્રા મુકુટબદ્ધા રાજાનસ્તેષાં શિરો-
ભિરર્ચનીયં । તથા ‘ધર્મેન્દ્રચક્રં’ લઘ્વા ધર્મસ્તસ્યોત્તમક્ષમાદિલક્ષણસ્ય ચારિત્રલક્ષ-
ણસ્ય વા ઇન્દ્રા અનુષ્ઠાતારઃ પ્રણેતારો વા તીર્થકરાદયસ્તેષાં ચક્રં સંઘાતં ધર્મેન્દ્રાણાં વા
તીર્થકૃતાં સૂચકં ચક્રં ધર્મચક્રં । કથંભૂતં ? ‘અધરીકૃતસર્વલોકં’ અધરીકૃતો મૃત્યતાં
નીતઃ સર્વલોકસ્ત્રિભુવનં યેન તત્ । एतत्सर्वं’ લઘ્વા પશ્ચાચ્છિવં ચોપૈતિ
મવ્ય ઇતિ ॥ ૪૧ ॥

‘દેવેન્દ્રચક્રમહિમાનમ્’ દેવોના ઇન્દ્રો તે દેવેન્દ્રો, તેના સમૂહના મહિમાને-વિભૂતિના
માહાત્મ્યને પ્રાપ્ત કરે છે. ‘અમેયમાનમ્’ જેનું માન (જે માહાત્મ્યનો પ્રભાવ) -પૂજા,
જ્ઞાન અપરિમિત (અમાપ) હોય છે, તથા ‘રાજેન્દ્રચક્રમ્’ રાજાઓના ઇન્દ્રો તે
રાજેન્દ્રો-ચક્રવર્તીઓ, ચક્રવર્તીઓના ચક્રરત્નને પ્રાપ્ત કરે છે ‘અવનીન્દ્રશિરોઽર્ચનીયમ્’
કે જે પોતપોતાની પૃથ્વીઓના અધિપતિ મુકુટબદ્ધ રાજાઓનાં મસ્તકો દ્વારા પૂજનીય
હોય છે, તથા ‘ધર્મેન્દ્રચક્રમ્’ ધર્મેન્દ્રચક્રને-ઉત્તમ ક્ષમાદિરૂપ અથવા ચારિત્રરૂપ ધર્મના
ઇન્દ્રોના અનુષ્ઠાતા અથવા પ્રણેતા-તીર્થકર આદિના સમૂહને અથવા ધર્મેન્દ્રોના-તીર્થક-
રોના સૂચક ધર્મચક્રને પ્રાપ્ત કરે છે ‘અધરીકૃતસર્વલોકમ્’ કે જેણે સર્વ લોકને
(ત્રણ ભુવનને) દાસરૂપ બનાવ્યા છે (પોતાના મહિમા આગળ ત્રણ ભુવનને જેણે
ગુસ્થ (હલકા) કરી દીધા છે-નીચે પાડી દીધા છે)—એ અધુ પ્રાપ્ત કરીને પછી
સમ્યદ્દષ્ટિ જીવ મોક્ષ પામે છે.

ભાવાર્થ:—આ અંતિમ શ્લોકમાં આચાર્ય શ્લોક ૩૬ થી ૪૧ સુધીનો ઉપ-
સંહાર કરતાં કહે છે કે—સમ્યક્ત્વના પ્રભાવે સમ્યદ્દષ્ટિ જીવ ઉત્તમ સાંસારિક સુખ
હેયબુદ્ધિએ ભોગવી-અર્થાત્ ઉત્તમ મનુષ્યપણું, ઇન્દ્રની અપરિમિત વિભૂતિ, બીજીસ
હજાર મુકુટબદ્ધ રાજાઓ દ્વારા પૂજનીય ચક્રવર્તીપદ અને ત્રેલોક્ય પૂજ્ય તીર્થકરપદ
પ્રાપ્ત કરીને અન્તે મોક્ષ પામે છે.

સમ્યક્ત્વ આત્માનો શુદ્ધ પરિણામ છે, તેનાથી સંવર-નિર્જરા પૂર્વક મોક્ષની
પ્રાપ્તિ થાય છે. અહીં જે સમ્યક્ત્વનું ક્ષણ લૌકિક સુખ બતાવ્યું છે તે ઉપ-

૧. તત્સર્વં લઘ્વા પશ્ચાચ્છિવમુપૈતિ મવ્ય ઇતિ ઘ૦ ।

ચરિત કથન છે; વાસ્તવમાં તે સમ્યક્ત્વનું કૃણ નથી પણ ભૂમિકાનુસાર વર્તતા તેના સહચરરૂપ પ્રશસ્ત શુભ રાગનું તે કૃણ છે એમ સમજવું.

વિશેષ

સમ્યક્દષ્ટિને દર્શનમોહનેા અભાવ હોવાથી તેમને સત્યાર્થ શ્રદ્ધાન, સત્યાર્થ જ્ઞાન પ્રગટ હોય છે અને મિથ્યાત્વ સાથે અનંતાનુબંધી કષાયનેા પણ અભાવ હોવાથી તેને સ્વરૂપાચરણચારિત્ર પણ અંશે હોય છે.

એકે અપ્રત્યાખ્યાનાવરણના ઉદ્ધયને લીધે તેને દેશચારિત્ર અને પ્રત્યાખ્યાનાવરણના ઉદ્ધયને લીધે સકલચારિત્ર પ્રગટ્યું નથી, તેાપણ તેને દેહાદિક પરદ્રવ્ય તથા રાગ-દ્વેષાદિ કર્મજનિત પરભાવમાં એવું દૃઢ ભેદજ્ઞાન થયું છે કે તે પોતાના જ્ઞાન-દર્શનરૂપ જ્ઞાનસ્વભાવમાં જ આત્મયુદ્ધિ રાખે છે અને પર્યાયમાં આત્મયુદ્ધિ સ્વપ્નમાં પણ રાખતો નથી.

સમ્યક્દષ્ટિ ચિંતવન કરે છે કે-‘ભગવાન અને પરમાગમનું શરણ ગ્રહી, અંતર્મુખ થઈ, જ્ઞાનદષ્ટિથી અવલોકન કર. સ્પર્શ, રસ, ગંધ, વર્ણાદિ-એ તારું સ્વરૂપ નથી, તે પુદ્ગલનું સ્વરૂપ છે. કોષાદિ કષાય-ભાવ કર્મજનિત વિકાર છે, તે તારા સ્વરૂપથી ભિન્ન છે. દેવ, મનુષ્યાદિક પર્યાય તથા મનુષ્યાદિ ચાર ગતિ આત્માનું સ્વરૂપ નથી, તે કર્મજનિત છે, વિનાશિક છે.’

વળી તે ચિંતવે છે કે-‘હું ગોરો કે શ્યામ નથી, રાજા કે રાંક નથી, બળવાન કે નિર્બળ નથી, સ્વામી કે સેવક નથી, રૂપવાન કે કુરૂપ નથી, બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય નથી, સ્ત્રી કે પુરુષ નથી, હું દેહ, ઇન્દ્રિયો કે મન નથી, કારણ કે એ સર્વે કર્મના ઉદ્ધયજનિત પુદ્ગલના વિકાર છે, એ રૂપ આત્માનું નથી, મારું સ્વરૂપ તો જ્ઞાતા-દૃષ્ટા છે વગેરે.’

સમ્યક્દષ્ટિને આવું ભેદજ્ઞાન હોવાથી તેને પરમાં આત્મયુદ્ધિ, પર્યાયયુદ્ધિ, નિમિત્તયુદ્ધિ, વ્યવહારયુદ્ધિ અને કર્તાયુદ્ધિ છૂટી જાય છે, તેથી પરભાવોથી વિમુખ થઈ તે સ્વસન્મુખ થાય છે અને સત્ય શ્રદ્ધા-જ્ઞાનના બળથી યા જ્ઞાન-વૈરાગ્ય શક્તિના પ્રભાવથી તે આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થવાનો નિરંતર અભ્યાસ કરે છે અને નિર્વિકાર-અતીન્દ્રિય આનંદનો અનુભવ કરે છે.

શનકરહુક શ્રાવકાચાર

इति प्रभाचन्द्रविरचितायां समन्तभद्रस्वामिविरचितोपासकाध्ययनटीकायां
प्रथमः परिच्छेदः ॥ १ ॥

આવો અતીન્દ્રિય આનંદનો અનુભવ કરવો તે પણ સમ્યક્ત્વનો જ મહિમા છે, માટે મોક્ષાર્થીએ પ્રથમ તેને જ ધારણ કરવું જોઈ એ. આત્માર્થીને સાંસારિક સુખ તો ધાન્ય સાથે ઘાસની જેમ સહજ પ્રાપ્ય છે. ૪૧.

એ પ્રમાણે શ્રી સમન્તભદ્ર સ્વામી વિરચિત
ઉપાસકાધ્યયનની પ્રભાચંદ્ર વિરચિત ટીકામાં
પહેલો પરિચ્છેદ પૂર્ણ થયો. ૧.

અથ દર્શનરૂપં ધર્મં વ્યાખ્યાય જ્ઞાનરૂપં તં વ્યાખ્યાતુમાહ—

**અન્યૂનમનતિરિક્તં યાથાતથ્યં વિના ચ વિપરીતાત્ ।
નિઃસન્દેહં વેદ યદાહુસ્તજ્ઞાનમાગમિનઃ ॥ ૪૨ ॥**

‘વેદ’ વેત્તિ । ‘યત્તદાહુર્બ્રુવતે । ‘જ્ઞાનં’ ભાવશ્રુતરૂપં । કે તે ? ‘આગમિનઃ’ આગમજ્ઞાઃ । કથં વેદ ? ‘નિઃસન્દેહં’ નિઃસંશયં યથા ભવતિ તથા । ‘વિના ચ વિપરીતાત્’ વિપરીતાદ્વિપર્યયાદ્વિનૈવ વિપર્યયવ્યવચ્છેદેનેત્યર્થઃ । તથા ‘અન્યૂનં’ પરિપૂર્ણં સકલં વસ્તુ-

હવે સમ્યક્દર્શનરૂપ ધર્મનું વ્યાખ્યાન કરીને જ્ઞાનરૂપ ધર્મનું વ્યાખ્યાન કરવાને કહે છે—

સમ્યક્જ્ઞાનનું સ્વરૂપ (લક્ષણ)

શ્લોક ૪૨

અન્વયાર્થઃ—[યત્] જે (વસ્તુસ્વરૂપને) [અન્યૂનમ્] ન્યૂનતા રહિત, [મનતિરિક્તં] અધિકતારહિત, [વિપરીતાત્ વિના] વિપરીતતા વિના-વિપરીતતા રહિત, [ચ] અને [નિઃસન્દેહમ્] સંદેહરહિત [યાથાતથ્યં] જેમ છે તેમ [વેદ] જાણે છે, [તત્] તેને [આગમિનઃ] ગણધરો યા શ્રુતકેવલીઓ [જ્ઞાનં] સમ્યક્જ્ઞાન [આહુઃ] કહે છે.

ટીકા:—‘યદ્ વેદ તદ્ આગમિનઃ જ્ઞાનં આહુઃ’ જે (નીચેની રીતે) જાણે છે તેને આગમના જાણનારા (ગણધરો અથવા શ્રુતકેવલીઓ) ભાવશ્રુતરૂપ જ્ઞાન કહે છે. કેવી રીતે જાણે છે? ‘નિઃસન્દેહં’ નિઃસંશયપણે, ‘વિના ચ વિપરીતાત્’ વિપર્યય રહિત જ-વિપર્યયતા વ્યવચ્છેદ પૂર્વક-એવો અર્થ છે. તથા ‘અન્યૂનં’ પરિપૂર્ણ-સકલ વસ્તુ-સ્વરૂપને, નહિ કે ન્યૂન-વિકલ વસ્તુસ્વરૂપને.

સ્વરૂપં યદ્વેદ 'તદ્જ્ઞાનં' ન^૧ ન્યૂનં વિકલં તત્સ્વરૂપં યદ્વેદ । તર્હિ^૨ જીવાદિવસ્તુસ્વરૂપેઽ-
વિદ્યમાનમપિ સર્વથાનિત્યત્વક્ષણિકત્વાદૈતાદિરૂપં કલ્પયિત્વા યદ્વેત્તિ તદધિકાર્થ-
વેદિત્વાત્^૩ જ્ઞાનં ભવિષ્યતીત્યત્રાહ—'અનતિરિક્તં' વસ્તુસ્વરૂપાદનતિરિક્તમનધિકં યદ્વેદ
તજ્ઞાનં ન પુનસ્તદ્વસ્વરૂપાદધિકં કલ્પનાશિલ્પિકલ્પિતં યદ્વેદ । એવં ચૈતદ્વિશેષણ-
ચતુષ્ટયસામર્થ્યાઘથાભૂતાર્થવેદકત્વં તસ્ય સંભવતિ તદ્દર્શયતિ—'યાથાતથ્યં' યથાવસ્થિત-
વસ્તુસ્વરૂપં યદ્વેદ તદ્જ્ઞાનં ભાવશ્રુતં । તદ્રૂપસ્યૈવ જ્ઞાનસ્ય જીવાઘશેષાર્થાનામશેષવિશેષતઃ
કેવલજ્ઞાનવત્ સાકલ્યેન સ્વરૂપપ્રકાશનસામર્થ્યસમ્ભવાત્ । તદુક્તં—

સ્યાદ્વાદકેવલજ્ઞાને સર્વતત્ત્વપ્રકાશને ।

ભેદઃ સાક્ષાદસાક્ષાચ્ચ હ્યવસ્ત્વન્યતમં ભવેત્ ॥ ૧ ॥ ઇતિ ॥

પ્રશ્ન :—તો પછી જીવાદિ વસ્તુસ્વરૂપમાં અવિદ્યમાન હોવા છતાં સર્વથા નિત્યત્વ,
સર્વથા ક્ષણિકત્વ અને સર્વથા અદૈત ઇત્યાદિરૂપ કલ્પીને જે જાણે તે અધિકાર્થનું
જાણનારું હોવાથી જ્ઞાન છે ને?

ઉત્તર :—વસ્તુસ્વરૂપથી અનધિકપણે જે જાણે છે તે જ્ઞાન છે, પરંતુ તે વસ્તુ-
સ્વરૂપથી અધિક કલ્પનારૂપ શિલ્પીથી કલ્પિત કરાયેલું જે જાણે છે તે જ્ઞાન નથી. એ
રીતે આ ચાર વિશેષણોના સામર્થ્યથી તે યથાભૂત પદાર્થનું જાણનારું હોય છે એમ
હવે દર્શાવે છે—

'યાથાતથ્યમ્' યથાસ્થિત વસ્તુસ્વરૂપને જે જાણે છે તે ભાવશ્રુતરૂપ જ્ઞાન છે;
કારણ કે એવા રૂપવાળા જ્ઞાનને જે કેવળજ્ઞાનની માફક જીવાદિ સમસ્ત પદાર્થોના
સ્વરૂપને સમસ્ત વિશેષો સહિત પ્રકાશવાનું સામર્થ્ય છે. તેથી (આપ્તમીમાંસામાં)
કહ્યું છે કે—

સ્યાદ્વાદકેવલજ્ઞાને, સર્વતત્ત્વપ્રકાશને ।

ભેદઃ સાક્ષાદસાક્ષાચ્ચ, હ્યવસ્ત્વન્યતમં ભવેત્ ॥ ૧ ॥ ઇતિ ॥

૧. નપુનર્ન્યૂનં ઘ૦ । ૨. જીવાદિવસ્તુ ઘ પ્રતૌ 'તર્હિ જીવાદિવસ્તુસ્વરૂપેઽવિદ્યમાનમપિ સર્વથા-
નિત્યત્વક્ષણિકત્વાદૈતાદિરૂપં કલ્પયિત્વા યદ્વેત્તિ તદધિકાર્થવેદિત્વાત્ જ્ઞાનં ભવિષ્યતીત્યત્રાહ-અનતિરિક્તં
વસ્તુસ્વરૂપાદનતિરિક્તં' इत्यस्य स्थाने 'जीवादिवस्तुस्वरूपादनधिकं यद्वेद तज्ज्ञानं' इत्येव पाठः ।
૩. विदित्वात् ग० ।

अतस्तदेवात्र धर्मत्वेनाभिप्रेतं तस्यैव मुख्यतो मूलकारणभूततया स्वर्गापवर्गसाधन-
सामर्थ्यसंभवात् ॥ १ ॥

સર્વ તત્ત્વોનું પ્રકાશન કરવામાં, સ્યાદ્વાદ (શ્રુતજ્ઞાન) અને કેવળજ્ઞાનમાં પરોક્ષ અને પ્રત્યક્ષની અપેક્ષાએ જ ભેદ છે, તેનાથી બીજું (જ્ઞાન) અવસ્તુરૂપ છે. તેથી તે જ (ભાવશ્રુતરૂપ સમ્યજ્ઞાન જ) ધર્મ છે-એવો અભિપ્રાય છે; કારણ કે મુખ્યપણે મૂલ કારણ હોવાથી તેનામાં સ્વર્ગ અને મોક્ષના સાધનનું સામર્થ્ય છે.

ભાવાર્થ:—જે વસ્તુના સ્વરૂપને, ન્યૂનતા, અધિકતા, વિપરીતતા અને સંદેહ રહિત, જેમ છે તેમ જાણે છે, તેને ગણધરો યા શ્રુતકેવલીઓ 'સમ્યજ્ઞાન' કહે છે; અર્થાત્ જે વસ્તુસ્વરૂપને સંશય (સંદેહ), વિપર્યય અને અનધ્યવસાય રહિત જેમ છે તેમ જાણે છે તેને સમ્યજ્ઞાન કહે છે. આ પ્રમાણ-જ્ઞાનનું લક્ષણ છે. નિત્ય-અનિત્યરૂપ, સામાન્ય-વિશેષરૂપ એવું વસ્તુસ્વરૂપ જેમ છે તેમ જે જ્ઞાન જાણે તેને જ સત્યાર્થજ્ઞાન-પ્રમાણજ્ઞાન-સમ્યજ્ઞાન કહે છે.^૧

વિશેષ

આ શ્લોકની ટીકામાં સમ્યજ્ઞાનને (૧) ભાવશ્રુતરૂપ જ્ઞાન, (૨) યથાભૂત અને (૩) જીવાદિ સમસ્ત પદાર્થોના સ્વરૂપને કેવળજ્ઞાનવત સંપૂર્ણપણે પ્રકાશન કરવાના સામર્થ્યવાળું કહ્યું છે; કારણ કે—

- (૧) ભાવશ્રુતજ્ઞાન જેનું સ્વરૂપ છે એવા જ્ઞાનીને, અભેદરૂપ ભાવશ્રુતજ્ઞાન-સ્વરૂપ શુદ્ધાત્માનું જ્ઞાન હોવાથી, તે પરથી અત્યંત વિરક્ત હોય છે. તેથી તે જ્ઞાની, કર્મના ઉદયના સ્વભાવને સ્વયં જ છોડી દે છે. (શ્રી સમયસાર ગાથા ૩૧૮ ની ટીકા)
- (૨) યથાભૂત-‘યાથાતથ્યં’ જે વસ્તુસ્વરૂપ છે તેમ જાણે તે જ્ઞાન ભાવશ્રુતરૂપ છે.
- (૩) કેવળજ્ઞાનવત—એથા-પાંચમાગુણસ્થાનવર્તી જીવો પણ સમ્યજ્ઞાની હોવાથી,

૧. સંશય (સંદેહ)—‘વિરુદ્ધાનેકકોટિસ્પર્શિજ્ઞાનં સંશયઃ’—આ પ્રમાણે છે કે આ પ્રમાણે છે—એવું જે પરસ્પર વિરુદ્ધતાપૂર્વક બે પ્રકારરૂપ જ્ઞાન તેને સંશય કહે છે.

વિપર્યય (વિભ્રમ) ‘વિપરીતૈકકોટી નિશ્ચયો વિપર્યયઃ’—વસ્તુસ્વરૂપથી વિરુદ્ધતાપૂર્વક ‘આમ જ છે’ એવું એકરૂપ જ્ઞાન તે વિપર્યય છે.

અનધ્યવસાય (વિમોહ)—‘કિમિત્યાલોચનમાત્રમનધ્યવસાયઃ’—‘કંઈક છે’ એવો નિર્ધારરહિત વિચાર તેનું નામ અનધ્યવસાય છે.

તેમને ભાવશ્રુતજ્ઞાન હોય છે અને તે જ્ઞાન સકળ પદાર્થોને પ્રકાશવાને સમર્થ હોવાથી તેને કેવળજ્ઞાનવત્ કહ્યું છે.

આવું જ્ઞાન ભૂતાર્થ-ત્રિકાળી ધ્રુવસ્વાત્માના આશ્રય વિના કોઈને પ્રગટ થઈ શકે નહિ.

જ્યાં સમ્યજ્ઞાન હોય ત્યાં આત્મિક સુખ અભિન્ન હોય છે, કેમકે જ્ઞાન અને સુખનું અભિન્નપણું છે. (જુઓ શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા પૃષ્ઠની શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્ય-કૃત ભૂમિકા).

“...પ્રયોજનભૂત જીવાદિ તત્ત્વોમાં સંશય, વિપર્યય અને અનધ્યવસાયરૂપ જે જાણવું થાય છે તેનું નામ મિથ્યાજ્ઞાન છે, પણ અપ્રયોજનભૂત પદાર્થોને યથાર્થ જાણે અથવા અયથાર્થ જાણે તેની અપેક્ષાએ કોઈ મિથ્યાજ્ઞાન-સમ્યજ્ઞાન નથી; જેમ મિથ્યાદષ્ટિ દોરડીને દોરડી જાણે તેથી (તેનું જ્ઞાન) કોઈ સમ્યજ્ઞાન નામ પામે નહિ તથા સમ્યદષ્ટિ દોરડીને સાપ જાણે તેથી (તેનું જ્ઞાન) કોઈ તે મિથ્યાજ્ઞાન નામ પામે નહિ.

“...અહીં તો સંસાર-મોક્ષના કારણભૂત સત્ય-અસત્ય જાણવાનો નિર્ધાર કરવો છે, એટલે દોરડી-સર્પાદિકનું યથાર્થ વા અન્યથા જ્ઞાન કોઈ સંસાર-મોક્ષનું કારણ નથી, માટે એની અપેક્ષાએ અહીં મિથ્યાજ્ઞાન-સમ્યજ્ઞાન કહ્યું નથી; પણ પ્રયોજન-ભૂત જીવાદિ તત્ત્વોને જાણવાની અપેક્ષાએ જ મિથ્યાજ્ઞાન-સમ્યજ્ઞાન કહ્યું છે અને એ જ અભિપ્રાયથી સિદ્ધાન્તમાં મિથ્યાદષ્ટિના સર્વ જાણવાને મિથ્યાજ્ઞાન જ કહ્યું તથા સમ્યદષ્ટિના સર્વ જાણવાને સમ્યજ્ઞાન કહ્યું.

“...કારણ કે મિથ્યાદષ્ટિ જાણે છે ત્યાં તેને સત્તા-અસત્તાનો વિશેષ (ભેદ) નથી, તેથી તે કારણ વિપરીતતા, સ્વરૂપ વિપરીતતા વા ભેદભેદ વિપરીતતા ઉપજાવે છે.....એ પ્રમાણે મિથ્યાદષ્ટિના જાણવામાં વિપરીતતા હોય છે.

“જેમ દારૂનો કેફી મનુષ્ય માતાને પોતાની સ્ત્રી માને તથા સ્ત્રીને માતા માને, તેમ મિથ્યાદષ્ટિમાં અન્યથા જાણવું હોય છે. વળી જેમ કોઈ કાળમાં એ કેફી મનુષ્ય માતાને માતા વા સ્ત્રીને સ્ત્રી પણ જાણે, તોપણ તેને નિશ્ચયરૂપ નિર્ધાર વડે શ્રદ્ધાનપૂર્વક જાણવું ન હોવાથી તેને યથાર્થ જ્ઞાન કહેતા નથી. તેમ મિથ્યાદષ્ટિ કોઈ કાળમાં કોઈ પદાર્થને સત્ય પણ જાણે, તોપણ તેના નિશ્ચયરૂપ નિર્ધારથી શ્રદ્ધાન સહિત જાણતો નથી, તેથી તેને સમ્યજ્ઞાન કહેતા નથી; અથવા સત્ય જાણે છતાં એ વડે પોતાનું અયથાર્થ

तस्य विषयभेदाद्भेदान् प्ररूपयन्नाह—

प्रथमानुयोगमर्थाख्यानं चरितं पुराणमपि पुण्यम् ।

बोधिसमाधिनिधानं बोधति बोधः समीचीनः ॥ ४३ ॥

જ પ્રયોજન સાધે છે, તેથી તેને સમ્યગ્જ્ઞાન કહેવાતું નથી. એ પ્રમાણે મિથ્યાદષ્ટિના જ્ઞાનને મિથ્યાજ્ઞાન કહીએ છીએ.

प्रश्न:—એ મિથ્યાજ્ઞાનનું કારણ શું છે ?

ઉત્તર:—મોહના ઉદયથી જે મિથ્યાત્વભાવ થાય છે—સમ્યગ્ભાવ થતો નથી એ જ મિથ્યાજ્ઞાનનું કારણ છે. જેમ વિષના સંયોગથી ભોજનને પણ વિષરૂપ કહેવામાં આવે છે, તેમ મિથ્યાત્વના સંબંધથી જ્ઞાન પણ મિથ્યાજ્ઞાન નામ પામે છે.

એ જ પ્રમાણે જીવને પ્રયોજનભૂત જીવાદિ તત્ત્વ તથા અપ્રયોજનભૂત અન્ય પદાર્થોને યથાર્થ જાણવાની શક્તિ હોય, પણ ત્યાં જેને મિથ્યાત્વનો ઉદય હોય તે તે અપ્રયોજનભૂત હોય તેને જ વેદે છે—જાણે છે, પણ પ્રયોજનભૂતને જાણતો નથી. જે તે પ્રયોજનભૂતને જાણે તે સમ્યગ્જ્ઞાન બની જાય, પણ મિથ્યાત્વનો ઉદય હોવાથી તેમ બની શકતું નથી. માટે ત્યાં પ્રયોજનભૂત-અપ્રયોજનભૂત પદાર્થો જાણવામાં જ્ઞાનાવરણનું નિમિત્ત નથી, પરંતુ મિથ્યાત્વનો ઉદય-અનુદય જ કારણભૂત છે. ”૧ ૪૨.

તેના (સમ્યગ્જ્ઞાનના) વિષય-લેદથી પ્રથમાનુયોગરૂપ લેદનું પ્રરૂપણ કરતાં કહે છે—

प्रथमानुयोगनुं स्वરूप

શ્લોક ૪૩

અન્વયાર્થ:—[સમીચીન: બોધ:] સમ્યગ્જ્ઞાન છે તે [અર્થાખ્યાનમ્] જેમાં પરમાર્થરૂપ વિષયનું વ્યાખ્યાન છે એવા [ચરિતં] જેમાં કોઈ એક મહાપુરુષના ચરિત્રનું વ્યાખ્યાન આવે છે એવા, [પુરાણમ્ અપિ] જેમાં ત્રેસઠ શલાકાપુરુષોની કથા આવે છે એવા, [પુણ્યમ્] જેને સાંભળવાથી પુણ્ય ઊપજે છે એવા અને [બોધિસમાધિનિધાનમ્] જે બોધિ અને સમાધિ એ બંને વિષયોનું નિધાન છે એવા (અર્થાત્ તેને સાંભળવાથી બોધિ અને સમાધિ પ્રાપ્ત થાય છે એવા) [પ્રથમાનુયોગમ્] પ્રથમાનુયોગને [બોધતિ] જાણે છે.

૧. જીઓ, મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુજરાતી આવૃત્તિ, અધ્યાય ૪, પૃષ્ઠ ૮૮ થી ૯૦.

‘બોધઃ સમીચીનઃ’ સત્યં શ્રુતજ્ઞાનં । ‘બોધતિ’ જાનાતિ । કં ? પ્રથમાનુયોગં ।
 કિં પુનઃ પ્રથમાનુયોગશબ્દેનાભિધીયતે इत्याह—‘ચરિતં પુરાણમપિ’ એકપુરુષાશ્રિતા
 કથા ચરિતં ત્રિષષ્ટિશલાકાપુરુષાશ્રિતા કથા પુરાણં તદુભયમપિ પ્રથમાનુયોગશબ્દા-
 ભિધેયં । તસ્ય પ્રકલ્પિતત્વવ્યવચ્છેદાર્થમર્થાર્થાખ્યાનમિતિ વિશેષણં, અર્થસ્ય પરમાર્થસ્ય
 વિષયસ્યાખ્યાનં પ્રતિપાદનં યત્ર યેન વા તં । તથા ‘પુણ્યં’ પ્રથમાનુયોગં હિ શ્રુત્વતાં પુણ્ય-
 મુત્પદ્યતે इति પુણ્યહેતુત્વાત્પુણ્યં તદનુયોગં । તથા ‘બોધિસમાધિનિધાનં’ અપ્રાપ્તાનાં હિ
 સમ્યગ્દર્શનાદીનાં પ્રાપ્તિર્બોધિઃ, પ્રાપ્તાનાં તુ પર્યન્તપ્રાપ્તિ સમાધિઃ, ધ્યાનં વા ધર્મ્ય
 શુક્લં ચ સમાધિઃ તયોર્નિધાનં । તદનુયોગં હિ શ્રુત્વતાં સદર્શનાદેઃ પ્રાપ્ત્યાદિકં
 ધર્મ્યધ્યાનાદિકં ચ ભવતિ ॥ ૪૩ ॥

ટીકા:—‘ સમીચીનઃ બોધઃ પ્રથમાનુયોગમ્ બોધતિ ’ સત્ય શ્રુતજ્ઞાન પ્રથમાનુયોગને
 બાલુ છે. વળી ‘ પ્રથમાનુયોગ ’ શબ્દથી શુ કહેવામાં આવે છે ? તે કહે છે—‘ ચરિતં
 પુરાણમપિ ’—એક પુરુષને આશ્રિત કથા તે ‘ ચરિત ’ અને ત્રેસઠ શલાકા પુરુષને આશ્રિત
 કથા તે ‘ પુરાણ ’—તે બંનેનેય (ચરિત અને પુરાણને) પ્રથમાનુયોગ શબ્દથી કહેવાય છે.
 તેના (પ્રથમાનુયોગના) પ્રકલ્પિતપણાના વ્યવચ્છેદ (નાશ) માટે ‘ સર્થાખ્યાનમ્ ’ એવું
 વિશેષણ છે. અર્થનું અર્થાત્ પરમાર્થરૂપ વિષયનું આખ્યાન એટલે પ્રતિપાદન જેમાં
 થાય છે અથવા જેનાથી થાય છે એવો (પ્રથમાનુયોગ છે) તથા ‘ પુણ્યમ્ ’ પ્રથમાનુ-
 યોગને સાંભળનારાઓને પુણ્ય ઊપજે છે એવા પુણ્ય-હેતુપણાને લીધે તે અનુયોગ
 (પ્રથમાનુયોગ) પુણ્યરૂપ છે; તથા ‘ બોધિસમાધિનિધાનં ’ ખરેખર નહિ પ્રાપ્ત થયેલાં
 સમ્યગ્દર્શનાદિની પ્રાપ્તિ તે ‘ બોધિ ’ અને પ્રાપ્ત થયેલાંનું (સમ્યગ્દર્શનાદિનું) અન્તે
 (પૂર્ણતાએ) પહોંચવું તે ‘ સમાધિ ’ અથવા ધર્મ્યધ્યાન અને શુક્લધ્યાન—તે સમાધિ. તે
 બંનેના (બોધિ અને સમાધિના) નિધાનરૂપ (ખળનારૂપ) એવા પ્રથમાનુયોગના
 સાંભળનારાઓને સમ્યગ્દર્શનાદિની પ્રાપ્તિ આદિ અને ધર્મ્યધ્યાનાદિક થાય છે.

ભાવાર્થ:—કથા, ચરિત્ર અને પુરાણરૂપ ગ્રંથોને પ્રથમાનુયોગ કહે છે.
 પરમાર્થના અને તેના સાધક પુરુષોનું જેમાં વર્ણન (કથન) હોય તે આખ્યાન ગ્રંથો
 છે, જેમાં કોઈ એક પુરુષને આશ્રિત વર્ણન હોય તે ચરિત્ર ગ્રંથો છે અને જેમાં
 ત્રેસઠ શલાકા પુરુષોને આશ્રિત વર્ણન હોય તે પુરાણ ગ્રંથો છે.

૧. ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ—એ ચાર પુરુષાર્થોનું તથા તેમના સાધક પુરુષોનું કથન તે અર્થાખ્યાન.
૨. ત્રેસઠ શલાકા પુરુષો—૬ નારાયણ, ૬ પ્રતિનારાયણ, ૬ બલભદ્ર, ૧૨ ચક્રવર્તી અને ૨૪ તીર્થંકરો.

આ પ્રથમાનુયોગનાં શાસ્ત્રોનાં શ્રવણ, પઠન, મનન અને ચિંતનાદિથી પુણ્ય, યોધિ (રત્નત્રય) અને સમાધિની પ્રાપ્તિ થાય છે, કારણ કે તેઓ પુણ્યરૂપ તથા પુણ્યનું કારણ છે અને યોધિ તથા સમાધિનો ખળનો છે; અર્થાત જે સમ્યક્જ્ઞાન, આખ્યાન, ચરિત્ર અને પુરાણોરૂપ શાસ્ત્રોને જાણે છે તે ભાવશ્રુત જ્ઞાનને આચાર્ય પ્રથમાનુયોગ કહે છે. આ અનુયોગ સમ્યક્જ્ઞાનનો વિષય છે.

વિશેષ

“ જૈનમતમાં ઉપદેશ ચાર અનુયોગનો આપ્યો છે. પ્રથમાનુયોગ, કરણાનુયોગ, ચરણાનુયોગ અને દ્રવ્યાનુયોગ—એ ચાર અનુયોગ છે. ત્યાં તીર્થંકર-ચકવર્તી આદિ મહાન પુરુષોનાં ચરિત્ર જેમાં નિરૂપણ કર્યાં હોય તે ‘પ્રથમાનુયોગ’ છે, ગુણસ્થાન-માર્ગણાદિરૂપ જીવનું, કર્મોનું વા ત્રિલોકાદિકનું જેમાં નિરૂપણ હોય તે ‘કરણાનુયોગ’ છે, ગૃહસ્થ-મુનિના ધર્મ આચરણ કરવાનું જેમાં નિરૂપણ હોય તે ‘ચરણાનુયોગ’ છે તથા જ દ્રવ્ય, સાત તત્ત્વાદિક અને સ્વ-પર ભેદવિજ્ઞાનાદિકનું જેમાં નિરૂપણ હોય તે ‘દ્રવ્યાનુયોગ’ છે.”

“ પ્રથમાનુયોગઃ પ્રથમં મિથ્યાદષ્ટિમત્તિકમવ્યુત્પન્નં વા પ્રતિપાદ્યમાશ્રિત્ય પ્રવૃત્તોડનુ-યોગોડધિકારઃ પ્રથમાનુયોગઃ । ”^૨

અર્થઃ—પ્રથમ અર્થાત મિથ્યાદષ્ટિ-અપ્રતી, વિશેષ જ્ઞાન રહિત શિષ્યને ઉદ્દેશી પ્રવૃત્ત થયેલો અનુયોગ અર્થાત અધિકાર તે પ્રથમાનુયોગ છે.

પ્રથમાનુયોગનું પ્રયોજન

“ પ્રથમાનુયોગમાં તે સંસારની વિચિત્રતા, પુણ્ય-પાપનાં ફળ તથા મહા-પુરુષોની પ્રવૃત્તિ ઇત્યાદિ નિરૂપણથી જીવોને ધર્મમાં લગાવ્યા છે. જે જીવ તુચ્છ બુદ્ધિ-વાન હોય તે પણ આ અનુયોગથી ધર્મસન્મુખ થાય છે, કારણ કે જીવ સૂક્ષ્મ નિરૂપણને સમજતો નથી, પણ લૌકિક વાર્તાઓને જ જાણે છે તથા ત્યાં તેનો ઉપયોગ પણ લાગે છે. પ્રથમાનુયોગમાં પણ લૌકિક પ્રવૃત્તિરૂપ નિરૂપણ હોવાથી તેને તે બરાબર સમજી શકે છે.

૧. અને ૩. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક ગુજરાતી આવૃત્તિ પૃષ્ઠ ૨૭૧, ૨૭૨, વધુ માટે જુઓ પૃષ્ઠ ૨૭૪ થી ૨૭૭ તથા ૨૮૯, ૨૯૧.

૨. ગોમ્મટસાર જીવકાંડ ગાથા ૩૬૧-૩૬૨ ની ટીકા.

તથા^૧—

**લોકાલોકવિમક્તેર્યુગપરિવૃત્તેશ્ચતુર્ગતીનાં ચ ।
આદર્શમિવ તથામતિરિવૈતિ કરણાનુયોગં ચ ॥ ૪૪ ॥**

“વળી લોકમાં તો રાજાદિકની કથાઓમાં પાપ છોડવાનું વા પુણ્યનું યોષણ છે. ત્યાં રાજાદિક મહાપુરુષોની કથા સાંભળે છે, પરંતુ તેનું પ્રયોજન જ્યાં-ત્યાંથી પાપને છોડી ધર્મમાં લગાવવાનું પ્રગટ કર્યું છે. તેથી તે જીવ કથાઓની લાલચ વડે પણ તેને વાંચે-સાંભળે તો પાછળથી પાપને યૂરું તથા ધર્મને ભલો ગણી ધર્મમાં રુચિવાન થાય છે. એ પ્રમાણે તુચ્છ બુદ્ધિવાનોને સમજાવવા માટે આ અનુયોગ છે....

“વળી જે જીવોને તત્ત્વજ્ઞાન થયું હોય તેઓ આ અનુયોગ વાંચે-સાંભળે તો તેમને આ ઉદાહરણરૂપ લાસે છે. જેમકે જીવ અનાદિનિધન છે તથા શરીરાદિ સંયોગી પદાર્થ છે-એમ જાણતો હતો, હવે પુરાણાદિકમાં જીવોનાં ભવાન્તરનું નિરૂપણ કર્યું છે તે એ જાણવામાં ઉદાહરણરૂપ થયું.

“વળી આ શુભ-અશુભ-શુદ્ધોપયોગને જાણતો હતો, વા તેના ફળને જાણતો હતો. હવે પુરાણોમાં તે ઉપયોગોની પ્રવૃત્તિ તથા તેનું ફળ જીવોને જે થયું હોય તેનું નિરૂપણ કર્યું છે. એ જ આ જાણવામાં ઉદાહરણ રૂપ થયું,.....

“.....ધર્માત્મા છે તે, ધર્મીઓની પ્રશંસા અને પાપીઓની નિંદા જેમાં હોય એવી કોઈ પુરાણ પુરુષોની કથા સાંભળવાથી ધર્મમાં અતિ ઉત્સાહવાન થાય છે. એ પ્રમાણે આ પ્રથમાનુયોગનું પ્રયોજન જાણવું.” ૪૩.

૨. કરણાનુયોગનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૪૪

અન્વયાર્થ:—[તથા] તેવી જ રીતે (પ્રથમાનુયોગના પ્રકારે) [મતિ:] સમ્યક્જ્ઞાન (મનનરૂપ શ્રુતજ્ઞાન) [આદર્શમ્ ઇવ] દર્શણની જેમ [લોકાલોકવિમક્તે:]

૧. સંપાદનાર્થમુપલબ્ધેષુ પુસ્તકેષુ ‘ક’ પુસ્તકે ઇતોગ્રે ઇયં ગાથા સમુપલબ્ધતે ‘અહ ઉદ્ભૂતિરિય-લોષ દિસિ વિદિસિ જં પમાણિયં મણિયં । કરણાણિષ્ઠાં સિદ્ધં દીવસમુદા જિણગોદા’ । ગાથેયં કરણાનુયોગસ્ય લક્ષણપરા, કેનચિત્ ‘લોકાલોકેતિ શ્લોકસ્ય ટીકાયામવતારિતા, લેખકપ્રમાદેન ચ પ્રથમાનુયોગલક્ષણે સંમિલિતા ભવેદિતિ પ્રતિભાતિ ।

‘તથા’ તેન પ્રથમાનુયોગપ્રકરેણ, ‘મત્તિ’મનનં’ શ્રુતજ્ઞાનં । અવૈતિ જ્ઞાનાતિ । કં ? ‘કરણાનુયોગં’ લોકાલોકવિભાગં પંચસંગ્રહાદિલક્ષણં । કથંભૂતમિવ ? ‘આદર્શમિવ’ યથા આદર્શો દર્પણો મુખાદેર્યથાવત્સ્વરૂપપ્રકાશકસ્તથા કરણાનુયોગોઽપિ સ્વવિષયસ્યાર્યં પ્રકાશકઃ । ‘લોકાલોકવિભક્તેઃ’ લોક્યન્તે જીવાદયઃ પદાર્થા યત્રાસૌ લોકસ્ત્રિચત્વારિંશદધિકશતત્રયપરિમિતરજ્જુપરિમાણઃ,—તદ્વિપરીતોઽલોકોઽનન્તમાનાવચ્છિન્નશુદ્ધાકાશસ્વરૂપઃ તયોર્વિભક્તિર્વિભાગો ભેદસ્તસ્યાઃ આદર્શમિવ । તથા, ‘યુગપરિવૃત્તેઃ’ યુગસ્ય કાલસ્યોત્સર્પિણ્યાદેઃ પરિવૃત્તિઃ પરાવર્તનં તસ્યા આદર્શમિવ । તથા ‘ચતુર્ગતીનાં ચ’

લોક-અલોકના વિભાગના-સ્વરૂપના, [યુગપરિવૃત્તેઃ] યુગના (અર્થાત્ કાલના પરિવર્તનના) સ્વરૂપના [ચ] અને [ચતુર્ગતીનામ્] ચાર ગતિઓના સ્વરૂપના પ્રકાશક એવા [કરણાનુયોગમ્ ચ] કરણાનુયોગને પણ [અવૈતિ] જાણે છે.

ટીકા:—‘તથા’ તે પ્રથમાનુયોગના પ્રકારે ‘મત્તિઃ મનનં શ્રુતજ્ઞાનં’ મત્તિ એટલે મનન-શ્રુતજ્ઞાન, ‘અવૈતિ’ જાણે છે. કેને (જાણે છે)? ‘કરણાનુયોગં’ કરણાનુયોગને અર્થાત્ પંચસંગ્રહાદિરૂપ લોક-અલોકના વિભાગને; કેની માફક? ‘આદર્શમિવ’ જેમ આદર્શ એટલે દર્પણ મુખાદિના યથાવત્ સ્વરૂપને પ્રકાશે છે, તેમ કરણાનુયોગ પણ યોગના વિષયને પ્રકાશે છે.

‘લોકાલોકવિભક્તેઃ’ જેમાં જીવાદિ પદાર્થો જણાય તે લોક, તે ત્રણસો તેંતાલીશ (૩૪૩)થી અધિક ઘન રાજ્ય પ્રમાણ છે. તેનાથી વિપરીત સ્વરૂપવાળો અલોક છે, તે અનંત પ્રમાણ અને અવચ્છિન્ન શુદ્ધ આકાશસ્વરૂપ છે. તે બંનેના વિભાગને (ભેદને) આદર્શની જેમ પ્રકાશે છે, તથા ‘યુગપરિવૃત્તેઃ’ યુગના-કાલના-ઉત્સર્પિણી આદિના પરિવર્તનને દર્પણની જેમ પ્રકાશે છે. અને ‘ચતુર્ગતીનામ્ ચ’ નરક, તિર્યંચ, મનુષ્ય અને દેવગતિરૂપ ચાર ગતિઓના (સ્વરૂપને) દર્પણની જેમ પ્રકાશે છે-વર્ણવે છે.

ભાવાર્થ:—જેમ દર્પણ મુખાદિ વસ્તુઓને જેમ છે તેમ બતાવે છે, તેમ જે શાસ્ત્ર પાંચ દ્રવ્યોના (જીવ, પુદ્ગલ, ધર્મ, અધર્મ અને કાલના) સમૂહરૂપ લોક અને તેનાથી વિપરીત સ્વરૂપવાળા શુદ્ધ અનંત અલોકના વિભાગને, ઉત્સર્પિણી-અવસર્પિણી-રૂપ કલ્પકાલના પરિવર્તનને અને નરકાદિ ચાર ગતિઓના સ્વરૂપને, જેમ છે તેમ બતાવે તેને કરણાનુયોગ કહે છે. આ અનુયોગ પણ સત્યજ્ઞાનનો વિષય છે, અર્થાત્ કરણાનુયોગ, લોક-અલોકના વિભાગને, યુગના પરિવર્તનને અને ચતુર્ગતિઓના સ્વરૂપને

૧. મત્તિજ્ઞાનં ન શ્રુતજ્ઞાનમ્ ઇતિ ગ પુસ્તકે ।

નરકતિર્યગ્મનુષ્યદેવલક્ષણાનામાદર્શમિવ ॥ ૪૪ ॥

યથાવત્ જાણવામાં દર્પણ સમાન છે-એમ શ્રુતજ્ઞાન (સમ્યજ્ઞાન) જાણે છે.

વિશેષ

“...કરણ એટલે ગણિત કાર્યના કારણરૂપ જે સૂત્ર, તેના જેમાં ‘અનુયોગ’ અર્થાત્ અધિકાર હોય તે કરણાનુયોગ છે. આ અનુયોગમાં ગણિત-વર્ણનની મુખ્યતા છે.”

કરણાનુયોગનું પ્રયોજન

“કરણાનુયોગમાં જીવોની વા કર્મોની વિશેષતા તથા ત્રિલોકાદિકની રચના નિરૂપણ કરી જીવોને ધર્મમાં લગાવ્યા છે. જે જીવ ધર્મમાં ઉપયોગ લગાવવા ઇચ્છે છે તે જીવોનાં ગુણસ્થાન-માર્ગણાદિ ભેદ તથા ત્રણ લોકમાં નરક-સ્વર્ગાદિનાં ઠેકાણાં ઝાળખી પાપથી વિમુખ થઈ ધર્મમાં લાગે છે. વળી જે એવા વિચારોમાં ઉપયોગ રમી જાય તો પાપપ્રવૃત્તિ છૂટી સ્વયં તત્કાળ ધર્મ ઉપજે છે, તથા તેના અભ્યાસથી તત્ત્વજ્ઞાનની પણ પ્રાપ્તિ થાય છે. વળી આપું સૂક્ષ્મ અને યથાર્થ પદાર્થકથન જૈન-મતમાં જ છે, અન્ય ઠેકાણે નથી એવો તેનો મહિમા જાણી તે જૈનમતનો શ્રદ્ધાની થાય છે.

“બીજું જે જીવ તત્ત્વજ્ઞાની હોય તે આ કરણાનુયોગનો અભ્યાસ કરે તો તેને આ તેના વિશેષરૂપ ભાસે છે; જેમ જીવાદિક તત્ત્વોને પોતે જાણે છે, હવે તેના જ વિશેષ (ભેદ) કરણાનુયોગમાં કર્યા છે. તેમાં કોઈ વિશેષણ તો યથાવત્ નિશ્ચયરૂપ છે તથા કોઈ ઉપચાર સહિત વ્યવહારરૂપ છે. કોઈ દ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાલ-ભાવાદિકનું સ્વરૂપ પ્રમાણાદિકરૂપ છે તથા કોઈ નિમિત્ત-આશ્રયાદિની અપેક્ષા સહિત છે, ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારનાં વિશેષણ ત્યાં નિરૂપણ કર્યાં છે. તેને જેમ છે તેમ જાણીને આ કરણાનુયોગને અભ્યાસે તો એ અભ્યાસથી તત્ત્વજ્ઞાન નિર્માળ થાય છે.....

“વળી અન્ય ઠેકાણે ઉપયોગને લગાવે તો રાગાદિકની વૃદ્ધિ થાય તથા હ્રદયસ્થનો ઉપયોગ નિરંતર એકાગ્ર રહે નહિ, માટે જ્ઞાની પુરુષ આ કરણાનુયોગના અભ્યાસમાં પોતાનો ઉપયોગ લગાવે છે, જે વડે કેવળજ્ઞાન વડે દેખેલા પદાર્થોનું જાણપણું તેને થાય છે. ભેદમાત્ર ત્યાં પ્રત્યક્ષ-અપ્રત્યક્ષનો જ છે, પણ ભાસવામાં

૧, મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુજરાતી આવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૨૭૩.

તથા'—

**ગૃહમેધ્યનગારાણાં ચારિત્રોત્પત્તિવૃદ્ધિરક્ષાઙ્ગમ્ ।
ચરણાનુયોગસમયં સમ્યગ્જ્ઞાનં વિજાનાતિ ॥ ૪૫ ॥**

‘સમ્યગ્જ્ઞાનં’ ભાવશ્રુતરૂપં । ‘વિજાનાતિ’ વિશેષેણ જાનાતિ । કં? ‘ચરણાનુયોગસમયં’

વિરુદ્ધતા નથી. એ પ્રમાણે આ કરણાનુયોગનું પ્રયોજન બાબતું.”^૨

“ પરમેશ્વર તો વીતરાગ છે. ભક્તિ કરવાથી પ્રસન્ન થઈ કાંઈ કરતા નથી પણ ભક્તિ કરતાં જે મંદ કષાય થાય છે તેનું સ્વયં જ ઉત્તમ ફળ થાય છે. હવે કરણાનુયોગના અભ્યાસમાં તેનાથી (ભક્તિથી) પણ અધિક મંદ કષાય થઈ શકે છે, તેથી તેનું ફળ અતિ ઉત્તમ થાય છે. વળી વ્રત-દાનાદિક તો કષાય ઘટાડવાનાં બાહ્ય નિમિત્ત-સાધન છે અને કરણાનુયોગનો અભ્યાસ કરતાં ત્યાં ઉપયોગ જોડાઈ જાય ત્યારે રાગાદિક દૂર થાય છે, તેથી તે અંતરંગ નિમિત્ત સાધન છે; માટે તે વિશેષ કાર્યકારી છે....^૩ ૪૪.

ચરણાનુયોગનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૪૫

અન્વયાર્થ:— [સમ્યગ્જ્ઞાનમ્] સમ્યગ્જ્ઞાન, [ગૃહમેધ્યનગારાણામ્] ગૃહસ્થ, (શ્રાવક) અને મુનિઓનાં [ચારિત્રોત્પત્તિવૃદ્ધિરક્ષાઙ્ગમ્] ચારિત્રની ઉત્પત્તિ, વૃદ્ધિ અને રક્ષાના કારણભૂત એવા [ચરણાનુયોગસમયમ્] ચરણાનુયોગ શાસ્ત્રને [વિજાનાતિ] બાબતે છે.

ટીકા:—‘સમ્યગ્જ્ઞાનં’ ભાવશ્રુતરૂપ જ્ઞાન, ‘વિજાનાતિ’ વિશેષ પ્રકારે બાબતે છે. કોને? ‘ચરણાનુયોગસમયં’ ચારિત્રના પ્રતિપાદક આચારાદિ શાસ્ત્રને. કેવા (શાસ્ત્રને)?

૧. હતોપ્રે ક પુસ્તકે ઇયં ગાથા સમુપલભ્યતે—તથચારિત્રમુણીણં કિરિયાણં રિદ્ધિસહિયાણં । ડવસગ્ગં સળ્ણાસં ચરણાણિડગં પસંસંતિ ।’ ગાથેયં ચરણાનુયોગલક્ષણપરા । કેનાચિત્ ‘ગૃહમેધ્યનગારાણામ્’ ઇતિ શ્લોકસ્ય ટીકાયામવતારિતા, લેખકપ્રમાદેન ચ કરણાનુયોગલક્ષણે સંમિલિતા ભવેત્ ઇતિ પ્રતિભાતિ ।

૨. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક-ગુજરાતી આવૃત્તિ પૃષ્ઠ ૨૭૨, ૨૭૩. વધુ માટે જુઓ પૃષ્ઠ ૨૭૭ થી ૨૮૦, ૨૮૨, ૨૮૩.

૩. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુજરાતી આવૃત્તિ, પૃષ્ઠ ૨૬૨.

ચારિત્રપ્રતિપાદકં શાસ્ત્રમાચારાઙ્ગાદિ । કથંભૂતં ? ‘ચારિત્રોત્પત્તિવૃદ્ધિરક્ષાઙ્ગ’ ચારિત્ર-
સ્યોત્પત્તિશ્ચ વૃદ્ધિશ્ચ રક્ષા ચ તાસામઙ્ગં કારણં અંગાનિ વા કારણાનિ પ્રરુપ્યન્તે યત્ર ।
કેષાં તદઙ્ગં ? ‘ગૃહમેધ્યનગારાણાં’ ગૃહમેધિનઃ શ્રાવકાઃ અનગારા મુનયસ્તેષાં ॥ ૪૫ ॥

‘ચારિત્રોત્પત્તિવૃદ્ધિરક્ષાઙ્ગમ્’ ચારિત્રની ઉત્પત્તિ, વૃદ્ધિ અને રક્ષાના અંગની-કારણની અથવા કારણોની-જેમાં પ્રરૂપણ કરવામાં આવી છે તેવા (શાસ્ત્રને). કોનાં ચારિત્રની ઉત્પત્તિ, વૃદ્ધિ અને રક્ષાનાં કારણભૂત ? ‘ગૃહમેધ્યનગારાણામ્’ શ્રાવકો અને મુનિઓનાં (ચારિત્રની ઉત્પત્તિ, વૃદ્ધિ અને રક્ષાના કારણભૂત).

ભાવાર્થ:—જે શાસ્ત્રમાં ગૃહસ્થ અને મુનિઓનાં ચારિત્રની ઉત્પત્તિ, વૃદ્ધિ અને રક્ષાનાં કારણોનું વર્ણન હોય તેને ચરણાનુયોગ કહે છે. આ અનુયોગ પણ સમ્યગ્જ્ઞાનનો વિષય છે, અર્થાત્ ગૃહસ્થ અને મુનિઓના ચારિત્રની ઉત્પત્તિ, વૃદ્ધિ અને રક્ષાનાં કારણભૂત ચરણાનુયોગ શાસ્ત્ર છે એમ સમ્યગ્જ્ઞાન (ભાવશ્રુતજ્ઞાન) જાણે છે.

વિશેષ

ચરણાનુયોગનું પ્રયોજન

“ ચરણાનુયોગમાં નાના પ્રકારનાં ધર્મસાધન નિરૂપણ કરી જીવોને ધર્મમાં લગાવીએ છીએ. જે જીવ હિત-અહિતને જાણતો નથી અને હિંસાદિ પાપકાર્યોમાં તત્પર થઈ રહ્યો છે, તેને જેમ તે પાપકાર્યોને છોડી ધર્મકાર્યોમાં જોડાય તેમ અહીં ઉપદેશ આપ્યો છે. તેને જાણી જિનધર્માચરણ કરવાને સન્મુખ થતાં તે જીવ ગૃહસ્થ-મુનિ-ધર્મનું વિધાન સાંભળી પોતાનાથી જેવો ધર્મ સમાય તેવા ધર્મસાધનમાં લાગે છે. એવા સાધનથી કપાય પણ મંદ થાય છે અને તેના ક્ષણમાં એટલું તો થાય છે કે તે કુગતિનાં દુઃખ ન પામતાં સુગતિનાં સુખ પામે. વળી એવા સાધનથી જૈનમતનાં નિમિત્ત પણ બન્યાં રહે છે. ત્યાં તેને તત્ત્વજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થવાની હોય તો થઈ જાય.

“ બીજું જે જીવ તત્ત્વજ્ઞાની થઈ આ ચરણાનુયોગને અભ્યાસે છે તેને એ બધાં આચરણ પોતાના વીતરાગભાવ અનુસાર ભાસે છે. એકદેશ વા સર્વદેશ વીતરાગતા થતાં એવી શ્રાવક-મુનિની દશા થાય છે, કારણ કે એ એકદેશ-સર્વદેશ વીતરાગતા અને શ્રાવક-મુનિ દશાને નિમિત્ત-નૈમિત્તિકપણું હોય છે, એમ જાણી શ્રાવક-મુનિ ધર્મના ભેદને ઓળખી જેવો પોતાને વીતરાગ ભાવ થયો હોય તેવો તે પોતાને યોગ્ય ધર્મ હોય તેને સાધે છે. તેમાં પણ જેટલો અંશ વીતરાગતા હોય છે તેને તે કાર્યકારી

જીવાજીવસુતરત્ત્વે પુણ્યાપુણ્યે ચ બન્ધમોક્ષૌ ચ । દ્રવ્યાનુયોગદીપઃ શ્રુતવિદ્યાલોકમાતનુતે ॥ ૪૬ ॥

‘દ્રવ્યાનુયોગદીપો’ ‘દ્રવ્યાનુયોગસિદ્ધાન્તસૂત્રં તત્ત્વાર્થસૂત્રાદિસ્વરૂપો દ્રવ્યાગમઃ સ એવ દીપઃ સ । ‘આતનુતે’ વિસ્તારયતિ અશેષવિશેષતઃ પ્રરૂપયતિ । કે ? ‘જીવાજીવસુતરત્ત્વે’ ઉપયોગલક્ષણો જીવઃ તદ્વિપરીતોઽજીવઃ તાવેવ શોભને અવાધિતે તત્ત્વે વસ્તુસ્વરૂપે આતનુતે । તથા ‘પુણ્યાપુણ્યે’ સદ્વેદ્યશુભાયુર્નામગોત્રાણિ હિ પુણ્યં તતોઽન્યત્કર્માપુણ્યમુચ્યતે, તે ચ મૂલોત્તરપ્રકૃતિભેદેનાશેષવિશેષતો દ્રવ્યાનુયોગદીપ આતનુતે ।

જાણે છે, જેટલો અંશ રાગ રહે છે તેને હેય જાણે છે તથા સંપૂર્ણ વીતરાગતાને પરમ ધર્મ માને છે.

એ પ્રમાણે ચરણાનુયોગનું પ્રયોજન છે. ૧૨ ૪૫.

દ્રવ્યાનુયોગનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૪૬

અન્વયાર્થઃ—[દ્રવ્યાનુયોગદીપઃ] દ્રવ્યાનુયોગરૂપી દીપક [જીવાજીવસુતરત્ત્વે] જીવ અને અજીવ સુતરત્ત્વોને, [પુણ્યાપુણ્યે] પુણ્ય તથા પાપને [ચ] અને [બન્ધમોક્ષૌ] બન્ધ તથા મોક્ષને [શ્રુતવિદ્યાલોકં] ભાવશ્રુતજ્ઞાનનો પ્રકાશ થાય તેવી રીતે [આતનુતે] વિસ્તારપૂર્વક નિરૂપે છે—પ્રગટ કરે છે.

ટીકા:—‘દ્રવ્યાનુયોગદીપો’ દ્રવ્યાનુયોગ સિદ્ધાન્તસૂત્ર-તત્ત્વાર્થ સૂત્રાદિ સ્વરૂપ દ્રવ્યાગમ-એવો જ દીપક (અર્થાત્ દ્રવ્યાનુયોગરૂપી દીપક) તે ‘આતનુતે’ વિસ્તારે છે અર્થાત્ સંપૂર્ણરૂપે પ્રરૂપે છે. કોને (પ્રરૂપે છે)? ‘જીવાજીવસુતરત્ત્વે’ જેનું લક્ષણ ઉપયોગ છે તે જીવ અને તેનાથી વિપરીત લક્ષણ જેનું છે તે અજીવ છે. તે બંને શોભન (સુંદર)—અવાધિત તત્ત્વોને-વસ્તુ સ્વરૂપને પ્રરૂપે છે. તથા ‘પુણ્યાપુણ્યે’ શાતાવેદની, શુભઆયુ, શુભનામ અને શુભગોત્ર-એ પુણ્યકર્મ છે. અને તેનાથી અન્ય વિપરીત કર્મ (અર્થાત્ અશાતાવેદની, અશુભઆયુ, અશુભનામ અને અશુભગોત્ર) અપુણ્ય (પાપ) કર્મ કહેવાય છે. તેમને મૂલ પ્રકૃતિ અને ઉત્તર પ્રકૃતિના ભેદથી સમસ્ત વિષયો-

૧. દ્રવ્યાનુયોગઃ સિદ્ધાન્તઃ સ્વ ।

૨. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુજરાતી આવૃત્તિ પૃષ્ઠ ૨૭૩. વધુ માટે જુઓ પૃષ્ઠ ૨૮૦ થી ૨૮૬, ૨૯૩, ૨૯૪.

તથા 'બન્ધમોક્ષૌ ચ' મિથ્યાત્વાવિરતિપ્રમાદકષાયયોગલક્ષણહેતુવશાદુપાર્જિતેન કર્મણા સહાત્મનઃ સંરલેષો બન્ધઃ બન્ધહેત્વભાવનિર્જરાભ્યાં કૃત્સ્નકર્મવિપ્રમોક્ષલક્ષણો મોક્ષસ્તાવ-
પ્યશેષતઃ દ્રવ્યાનુયોગદીપ આતનુતે । કથં ? શ્રુતવિદ્યાલોકં શ્રુતવિદ્યા ભાવશ્રુતં સૈવાલોકઃ
પ્રકાશો યત્ર' કર્મણિ તદ્વથા ભવત્યેવં જીવાદીનિ સ પ્રકાશયતીતિ ॥ ૪૬ ॥

પૂર્વક દ્રવ્યાનુયોગરૂપી દીપક પ્રગટ કરે છે. તથા 'બન્ધમોક્ષૌ ચ' મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, પ્રમાદ, કષાય અને યોગરૂપ કારણથી ઉપાર્જિત કરેલાં કર્મ સાથે આત્માનો સંરલેષ (ગાઠ સંબંધ) તે બંધ, બંધ હેતુનો અભાવ (આસ્રવનો અભાવ અર્થાત સંવર) અને નિર્જરાથી (સંવર અને નિર્જરા એ બંનેથી) સમસ્ત કર્મનો છૂટકારો થવો તે મોક્ષ છે. તે બંનેને બંધ અને મોક્ષને પણ દ્રવ્યાનુયોગરૂપી દીપક સંપૂર્ણપણે પ્રગટ કરે છે. કેવી રીતે? 'શ્રુતવિદ્યાલોકં' શ્રુતજ્ઞાન એટલે ભાવશ્રુતજ્ઞાન-તેનો પ્રકાશ જે રીતે થાય તે રીતે, તે (દ્રવ્યાનુયોગ દીપક) જીવાદિને પ્રકાશે છે.

ભાવાર્થઃ—દ્રવ્યાનુયોગરૂપી દીપક, જીવ-અજીવ સુતરવોને, પુણ્ય-પાપને અને બંધ-મોક્ષ તરવોને, જે રીતે ભાવશ્રુતજ્ઞાનનો પ્રકાશ થાય તે રીતે, પ્રગટ કરે છે-વિસ્તારે છે. આ અનુયોગ પણ સમ્યજ્ઞાનનો વિષય છે, અર્થાત જે જ્ઞાન જીવ-અજીવ સુતરવોને, પુણ્ય-પાપ તરવોને અને બંધ-મોક્ષ તરવોને પ્રકાશિત કરે છે-જાણે છે તે દ્રવ્યાનુયોગ ભાવશ્રુતજ્ઞાન છે.

વિશેષ

દ્રવ્યાનુયોગનું પ્રયોજન

“ દ્રવ્યાનુયોગમાં દ્રવ્યોના અને તરવોના નિરૂપણ વડે જીવોને ધર્મમાં લગાવીએ છીએ. જે જીવ, જીવ-અજીવાદિ દ્રવ્યોને વા તરવોને ઓળખતો નથી તથા સ્વ-પરને જાણતો નથી તેને હેતુ-દષ્ટાન્ત-યુક્તિ અને પ્રમાણ-નયાદિ વડે તેનું સ્વરૂપ એ પ્રમાણે અહીં બતાવ્યું છે કે જેથી તેને તેની પ્રતીતિ થઈ જાય અને તેના અભ્યાસથી અનાદિ અજ્ઞાનતા દૂર થઈ અન્ય મતનાં કલ્પિત તરવાદિક જૂઠાં ભાસે ત્યારે જૈનમતની પ્રતીતિ પણ થાય તથા જે તેના ભાવનો અભ્યાસ રાખે તો તેને તુરંત જ તત્ત્વજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થઈ જાય.

“ વળી જેને તત્ત્વજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થઈ હોય-તત્ત્વજ્ઞાન થયું હોય તે જીવ આ દ્રવ્યાનુયોગનો અભ્યાસ કરે તો તેને પોતાના શ્રદ્ધાન અનુસાર એ બધાં કથન પ્રતિભાસે છે. જેમ કોઈએ, કોઈ વિદ્યા શીખી લીધી હોય પણ જે તે તેનો અભ્યાસ રાખ્યા કરે,

૧. તેન કર્મણિ ગ ।

‘इति प्रभाचन्द्रविरचितायां समन्तभद्रस्वामिविरचितोपासकाध्ययनटीकायां
द्वितीयः परिच्छेदः ॥ २ ॥

તો તે યાદ રહે, ન રાખે તો ભૂલી જાય, તેમ આને તત્ત્વજ્ઞાન તો થયું છે, પરંતુ જો તે દ્રવ્યાનુયોગનો અભ્યાસ કર્યા કરે તો તે તત્ત્વજ્ઞાન ટકી રહે, ન કરે તો ભૂલી પણ જાય, અથવા સંક્ષેપતાથી તત્ત્વજ્ઞાન થયું હતું તે અહીં નાના યુક્તિ-હેતુ-દષ્ટાન્તાદિ વડે સ્પષ્ટ થઈ જાય તો પછી તેમાં શિથિલતા થઈ શકે નહિ અને તેના અભ્યાસથી રાગાદિક ઘટવાથી અલ્પકાળમાં મોક્ષ સધાય. એ પ્રમાણે દ્રવ્યાનુયોગનું પ્રયોજન જાણવું....”^૨

“શંકા:—દ્રવ્યાનુયોગરૂપ અધ્યાત્મ ઉપદેશ છે, તે ઉત્કૃષ્ટ છે અને તે ઉચ્ચ દશાને પ્રાપ્ત હોય તેને જ કાર્યકારી છે પણ નીચલી દશાવાળાઓને તો વ્રત-સંયમાદિનો જ ઉપદેશ આપવો યોગ્ય છે.

“સમાધાન:—જિનમતમાં તો એવી પરિપાટી છે કે પહેલાં સમ્યક્ત્વ હોય, પછી વ્રત હોય; હવે સમ્યક્ત્વ તો સ્વ-પરતું શ્રદ્ધાન થતાં થાય છે તથા તે શ્રદ્ધાન કરી સમ્યક્દષ્ટિ થાય અને ત્યાર પછી ચરણાનુયોગ અનુસાર વ્રતાદિક ધારણ કરી વ્રતી થાય. એ પ્રમાણે મુખ્યપણે તો નીચલી દશામાં જ દ્રવ્યાનુયોગ કાર્યકારી છે તથા ગૌણપણે જેને મોક્ષમાર્ગની પ્રાપ્તિ થતી ન જણાય તેને પહેલાં કોઈ વ્રતાદિકનો ઉપદેશ આપવામાં આવે છે માટે ઉચ્ચ દશાવાળાઓને અધ્યાત્મ ઉપદેશ અભ્યાસ કરવા યોગ્ય છે—એમ જાણી નીચલી દશાવાળાઓએ ત્યાંથી પરાઙ્ગમુખ થવું યોગ્ય નથી.”^૩ ૪૬.

इति श्री समन्तभद्रस्वामि विरचित उपासकाध्ययननी
श्री प्रभाचन्द्र विरचित टीकानो जीने
परिच्छेद पूर्णं थयो. २.

૧. પ્રશસ્તિત્રયં ચ પુસ્તકે નાસ્તિ ।

૨. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક-ગુજરાતી આવૃત્તિ-પૃષ્ઠ ૨૭૪, વધુ માટે જુઓ પૃષ્ઠ ૨૮૬ થી ૨૮૯, ૨૯૪, ૨૯૫.

૩. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક પૃષ્ઠ ૨૯૪, ૨૯૫.

[૩]

ચારિત્રાધિકાર

અથ ચરિત્રરૂપં ધર્મં વ્યાચિત્વ્યાસુરાહ—

મોહતિમિરાપહરણે દર્શનલાભાદવાપ્તસંજ્ઞાનઃ ।

રાગદ્વેષનિવૃત્ત્યૈ ચરણં પ્રતિપદ્યતે સાધુઃ ॥ ૪૭ ॥

‘ચરણં’ હિંસાદિનિવૃત્તિલક્ષણં ચારિત્રં । ‘પ્રતિપદ્યતે’ સ્વીકરોતિ । કોઽસૌ ? ‘સાધુઃ’-
ર્ભવ્યઃ । કથંભૂતઃ ? ‘અવાપ્તસંજ્ઞાનઃ’ । કસ્માત્ ? ‘દર્શનલાભાત્’ । તલ્લાભોઽપિ તસ્ય
કસ્મિન્ સતિ સંજાતઃ ? ‘મોહતિમિરાપહરણે’ મોહો દર્શનમોહઃ સ એવ તિમિરં તસ્યાપહરણે
યથાસમ્ભવમુપશમે ક્ષયે ક્ષયોપશમે વા । અથવા મોહો દર્શનચારિત્રમોહસ્તિમિરં જ્ઞાનાવર-

હવે ચારિત્રરૂપ ધર્મનું વ્યાખ્યાન કરવા ઇચ્છનાર કહે છે—

શ્લોક ૪૭

અન્વયાર્થઃ—[મોહતિમિરાપહરણે] દર્શનમોહરૂપી અધિકાર દૂર થતાં [દર્શન-
લાભાત્] સમ્યગ્દર્શનની પ્રાપ્તિથી [અવાપ્તસંજ્ઞાનઃ] જેને સમ્યગ્જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું છે
તેવો [સાધુઃ] ભવ્ય જીવ, [રાગદ્વેષનિવૃત્ત્યૈ] રાગ-દ્વેષની નિવૃત્તિ માટે (રાગ-દ્વેષને
દૂર કરવા માટે) [ચરણમ્] સમ્યક્ચારિત્ર [પ્રતિપદ્યતે] ધારણ કરે છે.

ટીકાઃ—‘ચરણં’ હિંસાદિથી નિવૃત્તિરૂપ ચારિત્રને ‘પ્રતિપદ્યતે’ સ્વીકારે છે-
ધારણ કરે છે. કોણ તે ? ‘સાધુઃ’ ભવ્ય જીવ, કેવો (ભવ્ય જીવ) ? ‘અવાપ્તસંજ્ઞાનઃ’
જેને સમ્યગ્જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું છે તેવો. શાથી—(શા કારણથી) ? ‘દર્શનલાભાત્’ સમ્યગ્-
દર્શનની પ્રાપ્તિથી. તેની પ્રાપ્તિ પણ તેને શું થતાં થઈ ? ‘મોહતિમિરાપહરણે’ મોહ
ઐટલે દર્શનમોહ (દર્શનમોહરૂપી)—અધિકાર-તે દૂર થતાં અર્થાત્ યથાસંભવ તેના
ઉપશમ, ક્ષય કે ક્ષયોપશમ થતાં—અથવા મોહ ઐટલે દર્શન-ચારિત્રમોહ અને તિમિર

ળાદિ તયોરપહરણે । અયમર્થઃ—દર્શનમોહાપહરણે દર્શનલાભઃ । તિમિરાવહરણે સતિ દર્શનલાભાદવાપ્તસંજ્ઞાનઃ ભવત્યાત્મા । જ્ઞાનાવરણાપગમે હિ જ્ઞાનમુત્પદ્યમાનં સદર્શનપ્રસાદાત્ સમ્યગ્વ્યપદેશં લભતે, તથાભૂતશ્ચાત્મા ચારિત્રમોહાપગમે ચરણં પ્રતિપદ્યતે । કિમર્થઃ ? 'રાગદ્વેષનિવૃત્ત્યૈ' રાગદ્વેષનિવૃત્તિનિમિત્તં ॥ ૪૭ ॥

(અંધકાર) એટલે જ્ઞાનાવરણાદિ-તે બંને દૂર થતાં (સમ્યગ્દર્શનની પ્રાપ્તિ થઈ). આનો અર્થ એ છે કે—દર્શનમોહ દૂર થતાં સમ્યગ્દર્શનની પ્રાપ્તિ થાય છે, અને જ્ઞાનાવરણાદિકરૂપ અંધકારનો નાશ થતાં સમ્યગ્દર્શનની પ્રાપ્તિથી આત્મા સમ્યગ્જ્ઞાની થાય છે. જ્ઞાનાવરણનો અભાવ થતાં (ક્ષયોપશમ થતાં) જે જ્ઞાન ઉત્પન્ન (પ્રગટ) થાય છે, તે સમ્યગ્દર્શનના પ્રસાદથી સમ્યક્ નામ પામે છે. (જ્ઞાન સમ્યગ્જ્ઞાનની સંજ્ઞા પ્રાપ્ત કરે છે) અને આવો આત્મા, ચારિત્રમોહનો નાશ થતાં, ચારિત્ર અંગીકાર કરે છે. શા માટે? 'રાગદ્વેષનિવૃત્ત્યૈ' રાગ-દ્વેષની નિવૃત્તિ માટે (તે ચારિત્ર ગ્રહણ કરે છે.)

ભાવાર્થઃ—મિથ્યાત્વરૂપ અંધકાર દૂર થતાં-દર્શનમોહનીય અને અનંતાનુબંધી કષાય વેદનીય (ચારિત્રમોહનીય)નો ઉપશમ, ક્ષયોપશમ કે ક્ષય થતાં, સમ્યગ્દર્શનની પ્રાપ્તિ થવાથી જેનું જ્ઞાન સમ્યગ્જ્ઞાન થયું છે તેવો ભવ્ય આત્મા, રાગ-દ્વેષને દૂર કરવા માટે ચારિત્ર અંગીકાર કરે છે.

આ શ્લોકમાં આચાર્ય મુખ્ય બે બાબતો દર્શાવી છે—(૧) ચારિત્ર ધારણ કરનારની યોગ્યતા અને (૨) ચારિત્ર ધારણ કરવાનો ઉદ્દેશ્ય. જ્યારે જીવને સમ્યગ્દર્શન અને સમ્યગ્જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થાય છે, ત્યારે જ તે સમ્યક્ચારિત્ર ધારણ કરવાને પાત્ર બને છે; તે સિવાય તેનું ચારિત્ર મિથ્યાચારિત્ર નામ પામે છે. રાગ-દ્વેષાદિનો અભાવ કરવો તે સમ્યક્ચારિત્ર ધારણ કરવાનો ઉદ્દેશ્ય છે.^૧

જેમ જે સમયે અંધકાર નાશ પામે છે તે જ સમયે પ્રકાશ ઉત્પન્ન થાય છે, (અંધકારનો નાશ અને પ્રકાશનો ઉત્પાદ બંને એક જ સમયે હોય છે.) તેમ જે સમયે દર્શનમોહાદિનો અભાવ થાય છે તે જ સમયે સમ્યક્ત્વની ઉત્પત્તિ થાય છે, અને જે સમયે સમ્યક્ત્વની ઉત્પત્તિ થાય છે તે જ સમયે પૂર્વનું મતિ અજ્ઞાન અને શ્રુત અજ્ઞાન-બંને સમ્યક્રૂપે પરિણમે છે.

જેમ મેઘપટલનો અભાવ થતાંની સાથે જ (યુગપદ્) સૂર્યનો પ્રતાપ અને

૧. જીઓ પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય-શ્લોક ૩૭, ૩૮.

તન્નિવૃત્તાવેવ હિંસાદિનિવૃત્તેઃ સંભવાદિત્યાહ—

પ્રકાશ બંનેના એકીસાથે આવિભાવિ થાય છે તેમ મિથ્યાત્વનો અભાવ થતાં જ સમ્યક્દર્શન અને સમ્યક્જ્ઞાનની-બંનેની એક સાથે પ્રાપ્તિ થાય છે.^૧

વિશેષ

બેકે સમ્યક્દર્શન અને સમ્યક્જ્ઞાન એકી સાથે (યુગપદ્) ઉત્પન્ન થાય છે, તેપણુ તે બંને અલગ અલગ છે, કારણ કે બંનેનાં લક્ષણુ ભિન્ન ભિન્ન છે. સમ્યક્દર્શનનું લક્ષણુ શ્રદ્ધાન કરવું અને સમ્યક્જ્ઞાનનું લક્ષણુ બળવું તે છે, અને તે બંનેમાં કારણ-કાર્ય ભાવનો પણ ભેદ છે. સમ્યક્દર્શન કારણુ છે અને સમ્યક્જ્ઞાન કાર્ય છે.^૨ જેમ દીપકથી જ્યોતિ અને પ્રકાશ બંને એક સાથે પ્રગટ થાય છે, તેપણુ લોકો કહે છે કે દીપકની જ્યોતિથી પ્રકાશ થાય છે, તેમ સમ્યક્દર્શન અને સમ્યક્જ્ઞાન પણ બેકે એક સાથે ઉત્પન્ન થાય છે તેપણુ તે બંનેમાં કારણુ-કાર્યભાવ છે, અર્થાત્ સમ્યક્દર્શનના નિમિત્તે સમ્યક્જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે. જ્યાં સુધી સમ્યક્દર્શન હોતું નથી ત્યાં સુધી જ્ઞાન સમ્યક્જ્ઞાન કહેવાતું નથી. સમ્યક્દર્શન કારણુ અને સમ્યક્જ્ઞાન કાર્ય છે.^૩ ૪૭.

તેમની (રાગ-દ્વેષાદિની) નિવૃત્તિ થતાં જ હિંસાદિની નિવૃત્તિ સંભવે છે- એમ કહે છે—

૧. યદાઽસ્ય દર્શનમોહસ્યોપશમાત્ક્ષયોપશમાદ્વા આત્મા સમ્યક્દર્શનપર્યાયેણાવિર્ભવતિ, તદૈવ તસ્ય મત્યજ્ઞાન શ્રુતાજ્ઞાનનિવૃત્તિપૂર્વકં મતિજ્ઞાનં શ્રુતજ્ઞાનં ચાવિર્ભવતિ । ઘનપટલ વિગમે સવિતુઃ પ્રતાપપ્રકાશાભિર્યાત્કિવત્ । (સર્વાર્થસિદ્ધિ ૧-૧)

૨. સમ્યક્ સાથે જ્ઞાન હોય, પૈ ભિન્ન આરાધી,
લક્ષણુ શ્રદ્ધા જન, દુહમે ભેદ અબાધી;
સમ્યક્ કારણુ જન, જ્ઞાન કારજ હૈ સોઈ,
યુગપત્ હોતે હૈ, પ્રકાશ દીપકતૈ હોઈ. ૧. (છહુઠાળા ૪-૧)

૩. સમ્યક્જ્ઞાનં કાર્ય સમ્યક્ત્વં કારણં વદન્તિ જનાઃ ।
જ્ઞાનારાધનમિષ્ટં સમ્યક્ત્વાનન્તરં તસ્માત્ ॥ ૩૩ ॥
કારણકાર્યવિધાનં સમકાલં જાયમાનયોરપિ હિ ।
દીપપ્રકાશયોરિવ સમ્યક્ત્વજ્ઞાનયોઃ સુઘટમ્ ॥ ૩૪ ॥

[પુરુષાર્થસિદ્ધિયુપાય—શ્રી અમૃતચન્દ્રાચાર્ય]

રાગદ્વેષનિવૃત્તેર્હિંસાદિનિવર્તના કૃતા ભવતિ । અનપેક્ષિતાર્થવૃત્તિઃ કઃ પુરુષઃ સેવતે નૃપતીન્ ॥ ૪૮ ॥

‘હિંસાદેઃ નિવર્તના’ વ્યાવૃત્તિઃ કૃતા ભવતિ । કુતઃ ? ‘રાગદ્વેષનિવૃત્તેઃ’ । અયમત્ર તાત્પર્યાર્થઃ—પ્રવૃત્તરાગાદિક્ષયોપશમાદેઃ હિંસાદિનિવૃત્તિલક્ષણં ચારિત્રં ભવતિ । તત્તો ભાવિરાગાદિનિવૃત્તેરેવં પ્રકૃષ્ટતરપ્રકૃષ્ટતમત્વાદ્ હિંસાદિ નિવર્તતે । દેશસંયતાદિગુણસ્થાને રાગાદિહિંસાદિનિવૃત્તિસ્તાવદ્વર્તતે યાવન્નિઃશેષરાગાદિપ્રક્ષયઃ તસ્માચ્ચ નિઃશેષહિંસાદિ-નિવૃત્તિલક્ષણં પરમોદાસીનતાસ્વરૂપં પરમોત્કૃષ્ટચારિત્રં ભવતીતિ । અસ્યૈવાર્થસ્ય સમર્થ-નાર્થમર્થાન્તરન્યાસમાહ—‘અનપેક્ષિતાર્થવૃત્તિઃ કઃ પુરુષઃ સેવતે નૃપતીન્’ અનપેક્ષિતાઽ-નમિલખિતા અર્થસ્ય પ્રયોજનસ્ય ફલસ્ય વૃત્તિઃ પ્રાપ્તિર્યેન સ તથાવિધઃ પુરુષઃ કો,

રાગ-દ્વેષની નિવૃત્તિથી ચારિત્રની ઉત્પત્તિ

શ્લોક ૪૮

અ-વચાર્થઃ—[રાગદ્વેષનિવૃત્તેઃ] રાગ-દ્વેષની નિવૃત્તિ થવાથી [હિંસાદિ નિવર્તના] હિંસા, જૂઠ, ચોરી, કુશીલ અને પરિગ્રહ—એ પાંચ પાપોથી નિવૃત્તિ [કૃતા ભવતિ] (સ્વયમેવ) થઈ જાય છે, કેમકે [અનપેક્ષિતાર્થવૃત્તિઃ] જેને કોઈ પ્રયોજન-રૂપ ફળની પ્રાપ્તિની અભિલાષા નથી તેવો [કઃ પુરુષઃ] કોણ પુરુષ [નૃપતીન્] રાજાઓની [સેવતે] સેવા કરે ? (અર્થાત્ કોઈ નહિ.)

ટીકા:—‘હિંસાદેઃ નિવર્તના કૃતા ભવતિ’ હિંસાદિ પાંચ પાપોથી વ્યાવૃત્તિ (સ્વતઃ) થઈ જાય છે. શાથી ? ‘રાગદ્વેષનિવૃત્તેઃ’ રાગ-દ્વેષની નિવૃત્તિથી. અહીં તાત્પર્યાર્થ એ છે કે—(વર્તમાન) પ્રવર્તતા રાગાદિના ક્ષયોપશમાદિથી હિંસાદિ પાપોના ત્યાગરૂપ ચારિત્ર થાય છે. ત્યાર પછી આગામી કાલમાં થવાવાળા રાગાદિભાવોની નિવૃત્તિથી આગળ-આગળ પ્રકૃષ્ટ, પ્રકૃષ્ટતર અને પ્રકૃષ્ટતમ એ રીતે હિંસાદિની નિવૃત્તિ થાય છે. અર્થાત્ દેશસંયતાદિ ગુણસ્થાનોમાં રાગાદિ ભાવની તથા હિંસાદિ પાપોની નિવૃત્તિ ત્યાંસુધી થતી રહે છે કે જ્યાંસુધી સમસ્ત રાગાદિનો ક્ષય અને તેથી થવાવાળું સમસ્ત હિંસાદિ પાપોના ત્યાગરૂપ પરમ ઉદાસીનતા સ્વરૂપ પરમોત્કૃષ્ટ ચારિત્ર થાય છે. આ જ અર્થના સમર્થન માટે ‘અર્થાન્તરન્યાસ’ કહે છે—

‘અનપેક્ષાર્થવૃત્તિઃ કઃ પુરુષઃ સેવતે નૃપતીન્’ અર્થની—પ્રયોજનની—ફળની પ્રાપ્તિની જેને અપેક્ષા નથી—અભિલાષા નથી તેવો કોણ પુરુષ રાજાઓની સેવા કરે ? અર્થાત્

ન કોઽપિ પ્રેક્ષાપૂર્વકારી, સેવતે નૃપતીન્ ॥ ૪૮ ॥

કોઈ પણ બુદ્ધિમાન મનુષ્ય ન કરે.

ભાવાર્થ:—રાગ-દ્વેષની નિવૃત્તિ થવાથી (અર્થાત્ ભાવહિંસા દૂર થતાં) હિંસાદિક પાંચ પાપના ત્યાગરૂપ ચારિત્રની સ્વયં ઉત્પત્તિ થાય છે. જેને ધન-પ્રાપ્તિની ઇચ્છા ન હોય તે પુરુષ રાજાઓની સેવા કેમ કરે? ન જ કરે; તેમ જ પુરુષને રાગ-દ્વેષનો અભાવ છે તે હિંસાદિ પાપકાર્ય કેમ કરે? ન જ કરે.

વિશેષ

હિંસાના બે પ્રકાર છે—એક ભાવહિંસા અને બીજી દ્રવ્યહિંસા. પ્રમત્તયોગ અર્થાત્ રાગાદિભાવની ઉત્પત્તિને ભાવહિંસા કહે છે અને પોતાના યા પર જીવના દ્રવ્યપ્રાણુના અભાવને-વિયોગને-ઘાતને દ્રવ્યહિંસા કહે છે.

શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યે 'પુરુષાર્થસિદ્ધયુપાય'માં અહિંસા-હિંસાનું લક્ષણ દર્શાવતાં કહ્યું છે કે—

અગ્રાદુર્ભાવઃ સ્વલુ રાગાદીનાં ભવત્યર્હિસેતિ ।

તેષામેવોત્પત્તિર્હિસેતિ જિનાગમસ્ય સંક્ષેપઃ ॥ ૪૪ ॥

વાસ્તવમાં રાગાદિનું પ્રગટ ન થવું તે અહિંસા છે અને રાગાદિ ભાવોની ઉત્પત્તિ હોવી તે હિંસા છે. આ જૈન આગમનું (જૈન સિદ્ધાંતનું) સંક્ષિપ્ત રહસ્ય છે.

વળી આગળ કહે છે કે કેવળ દ્રવ્ય પ્રાણુની હિંસા તે વાસ્તવમાં હિંસા નથી—

યુક્તાચરણસ્ય સતો રાગાદ્યાવેશમન્તરેણાપિ ।

ન હિ ભવતિ જાતુ હિંસા પ્રાણવ્યપરોપણાદેવ ॥ ૪૫ ॥

યોગ્ય આચરણવાળા (સમિતિપૂર્વક આચરણ કરવાવાળા) સત્ પુરુષને (મુનિને), રાગાદિના આવેશ વિના, કેવળ દ્રવ્યપ્રાણુના વિયોગથી જ હિંસા થતી નથી.

આથી સ્પષ્ટ છે કે વાસ્તવમાં ભાવહિંસા જ હિંસા છે. દ્રવ્યહિંસા તે હિંસા નથી, કારણ કે પ્રમત્તયોગવાળા પુરુષને અંતરંગમાં ભાવહિંસા છે, તેથી બાહ્યમાં દ્રવ્યહિંસા નહિ હોવા છતાં તેને હિંસાનું પાપ લાગે છે અને કર્મનો બંધ થાય છે, કિન્તુ સમિતિપૂર્વક આચરણ કરનાર મુનિને ભાવહિંસાનો અભાવ હોવાથી તેના પગ તળે કોઈ જીવ અચાનક આવીને મરી જાય અને દ્રવ્યહિંસા થાય તોપણ તેનાથી તેને

અત્રાપરઃ પ્રાહ—ચરણં પ્રતિપદ્યત ઇત્યુક્તં તસ્ય તુ લક્ષણં નોક્તં તદુચ્યતાં,
 ઇત્યાશંકયાહ—

**હિંસાનૃતચૌર્યેભ્યો મૈથુનસેવાપરિગ્રહાભ્યાં ચ ।
 પાપપ્રણાલિકાભ્યો વિરતિઃ સંજ્ઞસ્ય ચારિત્રમ્ ॥ ૪૯ ॥**

‘ચારિત્રં’ ભવતિ । કાસૌ ? ‘વિરતિઃ’ વ્યાવૃત્તિઃ । કેભ્યઃ ? ‘હિંસાનૃતચૌર્યેભ્યઃ’
 હિંસાદીનાં સ્વરૂપકથનં સ્વયમેવાગ્રે ગ્રન્થકારઃ કરિષ્યતિ । ન કેવલમેતેભ્ય એવ

રંચમાત્ર પણ બંધ થતો નથી, કારણ કે કર્મબંધનો નિયમ દ્રવ્યહિંસા અનુસાર નથી,
 પરંતુ ભાવહિંસા અનુસાર છે.

વળી તત્ત્વાર્થસૂત્રમાં શ્રી ઉમાસ્વામીએ કહ્યું છે કે—

પ્રમત્તયોગાત્ પ્રાણવ્યપરોપણં હિંસા ।

પ્રમત્તયોગથી ભાવ તથા દ્રવ્યપ્રાણોનો ઘાત (વિયોગ) તે હિંસા છે, અર્થાત્
 એકલા દ્રવ્યપ્રાણોનો ઘાત થવો તે હિંસા નથી, પરંતુ પ્રમત્તયોગથી (સ્વરૂપની
 અસાવધાનીથી-રાગાદિની ઉત્પત્તિથી) ચૈતન્યપ્રાણોનો ઘાત થવો તે હિંસા છે.
 પ્રમત્તયોગ એ હિંસાનું વાસ્તવિક કારણ છે. દ્રવ્યપ્રાણોનો ઘાત થવો એ હિંસાનું ખરું
 કારણ નથી. ૪૮.

અહીં કોઈ કહે છે—‘ચારિત્ર અંગીકાર કરે છે’ એમ કહ્યું કિન્તુ તેનું લક્ષણ
 તો કહ્યું નહિ, તેથી તે કહો—એવી આશંકા કરી કહે છે—

ચારિત્રનું લક્ષણ

શ્લોક ૪૯

અન્વયાર્થઃ—[સંજ્ઞસ્ય] સમ્યગ્જ્ઞાની જનનું [પાપપ્રણાલિકાભ્યઃ] જેઓ પાપના
 દ્વારરૂપ (કારણરૂપ) છે એવા [હિંસાનૃતચૌર્યેભ્યઃ] હિંસા, જૂઠ અને ચોરીથી [ચ]
 અને [મૈથુનસેવાપરિગ્રહાભ્યામ્] મૈથુનસેવન (કુશીલ) અને પરિગ્રહથી [વિરતિઃ]
 વિરક્ત હોવું તે [ચારિત્રમ્] ચારિત્ર છે.

ટીકાઃ—‘ચારિત્રમ્’ ચારિત્ર છે. શું તે? ‘વિરતિઃ’ વ્યાવૃત્તિ (પાછા હઠવું
 તે). કોનાથી? ‘હિંસાનૃતચૌર્યેભ્યઃ’ હિંસા, જૂઠ અને ચોરીથી. હિંસાદિનું સ્વરૂપકથન
 અંધકાર સ્વયં જ આગળ કરશે. કેવળ એનાથી (હિંસાદિથી) જ વિરતિ છે એટલું

વિરતિ:—અપિ તુ ‘મૈથુનસેવાપરિગ્રહાભ્યાં’ । एतेभ्यः कथंभूतेभ्यः ? ‘पापप्रणालिकाभ्यः’
 पापस्य प्रणालिका इव पापप्रणालिका आस्रवणद्वाराणि ताभ्यः । कस्य तेभ्यो विरतिः ?
 ‘संज्ञस्य’ सम्यग्जानातीति संज्ञः तस्य हेयोपादेयतत्त्वपरिज्ञानवतः ॥ ४९ ॥

જ નહિ પરંતુ ‘મૈથુનસેવાપરિગ્રહાભ્યામ્’ મૈથુનસેવન અને પરિગ્રહથી પણ (વિરતિ છે).
 કેવા તેમનાથી? ‘પાપપ્રણાલિકાભ્યઃ’ જેઓ પાપરૂપી પ્રણાલિકાઓ-આસ્રવદ્વારો છે-
 તેમનાથી. વિરતિ કેને હોય છે? ‘સંજ્ઞસ્ય’ હેય-ઉપાદેય તત્ત્વોના પરિજ્ઞાનથી યુક્ત
 સમ્યક્પ્રકારે જાણનાર એવા સંજ્ઞ (સમ્યક્જ્ઞાની) તેમને (તેમનાથી વિરતિ હોય છે.)

ભાવાર્થ:—પાપના કારણભૂત હિંસા, જૂઠ, ચોરી, કુશીલ અને પરિગ્રહ-એ
 પાંચ પાપોથી (એકદેશ યા સર્વદેશ) વિરક્ત થવું અર્થાત્ તેમનો વીતરાગભાવ વડે
 ત્યાગ કરવો તે સમ્યક્જ્ઞાનીનું સમ્યક્ચારિત્ર છે.

જે હિંસાદિ પાપભાવ થાય છે તેનાથી વિરતિ થતાં જ-વિરક્ત ભાવ થતાં જ
 હિંસાદિ દ્રવ્યક્રિયાઓનો સ્વયં ત્યાગ થઈ જાય છે. તેમનો ત્યાગ કરવો એ વ્યવહાર-
 નયનું કથન છે. વાસ્તવમાં જીવ પરદ્રવ્યોનાં ગ્રહણ-ત્યાગ કરી શકતો નથી. અજ્ઞાન
 અવસ્થામાં અશુદ્ધ નિશ્ચયનયે તે ગ્રહણ-ત્યાગનો માત્ર ભાવ કરી શકે, જ્ઞાન અવસ્થામાં
 પર પદાર્થો અને તેમનાં ગ્રહણ-ત્યાગનો વિકલ્પ અને યોતાના જ્ઞાનમાં જ્ઞેયરૂપે જ
 પ્રવર્તે છે.

ચારિત્રરૂપ ખરો ત્યાગ ભાવ હેય-ઉપાદેય તત્ત્વોને સમ્યક્પ્રકારે જાણનાર જ્ઞાનીને
 જ હોય છે. મિથ્યાદષ્ટિ-અજ્ઞાનીને હોતો નથી.

પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાયમાં કહ્યું છે કે—

“અજ્ઞાનપૂર્વક ચારિત્ર સમ્યક્ નામ પામતું નથી, તેથી સમ્યક્જ્ઞાનની પછી
 સમ્યક્ચારિત્રની આરાધના કરવી કહી છે.”

અર્થાત્ સમ્યક્દર્શનપૂર્વક સમ્યક્જ્ઞાન વિના જે બાહ્ય ચારિત્ર પાળે છે તે બધું
 બાહ્યચારિત્ર યા મિથ્યાચારિત્ર કહેવાય છે.

શ્રાવકને એકદેશ વીતરાગતા થતાં નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ તરીકે પ્રત્યું

૧. ન હિ સમ્યગ્વ્યપદેશં ચારિત્રમજ્ઞાનપૂર્વકં લભતે ।

જ્ઞાનાન્તરમુક્તં ચારિત્રારાધનં તસ્માત્ ॥ ૩૮ ॥ (પુરુષાર્થસિદ્ધિઉપાય-૩૮)

તચ્ચેત્થંભૂતં ચારિત્રં દ્વિધા ભિદ્યત ઇત્યાહ—

સકલં વિકલં ચરણં તત્સકલં સર્વસંગવિરતાનામ્ ।

અનગારાણાં વિકલં સાગારાણાં સસંગાનામ્ ॥ ૫૦ ॥

હિંસાદિવિરતિલક્ષણં ‘ચચરણં’ પ્રાક્રમરૂપિતં તત્ સકલં વિકલં ચ ભવતિ । તત્ર ‘સકલં’ પરિપૂર્ણં મહાવ્રતરૂપં । કેષાં તદ્ભવતિ ? ‘અનગારાણાં’ મુનીનાં । કિંવિષ્ટાનાં ‘સર્વસંગવિરતાનાં’ બાહ્યાભ્યન્તરપરિગ્રહરહિતાનાં । ‘વિકલમ’ પરિપૂર્ણં અણુવ્રતરૂપં । કેષાં તદ્ભવતિ ‘સાગારાણાં’ ગૃહસ્થાનાં । કથંભૂતાનાં ? ‘સસંગાનાં’ સગ્રન્થાનામ્ ॥ ૫૦ ॥

પાલન હોય છે, તેને વ્યવહારચારિત્ર કહે છે અને તે એકદેશ વીતરાગતા સાથે હેય-બુદ્ધિએ હોય છે. ૪૯.

આવા ચારિત્રના બે પ્રકારે ભેદ પડે છે—એમ કહે છે—

ચારિત્રના ભેદ

શ્લોક ૫૦

અન્વયાર્થઃ—[તત્] તે [ચરણં] ચારિત્ર [સકલં વિકલં] સકલચારિત્ર અને વિકલચારિત્રના ભેદથી બે પ્રકારનું છે. તેમાંથી [સકલં] સકલચારિત્ર [સર્વ-સંગવિરતાનામ્] સર્વ પરિગ્રહોથી રહિત, [અનગારાણામ્] મુનિઓને હોય છે અને [વિકલં] વિકલચારિત્ર [સસંગાનામ્] પરિગ્રહ યુક્ત [સાગારાણાં] ગૃહસ્થીને હોય છે.

ટીકાઃ—હિંસાદિથી વિરતિરૂપ ‘ચચરણમ્’ જે ચારિત્ર પહેલાં પ્રશ્ન્યું (કહ્યું) તે ‘સકલં વિકલં’ સકલ અને વિકલ—એમ બે પ્રકારે છે. તેમાં ‘સકલં’ સકલચારિત્ર પરિપૂર્ણ મહાવ્રતરૂપ છે. કેને તે હોય છે? ‘અનગારાણામ્’ અનગારોને—મુનિઓને. કેવા (મુનિઓને)? ‘સર્વસંગવિરતાનાં’ સર્વ પરિગ્રહોથી વિરક્ત—બાહ્ય અને અભ્યન્તર પરિગ્રહોથી રહિત (મુનિઓને). ‘વિકલં’ વિકલચારિત્ર અપરિપૂર્ણ અણુવ્રતરૂપ છે. તે કેને હોય છે? ‘સાગારાણામ્’ સાગારોને—ગૃહસ્થોને. કેવા (ગૃહસ્થોને)? ‘સસંગાનામ્’ સંગ-પરિગ્રહ સહિત (પરિગ્રહ-એકદેશ બાહ્ય-અભ્યન્તર પરિગ્રહ સહિત).

ભાવાર્થઃ—આ અગાઉ હિંસાદિના ત્યાગરૂપ જે ચારિત્ર કહ્યું છે તેના બે પ્રકાર છે—સકલચારિત્ર અને વિકલચારિત્ર. સકલ (સર્વદેશ) ચારિત્ર હિંસાદિના પરિપૂર્ણ ત્યાગરૂપ સર્વ વિરતિરૂપ—મહાવ્રતરૂપ હોય છે અને તે ક્ષેત્ર, વાસ્તુ, હિરણ્યાદિ

તત્ર^૧ વિકલમેવ તાવચ્ચારિત્રં વ્યાવષ્ટે—

દશ પ્રકારના બાહ્ય પરિગ્રહો અને મિથ્યાત્વ, કષાયાદિ ચૌદ પ્રકારના અલ્પાંતર પરિગ્રહો—એમ ચોવીસ પરિગ્રહોથી રહિત મુનિઓને હોય છે. વિકલચારિત્ર હિંસાદિના એકદેશ વિરતિરૂપ-ત્યાગરૂપ-અણુપ્રતરૂપ હોય છે અને તે ગૃહાદિ એકદેશ પરિગ્રહ સહિત ગૃહસ્થાને હોય છે.

વિશેષ

જો મુનિ અલ્પાંતર પરિગ્રહથી રહિત ન હોય અને માત્ર બાહ્ય પરિગ્રહથી જ રહિત હોય તો તેવા મુનિને મિથ્યાદષ્ટિ દ્રવ્યલિંગી મુનિ કહ્યા છે.

પંચમ ગુણસ્થાનવર્તી શ્રાવકના સંબંધમાં પણ એમ જ સમજવું. જો તેને અલ્પાંતર પરિગ્રહ અર્થાત્ મિથ્યાત્વ, અનંતાનુબંધી અને અપ્રત્યાખ્યાન સંબંધી ક્રોધ-માન-માયા-લોભ ન છૂટ્યાં હોય અને માત્ર બાહ્ય એકદેશ પરિગ્રહનો જ ત્યાગ હોય તો તે પણ મિથ્યાદષ્ટિ દ્રવ્યલિંગી શ્રાવક કહેવાય છે.

શ્રી સમયસાર ગાથા ૪૧૪ ની ટીકામાં શ્રી જયસેનાચાર્યે કહ્યું છે કે—

“.....શાલિતંદુલને બહિરંગ તુષ વિદ્યમાન હોતાં, અલ્પાંતર તુષનો ત્યાગ કરી શકાતો નથી. અલ્પાંતર તુષનો ત્યાગ થતાં, બહિરંગ તુષનો ત્યાગ નિયમથી હોય છે જ. આ ન્યાયથી સર્વ સંગના પરિત્યાગરૂપ બહિરંગ દ્રવ્યલિંગ હોતાં, ભાવલિંગ હોય કે ન હોય, નિયમ નથી. પરંતુ અલ્પાંતરમાં ભાવલિંગ હોતાં, સર્વ સંગના પરિત્યાગરૂપ દ્રવ્યલિંગ હોય જ છે...”^૨ ૫૦.

તેમાં પ્રથમ વિકલચારિત્ર કહે છે—

૧. તદ્ ઇતિ ગ પુસ્તકે ।

૨. “ ન હિ શાલિતંદુલસ્ય બહિરંગતુષે વિદ્યમાને સત્યભ્યંતરતુષસ્ય ત્યાગઃ કર્તૃમાયાતિ । અભ્યંતર-તુષત્યાગે સતિ બહિરંગ તુષત્યાગો નિયમેન ભવત્યેવ । અનેન ન્યાયેન સર્વસંગપરિત્યાગરૂપે બહિરંગ દ્રવ્યલિંગે સતિ ભાવલિંગં ભવતિ ન ભવતિ વા નિયમો નાસ્તિ, અભ્યંતરે તુ ભાવલિંગે સતિ સર્વસંગપરિત્યાગરૂપં દ્રવ્યલિંગં ભવત્યેવેતિ.....”

(શ્રી સમયસાર ગાથા ૪૧૪ શ્રી જયસેનાચાર્યકૃત ટીકા પૃષ્ઠ ૫૩૯)

ગૃહિણાં ત્રેધા તિષ્ઠત્યણુ-ગુણ-શિક્ષાવ્રતાત્મકં ચરણમ્ । પञ्च-त्रि-चतुर्भेदं त्रयं यथासंख्यमाख्यातम् ॥ ५१ ॥

‘ગૃહિણાં’ સમ્બન્ધિ યત્ વિકલં ચરણં તત્ ‘ત્રેધા’ ત્રિપ્રકારં । ‘તિષ્ઠતિ’ ભવતિ । કિં વિશિષ્ટં સત્ ? ‘અણુગુણશિક્ષાવ્રતાત્મકં’ સત્ અણુવ્રતરૂપં ગુણવ્રતરૂપં શિક્ષાવ્રતરૂપં સત્ । ત્રયમેવ । તત્પ્રત્યેકં । ‘યથાસંખ્યં’ । ‘પંચત્રિચતુર્ભેદમાખ્યાતં’ પ્રતિપાદિતં । તથા હિ—અણુવ્રતં પંચભેદં ગુણવ્રતં ત્રિભેદં શિક્ષાવ્રતં ચતુર્ભેદમિતિ ॥ ૫૧ ॥

તત્રાણુવ્રતસ્ય તાવત્પંચભેદાન્ પ્રતિપાદયન્નાહ—

વિકલચારિત્રના ભેદ શ્લોક ૫૧

અન્વયાર્થઃ—[ગૃહિણામ્] ગૃહસ્થોતું [ચરણં] (વિકલ) ચારિત્ર [અણુગુણ-શિક્ષાવ્રતાત્મકમ્] અણુવ્રત, ગુણુવ્રત અને શિક્ષાવ્રતરૂપ હોતું થકું [ત્રેધા] ત્રણ પ્રકારે [તિષ્ઠતિ] છે. તે [ત્રયં] ત્રણ પ્રકારતું ચારિત્ર [યથાસંખ્યમ્] અનુક્રમે [પञ्चत्रिचतुर्भेदम्] પાંચ, ત્રણ અને ચાર ભેદરૂપ [આખ્યાતમ્] કહ્યું છે.

ટીકાઃ—‘ગૃહિણામ્’ ગૃહસ્થો સંબંધી જે ‘વિકલં ચરણં’ વિકલચારિત્ર છે, તે ‘ત્રેધા તિષ્ઠતિ’ ત્રણ પ્રકારે છે. કેવા (પ્રકારે) છે ? ‘અણુગુણશિક્ષાવ્રતાત્મકં સત્’ તે અણુવ્રત, ગુણુવ્રત અને શિક્ષાવ્રતરૂપ ત્રણ પ્રકારે છે. તે ‘ત્રયમેવ’ એ ત્રણેમાં ‘યથા-સંખ્યં પञ्चत्रिचतुर्भेदं’ પ્રત્યેકના અનુક્રમે પાંચ, ત્રણ અને ચાર ભેદ ‘આખ્યાતમ્’ કહ્યા છે. તે આ પ્રમાણે—અણુવ્રત પાંચ પ્રકારનાં, ગુણુવ્રત ત્રણ પ્રકારનાં અને શિક્ષાવ્રત ચાર પ્રકારનાં છે.

ભાવાર્થઃ—ગૃહસ્થોતું વિકલ (એકદેશ) ચારિત્ર ત્રણ પ્રકારે છે—અણુવ્રત, ગુણ-વ્રત અને શિક્ષાવ્રત. અને તે દરેકના અનુક્રમે પાંચ, ત્રણ અને ચાર ભેદ છે, અર્થાત્ અણુવ્રતના પાંચ ભેદ, ગુણુવ્રતના ત્રણ ભેદ અને શિક્ષાવ્રતના ચાર ભેદ છે.

જે ગૃહવાસ છોડવાને અસમર્થ છે, તે સમ્યગ્દષ્ટિ ઘરમાં રહી ઉપરોક્ત ચાર પ્રકારતું વ્યવહારચારિત્ર પાળી શકે છે. ૫૧.

તેમાં પ્રથમ અણુવ્રતના પાંચ ભેદોતું પ્રતિપાદન કરીને કહે છે—

પ્રાણાતિપાતવિતથવ્યાહારસ્તેયકામમૂર્છાભ્યઃ । સ્થૂલેભ્યઃ પાપેભ્યો વ્યુપરમણમણુવ્રતં ભવતિ ॥ ૫૨ ॥

‘અણુવ્રતં’ વિકલવ્રતં । કિં તત્ ? ‘વ્યુપરમણં’ વ્યાવર્તનં યત્ । કેભ્યઃ ઇત્યાહ- ‘પ્રાણેત્યાદિ’, પ્રાણાનામિન્દ્રિયાદીનામતિપાતશ્ચાતિપતનં વિયોગકરણં વિનાશનં । ‘વિતથ-વ્યાહારશ્ચ’ વિતથોઽસત્યઃ સ ચાસૌ વ્યાહારશ્ચ શબ્દઃ । ‘સ્તેયં’ ચ ચૌર્યં । ‘કામશ્ચ’ મૈથુનં । ‘મૂર્છા’ ચ પરિગ્રહઃ મૂર્છા ચ મૂર્છર્ચતે લોભાવેશાત્ પરિગૃહ્યતે ઇતિ મૂર્છા ઇતિ વ્યુત્પત્તેઃ । તેભ્યઃ । કથંભૂતેભ્યઃ ? ‘સ્થૂલેભ્યઃ’ । અણુવ્રતધારિણો હિ સર્વસાવધવિરતેરસંભવાત્ સ્થૂલેભ્ય એવ હિંસાદિભ્યો વ્યુપરમણં ભવતિ । સ હિ ત્રસ-પ્રાણાતિપાતાન્નિવૃત્તો ન સ્થાવરપ્રાણાતિપાતાત્ । તથા પાપાદિભયાત્ પરપીડાદિકારણ-

અણુવ્રતનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૫૨

અ-વચાર્થઃ—[પાપેભ્યઃ] પાપ-આસ્રવના દ્વારરૂપ [સ્થૂલેભ્યઃ] સ્થૂલ [પ્રાણાતિ-પાતવિતથવ્યાહારસ્તેયકામમૂર્છાભ્યઃ] પ્રાણુનું વિયોગન (હિંસા), વિતથવ્યાહાર (જૂઠ), સ્તેય (ચોરી), કામ (કુશીલ) અને મૂર્છા (પરિગ્રહ)—એમનાથી [વ્યુપરમણમ્] જે વિરમણુ (વિરક્ત થણુ) તે [અણુવ્રતં] અણુવ્રત [ભવતિ] છે.

ટીકાઃ—‘અણુવ્રતં’ એટલે વિકલ વ્રત. તે શું છે ? ‘વ્યુપરમણં’ જે વિરામ પામણુ, વ્યાવૃત્ત થણુ (પાછા હાંપણુ) તે. કેનાથી (વિરમણુ) ? તે કહે છે—‘પ્રાણેત્યાદિ’ પ્રાણુના એટલે ઇન્દ્રિયો આદિનો વિયોગ કરવો—વિનાશ કરવો તે ‘પ્રાણાતિપાતઃ’ પ્રાણુહિંસા, ‘વિતથવ્યાહારશ્ચ’ વિતથ એટલે અસત્ય (જૂઠો) અને વ્યાહાર એટલે શબ્દ-અસત્ય શબ્દવ્યવહાર-અસત્ય વચન બોલણુ અર્થાત્ જૂઠ, ‘સ્તેયં’ એટલે ચોરી, ‘કામઃ’ એટલે મૈથુન અને ‘મૂર્છા’ એટલે પરિગ્રહ-વ્યુત્પત્તિ પ્રમાણે લોભના આવેશમાં જેનાથી મૂર્છાઈ જાય-પરિગ્રહાય તે મૂર્છા. (હિંસા, જૂઠ, ચોરી, કુશીલ અને પરિગ્રહ-એ પાંચ પાપોથી (વિરમણુ). તે કેવા છે ? ‘સ્થૂલેભ્યઃ’ સ્થૂલ છે, કારણ કે અણુવ્રતધારીને સર્વ પાપોથી વિરતિ હોતી નથી; તેથી તેને સ્થૂલ હિંસાદિથી જ વિરતિ હોય છે. તે ત્રસપ્રાણુના ઘાતથી (હિંસાથી) નિવૃત્ત હોય છે, પરંતુ નહિ કે સ્થાવરપ્રાણુના ઘાતથી; તથા પાપાદિના ભયથી બીજને પીડાવું કારણ આની, તે

મિતિ મત્વા સ્થૂલાદસત્યવચન્નિવૃત્તો ન તદ્વિપરીતાત્ । તથાન્યપીડાકરાત્ રાજાદિ-
ભયાદિના પરેણ પરિત્યક્તાદપ્યદત્તાર્થાત્ સ્થૂલાન્નિવૃત્તો ન તદ્વિપરીતાત્ । તથા
ઉપાત્તાયા અનુપાત્તાયાશ્ચ પરાઙ્ગનાયાઃ પાપભયાદિના નિવૃત્તો નાન્યથા ઇતિ સ્થૂલ-
રૂપાઽબ્રહ્મનિવૃત્તિઃ । તથા ધનધાન્યક્ષેત્રાદેરિચ્છાવશાત્ કૃતપરિચ્છેદા ઇતિ સ્થૂલરૂપાત્
પરિગ્રહાન્નિવૃત્તિઃ । કથંભૂતેભ્યઃ પ્રાણાતિપાતાદિભ્યઃ? 'પાપેભ્યઃ' પાપાસ્રવણ-
દ્વારેભ્યઃ ॥ ૫૨ ॥

સ્થૂલ અસત્ય વચનથી નિવૃત્ત હોય છે, પરંતુ તેનાથી વિપરીત વચનથી (સૂક્ષ્મ
અસત્ય વચનથી) નહિ. તથા અન્યને પીડાકારક અને રાજાદિના ભયાદિથી અન્ય
ત્યજી દીધેલ હોવા છતાં પણ નહિ દીધેલા સ્થૂલ અર્થથી (ધનાદિથી) તે નિવૃત્ત હોય
છે પરંતુ તેનાથી વિપરીત અર્થથી (અર્થાત્ સાર્વજનિક માટી, પાણી વગેરે પદાર્થોથી)
નહિ. તથા પાપના ભયાદિથી ગૃહિત યા અગૃહિત પરસ્ત્રીથી તે નિવૃત્ત હોય છે, પરંતુ
અન્યથા નહિ (પોતાની સ્ત્રીથી નહિ). એમ તેને સ્થૂલરૂપ અબ્રહ્મથી (મૈથુનથી)
નિવૃત્તિ હોય છે. તથા ધન, ધાન્ય, ક્ષેત્રાદિતું ઇચ્છાવશ પરિમાણ કરવું એવા સ્થૂલરૂપ
પરિગ્રહથી નિવૃત્તિ છે. કેવાં પ્રાણહિંસાદિથી (નિવૃત્તિ હોય છે)? 'પાપેભ્યઃ'
પાપાસ્રવણ દ્વારરૂપ (હિંસાદિથી).

ભાવાર્થઃ—હિંસા, જૂઠ, ચોરી, કુશીલ અને પરિગ્રહના એકદેશ અર્થાત્
સ્થૂલ ત્યાગને અણુપ્રત કહે છે. તેના પાંચ ભેદ છે—

૧. અહિંસાણુપ્રત, ૨. સત્યાણુપ્રત, ૩. અચૌર્યાણુપ્રત, ૪. બ્રહ્મચર્યાણુપ્રત અને
૫. પરિગ્રહપરિમાણુપ્રત.^૧

અણુપ્રતી ત્રસ જીવોની રક્ષાને ભાવ કરી શકે પરંતુ સ્થાવર જીવોની રક્ષા
કરી શકે નહિ. તેને સંકલ્પી હિંસાને ત્યાગ હોય છે પરંતુ આરંભી, ઉદ્યોગી અને
વિરોધી હિંસાને ત્યાગ હોતો નથી.

રાજ્ય કે સમાજ દંડે, લોકમાં અપકીર્તિ થાય કે જીવનો ઘાત થાય તેવું

૧. અમિતગતિ શ્રાવકાચારાદિમાં 'રાત્રિભોજન ત્યાગ'ને પણ છઠું અણુપ્રત કહ્યું છે.

૨. જે દેવી-દેવતાઓ માટે, મંત્રસિદ્ધિ માટે. ઔષધિમાં ખાવા માટે, તન્ત્રસિદ્ધિ માટે ત્રેન્દ્રિયાદિ
ત્રસ જીવોને મારે છે, મરાવે છે અને અનુમોદના કરે છે તેણે સંકલ્પી હિંસા કરી કહેવાય છે.

તત્રાઘવ્રતં વ્યાખ્યાતુમાહ—

અસત્ય વચન બોલે નહિ, પરંતુ હાસ્ય-મરકરીમાં કદાચ જૂઠું બોલે તો તેનાથી વ્રતનો ભંગ થતો નથી.

સમાજ કે રાજ્ય તેને ચોર ઠરાવે તેવું ચોરીનું કાર્ય કરે નહિ, કોઈની રસ્તામાં પડેલી ચીજ ઊઠાવે નહિ કે કોઈના આપ્યા સિવાય ચીજ લે નહિ, પરંતુ સર્વાના ઉપયોગ માટે જે ચીજે જેમકે માટી, પાણી, હવા વગેરે ખુલ્લી મૂકી હોય તેને આપ્યા વગર લઈ શકે.

તેને વિવાહિત કે અવિવાહિત પરસ્ત્રીનો ત્યાગ હોય છે, પરંતુ પોતાની સ્ત્રીનો ત્યાગ હોતો નથી.

ધન-ધાન્યાદિ દશ પ્રકારના પરિગ્રહનું પરિમાણ તેણે આવશ્યકતાનુસાર નક્કી કર્યું હોય છે. નક્કી કરેલી મર્યાદાની બહારની ચીજોનો તેને ત્યાગ હોય છે.

આ રીતે અણુવ્રતીને પાંચે પાપોનો સ્થૂલપણે ત્યાગ હોય છે. (અણુવ્રતનું પાલન કરતાં, તેને રાજ્ય કે સમાજના નીતિ-નિયમોનું સહેજે પાલન થઈ જાય છે, તે રાજ્ય કે સમાજનો કદી ગુન્હેગાર બનતો નથી.)

ત્રસ જીવોની સંકલ્પી હિંસાનો ત્યાગ તે સ્થૂલ હિંસાનો ત્યાગ છે, જે વચન બોલવાથી અન્ય પ્રાણીનો ઘાત થાય, ધર્મ બગાડી જાય, અન્યને અપવાદ લાગે, કલહ-સંકલેશ-ભયાદિક પ્રગટે, તેવાં વચનો ક્રોધાદિવશ ન બોલવાં તે સ્થૂલ અસત્યનો ત્યાગ છે; આપ્યા વિના અન્યનું ધન લોભવશ ઇલ કરીને ગ્રહણ કરવું નહિ તે સ્થૂલ ચોરીનો ત્યાગ છે; પોતાની વિવાહિત સ્ત્રી સિવાય સમસ્ત અન્યની સ્ત્રીઓમાં કામની અભિલાષાનો ત્યાગ તે સ્થૂલ કામ (મૈથુન)નો ત્યાગ છે; ધન-ધાન્યાદિ દશ પ્રકારના પરિગ્રહનું પરિમાણ કરી તેનાથી અધિક પરિગ્રહનો ત્યાગ તે સ્થૂળ પરિગ્રહનો ત્યાગ છે.

“આત્માના શુદ્ધોપયોગરૂપ પરિણામોનો ઘાત થવાના હેતુથી આ બધું (હિંસાદિ પાંચ પાપ) હિંસા જ છે. અનૃત (જૂઠું) વચનાદિકના ભેદ કેવળ શિષ્યોને સમજાવવા માટે ઉદાહરણરૂપ કહ્યા છે.” પર.

તેમાં પ્રથમ વ્રતનું (અહિંસાણુવ્રતનું) વ્યાખ્યાન કરવા માટે કહે છે—

૧. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય શ્લોક ૪૨.

સંકલ્પાત્કૃતકારિતમનનાઘોગત્રયસ્ય ચરસત્ત્વાન્ ।

ન હિનસ્તિ યત્તદાહુઃ સ્થૂલવધાદ્વિરમણં નિપુણાઃ ॥ ૫૩ ॥

‘ચરસત્ત્વાન્’ ત્રસજીવાન્ । ‘યન્ન હિનસ્તિ’ । તદાહુઃ ‘સ્થૂલવધાદ્વિરમણં’ । કે તે ? ‘નિપુણાઃ’ હિંસાદિવિરતિવ્રતવિચારદક્ષાઃ । કસ્માન્ન હિનસ્તિ ? ‘સંકલ્પાત્’ સંકલ્પં હિંસાભિસંધિમાશ્રિત્ય । કથંભૂતાત્ સંકલ્પાત્ ? ‘કૃતકારિતાનુમનનાત્’ કૃતકારિતાનુમનનરૂપાત્ । કસ્ય સમ્બન્ધિનઃ ? ‘યોગત્રયસ્ય’ મનોવાકકાયત્રયસ્ય । અત્ર કૃતવચનં કર્તુઃ સ્વાતંત્ર્યપ્રતિપત્ત્યર્થં । ૨કારિતાનુવિધાનં પરપ્રયોગાપેક્ષમનુવચનં ।

અહિંસાશુવ્રતનું લક્ષણ

શ્લોક ૫૩

અન્વયાર્થઃ—[યત્] જે [યોગત્રયસ્ય] મન, વચન અને કાય એ ત્રણ યોગના [કૃતકારિતાનુમનનાત્] કૃત, કારિત અને અનુભોદનારૂપ [સંકલ્પાત્] સંકલ્પથી [ચરસત્ત્વાન્] ત્રસ જીવોને [ન હિનસ્તિ] ન હણવું, [તત્] તેને (કિયાને) [નિપુણાઃ] વસ્તુસ્વરૂપનો વિચાર કરવામાં નિપુણ આચાર્યાદિક [સ્થૂલવધાત્] સ્થૂલ હિંસાથી [વિરમણમ્] વિરતિ અર્થાત્ અહિંસાશુવ્રત [આહુઃ] કહે છે.

ટીકા:—‘ચરસત્ત્વાન્’ ત્રસ જીવોને ‘યન્નહિનસ્તિ’ જે ન હણવું ‘તત્’ તેને (તે કિયાને) ‘સ્થૂલવધાદ્વિરમણમ્’ સ્થૂલ હિંસાથી વિરમણ (વિરતિ) કહે છે. (અર્થાત્ અહિંસાશુવ્રત કહે છે.) કોણ તે (કહે છે)? ‘નિપુણાઃ’ હિંસાદિ વિરતિરૂપ વ્રતના (અહિંસાશુવ્રતાદિના) વિચારમાં દક્ષ (કુશલ) આચાર્યાદિક. કેવી રીતે હણતા નથી? ‘સંકલ્પાત્’ સંકલ્પથી અર્થાત્ ‘હું મારું-હું હિંસા કરું’ એવા સંકલ્પનો-અભિપ્રાયનો આશ્રય કરીને (હણતા નથી); કેવા સંકલ્પથી? ‘કૃતકારિતાનુમનનાત્’-કૃત, કારિત અને અનુભોદનારૂપ (સંકલ્પથી), કોના સંબંધી? ‘યોગત્રયસ્ય’ મન, વચન અને કાય એ ત્રણ યોગના (સંબંધી).

અહીં ‘કૃત’ વચન કર્તાના સ્વાતંત્ર્યની પ્રતિપત્તિ અર્થે છે, ‘કારિત’નું વિધાન પરની કિયાની અપેક્ષા સૂચવતું વચન છે, ‘અનુમનન’નું વચન (‘અનુભોદન’નું

૧. સંકલ્પાત્—હિંસાભિસંધિમાશ્રિત્ય ગ ઘ પુસ્તકયોઃ ।

૨. કારિતાનિધાનં ગ ઘ પુસ્તકયોઃ ।

‘અનુમનનવચનં પ્રયોજકસ્ય માનસપરિણામપ્રદર્શનાર્થે । તથા હિ—મનસા ચરસત્ત્વ-
હિંસાં સ્વયં ન કરોમિ, ચરસત્ત્વાન્ હિનસ્મીતિ મનઃસંકલ્પં ન કરોમીત્યર્થઃ । મનસા
ચરસત્ત્વહિંસામન્યં ન કારયામિ, ચરસત્ત્વાન્ હિંસય હિંસયેતિ મનસા પ્રયોજકો ન
ભવામીત્યર્થઃ । તથા અન્યં ચરસત્ત્વહિંસાં કુર્વન્તં મનસા નાનુમન્યે, સુન્દરમનેન કૃત-
મિતિ મનઃસંકલ્પં ન કરોમીત્યર્થઃ । एवं वचसा स्वयं चरसत्त्वहिंसां न करोमि
चरसत्त्वान् हिनस्मीति स्वयं वचनं नोच्चारयामीत्यर्थः । वचसा चरसत्त्वहिंसां न
कारयामि चरसत्त्वान् हिसय हिसयेति वचनं नोच्चारयामीत्यर्थः । तथा वचसा
चरसत्त्वहिंसां कर्तुं नानुमन्ये, साधुकृतं त्वयेति वचनं नोच्चारयामीत्यर्थः । तथा
कायेन चरसत्त्वहिंसां न करोमि, चरसत्त्वहिंसने दृष्टिमुष्टिसन्धाने स्वयं कायव्यापारं
न करोमીत्यर्थः । तथा कायेन चरसत्त्वहिंसां न कारयामि, चरसत्त्वहिंसने कायसंज्ञया

વચન) પ્રયોજકના માનસનું પરિણામ દર્શાવવા માટે છે.

તે આ પ્રમાણે ૧. મનથી ત્રસ જીવોની હિંસા હું સ્વયં કરું નહિ—ત્રસ જીવોને
હું હુણું એવો મનમાં સંકલ્પ ન કરું. એવો અર્થ છે. ૨. મનથી ત્રસ જીવોની હિંસા
ખીજા પાસે હું ન કરાવું—‘ત્રસ જીવોની હિંસા કરો—હિંસા કરો’ એમ મનથી
હું પ્રેરક-પ્રયોજક ન થાઉં. એવો અર્થ છે. ૩. તથા ત્રસ જીવોની હિંસા કરતા
અન્યને હું મનથી અનુમતિ ન આપું—આણે સુંદર કથું—એવો મનમાં સંકલ્પ હું ન
કરું. એવો અર્થ છે.

૪. એ પ્રમાણે વચનથી હું સ્વયં ત્રસ જીવોની હિંસા ન કરું—ત્રસ જીવોની
હિંસા કરું એવું વચન સ્વયં ઉચ્ચારું નહિ—એવો અર્થ છે. ૫. વચનથી ત્રસ જીવોની
હિંસા હું (ખીજા પાસે) ન કરાવું—ત્રસ જીવોની ‘હિંસા કર, હિંસા કર’ એવું
વચન હું ઉચ્ચારું નહિ. એવો અર્થ છે. ૬. તથા વચનથી ત્રસ જીવોની હિંસા
કરનારને હું અનુમતિ આપું નહિ—‘તે ઠીક કથું’—એવું વચન હું ઉચ્ચારું નહિ.
એવો અર્થ છે.

તથા ૭. કાયથી, ત્રસ જીવોની હિંસા હું કરું નહિ—ત્રસ જીવોની હિંસા કરવામાં
દષ્ટિ અને મુષ્ટિના સંધાનમાં હું સ્વયં કાયને વ્યાપાર કરું નહિ. એવો અર્થ છે.
૮. તથા કાયથી ત્રસ જીવોની હિંસા હું (કોઈની પાસે) કરાવું નહિ—ત્રસ જીવોની
હિંસા કરવામાં કાયની સંજ્ઞાથી (સંકેતથી) ખીજાને હું પ્રેરું નહિ. એવો અર્થ છે.

૧. અનુવચનં ચ પુસ્તકે । અનુમનનં વચનં ચ પુસ્તકે । અનુમતવચન ઘ૦ ।

परं न प्रेरयामीत्यर्थः^१ । तथा चरसत्त्वहिंसां कुर्वन्तमन्यं नखच्छोटिकादिना कायेन नानुमन्ये । इत्युक्तमहिंसाणुव्रतम् ॥ ५३ ॥

૯. તથા ત્રસ જીવોની હિંસા કરતા અન્યને નખદ્વારા, ચપટી આદિરૂપ કાયથી હું અનુમતિ આપું નહિ.—એમ અહિંસાણુવ્રત કહ્યું.

ભાવાર્થ:—મનથી કૃત, કારિત અને અનુમોહનારૂપ, વચનથી કૃત, કારિત અને અનુમોહનારૂપ, તથા કાયથી કૃત, કારિત અને અનુમોહનારૂપ—એવા નવ સંકલ્પોથી ધરાદાપૂર્વક ત્રસ જીવોની હિંસા કરવાનો ભાવ ન કરવો તેને અહિંસાણુવ્રત કહે છે. આ પ્રમાણે અહિંસાણુવ્રતીને સંકલ્પી હિંસાનો ત્યાગ હોય છે.

નવ સંકલ્પોથી (નવ કોટિથી) ત્રસ જીવોની હિંસાનો ભાવનો ત્યાગ તો મુનિ અને શ્રાવક બંનેને હોય છે, પરંતુ સ્થાવર જીવોની હિંસાનો નવ કોટિએ ત્યાગ તો એકલા મુનિને જ હોય છે; શ્રાવકને હોતો નથી.

વિશેષ

હિંસાદિના ત્યાગનું વિધાન

“હિંસાદિના ત્યાગ બે પ્રકારે છે—એક ઉત્સર્ગ ત્યાગ અને બીજો અપવાદ ત્યાગ. ઉત્સર્ગ એટલે સામાન્ય. સામાન્યપણે સર્વથા પ્રકારે ત્યાગ કરીએ તેને ઉત્સર્ગ ત્યાગ કહે છે. તેના નવ ભેદ છે—મનથી પોતે કરવાનું ચિંતવે નહિ, બીજા પાસે કરાવવાનું ચિંતવે નહિ, અને કોઈએ કર્યું હોય તેને ભલું જાણે નહિ. વચનથી પોતે કરવાનું કહે નહિ, બીજાને કરાવવા માટે ઉપદેશ આપે નહિ, કોઈએ કર્યું હોય તેને ભલું કહે નહિ. કાયથી પોતે કરે નહિ, બીજાને હાથ વગેરે દ્વારા પ્રેરણા આવી કરાવે નહિ અને કોઈએ કર્યું હોય તેને હસ્તાદિ વડે પ્રશંસે નહિ. આ નવ ભેદ કહ્યા.

અપવાદ ત્યાગ અનેક પ્રકારનો છે. આ નવ ભાગ કહ્યા તેમાંથી કેટલા ભાગથી અમુક પ્રકારે ત્યાગ કરે, અમુક પ્રકારે ત્યાગ ન કરે, આ રીતે મારે આ કાર્ય કરવું, આ રીતે ન કરવું—એમ અપવાદ ત્યાગ ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારે છે. માટે શક્ય હોય તે રીતે ત્યાગ કરવો.”^૨

હિંસાના પ્રકાર—દ્રવ્યહિંસા અને ભાવહિંસા.

૧. કરોમીત્યર્થ इति क ख पाठः ।

૨. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય, ગુજરાતી આવૃત્તિ શ્લોક ૭૫ નો ભાવાર્થ.

યત્સ્વલુકષાયયોગાત્પ્રાણાનાં દ્રવ્યભાવરૂપાનામ્ ।

વ્યપરોપણસ્ય કરણં સુમિશ્રિતા ભવતિ સા હિંસા ॥ ૪૩ ॥

“ કષાયરૂપે પરિણુમેલા મન, વચન અને કાયાના યોગથી જે દ્રવ્યરૂપ અને ભાવરૂપ પ્રાણોનું વ્યપરોપણ કરવું-ઘાત કરવો તે નિશ્ચયથી સારી રીતે નક્કી કરેલી હિંસા છે.”^૧

રાગાદિ ભાવોથી ચૈતન્ય પ્રાણોનો ઘાત થવો તે ભાવહિંસા છે, તેના જે પ્રકાર છે-સ્વભાવ હિંસા અને પરભાવ હિંસા. તેમ જ ઇન્દ્રિય, બલ, આયુ અને શ્વાસોચ્છ્વાસ-રૂપ દ્રવ્ય પ્રાણોનો ઘાત થવો તે દ્રવ્યહિંસા છે. તેના પણ જે પ્રકાર છે. સ્વદ્રવ્ય હિંસા અને પરદ્રવ્ય હિંસા.

“ પોતાના મનમાં, વચનમાં કે શરીરમાં ક્રોધ-કષાય પ્રગટ થયો તેનાથી પ્રથમ તો પોતાના શુદ્ધોપયોગરૂપ ભાવપ્રાણનો ઘાત થયો. આ હિંસા તો પોતાના ભાવ-પ્રાણની વ્યપરોપણથી થઈ. તે તો (દ્રવ્યહિંસા) પહેલાં જ થઈ, બીજી (દ્રવ્ય) હિંસા થાય કે ન પણ થાય. પાછળથી કદાચિત્ તીવ્ર કષાયરૂપ થાય અને પોતાના દીર્ઘ શ્વાસાદિથી અથવા હાથ પગ વડે પોતાના અંગને ખીડા ઉપજવી અથવા આપઘાત કરી મરી ગયો તે પોતાના દ્રવ્યપ્રાણના ઘાતરૂપ હિંસા થઈ.

વળી જે કષાયથી અન્ય જીવને કુવચન કહ્યાં, મર્મભેદી હાસ્ય કર્યું અથવા જે રીતે તેનું અંતરંગ ખીડિત થઈ કષાયરૂપે પરિણુમે તેવું કાર્ય કર્યું. ત્યાં પરના ભાવ-પ્રાણના વ્યપરોપણ (ઘાત)થી હિંસા થાય છે. જ્યાં કષાયના વશે પ્રમાદી થયો, બીજા જીવના શરીરને ખીડા કરી અથવા પ્રાણનાશ કર્યો ત્યાં પરના દ્રવ્યપ્રાણના ઘાતથી (પરના દ્રવ્યપ્રાણની) હિંસા થઈ....”^૨

“ મહાપુરુષ ધ્યાનમાં લીન છે અથવા ગમનાદિમાં સાવધાનતાથી યત્નપૂર્વક પ્રવર્તે છે અને કદાચ એના શરીરના સંબંધથી કોઈ જીવના પ્રાણ ખીડાયા તોપણ એને હિંસાનો દોષ નથી, કેમકે એના પરિણામમાં કષાય હતો નહિ, તેથી પર જીવના પ્રાણને ખીડા થાય તોપણ હિંસા નામ પામે નહિ...”^૩

૧. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય, ગુજરાતી આવૃત્તિ શ્લોક ૪૩.

૨. “ ” ” ” ” શ્લોક ૪૩ નો ભાવાર્થ.

૩. “ ” ” ” ” શ્લોક ૪૫ નો ભાવાર્થ.

“ જે પ્રમાદી જીવ કષાયને વશ થઈને ગમનાદિ ક્રિયામાં યત્નરૂપ પ્રવર્તે તો નથી અથવા બેસતાં-ઊઠતાં ક્રોધાદિ ભાવોમાં પરિણમે છે તો ત્યાં જીવ કદાચ મરે કે ન મરે પણ એને તો કષાયભાવ વડે અવશ્ય હિંસાનો દોષ લાગે છે; એટલે પર જીવના પ્રાણની પીડા ન થવા છતાં પણ પ્રમાદના સદ્ભાવથી હિંસા નામ પામે છે...”^૧

“ કારણ કે જીવ કષાયભાવો સહિત હોવાથી પહેલાં પોતા વડે જ પોતાને હણે છે અને પછીથી ભલે બીજા જીવોની હિંસા થાય કે ન થાય...”^૨

“ પર જીવના ઘાતરૂપ જે હિંસા છે તે બે પ્રકારની છે—એક અવિરમણરૂપ (અવિરતિરૂપ) અને બીજી પરિણમનરૂપ.

૧. અવિરમણરૂપ હિંસા—કોઈ જીવ પર જીવની હિંસાના કાર્યમાં તો પ્રવર્તે તો નથી પરંતુ તેને હિંસાનો પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક ત્યાગ નહિ હોવાથી તેને અંતરંગમાં અવિરતિનો ભાવ ઊભો છે; તેથી તેને અવિરમણરૂપ હિંસાનો દોષ છે, જેમકે કોઈને કંદમૂળનો ત્યાગ નથી અને તે કોઈ વખતે ખાતો પણ નથી, છતાં અંતરંગમાં કંદમૂળ ખાવાનો ભાવ ઊભો હોવાથી, તે ભાવનો ત્યાગ નહિ હોવાથી તેને અવિરમણરૂપ હિંસાનો દોષ લાગે છે.

“ જે કાર્ય કરવાની આશા રહે તેની પ્રતિજ્ઞા લેવાતી નથી અને આશા રહે તેનાથી રાગ પણ રહે છે તથા એ રાગના ભાવથી કાર્ય કર્યા વિના પણ અવિરતિનો બંધ થયા જ કરે છે; માટે પ્રતિજ્ઞા અવશ્ય કરવી યોગ્ય છે. વળી કાર્ય કરવાનું બંધન થયા વિના પરિણામ કેવી રીતે રોકાશે? પ્રયોજન પડતાં તદ્દૂપ પરિણામ અવશ્ય થઈ જાય વા પ્રયોજન વિના પણ તેની આશા રહે છે, માટે પ્રતિજ્ઞા કરવી યોગ્ય છે....”^૩

૨. પરિણમનરૂપ હિંસા—પર જીવના ઘાતમાં, જે જીવ મનથી, વચનથી કે કાયથી પ્રવર્તે તો તેને તે પરિણમનરૂપ હિંસા છે.

આ બંને ભેદોમાં પ્રમાદસહિત યોગનું અસ્તિત્વ છે. તસ્માત્પ્રમત્તયોગે નિત્યં પ્રાણવ્યપરોપણમ્ । તેથી પ્રમાદના યોગમાં નિરંતર પ્રાણઘાતનો સદ્ભાવ છે. જ્યારે જીવ ક્રોધાદિ ભાવહિંસાનો ત્યાગ કરી પ્રમાદરૂપ પરિણમન ન કરે તો જ તેને (પ્રાણઘાતનો)

૧. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય, ગુજરાતી આવૃત્તિ શ્લોક ૪૬ નો ભાવાર્થ.

૨. “ ” ” ” ” શ્લોક ૪૭ નો ભાવાર્થ.

૩. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક-ગુજરાતી આવૃત્તિ, અધ્યાય ૭, પૃષ્ઠ ૨૧૦.

અભાવ હોઈ શકે. જ્યાં સુધી પ્રમાદ રહે છે ત્યાં સુધી હિંસાનો અભાવ કોઈ રીતે હોઈ શકતો નથી.^૧

પ્રમત્તયોગ એ જ હિંસાનું વાસ્તવિક કારણ છે; કેવળ દ્રવ્યપ્રાણનો ઘાત થવો તે ખરી હિંસા નથી.

શ્રી ઉમાસ્વામીએ પણ ‘તત્ત્વાર્થ’ સૂત્ર’માં હિંસાનું લક્ષણ આપતાં કહ્યું છે કે— પ્રમત્તયોગાત્ પ્રાણવ્યપરોપણં હિંસા । પ્રમાદના યોગથી યથાસંભવ દ્રવ્યપ્રાણ યા ભાવ-પ્રાણનો ઘાત કરવો તે હિંસા છે.

વળી સમયસાર ગાથા ૨૬૨ માં કહ્યું છે કે—

“જીવોને મારો કે ન મારો, કર્મબંધ અધ્યવસાનથી (ઊંઘી માન્યતા સાથે પાપભાવથી-પ્રમત્તયોગથી) થાય છે.”

એ રીતે અજ્ઞાનથી આ જે હિંસામાં અધ્યવસાય કરવામાં આવે છે, તેમ અસત્ય, અદત્ત (ચોરી), અબ્રહ્મચર્ય અને પરિબ્રહ્મમાં પણ જે (અધ્યવસાય) કરવામાં આવે તે બધાય પાપના બંધનું એકમાત્ર કારણ છે....”

(શ્રી સમયસાર ગાથા ૨૬૩.)

આ પ્રમાણે હિંસાદિ પાંચે પાપોનાં જે પ્રમત્તયોગ છે તે જ હિંસા છે, પરંતુ પ્રમત્તયોગશૂન્ય કેવળ બાહ્ય ક્રિયા તે હિંસા નથી. શ્રી કલ્યાણમંદિર સ્તોત્રમાં કહ્યું છે કે—

યસ્માત્ ક્રિયા ન પ્રતિફલન્તિ ભાવશૂન્યાઃ । કારણ કે ભાવશૂન્ય ક્રિયાઓ હિંસા માટે યા કર્મબંધ માટે ફલીભૂત થતી નથી.

વ્રતના પાલનમાં ક્રિયા શરીરને આશ્રયે થાય છે. આ શારીરિક ક્રિયાથી જીવને પુણ્ય-પાપ કે ધર્મ થતો નથી, કારણ કે તે ક્રિયા જીવના આધકારમાં નથી તથા તે ક્રિયા જીવ કરી શકતો જ નથી. પણ તે ક્રિયા વખતે અહિંસાદિના જે વિકલ્પ ઊઠે છે તે રાગ પણ જીવકૃત અપરાધ હોવાથી અર્થાત્ શુભરાગ હોવાથી બંધનું કારણ છે, તેથી માત્ર બાહ્ય હિંસાદિ (ભાવ) છૂટવાથી પાપની નિર્જરા થાય છે—એમ માનવું તે યોગ્ય નથી. (જીઓ શ્રી નિયમસાર વ્યવહાર પ્રકરણ ગાથા ૫૬ થી ૫૯) પરંતુ તે વખતે સમ્યક્દષ્ટિ શ્રાવકને, જે અંતરંગ મિથ્યાત્વ અને અનંતાનુબંધી તથા અપ્રત્યા-

૧. જીઓ પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય, શ્લોક ૪૮ અને તેનો ભાવાર્થ.

તસ્યેદાનીમતીચારાનાહ—

અ્યાન સંબંધી કે.ધ-માન-માયા-લોભનો અભાવ છે, તે સંવરનું કારણ છે અને ત્યાં સ્વાશ્રય અનુસાર નિર્જરા થાય છે.

અંતરંગ શુદ્ધતા છે તે નિશ્ચયપ્રત છે અને સાથે જ શુભભાવ છે તે વ્યવહાર પ્રત છે. અને તે નિશ્ચયપ્રતનું નિમિત્ત છે કેમકે એકદેશ વીતરાગતા સાથે આવો વ્યવહાર હેયબુદ્ધિએ હોય છે.

મોક્ષમાર્ગપ્રકાશકમાં પૃષ્ઠ ૨૬૦ માં કહ્યું છે કે—

“.....બાહ્ય વ્રતાદિક છે તે તો શરીરાદિ પરદ્રવ્યાશ્રિત છે, અને પરદ્રવ્યનો પોતે કર્તા નથી, માટે તેમાં કર્તૃત્વબુદ્ધિ પણ ન કરવી તથા તેમાં મમત્વ પણ ન કરવું; એ વ્રતાદિકમાં બ્રહ્મ-ત્યાગરૂપ પોતાનો શુભોપયોગ થાય છે તે પોતાના આશ્રયે છે અને તેનો પોતે કર્તા છે, માટે તેમાં કર્તૃત્વબુદ્ધિ પણ માનવી તથા ત્યાં મમત્વ પણ કરવું; પરંતુ એ શુભોપયોગને બંધનું જ કારણ જાણવું પણ મોક્ષનું કારણ ન જાણવું; કારણ કે બંધ અને મોક્ષને તો પ્રતિપક્ષપણું છે, તેથી એક જ ભાવ પુણ્યબંધનું પણ કારણ થાય અને મોક્ષનું પણ કારણ થાય એમ માનવું એ ભ્રમ છે. તેથી વ્રત-અવ્રત એ બંને વિકલ્પ રહિત, જ્યાં પરદ્રવ્યના બ્રહ્મ-ત્યાગનું કાંઈ પ્રયોજન નથી એવો ઉદાસીન વીતરાગ શુદ્ધોપયોગ તે જ મોક્ષમાર્ગ છે. નીચલી દશામાં કેટલાક જીવોને શુદ્ધોપયોગ અને શુભોપયોગનું યુક્તપણું હોય છે, તેથી એ વ્રતાદિ શુભોપયોગને ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહ્યો છે, પણ વસ્તુવિચારથી જોતાં શુભોપયોગ મોક્ષનો ઘાતક જ છે. આ રીતે જે બંધનું કારણ છે તે જ મોક્ષનું ઘાતક છે-એવું શ્રદ્ધાન કરવું. શુદ્ધોપયોગને જ ઉપાદેય ગણી તેનો ઉપાય કરવો તથા શુભોપયોગ-અશુભોપયોગને હેય જાણી તેના ત્યાગનો ઉપાય કરવો...”

આ શ્લોકની ટીકામાં આચાર્યે કહ્યું છે કે—‘અત્ર કૃતવચનં કર્તુઃ સ્વાતંત્ર્ય-પ્રતિપત્ત્યર્થમ્’ અહીં ‘કૃત વચન’ એ કર્તાની સ્વાતંત્ર્યની પ્રતિપત્તિ અર્થે છે. આ બતાવે છે કે જીવ પોતાના ભાવોનો સ્વતંત્રપણે કર્તા છે. કર્મ મંદ પરચા એટલે કાર્ય થયું એમ નથી, પણ તે સ્વતંત્રપણે થયું છે, તેનો કર્તા કર્મ નથી. જો કર્મ તેનો કર્તા હોય તો બંને દ્રવ્યોની એકતાનો પ્રસંગ આવે જે સિદ્ધાન્ત વિરુદ્ધ છે. ૫૩.

હવે તેના (અહિંસાશુવ્રતના) અતિચાર કહે છે—

છેદનબન્ધનપીડનમતિભારારોપણં વ્યતીચારાઃ ।

આહારવારણાપિ ચ સ્થૂલવધાદ્વ્યુપરતેઃ પન્ન ॥ ૫૪ ॥

‘વ્યતીચારા’ વિવિધા વિરૂપકા વા અતીચારા દોષાઃ । કતિ ? ‘પંચ’ । કસ્ય ? ‘સ્થૂલવધાદ્ વ્યુપરતેઃ’ । કથમિત્યાહ ‘છેદનેત્યાદિ’ કર્ણનાસિકાદીનામવયવાનામપનયનં છેદનં, અભિમતદેશે ગતિનિરોધહેતુર્બન્ધનં, પીડા દણ્ડકશાઘભિઘાતઃ, ‘અતિભારારોપણં’ ન્યાય્યભારાદધિકભારારોપણં । ન કેવલમેતચ્ચતુષ્ટયમેવ કિન્તુ ‘આહારવારણાપિ ચ’ આહારસ્ય અન્નપાનલક્ષણસ્ય વારણા નિષેધો ધારણા વા નિરોધઃ ॥ ૫૪ ॥

અહિંસાશુવ્રતના અતિચાર

શ્લોક ૫૪

અન્વયાર્થઃ—[છેદનબન્ધનપીડનમ્] (કાન, નાક આદિનું) છેદન, બંધન (ધમ્નિષ્ઠ સ્થાને જતાં શેકવું), પીડન (લાકડી, ચાપૂક આદિથી મારવું), [અતિ-ભારારોપણમ્] શક્તિથી અધિક ભાર લાદવો, [ચ] અને [આહારવારણા] સમયસર પૂરતાં આહાર-પાણી ન રેવાં—એ [પન્ન] પાંચ [સ્થૂલવધાત્] સ્થૂલ હિંસાથી [વ્યુપરતેઃ] વિરતિના (અર્થાત્ સ્થૂલ હિંસા ત્યાગના અહિંસાશુવ્રતના) [વ્યતીચારાઃ] અતિચારો છે.

ટીકાઃ—‘વ્યતીચારાઃ’ વિવિધ અથવા વ્રતને વિરૂપ વિકૃત કરનારા દોષો કેટલા? પાંચ. કેના? ‘સ્થૂલવધાદ્વ્યુપરતેઃ’ સ્થૂલ હિંસાથી વિરતિના (અર્થાત્ અહિંસાશુ-વ્રતના). કેવા? તે કહે છે—‘છેદનેત્યાદિ’ કાન, નાક આદિ અવયવોને કાપવા તે છેદન, ધ્રુ સ્થાને જતા અટકાવવાનો જે હેતુ થાય છે તે બંધન, લાકડી, ચાપૂક આદિથી મારવું તે પીડન-પીડા, ‘અતિભારારોપણં’ ઉચિત (વ્યાજબી-ન્યાયી) ભારથી અધિક ભાર લાદવો, કેવલ આ ચાર જ (અતિચાર) છે એટલું જ નહિ, કિન્તુ ‘આહારવારણાપિ ચ’ અન્ન-પાનરૂપ આહારનો નિષેધ કરવો—નિરોધ કરવો (કરકે કરકે થોડોક રેવો) એમ પાંચમો અતિચાર પણ છે.

ભાવાર્થઃ—વ્રતના એકદેશ ભંગને અતિચાર કહે છે અને વ્રત-ભાવ ભંગ કરવામાં નિર્ગાલ (સ્વચ્છન્દ) પ્રવૃત્તિ હોવી તેને અનાચાર કહે છે. અતિચારથી વ્રતનો ભંગ થતો નથી, પણ દોષ લાગે છે અને અનાચારથી વ્રતનો ભંગ થાય છે.^૧

૧. વિષયોમાં પ્રવૃત્તિને અતિચાર અને અતિ આસક્તિને અનાચાર કહે છે.

(જુઓ શ્રી અમિતગતિ આચાર્યકૃત સામાયિક પાઠ, શ્લોક ૬)

एवमहिंसाणुव्रतं प्रतिपाद्येदानीमनृतविरत्यणुव्रतं प्रतिपादयन्नाह—

**स्थूलमलीकं न वदति न परान् वादयति सत्यमपि विपदे ।
यत्तद्वदन्ति सन्तः स्थूलमृषावादवैरमणम् ॥ ५५ ॥**

‘स्थूलમૃષાવાદવૈરમણં’ સ્થૂલશ્ચાસૌ મૃષાવાદશ્ચ તસ્માદ્વૈરમણં વિરમણમેવ વૈરમણં ।

સ્થૂલ હિંસા ત્યાગના અર્થાત અહિંસાણુવ્રતના મુખ્ય પાંચ અતિચારો છે.^૧

૧. છેદન—મનુષ્ય યા પશુનાં નાક-કાન છેદવાં,
૨. બંધન—બાંધી રાખવું, ઇચ્છિત સ્થાને જવા ન દેવું,
૩. પીડન—દંડા-ચાબૂક આદિથી મારવું-પીડા કરવી,
૪. અતિભાર લાદવો—ગળ ઉપરાંત અધિક ભાર ભરવો,
૫. અન્નપાનનો નિરોધ—સમયસર પૂરતાં આહાર-પાણી આપવાં નહિ.

નોંધ:—આ શ્લોક (૫૪) માં જે પર પદાર્થોની ક્રિયાઓ છે તે જીવ કરી શકતો નથી, પરંતુ તેને અંગે જીવને જે ભાવ થાય છે તે પ્રમાદ ભાવને અતિચાર કહેવામાં આવે છે.

અતિચાર સંબંધી બધી ગાથાઓમાં આ પ્રમાણે સમજવું. ૫૪.

એ પ્રમાણે અહિંસાણુવ્રતનું પ્રતિપાદન કરીને હવે અનૃતવિરતિ અણુવ્રતનું (સત્યાણુવ્રતનું) પ્રતિપાદન કરતાં કહે છે—

સત્યાણુવ્રતનું લક્ષણ

શ્લોક ૫૫

અન્વયાર્થ:—[યત્] પુરુષ જે [સ્થૂલં] સ્થૂલ [અલીકમ્] જૂઠું-અસત્ય [ન વદતિ] ન તે પોતે બોલે છે અને [ન] ન [પરાન્] બીજાંઓની પાસે [વાદયતિ] બોલાવે છે તથા [વિપદે] (અન્યની) આપત્તિ માટે (અર્થાત અન્યનો ઘાત થાય તેવું) [સત્યમ્ અપિ] સત્ય પણ [ન વદતિ ન પરાન્ વાદયતિ] પોતે બોલતો નથી અને બીજાંઓને બોલાવતો નથી, [તત્] તેને [સન્તઃ] ગણધરાદિક મહાપુરુષો [સ્થૂલ-મૃષાવાદવૈરમણમ્] સ્થૂલ જૂઠી વિરતિરૂપ (અર્થાત સત્યાણુવ્રત) [વદન્તિ] કહે છે.

ટીકા:—‘યત્ સ્થૂલમૃષાવાદવૈરમણમ્’ જે સ્થૂલ અસત્ય વચન તેનાથી વિરતિ

૧. બન્ધવધચ્છેદાતિમારારોપણાન્નપાનનિરોધાઃ । (તત્ત્વાર્થસૂત્ર અધ્યાય ૭-૨૫)

‘તદ્વદન્તિ’ કે તે ? ‘સન્તઃ’ સત્પુરુષાઃ ગણધરદેવાદયઃ । તત્કિં, સન્તો યન્ન વદન્તિ । ‘અલીકમસત્યં’ । કથંભૂતં ? ‘સ્થૂલં’ યસ્મિન્નુક્તે સ્વપરયોર્વધબન્ધાદિકં રાજાદિભ્યો ભવતિ તત્સ્વયં તાવન્ન વદતિ । તથા ‘પરાન્’ન્યાન્ તથાવિધમલીકં ન વાદયતિ । ન કેવલમલીકં કિન્તુ ‘સત્યમપિ’ ચોરોડયમિત્યાદિરૂપં ન સ્વયં વદતિ ન પરાન્ વાદયતિ । કિંવિશિષ્ટં યદુક્તં સત્યમપિ પરસ્ય ‘વિપદે’ડપકારાય ભવતિ ॥ ૫૫ ॥

તેને સ્થૂલ સત્યાણુવ્રત કહે છે. કોણ તે ? ‘સન્તઃ’ ગણધરદેવાદિ સન્ત પુરુષો. તે શું ? સન્તો કે જે યોલતા નથી. ‘અલીકમસત્યમ્’ અસત્ય (જૂઠું). કેવું (જૂઠું) ? ‘સ્થૂલમ્’ સ્થૂલ જૂઠું અર્થાત્ જે યોલવાથી રાજાદિ તરફથી સ્વ-પરનો વધ-બંધ આદિ થાય તેવું (જૂઠું), ‘ન વદતિ’ પ્રથમ તો યોતે યોલતો નથી અને ‘પરાન્ ન વાદયતિ’ બીજા પાસે તેવું જૂઠું યોલાવતો નથી; કેવળ જૂઠું નહિ કિન્તુ ‘આ ચોર છે’ ઇત્યાદિ રૂપ ‘સત્યમપિ’ સત્ય પણ સ્વયં યોલતો નથી અને અન્ય પાસે યોલાવતો નથી. કેવું (સત્ય) ? જે યોલેલું વચન સત્ય હોવા છતાં બીજાને ‘વિપદે’ અપકારરૂપ થાય તેવું (તેવું) સત્ય પણ યોતે યોલે નહિ).

ભાવાર્થઃ—જે યોલવાથી રાજાદિ સ્વ-પરનો વધ-બંધાદિ કરે તેને સ્થૂલ જૂઠું કહે છે. સત્યાણુવ્રતી આવું જૂઠું સ્વયં યોલે નહિ અને બીજા પાસે યોલાવે નહિ. સત્ય પણ જે અન્યને અહિતકર—વિઘાતક હોય તો તેવું સત્ય પણ તે યોલે નહિ. જેમકે પાસે થઈને હરણુ જતું જોયું હોય, છતાં શિકારી તેને (વ્રતીને) તે વિષે પૂછે તો તે સત્ય કહે નહિ, કારણ કે તેવું યોલવાથી શિકારી દ્વારા હરણુનો ઘાત થવા સંભવ છે, તેથી અન્યને આપત્તિ આવી પડે તેવું સત્ય વચન પણ યોતે યોલે નહિ, તેમ જ અન્ય પાસે યોલાવે નહિ, આવા સ્થૂલ અસત્ય ત્યાગને ગણધરાદિ મહાપુરુષો સત્યાણુવ્રત કહે છે.

વિશેષ

“જે કાંઈ પ્રમાદ કષાયના યોગથી સ્વ-પરને હાનિકારક અથવા અન્યથારૂપ વચન કહેવામાં આવે છે તેને અનૃત (જૂઠું) વચન જાણવું.....”

“...અસત્ય સામાન્યરૂપે ગર્હિત, પાપ સહિત અને અપ્રિય—એમ ત્રણ પ્રકારનું માનવામાં આવ્યું છે...”^૧

૧. જુઓ, પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય, શ્લોક ૯૧ અને ૯૫ થી ૧૦૧.

સામ્પ્રતં સત્યાણુવ્રતસ્યાતીચારાનાહ—

સત્ય-અણુવ્રતધારી ક્રોધ-માન-માયા-લોભ વશ એવું વચન ન કહે જેથી અન્યનો ઘાત થાય, અન્યને અપવાદ લાગે-કલંક ચઢે, કલહ, વિસંવાદ પેદા થાય, વિષયાનુરાગ વધી જાય, મહા આરંભમાં પ્રવૃત્તિ થાય, અન્યને આર્તધ્યાન થઈ જાય, પરના લાભમાં અન્તરાય આવે, પરની આજીવિકા બગડી જાય, પોતાનો અને પરનો અપયશ થાય, આપદા આવે, અનર્થ પેદા થાય, અન્યનો મર્મચ્છેદ થાય, રાજા દંડ કરે, ધનની હાનિ થાય વગેરે...આવાં સત્ય વચન હોય તોપણ તે જૂઠાં વચન છે. વળી તે ગાલીનાં વચન, અપમાનનાં વચન, તિરસ્કારનાં વચન, અહંકારનાં વચન વગેરે બોલે નહિ, કારણ કે તે કષાયયુક્ત હોવાથી અસત્ય વચનો છે. વળી તે જિનસૂત્રને અનુકૂળ તથા સ્વ-પરના હિતરૂપ, બહુ પ્રલાપરહિત, પ્રામાણિક, સંતોષ ઉપજવનાર, ધર્મનો ઉદ્યોત કરનાર વચન કહે-એવાં વચન બોલનાર શુદ્ધસ્થી સ્થૂલ અસત્યનો ત્યાગી છે.^૧

પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાયમાં કહ્યું છે કે—

“...આ બધાં જ વચનોમાં પ્રમત્તયોગ જ એક હેતુ કહેવામાં આવ્યો છે, તેથી અસત્ય વચનમાં પણ (પ્રમત્તયોગનો સહભાવ હોવાથી) હિંસા નિશ્ચિત થાય છે.” (શ્લોક ૯૯)

“જૂઠ વચનના ત્યાગી મહામુનિ હેય અને ઉપાદેયનો વારંવાર ઉપદેશ કરે છે. ત્યાં પાપની નિંદા કરતાં પાપી જીવને (પોતાના દોષના કારણે) તેમનો ઉપદેશ ધૂરો લાગે છે, અથવા કોઈને ધર્મોપદેશ ખરાબ લાગે તે દુઃખ પામે, પણ તે આચાર્યોને (ઉપદેશ સાંભળનારની લાગણી દુઃખાવા છતાં) જૂઠનો દોષ લાગતો નથી. કેમકે તેમને પ્રમાદ (કષાય) નથી, પ્રમાદપૂર્વક વચનમાં જ હિંસા છે. તેથી જ કહ્યું છે કે પ્રમાદ સહિત યોગથી વચન બોલવાં તે જ જૂઠ જે, અન્યથા નહિ.” (શ્લોક ૧૦૦ નો ભાવાર્થ). ૫૫.

હવે સત્યાણુવ્રતના અતિચારો કહે છે—

૧. જુઓ, શ્રી રતનકરણ્ડક શ્રાવકાચાર-પંડિત સદામુખદાસકૃત હિન્દી ટીકા પૃષ્ઠ ૮૨.

પરિવાદરહોભ્યાख्यापैशुन्यं कूटलेखकरणं च ।

न्यासापहारितापि च व्यतिक्रमाः पञ्च सत्यस्य ॥ ૫૬ ॥

‘પરિવાદો’ મિથ્યોપદેશોઽભ્યુદયનિઃશ્રેયસાર્થેષુ ક્રિયાવિશેષેષ્વન્યસ્યાન્યથાપ્રવર્તન-મિત્યર્થઃ । ‘રહોઽભ્યાख्या’ રહસિ એકાન્તે સ્ત્રીપુંસાભ્યામનુષ્ટિતસ્ય ક્રિયાવિશેષસ્યાભ્યાख्या પ્રકાશનં । ‘પૈશુન્યં’ અંગવિકારભ્રૂવિક્ષેપાદિભિઃ પરાભિપ્રાયં જ્ઞાત્વા અસૂયાદિના તત્પ્રકટનં સાકારમત્રંભેદ ઇત્યર્થઃ । ‘કૂટલેખકરણં’ ચ અન્યેનાનુક્તમનનુષ્ટિતં ચત્કિચિદેવ તેનોક્ત-મનુષ્ટિતં ચેતિ વંચનાનિમિત્તં કૂટલેખકરણં કૂટલેખક્રિયેત્યર્થઃ । ‘ન્યાસાપહારિતા’ દ્રવ્યનિક્ષેપ્તુર્વિસ્મૃતસંખ્યસ્યાલ્પસંખ્યં દ્રવ્યમાદદાનસ્ય એવમેવેત્યભ્યુપગમવચનં । એવં

સત્યાણુપ્રતના અતિચારો

શ્લોક ૫૬

અન્વયાર્થઃ—[પરિવાદરહોભ્યાख्या] મિથ્યા (ખોટો) ઉપદેશ દેવો, કોઈની શુભ ક્રિયાને પ્રગટ કરી દેવી, [પૈશુન્યમ્] અન્યનો અભિપ્રાય જાણી તેને ઈર્ષાથી પ્રગટ કરવો, [કૂટલેખકરણમ્] ખોટો લેખ (દસ્તાવેજ) લખવો, [ચ] અને [ન્યાસા-પરિહારિતાપિ] ગીરો રાખેલી વસ્તુને પણ અંશે હુડપ કરી જવાનાં (પચાવી પાડવાનાં વચનો ખોલવાં)—એ [પञ्च] પાંચ [સત્યસ્ય] સત્યાણુપ્રતના [વ્યતિક્રમાઃ] અતિચારો છે.

ટીકા:—‘પરિવાદો’ મિથ્યા ઉપદેશ અર્થાત્ સ્વર્ગ અને મોક્ષની પ્રયોજનવાળી ક્રિયાવિશેષોમાં કોઈનું અન્યથા સ્થાપન કરવું તે પરિવાદ (મિથ્યા ઉપદેશ) છે. ‘રહોઽભ્યાख्या’ એકાંતમાં સ્ત્રી-પુરુષ દ્વારા કરેલી કોઈ વિશિષ્ટ ક્રિયાને પ્રગટ કરવી તે રહોભ્યાખ્યા છે. ‘પૈશુન્યમ્’ શરીરની ચેષ્ટાથી અને ભવાંની ક્રિયા આદિથી ખીજના અભિપ્રાય જાણીને, ઈર્ષાથી તે પ્રગટ કરવો તે સાકાર મત્રભેદ છે—એવો અર્થ છે. ‘કૂટલેખકરણમ્’ ખીજ દ્વારા કાંઈપણ નહિ કહેલા અને નહિ કરેલાને ‘તેણે કહ્યું છે અને તેણે કયું છે’ એમ તેને ઠગવાના હેતુથી જૂઠા દસ્તાવેજ (લેખ) લખવો તે કૂટલેખ ક્રિયા છે—એવો અર્થ છે. ‘ન્યાસાપહારિતા’ વસ્તુ ગીરો મૂકનાર (Depositor) વસ્તુની સંખ્યા ભૂલી જાય અને એાઈ વસ્તુ માગે તો લેનારને હા, એટલી જ છે, એ જ છે—એવું વચન કહેવું તે (ન્યાસાપહારિતા) છે. એ પ્રમાણે પરિવાદ (મિથ્યા-

પરિવાદાદયશ્ચત્વારો ન્યાસાપહારિતા પંચમીતિ સત્યસ્યાણુવ્રતસ્ય પંચ 'વ્યતિક્રમાઃ'
અતીચારા ભવન્તિ ॥ ૫૬ ॥

અધુના ચૌર્યવિરત્યણુવ્રતસ્ય સ્વરૂપં પ્રરૂપયન્નાહ—

નિહિતં વા પતિતં વા સુવિસ્મૃતં વા પરસ્વમવિસૃષ્ટં ।

ન હરતિ યન્ન ચ દત્તે તદકૃશચૌર્યાદુપારમણમ્ ॥ ૫૭ ॥

પદેશ). આદિ ચાર અને ન્યાસાપહારિતા પાંચમું—એમ બધા મળી 'સત્યસ્ય'
સત્યાણુવ્રતના પાંચ 'વ્યતિક્રમાઃ' અતિચારો છે.

ભાવાર્થઃ—સત્યાણુવ્રતના પાંચ અતિચાર છે—

૧. પરિવાદ—મિથ્યા ઉપદેશ; અભ્યુદય અને કલ્યાણકારક કાર્યોમાં અન્યથા
ઉપદેશ દેવો.

૨. રહોલ્યાખ્યા—સ્ત્રી-પુરુષો દ્વારા એકાન્તમાં કરેલી ક્રિયાને પ્રગટ કરવી.

૩. પૈશુન્ય (સાકાર મંત્ર ભેદ)—ચાડી કરવી અથવા શરીરની અને ભવાંની
ચેષ્ટાથી બીજાને અભિપ્રાય બાણી લઈ ઈર્ષ્યાથી તે પ્રગટ કરવો.

૪. કૂટલેખ ક્રિયા—બીજાને ઠગવા માટે ખોટો હસ્તાવેજ કરવો.

૫. ન્યાસાપહાર—ગિરો મૂકેલી વસ્તુને ગિરો મૂકનાર ભૂલથી ચોઈ વસ્તુ
માગે તો તેને તેટલી જ આપવી.

નોંધઃ—ઉપરની ક્રિયાઓમાં નબળાઈ ન લીધે પ્રવર્તે છે તેથી તે અતિચાર છે. ૫૬.

હવે અચૌર્યાણુવ્રતના સ્વરૂપનું પ્રરૂપણ કરી કહે છે—

અચૌર્યાણુવ્રતનું લક્ષણ

શ્લોક ૫૭

અન્વયાર્થઃ—[નિહિતં વા] રાખેલી, [પતિતં વા] પડેલી અથવા [સુવિસ્મૃતં
વા] તદન ભૂલાઈ ગયેલી [પરસ્વં] એવી પરવસ્તુને [અવિસૃષ્ટ] આપ્યા વિના
[યત્ ન હરતિ ચ દત્તે] ન લેવી કે ન કોઈ બીજાને આપવી [તત્] તે [અકૃશ-
ચૌર્યાત્] સ્થૂલ ચોરીથી [ઉપારમણમ્] વિરક્ત થવું છે. (અર્થાત્ અચૌર્યાણુવ્રત છે).

૧. મિથ્યોપદેશરહોભ્યાશ્યાનકૂટલેખક્રિયાન્યાસાપહારસાકારમંત્રભેદાઃ ।

(તત્ત્વાર્થસૂત્ર અધ્યાય ૭/૨૬)

‘અકૃશ્ચૌર્યાત્’ સ્થૂલચૌર્યાત્ । ‘ઉપારમણં તત્’ । ‘યત્ ન હરતિ’ ન ગૃહ્ણાતિ । કિં તત્ ? ‘પરસ્વં’ પરદ્રવ્યં । કથંભૂતં ? ‘નિહિતં’ વા ધૃતં । તથા ‘પતિતં વા’ । તથા ‘સુવિસ્મૃતં’ વા અતિશયેન વિસ્મૃતં । વાશબ્દઃ સર્વત્ર પરસ્પરસમુચ્ચયે । इत्थंભૂતં પરસ્વં ‘અવિસ્મૃષ્ટં’ અદત્તં યત્સ્વયં ન હરતિ ન દત્તેऽન્યસ્મૈ તદકૃશ્ચૌર્યાદુપારમણં પ્રતિપત્ત-વ્યમ્ ॥ ૫૭ ॥

ટીકા:—‘અકૃશ્ચૌર્યાત્’ સ્થૂલ ચૌરીથી ‘ઉપારમણમ્ તત્’ નિવૃત્ત થવું તેને, ‘યત્ ન હરતિ’ ન લેવી, કેને (ન લેવી) ? ‘પરસ્વં’ પર વસ્તુને, કેવી (પરવસ્તુને) ? ‘નિહિતં’ રાખેલી (મૂકેલી), ‘પતિતં વા’ કે પડેલી, ‘સુવિસ્મૃતં વા’ કે બિલકુલ વિસ્મૃત થયેલી, ‘વા’ શબ્દ બધેય પરસ્પર સમુચ્ચય અર્થમાં છે. આવી પરવસ્તુને ‘અવિસ્મૃષ્ટમ્’ આપ્યા વિના સ્વયં ન લેવી અને બીજાને ન દેવી તેને ‘અકૃશ્ચૌર્યાદુ-પારમણમ્’ સ્થૂલ ચૌરીથી નિવૃત્ત થવું કહે છે. (અર્થાત્ તેને અચૌર્યાદુપ્રત કહે છે.)

ભાવાર્થ:—કોઈની મૂકેલી, પડેલી કે ભૂલેલી વસ્તુને આપ્યા વિના ન તો પોતે (સ્વયં) લેવી અને ન બીજાને આપવી તેને અચૌર્યાદુપ્રત કહે છે.

“ પ્રમાદના યોગથી આપ્યા વિના સુવર્ણ-વસ્ત્રાદિ પરિગ્રહનું ગ્રહણ કરવું તેને જ ચૌરી કહે છે; તે જ વધનું કારણ હોવાથી હિંસા છે. ”^૧

પોતાને ચૌરી કરવાનો ભાવ થયો તે સ્વ-ભાવહિંસા અને પોતાને ચૌર માનવામાં આવતાં, પોતાના પ્રાણને પોતા વડે વિયોગ કરવામાં આવે તો તે સ્વ-દ્રવ્યહિંસા છે.

જે જીવની વસ્તુ ચૌરવામાં આવી તેને અંતરંગમાં ખીડા થઈ તે તેની (પર) ભાવહિંસા છે અને તે વસ્તુના નિમિત્તે તેના જે દ્રવ્યપ્રાણ પુષ્ટ હતા તે પુષ્ટ પ્રાણોના નાશ થયો તે તેની (પર) દ્રવ્યહિંસા છે.

આ રીતે ચૌરી કરવાથી ચૌરી કરનારની તથા જેની ચૌરી થઈ તેની દ્રવ્યહિંસા અને ભાવહિંસા—એમ બંને પ્રકારની હિંસા થાય છે.^૨

ધન-ધાન્યાદિ પદાર્થો મનુષ્યના બાહ્યપ્રાણ છે, તેનું હરણ થતાં યા નાશ થતાં તેને પોતાના પ્રાણઘાત જેટલું દુઃખ થાય છે.

૧. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ગુજરાતી આવૃત્તિ શ્લોક ૧૦૨.

૨. જુઓ પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ગુજરાતી આવૃત્તિ, શ્લોક ૧૦૨ થી ૧૦૬ અને તેમનો ભાવાર્થ.

તસ્યેદાનીમતિચારાનાહ—

ચૌરપ્રયોગચૌરાર્થાદાનવિલોપસદ્દશસન્મિશ્રાઃ ।

હીનાધિકવિનિમાનં પચ્ચાસ્તેયે વ્યતીપાતાઃ ॥ ૫૮ ॥

પ્રમાદનું નામ જ હિંસા છે અને ચોરીમાં પ્રમાદ અવશ્ય છે, માટે જ્યાં ચોરી છે ત્યાં અવશ્ય જ હિંસા છે; પરંતુ પ્રમત્તયોગ વિના પર પદાર્થને કોઈના આપ્યા વિના ગ્રહણ કરવામાં ચોરીનો દોષ નથી.

અરહંત ભગવાનને કર્મ-નોકર્મ વર્ગણાઓનું ગ્રહણ હોવા છતાં તેમને ચોરીનો દોષ લાગતો નથી, કારણ કે તેમને પ્રમત્તયોગનો અભાવ છે. માટે જ્યાં હિંસા નથી ત્યાં ચોરી નથી અને જ્યાં ચોરી નથી ત્યાં તે પ્રકારની હિંસા પણ નથી.

શ્રાવક કૂવા-નદીનું પાણી, ખાણની માટી વગેરે કોઈને પૂછ્યા વિના ગ્રહણ કરે તોપણ તે ચોરી નથી, પરંતુ મુનિ જે તે ગ્રહણ કરે તો તેમને ચોરીનો દોષ લાગે, કારણ કે શ્રાવકને એકદેશ ત્યાગ હોય છે અને મુનિને સર્વથા ત્યાગ હોય છે.

અદત્તાદાનં સ્તેયમ્ । (તત્ત્વાર્થસૂત્ર અધ્યાય ૭/૧૫)

પ્રમાદના યોગથી દીધા વગર કોઈપણ વસ્તુને ગ્રહણ કરવી તે ચોરી છે. જ્યાં લેવા-દેવાનો સંભવ હોય ત્યાં ચોરીનો વ્યવહાર થાય છે; તેથી કર્મવર્ગણા અને નોકર્મવર્ગણાઓનું ગ્રહણ તે ચોરી નથી.

મુનિરાજને ગામ-નગર વગેરેમાં પર્યટન કરતાં, શેરી-દરવાજા વગેરેમાં પ્રવેશ કરવાથી 'અદત્તાદાન'નો દોષ લાગતો નથી, કેમકે તે સ્થાનો બધાને આવવા-જવા માટે ખૂલી છે અને સાર્વજનિક શેરી વગેરેમાં પ્રવેશ કરતાં મુનિને પ્રમત્તયોગ હોતો નથી. ૫૭.

હવે તેના (અચૌર્યાણુપ્રતના) અતિચારો કહે છે—

અચૌર્યાણુપ્રતના અતિચાર

શ્લોક ૫૮

અન્વયાર્થઃ—[ચૌરપ્રયોગચૌરાર્થાદાનવિલોપસદ્દશસન્મિશ્રાઃ] ચૌરપ્રયોગ (ચોરીનો ઉપાય બતાવવો) ચૌરાર્થાદાન (ચોરીની વસ્તુ ખરીદવી), વિલોપ (રાજાની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરવું), સદ્દશસન્મિશ્ર (હલકી-ભારે સદ્દશ વસ્તુઓનું મિશ્રણ કરી વેચવું) અને [હીનાધિકવિનિમાનં] હીનાધિકવિનિમાન (માપ-તોલ ઓછાં-વત્તાં રાખવાં) [પચ્ચ]—એ પાંચ [અસ્તેય] અચૌર્યાણુપ્રતનામાં [વ્યતીપાતાઃ] અતિચારો છે.

‘અસ્તેયે’ ચૌર્યવિરમણે । ‘વ્યતીપાતા’ અતીચારાઃ પંચ ભદન્તિ । તથા હિ । ચૌરપ્રયોગઃ ચોરયતઃ સ્વયમેવાન્યેન વા પ્રેરણં પ્રેસ્તિસ્ય વા અન્યેનાનુમોદનં । ચૌરાર્થાદાનં ચ અપ્રેરિતેનાનનુમતેન ચ ચોરેણાનીતસ્યાર્થસ્ય ગ્રહણં । વિલોપશ્ચ ઉચિતન્યાયાદન્યેન પ્રકારેણાર્થસ્યાદાનં વિરુદ્ધરાજ્યાતિક્રમ इत्यर्थः । વિરુદ્ધરાજ્યે સ્વલ્પમૂલ્યાનિ મહાર્થાણિ દ્રવ્યાણીતિ કૃત્વા સ્વલ્પતરેણાર્થેન ગૃહ્ણાતિ । સદશસન્મિશ્રશ્ચ પ્રતિરૂપકવ્યવહાર इत्यर्थः સદશેન તૈલાદિના સન્મિશ્રં ઘૃતાદિકં કરોતિ । કૃત્રિમૈશ્ચ હિરણ્યાદિભિર્વચનાપૂર્વકં વ્યવહારં કરોતિ । હીનાધિકવિનિમાનં વિવિધં નિયમેન માનં વિનિમાનં માનોન્માન-મિત્યર્થઃ । માનં હિ પ્રસ્થાદિ, ઉન્માનં તુલાદિ, તત્ત્વ હીનાધિકં, હીનેન અન્યસ્મૈ દદાતિ, અધિકેન સ્વયં ગૃહ્ણાતીતિ ॥ ૫૮ ॥

ટીકા:—‘અસ્તેય’ ચોરીથી વિરમણમાં અર્થાત્ અચોર્યાણુપ્રતમાં ‘વ્યતીપાતાઃ’ અતિચારો ‘પંચ’ પાંચ છે. તે આ પ્રમાણે છે—‘ચૌરપ્રયોગઃ’ ચોરી કરનારને સ્વયં પ્રેરણા કરવી યા બીજા દ્વારા પ્રેરણા કરવી યા પ્રેરિતને અન્ય દ્વારા અનુમોદના કરવી, ‘ચૌરાર્થાદાનં’ અપ્રેરિત અને અનનુમોદિત ચોર દ્વારા લાવેલી ચીજોનું ગ્રહણ કરવું, ‘વિલોપઃ’ ઉચિત ન્યાયથી અન્ય પ્રકારે (નીતિ વિરુદ્ધ) વસ્તુને ગ્રહણ કરવી, વિરુદ્ધ રાજ્યમાં જઈને નીતિ વિરુદ્ધ વસ્તુ આપવી-લેવી તે વિરુદ્ધ રાજ્યાતિક્રમ છે એવો અર્થ છે. વિરુદ્ધ રાજ્યમાં મહા-વધારે કિંમતની વસ્તુઓને ઓછી કિંમતની વસ્તુઓ કહીને બહુ થોડા ધનથી લાવે છે, ‘સદશસન્મિશ્રઃ’ સમાન રૂપ-રંગવાળી વસ્તુઓનું સંમિશ્રણ અથવા પ્રતિરૂપક વ્યવહાર એવો અર્થ છે; સમાન તેલ આદિ સાથે ઘી આદિનું સંમિશ્રણ કરે છે, બનાવટી સુવર્ણ આદિથી વંચનાપૂર્વક વ્યવહાર કરે છે. (બનાવટી સુવર્ણાદિ વેચી ઠગાઈ કરે છે.) ‘હીનાધિકવિનિમાનં’ નિયમથી વિવિધ માન તે વિનિમાન, માન અને ઉન્માન એવો અર્થ છે; માન એટલે પ્રસ્થાદિ પાલી, ગજ, તોલા વગેરે માપવાનાં સાધન અને ઉન્માન એટલે ત્રાજવાં, બાટ વગેરે તે તોલવાનાં સાધન-તે હીનાધિક ઓછાં-વત્તાં રાખીને ઓછા માપથી અન્યને આપે છે અને અધિક માપથી સ્વયં લે છે.

ભાવાર્થઃ—અચોર્યાણુપ્રતના પાંચ અતિચારઃ—

૧. ચૌરપ્રયોગ—ચોરીનો ઉપાય બતાવવો-ચોરી કરવાની પ્રેરણા કરવી.

૧. સ્તેનપ્રયોગતદાહતાદાનવિરુદ્ધરાજ્યાતિક્રમહીનાધિકમાનોન્માનપ્રતિરૂપક વ્યવહારાઃ ।

(તત્ત્વાર્થસૂત્ર અધ્યાય ૭/૨૭)

સામ્પ્રતમબ્રહ્મવિરત્યણુવ્રતસ્વરૂપં પ્રતિપાદયન્નાહ—

ન તુ પરદારાન્ ગચ્છતિ ન પરાન્ ગમયતિ ચ પાપમીતેર્યત્ ।

સા પરદારનિવૃત્તિઃ સ્વદારસન્તોષનામાપિ ॥ ૫૯ ॥

‘સા પરદારનિવૃત્તિઃ’ । યત્ ‘પરદારાન્’ પરિગૃહીતાનપરિગૃહીતાંશ્ચ । સ્વયં ‘ન ચ’ નૈવ । ગચ્છતિ । તથા ‘પરાનન્યાન્’^૧ પરદારલમ્પટાન્ ન ગમયતિ પરદારેષુ

૨. ચૌરાર્થદાન—ચોરીની વસ્તુ ખરીદવી.

૩. વિલોપ (વિરુદ્ધ રાજ્યાતિક્રમ)—રાજ્યના કાયદાથી વિરુદ્ધ વર્તવું.

૪. સદશસન્મિશ્ર (પ્રતિરૂપક વ્યવહાર)—હુલકી-ભારે ચીજોનું સંમિશ્રણ કરી ઊંચી કિંમતે વેચવું.

૫. હીનાધિક બિનિમાન (હીનાધિક માનોન્માન)—માપ-તોલ ઓછાં-વત્તાં રાખવાં; ઓછા માપથી આપવું અને અધિક માપથી લેવું.

આ કાર્યો નખળાઈને લીધે થાય છે પણ આસક્ત ભાવે થતાં નથી. તે દોષ તો છે જ, પરંતુ તેથી વ્રતનો સંપૂર્ણ ભંગ થતો નથી, તેથી તેને અતિચાર કહે છે. ૫૮.

હવે અબ્રહ્મવિરતિ અણુવ્રતના અર્થાત્ (અબ્રહ્મચર્યાણુવ્રતના) સ્વરૂપનું પ્રતિપાદન કરી કહે છે—

અબ્રહ્મચર્યાણુવ્રતનું લક્ષણ

શ્લોક ૫૯

અન્વયાર્થઃ—[યત્] જે [પાપમીતેઃ] પાપના ભયથી [ન તુ] ન તો પોતે [પરદારાન્] પરસ્ત્રી પાસે [ગચ્છતિ] જવું [ચ] અને [ન પરાન્] ન તો બીજાઓને (પરસ્ત્રી પાસે) [ગમયતિ] મોકલવું [સા] તે [પરદારનિવૃત્તિઃ] પરસ્ત્રી ત્યાગ અથવા [સ્વદારસન્તોષનામ્ અપિ] સ્વદારસન્તોષ નામનું અણુવ્રત (અબ્રહ્મચર્યાણુવ્રત) કહેવાય છે.

ટીકા:—પુરુષ જે ‘સા પરદારનિવૃત્તિઃ’ જે ‘પરદારાન્’ પરિગૃહિત (વિવાહિત) અને અપરિગૃહિત (અવિવાહિત) પરસ્ત્રી પાસે સ્વયં જતો નથી (પરસ્ત્રી સાથે

૧. પરદારાન્ ક-સ્ર પાઠઃ ।

ગચ્છતો યત્પ્રયોજયતિ ન ચ* । કુતઃ ? 'પાપમીતેઃ' પાપોપાર્જનમયાત્ ન પુનઃ
નૃપત્યાદિમયાત્ । ન કેવલં સા પરદારનિવૃત્તિરેવોચ્યતે કિન્તુ^૧ 'સ્વદારસન્તોષનામાપિ'
સ્વદારેષુ સન્તોષઃ સ્વદારસન્તોષસ્તન્નામ યસ્યાઃ^૨ ॥ ૫૯ ॥

સ્વયં રમતો નથી) તથા 'પરાન્' ધીજ્ઞાને પરસ્ત્રી લંપટ પુરુષોને મોકલતો નથી,
પરસ્ત્રી પાસે જવા કોઈને પ્રેરતો નથી. શાથી ? 'પાપમીતેઃ'—પાપના ભયથી, (પાપ
ઉપાર્જન કરવાના ભયથી), પણ નહિ કે રાજાદિના ભયથી, તેને કેવલ પરસ્ત્રી ત્યાગ
કહેતા નથી કિન્તુ 'સ્વદારસન્તોષનામાપિ' સ્વદારસન્તોષ નામનું (સ્વસ્ત્રીમાં સન્તોષ
નામનું) અણુવત પણ કહે છે.

ભાવાર્થઃ—જે પાપના ભયથી નહિ કે રાજાદિના ભયથી ન તો સ્વયં પરસ્ત્રીને
ભોગવે છે અને ન તો લંપટ પુરુષો દ્વારા ભોગવાવે છે, તેની તે ક્રિયા પરદારનિવૃત્તિ
યા સ્વદારસન્તોષ નામનું બ્રહ્મચર્યાણુવત કહેવાય છે.

જેને સ્વસ્ત્રીથી સન્તોષ હોય છે તેને પરસ્ત્રીત્યાગ સ્વયં હોય છે. જેમ પુરુષ
સંબંધી બ્રહ્મચર્યાણુવત છે, તેમ સ્ત્રીસંબંધી પણ બ્રહ્મચર્યાણુવત સમજવું અર્થાત્
સ્ત્રીએ સ્વયં પર પુરુષ સાથે રમવું નહિ અને અન્ય સ્ત્રીને તેમ કરવા પ્રેરવી નહિ.

વિશેષ

પુરુષવેદ, સ્ત્રીવેદ અને નપુંસકવેદના પરિણમનરૂપ રાગભાવ (પ્રમાદ) સહિતના
યોગથી સ્ત્રી-પુરુષ મળીને કામસેવનનો ભાવ કરવો તે કુશીલ છે. તેમાં પ્રાણીવધનો
સર્વત્ર સદ્ભાવ હોવાથી હિંસા થાય છે.

સ્ત્રીની યોનિ, નાભિ, કુચ (સ્તન) અને કાષ્ઠમાં મનુષ્યાકારના અસંખ્ય
પંચેન્દ્રિય જીવ ઉત્પન્ન થાય છે; તેથી સ્ત્રી સાથે કામસેવન કરવાથી આ જીવોની
દ્રવ્યહિંસા થાય છે. અને સ્ત્રી-પુરુષ બંનેને કામરૂપ પરિણામ થાય છે, તેનાથી તે બંનેને
ભાવહિંસા થાય છે.^૩ ૫૯.

* પુષ્પમધ્યગતો પાઠઃ ગ પુસ્તકે નાસ્તિ । ૧. અપિ તુ સ્વ ગ પાઠઃ । ૨. યસ્ય ક પાઠઃ ।

૩. જુઓ પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ગુજરાતી આવૃત્તિ, શ્લોક ૧૦૭ અને તેનો ભાવાર્થ તથા
શ્લોક ૧૦૮ થી ૧૧૦.

૧તસ્યાતીચારાનાહ—

**અન્યવિવાહાકરણાનઙ્ગક્રીડાવિટ્વવિપુલતૃષઃ ।
ઇત્વરિકાગમનં ચાસ્મરસ્ય પચ્ચ વ્યતીચારાઃ ॥ ૬૦ ॥**

‘અસ્મરસ્યા’બ્રહ્મનિવૃત્ત્યણુવ્રતસ્ય । પંચ વ્યતીચારાઃ । કથમિત્યાહ—‘અન્યેત્યાદિ’
—કન્યાદાનં વિવાહોઽન્યસ્ય વિવાહોઽન્યવિવાહઃ તસ્ય આ ‘સમન્તાત્’:કરણં, તચ્ચ
અનઙ્ગક્રીડા ચ અંગં લિંગં યોનિશ્ચ તયોરન્યત્ર મુઘ્વાદિપ્રદેશે ક્રીડા અનઙ્ગક્રીડા । ‘વિટ્વં’
મઙ્ગિમાપ્રધાનકાયવાકપ્રયોગઃ । વિપુલતૃષ્ઠ ચ કામતીવ્રાભિનિવેશઃ । ‘ઇત્વરિકાગમનં’ ચ
પરપુરુષાનેતિ ગચ્છતીત્યેવં શીલા ઇત્વરી પુંશ્ચલી કુત્સાયાં કે કૃતે ‘ઇત્વરિકા’ ભવતિ
તત્ર ગમનં ચેતિ ॥ ૬૦ ॥

તેના (બ્રહ્મચર્યાણુવ્રતના) અતિચાર કહે છે—

બ્રહ્મચર્યાણુવ્રતના અતિચાર

શ્લોક ૬૦

અન્વયાર્થઃ—[અન્યવિવાહાકરણાનઙ્ગક્રીડાવિટ્વવિપુલતૃષઃ] અન્ય વિવાહકરણ
(બીજાનો વિવાહ કરવો), અનંગક્રીડા (કામસેવનના અંગો છોડી અન્ય અંગોથી
વિષયસેવન કરવું), વિટ્વ (ગાળો બોલવી, અસ્લિલ વચન બોલવાં), વિપુલ તૃષા
(વિષય સેવનમાં બહુ ઇચ્છા રાખવી) [ચ] અને [ઇત્વરિકાગમન] ઇત્વરિકાગમન
(વ્યભિચારિણી સ્ત્રીને ત્યાં આવવા કરવી)—એ [પચ્ચ] પાંચ [અસ્મરસ્ય] બ્રહ્મચર્યા-
ણુવ્રતના [વ્યતીચારાઃ] અતિચારો છે.

ટીકા:—‘અસ્મરસ્ય’ અબ્રહ્મત્યાગ અણુવ્રતના (બ્રહ્મચર્યાણુવ્રતના) પાંચ અતિ-
ચારો છે. કેવા? તે કહે છે. ‘અન્યેત્યાદિ’ કન્યાદાન તે વિવાહ, ‘સમન્તાત્’ પૂરી રીતેથી
આ અન્યનો વિવાહ કરવો, ‘અનંગક્રીડા’ અનંગક્રીડા, ‘વિટ્વં’ બીભત્સ પ્રધાન-
ક્રિયામાં કાયવચનનો પ્રયોગ કરવો, ‘વિપુલતૃષ્ઠ’ કામસેવનમાં તીવ્ર ઇચ્છા રાખવી,
‘ઇત્વરિકાગમનં’ પરપુરુષો પાસે જવાનો જેનો સ્વભાવ છે તે ઇત્વરી અટલે વ્યભિચારિણી
સ્ત્રી તેને ત્યાં જવું. ‘ઇત્વરિકા’ શબ્દમાં ‘ક’ પ્રત્યય ખરાબ અર્થમાં છે.

૧. અસ્ય ગ પાઠઃ ।

અથેદાનીં પરિગ્રહવિરત્યણુવ્રતસ્ય સ્વરૂપં દર્શયન્નાહ—

ઘનઘાન્યાદિગ્રન્થં પરિમાય તતોઽધિકેષુ નિઃસ્પૃહતા ।

પરિમિતપરિગ્રહઃ સ્યાદિચ્છાપરિમાણનામાપિ ॥ ૬૧ ॥

‘પરિમિતપરિગ્રહો’ દેશતઃ પરિગ્રહવિરતિરણુવ્રતં સ્યાત્ । કાસૌ ? યા ‘તતોઽધિકેષુ નિસ્પૃહતા’ તતસ્તેભ્ય ઇચ્છાવશાત્ કૃતપરિસંખ્યાતેભ્યોઽર્થોભ્યોઽધિકેષ્વર્થેષુ યા નિસ્પૃહતા વાઙ્છાવ્યાવૃત્તિઃ । કિં કૃત્વા ? ‘પરિમાય’ દેવગુરુપાદાગ્રે પરિમિતં કૃત્વા । કં ?

ભાવાર્થઃ—બ્રહ્મચર્યાણુવ્રતના પાંચ અતિચાર—

૧. પરવિવાહકરણુ-ખીજનો વિવાહ કરવો.

૨. અનંગકીડા-કામસેવનનાં અંગો છોડી, મુખહસ્તાદિક અંગોથી કામસેવન કરવું.

૩. વિટલ-ખીભત્સ વચન બોલવાં.

૪. અતિતૃષ્ણા-વિષયસેવનમાં તીવ્ર ઇચ્છા રાખવી.

૫. ઇત્વરિકાગમન-વ્યભિચારિણી સ્ત્રીને ત્યાં આવ-જા કરવી. ૬૦.

હવે (એકદેશ) પરિગ્રહવિરતિ અણુવ્રતનું સ્વરૂપ બતાવી કહે છે—

પરિગ્રહપરિમાણુ અણુવ્રતનું લક્ષણુ

શ્લોક ૬૧

અન્વયાર્થઃ—[ઘનઘાન્યાદિગ્રન્થં] ઘન-ઘાન્યાદિ દશ પરિગ્રહોનું [પરિમાય] પરિમાણુ કરીને [તતઃ] તેનાથી [અધિકેષુ] વધારે [નિસ્પૃહતા] ઇચ્છા ન રાખવી તે [પરિમિતપરિગ્રહઃ] પરિગ્રહ પરિમાણુવ્રત [અપિ] અથવા [ઇચ્છાપરિમાણનામા] ઇચ્છા-પરિમાણુ નામનું વ્રત [સ્યાત્] છે.

ટીકા:—‘ ઘનઘાન્યાદિગ્રન્થમ્ ’ ગાય, ભેંસાદિ ઘન, ચોખાદિ અનાજ અને દાસ, દાસી, ભાર્યા, શૃહ, ક્ષેત્ર, દ્રવ્ય, સુવર્ણ, ચાંદી, આભરણ, વસ્ત્રાદિનો સંગ્રહ—એવા સંગ્રહ-રૂપ પરિગ્રહનું ‘ પરિમાય ’ દેવ-ગુરુના પાદ આગળ (દેવ-ગુરુની સમક્ષ) પરિમાણુ કરીને

૧. પરવિવાહકરણેત્વરિકાપરિગૃહીતાપરિગૃહીતાગમનનંગક્રોડાકામતીત્રાભિનિવેશાઃ ।

(તત્ત્વાર્થસૂત્ર-અધ્યાય ૭/૨૮)

‘ધનધાન્યાદિગ્રન્થં’ ધનં ગવાદિ, ધાન્યં બ્રીહાદિ । આદિશબ્દાદાસીદાસભાર્યાગૃહક્ષેત્ર-
દ્રવ્યસુવર્ણરૂપ્યાભરણવસ્ત્રાદિસંગ્રહઃ । સ ચાસૌ ગ્રન્થશ્ચ તં પરિમાય । સ ચ પરિમિત-
પરિગ્રહઃ ‘ઇચ્છાપરિમાણનામાપિ’ સ્યાત્, ઇચ્છાયાઃ પરિમાણં યસ્ય સ ઇચ્છાપરિમાણ-
સ્તન્નામ યસ્ય સ તથોક્તઃ ॥ ૬૧ ॥

‘ન તોઽધિકેષુ નિસ્પૃહતા’ તેનાથી—ઇચ્છા પ્રમાણે સંખ્યાથી મર્યાદિત કરેલી વસ્તુઓથી
અધિક વસ્તુઓમાં ઇચ્છા રહિત થવું—વાંછા રહિત થવું તે ‘પરિમિતપરિગ્રહઃ’ એકદેશ
પરિગ્રહવિરતિરૂપ અણુપ્રત છે. ‘ઇચ્છાપરિમાણનામ અપિ’ તે પરિમિત પરિગ્રહમાં
પોતાની ઇચ્છાનુસાર પરિગ્રહનું પરિમાણ કરવામાં આવે છે તેથી તેનું ખીણું નામ
‘ઇચ્છાપરિમાણ’ પણ છે.

ભાવાર્થઃ—ક્ષેત્ર (ખેતર), વાસ્તુ (મકાન આદિ), હિરણ્ય (રૂપિયા-ચાંદી
આદિ), સ્વર્ણ (સોનું યા સુવર્ણનાં ઘરેણાં), ધન (ગાય આદિ), ધાન્ય (અનાજ),
દાસી, દાસ, કૃપ્ય (વસ્ત્રાદિ) અને ભાણુ (વાસણુ આદિ)—એ દશ પ્રકારના પરિગ્રહનું
પરિમાણ કરીને તેનાથી અધિકમાં વાંછા (ઇચ્છા) ન કરવી તેને પરિગ્રહપરિમાણ
અણુપ્રત કહે છે. તેને ઇચ્છાપરિમાણ અણુપ્રત પણ કહે છે.

વિશેષ

પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાયમાં કહ્યું છે કે—

મોહના ઉદયનિમિત્તે ઉત્પન્ન થયેલ મમત્વરૂપ પરિણામ જ મૂર્છા છે, અને જે
મૂર્છા છે તે જ પરિગ્રહ છે. (શ્લોક ૧૧૧)

તત્ત્વાર્થસૂત્રમાં શ્રી ઉમાસ્વામીએ પણ મૂર્છાને જ પરિગ્રહ કહ્યો છે—

“મૂર્છા પરિગ્રહઃ ।” અધ્યાય ૭/૧૭ બાહ્ય ધન-ધાન્યાદિ પદાર્થોમાં તથા અંત-
રંગ ક્રોધાદિ કષાયોમાં મમત્વભાવ રાખવો તે મૂર્છા છે.”

જ્યાં જ્યાં મૂર્છા છે ત્યાં ત્યાં અવશ્ય પરિગ્રહ છે અને જ્યાં મૂર્છા નથી ત્યાં
પરિગ્રહ પણ નથી. મૂર્છાની પરિગ્રહ સાથે વ્યાપ્તિ છે.

કોઈ જીવ નગ્ન છે, બાહ્ય પરિગ્રહથી રહિત છે, પણ જો તેને અંતરંગમાં
મૂર્છા અર્થાત મમત્વપરિણામ હોય તો તે પરિગ્રહવાન જ છે; અને એક મમત્વના
ત્યાગી દિગંબર મુનિને ઉપકરણરૂપ પીછી, કમંડળ હોવા છતાં પણ અંતરંગમાં મમત્વ
નહિ હોવાથી તે વાસ્તવિક પરિગ્રહથી રહિત જ છે. (શ્લોક ૧૧૨ નો ભાવાર્થ)

તસ્યાતિચારાનાહ—

અતિવાહનાતિસંગ્રહવિસ્મયલોભાતિમારવહનાનિ ।

પરિમિતપરિગ્રહસ્ય ચ વિક્ષેપાઃ પન્ન લક્ષ્યન્તે ॥ ૬૨ ॥

ધન-ધાન્યાદિ બાહ્ય વસ્તુ મૂર્છા ઉપબવવામાં નિમિત્તમાત્ર છે; તેથી તેમાં કારણમાં કાર્યનો ઉપચાર કરીને તેને ઉપચારથી પરિગ્રહ કહ્યો છે. વાસ્તવમાં પરિગ્રહનું લક્ષણ મૂર્છા જ છે.

અંતરંગ ૧૪ પ્રકારના પરિગ્રહો હિંસાના પર્યાય હોવાથી તેમાં હિંસા સિદ્ધ જ છે અને દશ પ્રકારના બહિરંગ પરિગ્રહોમાં મમત્વપરિણામ જ હિંસાભાવને નિશ્ચયથી પ્રાપ્ત થાય છે. (શ્લોક ૧૨૯).

કેવળીને સમવસરણાદિ વિભૂતિ હોય છે, પણ મમત્વપરિણામ વિના તે પરિગ્રહ નથી.

જે કોઈ પરિગ્રહને અંગીકાર કરીને કહે કે મારે તો તેમાં મમત્વપરિણામ નથી, તો તે અસત્ય છે, કારણ કે મમત્વ વિના તે અંગીકાર થાય નહિ.

જ્યાં પ્રમાદ-યોગ છે ત્યાં જ નિશ્ચયથી પરિગ્રહ છે અને જ્યાં પ્રમાદ-યોગ (મમત્વ) નથી ત્યાં પરિગ્રહ નથી—એમ સમજવું. ૬૧.

તેના (પરિગ્રહપરિમાણ અણુપ્રતના) અતિચાર કહે છે—

પરિગ્રહપરિમાણ અણુપ્રતના અતિચાર^૨

શ્લોક ૬૨

અન્વયાર્થઃ— [અતિવાહનાતિસંગ્રહવિસ્મયલોભાતિમારવહનાનિ] અતિવાહન (હાથી, ઘોડા, બળદ, વગેરેને તેના ગળા ઉપરાંત ચલાવવું), અતિસંગ્રહ (ધાન્યાદિને અતિસંગ્રહ કરવો), અતિવિસ્મય (બીજાનો વૈભવ જોઈને અતિવિસ્મય પામવું);

૧. અંતરંગ ચૌદ પરિગ્રહઃ—૧. મિથ્યાત્વ, ૨. હાસ્ય, ૩. રતિ, ૪. અરતિ, ૫. શોક, ૬. ભય, ૭. બુદ્ધિભ્રા, ૮. પુરુષવેદ, ૯. સ્ત્રીવેદ, ૧૦. નપુંસકવેદ, ૧૧. ક્રોધ, ૧૨. માન, ૧૩. માયા અને ૧૪. લોભ.

૨. ક્ષેત્રવાસ્તુહિરણ્યસુવર્ણધનધાન્યદાસીદાસકુપ્યમાણ પ્રમાણાતિક્રમાઃ ।

(તત્ત્વાર્થસૂત્ર-અધ્યાય ૭/૨૯)

‘વિક્ષેપાઃ’ અતિચારાઃ । પંચ ‘લક્ષ્યન્તે’ નિશ્ચીયન્તે । કસ્ય ? ‘પરિમિતપરિગ્રહસ્ય’ ન કેવલમહિંસાઘણુવ્રતસ્ય પંચાતીચારા નિશ્ચીયન્તે અપિ તુ પરિમિતપરિગ્રહસ્યાપિ । ચશબ્દોઽત્રાપિશબ્દાર્થે । કે તસ્યાતીચારા इत्याह—अतिवाहनेत्यादि । लोभातिगृद्धि-निवृत्त्यर्थं परिग्रहपरिमाणे कृते पुनर्लोभावेशवशादतिवाहनं करोति । यावन्तं हि मार्गं बलीवर्दादयः सुखेन गच्छन्ति ततोऽप्यतिरेकेण वाहनमतिवाहनं । अतिशब्दः प्रत्येकं लोभान्तानां सम्बध्यते । इदं धान्यादिकमग्रे विशिष्टं लाभं दास्यतीति लोभावेशादतिशयेन तत्संग्रहं करोति । तत्प्रतिपन्नलाभेन विक्रीते^१ तस्मिन् मूलतोऽप्यसंगृहीत्वादधिकेऽर्थे लब्धे लोभावेशादतिविस्मयं विषादं करोति । विशिष्टेऽर्थे लब्धेऽप्यधिकलाभाकांक्षा-वशादतिलोभं करोति । लोभावेशादधिकभारारोपणमतिभारवाहनं । ते विक્ષेपाः पंच ॥६२॥

અતિખેદ કરવો), અતિલોભ (ખહુ લોભ કરવો), અને અતિભારવહન (ખહુ ભાર લાદવો) [પચ્ચ] એ પાંચ [પરિમિતપરિગ્રહસ્ય ચ] પરિગ્રહપરિમાણુ અણુવ્રતના [વિક્ષેપઃ] અતિચાર [લક્ષ્યન્તે] કહેવામાં આવ્યા છે.

ટીકા:—‘વિક્ષેપાઃ’ અતિચારો ‘પચ્ચ લક્ષ્યન્તે’ પાંચ નક્કી (નિશ્ચિત) કરવામાં આવ્યા છે. કેના? ‘પરિમિતપરિગ્રહસ્ય’ કેવળ અહિંસાદિ અણુવ્રતના પાંચ અતિચાર નક્કી કરવામાં આવ્યા છે એટલું જ નહિ, પરંતુ પરિમિત પરિગ્રહના પણ (પાંચ અતિચારો નિશ્ચિત છે.) અહીં ‘ચ’ શબ્દ ‘અપિ’ શબ્દના અર્થમાં છે. તેના કયા અતિચારો છે? તે કહે છે—‘અતિવાહનેત્યાદિ’ લોભની અતિગૃહ્ણિને (અતિ લોભુપતાને) નિવારવા માટે પરિગ્રહપરિમાણુ કરી લીધા પછી પણ, લોભના આવેશમાં અધિક વાહન કરે છે—અર્થાત્ જેટલે રસ્તે યાજ્ઞ અદિ સુખેથી જઈ શકે તેનાથી પણ અધિક (આગળ) ચલાવવું તે અતિવહન છે. વિસ્મય અને લોભને પણ ‘અતિ’ શબ્દનો સંબંધ જોડવો. આ ધાન્યાદિ આગળ વિશેષ લાભ આપશે એવા લોભના વશથી તેના અતિશય સંગ્રહ કરવો તે અતિસંગ્રહ નામનો અતિચાર છે. તેના ચાલુ ફાયદાકારક ભાવે તે સંગ્રહ કરેલો મૂળ જથ્થો વેચવાથી અધિક લાભ થવો તેથી પહેલાંથી જ વધારે સંગ્રહ કર્યો નહિ હોવાથી લોભાવેશથી વિષાદ પામે છે તે વિસ્મય નામનો અતિચાર છે. વિશિષ્ટ ધનની પ્રાપ્તિ થવા છતાં અધિક લાભની આશાથી અતિલોભ કરે છે. લોભને વશ થઈ અધિક ભાર લાદવો તે અતિભારવહન છે. તે વિક્ષેપો (અતિચારો) પાંચ છે.

૧. પ્રતિપન્ન૯

एवं प्ररूपितानि पंचाणुव्रतानि निरतिचाराणि किं कुर्वन्तीत्याह—

पञ्चाणुव्रतनिधयो निरतिक्रमणाः फलन्ति सुरलोकं ।

यत्रावधिगुणा दिव्यशरीरं च लभ्यन्ते ॥ ૬૩ ॥

‘फलन्ति’ ફલં પ્રયચ્છન્તિ । કે તે ? ‘પંચાણુવ્રતનિધયઃ’ પંચાણુવ્રતન્યેવ નિધયો નિધાનાનિ । કથંભૂતાનિ ? ‘નિરતિક્રમણા’ નિરતિચારાઃ । કિં ફલન્તિ ? ‘સુરલોકં’ । યત્ર સુરલોકે ‘લભ્યન્તે’ । કાનિ ? ‘અવધિરવધિજ્ઞાનં’ । ‘અષ્ટગુણા’ અણિમામહિમેત્યાદયઃ ।

ભાવાર્થઃ—પરિગ્રહપરિમાણુ-અણુવ્રતના પાંચ અતિચાર—

૧. અતિવાહન—હાથી, ઘોડા, બળદ આદિ અધિક સવારી રાખવી અને અધિક રસ્તે ચલાવવી.
  ૨. અતિસંગ્રહ—ભવિષ્યમાં લાભ થશે એમ સમજી વસ્તુઓનો અધિક સંગ્રહ કરવો.
  ૩. અતિવિસ્મય—બીજાનો લાભ જોઈ અત્યંત વિષાદ કરવો.
  ૪. અતિલોભ—વિશેષ લાભ થવા છતાં અધિક લાભની આશા રાખવી.
  ૫. અતિભારવહન—મર્યાદાથી અધિક ભાર લાદવો. ફર.
- એ પ્રમાણે પ્રરૂપેલાં અતિચારરહિત પાંચ અણુવ્રતો શું ફળ આપે છે તે કહે છે—

પંચાણુવ્રત ધારણ કરવાનું ફળ

શ્લોક ૬૩

અન્વયાર્થઃ—[નિરતિક્રમણાઃ] અતિચાર રહિત [પંચાણુવ્રતનિધયઃ] પાંચ અણુવ્રતરૂપી નિધિઓ [સુરલોકમ્] સ્વર્ગલોકનું [ફલન્તિ] ફળ આપે છે. [યત્ર] જ્યાં [અવધિઃ] અવધિજ્ઞાન, [અષ્ટગુણાઃ] આઠ ઋદ્ધિઓ [ચ] અને [દિવ્યશરીરમ્] સાત ધાતુઓથી રહિત સુંદર વૈકલ્પિક શરીર [લભ્યન્તે] પ્રાપ્ત થાય છે.

ટીકાઃ—‘ફલન્તિ’ ફલ આપે છે. કોણ તે ? ‘પંચાણુવ્રતનિધયઃ’ પાંચ અણુવ્રતરૂપી નિધિઓ. કેવી (નિધિઓ) ? ‘નિરતિક્રમાઃ’ અતિચારરહિત, શું ફલ આપે છે ? ‘સુરલોકં’ સુરલોકનું (સ્વર્ગલોકનું). જ્યાં એટલે સુરલોકમાં પ્રાપ્ત થાય છે તે શું ? ‘અવધિ’ અવધિજ્ઞાન, ‘અષ્ટગુણાઃ’ અણિમા, મહિમા ઇત્યાદિ આઠ ઋદ્ધિઓ

‘દિવ્યશરીરં ચ’ સપ્તધાતુવિવર્જિતં શરીરં । एतानि सर्वाणि यत्र लभ्यन्ते ॥ ६३ ॥

इह लोके किं न कस्याप्यहिंसाद्यणुव्रतानुष्ठानफलप्राप्तिर्दृष्टा येन परलोकार्थं तदनुष्ठीयते इत्याशंक्याह—

**मातंगो धनदेवश्च वारिषेणस्ततः परः ।
नीली जयश्च संप्राप्ताः पूजातिशयमुत्तमम् ॥ ६४ ॥**

અને ‘દિવ્યશરીરમ્’ સાત ધાતુથી રહિત દિવ્ય શરીર—એ સર્વે જ્યાં પ્રાપ્ત થાય છે.

ભાવાર્થ:—અતિચારરહિત પાંચ અણુવ્રતનું પાલન કરવાથી સ્વર્ગલોકની પ્રાપ્તિ થાય છે. ત્યાં અવધિજ્ઞાન, અણિમા, મણિમા, ગરિમા, લઘિમા, પ્રાપ્તિ, પ્રાકામ્ય, ઈશિત્વ અને વશિત્વ—એ આઠ ઋદ્ધિઓ અને સાત ધાતુઓ રહિત દિવ્ય વૈકલ્પિક શરીર પ્રાપ્ત થાય છે.

આ ગાથા ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે નિરતિચાર અણુવ્રતનું ફળ સંવર-નિર્જરા નથી, પણ તેનાથી પુણ્યબંધ છે, કેમકે સ્વર્ગગતિ કાંઈ વીતરાગ ધર્મનું ફળ નથી, પરંતુ તે શુભભાવનું ફળ છે.

ધર્મી જીવને પાંચમા ગુણસ્થાનકે આવા શુભભાવ આવ્યા વગર રહેતા નથી, પરંતુ તે તેમને શ્રદ્ધામાં હેય સમજે છે. ૬૩.

આ લોકમાં શું કોઈને પણ અહિંસાદિ અણુવ્રતનું પાલન કરવાનું ફલ-પ્રાપ્તિ દેખાઈ, જેથી પરલોકને માટે તેનું અનુષ્ઠાન કરવામાં આવે છે? એવી આશંકા કરી કહે છે—

પાંચ અણુવ્રતધારીઓમાં પ્રસિદ્ધ થયેલાંનાં નામ

શ્લોક ૬૪

અન્વયાર્થ:—[માતંગ] યમપાલ નામનો ચાંડાલ, [ધનદેવ:] ધનદેવ શેઠ, [વારિષેજ:] વારિષેણ નામનો રાજકુમાર, [તત: પર:] તે પછી [નીલી] વણિકપુત્રી નીલી [ચ] અને [જય:] રાજપુત્ર જયકુમાર [ઉત્તમમ્] ઉત્તમ [પૂજાતિશયં] આદર-સત્કારને [સંપ્રાપ્તા:] પામ્યાં છે.

૧. કિં કસ્યાપ્ય ઘ ।

हिंसाविरत्यणुव्रतात् मातंगेन चांडालेन उत्तमः पूजातिशयः प्राप्तः ।

अस्य कथा

सुरम्यदेशे पोदनपुरे^१ राज महाबलः^२ । नन्दीश्वराष्ट्रम्यां राज्ञा^३ अष्टदिनानि
जीवामारणघोषणायां कृतायां बलकुमारेण चात्यन्तमांसासक्तेन कंचिदपि पुरुषमपश्यता
राजोद्याने^४ राजकीयमेण्डकः प्रच्छन्नेन^५ मारयित्वा संस्कार्यं भक्षितः । राज्ञा च
मेण्डकमारणवार्तामाकर्ण्य रुष्टेन मेण्डकमारको गवेषयितुं प्रारब्धः । तदुद्यानमालाकारेण
च वृक्षोपरि चटितेन न तन्मारणं कुर्वाणो दृष्टः । रात्रौ च निजभार्यायाः कथितं । ततः^६
प्रच्छन्नचरपुरुषेणाकर्ण्य राज्ञः कथितं । प्रभाते मालाकारोऽप्याकारितः । तेनैव पुनः
कथितं । मदीयामाज्ञां मम पुत्रः^७ खण्डयतीति रुष्टेन राज्ञा कोट्टपालो भणितो बलकुमारं

टीकाः—अहिंसाणुव्रतना प्रभावथी (यमपाल) चांडाल उत्तम अति आदर-
सत्कार पाभ्यो.

१. मातंग (चांडाल)नी कथा

पोदनापुर नामना सुरम्य देशमां महाबल नामना राज्णोऽतो. नन्दीश्वरप्रतनी
अष्टमीना द्विसे राज्ञे न्यारे आठ द्विसे सुधी श्रव नहि भारवा भाटे घोषणा करी
(ढंढरे पीटाव्यो), त्यारे मांस भावामां अत्यंत आसक्त अलकुमारे, राजना अगी-
यामां कोष्ठपणु पुरुषने नहि जेष्ठ, राजना भेठाने छुपी रीते भारीने तेने संस्कारी
(पक्षावी) भाष्ट गयो. भेठाने भार्यानी वात सांलणीने राज्ण शेषे लरायो अने तेणे
भेठाना भारनारने शोधवानुं शरु कथुं. ते अगीयाना भाणीअे वृक्ष उपर लपाष्टने ते
(भेठाने) भारतां तेने (अलकुमारने) जेयोऽतो, रात्रे तेणे पोतानी स्त्रीने ते वात
कही. पछी गुप्तचर पुरुषे ते सांलणी राज्णने कथुं. सवारमां भाणीने पणु थोलाववामां
आव्यो, तेणे न इरीथी (राज्णने) वात कही.

‘ भारो पुत्र भारी आज्ञानो अंग करे छे ’ अम जण्णी शेषे लरायेला राज्णने
कोट्टपालने कथुं :

“ अलकुमारना नव दूकडा करे. ”

१. पोदनापुरे क-ग पाठः । २. पुत्रो बलः घ । ३. राजाज्ञया घ । ४. जीवामाणे घ ।
५. राज्योद्याने ख-ग पाठः । ६. प्रच्छन्नो घ । ७. ततः प्रच्छन्नचरपुरुषेणाकर्ण्य राज्ञः कथितं
इति पाठः घ पुस्तके नास्ति । ८. पुत्रोऽपि घ ।

नवखण्डं कारयेति । ततस्तं कुमारं मारणस्थानं नीत्वा^१ मातङ्गमानेतुं^२ ये गताः पुरुषा-
स्तान् विलोक्य मातङ्गेनोक्तं प्रिये ! मातङ्गो ग्रामं गत इति कथय त्वमेतेषामित्युक्त्वा
गृहकोणे प्रच्छन्नो भूत्वा स्थितः । तलारैश्चाकारिते मातङ्गे कथितं मातङ्ग्या^३ सोऽद्य
ग्रामं गतः । भणितं च तलारैः स पायोऽपुण्यवानद्य ग्रामं गतः कुमारमारणात्तस्य
बहुसुवर्णरत्नादिलाभो भवेत् । तेषां वचनमाकर्ण्य द्रव्यलुब्धया तया^४ हस्तसंज्ञया स
दर्शितो ग्रामं गत इति पुनः पुनर्भणन्त्या । ततस्तैस्तं गृहान्निःसार्य तस्य मारणार्थं
स कुमारः समर्पितः । तेनोक्तं नाहमद्य चतुर्दशीदिने जीवघातं करोमि । ततस्तलारैः
स नीत्वा राज्ञः कथितः, देव ! अयं राजकुमारं न मारयति । तेन च राज्ञः कथितं
सर्पदण्डो मृतः श्मशाने निक्षिप्तः सर्वोषधिमुनिशरीरस्य^५ वायुना पुनर्जीवितोऽहं

पछी ते कुमारने वधस्थाने लघं जर्धने यांडालने ओलावा जे पुरुषो गया हुता
तेमने जेर्धने यांडाले पोतानी स्त्रीने कह्युं :

“ प्रिये ! यांडाल गाम गया छे-अपुं तुं तेमने कहेजे. ” अम ओलीने ते
घरना भूले छुपाई रह्यो. ज्यारे कोटवाणोअे मातंगने ओलाव्यो त्यारे यांडालणीअे
कह्युं : “ ते आजे गाम गया छे. ”

कोटवाणोअे कह्युं : “ ते पायी पुण्यहीन छे के ते आजे गाम गया, कारण के
कुमारना वधथी तेने अहु सुवर्ण-रत्नादिना लाल थात. ”

तेमनुं ओलपुं सांभणीने, द्रव्यना लोलथी तेले (यांडालणीअे) यांडालनी
णीकथी ‘ ते गाम गया छे, ’ अम वारंवार ओलीने, हाथना धशाराथी तेने (यांडालने)
अताव्यो. पछी तेमले (कोटवाणोअे) तेने घर अहार काठीने, भाखा भाटे ते कुमारने
तेने सोंध्या.

तेले (मातंगे) कह्युं : “ आजे यौदशना दिवसे हुं जवनो घात करीश नहि. ”

पछी कोटवालोअे तेने राज पासे लघं जर्धने कह्युं : “ देव ! आ राजकुमारने
भारतो नथी. ”

तेले (यांडाले) राजने कह्युं : “ सर्पदंशथी भरेयो समज मने श्मशानमां
नाभवामां आव्यो हुतो, त्यां सर्व औषधिभय मुनिना शरीरना वायुथी हुं इरी

१. यमपालमातङ्गं घ । २. मातङ्गं नेतुं घ । ३. सौ अद्य घ । ४. तया मातङ्गभीतया ग घ
पाठः । ५. शरीरस्पर्शि घ ।

તત્પાશ્વે ચતુર્દશીદિવસે મયા જીવાહિંસાવ્રતં ગૃહીતમતોઽથ ન માર્યામિ દેવો યજ્ઞાનાતિ તત્કરોતુ । અસ્પૃશ્યચાણ્ડાલસ્ય^૧ વ્રતમિતિ સંચિન્ત્ય રુષ્ટેન રાજા દ્વાવપિ ગાઠં બન્ધયિત્વા સુમારદ્રહે^૨ નિક્ષેપિતૌ । તત્ર માતૃકસ્ય પ્રાણાત્યયેઽપ્યહિંસાવ્રતપરિત્યજતૌ વ્રતમાહાત્મ્યાજ્જલદેવતયા જલમધ્યે^૩ સિંહાસનમણિમણ્ડપિકાદુન્દભિસાધુકારાદિપ્રાતિહાર્યાદિકં કૃતં । મહાબલરાજેન ચૈતદાકર્ણ્યં મીતૈન પૂજયિત્વા નિજચ્છત્રતલે સ્નાપયિત્વા^૪ સ સ્પૃશ્યો વિવિષ્ટ^૫ કૃત ઇતિ પ્રથમાણુવ્રતસ્ય ।

અનૃતવિરત્યણુવ્રતાદ્ધનદેવશ્રેષ્ઠિના પૂજાતિશયઃ પ્રાપ્તઃ ।

અસ્ય કથા

જમ્બૂદ્વીપે પૂર્વવિદેહે પુષ્કલાવતીવિષયે પુન્ડરીકિણ્યાં પુર્યાં વણિજૌ જિનદેવધનદેવૌ સ્વલપદ્રવ્યૌ । તત્ર ધનદેવઃ સત્યવાદી । દ્રવ્યસ્ય લાભં દ્વાવપ્યર્ધમર્ધં ગ્રહીષ્યાવ ઇતિ નિઃ-

શ્રવતો થયો અને તેમની (મુનિની) પાસે ચતુર્દશીના દિવસે શ્રવને નહિ મારવાનું મેં અહિંસાવ્રત ગ્રહણ કર્યું છે. તેથી આજે હું રાજકુમારને મારીશ નહિ. દેવને જે સૂઝ પડે તે કરે.”

‘અસ્પૃશ્ય ચાંડાલને વળી વ્રત’! એમ વિચારીને ક્રોધે ભરાયેલા રાજાએ અંનેય (ચાંડાલ અને કુમાર અંનેને) મળખૂત અંધાવીને બાળકો મારવાના તળાવમાં ફેંકાવ્યા. તે અંનેમાં માત્ર જે પ્રાણનો નાશ થવાને વખતે પણ અહિંસાવ્રત છોડ્યું નહિ, તેથી વ્રતના માહાત્મ્યથી જલદેવતાએ જલની અંદર સિંહાસન, મણિમય મંડપ, દુન્દુભિ, સાધુકારાદિ પ્રાતિહાર્યાદિ કર્યાં. મહાબલ રાજા તે સાંભળીને ભય પામ્યો અને તેનો સત્કાર કરી તેને પોતાના છત્રની નીચે સ્નાન કરાવીને તેને સ્પૃશ્ય બનાવ્યો. આ પ્રમાણે પ્રથમ આણુવ્રતની કથા છે. ૧.

સત્યાણુવ્રતના પ્રભાવથી ધનદેવ શેઠ અતિ સત્કાર પામ્યો.

૨. ધનદેવ શેઠની કથા

જમ્બુદ્વીપમાં પૂર્વ વિદેહમાં પુષ્કલાવતી દેશમાં પુન્ડરીકિણી નામની નગરીમાં જિનદેવ અને ધનદેવ નામના બે નિર્ધન વણિકો હતા. તે અંનેમાં ધનદેવ સત્યવાદી હતો. ‘દ્રવ્યનો જે લાભ થશે તેનો અર્ધોઅર્ધ આપણે બે વહેંચી લઈશું’ એમ કોઈની

૧. ચાણ્ડાલસ્યાપિ ઘ । ૨. શિશુમારહ્રદે પાઠઃ ગ ઘ પુસ્તકે । ૩. સિંહાસનમણિમણ્ડપિકાદેવ-
દુન્દુભિસાધુકારાદિપ્રાતિહાર્યકૃતં ઘ । ૪. સ્થાપયિત્વા ગ । ૫. સ સ્પૃશ્યો વિવિષ્ટઃ કૃતઃ ઇતિ ઘ ।

સાક્ષિકાં વ્યવસ્થાં કૃત્વા દૂરદેશં ગતૌ बहुद्रव्यमुपाज्य व्याघुटच कुशलेन पुण्डरीकिण्या-
मायातौ । तत्र जिनदेवो लाभार्थं धनदेवाय न ददाति । स्तोकद्रव्यमौचित्येन ददाति ततो
झकटके^१ न्याये^२ च सति स्वजनमहाजनराजाग्रतो निःसाक्षिकव्यवहारबलाज्जिनदेवो
वदति न मयाऽस्य लाभार्थं भणितमुचितमेव भणितं । धनदेवश्च सत्यमेव वदति द्वयोरर्थ-
मेव । ततो राजनियमात्तयोर्दिव्यं दत्तं धनदेवः शुद्धो नेतरः । ततः सर्वं द्रव्यं धनदेवस्य
समर्पितं तथा सर्वैः पूजितः साधुकारितश्चेति द्वितीयाणुव्रतस्य ।

चौर्यविरत्यणुव્રताद्वારિषેणेन पूजातिशयः प्राप्तः । अस्य कथा स्थितीकरणगुण-
व्याख्यानप्रघटके कथितेह दृष्टव्येति तृतीयाणुव्रतस्य ।

ततः परं नीली जयश्च । ततस्तेभ्यः परं यथा भवत्येवं पूजातिशयं प्राप्तौ ।

સાક્ષી વિના વ્યવસ્થા કરીને બન્ને દૂર દેશ ગયા. બહુ ધન કમાઈ ને તેઓ પાછા ફર્યા
અને કુશળપૂર્વક પુંડરીકિણી નગરીમાં આવ્યા. તેમાં જિનદેવ ધનદેવને લાભનો અર્થો-
ભાગ આપતો નથી, તે તેને થોડુંક દ્રવ્ય ઉચિત ગણીને આપે છે. તેથી પહેલાં પોતાના
કુટુંબ (કુટુંબીજનો) આગળ, પછી મહાજન આગળ અને છેવટે રાજા આગળ
ન્યાય કરાવવામાં આવતાં સાક્ષી વિનાનો વ્યવહાર હોવાથી, જિનદેવ કહે છે કે,
“ મેં એને અર્થોભાગ આપવાનો કહ્યો નથી, ઉચિત ભાગ જ આપવાનો કહ્યો છે. ”

“ બન્નેને (ફરેકને) અર્ધું અર્ધું જ (આપવાનું) કરાવવામાં આવ્યું છે — એમ
ધનદેવ સાચેસાચું જ કહે છે. (એમ રાજાએ માન્યું).

પછી રાજકીય નિયમાનુસાર તે બન્નેને દિવ્ય ન્યાય આપ્યો. (અર્થાત્ બન્નેની
હથેળીમાં સળગતો અંગારો રાખવામાં આવ્યો.) આ દિવ્ય ન્યાયથી ધનદેવ સાચો
ઈર્ષા પણ બીજો (જિનદેવ) નહિ. તેથી બધું દ્રવ્ય ધનદેવને આપવામાં આવ્યું અને
સર્વ લોકોથી તે પૂજિત બન્યો તથા ધન્યવાદને પ્રાપ્ત થયો.

આ પ્રમાણે દ્વિતીય અણુવ્રતની કથા છે. ૨.

અચૌર્યાણુવ્રતના પ્રભાવે વારિષેણ પ્રસિદ્ધિ પામ્યો તેની કથા સ્થિતિકરણ-
ગુણના વ્યાખ્યાનમાં કહી છે. તે અહીં પણ જોઈ લેવી.

આ તૃતીય અણુવ્રતની કથા છે. ૩.

તે પછી નીલી અને જય અતિશય પૂજા-સ્તકાર પામ્યાં. તેમાં બ્રહ્મચર્યાણુવ્રતના

તત્રાબ્રહ્મવિરત્યણુવ્રતાન્નીલી વણિક્પુત્રી પૂજાતિશયં પ્રાપ્તા ।

અસ્યાઃ કથા

લાટદેશે^૧ મૃગુકચ્છપત્તને રાજા વસુપાલઃ । વણિગ્જિનદત્તો માર્યા જિનદત્તા પુત્રી નીલી અતિશયેન રૂપવતી । તત્રૈવાપરઃ શ્રેષ્ઠી સમુદ્રદત્તો માર્યા સાગરદત્તા પુત્રઃ સાગરદત્તઃ । એકદા મહાપૂજાયાં વસન્તૌ કાયોત્સર્ગે^૨ સંસ્થિતાં સર્વાભરણવિભૂષિતાં નીલીમાલોક્ય સાગરદત્તેનોક્તં કિમેષાપિ^૩ દેવતા કાચિદેતદાકર્ણ્ય તન્મિત્રેણ પ્રિયદત્તેન મણિતં—જિનદત્તશ્રેષ્ઠિન ઇયં પુત્રી નીલી । તદ્રૂપાલોકનાદતીવાસકો મૂત્વા કથમિયં પ્રાપ્યત ઇતિ તત્પરિણયનચિન્તયા દુર્બલો જાતઃ । સમુદ્રદત્તેન ચૈતદાકર્ણ્ય મણિતઃ— હે પુત્ર ! જૈનં મુક્ત્વા નાન્યસ્ય જિનદત્તો દદાતીમાં પુત્રિકાં પરિણેતું । તતસ્તૌ કપટ-શ્રાવકૌ જાતૌ પરિણીતા ચ સા, તતઃ પુનસ્તૌ બુદ્ધમકૌ જાતૌ, નીલયાશ્ચ પિતૃગૃહે ગમન-

લીધે નીલી નામની વણિક્પુત્રી આદર-સત્કાર પામી.

૪. નીલી કથા

લાટ દેશમાં ભૃગુકચ્છ (ભરૂચ) નગરમાં વસુપાલ રાજા હતો. અને જિનદત્ત નામનો વણિક હતો. તેની સ્ત્રીનું નામ જિનદત્તા હતું અને તેમની પુત્રીનું નામ નીલી હતું. તે અતિશય રૂપાળી હતી. ત્યાં જ સમુદ્રદત્ત નામનો ખીજો શેઠ હતો, તેની સ્ત્રીનું નામ સાગરદત્તા અને પુત્રનું નામ સાગરદત્ત હતું.

એક દિવસ વસંતઋતુમાં મહાપૂજાને વખતે કાયોત્સર્ગમાં બેઠેલી સર્વ આભૂ-પણાથી વિભૂષિત નીલીને જોઈને સાગરદત્ત બોલ્યો :

“ શુ આ પણ કોઈ દેવી છે ? ” તે સાંભળીને તેના મિત્ર પ્રિયદત્તે કહ્યું :

“ જિનદત્ત શેઠની આ પુત્રી નીલી છે. ”

તેનું રૂપ જોઈને તે (સાગરદત્ત) ઘણા આસક્ત થયો અને ‘ દેવી રીતે આ પ્રાપ્ત થાય ’ એમ તેને પરણવાની ચિંતાથી તે દુઃખજો થઈ ગયો. સમુદ્રદત્ત તે સાંભળીને બોલ્યો :

“ હે પુત્ર ! જૈન સિવાય ખીજ કોઈને જિનદત્ત આ (પોતાની) વહાલી પુત્રીને પરણાવતો નથી. પછી તે બંને (પિતા-પુત્ર) કપટી શ્રાવકો થયા અને તેને પરણાવવામાં આવી. પછી તેઓ બંને (સમુદ્રદત્ત અને તેનો પુત્ર) ફરી બુદ્ધના ભક્તો

૧. લલાટેદેશે ગ । ૨. કામ્યોત્સર્ગસ્થિતા ઘ । ૩. કિમેષા ઘ ।

મપિ નિષિદ્ધં, એવં વંચને જાતે મણિતં જિનદત્તેન—ઇયં મમ ન જાતા કૂપાદૌ વા પતિતા યમેન વા નીતા ઇતિ । નીલી ચ શ્વશુરગૃહે ભર્તુઃ વલ્લભા મિન્નગૃહે^૧ જિનધર્મમનુ-તિષ્ઠન્તી તિષ્ઠતિ । દર્શનાત્ સંસર્ગાદ્વચનધર્મદેવાકર્ણનાદ્વા કાલેનેયં બુદ્ધમક્તા મવિષ્ય-તીતિ પર્યાલોચ્ય સમુદ્રદત્તેન મણિતા—નીલી-પુત્રિ ! જ્ઞાનિનાં વન્દકાનામસ્મદર્થ મોજનં દેહિ । તતસ્તયા વન્દકાનામામંત્ર્યાહૂય ચ તેષામેકૈકા પ્રાણહિતાતિપિષ્ટા^૨ સંસ્કાર્ય તેષામેવ મોક્તું દત્તા । તૈર્મોજનં શુક્ત્વા ગછદ્ધિઃ પૃષ્ટં—ક્વ પ્રાણહિતાઃ ? તયોક્તં ભવન્ત એવ જ્ઞાનેન જાનન્તુ યત્ર તાસ્તિષ્ઠન્તિ, યદિ પુનર્જ્ઞાનં નાસ્તિ તદા વમનં કુર્વન્તુ મત્રતામુદરે પ્રાણહિતાસ્તિષ્ઠન્તીતિ । એવં વમને કૃતે દૃષ્ટાનિ પ્રાણહિતાસ્વખંડાનિ । તતો રુષ્ટશ્ચ શ્વશુરપક્ષજનઃ । તતઃ સાગરદત્તમગિન્યા કોપાત્તસ્યા અસત્યપરપુરુષ-

થયા. નીલીને તેના પિતાના ઘેર જવાની પણ મનાઈ કરવામાં આવી. આ રીતે ઠગાઈ થતાં જિનદત્તે કહ્યું :

“આ મારી પુત્રી જ નથી, અથવા કૂવાદિમાં પડી છે, અથવા યમ તેને ઉપાડી ગયો છે (મરી ગઈ છે.)”

નીલી પોતાના પતિને વહાલી હતી તેથી સસરાને ઘેર જુદા ઘરમાં જિનધર્મનું આચરણ કરતી હતી.

બૌદ્ધ સાધુઓનાં દર્શનથી, સમાગમથી, તેમનાં વચન, ધર્મ અને દેવનાં નામ સાંભળવાથી કોઈ કાલે આ બુદ્ધની ભક્ત થશે એમ વિચાર કરીને સમુદ્રદત્તે નીલીને કહ્યું :

“પુત્રી, જ્ઞાની બૌદ્ધ સાધુઓને આપણી વતી ભોજન આપો.”

પછી તેણે બૌદ્ધ સાધુઓને આમંત્રી બોલાવ્યા અને તેમની એક એક જૂતીને બારીક પીસીને અને સંસ્કારીને (વધારીને) તેમને જ ખાવા આપી. ભોજન કરીને બ્યારે તેઓ જવા લાગ્યા ત્યારે તેમણે પૂછ્યું : (“અમારી) જૂતીઓ ક્યાં છે?”

તેણે નીલીએ કહ્યું : “આપ જ જ્ઞાનથી જાણી લો કે તે ક્યાં છે? જો જ્ઞાન ન હોય તો આપ વમન (ઊલટી) કરો, આપની જૂતીઓ આપના પેટમાં છે.”

એ રીતે વમન કરવામાં આવ્યું અને તેમાં જૂતીઓના કકડા જોવામાં આવ્યા. તેથી શ્વશુરપક્ષનાં માણસો રોષે ભરાયા.

પછી સાગરદત્તની બહેને કોપને લીધે તેના ઉપર પરપુરુષ સાથેના દોષને

૧ વિમિન્ન ઘ । ૨. મૃષ્ટા ગ ઘ । નગર સર્વસ્ત્રી ।

दोषाद्भावना कृता । तस्मिन् प्रसिद्धिं गते सा नीली देवाग्रे संन्यासं गृहीत्वा कायोत्सर्गेण स्थिता, दोषोत्तारे भोजनादौ प्रवृत्तिर्मम नान्यथेति । ततः क्षुभितनगरदेवतया आगत्य रात्रौ सा भणिता—हे महासति ! मा प्राणत्यागमेवं कुरु, अहं राज्ञः प्रधानानां पुरजनस्य स्वप्नं ददामि । लग्ना यथा नगरप्रतोल्यः कीलिता महासतीवामचरणेन संस्पृश्य उद्धटिष्यन्तीति । ताश्च प्रभाते भवच्चरणं स्पृष्ट्वा एवं वा उद्धटिष्यन्तीति^१ पादेन प्रतोलीस्पर्शं कुर्यास्त्वमिति भणित्वा राजादीनां तथा स्वप्नं दर्शयित्वा पत्तनप्रतोलीः कीलित्वा स्थिता सा नगरदेवता । प्रभाते कीलिताः प्रतोलीर्दृष्ट्वा राजादिभिस्तं स्वप्नं स्मृत्वा^२ नगरस्त्रीचरणताडनं प्रतोलीनां कारितं । न चैकापि प्रतोली कयाचिदप्युद्धटिता । सर्वासां पश्चान्नीली तत्रोत्क्षिप्य नीता । तच्चरणस्पर्शात् सर्वा अप्युद्धटिताः प्रतोल्यः, निर्दोषा राजादिपूजिता च नीली जाता चतुर्थाणुव्रतस्य ।

परिग्रहविरत्यणुव्रताज्जयः पूजातिशयं प्राप्तः ।

(व्यखियारना) ङूठो आशेष भूकथो, ते ङूठेर थतां ते नीली जिनेन्द्रदेवनी आगण “ हाप हूर थशे तो हुं भोजनादिमां प्रवृत्ति करीश, नडि तो नडि ” अम येदीने (प्रतिज्ञा करीने) कायोत्सर्गे येडी. पछी क्षेाल पाभेला नगरदेवताये रात्रे आवीने तेने कहुं : “ हे महासती, आ हीते प्राणत्याग न कर. हुं राजने, प्रधानेने अने पुरजननेने स्वप्नुं इतिं छुं के अंध थर्ष गयेला नगरना दरवाज महासतीना उाया थरणुस्पर्शथी भूलशे, अने ते (दरवाज) प्रभातमां तभारा थरणुना स्पर्शथी भूलशे, भाटे तमे पादथी दरवाजने स्पर्श करणे. ”

अम कहीने राज वगेरेने तेपुं स्वप्नुं इतिने ते नगरदेवताये नगरना दरवाज अंध करी हीधा. प्रभातमां अंध थर्ष गयेला दरवाज जेठने राज वगेरेने ते स्वप्नुं याद आव्युं अने नगरनी स्त्रीयेना थरणुथी दरवाजयेानुं ताडन करावराव्युं, परंतु कोठ पणु दरवाजे कोठथी उघडयो नडि. अधानी पछी नीलीने उंचडीने त्यां लाव्या, तेना थरणुस्पर्शथी अधा दरवाज भूली गया, अने निर्दोष नीलीने राजदिये पूजासकार कर्था.

अतुर्थं अणुव्रतनी आ कथा छे. ४.

परिग्रहविरति अणुव्रतना प्रभावथी जयकुमार अतिशय सकार पाभ्यो.

१. ‘ताश्च प्रभाते । २. भवच्चरणं स्पृष्ट्वा एवं वा उद्धटिष्यन्तीति’ इति पङ्क्तिः घ पुस्तके नास्ति ।

अस्य कथा

कुरुजांगलदेशे हस्तिनागपुरे कुरुवंशे राजा सोमप्रभः, पुत्रो जयः परिमितपरिग्रहो भार्यासुलोचनायामेव प्रवृत्तिः । एकदा पूर्वविद्याधर 'भवकथनानन्तरं समायातपूर्व-जन्मविद्यो' 'हिरण्यधर्मप्रभावतीविद्याधररूपमादाय च मेर्वादौ वन्दनाभक्तिं कृत्वा कैलासगिरौ भरतप्रतिष्ठापितचतुर्विंशतिजिनालयान् वन्दितुमायातौ सुलोचनाजयौ । तत्प्रस्तावे च सौधर्मेन्द्रेण जयस्य स्वर्गे परिग्रहपरिमाणव्रतप्रशंसा कृता । तां परीक्षितुं रतिप्रभदेवः समायातः । ततः स्त्रीरूपमादाय चतसृभिर्विलासिनीभिः सह जयसमीपं गत्वा भणितो जयः । सुलोचनास्वयंवरे येन त्वया सह संग्रामः कृतः तस्यं नमिविद्याधरपते' राज्ञीं सुरूपामभिनवयौवनां सर्वविद्याधारिणीं तद्विरक्तचित्तामिच्छ, यदि तस्य राज्यमात्मजीवितं च वाञ्छसीति । एतदाकर्ण्य जयेनोक्तं—हे सुन्दरि ! मैवं ब्रूहि, परस्त्री

प. जयकुमारनी कथा

कुरुजांगल देशमां हस्तिनापुरमां कुरुवंशमां सोमप्रभ राजा हतो. तेना पुत्र जयने परिग्रहपरिमाण अणुव्रत हतुं. तेने पोतानी भार्या सुलोचनामां ज प्रवृत्ति हती. अेक द्विस पूर्वना विद्याधरना लपना कथन पछी पूर्व जन्मनी विद्या जेभने प्रगट थछ हती तेवा जयकुमार अने सुलोचना हिरण्यधर्मा अने प्रभावती विद्याधरतुं ३प धारण करीने भेरु आदि उपर वंदना-लक्ति करीने कैलासगिरि उपर भरत द्वारा प्रतिष्ठापित चौवीस जिनालयोनी वंदना करवा आव्यां, ते हरभियान सौधर्म धन्द्रे स्वर्गमां जयकुमारना परिग्रहपरिमाण व्रतनी प्रशंसा करी. तेनी परीक्षा करवा माटे रतिप्रभ नाभने देव आव्यो. पछी स्त्रीतुं ३प लछ थार विलासिनीयो (देवांगनायो) साथे जयकुमारनी पासे आवी योद्यो :

“जय ! सुलोचनाना स्वयंवरमां जेछे तभारी साथे लउछ करी हती ते नमि विद्याधरनी तुं राणी छुं. तुं अत्यंत ३पवती छुं, नव यौवनवती छुं, षष्ठी विद्याओने धारण करुं छुं अने भारुं थित तेनाथी (नमि विद्याधर राजथी) विरक्त थयुं छ. जे तेना राजनी अने पोताना जवननी धन्छा होय तो भने स्वीकारो.”

अे सांभलीने जयकुमारे कछुं : “हे सुंदरी ! अेम योस मा. परस्त्री भने

१. 'भवकथनानन्तरं समायातपूर्वजन्मविद्यो हिरण्यधर्मप्रभावती' इत्यंशो घ० पुस्तके नास्ति ।

२. जन्माद्यः ग. घ । ३. वर्म ग. घ । ४. नमिविद्याधराधिपते घ ।

મમ જનનીસમાનેતિ । તતસ્તયા જયસ્યોપસર્ગે મહતિ કૃતેડપિ ચિત્તં ન ચલિતં ।
તતો માયામુપસંહૃત્ય પૂર્વવૃત્તં કથયિત્વા પ્રશસ્ય વસ્ત્રાદિભિઃ પૂજયિત્વા સ્વર્ગં ગત ઇતિ
પંચમાણુવ્રતસ્ય ॥ ૧૮ ॥

एवं पंचानामहिंसादिव्रतानां प्रत्येकं गुणं प्रतिपाद्येदानीं तद्विपक्षभूतानां
हिंसाद्यव्रतानां दोषं दर्शयन्नाह—

धनश्रीसत्यघोषौ च तापसारक्षकावपि ।

उपाख्येयास्तथा श्मश्रुनवनीतो यथाक्रमम् ॥ ६५ ॥

धनश्रीश્રોષ્ટન્યા હિંસાતો બહુપ્રકાર દુઃખફલમનુભૂતં । સત્યઘોષપુરોહિતેનાનૃતાત્ ।

માતા સમાન છે. ”

પછી તેણે (રતિપ્રભદેવે) જય ઉપર મહાન ઉપસર્ગ કર્યો, છતાં તેનું (જયનું)
ચિત્ત ચલિત થયું નહિ. પછી માયા સંકેલીને તેણે (દેવે) પૂર્વ વૃત્તાન્ત કહ્યું અને
પ્રશંસા કરી તથા તેના વસ્ત્રો આદિ દ્વારા સત્કાર કરી સ્વર્ગ ગયા.

એ પ્રમાણે પાંચમા અણુવ્રતની કથા સમાપ્ત. ૫.

ભાવાર્થ:—(શ્લોક ૬૪)—૧. અહિંસાણુવ્રતમાં યમપાલ ચાંડાલ, ૨. સત્યાણુ-
વ્રતમાં ધનદેવ શેઠ, ૩. અશૌચાણુવ્રતમાં શ્રેણિકનો પુત્ર વારિષેણ, ૪. બ્રહ્મચર્યાણુવ્રતમાં
એક વૈશ્યની પુત્રી નીલી, અને ૫. પરિશ્રદ્ધપરિમાણુ અણુવ્રતમાં રાજપુત્ર જયકુમાર
વિશેષ રૂપથી પ્રસિદ્ધિ પામ્યાં છે. ૬૪.

એ પ્રમાણે પાંચ અહિંસાદિક વ્રતો પૈકી દરેકના ફળનું પ્રતિપાદન કરી હવે
તેનાં પ્રતિપક્ષી ભૂત હિંસાદિ અવ્રતોના દોષ દર્શાવી કહે છે—

હિંસાદિ પાંચ અવ્રતોમાં (પાપોમાં) પ્રસિદ્ધ થયેલાનાં નામ

અન્વયાર્થ:—[ધનશ્રીસત્યઘોષૌ ચ] ધનશ્રી (શેઠાણી) અને સત્યઘોષ (પુરોહિત),
[તાપસારક્ષકૌ અપિ] એક તાપસી અને કોટવાલ (યમદંડ) [તથા] અને [શ્મશ્રુનવ-
નીતઃ] શ્મશ્રુનવનીત (વણિક) [યથાક્રમમ્] અનુક્રમે હિંસાદિ પાંચ પાપમાં [ઉપાખ્યેયાઃ]
ઉપાખ્યાન કરવા યોગ્ય છે—દૃષ્ટાંત દેવા યોગ્ય છે.

ટીકા:—ધનશ્રી શેઠાણીએ હિંસાને લીધે બહુ પ્રકારનું દુઃખફલ અનુભવ્યું.

તાપસેન ચૌર્યાત્ । આરક્ષકેન કોટ્ટપાલેન બ્રહ્મણિ વૃત્યભાવાત્ । તતોઽવ્રતપ્રભવદુઃખાનુ-
ભવને ઉપાખ્યેયા દૃષ્ટાન્તત્ત્વેન પ્રતિપાઘાઃ । કે તે । ધનશ્રીસત્યઘોષૌ ચ । ન કેવલં
एतौ एव किन्तु तापसारक्षकावपि । तथा तेनैव प्रकारेण श्मश्रुनवनीतो वणिक, यतस्ते-
नापि परिग्रहनिवृत्यभावतो बहुतरदुःखमनुभूतं । यथाक्रमं उक्तक्रमानतिक्रमेण हिंसादि-
विरत्यभावे एते उपाख्येयाः प्रतिपाद्याः । तत्र धनश्री हिंसातो बहुदुःखं प्राप्ता ।

अस्याः कथा

લાટદેશે મૃગુકચ્છપત્તને રાજા લોકપાલઃ । વણિગ્ધનપાલો માર્યા ધનશ્રી મનાગપિ^૧
જીવવધેઽવિરતા । તત્પુત્રી સુન્દરી પુત્રો ગુણપાલઃ । અપુત્રકાલે ધનશ્રિયા યઃ પુત્રબુદ્ધ્યા
कुण्डलो नाम बालकः पोषितः, धनपाले मृते तेन सह धनश्रीः कुकर्मरता जाता । गुण-
पाले च गुणदोषपरिज्ञानके^૨ जाते धनश्रिया तच्छंकितया^૩ भणितः कुण्डलः प्रसरे

સત્યઘોષ પુરોહિતે અસત્યને લીધે, તાપસે ચૌરીના કારણે, આરક્ષક કોટવાલે બ્રહ્મમાં
વૃત્તિના અભાવને લીધે (અર્થાત્ અબ્રહ્મભાવ-કુશીલના) લીધે) અને લુપ્તવદત્ત શ્મશ્રુ-
નવનીતે પરિગ્રહની તૃણાને લીધે બહુ દુઃખ અનુભવ્યું. તેથી અવ્રત (પાપ) જનિત
દુઃખ અનુભવવામાં (પ્રસિદ્ધ થયેલી વ્યક્તિઓનાં નામ) દૃષ્ટાંત તરીકે કહેવા યોગ્ય છે.
તે કોણ? ધનશ્રી અને સત્યઘોષ કેવળ એ એ જ નહિ કિન્તુ તાપસ અને આરક્ષક
(કોટવાળ) પણ, તથા તે જ પ્રકારે પ્રસિદ્ધ શ્મશ્રુનવનીત વણિક પણ, કારણ કે તેણે
પણ પરિગ્રહત્યાગના અભાવે અધિક દુઃખ ભોગવ્યું. કમનું ઉદ્ભવન કર્યા વિના-
કમાનુસાર હિંસાદિના ત્યાગના અભાવમાં (હિંસાદિ પાપોમાં) તેમને (દૃષ્ટાન્તરૂપે)
કહેવાં યોગ્ય છે. તેમાં ધનશ્રી હિંસાથી બહુ દુઃખ પામી.

धनश्रीनी कथा

લલાટદેશમાં ભૃગુકચ્છ (ભરૂચ) નગરમાં લોકપાલ રાજા હતો અને ધનપાલ
વણિક હતો. તેને ધનશ્રી નામની સ્ત્રી હતી. ધનશ્રી જીવનો વધ કરવામાં જરા પણ
અટકતી નહિ. તેને સુન્દરી નામની પુત્રી અને ગુણપાલ નામનો પુત્ર હતો. જ્યારે
ધનશ્રીને પુત્ર ન હતો થયો ત્યારે તેણે એક કુંડલ નામના બાળકને પુત્રબુદ્ધિથી ઉછેર્યો
હતો. વખત જતાં જ્યારે ધનપાલ મરી ગયો ત્યારે ધનશ્રી તે કુંડલની સાથે કુકર્મ^૧
કરવા લાગી. અહીં ગુણપાલ જ્યારે ગુણ-દોષ સમજતો થયો, ત્યારે તેના વિષે શંકા-

૧. મનાગપિ ન જીવવધવિરતા ઘ । ૨. પરિજ્ઞાયકે ઘ । ૩. તત્સક્તતયા ।

ગોધનં ચારયિતુમટવ્યાં ગુણપાલં પ્રેષયામિ,^૧ લગ્નસ્ત્વં તત્ર તં મારય યેનાવયોર્નિરંકુશમ-
વસ્થાનં ભવતીતિ બ્રુવાણાં માતરમાકર્ણ્ય સુન્દર્યા ગુણપાલસ્ય કથિતં—અથ^૨ રાત્રૌ
ગોધનં ગૃહીત્વા પ્રસરે ત્વામટવ્યાં પ્રેષયિત્વા કુણ્ડલહસ્તેન માતા મારયિષ્યત્યતઃ સાવ-
ધાનો ભવેસ્ત્વમિતિ । ધનશ્રિયા ચ રાત્રિપશ્ચિમપ્રહરે ગુણપાલો ભણિતો હે પુત્ર કુંડલસ્ય
શરીરં વિરૂપકં વર્તતે અતઃ પ્રસરે ગોધનં ગૃહીત્વાથ ત્વં વ્રજેતિ । સ ચ ગોધનમટવ્યાં
નીત્વા કાષ્ઠં^૩ ચ વસ્ત્રેણ પિધાય તિરોહિતો ભૂત્વા સ્થિતઃ । કુણ્ડલેન ચાગત્ય ગુણ-
પાલોડયમિતિ મત્વા વસ્ત્રપ્રચ્છાદિતકાષ્ઠે ઘાતઃ કૃતો ગુણપાલેન ચ સ સ્વજ્ઞેન હત્વા
મારિતઃ । ગૃહે આગતો ગુણપાલો ધનશ્રિયા પૃષ્ઠઃ ક્વ રે કુણ્ડલઃ । તેનોકં કુણ્ડલ-
વાર્તામયં સ્વદ્ગોડમિજાનાતિ । તતો રક્તલિપ્તં બાહુમાલોક્ય સ તેનૈવ સ્વદ્ગેન મારિતઃ ।
તં ચ મારયન્તીં ધનશ્રિયં દૃષ્ટ્વા સુન્દર્યા મુશલેન સા હતા । કોલાહલે જાતે કોટ્ટપાલૈ-

શીલ બની ધનશ્રીએ (કુંડલને) કહ્યું: “ સવારે ગોધન (પશુધન) ચારવા માટે હું
ગુણપાલને જંગલમાં મોકલીશ, ત્યાં તું તેની પાછળ પડીને મારજે, જેથી આપણે બે
નિરંકુશ (સ્વચ્છંદપણે) રહી શકીએ. ”

પોતાની માતાને આવું બોલતી સાંભળી સુંદરીએ ગુણપાલને કહ્યું: “ આજે
રાત્રે ગોધન એકઠું કરીને સવારમાં તને જંગલમાં મોકલી માતા કુંડલના હાથે તને
મરાવશે (કુંડલ પાસે મરાવશે), તું સાવધાન રહેજે. ”

રાત્રિના છેલ્લા પહોરે ધનશ્રીએ ગુણપાલને કહ્યું: “ હે પુત્ર! કુંડલના શરીરે
ઠીક નથી, તેથી સવારે ગોધન લઈને આજે તું જા. ”

તે ગોધન લઈને જંગલમાં ગયો અને લાકડાને વસ્ત્રથી ઢાંકી છૂપાઈ રહ્યો.
કુંડલે આવીને ‘આ ગુણપાલ છે’ એમ માની વસ્ત્રથી ઢાંકેલા કાષ્ઠ (લાકડા) ઉપર
ઘા કર્યો, અને ગુણપાલે તેને તરવારથી મારી નાખ્યો. જ્યારે ગુણપાલ ઘેર આવ્યો
ત્યારે ધનશ્રીએ પૂછ્યું, “ અરે, કુંડલ ક્યાં છે? ”

તેણે કહ્યું, “ કુંડલની વાત તો આ તરવાર જાણે છે. ” પછી લોહીથી ખરડા-
યેલા બાહુને જોઈને, તેણે (ગુણપાલે) જ તરવારથી તેને માર્યો છે. (એમ માની) તેને
મારતી ધનશ્રીને જોઈને, સુંદરીએ તેને (ધનશ્રીને) મુશલથી (સાંબેલાથી) મારવા
લાગી. (તેનાથી) કોલાહલ થતાં કોટ્ટવાળોએ ધનશ્રીને પકડી અને રાજા પાસે લઈ

૧. પ્રેષયામો લગ્નાસ્ત્વં ઘ । ૨ અત્ર ઘ । ૩. ‘ચ’ શબ્દો નાસ્તિ ઘ ।

धनश्रीर्धृत्वा राज्ञोऽग्रे नीता । राज्ञा च गर्दभारोहणे^१ कर्णनासिकाच्छेदनादिनिग्रहे कारिते मृत्वा दुर्गतिं गतेति प्रथमात्रतस्य ।

सत्यघोषोऽनृताद्बहुदुःखं प्राप्तः ।

इत्यस्य कथा

जंबूद्वीपे भरतक्षेत्रे सिंहपुरे राजा सिंहसेनो राज्ञी रामदत्ता, पुरोहितः श्रीभूतिः । स ब्रह्मसूत्रे कर्तिकां बध्वा भ्रमति । वदति च यद्यसत्यं ब्रवीमि तदाऽनया कर्तिकया निजजिह्वाच्छेदं करोमि । एवं कपटेन वर्तमानस्य तस्य सत्यघोष इति द्वितीयं नाम संजातम् । लोकाश्च विश्वस्तास्तत्पाश्वे^२ द्रव्यं धरन्ति च । तद्द्रव्यं किञ्चित्तेषां समर्प्य स्वयं गृह्णाति । पूत्कर्तुं विभेति लोकः । न च पूत्कृतं राजा शृणोति । अथैकदा पद्मखण्डपुरादागत्य समुद्रदत्तो वणिकपुत्रस्तत्र सत्यघोषपाश्वे^२ऽनर्घाणि^२ पंच माणिक्यानि

गया. राज्ञे तेने कान-नाकना छेदनादिश्च शिक्षा करावी गधेडा उपर जेसाडी. ते भरीने दुर्गतिजे गध.

जे प्रभाषे प्रथम हिंसा-पापनी कथा छे. १.

सत्यघोष असत्यथी जेहु दुःख पाग्या.

२. सत्यघोषनी कथा

जंबूद्वीपमां भरतक्षेत्रमां सिंहपुर नगरमां सिंहसेन राजा हुतो. तेने रामदत्ता नामनी राज्ञी हुती अने श्रीभूति नामनो पुरोहित हुतो. ते (पुरोहित) पोतानी जनार्धजे नानुं यरु पांधीने इरतो हुतो अने कहेतो हुतो के, “जे हुं असत्य जेहुं तो आ यरु वउ हुं भारी जल कापी नायुं.”

जे रीते कपटथी वर्ततां तेनुं सत्यघोष जेनुं जीजुं नाम पडयुं. लोको तेना उपर विश्वास राभी तेनी पासे पोतानुं धन भूडी जतां. ते द्रव्यमांथी कंठक तेमने (राजवावाणाने) पाछुं आपी, आकीनुं स्वयं लघं लेतो. लोको तेना भूमाट करतां उरता हुता. राजा पछु ते भूमाट सांलणतो नहि.

हुवे जेक दिवस पद्मखण्डनगरथी आवीने समुद्रदत्त नामना वल्लिकपुत्रे त्यां सत्यघोषनी पासे पांच अभूद्य भाषुक राभी जीजे कांठे (देशे) धन इभावा गयो.

१. रोहणं घ । २. ऽनर्घाणि घ ।

धृत्वा परतीरे द्रव्यमुपार्जयितुं गतः । तत्र च तदुपाज्यं व्याघुटितः स्फुटितप्रवहणं एकफलकेनोत्तीर्य समुद्रं धृतमाणिक्यवाञ्छया सिंहपुरे सत्यघोषसमीपमायातः । तं च रंकसमानमागच्छन्तमालोक्य तन्माणिक्यहरणार्थिना सत्यघोषेण प्रत्ययपूरणार्थं समीपोपविष्टपुरुषाणां कथितं । अयं पुरुषः स्फुटितप्रवहणः ततो ग्रहिलो जातोऽत्रागत्य^१ माणिक्यानि याचिष्यतीति । तेनागत्य प्रणम्य चोक्तं भो सत्यघोषपुरोहित ! ममार्यो-पार्जनार्थं गतस्योपार्जितार्थस्य^२ महाननर्थो जात इति मत्वा यानि मया तव रत्नानि धर्तुं समर्पितानि तानीदानीं प्रसादं कृत्वा देहि, येनात्मानंस्फुटितप्रवहणात् गतद्रव्यं समुद्र-रामि । तद्वचनमाकर्ण्य कपटेन^३ सत्यघोषेण समीपोपविष्टा जना भणिता मया प्रथमं यद् भणितं तद् भवतां सत्यं जातं । तैरुक्तं भवन्त एव जानन्त्ययं ग्रहिलोऽस्मात् स्थानान्निःसार्यतामित्युक्त्वा तैः समुद्रदत्तो गृहान्निःसारितः ग्रहिल इति भण्यमानः । पत्तने पृत्कारं कुर्वन् ममानर्घ्यपंचमाणिक्यानि सत्यघोषेण गृहीतानि । तथा राजगृह-

त्यां ते कमार्धने पाछो इरतो हतो त्यारे (रस्ताभां) तेनुं वहाणु भांग्युं. ते लाकडाना अक पाठियानी भददथी समुद्र तरी गयो अने राभेला भाणिक्य लेवानी धर्याथी सिंहपुरभां सत्यघोष पासे आव्यो. तेने अक गरीण जेवो आवतो जेधने, ते भाणिक्यने लध लेवानी (हउप करवानी) धर्या करता सत्यघोषे, विद्यास जेसाउवा भाटे पोतानी पासे जेठेला पुरुषेने कहुं, “आ पुरुषनुं वहाणु तूटी जवाथी ते पागल थध गयो छे, ते अही आवीने भाणुक (रतो) भागशे.”

ते आव्यो अने प्रणाम करीने जेदयो, “रे सत्यघोष पुरोहित ! हुं धन कमावा सारु गयेलो, परंतु धन कमार्धने आवतां मारा पर वल्लुं संकट आवी पडयुं, जेम जालीने में तमने जे रतो सायववा सोर्यां हतां ते हवे महेरणानी करीने मने आवो; जेथी वहाणु भांगवाथी द्रव्यहीन थयेली मारी जतनो हुं उद्धार करुं.”

ते वचन सांभलीने कपटथी सत्यघोषे समीप जेठेला लोकोने कहुं, “जुओ, में तमने पहेलां जे वात कही हती ते सत्य नीकणी.”

तेमले कहुं, “आ पागल छे ते आप जालो छे. आ स्थानेथी तेने काठी भूको.”

जेम जेदलीने समुद्रदत्तने तेओजे पागल कही काठी भूकयो. नगरभां पोकारीने ते (समुद्रदत्त) कहेवा लाग्यो के “सत्यघोषे मारां पांच अभूद्य रतो लध लीधां छे.”

१. ऽत्रागत्य मां रत्नानि घ । २. गतस्योपार्जितार्थस्यापि घ । ३. कपटोपेतसत्य घ ।

સમીપે ચિંચાવૃક્ષમારુહ્ય પશ્ચિમરાત્રે પૂત્કારં કુર્વન્ ષળ્માસાન્ સ્થિતઃ । તાં પૂત્કૃતિ-
માકર્ણ્ય રામદત્તયા મળિતઃ સિંહસેનઃ—દેવ ! નાયં પુરુષઃ ગ્રહિલઃ । રાજ્ઞાપિ મળિતં
કિં સત્યઘોષસ્ય ચૌર્યં સંભાવ્યતે ? । પુનરુક્તં રાજ્યા દેવ ! સંભાવ્યતે તસ્ય ચૌર્યં યતોઽ-
યમેતાદૃશમેવ સર્વદા વચનં બ્રવીતિ । એતદાકર્ણ્ય મળિતં રાજ્ઞા યદિ સત્યઘોષસ્યૈતત્
સંભાવ્યતે તદા ત્વં પરીક્ષયેતિ । લઘ્વાદેશયા રામદત્તયા સત્યઘોષો રાજસેવાર્થમા-
ગચ્છનાકાર્યં પૃષ્ઠઃ—કિં બૃહદ્વેલાયામાગતોઽસિ ? તેનોક્તં—મમ બ્રાહ્મણીભ્રાતાઘ પ્રાઘૂર્ણકઃ
સમાયાતસ્તં મોજયતો બૃહદ્વેલા લગ્નેતિ । પુનરપ્યુક્તં તયા—ક્ષણમેકમત્રોપવિશ । મમાતિ-
કૌતુકં જાતં । અક્ષક્રીડાં કુર્મઃ । રાજાપિ તત્રૈવાગતસ્તેનાપ્યેવં કુર્વિત્યુક્તં । તતોઽક્ષયૂતે
ક્રીડયા સંજાતે રામદત્તયા નિપુણમતિવિલાસિની કર્ણે લગિત્વા મળિતા સત્યઘોષઃ
પુરોહિતો રાજ્ઞીપાર્શ્વે તિષ્ઠતિ તેનાહં ગ્રહિલમાણિક્યાનિ યાચિતું પ્રેષિતેતિ તદ્બ્રાહ્મણ્યગ્રે

અને રાજગૃહની નજીકમાં એક આમલીના વૃક્ષ ઉપર ચડીને છ મહિના સુધી પાછલી
રાત્રે તેમ પોકારતો રહ્યો. તેના પોકાર સાંભળીને રામદત્તાએ સિંહસેનને કહ્યું, દેવ!
આ માણસ પાગલ નથી.”

રાજાએ પણ કહ્યું, “શું સત્યઘોષને ચોરી સંભવે છે ?” રાણીએ ફરીથી કહ્યું,
“દેવ ! તેને ચોરી સંભવે છે” કારણ કે એ (માણસ) સદા આપું જ વચન બોલે છે.”

એ સાંભળી રાજાએ કહ્યું, “જો સત્યઘોષને ચોરી સંભવતી હોય તો તમે
પરીક્ષા કરો.”

આદેશ પ્રાપ્ત કરીને રામદત્તાએ રાજસેવા માટે આવતા સત્યઘોષને બોલાવી
પૂછ્યું, “આટલા બધા મોડા કેમ આવ્યા છો ?”

તેણે કહ્યું, “મારી બ્રાહ્મણીનો ભાઈ આજે મહેમાન તરીકે આવ્યો હતો,
તેને જમાડતાં બહુ વખત લાગ્યા.”

રાણીએ ફરીથી કહ્યું, “થોડીક વાર અહીં બેસો, મને ઘણું કૌતુક થયું છે.
આપણે અક્ષક્રીડા કરીએ (ચોપાટ બેલીએ).” રાજા પણ ત્યાં આવી ગયો. તેણે
પણ ‘એમ કરો’ એમ કહ્યું.

પછી બધારે બુગાર રમાતો હતો, ત્યારે રામદત્તા રાણીએ નિપુણમતિ નામની
સ્ત્રીને કાને લગાડી (કાનમાં) કહ્યું, “સત્યઘોષ પુરોહિત રાણી પાસે બેઠો છે, તેણે
મને પાગલનાં રત્નો માગવા મોકલી છે,—એમ તેની બ્રાહ્મણીની આગળ કહીને તે
(રત્નો) માગીને જલદી આવ.”

ભગિત્વા તાનિ યાચયિત્વા ઘ શીઘ્રમાગચ્છેતિ । તતસ્તયા ગત્વા યાચિતાનિ । તદ્-
 બ્રાહ્મણ્યા ચ પૂર્વં સુતરાં નિષિદ્ધયા ન દત્તાનિ । તદ્વિલાસિન્યા ચાગત્ય દેવીકર્ણે કથિતં
 સા ન દદાતીતિ । તતો જિતમુદ્રિકાં તસ્ય સામિજ્ઞાનં દત્ત્વા પુનઃ પ્રેષિતા તથાપિ તયા
 ન દત્તાનિ । તતસ્તસ્ય કર્તિકાયજ્ઞોપવીતં જિતં સામિજ્ઞાનં દત્તં દર્શિતં ચ તયા ।
 બ્રાહ્મણ્યા તદ્દર્શનાત્તુષ્ટ્યા^૧ મીતયા ચ સમર્પિતાનિ માણિક્યાનિ તદ્વિલાસિન્યાઃ ।
 તયા ચ રામદત્તાયાઃ સમર્પિતાનિ । તયા ચ રાજ્ઞો દર્શિતાનિ । તેન ચ બહુમાણિક્યમધ્યે
 નિક્ષેપ્યાકાર્યં ચ ગ્રહિલો ભગિતઃ રે નિજમાણિક્યાનિ પરિજ્ઞાય ગૃહાણ । તેન ચ તથૈવ
 ગૃહીતેષુ તેષુ રાજ્ઞા રામદત્તયા ચ વણિકપુત્રઃપ્રતિપન્નઃ । તતો રાજ્ઞા સત્યઘોષઃ પૃષ્ઠઃ—
 ઇદં કર્મ ત્વયા^૨ કૃતમિતિ । તેનોક્તં દેવ ! ન કરોમિ, કિં મમેદ્દશં કર્તું યુજ્યતે ? ।
 તતોઽતિરુષ્ટેન તેન રાજ્ઞા તસ્ય દ્વંડવ્રયં કૃતં । ગોમયમૃતં ભાજનત્રયં ભક્ષય, મલ્લમુષ્ટિ-

પછી નિપુણમતિએ જઈને તે (રત્નો) આપ્યાં, પહેલાં તો તે બ્રાહ્મણીએ બહુ
 નકાર કરી તે આપ્યાં નહિ. તે દાસી સ્ત્રીએ આવીને રાણીના કાનમાં કહ્યું, “તે
 આપતી નથી.” પછી તેના ઓળખાણુ ચિહ્ન તરીકે પુરોહિતની જીતેલી વીંટી આપીને
 તેને ફરીથી મોકલી. છતાં તેણે ન આપ્યાં. પછી તેનું ચરપુ અને જનોઈ જીતી લીધેલાં
 તે તેના ઓળખાણુ-ચિહ્ન તરીકે આપ્યાં અને તે (બ્રાહ્મણી)ને બતાવ્યાં. તે જોઈને તે
 દુષ્ટ બ્રાહ્મણીએ ‘નહિ આપું તો પુરોહિત ગુસ્સે થશે’ એવા ભયથી તે રત્નો તે
 વિલાસિની-દાસીને દીધાં, અને દાસીએ રામદત્તાને સોંપ્યાં. તેણે રાજને બતાવ્યાં.
 રાજએ તે રત્નોને બહુ રત્નોમાં ભેળવ્યાં અને પાગલને બોલાવી કહ્યું, “રે, તારાં
 પોતાનાં રત્નો ઓળખીને લઈ લે.”

તેણે તે જ (પોતાનાં જ રત્ન) ગ્રહણ કર્યાં, ત્યારે રાજ અને રાણીએ તેને
 વણિકપુત્ર શેઠ તરીકે સ્વીકાર્યાં. અર્થાત્ ત્યારે તેઓએ જાણ્યું કે તે પાગલ નથી પણ
 વણિકપુત્ર છે.

પછી રાજએ સત્યઘોષને પૂછ્યું, “તે આ કાર્ય કયું છે ?”

તેણે કહ્યું, “દેવ! મેં કયું નથી. શું મને આપું કરવું યોગ્ય છે ?” પછી
 બહુ ગુસ્સે થયેલા રાજએ તેને ત્રણ શિક્ષાઓ કરી.

“૧. ત્રણ થાળી છાણનું ભક્ષણ કર. ૨. મલ્લના મુકાઓનો માર સહન કર,

૧. હ્રષ્ટયા તયા ઘ । ૨. ત્વયા કૃતં કિં ન કૃતમિતિ ઘ ।

घातत्रयं वा सहस्रं, द्रव्यं वा सर्वं देहि । तेन च पर्यालोच्य गौमयं खादितुमारब्धं । तदशक्तेन मुष्टिघातः सहितुमारब्धः । तदशक्तेन द्रव्यं दातुमारब्धं । एवं दण्डत्रयमनुभूय मृत्वातिलोभवशाद्राजकीयभांडागारे^१ अगंधनसर्पो जातः । तत्रापि मृत्वा दीर्घसंसारी जात इति द्वितीयाव्रतस्य ।

तापसश्चौर्याद्बहुदुःखं प्राप्तः ।

इत्यस्य कथा

वत्सदृश कौशाम्बीपुरे राजा सिंहस्थो राज्ञी विजया । तत्रैकश्चौरः कौटिल्येन तापसो भूत्वा परभूमिमस्पृशदवलम्बमान^२ शिष्यस्थो दिवसे पंचाग्निसाधनं करोति । रात्रौ च कौशांबीं मुष्टिघातं तिष्ठति । एकदा महाजनान्मुष्टं^३ नगरमाकर्ण्य राज्ञा कोट्टपाळो भणितो रे सप्तरात्रमध्ये चौरं निजशिरो वाऽऽनय । ततश्चौरमलम्बमान-

अथवा उ. सर्वं धनं व्यापी हे. ”

तेषु विचार करीने पहेलां छाणुं आवातुं शरुं कथुं. ते आर्धं नहि शकवाथी मुक्का-भार सहन करवातुं शरुं कथुं. ते सहन नहि थवाथी द्रव्य आपतुं आरंभ्युं. तेम करवा अशक्त होवाथी तेषु छाणुतुं लक्षणुं कथुं अने वणी मुक्का-भार पणुं आधो.

अे रीते त्रणुं शिक्षायेो लोगवी ते भरणुं पाभ्यो अने अति लोभना लीधे राजना लांडागारमां अंगंधन जतिनेो साप थयो. त्यांथी पणुं भरीने दीर्घ संसारी थयो.

अे प्रभाषे द्वितीय अव्रतनी कथा छे. २.

तापस चोरीने लीधे ञहुं दुःख पाभ्यो.

३. तापसनी कथा

वत्सदेशमां कौशाम्बी पुरीनेो राज सिंहस्थ हुतो. तेनी राणीतुं नाम विजया हुतुं. त्यां अेक चोर कपटथी तापस अनीने णीजनी लूमिने नहि स्पर्श करता अेवा लटकता सींका पर जेसी दिवसे पंचाग्नि तप करतो हुतो अने त्यां कौशाम्बीमां चोरी करीने र्हेतो हुतो.

अेक दिवस महाजन पासेथी नगरने लुंटायेलुं सांलणीने राजअे कोट्टपाळने कथुं, “ रे, सात रातनी अंहर चोरने लाव के तारा भस्तकने (लाव). ”

१. अगंध घ । २. मस्पृशन् विलम्बमान घ । ३. तन्नगर घ ।

શ્ચિન્તાપરઃ તલારોડપરાહ્ને બુદ્ધિશક્તિબ્રાહ્મણેન કેનચિદાગત્ય ભોજનં પ્રાર્થિતઃ । તેનોક્તં—
 હે બ્રાહ્મણ ! અછાન્દસોડસિ મમ પ્રાણસન્દેહો વર્તતે ત્વં ચ ભોજનં પ્રાર્થયસે । एतद्वचन-
 માકર્ણ્ય પૃષ્ટં બ્રાહ્મણેન કુતસ્તે પ્રાણસન્દેહઃ ? । કથિતં ચ તેન । તદાકર્ણ્ય પુનઃ પૃષ્ટં
 બ્રાહ્મણેન—અત્ર કિં કોડપ્યતિનિસ્પૃહવૃત્તિપુરુષોડપ્યસ્તિ ? ઉક્તં તલારેણ—અસ્તિ વિશિષ્ટ-
 સ્તપસ્વી, ન ચ તસ્યૈતત્ સમ્ભાવ્યતે । મણિતં બ્રાહ્મણેન—સ એવ ચૌરો મવિષ્યતિ^૧ અતિ-
 નિસ્પૃહત્વાત્ । શ્રૂયતામત્ર મદીયા કથા—મમ બ્રાહ્મણી મહાસતી પરપુરુષશરીરં ન સ્પૃશ-
 તીતિ નિજપુત્રસ્યાપ્યતિકુક્કુટાત્ કર્પટેન સર્વ શરીરં પ્રચ્છાદ્ય સ્તનં દાદાતિ । રાત્રૌ તુ
^૨ગૃહપિન્ડારેણ સહ કુકર્મ કરોતિ (૧) । તદર્શનાત્ સંજાતવૈરાગ્યોડહં સંવલાર્થ^૩ સુવર્ણ-
 શલાકાં વંશયષ્ટિમધ્યે નિક્ષિપ્ય તીર્થયાત્રાયાં નિર્ગતઃ । અગ્રે ગચ્છતશ્ચ મમૈકવટુકો
 મિલિતો ન તસ્ય વિશ્વાસં ગચ્છામ્યહં યષ્ટિરક્ષાં યત્નતઃ કરોમિ । તેનાકલિતા સા

પછી ચોર નહિ મળવાથી કોટવાળ ચિંતાતુર થયો. બપોરે કોઈ ભૂખ્યા બ્રાહ્મણે
 એક દિવસે આવી તેની પાસે ભોજન માગ્યું. તેણે કહ્યું, “રે, બ્રાહ્મણ! તું સ્વેચ્છા-
 ચારી છે. મને મારા પ્રાણની પડી છે અને તું ભોજનની માગણી કરે છે.”

એ વચન સાંભળીને બ્રાહ્મણે પૂછ્યું, “તમને પ્રાણની કેમ પડી છે?” અને
 તેણે (કોટવાળે) કારણ કહ્યું તે સાંભળીને બ્રાહ્મણે ફરીથી પૂછ્યું, “અહીં શું વળી
 કોઈ અતિ નિસ્પૃહ પુરુષ રહે છે?”

કોટવાળે કહ્યું, “વિશિષ્ટ તપસ્વી રહે છે, પણ તેને તે (ચોરી) સંભવતી નથી.”

બ્રાહ્મણે કહ્યું, “અતિનિસ્પૃહ હોવાને લીધે તે જ ચોર હશે. આ બાબતમાં
 મારી વાત સાંભળો.

૧. મારી બ્રાહ્મણી પોતાને મહાસતી ગણાવીને પરપુરુષના શરીરને સ્પર્શતી
 નથી, તેથી પોતાના પુત્રને પણ કપટથી બધું શરીર ઢાંકીને ધવડાવે છે; પરંતુ રાત્રે ઘરના
 પીંડારા સાથે વ્યભિચાર (કુકર્મ) કરે છે. તે દેખીને મને વૈરાગ્ય થયો અને મુસાફરીના
 ખર્ચ માટે સુવર્ણની લગડીને વાંસની લાકડીમાં નાખીને હું તીર્થયાત્રાએ નીકળ્યો છું.

૨. આગળ જતાં મને એક બ્રહ્મચારી છોકરો મળ્યો. હું તેના વિશ્વાસ રાખતો
 નહિ. હું લાકડીની રક્ષા (તેનાથી) યત્નપૂર્વક કરતો, અને લાકડી હું સાથે જ રાખતો.
 તેથી તે બાળક-છોકરો સમજી ગયો કે આ લાકડીની અંદર કંઈક ધન છે. એક દિવસ

૧. મવિષ્યતીતિ નિસ્પૃહત્વાત્ ઘ । ૨. પિન્ડારો મહિષી વાલે ક્ષેપક્ષેપણ શાસ્ત્રિ ।

૩. શામ્બલાર્થમિતિ સ્ત, ગ ।

यष्टिःसगर्मेति । एकदा रात्रौ कुंभकारगृहे निद्रां कृत्वा दूराद्गत्वा तेन निजमस्तके लग्नं कुथितं तृणमालोक्यातिकुक्कुटेन ममाग्रतो, हा हा मया परतृणमदत्तं ग्रसितमित्युक्त्वा व्याघुट्य तृणं तत्रैव कुंभकारगृहे निक्षिप्य दिवसावसाने कृतभोजनस्य ममागत्य मिलितः । भिक्षार्थं गच्छतस्तस्यातिशुचिरयमिति मत्वा विश्वसितेन मया यष्टिः कुक्कुरादिनिवारणार्थं समर्पिता । तां गृहीत्वा स गतः (२) । ततो मया महाटव्यां गच्छतातिवृद्धपक्षिणोऽतिकुर्कुटं दृष्टं । यथा एकस्मिन् महति वृक्षे मिलिताः पक्षिगणो रात्रावेकेनातिवृद्धपक्षिणा निजभाषया भणितो रे रे पुत्राः ! अहं अतीव गन्तुं न शक्नोमि । बुभुक्षितमनाः कदाचिद्भवत्पुत्राणां भक्षणं करोमि चित्तचापल्यादतो मम मुखं प्रभाते बध्वा सर्वेऽपि गच्छन्तु । तैरुक्तं हा हा तात ! पितामहस्त्वं किं तवैतत् संभाव्यते ? तेनोक्तं—“बुभुक्षितः किं न करोति पापं” इति । एवं प्रभाते तस्य पुनर्वचनात् तन्मुखं बद्ध्वा ते गताः । स च बद्धो गतेषु चरणाभ्यां मुखाद्बन्धनं^२ दूरीकृत्वा तद्बालकान्

रात्रे कुंभारना घर उंध लघ सवारे त्यांथी नीकणीने दूर जतां पोताना मस्तक पर सडेलुं तणुअलुं लागेलुं जेधने कपटवश भारी आगण ते ज्येधो—

“हाय हाय ! पारकानुं तणु आभ्या विना भें लीधुं जेम कहीने पाछा जेधने कुंभारना घर आगण त्यां ज तणु नाणीने दिवसना अंते मने ते मज्यो. ज्यारे भें लोअन करी लीधुं हतुं. “आ अहु पवित्र छे” जेम मानी विश्वास लावी भें लिक्षा माटे जतां तेने कूतरां वगेरे हांकवा माटे लाकडी आपी. ते लघने ते ज्येधो गयो.

३. पछी महुअरण्यमां थधने जतां जेक अतिवृद्ध पक्षीनुं महुकपट भारा जेवाभां आव्युं. ते आ प्रभाणे—

जेक मोटा वृक्ष उपर घण्टा पक्षीआनुं टोणुं मज्युं हतुं. रात्रे जेक अतिवृद्ध पक्षीजे पोतानी लापामां कहुं: “रे रे पुत्रो ! हुं अहु यादी शकुं तेम नथी. लूअथी पीडित थधने कदाचित् चित्तनी अंअणताने लीधे हुं तभारां अम्यानुं लक्षणु करी जठे; तेथी सवारे मारुं मुअ आंधीने अंधां जज्यो.”

पक्षीआजे कहुं: “हाय हाय ! आपु, तमे तो दादा, तमने जे केम संलवे ?”

तेजे कहुं: “लूअथो शुं पाप नथी करतो ?”

जेम सवारे तेना इरीथी कहेवाथी तेनुं मुअ आंधीने (अंधां) गयां. तेजे ज्यारे गयां त्यारे अंधायेलेो ते जे पगथी मुअनुं अंधन दूर करीने तेमनां अम्यां आध

१. हिसितं घ । २. बन्धनमुत्तार्य घ ।

મક્ષયિત્વા તેષામાગમનસમયે પુનઃ ચરણાભ્યાં બન્ધનં મુખે સંયોજ્યાતિકુર્કુટેન ક્ષીણોદરો ભૂત્વા સ્થિતઃ (૩) । તતો નગરગતેન ચતુર્થમતિકુર્કુટં દૃષ્ટં મયા । યથા તત્ર નગરે એકશ્ચૌરસ્તપસ્વિરૂપં ધૃત્વા બૃહચ્છલાં ચ મસ્તકસ્યોપરિ હસ્તાભ્યામૂર્ધ્વં ગૃહીત્વા નગર-મધ્યે તિષ્ઠતિ દિવા રાત્રૌ ચાતિકુર્કુટેન 'અપસર જીવ પાદં દદામિ, અપસર જીવ પાદં દદામીતિ' ભણન્ ભ્રમતિ । 'અપસરજીવેતિ' ચાસૌ ભક્તસર્વજનૈર્ભણ્યતે । સ ચ ગર્તાદિ-વિજનસ્થાને દિગ્વલોકનં કૃત્વા સુવર્ણભૂષિતમેકાકિનં પ્રણમન્તં તયા શિલયા મારયિત્વા તદ્રવ્યં ગૃહ્ણતિ (૪) । ઇત્યતિકુર્કુટચતુષ્ટયમાલોક્ય મયા શ્લોકોઽયં કૃતઃ—

અબાલસ્પર્શકા નારી બ્રાહ્મણોઽતૃણહિંસકઃ ।

વને કાષ્ટમુખઃ પક્ષી પુરેઽપસરજીવકઃ ॥ ઇતિ

ઇતિ કથયિત્વા તલારં ધીરયિત્વા સન્ધ્યાયાં બ્રાહ્મણઃ શિક્ષ્યતપસ્વિસમીપં ગત્વા તપસ્વિપ્રતિચારકૈર્નિર્ઘાટયમાનોજોઽપિ રાત્ર્યન્ધો ભૂત્વા તત્ર પતિત્વૈકદેશે સ્થિતઃ । તે ચ

જતો અને તેમના આવવાના સમયે ફરીથી પણ વડે મુખે બંધન બાંધીને અતિકપટથી ભૂખ્યું (ક્ષીણ) પેટ કરીને પડી રહેતો.

૪. પછી એક નગરમાં જતાં ચોથું મહાકપટ મારા જોવામાં આવ્યું. તે આ રીતે :-

ત્યાં નગરમાં એક ચોર તપસ્વીનું રૂપ ધારણ કરીને બે હાથ વડે મસ્તક ઉપર મોટી શિલા ઊંચે પકડી રાખીને રાત-દિવસ અતિકપટથી 'હે જીવ! આઘા ખસો, હું પણ માંડું છું. હે જીવ! આઘા ખસો, હું પણ માંડું છું.' એમ બોલતો બોલતો ભ્રમતો હતો. તેના સર્વ ભક્તજનો તેને 'અપસર જીવ' એવા નામથી કહેવા લાગ્યા. તે ચોર જ્યારે કોઈ તેને ખાડા આદિ નિર્જન સ્થાનમાં મળે તો બધી તરફ નજર નાખીને સુવર્ણથી વિભૂષિત, પ્રણામ કરતા એવા એકલા (માણસ)ને તે શિલાથી મારી નાખી તેનું ધન લઈ લેતો.

એવાં ચાર તીવ્ર કપટ જોઈને મેં આ શ્લોક બનાવ્યો છે—

અબાલસ્પર્શકા નારી બ્રાહ્મણોઽતૃણહિંસકઃ ।

વને કાષ્ટમુખઃ પક્ષી, પુરેઽપસરજીવકઃ ॥ ઇતિ

પુત્રને નહિ સ્પર્શતી નારી, તૃણઅહિંસક બ્રાહ્મણ, વનમાં કાષ્ટમુખ પક્ષી અને નગરમાં અપસરજીવક—એ ચાર મહાકપટ મેં જોયા.

એમ કહી કોટવાળને ધીરજ આપીને સંખ્યાસમયે બ્રાહ્મણ સીંકામાં રહેવાવાળા તપસ્વી પાસે ગયો અને તપસ્વીના નોકરોએ તેને ત્યાંથી હાંકી કાઢવા માંડ્યો, પણ

પ્રતિચારકાઃ રાત્ર્યન્ધપરીક્ષણાર્થં તૃણકટ્ટિકાંગુલ્યાદિકં તસ્યાક્ષિસમીપં નયન્તિ । સ ચ પશ્યન્નપિ ન પશ્યતિ । બૃહદ્રાત્રૌ ગુહાયામન્ધકૂપે નગરદ્રવ્યં ધ્રિયમાણમાલોક્ય તેષાં સ્વાદનપાનાદિકં વાલોક્ય^૧ પ્રભાતે રાજ્ઞા માર્યમાણસ્તલારો રક્ષિતઃ તેન રાત્રિદૃષ્ટમાવેઘ । સ શિક્વ્યસ્થસ્તપસ્વી ચૌરસ્તેન તલારેણ બહુકદર્થનાદિભિઃ કદર્થ્યમાનો મૃત્વા દુર્ગતિં ગતસ્તૃતીયાવ્રતસ્ય ।

^૨આરક્ષિણાઽબ્રહ્મનિવૃત્ત્યભાવાદ્દુઃખં પ્રાપ્તમ્ ।

અસ્ય કથા

^૩આહીરદેશે નાસિક્યનગરે રાજા કનકરથો રાજ્ઞી કનકમાલા, ^૪તલારો યમ-દણ્ડસ્તસ્ય માતા બહુસુન્દરી તરુણરણ્ડા પુંશ્વલી । સા એકદા વધ્વા ધર્તુ સમર્પિતાભરણં ગૃહીત્વા રાત્રૌ સંકેતિતજારપાર્શ્વે ગચ્છન્તી યમદણ્ડેન દૃષ્ટા સેવિતા ચૈકાન્તે । તદા-

રાત્રિ-અન્ધ (રતાંધળો) થઈને ત્યાં એક ઠેકાણે પડી રહ્યો. તે નોકરો તે રતાંધળાની પરીક્ષા કરવા માટે તૃણ-કંડુક, આંગળી વગેરે તેની આંખ સમીપ લાવતા, પરંતુ તે દેખવા છતાં ન દેખતો રહ્યો.

પાછલી રાત્રે ગુફા૩પી અન્ધકૂપમાં રાખેલું નગરનું ધન તેણે જોયું અને તેમનાં ખાન-પાનાદિક પણ જોયાં. સવારે તેણે જે કાંઈ રાત્રે જોયેલું તે કહીને રાજા દ્વારા માર્યા જતા કોટવાળને બચાવ્યો.

કોટવાળે સીંકામાં બેસવાવાળા તપસ્વીને બહુ પ્રકારે દુઃખી કર્યા અને તે મરીને દુર્ગતિએ ગયો.

એ પ્રમાણે તૃતીય અવ્રતની કથા પૂર્ણ થઈ. ૩.

કોટવાળ (યમદંડ) કુશીલ ત્યાગના અભાવે દુઃખ પામ્યો.

૪. યમદંડની કથા

આહીરદેશમાં નાસિક નગરમાં રાજા કનકરથ અને રાણી કનકમાળા હતા. યમદંડ તેમનો કોટવાલ હતો. તેની માતા બહુસુંદરી હતી. તે તરુણ અવસ્થામાં રાંડી હતી અને વ્યભિચારિણી હતી.

તે એક દિવસ પોતાની પુત્રવધૂએ રાખવા આપેલું ઘરેણું પહેરીને રાત્રે સંકેત પ્રમાણે પોતાના ચાર પાસે જઈ રહી હતી. યમદંડે તેને દેખી અને એકાંતમાં તેનું

૧. સ્વાનપાનસ્થાદિકં ચાલોક્ય ઘ । ૨. આરક્ષેણ ઘ । ૩. અહીરદેશે સ્ત્ર, ગ । ૪. તલારો ઘ ।

ભરણં ચાનીય તેન નિજમાર્યાયા દત્તં । તયા ચ દૃષ્ટ્વા ભણિતં— 'મદીયમિદમાભરણં, મયા શ્વશ્રૂહસ્તે ધૃતં ' તદ્વચનમાકર્ણ્ય તેન ચિન્તિતં યા મયા સેવિતા સા મે જનની ભવિષ્યતીતિ । તતસ્તસ્યા જારસંકેતગૃહં ગત્વા તાં સેવિત્વા તસ્યામાસક્તો ગૂઢવૃત્ત્યા તયા સહ કુકર્મરતઃ સ્થિતઃ । એકદા તદ્ધાર્યાયાઽસહનાદતિરુષ્ટયા રજકયાઃ કથિતં । મમ ભર્તા નિજમાત્રા સહ તિષ્ઠતિ । રજકયા ચ માલાકારિણ્યાઃ કથિતં । અતિવિશ્વસ્તા માલાકારિણી ચ કનકમાલારાજ્ઞીનિમિત્તં પુષ્પાણિ ગૃહીત્વા ગતા । તયા ચ પૃષ્ટા સા કુતૂહલેન, જાનાસિ હે કામપ્યપૂર્વા^૨ વાર્તા । તયા ચ તલારદ્વિષ્ટતયા કથિતં રાજ્યાઃ, દેવિ ! યમદણ્ડતલારો^૩ નિજજનન્યા સહ તિષ્ઠતિ । કનકમાલયા ચ રાજ્ઞઃ કથિતં । રાજ્ઞા ચ ગૂઢપુરુષદ્વારેણ તસ્ય કુકર્મ નિશ્ચિત્ય તલારો ગૃહીતો દુર્ગતિ ગતશ્ચતુર્થા-વ્રતસ્ય ।

પરિગ્રહનિવૃત્ત્યભાવાત્ શ્મશ્રુનવનીતેન બહુતરં દુઃખં પ્રાપ્તં ।

સેવન કથું. તેણે તેનું ઘરેણું લાવીને પોતાની સ્ત્રીને આપ્યું. તેણે જોઈને કહ્યું : “આ ઘરેણું મારું છે, મેં મારી સાસુને તે રાખવા આપ્યું હતું.”

તેનું વચન સાંભળીને તેણે (કોટવાળે) વિચાર્યું : “જેને મેં સેવી તે મારી માતા હોવી જોઈએ.” પછી તેના યારના સંકેત ગૃહે જઈને તેનામાં આસક્ત થઈ તેને સેવતો અને પોતાનું રૂપ છુપાવી તેની સાથે કુકર્મ (વ્યભિચાર) કરવામાં રત રહેતો.

એક દિવસ તેની સ્ત્રીએ સહન નહિ થવાથી બહુ રોષે ભરાઈને ધોખણને કહ્યું : “મારો પતિ પોતાની માતા સાથે લાગુ છે.” ધોખણે આ વાત માલણને કહી. માલણ રાણીની અતિ વિશ્વાસપાત્ર હતી. તે બ્યારે કનકમાળા રાણી માટે પુષ્પો લઈને ગઈ ત્યારે રાણીએ કુતૂહલથી તેને પૂછ્યું : “તમે કોઈ અપૂર્વ વાત બોલો છો ?”

માલણ કોટવાળ ઉપર દ્રેષ રાખતી હોવાથી તેણે રાણીને કહી દીધું કે “દેવી ! યમદંડ કોટવાળ પોતાની માતા સાથે લાગુ છે.”

કનકમાલાએ એ વાત રાજાને કહી. રાજાએ છૂપા માણસો દ્વારા તેનું કુકર્મ નક્કી કરીને કોટવાળને પકડ્યો અને તે દુર્ગતિએ ગયો.

આ ચતુર્થ અપ્રતની કથા છે. ૪.

પરિગ્રહત્યાગના અભાવે શ્મશ્રુનવનીત અધિકતર દુઃખ પામ્યા.

૧. મદીયમાભરણ ઘ । ૨. કામપ્યપૂર્વવાર્તા ઘ । ૩. તલવરો ઘ । ૪. તલવરો ઘ । ૫. તિગૃહીતો ઘ ।

अस्य कथा

अस्त्ययोध्यायां श्रेष्ठी भवदत्तो भार्या धनदत्ता पुत्रो लुब्धदत्तः वाणिज्येन दूरं गतः । तत्र 'स्वमुपार्जितं तस्य चौरैर्नीतं । ततोऽतिनिर्धनेन' तेन मार्गं आगच्छता तत्रैकदा गोदुहः^३ तक्रं पातुं याचितं । तत्रे पीते स्तोकं नवनीतं कूर्चे लम्नमालोक्य गृहीत्वा चिन्तितं तेन वाणिज्यं भविष्यत्यनेन मे, एवं च तत्संचिन्वतस्तस्य श्मश्रु-नवनीत इति नाम जातं । एवमेकदा प्रस्थप्रमाणे घृते जाते घृतस्य^४ भाजनं पादान्ते घृत्वा शीतकाले तृणकुटीरकद्वारे अग्निं च पादान्ते कृत्वा^५ रात्रौ संस्तरे पतितः संचिन्तयति, अनेन घृतेन बहुतरमर्थमुपार्ज्य सार्थवाहो भूत्वा 'सामन्तमहासामन्तराजाधिराज-पदं प्राप्य क्रमेण सकलचक्रवर्ती भविष्यामि यदा, तदा च मे सप्ततलप्रासादे शय्याम-तस्य पादान्ते^६ समुपविष्टं स्त्रीरत्नं पादौ मुष्ट्या ग्रहीष्यति न जानासि पादमर्दनं कर्तुमिति स्नेहेन भणित्वा स्त्रीरत्नमेवंपादेन ताडयिष्यामि, एवं चिन्तयित्वा^७ तेन

५. श्मश्रुनवनीतनी कथा

अयोध्यामां अवदत्त शैठ अने तेनी स्त्री धनदत्ता हतां. तेभनो पुत्र लुब्धदत्त वेपारार्थे दूर (देश) गयो. तेनुं स्वयं कमायेलुं (धन) योशेअे लर्ध लीधुं. पडी अहु निर्धन थर्धने त्यां भार्ये जतां अेक दिवस तेले गोवाणियाअे. पासो छाश पीवा भागी. छाश पीतां थोडुं क माणु तेनी भूछ पर लाग्युं, तेले ते देण्युं अने लर्ध लीधुं. तेले विचार्युं: " आनाथी भने वेपार थशे. " आ रीते ते प्रतिदिन माणुनेा संत्रह करवा लाग्यो. जेथी तेनुं ' श्मश्रुनवनीत ' अेपुं नाम प्रचलित थर्ध गयुं.

अे प्रमाणे अेक दिवस प्रस्थप्रमाणे धी थतां, धीनुं वासणु पगनी आगण भूक्युं अने शियाणां घासनी जू'पडीतां आरले पगनी नलुक अग्नि सणगावी अिस्तरा पर पडी विचार करवा लाग्यो: " आ धीथी अहु धन कमाधने लुं वेपारी थर्धश, अने कमे-कमे सामन्त, महासामन्त अने राजधिराजनुं पद प्राप्त करीने अधानो अकवर्ती थर्धश ज्यारे लुं भारा सात माणना महेलमां पलंगमां पोढीश, त्यारे पग आगण जेठेडी भारी सुंदर स्त्री हाथनी मुठीथी भारा जे पग दाणशे. (ते वणरे) " तने पग दाणतां आवडुं नथी "—अेभ स्नेहथी कहीने ते सुंदर स्त्रीने आवी रीते पगथी लात भारीश. "

१. समुपार्जितं द्रव्यं तत्तस्य घ । २. ततो निर्धनेन घ । ३. गोकुले ख ग घ । ४. तस्य घ । ५. घृत्वा ग । ६. राज्यपदं । ७. तदुपविष्टं घ । ८. चिन्तयता नेम घ ।

ચક્રવર્તિરૂપાવિષ્ટેન પાદેન હત્વા પાતિતં^૧ તદ્વૃત્તભાજનં તેન ચ ઘૃતેન દ્વારે સંઘુક્ષિ-
તોઽગ્નિઃ સુતરાં પ્રજ્વલિતઃ । તતો દ્વારે પ્રજ્વલિતે નિઃસર્તુમશક્તો દગ્ધો મૃતો દુર્ગતિં ગતઃ
હૃષ્ટાપ્રમાણરહિતપંચમાવ્રતસ્ય ॥ ૬૫ ॥

યાનિ ચૈતાનિ પંચાણુવ્રતાન્યુક્તાનિ મઘાદિત્રયત્યાગસમન્વિતાન્યષ્ટૌ મૂલગુણા
ભવન્તીત્યાહ—

એમ વિચારીને ચક્રવર્તીના રૂપના આવેશમાં પગ વડે લાત મારી; તેથી તે
ધીનું વાસણ પડી ગયું અને બારણા આગળ સળગાવેલો અગ્નિ તે ધીથી વધુ પ્રજ્વલિત
થયો. બારણું સળગતાં તે બહાર નીકળી શક્યો નહિ, તેથી તે બળીને મરી ગયો અને
દુર્ગતિ પામ્યો.

આ પ્રમાણે ઇચ્છાપરિભાણુરહિત પાંચમા અવ્રતની કથા છે. ૫.

ભાવાર્થ:—૧. હિંસામાં ધનશ્રી શેઠ, ૨. અસત્યમાં સત્યઘોષ, ૩. ચોરીમાં
એક તપસ્વી, ૪. કુશીલમાં ચમદંડ કોટવાળ અને ૫. પરિબ્રહ્માં રમશ્રુનવનીત (લુબ્ધ-
હત) વૈશ્ય—એ વિશેષપણે પ્રસિદ્ધ થયાં છે.

“...કોઈ રૂડું આચરણ થતાં સમ્યક્ચારિત્ર થયું કહીએ છીએ. ત્યાં જોણે
જેનધર્મ અંગીકાર કર્યો હોય અથવા કોઈ નાની-મોટી પ્રતિજ્ઞા બ્રહ્મણ કરી હોય તેને
શ્રાવક કહીએ છીએ. હવે શ્રાવક તો પંચમ ગુણસ્થાનવર્તી થતાં જ થાય છે, પરંતુ
પૂર્વવત ઉપચારથી તેને શ્રાવક કહ્યો છે...”^૨

જેને પાછળથી પંચમ ગુણસ્થાન પ્રાપ્ત કર્યું હોય તેને જ આ ઉપચાર લાગુ
પડે છે, બીજાને તે લાગુ પડતો નથી.

વ્રત સંબંધી જે દષ્ટાંતો (કથારૂપે) આપ્યાં છે તે બધાં આ દૃષ્ટિથી
સમજવાં. ૬૫.

જે આ પાંચ અણુવ્રત કહ્યાં તે મઘાદિ ત્રયના ત્યાગસહિત આઠ મૂલગુણ છે
એમ કહે છે—

૧. પ્રતિતં ઘ શ્રવણોત્તમાઃ ઘ ।

૨. ગુજરાતી મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, અધ્યાય ૮, પૃષ્ઠ ૨૭૬.

મઘમાંસમધુત્યાગૈઃ સહાણુવ્રતપञ્ચકમ્ ।

અષ્ટૌ મૂલગુણાનાહુર્ગૃહિણાં 'શ્રમણોત્તમાઃ ॥ ૬૬ ॥

‘ગૃહિણામષ્ટૌ મૂલગુણાનાહુઃ’ । કે તે ? શ્રમણોત્તમા જિનાઃ । કિં તત્ ? ‘અણુવ્રત-પંચકં’ । કૈઃ સહ ? ‘મઘમાંસમધુત્યાગૈઃ’ મઘં ચ માંસં ચ મધુ ચ તેષાં ત્યાગાસ્તૈઃ ॥ ૬૬ ॥

શ્રાવકનાં આઠ મૂલગુણુ

શ્લોક ૬૬

અન્વયાર્થઃ—[શ્રમણોત્તમાઃ] યુનિઓમાં ઉત્તમ ગણધરાદિક દેવ [મઘમાંસમધુ-ત્યાગૈઃ] મઘત્યાગ, માંસત્યાગ અને મધુત્યાગ સાથે [અણુવ્રતપંચકમ્] પાંચ અણુવ્રતોને (અહિંસાણુવ્રત, સત્યાણુવ્રત, અચૌર્યાણુવ્રત, બ્રહ્મચર્યાણુવ્રત અને પરિચ્છેદપરિમાણુ-અણુવ્રતને) [ગૃહિણાં] ગૃહસ્થોનાં [અષ્ટૌ] આઠ [મૂલગુણાન્] મૂલગુણુ [આહુઃ] કહે છે.

ટીકાઃ—‘ગૃહિણાં અષ્ટૌ મૂલગુણાન્ આહુઃ’ ગૃહસ્થોનાં આઠ મૂલગુણુ કહે છે. કોણુ તે (કહે છે) ? ‘શ્રમણોત્તમા’ ઉત્તમ શ્રમણો જિનો. કોને (કહે છે) ? ‘અણુવ્રત-પञ્ચકમ્’ પાંચ અણુવ્રતોને, કોની સાથે ? ‘મઘમાંસમધુત્યાગૈઃ’ મઘ (દારુ), માંસ અને મધુ (મધ) તેમના ત્યાગ સાથે.

ભાવાર્થઃ—૧. મઘત્યાગ, ૨. માંસત્યાગ, ૩. મધુત્યાગ સહિત, ૪. અહિંસાણુ-વ્રત, ૫. સત્યાણુવ્રત, ૬. અચૌર્યાણુવ્રત, ૭. બ્રહ્મચર્યાણુવ્રત અને ૮. પરિચ્છેદપરિમાણુ-અણુવ્રત—એ શ્રાવકના આઠ મૂલગુણુ છે.

વિશેષ

આઠ મૂલગુણુ સંબંધી કેટલાક આચાર્યોની વિવક્ષામાં ભેદ છે, પણ તેમાં વિરોધ નથી.

શ્રી સમન્તભદ્રાચાર્યે આ ગ્રંથમાં (શ્લોક ૬૬ માં) ત્રણ મકાર (મઘ, માંસ અને મધુ)ના ત્યાગ સહિત, અહિંસાદિ પાંચ અણુવ્રતના પાલનને આઠ મૂલગુણુ કહ્યા છે.

શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યે પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાયમાં ગાથા ૬૨માં કહ્યું છે કે, “હિંસાના ત્યાગ કરવાની ઇચ્છા રાખનાર પુરુષે પ્રથમ જ યતનપૂર્વક મઘ, માંસ અને મધુ તથા

૧. શ્રમણોત્તમાઃ ઘ ।

एवं पंचप्रकारमणुव्रतं प्रतिपाद्येदानीं त्रिप्रकारं गुणव्रतं प्रतिपादयन्नाह—

दिग्व्रतमनर्थदण्डव्रतं च भोगोपभोगपरिमाणम् ।

अनुबृंहणाद्गुणानामाख्यान्ति गुणव्रतान्यार्याः ॥ ६७ ॥

‘આચ્યાન્તિ’ પ્રતિપાદયન્તિ । કાનિ ? ‘ગુણવ્રતાનિ’ । કે તે ? ‘આર્યાઃ’

પાંચ ઉદુમ્બર ક્ષણોનો ત્યાગ કરવો જોઈએ; અને શ્લોક ૪૨ માં કહ્યું છે કે, “સમસ્ત હિંસાદિ પાંચ પાપ કહ્યાં છે તે હિંસા જ છે,” તેથી ત્રણ પ્રકારના ત્યાગમાં અહિંસાદિ પાંચ અણુવ્રતોનું પાલન પણ સ્વયં આવી જાય છે.

શારિત્રપાહુડમાં ગાથા ૨૩, પૃષ્ઠ ૯૫ની હિન્દી ટીકામાં પંડિત જયશંકર ધાખડાએ લખ્યું છે કે—

“પાંચ ઉદુમ્બર અને મધ, માંસ અને મધુ સહિત—આ આઠનો ત્યાગ કરવો તે આઠ મૂલગુણ છે, અથવા કોઈ ગ્રંથમાં એમ કહ્યું છે કે જો પાંચ અણુવ્રત પાળે અને મધ, માંસ તથા મધુનો ત્યાગ કરે—એવા આઠ મૂલગુણ છે. આમાં વિરોધ નથી, વિવક્ષાભેદ છે.

પાંચ ઉદુમ્બર ક્ષણ અને ત્રણ મહારનો ત્યાગ કરવામાં જે વસ્તુઓમાં સાક્ષાત્ ત્રસ જીવ રૂપે તે સર્વને લક્ષણ કરે નહિ.....તો આમાં તો અહિંસા-અણુવ્રત આવ્યું....”

આ પ્રમાણે આઠ મૂલગુણ સંબંધી આચાર્યોના કથનોના ભાવમાં ફેર નથી એમ સમજવું. ૬૬.

એ પ્રમાણે પાંચ પ્રકારનાં અણુવ્રતોનું પ્રતિપાદન કરીને હવે ત્રણ પ્રકારનાં ગુણવ્રતોનું પ્રતિપાદન કરે છે—

गुणव्रतानां नाम

श्लोक ६७

અન્વચાર્થઃ—[આર્યાઃ] તીર્થંકર દેવાદિ [ગુણાનામ્] આઠ મૂલગુણોની [અનુબૃંહણાત્] વૃદ્ધિ કરનાર હોવાથી [દિગ્વ્રતમ્] દિગ્વ્રતને, [અનર્થદણ્ડવ્રતમ્] અનર્થ-દંડવ્રતને [ચ] અને [ભોગોપભોગપરિમાણમ્] ભોગોપભોગપરિમાણ વ્રતને [ગુણવ્રતાનિ] ગુણવ્રત [આચ્યાન્તિ] કહે છે.

ટીકાઃ—‘આચ્યાન્તિ’ કહે છે. શું? ‘ગુણવ્રતાનિ’ ગુણવ્રતો. કોણ તે (કહે

ગુણૈર્ગુણવદ્ધિર્વા અર્થન્તે પ્રાપ્યન્તે इत्यार्यास्तीर्थकरदेवादयः । किं तद्गुणव्रतं ? 'दिग्ब्रतं' दिग्विरतिं । न केवलमेतदेव किन्तु 'अनर्थदण्डव्रतं' चानर्थदण्डविरतिं । तथा 'भोगोपभोगपरिमाणं' सकृद्भुज्यत इति भोगोऽशनपानगन्धमाल्यादिः पुनः पुनरुप-भुज्यत इत्युपभोगो 'वस्त्राभरणयानशयनादिस्तयोः परिमाणं कालनियमेन यावज्जीवनं वा । एतानि त्रीणि कस्माद्गुणवतान्युच्यन्ते ? 'अनुबृंहणात्' वृद्धिं नयनात् । केषां ? 'गुणानाम्' अष्टमूलगुणानाम् ॥ ६७ ॥

ત્ર દિગ્બ્રતસ્વરૂપં પ્રરૂપયન્નાહ—

છ)? 'આર્યાઃ' ગુણોથી વા ગુણુવાનોથી પ્રાપ્ત થાય તે આર્યા-તીર્થકર દેવાદિ, તે કયું ગુણુવ્રત? 'દિગ્બ્રતં' દિગ્વિરતિને, કેવલ એ જ નહિ, કિન્તુ 'અનર્થદણ્ડવ્રતમ્' અનર્થ-દંડવિરતિને તથા 'ભોગોપભોગપરિમાણમ્' એક વખત ભોગવાય તે ભોગ—ભોજન, પાન, ગંધ, માલા આદિ અને વારંવાર ભોગવાય તે ઉપભોગ—વસ્ત્ર, આભૂષણ, વાદન, સ્ત્રી-જનનું સેવન આદિ-તે બંનેનું (ભોગ-ઉપભોગનું) કાલના નિયમનથી (મર્યાદાથી) અથવા જીવનપર્યાંત પરિમાણ (મર્યાદા) કરવું તેને (ભોગોપભોગપરિમાણને)—એ ત્રણ ગુણુવ્રતો કેમ કહેવાય છે? 'અનુબૃંહણાત્' વૃદ્ધિ કરવાથી. કોની? 'ગુણાનામ્' આઠ મૂલગુણોની.

ભાવાર્થઃ—૧. દિગ્બ્રત, ૨. અનર્થદંડવ્રત, અને ૩. ભોગોપભોગપરિમાણ-વ્રત—એ ત્રણ ગુણુવ્રત છે. તેઓ આઠ મૂલગુણોની વૃદ્ધિ કરે છે, તેથી તીર્થકરદેવ તેમને ગુણુવ્રત કહે છે.

જે એક જ વખત ભોગવવામાં આવે તે ભોગ કહેવાય છે. જેમકે ભોજન, પાન, ગંધ, પુષ્પ-માળા વગેરે. અને જે વારંવાર ભોગવવામાં આવે તેને ઉપભોગ કહેવાય છે. જેમકે વસ્ત્ર, આભૂષણ, મકાન, વાદન, સ્ત્રીજન વગેરે. (જુઓ શ્લોક ૮૩).

ભોગ અને ઉપભોગ એ બંને પ્રકારની વસ્તુઓની ત્યાગ-મર્યાદા નિયમપૂર્વક અથવા યમપૂર્વક હોય છે. જે ત્યાગ અમુક કાળની મર્યાદાથી કરવામાં આવે તેને નિયમ કહે છે અને જે ત્યાગ જીવનપર્યાંત કરવામાં આવે તેને યમ કહે છે. (જુઓ, શ્લોક ૮૭). ૬૭.

તેમાં દિગ્બ્રતના સ્વરૂપનું પ્રરૂપણ કરીને કહે છે—

૧. સ્ત્રીજનોપસેવનાદિ સ્ત્ર જંપનાદિ ઘ ।

**દિગ્વલયં પરિગણિતં કૃત્વાતોઽહં બહિર્ન યાસ્યામિ ।
ઇતિ સદ્કલ્પો દિગ્વ્રતમામૃત્યુપાપવિનિવૃત્ત્યૈ ॥ ૬૮ ॥**

‘દિગ્વ્રતં’ ભવતિ । કોઽસૌ ? ‘સંકલ્પઃ’ । કથંભૂતઃ ? ‘અતોઽહં બહિર્ન યાસ્યામી’-ત્યેવંરૂપઃ । કિં કૃત્વા ? ‘દિગ્વલયં પરિગણિતં કૃત્વા’ સમર્યાદં કૃત્વા । કથં ? ‘આમૃતિ’ મરણપર્યન્તં યાવત્ । કિમર્થ ? ‘અણુપાપવિનિવૃત્ત્યૈ’ સૂક્ષ્મસ્યાપિ પાપસ્ય વિનિવૃત્ત્યર્થમ્ ॥ ૬૮ ॥

દિગ્વ્રતનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૬૮

અન્વયાર્થઃ—[અણુપાપવિનિવૃત્ત્યૈ] સૂક્ષ્મ પાપોથી (પણ) નિવૃત્ત (મુક્ત) થવા માટે [દિગ્વલયમ્] દિશાઓના સમૂહને (દશે દિશાઓને) [પરિગણિતમ્] મર્યાદિત [કૃત્વા] કરીને [અતઃ] એનાથી [બહિઃ] બહાર [અહમ્] હું [આમૃતિ] મરણપર્યન્ત [ન યાસ્યામિ] નહિ જાઉં, [ઇતિ] એવો [સંકલ્પઃ] સંકલ્પ વા પ્રતિજ્ઞા કરવી તે [દિગ્વ્રતં] દિગ્વ્રત છે.

ટીકાઃ—‘દિગ્વ્રતં’ દિગ્વ્રત છે, તે શું છે ? ‘સંકલ્પઃ’ સંકલ્પ, કેવો (સંકલ્પ) ? ‘અતઃ બહિઃ ન યાસ્યામિ’ ‘હું આનાથી બહાર નહિ જાઉં’—એવા પ્રકારનો. શું કરીને ? ‘દિગ્વલયં પરિગણિતં કૃત્વા’ દિશાઓના સમૂહની (દશે દિશાઓની) સીમા બાંધીને (તેમની મર્યાદા કરીને) શી રીતે ? ‘આમૃતિ’ મરણપર્યન્ત. શા માટે ? ‘અણુપાપવિનિવૃત્ત્યૈ’ સૂક્ષ્મ પાપની (પણ) નિવૃત્તિ માટે.

ભાવાર્થઃ—સૂક્ષ્મ પાપોથી પણ બચવા માટે દશે દિશાઓની મર્યાદા કરીને (પરિમાણ કરીને), ‘તેની બહાર હું જીવનપર્યન્ત જઈશ નહિ’ એવા સંકલ્પને—પ્રતિજ્ઞાને દિગ્વ્રત કહે છે.

પાંચ ગુણસ્થાનવર્તી અણુવ્રતધારીને સ્થૂલ પાપોનો તો હંમેશા સર્વત્ર ત્યાગ હોય છે, પરંતુ સૂક્ષ્મ પાપોનો ત્યાગ હોતો નથી. તેને સૂક્ષ્મ પાપ સંબંધી અત્યાગભાવ હોવાથી દ્રવ્યહિંસાના અભાવમાં પણ તેને સૂક્ષ્મ પાપ સંબંધી કર્મબંધ થાય છે. આ નિર્રથક કર્મબંધ અટકાવવા માટે તથા ત્યાગભાવની વૃદ્ધિ માટે તે દશે દિશાઓની મર્યાદા કરી, મર્યાદાની બહાર જીવનપર્યન્ત નહિ જવાની પ્રતિજ્ઞા

તત્ર દિગ્વલયસ્ય પરિગણિતત્વે કાનિ મર્યાદા ઇત્યાહ—

**મકરાકરસરિદટવીગિરિજનપદયાજનાનિ મર્યાદાઃ ।
પ્રાહુર્દિશાં દશાનાં પ્રતિસંહારે પ્રસિદ્ધાનિ ॥ ૬૧ ॥**

‘પ્રાહુર્મર્યાદાઃ’ । કાનીત્યાહ—‘મકરાકરેત્યાદિ’—મકરાકરશ્ચ સમુદ્રઃ, સરિતશ્ચ નદ્યો ગંગાદ્યાઃ, અટવી દંડકારણ્યાદિકા, ગિરિશ્ચ પર્વતઃ સહ્યવિન્ધ્યાદિઃ, જનપદો દેશો વરાટ^૧—વાપીતટાદિઃ, ‘યોજનાનિ’ વિંશતિત્રિંશદાદિસંખ્યાનિ । કિંવિશિષ્ટાન્યેતાનિ ? ‘પ્રસિદ્ધાનિ’ દિગ્વિરતિમર્યાદાનાં દાતુર્ગૃહીતુશ્ચ પ્રસિદ્ધાનિ । કાસાં મર્યાદાઃ ? ‘દિશાં’ ।

કરે છે. આ પ્રતિજ્ઞાથી મર્યાદા બહાર પાંચે પાપનો (સ્થૂલ અને સૂક્ષ્મનો) સર્વથા જીવનપર્યંત ત્યાગ થઈ જવાથી તેનો તે ત્યાગ મહાપ્રત જેવો હોય છે. (જુઓ ગાથા ૭૦)

દિગ્પ્રતમાં ક્ષેત્ર સીમિત (મર્યાદિત) રહેવાથી ત્યાગભાવમાં વૃદ્ધિ થાય છે—અહિંસાપ્રત પુષ્ટ થાય છે અને લોભવૃત્તિ મર્યાદિત થઈ જાય છે. ૬૮.

ત્યાં દિગ્પ્રતનું પરિભાણ કરવામાં મર્યાદા કેવા પ્રકારની હોય છે તે કહે છે—

દિગ્પ્રતની મર્યાદાઓ

શ્લોક ૬૯

અન્વયાર્થઃ—ગણુધરાદિક [દશાનામ્] ૨દશે [દિશામ્] દિશાઓનું [પ્રતિસંહારે] પરિભાણ કરવામાં (સંકોચ કરવામાં) [પ્રસિદ્ધાનિ] પ્રસિદ્ધ [મકરાકરસરિદટવીગિરિ-જનપદયોજનાનિ] સમુદ્ર, નદી, જંગલ, પર્વત, દેશ અને યોજનને [મર્યાદાઃ] મર્યાદા [પ્રાહુઃ] કહે છે.

ટીકા:—‘પ્રાહુર્મર્યાદાઃ’ મર્યાદા કહે છે. કોને કહે છે? ‘મકરાકરેત્યાદિ’ મકરા-કરઃ એટલે સમુદ્ર, સરિતઃ ગંગા વગેરે નદીઓ, અટવી દંડકારણ્ય આદિ જંગલો, ગિરિઃ સહ્યાદિ, વિન્ધ્યાદિ પર્વત, જનપદઃ વિરાટ, વાપીતટ આદિ દેશ અને ‘યોજનાનિ’ વીસ, ત્રીસ આદિ સંખ્યામાં યોજનો. તેઓ કેવા પ્રકારનાં છે? ‘પ્રસિદ્ધાનિ’ દિગ્વિરતિની મર્યાદાઓ આપનાર અને ગ્રહણ કરનારને પ્રસિદ્ધ (જાણીતાં) છે. કોની મર્યાદા?

૧. વરતટાદિઃ ઘ ।

૨. ચાર દિશાઓ—પૂર્વ, પશ્ચિમ, ઉત્તર, દક્ષિણ; ચાર વિદિશાઓ—ઈશાન, અગ્નિ, નૈઋત્ય અને વાયવ્ય, ઉપર અને નીચે—એમ દસ દિશાઓ છે.

કતિસંખ્યાવચ્છિન્નાનાં 'દશાનાં' । કસ્મિન્ કર્તવ્યે સતિ મર્યાદાઃ ? 'પ્રતિસંહારે' इतः परतो न यास्यामीति व्यावृत्तौ ॥ ૬૯ ॥

एवं दिग्विरतिव्रतं धारयतां मर्यादातः परतः किं भवतीत्याह—

**अवधेर्बहिरणुपापंप्रतिविरतेर्दिग्गतानि धारयताम् ।
पञ्चमहाव्रतपरिणतिमणुव्रतानि प्रपद्यन्ते ॥ ७० ॥**

'દિશાં' દિશાઓની. કેટલી સંખ્યાના વિભાગત્રાણી (દિશાઓની)? 'દશાનાં' દશ. કયા કર્તવ્યમાં મર્યાદા? 'પ્રતિસંહારે' 'અહીંથી બીજે (આગળ) જઈશ નહિ' એવી મર્યાદારૂપ-વ્યાવૃત્તિરૂપ કાર્યમાં.

ભાવાર્થ:—દિગ્વ્રતમાં, લોકમાં સમુદ્ર, નદી, જંગલ, પર્વત, દેશ, યોજન વગેરે જે પ્રસિદ્ધ છે, તેનાથી ચાર દિશા, ચાર વિદિશા અને ઉપર તથા નીચે-એમ દશે દિશામાં જવા-આવવા માટે પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક મર્યાદા કરી જિંદગીપર્યંત આ મર્યાદાની બહાર ન જવું—તેને દિગ્વ્રત કહે છે.

અહીં પહાડ વગેરે તથા હવાઈ જહાજથી ઉપર ચડવાની અપેક્ષાએ ઉપરની દિશામાં અને કૂવા કે સમુદ્રાદિમાં નીચે જવાની અપેક્ષાએ નીચેની દિશાનું ગ્રહણ સમજવું. ઉપર-નીચે જવા માટે જે મર્યાદા બાંધી હોય તે મર્યાદાની બહાર ન જવું.

વિશેષ

દિગ્વ્રતના ધારક પુરુષો એવો નિયમ કરે છે કે હું અમુક દિશામાં અમુક સમુદ્ર સુધી, અમુક નદી સુધી, અમુક અટવી સુધી, અમુક દેશ સુધી કે આટલા યોજન સુધી જઈશ, તેની બહાર નહિ જઈ.

પરિગ્રહની લાલસાઓ ઓછી થતાં એમ કરવાથી હિંસાદિ પાપ સ્વયમેવ અટકી જાય છે. ૬૯.

એ પ્રમાણે દિગ્વિરતિ વ્રત ધારણ કરનારાઓને મર્યાદાની બહાર શું થાય છે તે કહે છે—

મર્યાદા બહાર અણુવ્રતને મહાવ્રતનો ભાવ

શ્લોક ૭૦

અન્વયાર્થ:—[અવધે:] કરેલી મર્યાદાની [બહિઃ] બહાર [મણુવાપંપ્રતિ-

‘અણુવ્રતાનિ પ્રપદ્યન્તે’ । કાં ? ‘પંચમહાવ્રતપરિણતિ’ । કેષાં ? ‘ધારયતાં’ । કાનિ ? ‘દિગ્વ્રતાનિ’ । કુતસ્તત્પરિણતિ પ્રપદ્યન્તે । ‘અણુપાપપ્રતિવિરતેઃ’ સૂક્ષ્મપિ પાપં પ્રતિવિરતેઃ વ્યાવૃત્તેઃ । ક્વ ? ‘બહિઃ’ । કસ્માત્ ? ‘અવધેઃ’ કૃતમર્યાદાયાઃ ॥ ૭૦ ॥

તથા તેષાં તત્પરિણતાવપરમપિ હેતુમાહઃ—

પ્રત્યાખ્યાનતનુત્વાન્મન્દતરાશ્ચરણમોહપરિણામાઃ ।

સત્ત્વેન દુસ્વધારા મહાવ્રતાય પ્રકલ્પ્યન્તે ॥ ૭૧ ॥

વિરતેઃ] સૂક્ષ્મ પાપોના ત્યાગથી [દિગ્વ્રતાનિ] દિગ્વ્રતો [ધારયતામ્] ધારણ કરનારાઓનાં [અણુવ્રતાનિ] અણુવ્રત, [પંચમહાવ્રતપરિણતિમ્] પાંચ મહાવ્રતોની પરિણતિને (સદશતાને) [પ્રપદ્યન્તે] પ્રાપ્ત થાય છે.

ટીકા:—‘અણુવ્રતાનિ પ્રપદ્યન્તે’ અણુવ્રતો પ્રાપ્ત થાય છે. કોને ? ‘પંચમહાવ્રત-પરિણતિમ્’ પાંચ મહાવ્રતોની પરિણતિને. કોનાં (અણુવ્રત) ? ‘ધારયતામ્’ ધારણ કરનારાઓનાં. શું ? ‘દિગ્વ્રતાનિ’ દિગ્વ્રતો. શાથી તેમની (મહાવ્રતોની) પરિણતિને પ્રાપ્ત થાય છે ? ‘અણુપાપંપ્રતિવિરતેઃ’ સૂક્ષ્મ પાપોના (પણ) ત્યાગથી. ક્યાં ? ‘બહિઃ’ બહાર. કોની (બહાર) ? ‘અવધેઃ’ કરેલી મર્યાદાની (બહાર).

ભાવાર્થ:—કરેલી મર્યાદાની બહાર સૂક્ષ્મ હિંસાદિક પાપોના ત્યાગથી, દિગ્વ્રત-ધારીઓનાં અણુવ્રત પાંચ મહાવ્રતોના પરિણામને પ્રાપ્ત થાય છે અર્થાત્ ઉપચારથી તેઓ મહાવ્રત કહેવાય છે, કિન્તુ અંતરંગમાં મહાવ્રતોના નિમિત્તરૂપ ઘાતક પ્રત્યાખ્યાનાવરણ કપાયની સત્તા રહેવાથી તેઓ પરમાર્થતઃ મહાવ્રત કહી શકાતાં નથી.

દિગ્વ્રતધારીને કરેલી મર્યાદાની બહાર તૃણા ઘટી જાય છે. બહારના ક્ષેત્ર સંબંધી કોઈ પ્રકારનો વિકલ્પ મનમાં ઉત્પન્ન થતો નથી. અને ત્રસ-સ્થાવર જીવોની હિંસાના આસ્રવભાવનો અભાવ થાય છે. આ કારણથી તે મર્યાદા બહારના ક્ષેત્રમાં મહાવ્રતી સમાન આચરણ કરે છે. ૭૦.

તથા તેમને (અણુવ્રતોને) મહાવ્રતોના પરિણામને પણ પ્રાપ્ત થવામાં બીજું કારણ કહે છે—

મર્યાદા બહાર અણુવ્રત ઉપચરિત મહાવ્રત છે

શ્લોક ૭૧

અન્વયાર્થ:—[પ્રત્યાખ્યાનતનુત્વાત્] પ્રત્યાખ્યાનાવરણ કપાયનો મંદ ઉદ્ધય

‘ચરણમોહપરિણામા’ ભાવરૂપાશ્ચારિત્રમોહપરિણતયઃ । ‘કલ્પ્યન્તે’ ઉપચર્યન્તે । કિમર્થે ? મહાવ્રતનિમિત્તં । કથંભૂતાઃ સન્તઃ ? ‘સત્ત્વેન’ ‘દુરવધારા’ અસ્તિત્વેન મહતા કષ્ટેનાઘધાર્યમાણાઃ સન્તોઽપિ તેઽસ્તિત્વેન લક્ષ્યયિતું ન શક્યન્ત ઇત્યર્થઃ । કુતસ્તે દુરવધારાઃ ? ‘મન્દતરા’ અતિશયેનાનુત્કટાઃ । મન્દતરત્વમપ્યેષાં કુતઃ ? ‘પ્રત્યાખ્યાન-તનુત્વાત્’ । પ્રત્યાખ્યાનશબ્દેન હિ પ્રત્યાખ્યાનાવરણાઃ દ્રવ્યક્રોધમાનમાયાલોભા ગૃહ્યન્તે । નામૈકદેશે હિ પ્રવૃત્તાઃ શબ્દા નામન્યપિ વર્તન્તે ભીમાદિવત્ । પ્રત્યાખ્યાનં હિ સવિકલ્પેન હિંસાદિવિરતિલક્ષણઃ સંયમસ્તદાવૃણ્વન્તિ યે તે પ્રત્યાખ્યાનાવરણા દ્રવ્યક્રોધાદયઃ, યદુદયે હ્યાત્મા કાત્સ્ન્યાત્તદ્વિરતિં કર્તું ન શકનોતિ, અતો દ્રવ્યરૂપાણાં ક્રોધાદીનાં તનુત્વાન્મન્દો-દયત્વાદ્ભાવરૂપાણામૈષાં મન્દતરત્વં સિદ્ધં ।

હોવાથી [મંદતરાઃ] અત્યંત મંદ અવસ્થાને પ્રાપ્ત થયેલ, [સત્ત્વેનદુઃસ્વધારાઃ] અસ્તિત્વપણે (તેઓ છે એવા હયાતી રૂપે) મહામુશ્કેલીથી જાણવામાં આવે તેવા [ચરણમોહપરિણામાઃ] ચારિત્રમોહનીયનાં પરિણામોને [મહાવ્રતાય પ્રકલ્પ્યન્તે] મહાવ્રત જેવા કલ્પવામાં આવે છે.

ટીકાઃ—‘ચરણમોહપરિણામાઃ’ ભાવરૂપ ચારિત્રમોહના પરિણામો ‘પ્રકલ્પ્યન્તે’ કલ્પવામાં આવે છે—ઉપચારથી કહેવામાં આવે છે. શા રૂપે? મહાવ્રત તરીકે. કેવાં તે પરિણામો? ‘સત્ત્વેન દુઃસ્વધારાઃ’ ‘તેઓનું અસ્તિત્વ છે’—એમ મહામુશ્કેલીએ નિર્ધાર કરી શકાય તેવા—અસ્તિત્વપણે પણ તેઓ લક્ષમાં ન આવી શકે તેવા. શાથી તેઓ મહામુશ્કેલીએ નિર્ધાર કરી શકાય તેવા છે? ‘મન્દતરાઃ’ અતિશય મંદ છે એવા હોતા થકા, તેઓ અતિમંદ પણ શાથી છે? ‘પ્રત્યાખ્યાનતનુત્વાત્’ પ્રત્યાખ્યાન શબ્દથી પ્રત્યાખ્યાનાવરણ દ્રવ્યક્રોધ-માન-માયા-લોભ સમજવાં કારણ કે નામના એકદેશને કહેનારા શબ્દો આખા નામને પણ બતાવે છે, ભીમાદિની માફક. (જેમ ભીમ કહેવાથી ભીમસેન સમજાય છે તેમ) કેમકે પ્રત્યાખ્યાન શબ્દનો અર્થ વિકલ્પ-પૂર્વક હિંસાદિ પાપોના ત્યાગરૂપ સંયમ થાય છે; તે સંયમને જે આવરણ કરે તેઓ અર્થાત જેમના ઉદ્દયથી આ જીવ હિંસાદિ પાપોના સંપૂર્ણપણે ત્યાગ કરવા માટે સમર્થ થઈ શકતો નથી તેઓ પ્રત્યાખ્યાનાવરણ ક્રોધ, માન, માયા, લોભ કહેવાય છે. તેથી દ્રવ્યરૂપ ક્રોધાદિના પાતળાપણાના નિમિત્તે-મંદ ઉદ્દયના નિમિત્તે ભાવરૂપ ચારિત્રમોહના પરિણામોનું અત્યંત મંદપણું સિદ્ધ છે.

ભાવાર્થઃ—‘પ્રત્યાખ્યાનાવરણ’ કષાયનું મંદ પરિણમન હોવાથી ચારિત્ર-

નનુ કુતસ્તે મહાવ્રતાય કલ્પ્યન્તે ન પુનઃ સાક્ષાન્મહાવ્રતરૂપા ભવન્તીત્યાહઃ—

પञ्चानાં પાપાનાં હિંસાદીનાં મનોવચઃકાયૈઃ ।

કૃતકારિતાનુમોદૈસ્ત્યાગસ્તુ મહાવ્રતં મહતામ્ ॥ ૭૨ ॥

‘ત્યાગસ્તુ’ પુનર્મહાવ્રતં ભવતિ । કેષાં ત્યાગઃ ‘હિંસાદીનાં’ ‘પંચાનાં’ । કથં-
ભૂતાનાં ‘પાપાનાં’ પાપોપાર્જનહેતુભૂતાનાં । કૈસ્તેષાં ત્યાગઃ ‘મનોવચઃકાયૈઃ’ । તૈરપિ કૈઃ

મોહનીય કર્મના પરિણામ પણ મન્દતર થઈ જાય છે. તેઓ ‘છ’ વિદ્યમાન છે એવું પણ મહા મુશ્કેલીથી નક્કી કરી શકાય છે, કિન્તુ તે પરિણામો મહાવ્રતોને વિકૃત કરે છે, કારણ કે તેમને પ્રત્યાખ્યાનાવરણ કષાયનો ઉદય છે. અને જ્યાંસુધી કષાય-વેદનીયની ત્રીજી ચોકડી (પ્રત્યાખ્યાનાવરણ ક્રોધ-માન-માયા-લોભ) નો અભાવ ન કરે ત્યાંસુધી મહાવ્રત પ્રગટે નહિ—એવો સિદ્ધાન્ત છે.

કરેલી મર્યાદાઓની બહારના ક્ષેત્રોમાં સ્થાવર જીવોની હિંસા, ચોરી આદિ સૂક્ષ્મ પાપોની પ્રવૃત્તિઓનો તથા પોતાના નિમિત્તે થવા સંભવિત વિરોધી, આરંભી અને ઉદ્ધમી સ્થૂલ હિંસાનો પરિત્યાગ હોવાથી, ગુણુપ્રતી શ્રાવકનાં અણુપ્રત ઉપચારથી મહાવ્રતપણાને પામે છે. ૭૧.

તેમાં (દિવ્યપ્રતમાં મર્યાદાની બહાર શ્રાવકનાં અણુપ્રતોમાં) મહાવ્રતની કલ્પના કેમ કરવામાં આવે છે (અર્થાત્ ઉપચારથી તેઓ મહાવ્રત કેમ કહેવાય છે) અને તેઓ સાક્ષાત્ મહાવ્રતરૂપ કેમ નથી ? તે કહે છે—

મહાવ્રતનું લક્ષણ

શ્લોક ૭૨

અન્વયાર્થઃ—[હિંસાદીનામ્] હિંસા આદિક [પञ્ચાનામ્] પાંચ [પાપાનામ્] પાપોનો [મનોવચઃકાયૈઃ] મન, વચન અને કાયથી તથા [કૃતકારિતાનુમોદૈઃ] કૃત, કારિત અને અનુમોહનાથી [ત્યાગઃ] ત્યાગ કરવો તે [મહતામ્] (છટ્ટા આદિ ગુણુસ્થાન-વર્તી) મહાપુરુષોનું [મહાવ્રતમ્] મહાવ્રત છે.

ટીકાઃ—‘ત્યાગસ્તુ’ ત્યાગ મહાવ્રત છે. કોનો ત્યાગ ? ‘હિંસાદીનાં પञ્ચાનામ્’ હિંસાદિ પાંચનો. કેવા (પાંચનો) ? ‘પાપાનામ્’ પાપના ઉપાર્જનમાં કારણભૂત (હિંસાદિ પાપોનો). તેમનો ત્યાગ કોની દ્વારા ? ‘મનોવચઃકાયૈઃ’ મન, વચન અને કાય દ્વારા.

કૃત્વા ત્યાગઃ ? 'કૃતકારિતાનુમોદૈઃ' । અયમર્થઃ—હિંસાદીનાં મનસા કૃતકારિતાનુ-
મોદૈસ્ત્યાગઃ । તથા વચસા કાયેન ચેતિ । કેષાં તૈસ્ત્યાગો મહાવ્રતં ? 'મહતાં' પ્રમત્તાદિ-
ગુણસ્થાનવર્તિનાં વિશિષ્ટાત્મનામ્ ॥ ૭૨ ॥

इदानीं दिग्विरतिव्रतस्यातिचारानाह—

ऊर्ध्वाधस्तात्तिर्यग्व्यतिपाताः क्षेत्रवृद्धिस्वधीनाम् ।

विस्मरणं दिग्विरतेत्याशाः पञ्च मन्यन्ते ॥ ७३ ॥

વળી તેથી પણ શી રીતે ત્યાગ ? 'કૃતકારિતાનુમોદૈસ્ત્યાગઃ' કૃત, કારિત અને અનુ-
મોદનાથી ત્યાગ. અર્થ એ છે કે-હિંસાદિના (પાંચ પાપોના) મનથી કૃત, કારિત અને
અનુમોદનાથી ત્યાગ, વચનથી કૃત, કારિત અને અનુમોદનાથી ત્યાગ અને કાયથી કૃત,
કારિત અને અનુમોદનાથી ત્યાગ. તેમનાથી (કૃત, કારિત અને અનુમોદનાદિ નવ કોટિથી)
ત્યાગરૂપ મહાવ્રત કેને હોય છે ? 'મહતામ્' પ્રમત્તાદિ ગુણસ્થાનવર્તી વિશિષ્ટ મહાત્મા-
ઓને. (હિંસાદિ પાંચ પાપોના કૃત, કારિત અને અનુમોદના આદિ નવ કોટિથી ત્યાગ
કરવો-તે મહાવ્રત છે.)

ભાવાર્થઃ—મન, વચન, કાય તથા કૃત, કારિત, અનુમોદનાના ભાવથી-એ
નવ વિકલ્પોથી અર્થાત મનથી કૃત, કારિત, અનુમોદના ભાવથી, વચનથી કૃત, કારિત,
અનુમોદનાભાવથી અને કાયથી કૃત, કારિત, અનુમોદનાભાવથી—એમ નવ કોટિથી
હિંસાદિક પાપોના પરિત્યાગ કરવો તે મહાવ્રત કહેવાય છે. તે મહાવ્રત પ્રમત્તસંયત
નામના છઠ્ઠા ગુણસ્થાનથી જ હોય છે કેમકે તેમને કષાયની ત્રણ ચોકડીનો અભાવ
હોય છે.

દ્વિવ્રતધારીઓને પણ મર્યાદા બહાર પાંચ પાપોના નવ કોટિથી ત્યાગ હોય છે;
પરંતુ તેમનો તે ત્યાગ સાક્ષાત મહાવ્રતરૂપ નથી, કારણ કે તેમના મહાવ્રતને વિકૃત કરે
યા ઘાતે તેવો પ્રત્યાખ્યાનાવરણ ક્રોધ-માન-માયા-લોભનો ઉદય નિમિત્ત હોય છે. તેથી
દ્વિવ્રતધારીઓને કરેલી મર્યાદાની બહાર પાંચ પાપોના ત્યાગ સાક્ષાત મહાવ્રતરૂપ
હોતો નથી પરંતુ તે ઉપચરિત મહાવ્રતરૂપ હોય છે. (વધુ માટે જુઓ, શ્લોક ૭૧ નો
ભાવાર્થ.) ૭૨,

હવે दिग्विरति व्रतना अतिचार कहे छे—

दिग्विरति व्रतना अतिचार

શ્લોક ૭૩

અન્વયાર્થઃ—અજ્ઞાણતાથી અથવા પ્રમાદથી [ऊर्ध्वाधस्तात्तिर्यग्व्यतिपाताः]

‘દિગ્વિરત્તેરત્યાશા’ અતીચારાઃ ‘પંચ મન્યન્તે’ મ્યુપગમ્યન્તે । તથા હિ । અજ્ઞાનાત્ પ્રમાદાદ્વા ઝર્ધ્વદિશોઽધસ્તાદિશસ્તિર્યગ્દિશશ્ચ વ્યતીપાતા ‘વિશેષેણાતિક્રમણાનિ ત્રયઃ । તથાઽજ્ઞાનાત્ પ્રમાદાદ્વા ‘ક્ષેત્રવૃદ્ધિઃ’ ક્ષેત્રાધિક્યાવધારણં । તથાઽ‘વધીનાં’ દિગ્વિરત્તેઃ કૃતમર્યાદાનાં ‘વિસ્મરણ’ મિતિ ॥ ૭૩ ॥

ઉપર, નીચે તથા તિર્યક દિશાઓની મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરવું, [ક્ષેત્રવૃદ્ધિઃ] ક્ષેત્રની મર્યાદા વધારી લેવી અને [અવધીનામ્] કરેલી મર્યાદાઓને [વિસ્મરણમ્] ભૂલી જવી તે [પञ्च] પાંચ [દિગ્વિરત્તેઃ] દિગ્વિરતના [અત્યાશાઃ] અતિચારો [મન્યન્તે] માનવામાં આવ્યા છે.

ટીકાઃ—‘દિગ્વિરત્તેરત્યાશાઃ’ દિગ્વિરતના અતિચારો ‘પञ्ચ મન્યન્તે’ પાંચ માનવામાં આવ્યા છે તે આ પ્રમાણે છે—અજ્ઞાનથી (અજ્ઞાણતાથી) વા પ્રમાદથી ‘ઝર્ધ્વાધસ્તાસ્તિર્યગ્વ્યતીપાતાઃ’ નીચેની દિશા, ઉપરની (ઊર્ધ્વ) દિશા તથા તિર્યક દિશાઓની મર્યાદાઓનું ઉલ્લંઘન કરવું, તેમનો વિશેષ પ્રકારે અતિક્રમ કરવો—એ ત્રણ (અતિચારો) તથા અજ્ઞાણતાથી કે પ્રમાદથી ‘ક્ષેત્રવૃદ્ધિઃ’ ક્ષેત્રની વૃદ્ધિ કરવી અને ‘અવધીનાં’ દિગ્વિરતની કરેલી મર્યાદાઓનું ‘વિસ્મરણ’ વિસ્મરણ થવું (—એ પાંચ દિગ્વિરતના અતિચારો છે.)

ભાવાર્થઃ—દિગ્વિરતના પાંચ અતિચારો માનવામાં આવ્યા છે. અને તે નીચે પ્રમાણે છે:—

અજ્ઞાણતાથી કે પ્રમાદથી—

૧. ઊર્ધ્વભાગ વ્યતિક્રમ—ઉપરની દિશામાં કરેલી મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરવું—પર્વત અને વૃક્ષ આદિના શિખર ઉપર કરેલી મર્યાદાની બહાર ચઢવું.
  ૨. અધોભાગ વ્યતિક્રમ—નીચેની દિશામાં કરેલી મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરવું—કૂવો, વાવ, સમુદ્ર આદિમાં કરેલી મર્યાદા કરતાં વધુ નીચે ઊતરવું.
  ૩. તિર્યગ્ભાગ વ્યતિક્રમ—તિર્યગ્ દિશાઓમાં કરેલી મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરવું.
  ૪. અવધિ-વિસ્મરણ—કરેલી મર્યાદાઓને ભૂલી જવી.
  ૫. ક્ષેત્રવૃદ્ધિ—ક્ષેત્રની મર્યાદાને વધારી દેવી.
- કરેલી મર્યાદાઓનું ઉલ્લંઘન જો અજ્ઞાણતાં યા અસાવધાનીથી કરવામાં આવે

૧. વિશેષાતિક્રમણાનિ ઘ ।

‘इदानीमनर्थदण्डविरतिलक्षणं द्वितीयं गुणव्रतं व्याख्यातुमाह—

अभ्यन्तरं दिगवधेरपार्थकेभ्यः सपापयोगेभ्यः ।

विरमणमनर्थदण्डव्रतं विदुर्व्रतधराग्रण्यः ॥ ७४ ॥

‘અનર્થદણ્ડવ્રતં વિદુ’ર્જાનન્તિ । કે તે ? ‘વ્રતધરાગ્રણ્યઃ’ વ્રતધારણાં યતીનાં મધ્યે-
ગ્રણ્યઃ પ્રધાનભૂતાસ્તીર્થકરદેવાદયઃ । ‘વિરમણં વ્યાવૃત્તિઃ । કેભ્યઃ ? ‘સપાપયોગેભ્યઃ’
પાપેન સહ યોગઃ સમ્બન્ધઃ પાપયોગસ્તેન સહ વર્તમાનેભ્યઃ પાપોપદેશાદ્યનર્થદણ્ડેભ્યઃ ।
કિંવિશિષ્ટેભ્યઃ ? ‘અપાર્થકેભ્યઃ’ નિષ્પ્રયોજનેભ્યઃ । કથં તેભ્યો વિરમણં । ‘અભ્યન્તરં
દિગવધેઃ’ દિગવધેરભ્યન્તરં યથા ભવત્યેવં તેભ્યો વિરમણં । અતएव दिग्विरतिव्रतादस्य

તો તેથી અનાચારનો દોષ થતો નથી, પરંતુ અતિચારનો દોષ લાગે છે. જો ધરાદાપૂર્વક
જાણીજોઈને યા લોભવશાત્ મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરવામાં આવે તો તેથી વ્રતભંગ થાય
છે. આ વાત ટીકાકારે ‘અજ્ઞાનાત્ પ્રમાદાત્ વા’ શબ્દો દ્વારા સ્પષ્ટ કરી છે. ૭૩.

હવે અનર્થદંડવ્રતની વિરતિસ્વરૂપ બીજા ગુણવ્રતનું વ્યાખ્યાન કરતાં કહે છે—

અનર્થદંડવ્રતનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૭૪

અન્વયાર્થઃ—[વ્રતધરાગ્રણ્ય] વ્રતધારીઓમાં પ્રધાન તીર્થકરદેવ, [દિગવધેઃ]
દિશાઓની (કરેલી) મર્યાદાની [અભ્યન્તરમ્] અંદર [અપાર્થકેભ્યઃ] પ્રયોજનરહિત
[સપાપયોગેભ્યઃ] પાપસહિત મન, વચન, કાયની પ્રવૃત્તિઓથી [વિરમણમ્] અટકવું
(વિરક્ત થવું) તેને [અનર્થદણ્ડવ્રતમ્] અનર્થદંડવ્રત [વિદુઃ] કહે છે.

ટીકાઃ—‘અનર્થદણ્ડવ્રતં વિદુઃ’ અનર્થદંડવ્રત જાણે છે-કહે છે. કોણ તે (કહે
છે)? ‘વ્રતધરાગ્રણ્યઃ’ વ્રતધારી મુનિઓમાં પ્રધાનભૂત તીર્થકરદેવ આદિ, (કોને કહે
છે?) ‘વિરમણમ્’ વ્યાવૃત્તિને (વિરક્તિને), કોનાથી (વ્યાવૃત્તિ), ‘સપાપયોગેભ્યઃ’
પાપસહિત યોગ એટલે સંબંધ-તે પાપયોગ (યોગ) સહિત વર્તતા પાપોપદેશાદિ
અનર્થદંડથી (વ્યાવૃત્તિ). કેવા અનર્થદંડથી? ‘અપાર્થકેભ્યઃ’ નિષ્પ્રયોજન (અનર્થ-
દંડથી). તેમનાથી કેવી રીતે વ્યાવૃત્તિ? ‘અભ્યન્તરંદિગવધેઃ’ દિશાઓની મર્યાદાની
અંદર થાય તેમનાથી વ્યાવૃત્તિ. તેથી દિગ્વિરતિવ્રતથી આનો ભેદ છે-આનું જુદાપણું

૧. इदानीं द्वितीयमनर्थदण्डव्रतं इति ख ।

ભેદઃ । તદ્વ્રતે હિ મર્યાદાતો બહિઃ પાપોપદેશાદિવિરમણં અનર્થદણ્ડવિરતિવ્રતે તુ તતોઽભ્યન્તરે તદ્વિરમણં ॥ ૭૪ ॥

અથ કે તે અનર્થદણ્ડા યતો વિરમણં સ્યાદિત્યાહ—

**‘પાપોપદેશહિંસાદાનાપધ્યાનદુઃશ્રુતીઃ પઞ્ચ ।
પ્રાહુઃ પ્રમાદચર્યામનર્થદણ્ડાનદણ્ડધરાઃ ॥ ૭૫ ॥**

દંડા ઇવ દણ્ડા અશુભમનોવાકકાયાઃ પરપીડાકરત્વાત્, તાન્ન ધરન્તીત્યદણ્ડધરા

છે. કારણ કે દ્વિવ્રતમાં મર્યાદાની બહાર પાપોપદેશાદિથી વિરતિ (વ્યાવૃત્તિ) હોય છે અને અનર્થદંડવિરતિ વ્રતમાં તે મર્યાદાની અંદર તેનાથી (અર્થાત્ પાપોપદેશાદિથી) વ્યાવૃત્તિ હોય છે.

ભાવાર્થઃ—દ્વિવ્રતમાં કરેલી મર્યાદાની અંદર નિષ્પ્રયોજન (બેમતલબ) પાપોપદેશાદિરૂપ પાપપૂર્ણ મન-વચન-કાયની પ્રવૃત્તિથી વિરમણું-વિરક્ત થવું તેને તીર્થંકરદેવાદિ અનર્થદંડવ્રત કહે છે.

દ્વિવ્રતમાં અને અનર્થદંડવ્રતમાં ફેર (તફાવત) એ છે કે—

દ્વિવ્રતમાં કરેલી મર્યાદાની બહાર પાપોપદેશાદિ સંબંધી મન-વચન-કાયની પ્રવૃત્તિથી વ્યાવૃત્તિ (વિરક્તિ) હોય છે, જ્યારે અનર્થદંડવ્રતમાં દ્વિવ્રતથી કરેલી મર્યાદાની અંદર પ્રયોજનરહિત પાપોપદેશાદિની પ્રવૃત્તિથી વ્યાવૃત્તિ હોય છે. ૭૪.

હવે તે અનર્થદંડ કયા છે કે જેનાથી વ્યાવૃત્તિ હોવી જોઈએ? તે કહે છે—

અનર્થદંડના ભેદ

શ્લોક ૭૫

અન્વયાર્થઃ—[અદણ્ડધરાઃ] મન, વચન અને કાયના યોગની અશુભ પ્રવૃત્તિ-રૂપ દંડથી રહિત ગણધરાદિક [પાપોપદેશહિંસાદાનાપધ્યાનદુઃશ્રુતીઃ] પાપોપદેશ, હિંસાદાન, અપધ્યાન, દુઃશ્રુતિ અને [પ્રમાદચર્યા] પ્રમાદચર્યા—એ [પઞ્ચ] પાંચને [અનર્થદણ્ડાન્] અનર્થદંડ [પ્રાહુઃ] કહે છે.

ટીકાઃ—‘અદણ્ડધરાઃ’ મન, વચન, કાયની અશુભ પ્રવૃત્તિ બીજને પીડાકારક

૧. અનર્થદણ્ડઃ પંચધાઽપધ્યાનપાપોપદેશપ્રમાદાચરિતહિંસાપ્રદાનાશુભશ્રુતિભેદાત્ ॥

ગણધરદેવાદયસ્તે પ્રાહુઃ । કાન્ ? 'અનર્થદણ્ડાન્' । કતિ ? 'પંચ' । કથમિત્યાહ 'પાપેત્યાદિ' । પાપોપદેશશ્ચ હિંસાદાનં ચ અપધ્યાનં ચ દુઃશ્રુતિશ્ચ એતાશ્ચતસ્રઃ 'પ્રમાદચર્યા' ચેતિ પંચામી ॥ ૭૫ ॥

તત્ર પાપોપદેશસ્ય તાવત્ સ્વરૂપં પ્રરૂપયન્નાહ—

'તિર્યગ્કલેશવણિજ્યાહિંસારમ્ભપ્રલમ્ભનાદીનામ્ ।

'કથાપ્રસન્નઃ પ્રસવઃ સ્મર્ત્તવ્યઃ પાપ ઉપદેશઃ ॥ ૭૬ ॥

હોવાથી તે હંડ સમાન છે. તે હંડને જે ધારણ કરતા નથી (અર્થાત્ તે અશુભ પ્રવૃત્તિરૂપ હંડથી જે રહિત છે) એવા જે ગણધરદેવાદિ 'પ્રાહુઃ' કહે છે. કોને કહે છે ? 'અનર્થદણ્ડાન્' અનર્થહંડને. તે કેટલા છે ? 'પંચ' પાંચ. કઈ રીતે ? તે કહે છે 'પાપેત્યાદિ' પાપોપદેશ, હિંસાદાન, અપધ્યાન અને દુઃશ્રુતિ—એ ચાર (અનર્થહંડ) અને પાંચમે 'પ્રમાદચર્યા' પ્રમાદચર્યા (અનર્થહંડ).

ભાવાર્થઃ—પ્રયોજન વિના મન-વચન-કાયરૂપ યોગી પરને પીડાકારક અશુભ પ્રવૃત્તિને અનર્થહંડ કહે છે. તેના પાંચ ભેદ કહ્યા છે—

૧. પાપોપદેશ,
૨. હિંસાદાન,
૩. અપધ્યાન,
૪. દુઃશ્રુતિ, અને
૫. પ્રમાદચર્યા.

દરેકનું સ્વરૂપ અન્યકાર સ્વયં આગળ બતાવશે. ૭૫.

તેમાં (પાંચ અનર્થહંડોમાં) પ્રથમ પાપોપદેશનાં સ્વરૂપનું પ્રરૂપણ કરીને કહે છે—

પાપોપદેશ અનર્થહંડનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૭૬

અન્વયાર્થઃ—[તિર્યગ્કલેશવણિજ્યાહિંસારમ્ભપ્રલમ્ભનાદીનામ્] તિર્યગ્ચોને

૧. કલેશતિર્યગ્વણિજ્યાવધકારંભકાદિષુ પાપસંયુતં વચનં પાપોપદેશઃ । તદ્વથાઅરિમન્ દેશે દાસા દાસ્યઃ સુલભાસ્તાનમું દેશં નીત્વા વિક્રયે કૃતે મહાનર્થલાભો ભવતીતિ કલેશવણિજ્યા । ગોમહિષ્યાદીનમુત્ર ગૃહીત્વાઽન્યત્ર દેશે વ્યવહારે કૃતે ભૂરિવિત્તલાભ ઇતિ તિર્યગ્વણિજ્યા । વાગુરિકસૌકરિકશાકુનિકાદિભ્યો મૃગવરાહશક્ુન્તપ્રમૃતયોઽમુષ્મિન્ દેશે સન્તીતિ વચનં વધકોપદેશઃ । આરંભકેભ્યઃ કૃષીવલાદિભ્યઃ ક્ષિત્યુદકજ્વલનપવનવનસ્પત્યારંભોઽનેનોપાયેન કર્તવ્ય ઇત્યાખ્યાનમારંભકોપદેશઃ ઇત્યેવં પ્રકારં પાપસંયુક્તં વચનં પાપોપદેશઃ । ૨. પ્રસવઃ કથાપ્રસન્નઃ ઘ ।

‘સ્મર્તવ્યો’ જ્ઞાતવ્યઃ । કઃ ? ‘પાપોપદેશઃ’ પાપઃ પાપોપાર્જનહેતુરુપદેશઃ । કથંભૂતઃ ? ‘કથાપ્રસંગઃ’ કથાનાં તિર્યક્ક્લેશાદિવાર્તાનાં પ્રસંગઃ પુનઃ પુનઃ પ્રવૃત્તિઃ । કિંવિશિષ્ટઃ ? ‘પ્રસવઃ’ પ્રસૂત ઇતિ પ્રભવઃ ઉત્પાદકઃ । કેષામિત્યાહ—‘તિર્યગિત્યાદિ’, તિર્યક્ક્લેશશ્ચ હસ્તિદમનાદિઃ, વણિજ્યા ચ વણિજાં કર્મ ક્રયવિક્રયાદિ, હિંસા ચ પ્રાણિવધઃ, ‘આરંભશ્ચ’ કૃષ્યાદિઃ, ‘પ્રલમ્બનં’ ચ વંચનં તાનિ આદિર્યેષાં મનુષ્યક્લેશાદીનાં તાનિ તથોક્તાનિ તેષામ્ ॥ ૭૬ ॥

અથ હિંસાદાનં કિમિત્યાહ—

કલેશ ઉપજવનારી, વાણિજ્યની (ખરીદવા-વેચવાના વ્યાપારની), હિંસાની આરંભની તથા ઠગાઈ આદિની [કથાપ્રસંગ પ્રસવઃ] (પાપ ઉપજે એવી) કથાઓના પ્રસંગ ઉત્પન્ન કરવો તેને [પાપઃ ઉપદેશઃ] પાપોપદેશ અનર્થદંડ [સ્મર્તવ્યઃ] જાણવો.

ટીકા:—‘સ્મર્તવ્યઃ’ જાણવો જોઈએ. શું ? ‘પાપઃ ઉપદેશઃ’ પાપનો ઉપદેશ-પાપ એટલે પાપ ઉપાર્જન કરવામાં કારણભૂત એવો ઉપદેશ. કેવો (ઉપદેશ) ? ‘કથાપ્રસંગઃ’ તિર્યંચ, કલેશાદિની વાર્તાઓના પ્રસંગરૂપ (ઉપદેશ) અર્થાત્ તેમની (વાર્તાઓની) વારંવાર પ્રવૃત્તિરૂપ (ઉપદેશ); કેવા પ્રકારનો ? ‘પ્રસવઃ’ ઉત્પન્ન કરે તે પ્રસવ-ઉત્પાદક. કેવો (ઉત્પાદક) તે કહે છે—‘તિર્યગિત્યાદિ’ તિર્યક્ક્લેશઃ હાથીને દમનાદિ, ‘વણિજ્યા’ વાણિજ્યને ખરીદવા-વેચવાની ક્રિયા, ‘હિંસા’ પ્રાણીનો વધ, ‘આરંભઃ’ ખેતી આદિ, ‘પ્રલમ્બનમ્’ ઠગવું, વગેરે મનુષ્યને કલેશાદિરૂપ ઉક્ત કાર્યોને (ઉત્પન્ન કરે તેવી કથાઓના પ્રસંગને પાપોપદેશ અનર્થદંડ કહે છે.)

ભાવાર્થઃ—તિર્યંચને કલેશ ઉત્પન્ન કરે તેવો ઉપદેશ, વ્યાપાર સંબંધી ઉપદેશ, હિંસા તથા આરંભનો ઉપદેશ, છેતરપિંડીનો ઉપદેશ વગેરે નિષ્પ્રયોજન પાપના ઉપદેશને અર્થાત્ તેવાં પાપ ઉત્પન્ન કરે તેવી વાર્તાઓના પ્રસંગને વારંવાર ઉપસ્થિત કરવા તેને પાપોપદેશ અનર્થદંડ કહે છે. ૭૬.

હવે હિંસાદાન શું છે તે કહે છે—

૧. કલેશતિર્યંચાણજ્યાવધકારંભકાદિષુ પાપસંયુતં વચનં પાપોપદેશઃ ।

પરશુક્રપાણસ્વનિત્રજ્વલનાયુધશૃંગિશૃંગલાદીનામ્ ।

વધહેતૂનાં દાનં 'હિંસાદાનં' બ્રુવન્તિ બુધાઃ ॥ ૭૭ ॥

‘હિંસાદાનં બ્રુવન્તિ’ । કે તે ? ‘બુધા’ ગણધરદેવાદયઃ । કિં તત્ ? ‘દાનં’ । યત્કેષાં ? ‘વધહેતૂનાં’ હિંસાકારણાનાં । કેષાં તત્કારણાનામિત્યાહ—‘પરશ્વિત્યાદિ’ । પરશુશ્ચ ક્રૂપાણશ્ચ સ્વનિત્રં ચ જ્વલનશ્ચાઽઽયુધાનિ ચ ક્ષુરિકાલકુટાદીનિ શૃંગિ ચ વિષસામાન્યં શૃંગલા ચ તા આદયો યેષાં તે તથોક્તાસ્તેષામ્ ॥ ૭૭ ॥

इदानीमपध्यानस्वरूपं व्याख्यातुमाह—

હિંસાદાન અનર્થદંડનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૭૭

અન્વયાર્થઃ—[બુધાઃ] ગણધરાદિક યુધ જનો, [વધહેતૂનામ્] હિંસાનાં કારણ એવા, [પરશુક્રપાણસ્વનિત્રજ્વલનાયુધશૃંગિશૃંગલાદીનામ્] ફરસી, તલવાર, કોદાળી-પાવડા, અગ્નિ, અસ્ત્ર-શસ્ત્ર (લડાઈનાં હથિયાર), વિષ, બેડી (સાંકળ) આદિનું [દાનમ્] દેવું તેને [હિંસાદાનં] હિંસાદાન અનર્થદંડ [બ્રુવન્તિ] કહે છે.

ટીકાઃ—‘હિંસાદાનં બ્રુવન્તિ’ હિંસાદાન કહે છે. કોણ તે ? ‘બુધાઃ’ ગણધરાદેવાદિ; તે શું છે ? ‘દાનં’ દાન. કોના કારણરૂપ ? ‘વધહેતૂનામ્’ હિંસાનાં કારણરૂપ. હિંસાના કારણરૂપ શું શું છે, તે કહે છે—‘પરશ્વિત્યાદિ’ ફરસી, ક્રૂપાણ (તલવાર), કોદાળી-પાવડા, અગ્નિ, આયુધ (લડાઈનાં હથિયારો), છરી, કટારાદિ, કાલકૂટાદિ વિષ, સાંકળ (બેડી) આદિ તેનું (દાન દેવું તેને હિંસાદાન કહે છે.)

ભાવાર્થઃ—મનુષ્ય તથા તિર્યંચોની હિંસાના કારણભૂત ફરસી, તલવાર, કોદાળી-પાવડા, અગ્નિ (ખંદૂક, તોપ, બોમ્બ વગેરે), આયુધ (અસ્ત્ર-શસ્ત્ર), વિષ, બેડી (સાંકળ) આદિ હિંસાનાં સાધનો ખીજને આપવાં તેને યુદ્ધિમાન આચાર્ય હિંસાદાન અનર્થદંડ કહે છે. ૭૭.

હવે અપધ્યાનના સ્વરૂપનું વ્યાખ્યાન કરવાને કહે છે—

૧. વિષશસ્ત્રાગ્નિરજ્જુકશાદ્વણ્ડાદિહિંસોપકરણપ્રદાનં હિંસાપ્રદાનમિત્યુચ્યતે ।

વધબંધચ્છેદાદેર્દેષાદ્રાગાચ પરકલત્રાદેઃ ।

આધ્યાનમપધ્યાનં' શાસતિ જિનશાસને વિશદાઃ ॥ ૭૮ ॥

'અપધ્યાનં શાસતિ' પ્રતિપાદયન્તિ । કે તે ? 'વિશદા' વિચક્ષણાઃ । ક્વ ? 'જિનશાસને' । કિં તત્ ? 'આધ્યાનં' ચિન્તનં । કસ્ય ? 'વધબંધચ્છેદાદેઃ' । કસ્માત્ ? 'દ્રેષાત્' । ન કેવલં દ્રેષાદપિ 'રાગાદ્રા' ધ્યાનં । કસ્ય ? 'પરકલત્રાદેઃ' ॥ ૭૮ ॥

સામ્પ્રતં દુઃશ્રુતિસ્વરૂપં પ્રરૂપયન્નાહ—

અપધ્યાન અનર્થદંડનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૭૮

અન્વયાર્થઃ—[જિનશાસને વિશદાઃ] જિનશાસનમાં-જૈનધર્મમાં વિચક્ષણુ પુરુષો, [દ્રેષાત્] દ્રેષના કારણે [વધબંધચ્છેદાદેઃ] વધ, બંધ અને છેદાદિનું [ચ] અને [રાગાત્] રાગના કારણે [પરકલત્રાદેઃ] પારકી સ્ત્રી આદિનું [આધ્યાનમ્] વારંવાર ચિન્તવન કરવું તેને, [અપધ્યાનમ્] અપધ્યાન નામનો અનર્થદંડ [શાસતિ] કહે છે.

ટીકાઃ—'દ્રેષાત્' દ્રેષના કારણે 'વધબંધચ્છેદાદેઃ' વધ, બંધ અને છેદાદિનાં 'આધ્યાનં' ચિન્તવને તેમ જ 'રાગાદ્રા' રાગના કારણે 'પરકલત્રાદેઃ' પરસ્ત્રી આદિના ધ્યાનને 'જિનશાસને વિશદાઃ' જિનશાસનમાં વિચક્ષણુ પુરુષો 'અપધ્યાનં શાસતિ' અપધ્યાન નામનો અનર્થદંડ કહે છે.

ભાવાર્થઃ—રાગથી અન્યની સ્ત્રી તથા દ્રેષથી પરપુત્રાદિકનો વધ, બંધ અને છેદાદિ થાય-એવું ચિન્તવન કરવું તેને જિનશાસનમાં કુશળ વિદ્વાનો અપધ્યાન અનર્થદંડ કહે છે^૧. ૭૮.

હવે દુઃશ્રુતિનું સ્વરૂપ પ્રરૂપણ કરી કહે છે—

૧. પરેષાં જયપરાજયવધાઽજ્ઞચ્છેદસ્વહરણાદિ કથં સ્યાદિતિ મનસા ચિન્તનમપધ્યાનં ।

આરંભસદ્ગુણસાહસમિથ્યાત્વદ્વેષરાગમદમદનૈઃ ।

ચેતઃકલુષયતાં શ્રુતિસ્વધીનાં દુઃશ્રુતિર્ભવતિ ॥ ૭૧ ॥

‘દુઃશ્રુતિર્ભવતિ’ । કાસૌ ? ‘શ્રુતિઃ’ શ્રવણં । કેષાં ? ‘સ્વધીનાં’ શાસ્ત્રાણાં । કિં કુર્વતાં ? ‘કલુષયતાં મલિનયતાં’ કિં તત્ ? ‘ચેતઃ’ ક્રોધમાનમાયાલોભાદ્યાવિષ્ટં ચિત્તં કુર્વતામિત્યર્થઃ । કૈઃ કૃત્વેત્યાહ—‘આરંભેત્યાદિ’ આરંભશ્ચ કૃષ્યાદિઃ સંગશ્ચ પરિગ્રહઃ તયોઃ પ્રતિપાદનં વાર્તાનીતૌ વિધીયતે । ‘કૃષિઃ પશુપાલ્યં^૨ વાણિજ્યં ચ વાર્તા’ इत्यમિધાનાત્, સાહસં ચાત્યદ્ભુતં કર્મ વીરકથાયાં પ્રતિપાદ્યતે, મિથ્યાત્વં ચાદ્વૈતક્ષણિકમિત્યાદિ, પ્રમાણવિરુદ્ધાર્થપ્રતિપાદકશાસ્ત્રેણ ક્રિયતે, દ્વેષશ્ચ વિદ્વેષીકરણાદિશાસ્ત્રેણામિધીયતે

દુઃશ્રુતિ અનર્થદંડનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૭૯

અ-વ-ય-ાર્થઃ—[આરંભસદ્ગુણસાહસમિથ્યાત્વદ્વેષરાગમદમદનૈઃ] આરંભ, સંગ (પરિગ્રહ), સાહસ, મિથ્યાત્વ, દ્વેષ, રાગ, મદ અને વિષયભોગો દ્વારા [ચેતઃ] ચિત્તને [કલુષયતામ્] કલુષિત કરનાર, [સ્વધીનામ્] શાસ્ત્રોતું [શ્રુતિઃ] શ્રવણ કરવું તે [દુઃશ્રુતિ] દુઃશ્રુતિ નામનેા અનર્થદંડ [ભવતિ] છે.

ટીકા:—‘દુઃશ્રુતિર્ભવતિ’ દુઃશ્રુતિ છે. તે શું છે? ‘શ્રુતિઃ’ શ્રવણ. કોનું (શ્રવણ)? ‘સ્વધીનામ્’ શાસ્ત્રોતું. શું કરતાં (શાસ્ત્રોતું)? ‘કલુષયતામ્’ કલુષિત-મલિન કરતાં. કોને (મલિન કરતાં)? ‘ચેતઃ’ ચિત્તને. ચિત્તને ક્રોધ, માન, માયા અને લોભથી આવિષ્ટ કરતાં એવો અર્થ છે. શા વડે કરીને? તે કહે છે—‘આરંભેત્યાદિ’ આરંભ એટલે કૃષિ આદિ અને સંગ એટલે પરિગ્રહ અને સંબંધી ધંધાનું પ્રતિપાદન નીતિશાસ્ત્રમાં કરવામાં આવ્યું છે. “કૃષિઃ પશુપાલ્યં વાણિજ્યં ચ વાર્તા” કૃષિ, પશુ-પાલન, વાણિજ્ય સંબંધીનું પ્રતિપાદન તે વાર્તા છે એવા વચનથી સાહસ એટલે અતિ અદ્ભુત કર્મ-તેનું પ્રતિપાદન વીરકથામાં કરવામાં આવ્યું છે; મિથ્યાત્વનું પ્રતિ-પાદન-અદ્વૈત અને ક્ષણિક ઇત્યાદિ (અનેકાન્તવાદ)-તેનું વર્ણન પ્રમાણવિરુદ્ધ અર્થ-પ્રતિપાદક શાસ્ત્રથી કરવામાં આવ્યું છે. દ્વેષનું કથન વિદ્વેષ આદિ ઉત્પન્ન કરે તેવા

૧. હિંસારાગાદિપ્રવર્ધિતદુષ્ટકથાશ્રવણશિક્ષણવ્યાવૃત્તિરશુભશ્રુતિરિત્યાખ્યાયતે ।

૨. કૃષિઃ પશુપાલ્યવાણિજ્યા ચ ઘ ।

રાગશ્ચ વશીકરણાદિશાસ્ત્રેણ વિધીયતે, મદશ્ચ 'વર્ણાનાં બ્રાહ્મણો ગુરુ'રિત્યાદિગ્રન્થા-
જ્ઞાયતે, મદનશ્ચ 'રતિગુણવિલાસપતાકાદિશાસ્ત્રાદુત્કટો ભવતિ તૈઃ एतैઃ કૃત્વા ચેતઃ
કલુષયતાં શાસ્ત્રાણાં શ્રુતિર્દુઃશ્રુતિર્ભવતિ ॥ ૭૯ ॥

અધુના પ્રમાદચર્યાસ્વરૂપં નિરૂપયન્નાહ—

ક્ષિતિસલિલદહનપવનારમ્ભં વિફલં વનસ્પતિચ્છેદં ।

સરણં સારણમપિ ચ પ્રમાદચર્યા પ્રમાણન્તે ॥ ૮૦ ॥

શાસ્ત્રથી કરવામાં આવ્યું છે, રાગનું કથન વશીકરણાદિ શાસ્ત્રથી કરવામાં આવ્યું
છે, 'ચતુર્વર્ણીમાં બ્રાહ્મણ ગુરુ છે'—ઇત્યાદિ ગ્રન્થથી મદનું (અહંકારનું હોવું
બાણવામાં આવે છે.) અને રતિગુણવિલાસ પતાકાદિ શાસ્ત્રથી મદન ઉત્કૃષ્ટ (તીવ્ર-
ઉચ્ચ) બને છે. એ વડે (આરંભ, પરિગ્રહાદિ વડે) કરીને ચિત્તને કલુષિત કરનાર
શાસ્ત્રોનું શ્રવણ તે દુઃશ્રુતિ અનર્થદંડપ્રત છે.

ભાવાર્થ:—જે આરંભ, પરિગ્રહ, સાહસ, મિથ્યાત્વ, દ્વેષ, રાગ, મદ અને મદન
(કામ)નું કથન કરી ચિત્તને કલુષિત (મલિન) કરે તેવાં શાસ્ત્રોનું શ્રવણ કરવું તેને
દુઃશ્રુતિ અનર્થદંડ કહે છે.

કૃપિશાસ્ત્રાદિ આરંભનું, રાજવિદ્યા, વણિગ્વિદ્યાના ગ્રંથાદિ પરિગ્રહનું, વીરકથા-
અભિમન્યુ નાટકાદિ સાહસનું, પ્રમાણવિરુદ્ધ અદ્વૈત શાસ્ત્રાદિ મિથ્યાત્વનું, કૌટિલ્ય-
પુરાણાદિ રાગનું, વશીકરણશાસ્ત્રાદિ દ્વેષનું, 'વર્ણીમાં બ્રાહ્મણ ગુરુ છે' ઇત્યાદિ પ્રતિ-
પાદક શાસ્ત્રાદિ મદનું અને રતિરહસ્ય, ભામિનીવિલાસ ગ્રંથાદિ મદન (વિષયભોગ)નું
પ્રતિપાદન કરી ચિત્તને કલુષિત કરે છે. માટે તેવાં શાસ્ત્રોનું (વિકથા) નાટક, ઉપન્યાસ,
કહાની આદિનું પઠન, પાઠન, શ્રવણ અને મનન તે દુઃશ્રુતિ અનર્થદંડ છે^૧. ૭૯.

હવે પ્રમાદચર્યા અનર્થદંડના સ્વરૂપનું નિરૂપણ કરી કહે છે—

પ્રમાદચર્યા અનર્થદંડનું સ્વરૂપ

*લોક ૮૦

અન્વયાર્થ:—[વિફલમ્] કૌઈ મતલબ (પ્રયોજન) વિના [ક્ષિતિસલિલદહન-

૧. રતિવિલાસગુણપતાકાદિ ઘ ।

૨. પ્રયોજનમન્તરેણાપિ વૃક્ષાદિચ્છેદન-ભૂમિકુટ્ટન-સલિલસેચન-વધકર્મ પ્રમાદચરિતમિતિ કથ્યતૈ ।

‘પ્રમાણન્તે’ પ્રતિપાદયન્તિ । કાં ? ‘પ્રમાદચર્યા’ । કિં તદિત્યાહ—‘ક્ષિતીત્યાદિ’ । ક્ષિતિરચ સલિલં ચ દહનરચ પવનશ્ચ તેષામારમ્ભં ક્ષિતિસ્વનનસલિલપ્રક્ષેપણદહનપ્રજ્વલન-પવનકરણલક્ષણં । કિંવિશિષ્ટં ? ‘વિફલં’ નિષ્પ્રયોજનં । તથા ‘વનસ્પતિચ્છેદં’ વિફલં । ન કેવલમેતદેવ કિન્તુ ‘સરણં સારણમપિ ચ’ સરણં સ્વયં નિષ્પ્રયોજનં પર્યટનં સારણ-મન્યસ્ય નિષ્પ્રયોજનં ગમનપ્રેરણં ॥ ૮૦ ॥

एवमनर्थदण्डविरतिव्रतं प्रतिपाद्येदानीं तस्यातीचारानाह—

પવનારમ્ભમ્] ક્ષિતિ-આરંભ (જમીન ખોદવી), સલિલ-આરંભ (પાણી વહેવડાવવું-ઢાળવું) દહન-આરંભ (અગ્નિ સળગાવવો), પવન-આરંભ (પવન નાખવો), [વનસ્પતિચ્છેદમ્] વનસ્પતિનેા છેદ કરવો, [સરણમ્] સ્વયં ધૂમવું, [સારણમ્] ખીજાઓને ધૂમાવવું-તેને [પ્રમાદચર્યામ્] પ્રમાદચર્યા (અનર્થદંડ) [પ્રમાણન્તે] કહે છે.

ટીકા:—‘પ્રમાણન્તે’ પ્રતિપાદન કરે છે-કહે છે. શું (કહે છે)? ‘પ્રમાદચર્યામ્’ પ્રમાદચર્યા. તે શું છે? તે કહે છે—‘ક્ષિતીત્યાદિ’ જમીન, પાણી, અગ્નિ અને પવન તેમનેા આરંભ અર્થાત્ જમીન ખોદવી, પાણીનું પ્રક્ષેપણ કરવું (ઢાળવું), અગ્નિ સળગાવવો અને પવન (ઉત્પન્ન) કરવારૂપ આરંભ. કેવો (આરંભ)? ‘વિફલં’ નિષ્પ્રયોજન તથા ‘વનસ્પતિચ્છેદં’ નિષ્પ્રયોજન-વિક્ષણ વનસ્પતિને છેદવી. કેવલ એ જ નહિ, કિન્તુ ‘સરણં સારણમપિ ચ’ સ્વયં નિષ્પ્રયોજન ભટકવું અને ખીજાને નિષ્પ્રયોજન ભટકવા પ્રેરણા કરવી (—એ અધી નિષ્પ્રયોજન આરંભજનક ક્રિયાને પ્રમાદચર્યા અનર્થદંડ કહે છે.)

ભાવાર્થ:—ક્ષિતિ આરંભ (જમીન ખોદવી), સલિલ આરંભ (પાણી ઢાળવું), દહનારંભ (અગ્નિ સળગાવવો), પવનારંભ (પવન ચલાવવો) તથા વનસ્પતિ તોડવી, નિષ્પ્રયોજન આહીં તહીં ભટકવું અને અન્યને વિના કારણ ભટકવા માટે પ્રેરણા કરવી વગેરે નિષ્પ્રયોજન આરંભજનક ક્રિયાને પ્રમાદચર્યા અનર્થદંડ કહે છે. ૮૦.

એ પ્રમાણે અનર્થદંડવિરતિ વ્રતનું પ્રતિપાદન કરીને હવે તેના અતિચારો કહે છે—

કન્દર્પ કૌતુચ્યં મૌસ્વર્યમતિપ્રસાધનં પચ્ચ ।

અસમીક્ષ્ય ચાધિકરણં વ્યતીતયોઽનર્થદણ્ડકૃદ્વિરતેઃ ॥ ૮૧ ॥

‘વ્યતીતયો’ઽતીચારા ભવન્તિ । કસ્ય ? ‘અનર્થદણ્ડકૃદ્વિરતેઃ’ અનર્થ નિષ્પ્રયોજનં દણ્ડં દોષં કુર્વન્તીત્યનર્થદંડકૃતઃ પાપોપદેશાદયસ્તેષાં વિરતિર્યસ્ય તસ્ય । કતિ ? ‘પંચ’ । કથમિત્યાહ—‘કન્દર્પેત્યાદિ’, રાગોદ્રેકાત્પ્રહાસમિશ્રો મંડિમાપ્રધાનો વચનપ્રયોગઃ કંદર્પઃ, પ્રહાસો મંડિમાવચનં મંડિમોપેતકાયવ્યાપારપ્રયુક્તં કૌતુચ્યં, ધાષ્ટ્યપ્રાયં बहुप्रलापित्वं મૌસ્વર્યં, યાવતાર્થેનોપભોગપરિભોગૌ ભવતસ્તતોઽધિકસ્ય કરણમતિપ્રસાધનમ્, एतानि चत्वारि, અસમીક્ષ્યાધિકરણં પંચમં અસમીક્ષ્ય પ્રયોજનમપર્યાલોચ્ય આધિક્યેન કાર્યસ્ય કરણમસમીક્ષ્યાધિકરણં ॥ ૮૧ ॥

અનર્થદંડપ્રતના અતિચાર

શ્લોક ૮૧

અન્વયાર્થઃ—[કન્દર્પમ્] મરકરી સાથે અશિષ્ટ વચન કહેવું, [કૌતુચ્યમ્] શરીરની કુચેષ્ટા સાથે અશિષ્ટ વચન કહેવું, [મૌસ્વર્યમ્] વૃથા બહુ બકવાદ કરવો, [અતિપ્રસાધનમ્] ભોગોપભોગની સામગ્રી આવશ્યકતા કરતાં વધુ એકઠી કરવી, [ચ] અને [અસમીક્ષ્ય અધિકરણમ્] વિના વિચારે કામ કરવું—એ [પચ્ચ] પાંચ [અનર્થ-દણ્ડકૃદ્વિરતેઃ] અનર્થદંડવિરતિ પ્રતના [વ્યતીતયઃ] અતિચારે છે.

ટીકાઃ—‘વ્યતીતયઃ’ અતિચારે છે. કોના? ‘અનર્થદંડકૃદ્વિરતેઃ’ અનર્થદંડ-વિરતિ પ્રતના. અનર્થ નિષ્પ્રયોજન, દણ્ડ દોષ કરે તે, અનર્થદંડકૃત પાપોપદેશાદિ—તેમનાથી જેને વિરતિ છે, તેના (અનર્થદંડકૃત વિરતિ પ્રતના). કેટલા (અતિચારે)? પાંચ. ‘કેવા’ તે કહે છે—‘કન્દર્પેત્યાદિ’ કંદર્પ અર્થાત્ રાગની પ્રબલતાથી હાસ્યમિશ્રિત અશિષ્ટપ્રધાન વચનપ્રયોગ તે કંદર્પ, ‘કૌતુચ્યમ્’ હાસ્ય અને અશિષ્ટ વચન સહિત કાયની કુચિત ચેષ્ટા કરવી તે કૌતુચ્ય, ‘મૌસ્વર્યમ્’ ધૃષ્ટતાપૂર્વક બહુ બકવાદ કરવો તે મૌસ્વર્ય, ‘અતિપ્રસાધનમ્’ જેટલા પ્રયોજનથી ભોગ અને ઉપભોગની (સામગ્રી) અને તેનાથી અધિક સામગ્રી એકત્ર કરવી (અર્થાત્ આવશ્યકતા કરતાં અધિક ભોગો-પભોગની સામગ્રી એકત્ર કરવી તે અતિ પ્રસાધન એ ચાર અને પાંચમું ‘અસમીક્ષ્ય-અધિકરણમ્’ પ્રયોજન વિચાર્યા વિના અધિકતાથી કામ કરવું તે અસમીક્ષ્ય-અધિકરણ અતિચારે છે.

સામ્પ્રતં ભોગોપભોગપરિમાણલક્ષણં ગુણવ્રતમાખ્યાતુમાહ—

**અક્ષાર્થાનાં પરિસંખ્યાનં ભોગોપભોગપરિમાણમ્ ।
અર્થવતામપ્યવધૌ રાગરત્નીનાં તનુકૃતયે ॥ ૮૨ ॥**

‘ભોગોપભોગપરિમાણં’ ભવતિ । કિં તત્ ? ‘યત્પરિસંખ્યાનં’ પરિગણનં । કેષાં ? ‘અક્ષાર્થાનાં’ મિન્દ્રિયવિષયાણાં । કથંભૂતાનામપિ તેષાં ? ‘અર્થવતામપિ’ સુખાદિલક્ષણ-પ્રયોજનસંપાદકાનામપિ અથવાડર્થવતાં સગ્રન્થાનામપિ શ્રાવકાણાં । તેષાં પરિસંખ્યાનં ।

ભાવાર્થઃ—અનર્થકંડપ્રતના પાંચ અતિચારો છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

૧. કંદર્પ—રાગની પ્રબલતાથી હાસ્યમિશ્રિત અશિષ્ટ (ભૂંડા) વચન બોલવાં.
૨. કૌતુહલ્ય—હાસ્ય અને ખોટાં વચન સહિત કાયથી કૃત્સિત ચેષ્ટા કરવી.
૩. મૌખ્ય—ધૃષ્ટતાથી બહુ બકવાદ કરવો.
૪. અતિપ્રસાધન—આવશ્યકતા કરતાં ભોગોપભોગની સામગ્રી વધુ એકઠી કરવી.
૫. અસમીક્ષ્ય-અધિકરણ—પ્રયોજન વિચાર્યા વિના કાર્ય કરવું અથવા કોઈ વસ્તુ પર અધિકાર કરી લેવો. ૮૧.

હવે ભોગોપભોગપરિમાણરૂપ ગુણવ્રતનું વ્યાખ્યાન કરવાને કહે છે—

**ભોગોપભોગપરિમાણ વ્રતનું સ્વરૂપ
શ્લોક ૮૨**

અન્વયાર્થઃ—[અવગ્રૌ] પરિગ્રહપરિમાણ વ્રતમાં કરેલી પરિગ્રહની મર્યાદા હોતાં [રાગરત્નીનામ્] વિષયોના રાગથી થતી રતિને (આસક્તિને, લાલસાને) [તનુકૃતયે] ઘટાડવા માટે [અક્ષાર્થાનામ્] ઇન્દ્રિય-વિષયોનું [અર્થવતામ્ અપિ] તેઓ (ઇન્દ્રિયસુખરૂપ) પ્રયોજનના સાધક હોવા છતાં પણ [પરિસંખ્યાનમ્] પરિમાણ કરવું તે [ભોગોપભોગપરિમાણમ્] ભોગોપભોગપરિમાણ નામનું ગુણવ્રત [રુચ્યતે] કહેવાય છે.

ટીકાઃ—‘ ભોગોપભોગપરિમાણમ્ ’ ભોગોપભોગપરિમાણ ગુણવ્રત છે. તે શું છે ? ‘ યત્ પરિસંખ્યાનમ્ ’ પરિમાણ કરવું તે. કોનું (પરિમાણ) છે ? ‘ અક્ષાર્થાનામ્ ’ ઇન્દ્રિયોના વિષયોનું. તે કેવા હોવા છતાં ? ‘ અર્થવતામપિ ’ સુખાદિરૂપ પ્રયોજનના સંપાદક હોવા છતાં; અથવા પરિગ્રહ સહિત શ્રાવકોને પણ ઇન્દ્રિયોના વિષયોનું પરિમાણ

કિમર્થ ? 'તનૂકૃતયે' 'કૃશતરત્વકરણાર્થ' । કાસાં ? 'રાગરતીનાં' રાગેણ વિષયેષુ રાગોદ્રેકેણ રતયઃ આસક્તયસ્તાસાં । કસ્મિન્ સતિ ? 'અવધૌ' વિષયપરિમાણે ॥ ૮૨ ॥

અથ કો ભોગઃ કશ્ચોપભોગો યત્પરિમાણં ક્રિયતે ઇત્યાશંકયાહ—

**મુક્ત્વા પરિહાતવ્યો ભોગો મુક્ત્વા પુનશ્ચ ભોક્તવ્યઃ ।
ઉપભોગોઽશનવસનપ્રભૃતિઃ પાઞ્ચેન્દ્રિયો વિષયઃ ॥ ૮૩ ॥**

કરવું તે. શા માટે ? 'તનૂકૃતયે' વધુ કૃશ કરવા માટે (વધુ ઘટાડવા માટે). કેને (ઘટાડવા માટે) ? 'રાગરતીનાં' વિષયોના રાગની તીવ્રતાથી જે આસક્તિ (રતિ) થાય છે તેને (ઘટાડવા માટે). શું હોતાં ? વિષયોનું પરિમાણ હોતાં.

ભાવાર્થઃ—ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં રાગના ઉદ્રેકથી (પ્રબળતાથી) જે આસક્તિ થાય છે તેને ઘટાડવા માટે દ્વિગ્રતની મર્યાદાની અંદર પણ પ્રયોજનભૂત ઇન્દ્રિયોના વિષયોનું પણ પરિમાણ કરવું અર્થાત નિત્ય ઉપયોગમાં આવે તેવા ઇન્દ્રિયોના વિષયોનું નિયત સમય સુધી યા જીવનપર્યંત પરિમાણ કરવું—તેને ભોગોપભોગપરિમાણપ્રત કહે છે. ૮૨.

હવે ભોગ શું અને ઉપભોગ શું, જેનું પરિમાણ કરવામાં આવે છે ? એવી આશંકા કરીને કહે છે—

ભોગ અને ઉપભોગનું લક્ષણ

શ્લોક ૮૩

અન્વયાર્થઃ—[અશનપ્રભૃતિઃ] ભોજન આદિક [પાઞ્ચેન્દ્રિયઃ] પાંચ ઇન્દ્રિયોના [વિષયઃ] વિષયો [મુક્ત્વા] ભોગવીને જે (વિષયો) [પરિહાતવ્યઃ] છોડી દેવા યોગ્ય છે તે [ભોગઃ] ભોગ છે અને [વસનપ્રભૃતિ] જે વસ્ત્રાદિ વિષયો [મુક્ત્વા] ભોગવીને [પુનઃ] ફરીથી [ભોક્તવ્યઃ] ભોગવવા યોગ્ય છે તે [ઉપભોગઃ] ઉપભોગ છે.

૧. કૃશત્વકરણાય ઘ૦ ।

૨. ભોગસંખ્યાનં પંચવિધં ત્રસઘાતપ્રમાદબહુવધાનિષ્ઠાનુપસેવ્યવિષયભેદાત્ । મધુ માસં સદા પરિહર્તવ્યં ત્રસઘાતં પ્રતિ નિવૃત્તચેતસા । મદ્યમુપસેવ્યમાનં કાર્યાકાર્યવિવેકસંમોહકરમિતિ તદ્વર્જનં પ્રમાદ-વિરહાય અનુષ્ટેયં ।

પંચેન્દ્રિયાણામયં 'પાઞ્ચેન્દ્રિયો વિષયઃ' । 'મુક્ત્વા' 'પરિહાતવ્ય' સ્ત્યાજ્યઃ સ 'મોગો' ડશનપુષ્પગંધવિલેપનપ્રમૃતિઃ । યઃ પૂર્વે મુક્ત્વા પુનઃ મોક્તવ્યઃ સ 'ઉપમોગો' વસનાભરણપ્રમૃતિઃ વસનં વસ્ત્રમ્ ॥ ૮૩ ॥

'મધ્વાદિર્મોગરૂપોડપિ ત્રસજન્તુવધહેતુત્વાદણુવ્રતધારિભિસ્ત્યાજ્ય ઇત્યાહ—

**ત્રસહતિપરિહરણાર્થં ક્ષૌદ્રં પિશિતં પ્રમાદપરિહૃતયે ।
મઘ્યં ચ વર્જનીયં જિનચરણૌ શરણમુપયાતૈઃ ॥ ૮૪ ॥**

ટીકાઃ—'પાઞ્ચેન્દ્રિયઃ વિષયઃ' પાંચ ઇન્દ્રિયો સંબંધી વિષયો, 'મુક્ત્વા પરિહાતવ્યસ્ત્યાજ્યઃ' ભોગવીને જે છોડવા યોગ્ય છે, તે 'મોગઃ' ભોગ છે. જેમકે 'અશનપ્રમૃતિ' ભોજન, પુષ્પ, ગંધ, વિલેપન વગેરે. જે (વિષયો) પહેલાં 'મુક્ત્વા' ભોગવીને 'પુનઃ મોક્તવ્યઃ' ફરીથી ભોગવવા યોગ્ય છે તે 'ઉપમોગઃ' ઉપભોગ છે, જેમકે 'વસનપ્રમૃતિઃ' (વસ્ત્ર) આભૂષણ વગેરે.

ભાવાર્થઃ—જે પાંચ ઇન્દ્રિયોનો વિષય (પદાર્થ) એકવાર ભોગવ્યા પછી ફરીથી ભોગવવા યોગ્ય રહે નહિ તેને ભોગ કહે છે; જેમકે ભોજન, ગંધ, માલા વગેરે અને જે પદાર્થ વારંવાર ભોગવવામાં આવે છે તેને ઉપભોગ કહે છે; જેમકે વસ્ત્ર, આભૂષણ વગેરે.

જે ભોગ-ઉપભોગની વસ્તુઓને ભોગવવામાં આવતાં દ્રવ્યહિંસા થાય તે તે સર્વથા ત્યાજ્ય છે, પરંતુ જે વસ્તુઓ ભોગવવામાં આવતાં દ્રવ્યહિંસા તો નથી થતી, પણ તેને ભોગવવાની લાલસા રૂપ રાગજનિત ભાવહિંસા અવશ્ય થાય છે માટે તેને ઘટાડવા માટે તેવી વસ્તુઓનું કાલની મર્યાદાથી પરિમાણ કરવું યોગ્ય છે. ૮૩.

દા૩ આદિ પદાર્થ ભોગરૂપ હોવા છતાં, (તેમાં) ત્રસ જીવોનો ઘાત થતો હોવાના કારણે અણુવ્રતધારીઓએ તેનો ત્યાગ કરવો એમ કહે છે—

જીવનપર્યન્ત ત્યાગ કરવા યોગ્ય ભોગ વસ્તુઓ

શ્લોક ૮૪

અન્વયાર્થઃ—[જિનચરણૌ] જિનેન્દ્રદેવના ચરણોના [શરણમ્] શરણે [ઉપયાતૈઃ] ગયેલા (શ્રાવકોએ) [ત્રસહતિપરિહરણાર્થમ્] ત્રસ જીવોની હિંસા દૂર કરવા માટે [ક્ષૌદ્રં]

૧. મધ્વાદિરૂપમોગરૂપોડપિ ઘ ।

‘વર્જનીયં । કિં તત્ ? ક્ષોદ્રં’ મધુ । તથા ‘પિશિતં’ । કિમર્થ ? ‘ત્રસહતિપરિહરણાર્થ’ ત્રસાનાં દ્વીન્દ્રિયાદીનાં હતિર્વધસ્તત્પરિહરણાર્થ । તથા ‘મદ્યં ચ’ વર્જનીયં । કિમર્થ ? ‘પ્રમાદપરિહતયે’ માતા માર્યતિ વિવેકાભાવઃ પ્રમાદસ્તસ્ય પરિહતયે પરિહારાર્થ । કૈરેતદ્વર્જનીયં ? ‘શરણમુપયાતૈઃ’ શરણમુપગતૈઃ । કૌ ? ‘જિનચરણૌ’ શ્રાવકૈસ્ત-
ત્યાજ્યમિત્યર્થઃ ॥ ૮૪ ॥

તથૈતદપિ તૈસ્ત્યાજ્યમિત્યાહ—

મધુ તથા [પિશિતમ્] માંસનો [ચ] અને [પ્રમાદપરિહતયે] પ્રમાદનો પરિહાર (ત્યાગ) કરવા માટે [મદ્યમ્] દારૂનો [વર્જનીયમ્] ત્યાગ કરવા યોગ્ય છે.

ટીકા:—‘વર્જનીયં’ ત્યાગ કરવા યોગ્ય છે. શું તે? ‘ક્ષોદ્રં’ મધ તથા ‘પિશિતં’ માંસ શા માટે? ‘ત્રસહતિપરિહરણાર્થ’ બેઇન્દ્રિયાદિ ત્રસ જીવોનો ઘાત દૂર કરવા માટે તથા ‘મદ્યં ચ’ દારૂનો પણ ત્યાગ કરવા યોગ્ય છે. શા માટે? ‘પ્રમાદપરિહતયે’ ‘આ માતા છે, આ ભાર્યા છે’ એવા વિવેકનો અભાવ તે પ્રમાદ, તેનો પરિહાર કરવા માટે. કોના દ્વારા તે ત્યાગવા યોગ્ય છે? ‘શરણમુપયાતૈઃ’ શરણે ગયેલા શ્રાવકો દ્વારા. કોના (શરણે)? ‘જિનચરણૌ’ જિનેન્દ્રદેવના ચરણોના, (જિનના ચરણોના શરણે ગયેલા) શ્રાવકો દ્વારા તે (મધ, માંસ અને દારૂ) ત્યાગવા યોગ્ય છે. એવો અર્થ છે.

ભાવાર્થ:—મધ (મધુ) અને માંસ ખાવાથી ત્રસ જીવોની હિંસા થાય છે અને દારૂ (મદિરા) પીવાથી ઉન્મત્તતા-પાગલપણ આવે છે, સત અને અસતનો વિવેક રહેતો નથી અર્થાત અતિ પ્રમાદની ઉત્પત્તિ થાય છે અને ત્રસહિંસા પણ થાય છે. માટે જિનેન્દ્રદેવના ભક્તોએ ત્રસહિંસા અને પ્રમાદને દૂર કરવા માટે મધ, માંસ અને દારૂનો સર્વથા જીવનપર્યંત ત્યાગ કરવો જોઈએ.

અડીણુ, ગાંજો, ચરસ, ભાંગ, તમાકુ વગેરે ચીજો પ્રમાદ વધારનારી તથા આત્માના સ્વભાવને વિકારી કરે છે, માટે તેવી ચીજોનો પણ ત્યાગ કરવો જોઈએ. ૮૪.

તેવી રીતે તેમણે આનો પણ (સર્વથા) ત્યાગ કરવો એમ કહે છે—

‘અલ્પફલબહુવિઘાતાન્મૂલકમાર્દ્રાણિ શૃંગવેરાણિ । નવનીતનિમ્બકુસુમં કૈતકમિત્યેવમવહેયમ્ ॥ ૮૫ ॥

‘અવહેયં’ ત્યાજ્યં । કિં તત્ ? ‘મૂલકં’ । તથા ‘શૃંગવેરાણિ’ આર્દ્રકાણિ । કિં વિશિષ્ટાણિ ? ‘આર્દ્રાણિ’ અશુષ્કાણિ^૨ । તથા નવનીતં ચ । નિમ્બકુસુમમિત્યુપલક્ષણં સકલકુસુમવિશેષાણાં તેષાં । તથા કૈતકં કેતવ્યા इदं કૈતકં ગુધરા इત્યેવં, इत्यादि सर्वमवहेयं । કસ્માત્ ‘અલ્પફલબહુવિઘાતાત્’ । અલ્પં ફલં યસ્યાસાવલ્પફલઃ, બહૂનાં ત્રસજીવાનાં વિઘાતો વિનાશો બહુવિઘાતઃ અલ્પફલશ્રાસૌ બહુવિઘાતશ્ચ તસ્માત્ ॥ ૮૫ ॥

ભોગોપભોગ પ્રતધારીને સર્વથા ત્યાગવા યોગ્ય અન્ય વસ્તુઓ શ્લોક ૮૫

અ-વ-યા-ર્થઃ—(ભોગોપભોગપરિભાણ પ્રતમાં) [અલ્પફલબહુવિઘાતાત્] ઇળ થોડું અને સ્થાવર જીવોની હિંસા અધિક હોવાથી [આર્દ્રાણિ] સચિત્ત [શૃંગવેરાણિ] અદરક [મૂલકમ્] કંદમૂળ [નવનીતનિમ્બકુસુમમ્] માખણ, લીમડાનો કેર, [કૈતકમ્] કેતકીનાં ફૂલ [इति] અને [एवम्] એવા પ્રકારની અન્ય વસ્તુઓનો [અવહેયં] ત્યાગ કરવો જોઈએ.

ટીકા:—‘અવહેયમ્’ ત્યાગ કરવો જોઈએ. શું તે? ‘મૂલકં’ કંદમૂલ તથા ‘શૃંગવેરાણિ’ આદુ કેવું? ‘આર્દ્રાણિ’ સચિત્ત-લીલી-સૂકાયેલી નહિ (અપકવ) તથા ‘નવનીતનિમ્બકુસુમમ્’ નવનીત (માખણ) અને લીમડાનો કેર, તેનાં ઉપલક્ષણોથી સર્વ પુષ્પ-વિશેષો તેમનો તથા ‘કૈતકમ્’ કેતકીનાં ફૂલ ઇત્યાદિ સર્વનો ત્યાગ કરવો જોઈએ. શા માટે (તેમનો ત્યાગ કરવો જોઈએ)? ‘અલ્પફલબહુવિઘાતાત્’ અલ્પ ઇળ અને બહુ ત્રસ જીવોને વિઘાત-નાશ થતો હોવાથી (તેમનો ત્યાગ કરવો જોઈએ.)

ભાવાર્થઃ—જે ખાવાથી ઇળ (લાલ) થોડું અને સ્થાવર ત્રસ જીવોની હિંસા અધિક થાય તેવાં સચિત્ત હળદર, કંદમૂળ આદિ સર્વ પ્રકારનાં જમીનકંદ; માખણ, લીમડા અને કેતકી આદિનાં સર્વ પ્રકારનાં ફૂલ તથા એવી બીજી વસ્તુઓનો ભોગો-

૧ કેતવ્યર્જુનપુષ્પાદીનિ બહુજન્તુયોનિસ્થાનાનિ શૃંગવેરમૂલકહરિદ્રાનિમ્બકુસુમાદીન્યનન્તકાયવ્યપદેશા-
ર્દ્રાણિ પતેષામુપસેવને બહુઘાતોડલ્પફલમિતિ તત્પરિહારઃ શ્રેયાન્ । ૨. અપકવ્વાનિ ચ ।

પ્રાસુકમપિ યદેવંવિધં તત્ત્યાજ્યમિત્યાહ—

‘યદનિષ્ટં તદ્વ્રતયેદ્યચ્છાનુ’પસેવ્યમેતદપિ જહ્યાત્ ।

અભિસન્ધિકૃતા વિરતિર્વિષયાદ્યોગ્યાદ્વ્રતં ભવતિ ॥ ૮૬ ॥

પભોગ પ્રતધારીએ સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ. એવી વસ્તુઓનું પરિમાણ હોય નહિ પણ જીવનપર્યંત તેમનો ત્યાગ જ હોય.

સાધારણ વનસ્પતિ અને કંદમૂળાદિમાં અનંત નિગોદિયા જીવ રહે છે. તેમનો ભક્ષ કરવાથી બહુ સ્થાવર જીવોની હિંસા થાય છે, માટે તેમનો સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ.

જે વનસ્પતિના પાનમાં રેખા, ગાંઠો, સંધિઓ પ્રત્યક્ષ જોવામાં આવે, જેમાં તંતુઓ હોય અને જે તોડવાથી એક સરખું સમભાગે તૂટે નહિ—વાંકીચુંકી તૂટે તે નિગોદિયા જીવરહિત પ્રત્યેક વનસ્પતિ છે. પરંતુ જેના પાનમાં રેખાઓ, ગાંઠો પ્રગટ ન હોય અને જે તોડવાથી સમભાગે તૂટે તે નિગોદિયા જીવસહિત સાધારણ વનસ્પતિ છે.

પ્રત્યેક વનસ્પતિને આશ્રયે એક જ જીવ રહે છે, જ્યારે સાધારણ વનસ્પતિના આશ્રયે અનંત નિગોદિયા સ્થાવર જીવો રહે છે; માટે અનંત સ્થાવર જીવોની હિંસાથી બચવા માટે તેવી વનસ્પતિનો સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ. (પૃથ્વી આદિ એકેન્દ્રિય, બે ઇન્દ્રિય, ત્રણ ઇન્દ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય અને તિર્યંચ ગતિવાળા જ છે.) વધુ માટે જીવો પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ગુજરાતી આવૃત્તિ શ્લોક ૧૬૨ નો ભાવાર્થ. ૮૫.

પ્રાસુક હોવા છતાં જે આવાં પ્રકારનાં (અનિષ્ટ અને અનુપસેવ્ય) હોય તેમનો પણ ત્યાગ કરવો જોઈએ એમ કહે છે—

અનિષ્ટ અને અનુપસેવ્ય વસ્તુઓનો ત્યાગ અને પ્રતનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૮૬

અન્વયાર્થ:—(આ ભોગોપભોગપરિમાણ પ્રતમાં) [યદ્] જે વસ્તુ [અનિષ્ટમ્] અનિષ્ટ (અહિતકર) હોય [તત્] તે [વ્રતયેત્] છોડવી જોઈએ [ચ] અને [યત્] જે [અનુપસેવ્યત્] (સારા માણસોને) સેવન કરવા યોગ્ય ન હોય [પતદ્ અપિ] તે પણ [જહ્યાત્] છોડવું જોઈએ; કારણ કે [યોગ્યાત્] યોગ્ય [વિષયાત્] વિષયોથી

૧. યાનવાહનામરણાદિષુ ઇતાવદેવેષ્ટમતોડન્યદનિષ્ટમિત્યનિષ્ટાન્નિવર્તનં કર્તવ્યં । ૨. ન હ્યસતિ અભિસન્ધિનિયમે વ્રતમિતીષ્ટાનામપિ ચિત્રવલ્લવિકૃતવેશામરણાદીનામનુપસેવ્યાનાં પરિત્યાગઃ કાર્યઃ ।

‘યદનિષ્ટ’ ઉદરશૂલાદિદેહુતયા પ્રકૃતિસાત્મ્યકં યન્ન ભવતિ ‘તદ્વ્રતયેત્’ વ્રતનિવૃત્તિ કુર્યાત્ ત્યજેદિત્યર્થઃ । ન કેવલમેતદેવ વ્રતયેદપિતુ ‘યચ્ચાનુપસેવ્યમેતદપિ જહ્યાત્’ । યચ્ચ યદપિ ગોમૂત્ર-કરમદુગ્ધ-શંખચૂર્ણ-તામ્બૂલોદ્ગાલલાલા-મૂત્ર-પુરીષ-શ્લેષ્માદિકમનુપસેવ્યં પ્રાસુકમપિ શિષ્ટલોકાનામાસ્વાદનાયોગ્યં एतदપિ જહ્યાત્ વ્રતં કુર્યાત્ । કુત एतदિત્યાહ— ‘અભિસન્ધીત્યાદિ અનિષ્ટતયા અનુપસેવ્યતયા ચ વ્યાવૃત્તેર્યોગ્યદ્વિષયાદભિસન્ધિકૃતાઽ-ભિપ્રાયપૂર્વિકા યા વિરતિઃ સા યતો વ્રતં ભવતિ ॥ ૮૬ ॥

[અભિસન્ધિકૃત્વા] અભિપ્રાયપૂર્વક કરેલો [વિરતિઃ] ત્યાગ તે [વ્રતં] વ્રત [ભવતિ] છે.

ટીકા:—‘યદનિષ્ટમ્’ પેટમાં ચૂંક આદિ આવવાના કારણે જે પ્રકૃતિને માફક ન આવે તેવી વસ્તુ અનિષ્ટ છે, ‘તદ્વ્રતયેત્’ તેનાથી (તેવી અનિષ્ટ ચીજથી) નિવૃત્તિ કરવી જોઈએ, તેનો ત્યાગ કરવો જોઈએ તેવો અર્થ છે. ફક્ત તેનો જ ત્યાગ કરવો એટલું જ નહિ, કિન્તુ ‘યચ્ચાનુપસેવ્યમેતદપિ જહ્યાત્’ ગોમૂત્ર (ગાયનું મૂતર), ઊંટડીનું દૂધ, શંખચૂર્ણ, પાન ખાઈને બહાર કાઢેલી લાળ, મૂત્ર, વિષ્ટા, લીંટ આદિ પ્રાસુક હોવા છતાં શિષ્ટજનોને (સજ્જનોને) સ્વાદ કરવા યોગ્ય ન હોય—એવી અનુપસેવ્ય (નહિ સેવન કરવા યોગ્ય) વસ્તુઓનો પણ ત્યાગ કરવો જોઈએ—તેનાથી નિવૃત્તિ કરવી જોઈએ. શા માટે? તે કહે છે—‘અભિસન્ધીત્યાદિ’ અનિષ્ટ અને અનુપસેવ્ય હોવાથી છાડવા યોગ્ય વિષયથી અભિપ્રાયપૂર્વક જે વિરતિ (નિવૃત્તિ) થાય છે તે વ્રત છે.

ભાવાર્થ:—જે વસ્તુ શારીરિક પ્રકૃતિને વિરુદ્ધ હોય, રોગાદિકને વધારનારી હોય, પ્રકૃતિને માફક આવતી ન હોય, (જેમ ખાંસીવાળા દરદીને ખાંડ વગેરે માફક ન હોય તેમ) તે અનિષ્ટ છે અને શિષ્ટજનોને જે સેવન કરવા યોગ્ય નથી તેવી ચીજો જેવી કે ગોમૂત્ર, વિષ્ટા, લીંટ આદિ અનુપસેવ્ય છે. તે ખાંડ પ્રકારની અનિષ્ટ અને અનુપસેવ્ય ચીજોનો ત્યાગ કરવો જોઈએ, કારણ કે સેવન કરવા યોગ્ય પાંચ ધન્દ્રિયોના વિષયોનો પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક ત્યાગ કરવો તેને જ વ્રત કહે છે.

આવા વ્રતો સમ્યક્દષ્ટિ સહિત પંચમ ગુણુસ્થાને હોય છે. એ વ્રતોમાં ‘પર-વસ્તુને છાડવાનું કથન’ તેનો અર્થ એવો નથી કે પરવસ્તુ ગ્રહી યા છોડી શકાય છે;

૧. ‘અભિસન્ધીત્યાદિઅનિષ્ટતયા અનુપસેવ્યતયા ચ વ્યાવૃત્તેર્યોગ્યાદ્ વિષયાદ્’ इति पंक्तिः व्रतौ नास्ति ।

પણ જ્ઞાનીને તે ભૂમિકામાં અકપાયસ્વભાવના આલંબન અનુસાર એ વસ્તુનો રાગ ઉત્પન્ન થતો નથી; તેથી ઉપચરિત અસદ્ભૂત વ્યવહારનયથી 'પરનો ત્યાગ કર્યો' એમ કહેવામાં આવે છે.

વિશેષ

જે ચીજો ખાવા યોગ્ય હોય અને તેમાં જીવહિંસાનો પણ અભાવ હોય પરંતુ કોઈ કારણવશાત્ પોતાને અનુકૂળ ન હોય, હાનિકારક હોય તો તેવી ચીજો અનિષ્ટ છે, જેમકે ખાંસીના રોગીને ઘી-દૂધ હાનિકારક છે, અનિષ્ટ છે. વાતના દરદીને ભાત, અડદની દાળ વગેરે અનિષ્ટ છે, કફના દરદીને ખાંડની ચીજો અનિષ્ટ છે તથા જે પદાર્થ ખાવાથી પ્રમાદ, આલસ્ય, નિદ્રા વગેરે ઉત્પન્ન થાય; સ્વાધ્યાય, સામાયિક આદિ ધર્મ-ધ્યાનમાં ખાધા આવે તે સર્વ પદાર્થો ભક્ષ્ય હોવા છતાં પોતાને માટે અનિષ્ટ છે.

જે ચીજો અનિષ્ટ ન હોય તથા હિંસાજનક પણ ન હોય, પરંતુ અનંતકાય અને અભક્ષ્ય હોવાથી ડુંગળી, લસણ આદિ ચીજોનો ખાવામાં ઉપયોગ કરવામાં આવતો નથી, તો તેવી ચીજો અનુપસેવ્ય છે અર્થાત્ સેવન કરવા યોગ્ય નથી.

આ પ્રમાણે જે પદાર્થો ભક્ષ્ય હોય-ખાવા યોગ્ય હોય અને જીવહિંસાથી રહિત હોય, પરંતુ પોતાને માટે અનિષ્ટ હોય અને ઉચ્ચ કુલીનજનો માટે અનુપસેવ્ય હોય તો પ્રત્યક્ષીએ તેવા પદાર્થોનો સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ.

શ્લોક ૮૪-૮૫-૮૬નો સારાંશ

નીચેના પાંચ પ્રકારના પદાર્થોનો પ્રતીએ સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ—

૧. ત્રસજીવોનો ઘાત થાય તેવા પદાર્થ—માંસ, મધુ, દારૂ, પાંચ ઉદુમ્બર ફળ આદિ.
૨. બહુ સ્થાવર જીવોનો ઘાત થાય તેવા પદાર્થો—સાધારણ વનસ્પતિ, કંદ-મૂળાદિ, નીમ અને કેતકીનાં ફૂલ આદિ.
૩. પ્રમાદને યા નશાને ઉત્પન્ન કરે તેવી ચીજો—દારૂ, અફીણ, ભાંગ, ગાંજો તમાકુ વગેરે.
૪. પોતાને માફક ન આવે તેવી અનિષ્ટ ચીજો.
૫. અનુપસેવ્ય ચીજો— શિષ્ટજનોમાં સેવન કરવા યોગ્ય ન હોય તેવી ચીજો.

આ ઉપરાંત નીચેની બાવીસ અલક્ષ્ય ચીજો જેમાં ઉપરોક્ત પાંચ પ્રકારની ચીજોનો પણ સમાવેશ થાય છે, તેનો પણ વ્રતીએ ત્યાગ કરવો જોઈએ.

ઓલા, ઘોરવડા, નિશિભોજન, બહુબીજ, રીંગણા, અથાણું, વડ, પીપળ, ઉમર, અનાનસ (કઠ), અંજીર (પાકરફળ), અજાણ્યા ફળ તથા કંદમૂળ, માટી, વિષ, આમિષ (માંસ-ઘંડા), મધુ, માખણ, મદિરાપાન, અતિ તુચ્છ ફળ, તુપાર, ચલિત-રસ—એ જિનમતમાં બાવીસ અલક્ષ્ય કહ્યા છે.

૧. ઓલા (બરફ)—જે વગર ગાળેલા પાણીનો જમાવવાથી થાય છે. તેમાં અસંખ્યાત વ્રસ જીવોનો ઘાત થાય છે.
૨. ઘોરવડા (દહીંવડા)—અડદ કે મગની દાળનાં વડાં દહીં કે છાશમાં નાખી ખાવાથી અસંખ્યાત વ્રસ જીવોની ઉત્પત્તિ થાય છે.
૩. રાત્રિભોજન—તેમાં રાગની ઉત્કૃષ્ટતા અને અસંખ્યાત જીવોની હિંસા રહેલી છે. રાત્રે બરોબર ન દેખાવાથી હિંસાના પાપ સિવાય આરોગ્યતાને પણ નુકસાન થાય છે. માખી ખાવામાં આવે તો ઊલટી થાય, કીડી ખાવામાં આવે તો પેશાબમાં બળતરા થાય, વાળ ખાવામાં આવે તો સ્વરભંગ થાય, જૂ ખાવામાં આવે તો જલોદર થાય અને મકડી (કરોળીયો) ખાવામાં આવે તો કોઠ થાય વગેરે.
૪. બહુબીજ—જેમાં બીજોતું અલગ અલગ ઘટ ન હોય, જેમકે અફીણના ડાડા, પપૈયા જેમાં બહુ બી હોય છે તે વગેરે.
૫. રીંગણા—તે ઉન્માદ ઉત્પન્ન કરે છે.
૬. સંધાન (અથાણું)—અચાર, કેરી, લીંબુ વગેરે રાઈ, મીઠું આદિ મસાલા સાથે તેલમાં યા વિના તેલમાં કેટલાક દિવસ રાખવાથી તેમાં વ્રસ જીવોની ઉત્પત્તિ થાય છે. ચોવીસ કલાક પછી અથાણું અલક્ષ્ય છે.
- ૭ થી ૧૧. વડફળ (ટેટા), પીપળ ફળ (પેપડી), ઉમર ફળ, કડુમર, અંજીર અથવા પાકર ફળ—એ પાંચ ઉદુમ્બર ફળ સાક્ષાત્ વ્રસ જીવોનું ઘર છે.
- ૧૨-૧૩. અજાણ્યા ફળ અને કંદમૂળ જે અનંત સ્થાવર જીવોની રાશિ છે,
૧૪. ખાણ કે ખેતની માટી—તેમાં અસંખ્યાત વ્રસ જીવો હોય છે.

તત્ત્વ દ્વિધા મિઘત ઇતિ—

નિયમો યમશ્ચ વિહિતૌ દ્વેષા ભોગોપભોગસંહારાત્ ।

નિયમઃ પરિમિતકાલો યાવજ્જીવં યમો ધ્રિયતે ॥ ૮૭ ॥

‘ભોગોપભોગસંહારાત્’ ભોગોપભોગયોઃ સંહારાત્ પરિમાણાત્ તમાશ્રિત્ય । ‘દ્વેષા વિહિતૌ’ દ્વાભ્યાં પ્રકારાભ્યાં દ્વેષા વ્યવસ્થાપિતૌ । કૌ ? ‘નિયમો યમશ્ચ’ત્યેતૌ ।

૧૫. વિષ, ૧૬. માંસ, ૧૭. મધ, ૧૮. માખણ, ૧૯.

૨૦. અતિતુચ્છ ક્ષણ તે સપ્રતિષ્ઠિત વનસ્પતિ છે, અનંત જીવોની રાશિ છે.

૨૧. તુષાર-ખરક જે અસંખ્ય ત્રસ જીવોની રાશિ છે.

૨૨. ચલિત રસ-જે વસ્તુઓનો સ્વાદ ખગડી જાય છે, યા શાસ્ત્રોક્ત મર્યાદાથી અધિક સમયની હોય, તેમાં ત્રસ જીવોની ઉત્પત્તિ થઈ જાય છે.

આ ચીજો ખાવાથી વિશેષ હિંસા થાય છે. આઠ મૂળ ગુણોમાં દોષ આવે છે અને અનેક રોગ ઉત્પન્ન થાય છે; માટે તેઓ પ્રતી માટે સર્વથા ત્યાજ્ય છે.

(નોટ—અલક્ષ્ય વસ્તુઓ સંબંધી વધુ હકીકત માટે જુઓ, બાલબોધ જૈનધર્મ ભાગ-૪ પાઠ છઠ્ઠો) ૮૬.

તેના (ભોગોપભોગના ત્યાગના) જે પ્રકાર છે—

નિયમ અને યમનું લક્ષણ

શ્લોક ૮૭

અન્વયાર્થ—[ભોગોપભોગસંહારે] ભોગોપભોગના પરિમાણનો આશ્રય કરીને [નિયમઃ] નિયમ [ચ] અને [યમઃ] યમ-એવા [દ્વેષા] જે પ્રકારે [વિહિતૌ] કહેવામાં આવ્યા છે; તેમાં [પરિમિતકાલો] નિયત કાલની મર્યાદાપૂર્વક કરેલો ત્યાગ તે [નિયમઃ] નિયમ છે અને જે ત્યાગ [યાવજ્જીવનમ્] જીવનપર્યન્ત [ધ્રિયતે] ધારણ કરવામાં આવે છે તે [યમઃ] યમ છે.

ટીકા:—‘ ભોગોપભોગસંહારાત્ ’ ભોગ-ઉપભોગના પરિમાણની અપેક્ષાએ અર્થાત્ ભોગ અને ઉપભોગના પરિમાણનો આશ્રય કરીને ‘ દ્વેષા વિહિતૌ ’ જે પ્રકારે કહેવામાં આવ્યા છે. ક્યા ? ‘ નિયમો યમશ્ચ ’ નિયમ અને યમ એવા જે, તેમાં નિયમ શું ? અને

તત્ર કો નિયમઃ કશ્ચ યમ ઇત્યાહ—‘નિયમઃ પરિમિતકાલો’ વક્ષ્યમાણઃ પરિમિતઃ કાલો યસ્ય ભોગોપભોગસંહારસ્ય સ નિયમઃ । ‘યમશ્ચ યાવજ્જીવં ધ્રિયતે’ ॥ ૮૭ ॥

તત્ર પરિમિતકાલે તત્સંહારલક્ષણનિયમં દર્શયન્નાહ—

ભોજનવાહનશયનસ્નાનપવિત્રાઙ્ગરાગકુસુમેષુ ।

તામ્બૂલવસનમૂષણમન્મથસંગીતગીતેષુ ॥ ૮૮ ॥

અથ દિવા રજની વા પક્ષો માસસ્તથત્તુરયનં વા ।

ઇતિ કાલપરિચ્છિત્યા પ્રત્યાખ્યાનં ભવેન્નિયમઃ ॥ ૮૯ ॥

યમ શું ? તે કહે છે—‘નિયમઃ પરિમિતકાલો’ ધારેલા નિયત કાલ સુધી ભોગોપ-ભોગનું પરિમાણ કરવામાં આવે છે તે નિયમ છે અને જીવનપર્યાન્ત ભોગોપભોગનું પરિમાણ ધારણ કરવામાં આવે છે તે યમ છે.

ભાવાર્થઃ—ભોગોપભોગપરિમાણ પ્રતમાં નિયમ અને યમ-એમ બે પ્રકારના ત્યાગનું વિધાન કરવામાં આવ્યું છે. તે જે ત્યાગ ઘડી, કલાક આદિ નિયત સમયની મર્યાદાથી કરવામાં આવે છે તે નિયમ કહેવાય છે અને જે ત્યાગ જીવનપર્યાન્ત કરવામાં આવે છે તે યમ કહેવાય છે.

પ્રતીને લક્ષ્ય વસ્તુઓનો નિયમરૂપ ત્યાગ હોય છે અને અલક્ષ્ય વસ્તુઓનો યમરૂપ ત્યાગ હોય છે. (વધુ માટે જુઓ શ્લોક ૮૮-૮૯નો ભાવાર્થ અને વિશેષ). ૮૭.

તેમાં નિયત કાલના વિષયમાં, તેનો (ભોગોપભોગનો) ત્યાગરૂપ નિયમ દર્શાવીને કહે છે—

ભોગોપભોગપરિમાણ પ્રતમાં નિયમની વિધિ

શ્લોક ૮૮-૮૯

અન્વયાર્થઃ—[ભોજનવાહનશયનસ્નાનપવિત્રાઙ્ગરાગકુસુમેષુ] ભોજન, વાહન, શય્યા (પથારી), સ્નાન, પવિત્ર અંગ વિલેપન, પુષ્પો [તામ્બૂલવસનમૂષણમન્મથસંગીત-ગીતેષુ] પાન, વસ્ત્ર, અલંકાર, કામભોગ, સંગીત અને ગીતના વિષયમાં, [અથ] આજ, [દિવા] એક દિવસ, [રજની] એક રાત, [પક્ષઃ] એક પખવાડિયું, [માસઃ] એક માસ [ઋતુઃ] જે માસ [વા] અથવા [યયનં] છ માસ [ઇતિ] એ પ્રમાણે

યુગલં । નિયમો ભવેત્ । કિં તત્ ? પ્રત્યાખ્યાનં । કયા ? કાલપરિચ્છિત્યા । તામેવ કાલપરિચ્છિતિં દર્શયન્નાહ—અઘેત્યાદિ, અઘેતિ પ્રવર્તમાનઘટિકાપ્રહરાદિલક્ષણકાલપરિચ્છિત્યા પ્રત્યાખ્યાનં । તથા દિવેતિ । રજની રાત્રિરિતિ વા । પક્ષ ઇતિ વા । માસ ઇતિ વા । ઋતુરિતિ વા માસદ્વયં । અયનમિતિ વા ષ્ણમાસા । ઇત્યેવં કાલપરિચ્છિત્યા પ્રત્યાખ્યાનં । કેષ્વિત્યાહ—ભોજનેત્યાદિ ભોજનં ચ, વાહનં ચ ઘોટકાદિ, શયનં ચ પલ્યઙ્કાદિ, સ્નાનં ચ, પવિત્રાઙ્ગરાગશ્ચ પવિત્રશ્વાસાવઙ્ગરાગશ્ચ કુંકુમાદિવિલેપનં । ઉપલક્ષણમેતદઙ્જનતિલકાદીનાં પવિત્રવિશેષણં દોષાપનયનાર્થં તેનોષધાઘઙ્ગરાગો નિરસ્તઃ । કુસુમાનિ ચ તેષુ વિષયભૂતેષુ । તથા તામ્બૂલં ચ વસનં ચ વસ્ત્રં ભૂષણં ચ કટકાદિ મન્મથશ્ચ કામસેવા સંગીતં ચ ગીતનૃત્યવાદિત્રયં ગીતં ચ કેવલં નૃત્યવાઘરહિતં તેષુ ચ વિષયેષુ અઘેત્યાદિરૂપં કાલપરિચ્છિત્યા યત્પ્રત્યાખ્યાનં સ નિયમ ઇતિ વ્યાખ્યાતમ્ ॥ ૮૮-૮૯ ॥

[કાલપરિચ્છિત્યા] કાલ વિભાગથી (કાલની મર્યાદાથી) [પ્રત્યાખ્યાનં] ત્યાગ કરવો તે (ભોગોપભોગપરિમાણ પ્રતમાં) [નિયમઃ] નિયમ [ભવેત્] છે.

ટીકા:—‘ ભોજનેત્યાદિ ’ ભોજન, ઘોડા આદિરૂપ વાહન, પલંગ આદિરૂપ શયન, સ્નાન, કેસરાદિના વિલેપનરૂપ પવિત્ર અંગરાગ; આ પવિત્ર અંગરાગ અંજન અને તિલકાદિનું ઉપલક્ષણ છે. અંગરાગ સાથે પવિત્ર વિશેષણ આપવામાં આવ્યું છે તે દોષને દૂર કરવા માટે આપવામાં આવ્યું છે. તેનાથી સદોષ ઔષધ આદિ અંગરાગનું નિરાકરણ થાય છે, અને પુણ્યો—આ વિષયોમાં તથા તામ્બૂલ (પાન), વસન (વસ્ત્ર), કટકાદિ (આભૂષણ), મન્મથ (કામસેવન), જેમાં ગીત, નૃત્ય અને વાદ્યિત્ર એ ત્રણેય હોય એવું સંગીત અને જેમાં નૃત્ય, વાદ્યિત્ર રહિત એકલું ગીત હોય એવું ગીત—આ બધા વિષયોમાં કાલવિભાગથી જે ત્યાગ કરવામાં આવે છે તે નિયમ છે એમ કહેવામાં આવ્યું છે. ‘ અઘેત્યાદિ ’ ચાલુ દિવસમાં એક ઘડી, એક પ્રહરાદિ કાલનું પરિમાણ કરીને ત્યાગ કરવો તે આજનો ત્યાગ છે. એક દિવસ, એક રાત, એક પક્ષ (પખવાડિયું), એક માસ, બે માસ, છ માસ—એ પ્રમાણે કાલવિભાગથી ભોજનાદિનો ‘ પ્રત્યાખ્યાનમ્ ’ ત્યાગ કરવો તે ‘ નિયમઃ ભવેત્ ’ નિયમ કહેવાય છે.

ભાવાર્થ:—ભોજન, વાહન (રથ, ઘોડા, પાલખી, મોટર વગેરે), શયન (ખાટ, પલંગ, ગાદી-તકિયા, રબાઈ વગેરે), સ્નાન (ગરમ જલ, ચોકી આદિ સાધન), પવિત્ર અંગરાગ (સાબુ, તેલ, અત્તર, કુસૂમ આદિ સુગંધિત વસ્તુઓથી વિલેપનાદિ), કુસુમ

(પુષ્પમાળા વગેરે), તામ્બૂલ (પાન-સોપારી, ધલાયચી આદિ મુખવાસની વસ્તુઓ), વસન (વસ્ત્ર, ઘોતી, ચાદર, પગરખાં, ટોપી, કોટ, ખમીસ વગેરે), ભૂષણ (ખંગડી, બાજુબંધ, કંકણ, કુંડલ, મુકુટ, હાર, વીંટી વગેરે), મન્મથ (સ્ત્રીભોગ), સંગીત (નૃત્ય, વાદ્ય, ગાયન સહિત રાગોતું સાંભળવું, નાટકાદિતું જોવું), ગીત (સ્ત્રીઓનાં ગીત-વસંત રાગ વગેરે)—એ ભોજનાદિ બાર ભોગ-ઉપભોગની વસ્તુઓનો ઘડી, પ્રહર, દિવસ, રાત્રિ, પક્ષ, માસ, ઋતુ (જે માસ) અને અયન (છ માસ), આદિ કાલની મર્યાદાપૂર્વક ત્યાગ કરવો તે નિયમ છે.

વિશેષ

અથોગ્ય (અલક્ષ્ય) ભોગોપભોગની ચીજોનો સર્વથા ત્યાગ કરવો જોઈએ અને થોગ્ય (લક્ષ્ય) ભોગોપભોગની વસ્તુઓનું પ્રમાણ કરવું જોઈએ. તેના માટે નીચેના ૧૭ નિયમો નિત્ય કરવા જોઈએ—

મોજને ષટ્કલે પાને કુંકુમાદિ વિલેપને ।
પુષ્પ તામ્બૂલ ગીતેષુ નૃતાદૌ બ્રહ્મચર્યકે ॥
સ્નાન મૂષણ વસ્ત્રાદૌ વાહને શયનાસને ।
સચિત્તવસ્તુ સંખ્યાદૌ પ્રમાણં મજ પ્રત્યહમ્ ॥

૧. આજે અમુક વાર ભોજન કરીશ.
૨. છ રસો—દૂધ, ઘી, દહીં, સાકર-ગોળ, મીઠું, તેલમાંથી અમુક રસનો ત્યાગ કરીશ.
૩. શરણત, ચા, જલપાન અમુક વાર કરીશ.
૪. ચંદન, કેશર, તેલ યા કુંકુમાદિતું વિલેપન અમુક વાર કરીશ.
૫. અમુક પ્રકારના પુષ્પોનો અમુક વાર ઉપયોગ કરીશ.
૬. પાન-સોપારી, ધલાયચી આદિ સ્વાદ ચીજો અમુક વાર ખાઈશ.
૭. આજે ગીત સાંભળીશ કે નહિ.
૮. આજે નાચ દેખીશ કે નહિ.
૯. આજે બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરીશ કે નહિ.

ભોગોપભોગપરિમાણસ્યેદાનીમતીચારાનાહ—

૧૦. આજે અમુક વખત સ્નાન કરીશ.

૧૧. અમુક આભૂષણ પહેરીશ.

૧૨. ગાડી, ઘોડા, તાંગા, રેલ, મોટર, સાયકલ આદિ અમુક વાહનનો ઉપયોગ કરીશ.

૧૩. અમુક ખિસ્તર, પલંગ આદિનો શયન માટે ઉપયોગ કરીશ.

૧૪. ખુરશી, ટેબલ, બેન્ચ, ગાદી, તકિયા, આદિ અમુક આસનો ઉપયોગમાં લઈશ.

૧૫. સચિત્ત (લીલું શાક)—આજે અમુક શાક ખાઈશ.

૧૬. અન્ય વસ્તુઓ અમુક રાખીશ.

આવી રીતે ભોગ્ય વસ્તુઓનો પણ, તે ભોગવવાની લાલસા રૂપ રાગજનિત ભાવહિંસાને ઘરાડવા માટે, કાલની મર્યાદાથી (નિયમરૂપ) ત્યાગ કરવો તે વ્રતી માટે યોગ્ય છે.

વળી પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાયમાં કહ્યું છે કે—

“બુદ્ધિમાન શ્રાવક પોતાની શક્તિનો વિચાર કરીને ખાવા યોગ્ય પદાર્થો પણ છોડે અને જે સર્વથા ન છૂટી શકે તેમાં એક દિવસ, એક રાત, બે દિવસ, એક અઠવાડિયું, પખવાડિયું વગેરેની મર્યાદા કરીને કંમે કંમે છોડે.” (શ્લોક ૧૬૪ ની ટીકા)

“પ્રથમ કરેલી મર્યાદામાં ફરીથી પણ તે સમયની અર્થાત્ વર્તમાન સમયની પોતાની શક્તિનો વિચાર કરીને દરરોજ મર્યાદામાં પણ થોડી મર્યાદા કરવા યોગ્ય છે.” (શ્લોક ૧૬૫ ની ટીકા)

“જે ગૃહસ્થ આ રીતે મર્યાદારૂપ ભોગોથી સંતુષ્ટ થઈને ઘણા ભોગોને છોડી દે છે, તેને ઘણી હિંસાના ત્યાગથી અહિંસાવ્રત થાય છે.”

(શ્લોક ૧૬૬ ની ટીકા) ૮૮. ૯૯.

હવે ભોગોપભોગપરિમાણ વ્રતના અતિચાર કહે છે—

વિષયવિષતો ડનુપેક્ષાનુસ્મૃતિરતિલૌલ્યમતિતૃષા ડનુભવૌ ।

ભોગોપભોગપરિમાવ્યતિક્રમાઃ ષઙ્ચ કથ્યન્તે ॥ ૧૦ ॥

ભોગોપભોગપરિમાણં તસ્ય વ્યતિક્રમા અતીચારાઃ પંચ કથ્યન્તે । કે તે
 इत्याह विषयेत्यादि—विषय एव विषं प्राणिनां दाहसंतापादिविधायित्वात् तेषु
 ततोऽनुपेक्षा उपेक्षायास्त्यागस्याभावोऽनुपेक्षा आदर इत्यर्थः । विषयवेदनाप्रतिकारार्थो
 हि विषयानुभवस्तस्मात्तत्प्रतीकारे जातेऽपि पुनर्यत्संभाषणालिङ्गनाद्यादरः सोऽत्यासक्ति-
 जनकत्वादतीचारः । अनुस्मृतिस्तदनुभवात्प्रतीकारे जातेऽपि पुनर्विषयाणां सौंदर्य-

ભોગોપભોગપરિમાણુપ્રતના અતિચાર

શ્લોક ૯૦

અન્વયાર્થઃ—[વિષયવિષતઃ] વિષયરૂપી વિષથી [અનુપેક્ષા] ઉપેક્ષા કરવી
 નહિ અર્થાત તેનો આદર કરવો, [અનુસ્મૃતિઃ] ભોગવેલા વિષયોનું વારંવાર સ્મરણ
 કરવું, [અતિલૌલ્યમ્] ભોગ ભોગવ્યા છતાં ફરી ફરીને તે ભોગવવાની લોલુપતા-તીવ્ર
 ઇચ્છા રાખવી, [અતિતૃષા] ભવિષ્યકાળના ભોગોની પ્રાપ્તિ માટે અત્યંત ઇચ્છા રાખવી
 અને [અતિઅનુભવઃ] વર્તમાન વિષયની અત્યંત આસક્તિથી ભોગ ભોગવવા—એ [પઞ્ચ]
 પાંચ [ભોગોપભોગપરિમાવ્યતિક્રમાઃ] ભોગોપભોગપરિમાણુપ્રતના અતિચાર [કથ્યન્તે]
 કહેવાય છે.

ટીકાઃ—ભોગોપભોગપરિમાણુના પાંચ અતિચારો કહેવામાં આવે છે. તે કયા
 છે તે કહે છે. ‘વિષયેત્યાદિ’ જેવી રીતે વિષ પ્રાણીઓને દાહ અને સંતાપ આદિ
 ઉત્પન્ન કરે છે, તેવી રીતે વિષય પણ પ્રાણીઓને દાહ અને સંતાપ આદિ ઉત્પન્ન કરે
 છે; તેથી વિષય વિષની સમાન છે. આ વિષયરૂપ વિષમાં અથવા વિષથી ઉપેક્ષા ન
 હોવી—ત્યાગ ન હોવો અર્થાત તેમના પ્રતિ આદરભાવ બન્યો રહેવો તે અનુપેક્ષા નામનો
 અતિચાર છે. વિષયોનાં અનુભવ-ઉપભોગ વિષય-વેદનાના પ્રતિકાર માટે કરવામાં
 આવે છે; વિષયાનુભવથી વેદનાનો પ્રતિકાર થઈ ગયા પછી પણ ફરીફરી સંભાષણ તથા
 આલિંગન આદિમાં જે આદર છે તે અતિ આસક્તિજનક હોવાથી અતિચાર છે.
 ‘અનુસ્મૃતિ’ વિષયના અનુભવથી વેદનાનો પ્રતિકાર થઈ ગયા પછી પણ સૌંદર્યસુખનું
 સાધન હોવાથી વિષયોનું વારંવાર સ્મરણ કરવું તે અનુસ્મૃતિ નામનો અતિચાર છે.

સુખસાધનત્વાદનુસ્મરણમત્યાસક્તિહેતુત્વાદતીચારઃ । અતિલૌલ્યમતિગૃહ્ણિસ્તત્પ્રતીકાર-
જાતેડપિ પુનઃ પુનસ્તદનુભવાકાંક્ષેત્યર્થઃ । અતિતૃષ્ણા ભાવિભોગોપભોગાદેરતિગૃહ્ણ્યા
પ્રાપ્ત્યાકાંક્ષા । અત્યનુભવો નિયતકાલેડપિ યદા ભોગોપભોગાવનુભવતિ તદાડત્યા-
સક્ત્યાનુભવતિ ન પુનર્વેદનાપ્રતીકારતયાડતોડતીચારઃ ॥ ૯૦ ॥

અતિ આસક્તિનું કારણ હોવાથી તે અતિચાર છે. 'અતિલૌલ્યમ્' વિષયોમાં અતિગૃહ્ણિ રાખવી, વિષયાનુભવથી વેદનાનો પ્રતિકાર થઈ ગયા પછી પણ તેને વારંવાર ભોગવવાની આકાંક્ષા રાખવી તે અતિલૌલ્ય નામનો અતિચાર છે. 'અતિતૃષ્ણા' આગામી ભોગોપ-ભોગાદિની પ્રાપ્તિની અતિગૃહ્ણિપૂર્વક આકાંક્ષા રાખવી તે અતિતૃષ્ણા નામનો અતિચાર છે. 'અત્યનુભવો' નિયતકાલમાં પણ જ્યારે ભોગ અને ઉપભોગને ભોગવે છે ત્યારે તે અતિ-આસક્તિપૂર્વક ભોગવે છે પણ વેદનાના પ્રતિકારરૂપે તે ભોગવતો નથી તેથી તે અત્યનુભવ નામનો અતિચાર છે.

ભાવાર્થઃ—ભોગોપભોગપરિમાણ પ્રતના પાંચ અતિચાર—

૧. વિષયવિષાનુપેક્ષા—વિષયરૂપ વિષની ઉપેક્ષા નહિ કરવી અર્થાત્ સંભોગ પછી પણ વાર્તાલાપ અને આલિંગન દ્વારા તેનો આદર કરવો.
૨. અનુસ્મૃતિ—ભોગવેલા વિષયોનું વારંવાર સ્મરણ કરવું.
૩. અતિલૌલ્ય—વર્તમાનમાં ભોગ ભોગવ્યા છતાં વારંવાર તેને ભોગવવાની ઇચ્છા કરવી.
૪. અતિતૃષ્ણા—ભાવિ ભોગોની પ્રાપ્તિ માટે અત્યંત ઇચ્છા કરવી.
૫. અતિઅનુભવ—ભોગ ભોગવવા છતાં, વિષય-વેદનાના પ્રતિકારની ઇચ્છા વિના, અત્યંત આસક્તિથી ભોગવવા.

વિશેષ

ભોગોપભોગપરિમાણ પ્રતનો ધારક સચિત્ત વસ્તુઓના ત્યાગના અભ્યાસ માટે તે વસ્તુઓનો નિયમરૂપ ત્યાગ કરે છે. તે દૃષ્ટિએ શ્રી ઉમાસ્વામીએ તત્વાર્થ-સૂત્રમાં ઉપભોગપરિમાણ પ્રતના નીચે પ્રમાણે પાંચ અતિચાર આપ્યા છે—

સચિત્તસમ્બન્ધસમ્મિશ્રામિષવદુઃપક્વાહારાઃ ॥ અ. ૭/૩૫

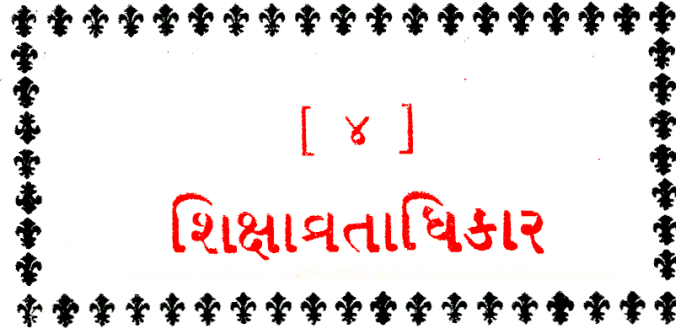
સચિત્ત, સચિત્તસંબંધ, સચિત્તમિશ્ર, અભિષવ અને દુઃપક્વ—એ પાંચ અતિચાર છે.

इति प्रमाचन्द्रविरचितायां समन्तभद्रस्वामिविरचितोपासकाध्ययनटीकायां
तृतीयः परिच्छेदः ॥ ३ ॥

१. सञ्चिताहार—एव सङ्घित पुष्प-ङ्गादिना आहार करवो.
२. सञ्चितसंघंधाहार—सञ्चित वस्तुओधी स्पर्शेला पदार्थेना आहार करवो.
३. सञ्चितसंमिश्राहार—सञ्चित पदार्थे साथे भिन्न थयेला पदार्थेना आहार करवो.
४. आलपव—पुष्टिकारक पदार्थेना आहार करवो.
५. दुःपडवाहार—सारी रीते नहि पडवेला पदार्थेना आहार करवो तथा जे पदार्थे महा मुश्केलीथी लांभा समय पछी पये तेना आहार करवो. ९०.

ये प्रभाषे श्री समन्तभद्र स्वामी विरचित उपासकाध्ययननी
श्री प्रमाचन्द्रविरचित टीकायां तृतीय परिच्छेद पूर्ण थया.

સામ્પ્રતં શિક્ષાવ્રતસ્વરૂપપ્રરૂપણાર્થમાહ—

**દેશાવકાશિકં વા સામયિકં પ્રોષધોપવાસો વા ।
વૈયાવૃત્યં શિક્ષાવ્રતાનિ ચત્વારિ શિષ્ટાનિ ॥ ૧૧ ॥**

શિષ્ટાનિ પ્રતિપાદિતાનિ । કાનિ ? શિક્ષાવ્રતાનિ । કતિ ? ચત્વારિ । કસ્માત્ ?

હવે શિક્ષાવ્રતના સ્વરૂપની પ્રરૂપણા માટે કહે છે—

શિક્ષાવ્રતના પ્રકાર

*લોક ૯૧

અન્વયાર્થઃ—[દેશાવકાશિકમ્] દેશાવકાશિક, [સામયિકમ્] સામયિક, [પ્રોષધોપવાસઃ] પ્રોષધોપવાસ [વા] અને [વૈયાવૃત્યમ્] વૈયાવૃત્ય—એ [ચત્વારિ] ચાર [શિક્ષાવ્રતાનિ] શિક્ષાવ્રતો [શિષ્ટાનિ] કહેવામાં આવ્યાં છે.

ટીકાઃ—‘શિષ્ટાનિ’ કહેવામાં આવ્યાં છે. શું ? ‘શિક્ષાવ્રતાનિ’ શિક્ષાવ્રતો. કેટલાં ? ચાર. શા કારણે ? કારણ કે દેશાવકાશિક ઇત્યાદિ ચાર પ્રકારે છે.

૧. ‘તત્ત્વાર્થસૂત્ર’ અને ‘પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય’ આદિ ગ્રંથોમાં ત્રણ ગુણવ્રત અને ચાર શિક્ષાવ્રત નીચે પ્રમાણે આપેલાં છે—

ગુણવ્રત—૧. દિગ્વ્રત, ૨. દેશવ્રત, ૩. અનર્થદંડ વ્રત.

શિક્ષાવ્રત—૧. સામયિક, ૨. પ્રોષધોપવાસ, ૩. ભોગોપભોગપરિભાણ અને ૪. અતિથિ-સંવિભાગ વ્રત (વૈયાવૃત).

રત્નકરણક શ્રાવકાચારમાં દેશવ્રતને શિક્ષાવ્રતમાં લીધું છે અને ભોગોપભોગપરિભાણને ગુણવ્રતમાં લીધું છે.

देशावकाशिकमित्यादिचतुःप्रकारसद्भावात् । वाशब्दोऽत्र परस्परप्रकारसमुच्चये ।
देशावकाशिकादीनां लक्षणं स्वयमेवाग्रे ग्रन्थकारः करिष्यति ॥ ९१ ॥

નત્ર દેશાવકાશિકસ્ય તાવલ્લક્ષણં—

देशावकाशिकं स्यात्कालपरिच्छेदनेन देशस्य ।

प्रत्यहमणुव्रतानां प्रतिसंहारो विशालस्य ॥ ९२ ॥

देशावकाशिकं देशे मर्यादीकृतदेशमध्येऽपि स्तोकप्रदेशेऽवकाशो नियतकालम-
वस्थानं सोऽस्यास्तीति देशावकाशिकं शिक्षाव्रतं स्यात् । कोऽसौ ? प्रतिसंहारो
व्यावृत्तिः । कस्य ? देशस्य । कथंभूतस्य ? विशालस्य बहोः । केन ? कालपरिच्छेदनेन

અહીં 'લા' શબ્દ પરસ્પર પ્રકારના સમુચ્ચયના અર્થમાં છે. દેશાવકાશિક
આદિનું લક્ષણ ગ્રંથકાર સ્વયં આગળ કરશે.

ભાવાર્થ:—જેનાથી મુનિવ્રત પાળવાની શિક્ષા મળે તેને શિક્ષાવ્રત કહે છે.
તેના ચાર પ્રકાર છે—

૧. દેશાવકાશિક, ૨. સામાયિક, ૩. પ્રોપથોપવાસ અને ૪. વૈયાવૃત્ય. ૯૧.

તેમાં પ્રથમ દેશાવકાશિક (શિક્ષાવ્રત)નું લક્ષણ કહે છે—

देशावकाशिक शिक्षाव्रतनुं लक्षण

શ્લોક ૯૨

અન્વયાર્થ:—[પ્રત્યહમ્] દરરોજ [કાલપરિચ્છેદનેન] કાલના માપથી (અર્થાત
નિયત કાલસુધી) મર્યાદા કરીને [વિશાલસ્ય દેશસ્ય] (દ્વિવ્રતમાં મર્યાદિત કરેલા)
વિશાલ ક્ષેત્રનું [પ્રતિસંહાર:] સંકોચવું-ઘટાડવું તે [દેશાવકાશિક] દેશાવકાશિક
શિક્ષાવ્રત [સ્યાત્] છે. [અણુવ્રતાનામ્] આ વ્રત અણુવ્રતના ધારકોને-શ્રાવકોને હોય છે.

ટીકા:—'દેશાવકાશિક' (દ્વિવ્રતમાં) મર્યાદિત કરેલા ક્ષેત્રની અંદર પણ
(વધારે મર્યાદા કરીને) થોડા ક્ષેત્રમાં નિયત કાલ સુધી રહેવું તે દેશાવકાશ છે; આ
દેશાવકાશ જે વ્રતનું પ્રયોજન છે તે દેશાવકાશિક શિક્ષાવ્રત છે. શું તે? 'વિશાલસ્ય

૧. પરસ્પરસમુચ્ચયે ઘ૦ ।

દિવસાદિકાલમર્યાદયા । કથં ? પ્રત્યહં પ્રતિદિનં । કેષાં ? અણુવ્રતાનાં અણૂનિ સૂક્ષ્માણિ
વ્રતાનિ યેષાં તેષાં શ્રાવકાણામિત્યર્થઃ ॥ ૯૨ ॥

અથ દેશાવકાશિકસ્ય કા મર્યાદા ઇત્યાહ—

ગૃહહારિગ્રામાણાં ક્ષેત્રનદીદાવયોજનાનાં ચ ।

દેશાવકાશિકસ્ય સ્મરન્તિ સીમ્નાં તપોવૃદ્ધાઃ ॥ ૯૩ ॥

તપોવૃદ્ધાશ્ચિરન્તનાચાર્યા ગણધરદેવાદયઃ । સીમ્નાં સ્મરન્તિ મર્યાદાઃ પ્રતિપાઘન્તે ।

દેશસ્ય પ્રત્યહં કાલપરિચ્છેદનેન પ્રતિસંહારો' દિગ્વ્રત નામના ગુણુવ્રતમાં જીવનપર્યન્ત જે
વિશાળ ક્ષેત્ર નક્કી કર્યું હોય તેમાં કાલની મર્યાદા કરીને વધારે સંકેત્ય કરવો તે
દેશાવકાશિક શિક્ષાવ્રત છે. 'અણુવ્રતાનામ્' આ વ્રત અણુ (સૂક્ષ્મ) વ્રતધારીઓને-
શ્રાવકોને હોય છે.

ભાવાર્થઃ—દિગ્વ્રતમાં જીવનપર્યન્ત કરેલી વિશાળ ક્ષેત્રની મર્યાદાને પ્રતિદિન
કાલવિભાગથી ઘટાડીને, સંકુચિત ક્ષેત્રની મર્યાદાની બહારના ક્ષેત્રમાં ગમનાગમનાદિ
વ્યવહારિક પ્રવૃત્તિનો ત્યાગ કરવો તે અણુવ્રતધારી શ્રાવકોનું દેશાવકાશિક શિક્ષાવ્રત
છે. તેને દેશવ્રત પણ કહે છે.

દેશવ્રતમાં ઘટાડેલી મર્યાદાની બહાર નિયત કાલસુધી ગમનાગમનાદિ પ્રવૃત્તિ
નહિ હોવાથી તથા ઇન્દ્રિયો નિરોધ હોવાથી દ્રવ્યહિંસા અને ભાવહિંસાની રક્ષા થાય
છે. અને ત્યાં ભોગોપભોગની નિવૃત્તિ હોવાથી પાંચ પાપોનો સર્વથા ત્યાગ થઈ જાય
છે. આથી દેશવ્રતીને મર્યાદા બહાર અમુક કાળ સુધી ઉપચારથી મહાવ્રત છે. ૯૨.

હવે દેશાવકાશિક (શિક્ષાવ્રત)ની કઈ મર્યાદાઓ છે તે કહે છે—

દેશાવકાશિક વ્રતમાં ક્ષેત્રની મર્યાદા

શ્લોક ૯૩

અન્વયાર્થઃ—[તપોવૃદ્ધાઃ] ગણુધરદેવાદિક ચિરન્તન આચાર્ય [ગૃહહારિ-
ગ્રામાણામ્] (પ્રસિદ્ધ) ઘર, ઓવણી, ગામ [ચ] અને [ક્ષેત્રનદીદાવયોજનાનાં] ક્ષેત્ર,
નદી, જંગલ તથા (અમુક) યોજનને [દેશાવકાશિકસ્ય] દેશાવકાશિક વ્રતની
[સીમ્નામ્] મર્યાદા [સ્મરન્તિ] કહે છે.

ટીકાઃ—'તપોવૃદ્ધાઃ' લાંબા કાળના આચાર્યો ગણુધરદેવાદિ 'સીમ્નાં સ્મરન્તિ'

સોમ્નામિત્યત્ર “ ‘સ્મૃત્યર્થદયીશાં કર્મ ” ઇત્યનેન ષષ્ઠી । કેષાં સીમાભૂતાનાં ? ગૃહ-
હારિગ્રામાણાં હારિઃ કટકં । તથા ક્ષેત્રનદી દાવયોજનાનાં ચ દાવો વનં । કસ્યૈતેષાં
સીમાભૂતાનાં ? દેશાવકાશિકસ્ય દેશનિવૃત્તિવ્રતસ્ય ॥ ૧૩ ॥

एवं द्रव्यावधिं योजनावधिं चास्य प्रतिपाद्य कालावधिं प्रतिपादयन्नाह—

संवत्सरमृतुमयनं मासचतुर्मासपक्षमृक्षं च ।

देशावकाशिकस्य प्राहुः कालावधिं प्राज्ञाः ॥ १४ ॥

મર્યાદા કહે છે. અહીં ‘સીમ્નામ્’ શબ્દ ‘સ્મૃ, અર્થ, દય, અને ઈશ્’—એ ધાતુઓના
કર્મર્થે છઠ્ઠી વિભક્તિમાં છે. કઈ મર્યાદાભૂત (વસ્તુઓને)? ‘ગૃહહારિગ્રામાણામ્’ ઘર,
હારિ (કટક-મથક-સેનાની છાવણી) અને ગામને તથા ‘ક્ષેત્રનદી દાવયોજનાનાં ચ’
ક્ષેત્ર, નદી, વન અને યોજનને (આરલા યોજન સુધી). કોની તે મર્યાદાઓ છે?
‘દેશાવકાશિકસ્ય’ દેશાવકાશિક વ્રતની-દેશવિરતી વ્રતની.

ભાવાર્થ:—દેશાવકાશિક વ્રતમાં આવાગમનાદિના ક્ષેત્રની મર્યાદા, કાલ
વિભાગથી, કોઈ પ્રસિદ્ધ ઘર, ગલી (છાવણી), ગામ, ક્ષેત્ર, નદી, વન અને અમુક
યોજન (સુધી) દ્વારા કરવામાં આવે છે—એમ ગણધરદેવાદિ કહે છે. આ મર્યાદાઓ
પાતાની આવશ્યકતાનુસાર પ્રતિદિન યથાશક્તિ કરવામાં આવે છે.

દિવ્રતમાં મર્યાદિત ક્ષેત્ર વિશાળ હોય છે અને તે ક્ષેત્રની બહાર મન-વચન-
કાયાદિની પ્રવૃત્તિનો ત્યાગ જીવનપર્યંત હોય છે, જ્યારે દેશવ્રતમાં મર્યાદિત કરેલું
ક્ષેત્ર બહુ નાનું હોય છે અને તે નાના ક્ષેત્રની બહાર આવાગમનાદિ તથા મન-
વચન-કાયાની પ્રવૃત્તિનો ત્યાગ અમુક દિવસ, મહિનાદિ કાળ-વિભાગથી કરવામાં આવે
છે. દિવ્રત કરતાં દેશવ્રતમાં પાપવિરતિનું ક્ષેત્ર બહુ વિશાળ હોય છે. દિવ્રતમાં
હિંસાદિ પાપની વિરતિ જીવનપર્યંત હોય છે, જ્યારે દેશવ્રતમાં પાપની વિરતિ (ત્યાગ)
અમુક કાળમર્યાદાથી હોય છે, આરલો બંનેમાં તફાવત હોય છે. ૯૩.

એ પ્રમાણે તેની (દેશાવકાશિક વ્રતની) દ્રવ્યાવધિ અને યોજનાવધિનું પ્રતિ-
પાદન કરીને (હવે) કાળાવધિનું પ્રતિપાદન કરી કહે છે—

देशावकाशिकव्रतनी काणमर्यादा

श्लोक ८४

અન્વયાર્થ:—[પ્રાજ્ઞા:] ગણધરદેવાદિક બુદ્ધિમાન પુરુષ [સવત્સરમ્] એક

૧. ‘અધીગર્થદયેશાં કર્મણિ’ પાણિનીય સૂત્ર ।

દેશાવકાશિકસ્ય કાલાવર્ધિ કાલમર્યાદાં પ્રાહુઃ । કે ત ? પ્રાજ્ઞાઃ ગણધર-
દેવાદયઃ । કિં તદિત્યાહ સંવત્સરમિત્યાદિ—સંવત્સરં યાવદેતાવત્યેવ દેશે મયાઽવસ્થા-
તવ્યં । તથા ઋતુમયનં વા યાવત્ । તથા માસચતુર્માસપક્ષં યાવત્ । ઋક્ષં ચ ચન્દ્રભુક્ત્યા
આદિત્યભુક્ત્યા વા ઇદં નક્ષત્રં યાવત્ ॥ ૧૪ ॥

एवं देशावकाशिकव्रते कृते सति ततः परतः किं स्यादित्याह—

सीमान्तानां परतः स्थूलेतरपञ्चपापसंत्यागात् ।

देशावकाशिकेन च महाव्रतानि प्रसाध्यन्ते ॥ ૧૫ ॥

વર્ષ, [ઋતુઃ] એ માસ, [અયનમ્] છ માસ, [માસચતુર્માસપક્ષમ્] એક માસ, ચાર
માસ, પક્ષ (પખવાડિયું-પંદર દિવસ) [ચ] અને [ઋક્ષં] એક નક્ષત્ર સુધી-એ રીતે
[દેશાવકાશિકસ્ય] દેશાવકાશિકવ્રતની [કાલાવર્ધિ] કાલની મર્યાદા [પ્રાહુઃ]
કહે છે.

ટીકા:—‘દેશાવકાશિકસ્ય કાલાવર્ધિ પ્રાહુઃ’ દેશાવકાશિકવ્રતની કાળમર્યાદા
કહે છે. (કોણ કહે છે?) ‘પ્રાજ્ઞાઃ’ ગણધરદેવાદિ. ‘તે શું છે?’ તે કહે છે—‘સંવત્સર-
મિત્યાદિ’ એક વર્ષ સુધી મારે આટલા જ ક્ષેત્રમાં રહેવું, તથા ‘ઋતુ’ એટલે એ માસ,
‘અયનં’ એટલે છ માસ તથા એક માસ, ચાર માસ, એક પખવાડિયું અને ‘ઋક્ષં’ એટલે
ચંદ્રભુક્તિ વા આદિત્યભુક્તિ આ નક્ષત્ર સુધી (મારે આટલા જ ક્ષેત્રમાં રહેવું-એવી
સમયની મર્યાદાને દેશાવકાશિકવ્રતની કાળમર્યાદા કહે છે.)

ભાવાર્થ:—દેશાવકાશિકવ્રતમાં કાળની મર્યાદા, એક વર્ષ (એ વર્ષ આદિ),
એ માસ (વસન્ત, હેમન્ત આદિ છ ઋતુ), છ માસ (અયન-ઉત્તરાયણ અને દક્ષિણા-
યન), માસ, ચાતુર્માસ (વર્ષાકાલ, શીતકાલ અને ઉષ્ણકાલ), પક્ષ (શુક્લ પક્ષ અને
કૃષ્ણપક્ષ) અને ઋક્ષ (નક્ષત્ર) સુધી યથાશક્તિ દરરોજ કરવામાં આવે છે. ૯૪.

એ પ્રમાણે દેશાવકાશિક વ્રત કરવામાં આવતાં તેની (મર્યાદાની) બહાર શું
થાય છે? તે કહે છે—

દેશવ્રતીને મર્યાદા બહાર ઉપચારથી મહાવ્રત

શ્લોક ૯૫

અન્વયાર્થ:—[સીમાન્તાનામ્] (દેશાવકાશિક વ્રતમાં કરેલી) સીમા (મર્યાદા)ની

પ્રસાધ્યન્તે વ્યવસ્થાપ્યન્તે । કાનિ ? મહાવ્રતાનિ । કેન ? દેશાવકાશિકેન ચ ન કેવલં દિગ્વિરત્યાપિતુ દેશાવકાશિકેનાપિ । કુતઃ ? સ્થૂલેતરપંચપાપસંત્યાગાત્ સ્થૂલેતરાણિ ચ તાનિ હિંસાદિલક્ષણપંચપાપાનિ ચ તેષાં સમ્યક્ ત્યાગાત્ । ક્વ ? સીમાન્તાનાં પરતઃ દેશાવકાશિકવ્રતસ્ય સીમાભૂતા યે 'અન્તાધર્મા' ગૃહાદયઃ સંવત્સરાદિ-વિશેષાઃ તેષાં વા અન્તાઃ પર્યન્તાસ્તેષાં પરતઃ પરસ્મિન્ ભાગે ॥ ૯૫ ॥

[પરતઃ] બહાર [સ્થૂલેતરપંચપાપસંત્યાગાત્] સ્થૂલ અને સૂક્ષ્મ-બંને પ્રકારનાં પાપોનો ત્યાગ હોવાથી [દેશાવકાશિકેન] દેશાવકાશિકવ્રત દ્વારા [મહાવ્રતાનિ] મહાવ્રત [પ્રસાધ્યન્તે] (ઉપચારથી) સિદ્ધ થાય છે.

ટીકા:—'પ્રસાધ્યન્તે' સાધવામાં આવે છે-સ્થાપવામાં આવે છે. શું? 'મહાવ્રતાનિ' મહાવ્રત કોની દ્વારા? 'દેશાવકાશિકેન ચ' દેશાવકાશિકવ્રત દ્વારા અર્થાત્ ન કેવલ દિગ્વિરતિવ્રત દ્વારા પરંતુ દેશાવકાશિકવ્રત દ્વારા પણ. શાથી? 'સ્થૂલેતરપંચપાપસંત્યાગાત્' સ્થૂલ અને સૂક્ષ્મ હિંસાદિ૩પ પાંચ પાપોના સમ્યક્ ત્યાગથી. ક્યા (ત્યાગ)? 'સીમાન્તાનાં પરતઃ' દેશાવકાશિકવ્રતની સીમા (મર્યાદા)૩પ ગૃહાદિ અંત (અંતિમ હદ-રેખા) સુધી તથા સંવત્સરાદિ કાળ-વિશેષના અંત સુધી, (દેશાવકાશિકવ્રતમાં કરેલી) મર્યાદાની બહારના ભાગમાં (ક્ષેત્રમાં) હિંસાદિ પાપોના ત્યાગથી ઉપચારથી મહાવ્રત સાધિત થાય છે.

ભાવાર્થ:—દેશાવકાશિકવ્રતની ક્ષેત્ર-મર્યાદાની બહાર દિગ્વ્રતની જેમ દેશવ્રતીને પણ સ્થૂલ અને સૂક્ષ્મ બંને પ્રકારનાં પાપોનો અભાવ હોવાથી તેનું દેશવ્રત મર્યાદા બહાર મહાવ્રત જેવું થઈ જાય છે-અર્થાત્ તેનું દેશવ્રત મર્યાદા બહાર ઉપચારથી મહાવ્રત છે, પરંતુ સાક્ષાત્ મહાવ્રત નથી, કારણ કે તેને મહાવ્રતના ભાવને ઘાતવામાં નિમિત્ત૩પ પ્રત્યાખ્યાનાવરણ કપાયનો સદ્ભાવ છે.^૧

“જે મનુષ્યે જીવનપર્યન્ત દક્ષિણમાં કન્યાકુમારી અને ઉત્તરમાં હિમાલય સુધીની દિગ્વ્રતની મર્યાદા કરી છે, તે હંમેશા તે હિમાલય કે કન્યાકુમારી જતો નથી, તેથી તે પ્રતિજ્ઞા કરે છે કે 'હું અમુક દિવસ સુધી ભાવનગરમાં જ રહીશ, તેની બહાર જઈશ નહિ.' તો તેટલા સમય સુધી ભાવનગરની હદની બહારના પ્રદેશમાં અહિંસાનું સર્વ પ્રકારે પાલન હોવાથી તેનું દેશાવકાશિકવ્રત ઉપચારથી મહાવ્રત નામ પામે છે. ૯૫.

૧. જુઓ, શ્લોક ૭૧ નો ભાવાર્થ.

इदानीं तदतिचारान् दर्शयन्नाह—

**प्रेषणशब्दानयनं रूपाभिव्यक्तिपुद्गलक्षेपौ ।
देशावकाशिकस्य व्यपदिश्यन्तेऽत्ययाः पञ्च ॥ ९६ ॥**

अत्यया अतिचाराः । पञ्च व्यपदिश्यन्ते कथ्यन्ते । के ते ? इत्याह—प्रेषणेत्यादिमर्यादीकृते देशे स्वयं स्थितस्य ततो बहिरिदं कुर्विति विनियोगः प्रेषणं । मर्यादीकृतदेशाद्बहिवर्यापारं कुर्वतः कर्मकरणान् प्रति खात्करणादिः शब्दः । तद्देशाद्बहिः प्रयोजनवशादिदमानयेत्याज्ञापनमानयनं । मर्यादीकृतदेशे स्थितस्य बहिर्देशे कर्म कुर्वतां कर्मकरणां स्वविग्रहप्रदर्शनं रूपाभिव्यक्तिः । तेषामेव लौष्ठादिनिपातः पुद्गलक्षेपः ॥ ९६ ॥

हवे तेना (देशावकाशिक प्रतना) अतिचारे इशावीने कडे छे—

**देशावकाशिक प्रतना पांच अतिचारे
श्लोक ९६**

अन्वयार्थः—(देशावकाशिक प्रतनां कडेली मर्यादानी अहार) [प्रेषणशब्दानयनं] प्रेषण (मोकलपुं), शब्द (शब्द करवो), आनयन (मंगावपुं), [रूपाभिव्यक्तिपुद्गलक्षेपौ] रूपाभिव्यक्ति (पोतानुं इप अतावपुं) अने पुद्गलक्षेप (पत्थर आदि ईं कवा)—अ [पञ्च] पांच [देशावकाशिकस्य] देशावकाशिक प्रतना [अत्ययाः] अतिचारे [व्यपदिश्यन्ते] कडेवाभां आव्या छे.

टीकाः—‘ अत्ययाः ’ अतिचारे. केना ? ‘ देशावकाशिकस्य ’ देशावकाशिक प्रतना—देशप्रतना. केटला ? ‘ पञ्च व्यपदिश्यन्ते ’ पांच कडेवाभां आव्या छे. ‘ क्या ते ? ’ ते कडे छे—‘ प्रेषणेत्यादि ’ मर्यादित क्षेत्रमां पोते उलो होय त्यांथी अहार ‘ आ करे ’ अवे विनियोग ते ‘ प्रेषणः ’ (मोकलपुं ते), मर्यादीकृत क्षेत्रनी अहार काम करता नाकरे प्रति तादी, आंसी आदिने शब्द करवो ते ‘ शब्दः ’, ते क्षेत्रनी अहार प्रयोजनवशा ‘ आ लावो ’ अवी आज्ञा करवी ते ‘ आनयन ’ (मंगावपुं), मर्यादीकृत क्षेत्रमां (पोते) उलो होय त्यांथी अहारना क्षेत्रमां काम करता कार्यकरेने पोतानुं शरीर अतावपुं ते ‘ रूपाभिव्यक्तिः ’ अने तेमना प्रति कांकरा—पत्थर आदि ईं कवा ते ‘ पुद्गलक्षेपः ’ छे.

भावार्थः—देशावकाशिक प्रतना पांच अतिचार—

एवं देशावकाशिकरूपं शिक्षाव्रतं व्याख्यायेदानीं सामायिकरूपं तद्व्याख्यातुमाह—

**आसमयमुक्ति मुक्तं पञ्चाधानामशेषभावेन ।
सर्वत्र च सामायिकाः सामायिकं नाम शंसन्ति ॥ ९७ ॥**

૧. પ્રેષણ—‘ આ કરો ’ એમ કહીને કોઈને મર્યાદાની બહાર મોકલવો.
૨. શબ્દ—મર્યાદાની બહાર કામ કરતા નોકર વગેરેને તાલી, ખાંસી આદિનો શબ્દ કરી ઇશારો કરવો.
૩. આનયન—‘ આ લાવો ’-એમ કહી મર્યાદાની બહારથી કોઈ વસ્તુ મંગાવવી.
૪. રૂપાભિવ્યક્તિ—મર્યાદાની બહાર કામ કરતા માણસોને પોતાનું શરીર આદિ બતાવી સૂચના કરવી.
૫. પુદ્ગલક્ષેપ—મર્યાદાની બહાર કામ કરતા માણસોને ઇશારો કરવા માટે કંકર, પથર આદિ ફેંકવા.

પોતે મર્યાદાની અંદર ઊભો રહે પરંતુ મર્યાદા બહાર કામ કરતા માણસો પ્રતિ આવા ઇશારો કરે તે યા તેમની સાથે આવી રીતે સંબંધ રાખે તે અતિચાર છે, અર્થાત્ વ્રતનો એકદેશ ભંગ છે.

એ પ્રમાણે દેશાવકાશિકરૂપ શિક્ષાવ્રતનું વ્યાખ્યાન કરીને હવે સામાયિકરૂપ શિક્ષાવ્રતનું વ્યાખ્યાન કરવાને કહે છે—

સામાયિક શિક્ષાવ્રતનું લક્ષણ

શ્લોક ૯૭

અન્વયાર્થ—[સામાયિકાઃ] આગમના જાણનાર—ગણધરદેવાદિ [અશેષભાવેન] સર્વ ભાવથી (અર્થાત્ મન-વચન-કાય અને કૃત-કારિત-અનુમોહનાથી) [સર્વત્ર] સર્વત્ર (અર્થાત્ મર્યાદાની બહાર અને અંદર) [આસમયમુક્તિ] સામાયિક માટે નિશ્ચિત કરેલા સમય સુધી (અર્થાત્ સામાયિક માટે કરેલી પ્રતિજ્ઞાનો સમય પૂર્ણ થાય ત્યાં

૧. દેશવ્રતના અતિચાર—આનયનપ્રેષ્યપ્રયોગશબ્દરૂપાનુપાતપુદ્ગલક્ષેપાઃ ।

(તત્ત્વાર્થસૂત્ર અધ્યાય ૭/૩૧,)

સામયિકં નામ સ્ફુટં શંસન્તિ પ્રતિપાદયન્તિ । કે તે ? સામયિકાઃ સમય-
માગમં વિન્દન્તિ યે તે સામાયિકા ગણધરદેવાદયઃ । કિં તત્ ? મુક્તં મોચનં પરિ-
હરણં યત્ તત્ સામયિકં । કેષાં મોચનં ? પંચાઘાનાં હિંસાદિપંચપાપાનાં । કથં ?
આસમયમુક્તિ વક્ષ્યમાણલક્ષણસમયમોચનં આ સમન્તાદ્રચાપ્ય ગૃહીતનિયમકાલમુક્તિ
યાવદિત્યર્થઃ । કથં તેષાં મોચનં ? અશેષભાવેન સામસ્ત્યેન ન પુનર્દેશતઃ । સર્વત્ર
ચ અવધેઃ પરભાગે અપરભાગે ચ । અનેન દેશાવકાશિકાદસ્ય ભેદઃ પ્રતિપાદિતઃ ॥ ૯૭ ॥

સુધી) [પંચાઘાનામ્] પાંચ (હિંસાદિ) પાપોના [મુક્તં] ત્યાગને [સામયિકં નામ]
સામાયિક નામનું શિક્ષાપ્રત [શંસન્તિ] કહે છે.

ટીકા:— 'સામયિકં નામ શંસન્તિ' ખરેખર સામાયિક (શિક્ષાપ્રત) કહે છે—
સામાયિકનું પ્રતિપાદન કરે છે. કોણ તે ? 'સામયિકાઃ' સમય એટલે આગમને
(શાસ્ત્રને) જે જાણે છે તે સામાયિકો-ગણધરદેવાદિ. શું તે ? 'મુક્તં' જે છોડવું તે-
ત્યાગવું તે સામાયિક છે. કોનું ત્યાગવું ? 'પંચાઘાનામ્' હિંસાદિ પાંચ પાપોનું. કઈ
રીતે ? 'આસમયમુક્તિ' કરવા ધારેલી પ્રતિજ્ઞાને સમય છૂટે-સર્વ તરફથી વ્યાપ્ત અર્થાત
પૂરે થાય ત્યાંસુધી—સામાયિક માટે સ્વીકારેલો નિશ્ચિત કાળ છૂટે અર્થાત પૂર્ણ થાય
ત્યાંસુધી એવો અર્થ છે. તેમનું (પાંચ પાપોનું) કઈ રીતે મોચન-ત્યાગ ? 'અશેષભાવેન'
(તે ત્યાગ) સમસ્ત ભાવથી (સંપૂર્ણરૂપથી), એકદેશથી નહિ; અને 'સર્વત્ર' સર્વત્ર
અર્થાત મર્યાદાની બહાર અને અંદર. આનાથી દેશાવકાશિકના ભેદનું (સામાયિક
શિક્ષાપ્રતનું) પ્રતિપાદન કરવામાં આવ્યું છે.

ભાવાર્થ:—સામાયિક વખતે કરેલી મર્યાદાની અંદર અને બહાર-સર્વત્ર
(બધી જગ્યાએ) સામાયિક માટે નિશ્ચિત કરેલા સમય સુધી, હિંસાદિ પાંચે પાપોના
મન-વચન-કાય અને કૃત-કારિત-અનુભોદનાથી કરેલા ત્યાગને ગણધરદેવાદિ સામાયિક
શિક્ષાપ્રત કહે છે.

પોતાની કરેલી મર્યાદામાં પણ સામાયિકના નિશ્ચિત કાળ સુધી ભોગોપભોગનો
સર્વથા ત્યાગ કરવાથી સામાયિક પ્રતધારી શ્રાવક પણ મુનિવત પાંચ પાપોથી સર્વથા
રહિત થઈ જાય છે.

સામાયિક પ્રતમાં હિંસાદિ પાંચે પાપોનો સર્વથા ત્યાગ હોય છે અને રાગ-દ્વેષના
ત્યાગરૂપ સર્વ પ્રાણીઓ પ્રત્યે સામ્યભાવ હોય છે, વળી કહ્યું છે કે—

આસમયમુક્તીત્યત્ર યઃ સમયશબ્દઃ પ્રતિપાદિતસ્તદર્થે વ્યાખ્યાતુમાહ—

મૂર્ધરુહમુષ્ટિવાસોબન્ધં પર્યઙ્કબન્ધનં ચાપિ ।

સ્થાનમુપવેશનં વા સમયં જાનન્તિ સમયજ્ઞાઃ ॥ ૧૮ ॥

સમયજ્ઞા આગમજ્ઞાઃ । સમયં જાનન્તિ । કિં તત્ ? મૂર્ધરુહમુષ્ટિવાસોબન્ધં, બન્ધશબ્દઃ પ્રત્યેકમભિસમ્બદ્ધયતે મૂર્ધરુહાણાં કેશાનાં બન્ધં બન્ધકાલં સમયં જાનન્તિ ।

સમતા સર્વભૂતેષુ સંયમે શુભભાવના ।

આર્ત્તરૌદ્રપરિત્યાગસ્તદ્ધિ સામાયિકં વ્રતમ્ ॥

સર્વ પ્રાણીઓ તરફ સમતાભાવ, સંયમ (ઇન્દ્રિય-સંયમ અને પ્રાણી-સંયમ) માટે શુભ ભાવના અને આર્ત્ત તથા રૌદ્ર પરિણામનો ત્યાગ-તે સામાયિક વ્રત છે.

“રાગ-દ્વેષના ત્યાગથી બધા ઇષ્ટ-અનિષ્ટ પદાર્થોમાં સામ્યભાવને અંગીકાર કરીને આત્મતત્ત્વની પ્રાપ્તિનું મૂળકારણ સામાયિક છે તે વારંવાર કરવું તેને સામાયિક શિક્ષાવ્રત કહે છે.”

“‘સમ’ એટલે એકરૂપ અને ‘અય’ એટલે આત્માના સ્વરૂપમાં ગમન-તે ‘સમય’ થયું. એવો ‘સમય’ જેનું પ્રયોજન છે તેને સામાયિક કહે છે. આ સામાયિક સમતાભાવ વિના થઈ શકે નહિ.” ૬૭.

‘આસમયમુક્તિઃ’ અહીં જે સમય શબ્દ કહ્યો છે તેના અર્થનું વ્યાખ્યાન કરવાને કહે છે—

સમય શબ્દનો અર્થ

શ્લોક ૯૮

અન્વયાર્થઃ—[સમયજ્ઞાઃ] શાસ્ત્રના જાણકાર જ્ઞાની પુરુષ [મૂર્ધરુહમુષ્ટિવાસો-બન્ધં] કેશબન્ધ, મુષ્ટિબન્ધ અને વસ્ત્રબન્ધના (કાળને), [પર્યઙ્કબન્ધનં] પદ્માસનના કાળને [ચાપિ] વળી [સ્થાનમ્] ઊભા રહેવાના કાળને [વા] અથવા [ઉપવેશનમ્] બેસવાના કાળને [સમયં] સમય [જાનન્તિ] જાણે છે—કહે છે.

ટીકાઃ—‘સમયજ્ઞાઃ’ આગમના જાણનારા-જાણકાર, ‘સમયં જાનન્તિ’ સમય કહે છે. તે શું છે? ‘મૂર્ધરુહમુષ્ટિવાસોબન્ધં’ બન્ધ શબ્દ પ્રત્યેક સાથે સંબંધ રાખે

૧. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-૩ ૥૫, ગુજરાતી આવૃત્તિ શ્લોક ૧૪૮ ટીકા-ભાવાર્થ.

તથા મુષ્ટિબન્ધં વાસોબન્ધં વસ્ત્રગ્રન્થિ પર્યઙ્કબન્ધનં ચાપિ ઉપવિષ્ટકાયોત્સર્ગમપિ ચ સ્થાનમૂર્ધ્વકાયોત્સર્ગ ઉપવેશનં વા સામાન્યેનોપવિષ્ટાવસ્થાનમપિ સમયં જાનન્તિ ॥ ૯૮ ॥

एवंविधे^१ समये भवत् यत्सामायिकं पंचप्रकारपापात् साकल्येन व्यावृत्ति-
स्वरूपं तस्योत्तरोत्तरा वृद्धिः कर्तव्येत्याह—

एकान्ते सामयिकं निर्व्याक्षेपे वनेषु वास्तुषु च ।

चैत्यालयेषु वापि च परिचेतव्यं प्रसन्नधिया ॥ ९९ ॥

परिचेतव्यं वृद्धि नेतव્યं । किं तत् ? सामायिकं । क्व ? एकान्ते^२ स्त्रीपशुपाण्डु-

છે. ‘મૂર્ધ્વકબન્ધ’ કેશોના બન્ધને-બન્ધનકાળને સમય કહે છે, તથા ‘મુષ્ટિબન્ધ’ મૂઠી-બન્ધનના કાળને (અર્થાત મૂઠી બન્ધ રહે ત્યાં સુધીના કાળને), ‘વાસોબન્ધ’ વસ્ત્ર-બન્ધનના કાળને (અર્થાત વસ્ત્રમાં ગાંઠ રહે ત્યાંસુધીના કાળને), ‘પર્યંકબન્ધન’ પદ્માસનના કાળને અર્થાત ઉપવિષ્ટ કાયોત્સર્ગના કાળને, ‘સ્થાનમ્’ ઊર્ધ્વ કાયોત્સર્ગના કાળને અને ‘ઉપવેશનમ્’ સામાન્યતઃ ઉપવિષ્ટ આસનના કાળને પણ સમય કહે છે.

ભાવાર્થ:—જ્યાંસુધી ચોટલીમાં ગાંઠ (બન્ધન) રહે, મૂઠી બાંધેલી રહે, વસ્ત્રમાં ગાંઠ રહે, પર્યાકાસન-પદ્માસન રહે અને બડ્ગાસન રહે ત્યાં સુધીના કાળને જ્ઞાની પુરુષો સામાયિક માટેનો સમય કહે છે. ૯૮.

એવા પ્રકારના સમયમાં, પાંચ પ્રકારનાં પાપોથી સર્વથા વ્યાવૃત્તિરૂપ જે સામાયિક થાય તેની ઉત્તરોત્તર વૃદ્ધિ કરવી જોઈએ એમ કહે છે—

સામાયિકની વૃદ્ધિયોગ્ય સ્થાન

શ્લોક ૯૯

અન્વયાર્થ:—[નિર્વ્યાક્ષેપે] ઉપદ્રવ રહિત [એકાન્તે] એકાન્ત સ્થળમાં, [વનેષુ] વનમાં, [વાસ્તુષુ] એકાન્ત ઘર યા ધર્મશાળાઓમાં [ચ] અને [ચૈત્યાલયેષુ] ચૈત્યાલયોમાં, [અપિ ચ] તથા પર્વતની ગુફા આદિમાં પણ, [પ્રસન્નધિયા] પ્રસન્ન ચિત્તથી [સામાયિકં] સામાયિકની [પરિચેતવ્યમ્] વૃદ્ધિ કરવી જોઈએ.

ટીકા:—‘પરિચેતવ્યમ્’ વધારવી જોઈએ. શું તે? ‘સામાયિકમ્’ સામાયિક.

૧. એવંવિધસમયે ઘ ।

૨. ‘વાય્વગ્નિદોષાદ્ વૃષણૌ તુ યસ્ય નાશં ગતૌ વાતકપાણ્ડુકિઃ સઃ’ इति पाण्डुकिलक्षणम् ।

કિવિવર્જિતે પ્રદેશે । કથંભૂતે ? નિર્વ્યાક્ષેપે ચિત્તવ્યાકુલતારહિતે શીતવાતદંશમશકાદિ-
 બાધાવર્જિત इत्यर्थः इत्थंभूते एकान्ते । કવ ? વનેષુ અટવીષુ, વાસ્તુષુ ચ ગૃહેષુ, ચૈત્યા-
 લયેષુ ચ અપિશબ્દાદ્ગિરિગહ્વારોદિપરિગ્રહઃ । કેન ચેતવ્યં ? પ્રસન્નધિયા પ્રસન્ના
 અવિક્ષિપ્તા ધીર્યસ્યાત્મનસ્તેન અથવા પ્રસન્નાસૌ ધીશ્ચ તયા કૃત્વા આત્મના પરિચેતવ્ય-
 મિતિ ॥ ૯૯ ॥

इत्थंभूतेषु स्थानेषु कथं तत्परिचेतव्यमित्याह—

व्यापारवैमनस्याद्विनिवृत्त्यामन्तरात्मविनिवृत्त्या ।

सामयिकं बध्नीयादुपवासे 'चैकभुक्ते वा ॥ १०० ॥

કયાં ? 'પ્રકાન્તે' સ્ત્રી, પશુ અને નપુંસકથી રહિત પ્રદેશમાં. કેવા (પ્રદેશમાં) ?
 'નિર્વ્યાક્ષેપે' ચિત્તની વ્યાકુળતા રહિત (પ્રદેશમાં), શીત, વાત, ડાંસ, મચ્છર આદિની
 બાધા (ઉપદ્રવ) રહિત (પ્રદેશમાં)—એવો અર્થ છે. આવા એકાન્તમાં. કયાં ? 'વનેષુ'
 વનમાં-જંગલમાં, 'વાસ્તુષુ' (નિર્જન) ઘરોમાં, 'ચૈત્યાલયેષુ ચ' ચૈત્યાલયોમાં 'અપિ
 ચ' અને 'અપિ' શબ્દથી ગિરિગુફા આદિમાં સમજવું. શા વડે વધારવું જોઈએ ?
 'પ્રસન્નધિયા' પ્રસન્નચિત્તવાળા આત્માએ અથવા પ્રસન્નચિત્તથી આત્માએ (સામાયિક)
 વધારવી જોઈએ.

ભાવાર્થ:—ડાંસ-મચ્છર આદિ પરિપહના ઉપદ્રવરહિત સ્થાનમાં, સ્ત્રી-પશુ-
 નપુંસકાદિથી રહિત એકાન્તમાં, વનમાં, એકાન્ત ઘરમાં યા ધર્મશાળામાં, ચૈત્યાલયોમાં
 અને પર્વતની ગુફા આદિમાં પ્રસન્ન (એકાગ્ર) ચિત્તથી સામાયિક કરવી જોઈએ
 અને સદા તેની વૃદ્ધિ કરવી જોઈએ. ૯૯.

આવા પ્રકારનાં સ્થાનોમાં સામાયિકને કઈ રીતે વધારવી તે કહે છે—

સામાયિકની વૃદ્ધિ કરવાની રીત

શ્લોક ૧૦૦

અન્વયાર્થ:—[વ્યાપારવૈમનસ્યાત્] શરીરાદિની ચેષ્ટા અને મનોવ્યગ્રતાથી
 [વિનિવૃત્ત્યામ્] નિવૃત્ત થતાં [અન્તરાત્માવિનિવૃત્ત્યા] માનસિક વિકલ્પોની નિવૃત્તિ
 કરીને [ઉપવાસે] ઉપવાસના દિને [ચ] અને [એકભુક્તે] એકાશનના દિને [સામાયિકં]
 સામાયિક [બધ્નીયાત્] કરવું (વધારવું) જોઈએ.

૧. ચૈકભક્તે વા ઘ ।

બધ્નીયાદન્નુતિષ્ઠેત્ । કિં તત્ ? સામયિકં । કસ્યાં સત્યાં ? વિનિવૃત્ત્યાં । કસ્માત્ ? વ્યાપારવૈમનસ્યાત્ વ્યાપારઃ કાયાદિચેષ્ટા વૈમનસ્યં મનોવ્યગ્રતા ચિત્ત-કાલુષ્યં વા તસ્માદ્વિનિવૃત્ત્યામપિ સત્યાં અન્તરાત્મવિનિવૃત્ત્યા કૃત્વા તદ્બધ્નીયાત્ અન્ત-રાત્મનો મનોવિકલ્પસ્ય વિશેષેણ નિવૃત્ત્યા । કસ્મિન્ સતિ તસ્યાં તયા તદ્બધ્નીયાત્ ? ઉપવાસે ચૈકમુક્તે વા ॥ ૧૦૦ ॥

ઇત્યંભૂતં તર્તિક કદાચિત્પરિચેતવ્યમન્યથા ચેત્યત્રાહ—

સામયિકં પ્રતિદિવસં યથાવદપ્યનલસેન ચેતવ્યં ।
વ્રતપચ્ચકરિપૂરણકારણમવધાનયુક્તેન ॥ ૧૦૧ ॥

ટીકા:—‘બધ્નીયાત્’ કરવું જોઈએ. શું તે? ‘સામયિકં’ સામાયિક. શું થતાં? ‘વિનિવૃત્ત્યામ્’ નિવૃત્ત થતાં. કોનાથી? ‘વ્યાપારવૈમનસ્યાત્’ વ્યાપારઃ કાયાદિની ચેષ્ટા, ‘વૈમનસ્યં’ મનની વ્યગ્રતા-ચિત્તની કલુષતા-તેમનાથી (કાયચેષ્ટા અને મનો-વ્યગ્રતાથી) નિવૃત્તિ હોવા છતાં ‘અન્તરાત્મવિનિવૃત્ત્યા’ ખાસ કરીને (માનસિક) વિકલ્પોની નિવૃત્તિ કરીને તે (સામાયિક) કરવું જોઈએ. તે નિવૃત્તિ થતાં ક્યારે તે કરવું જોઈએ (વધારવું જોઈએ)? ‘ઉપવાસે ચૈકમુક્તે વા’ ઉપવાસના દિવસે અથવા એકાશનના દિવસે.

ભાવાર્થ:—મન-વચન-કાયની પ્રવૃત્તિ અને મનની વ્યગ્રતાથી નિવૃત્ત થતાં, મનના વિકલ્પોને રોકી ઉપવાસ યા એકાશનના દિવસે વિશેષ રીતિથી સામાયિક કરવું જોઈએ, જેથી તેની વૃદ્ધિ થાય.

“ તે સામાયિક રાત્રિ અને દિવસના અંતે એકાગ્રતાપૂર્વક અવશ્ય કરવું જોઈએ અને જો અન્ય સમયે કરવામાં આવે તો તે સામાયિક કાર્ય દોષનો હેતુ નથી, પણ તે ગુણને માટે જ હોય છે. ” ૧૦૦.

આવા પ્રકારનું સામાયિક શું ક્યારેક કરવું જોઈએ કે અન્ય રીતે? તે અહીં કહે છે—

પ્રતિદિન સામાયિક કરવાનો ઉપદેશ

શ્લોક ૧૦૧

અન્વયાર્થ:—[અનલસેન] આલસ્યરહિત અને [અવધાનયુક્તેન] ચિત્તની

૧. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ગુજરાતી આવૃત્તિ શ્લોક ૧૪૬.

चेतव्यं वृद्धिं नेतव्यं । किं ? सामायिकं । कदा ? प्रतिदिवसमपि न पुनः कदाचित् पर्वदिवस एव । कथं ? यथावदपि प्रतिपादितस्वरूपानतिक्रमेणैव । कथंभूतेन ? अनल-सेनाऽऽलस्यरहितेन उद्यतेनेत्यर्थः । तथाऽवधानयुक्तेनैकाग्रचेतसा । कुतस्तदित्यं परि-चेतव्यं ? व्रतपंचकपरिपूरणकारणं यतः व्रतानां हिंसाविरत्यादीनां पंचकं तस्य परि-पूरणत्वं महाव्रतरूपत्वं तस्य कारणं । यथोक्तसामायिकानुष्ठानकाले हि अणुव्रतान्यपि महाव्रतत्वं प्रतिपद्यन्तेऽतस्तत्कारणं ॥ १०१ ॥

એકાગ્રતાથી યુક્ત શ્રાવકે [વ્રતપંચકપરિપૂરણકારણ] જે પાંચ વ્રતોની પૂર્તિના કારણ છે એવું [સામાયિકમ્] સામાયિક [પ્રતિદિવસં અપિ] દરરોજ પણ [યથાવદ્ અપિ] યોગ્ય-વિધિ અનુસાર જ [પરિચેતવ્યમ્] કરવું જોઈએ.

ટીકા:—‘ચેતવ્યં’ વધારવું જોઈએ. કેને? ‘સામાયિકં’ સામાયિકને. ક્યારે? ‘પ્રતિદિવસમપિ’ કદાચિત્ અર્થાત્ પર્વના દિવસે જ ફક્ત નહિ, પરંતુ દરરોજ (તેની વૃદ્ધિ કરવી જોઈએ). કઈ રીતે? ‘યથાવદપિ’ શાસ્ત્રોક્ત સામાયિકના સ્વરૂપનું (વિધિનું) ઉદ્દેશન કર્યા વગર જ (અર્થાત્ વિધિ પ્રમાણે). કેવાં થઈને? ‘અનલસેન’ આલસ્ય (આળસ) રહિત-તત્પર થઈને એવો અર્થ છે, તથા ‘અવધાનયુક્તેન’ ચિત્તની એકાગ્રતાથી યુક્ત થઈને. શ્રાવકે શા માટે આવા સામાયિકને વધારવું જોઈએ? ‘વ્રતપંચકપરિપૂરણ-કારણમ્’ કારણ કે તે સામાયિક હિંસાવિરતિ આદિ પાંચ વ્રતોની પરિપૂર્ણતાનું-મહા-વ્રતરૂપતાનું કારણ છે. યથોક્ત સામાયિકના અનુષ્ઠાન (આચરણ) કાલે અણુવ્રતો પણ મહાવ્રતપણાને પામે છે. તેથી તે (સામાયિક) તેનું (મહાવ્રતનું) કારણ છે.

ભાવાર્થ:—આળસરહિત એકાગ્રચિત્તથી શ્રાવકે શાસ્ત્રોક્ત વિધિ અનુસાર દરરોજ સામાયિક કરવું જોઈએ, કારણ કે વિધિપૂર્વક કરેલા સામાયિકના કાળે અણુવ્રતો પણ મહાવ્રતપણાને પામે છે-અર્થાત્ અણુવ્રતો પણ ઉપચારથી મહાવ્રત થઈ જાય છે. એમ સામાયિક મહાવ્રતનું કારણ છે.

સામાયિક કાળે અણુવ્રતીને હિંસાદિ પાંચે પાપોનો, મુનિવત્ સર્વથા ત્યાગ હોય છે, તેથી તેનું અણુવ્રત મહાવ્રત સદૃશ છે, પરંતુ સાક્ષાત્ મહાવ્રત નથી, કારણ કે મહા-વ્રતનો ઘાતક પ્રત્યાખ્યાનાવરણ કષાય હજી વિદ્યમાન છે.

સામાયિક કરવાની સ્થૂળ વિધિ

“...શ્રાવકે બંને સમયે (સવાર-સાંજ) અથવા ત્રણ સમય (સવાર, બપોર અને સાંજ) જે ઘડી, ચાર ઘડી કે છ ઘડી સુધી પાંચે પાપોનો તથા આરંભ-પરિવ્રહનો

एतदेव समर्थयमानः प्राह—

सामयिके सारम्भाः परिग्रहा नैव सन्ति सर्वेऽपि ।

चेलोपसृष्टमुनिखि गृही तदा याति यतिभावं ॥ १०२ ॥

સામયિકે સામાયિકાવસ્થાયાં । નૈવ સન્તિ ન વિદ્યન્તે । કે ? પરિગ્રહાઃ સજ્ઞાઃ । કથંભૂતાઃ ? સારમ્ભાઃ કૃષ્યાદ્યારમ્ભસહિતાઃ । કતિ ? સર્વેઽપિ બાહ્યાભ્યન્તરાશ્વેતનૈ-તરાદિરૂપા વા । યત ઇવં તતો યાતિ પ્રતિપદ્યતે । કં ? યતિભાવં યતિત્વં । કોઽસૌ ?

ત્યાગ કરીને એકાન્ત સ્થાનમાં શુદ્ધ મન કરીને પહેલાં પૂર્વ દિશામાં નમસ્કાર કરવા; પછી નવ વાર નમસ્કાર મંત્રનો જાપ કરવો, પછી ત્રણ આવર્તન કરવા, એક શિરોનતિ કરવી આ રીતે ચારે દિશાઓમાં કરીને ખડ્ગાસન અથવા પદ્માસન કરીને સામાયિક કરવું અને જ્યારે સામાયિક પૂર્ણ થઈ જાય ત્યારે અંતે પણ શરુઆતની પેઠે નવ વાર નમસ્કાર મંત્રનો જાપ, ત્રણ-ત્રણ આવર્તન અને એક-એક શિરોનતિ એ જ પ્રમાણે કરવી.....”

(સામાયિકની વિધિ માટે જુઓ-શ્લોક ૧૩૯ ની ટીકા)

એનું જ (સામાયિક કાળમાં અણુવ્રત મહાવ્રતપણાને પ્રાપ્ત થાય છે એનું જ) સમર્થન કરીને કહે છે —

સામાયિક વ્રતધારી મુનિ તુલ્ય છે

શ્લોક ૧૦૨

અન્વયાર્થઃ—[સામયિકે] સામાયિકના સમયમાં [સારમ્ભાઃ] કૃષિ આદિ આરંભ સહિત [સર્વેઽપિ] બધાય અંતરંગ અને બહિરંગ [પરિગ્રહાઃ] પરિગ્રહો [ન ઇવ સન્તિ] હોતા જ નથી, તેથી [તદા] તે સમયે [ગૃહી] ગૃહસ્થ, [ચેલોપ-સૃષ્ટમુનિઃ ઇવ] વસ્ત્ર ઓઢેલા (ઉપસર્ગાસ્ત) મુનિ સમાન [યતિભાવમ્] મુનિભાવને (મુનિપણાને) [યાતિ] પ્રાપ્ત કરે છે.

ટીકા:—‘સામયિકે’ સામાયિકની અવસ્થામાં (સામાયિક કાળે) ‘નૈવ સન્તિ’ હોતા જ નથી. શું (હોતા નથી)? ‘પરિગ્રહાઃ’ પરિગ્રહો. કેવા? ‘સારમ્ભાઃ’ કૃષિ આદિ આરંભ સહિત. કેટલા? ‘સર્વેઽપિ’ બધાય અર્થાત્ ચેતન-અચેતનરૂપ બાહ્ય અને આલ્યન્તર (પરિગ્રહો). તેથી ‘યાતિ’ પ્રાપ્ત કરે છે. શું? ‘યતિભાવં’ મુનિપણાને,

૧. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ગુજરાતી આવૃત્તિ, શ્લોક ૧૪૬ નો ભાવાર્થ.

ગૃહી શ્રાવકઃ । કદા ? સામાયિકાવસ્થાયાં । ક ઇવ ? ચેલોપસૃષ્ટમુનિરિવ ચેલેન વસ્ત્રેણ
ઉપસૃષ્ટઃ ઉપસર્ગવશાદ્વેષ્ટિતઃ સ ચાસૌ મુનિશ્ચ સ ઇવ તદ્વત્ ॥ ૧૦૨ ॥

તથા સામાયિકં સ્વીકૃતવન્તો યે તેડપરમપિ કિં કુર્વન્તીત્યાહ—

શીતોષ્ણદંશમશકપરીષદમુપસર્ગમપિ ચ મૌનધરાઃ ।

સામાયિકં પ્રતિપન્ના અધિકુર્વીરન્નચલયોગાઃ ॥ ૧૦૩ ॥

કોણુ તે ? 'ગૃહી' શ્રાવક. ક્યારે ? 'સામાયિકે' સામાયિકની અવસ્થામાં. કોની જેમ ?
'ચેલોપસૃષ્ટમુનિઃ ઇવ' ઉપસર્ગના કારણે વસ્ત્રથી વેષ્ટિત (ઓઢાડેલા) મુનિની જેમ.

ભાવાર્થઃ—સામાયિકના સમયે સામાયિક પ્રતિધારી શ્રાવકને. સર્વે પ્રકારના
આરંભ અને અંતરંગ તથા બહિરંગ પરિગ્રહોનો સર્વથા અભાવ હોવાથી ઉપસર્ગના
કારણે વસ્ત્રવેષ્ટિત મુનિ સમાન મુનિપણને તે પ્રાપ્ત કરે છે.

પરિમિત વસ્ત્રધારી અણુપ્રતી શ્રાવકને, સામાયિક વખતે સર્વ આરંભ અને
પરિગ્રહનો ભાવથી ત્યાગ હોય છે. તે સમયે તેનું ચિત્ત ધર્મધ્યાનનાં સાધનોમાં મગ્ન
હોય છે. પહેરેલાં વસ્ત્રો ઉપર તેને મૂર્છાં હોતી નથી. આથી ઉપસર્ગ વખતે વસ્ત્ર
ઓઢેલા મુનિ સમાન તે છે. કારણ કે બાહ્યમાં બંને વસ્ત્રસહિત છે, પણ મમત્વહીન
છે અને અંતરંગમાં બંને આરંભ અને પરિગ્રહ ભાવથી રહિત છે.

“શ્રાવક જે વખતે સામાયિક કરી રહ્યો છે, ત્યારે ખરી રીતે તેની તે વખતની
અવસ્થા મુનિ સમાન જ છે. તેના પરિણામોમાં અને મુનિના પરિણામોમાં વિશેષ
તફાવત નથી. ભેદ ફક્ત એટલો જ છે કે મુનિ દિગંબર છે અને શ્રાવક વસ્ત્ર સહિત
છે. મુનિ મહારાજે પ્રત્યાખ્યાનાવરણ કપાયનો ત્યાગ કરી દીધો છે અને શ્રાવકે હજી
સુધી તે કપાયનો ત્યાગ કર્યો નથી.” ૧૦૨.

તથા સામાયિકને સ્વીકૃત કરવાવાળા જે ગૃહસ્થ છે તેઓ બીજું શું કરે છે
તે કહે છે—

સામાયિકમાં પરિષદ અને ઉપસર્ગ સહન કરવાનો ઉપદેશ

શ્લોક ૧૦૩

અન્વયાર્થઃ—[સામાયિકં] સામાયિકને [પ્રતિપન્નાઃ] ધારણ કરનારાઓએ

૧. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ગુજરાતી આવૃત્તિ, શ્લોક ૧૫૦ નો ભાવાર્થ.

अधिकुर्वीरन् सहेरन्नित्यर्थः । के ते ? सामयिकं प्रतिपन्नाः सामायिकं स्वीकृत-
वन्तः । किंविशिष्टाः सन्तः ? अचलयोगाः स्थिरसमाधयः प्रतिज्ञातानुष्ठाना-
परित्यागिनो वा । तथा मौनधरास्तत्पीडायां सत्यामपि क्लीबादिवचनानुच्चारकाः
दैन्यादिवचनानुच्चारकाः । कमधिकुर्वीरन्नित्याह—शीतेत्यादि—शीतोष्णदंशमशकानां
पीडाकारिणां तत्परिसमन्तात् सहनं तत्परीषहस्तं, न केवलं तमेव अपि तु उपसर्गमपि
च देवमनुष्यतिर्यक्कृतं ॥ १०३ ॥

तं चाधिकुर्वाणाः सामायिके स्थिता एवंविधं संसारमोक्षयोः स्वरूपं
चिन्तयेयुरित्याह—

[मौनधराः] मौन धरीने तथा [अचलयोगाः] योगानी प्रवृत्तिने व्ययण (स्थिर)
करीने [शीतोष्णदंशमशकपरीषहम्] शीत, उष्ण, उंस, मच्छर आदि परिषहोने [च]
अने [उपसर्गम्] उपसर्गने [अपि] पणु [अधिकुर्वीरन्] सहन करवां जेधये.

टीकाः—‘अधिकुर्वीरन्’ सहन करवां जेधये अयेव अर्थ छे. कोणु ते ?
‘सामायिकं प्रतिपन्नाः’ सामायिकने जेभणु स्वीकार कर्ये छे तेअये. केवा प्रकारना
वर्तता तेअये ? ‘अचलयोगाः’ स्थिर समाधिवाणा आ (सामायिकना) अनुष्ठाननी
प्रतिज्ञाने परित्याग नहि करता थका तथा ‘मौनधराः’ तेनी पीडा होवा छतां नाभई
आदिनां वचने नहि जेसता अर्थात् दीन वचनेनु उन्चारणु नहि करता (तेअये).
शुं सहन करवुं जेधये, ते कहे छे—‘शीतोष्णेत्यादि’ पीडाकारी शीत, उष्ण, उंस,
मच्छर आदिने सर्व प्रकारे सहन करवां ते परिषह-तेने; केवल तेने नहि परंतु
‘उपसर्गमपि च’ देव-मनुष्य-तिर्यक कृत उपसर्गने पणु (सहन करवो जेधये).

सावार्थः—सामायिक करनार आवके मौन धारणु करी तथा मन-वचन-कायनी
प्रवृत्तिने रेडी-स्थिर करी शीत-उष्ण-उंस-मच्छरादि आवीस परिषहोने तथा देव-
मनुष्य-तिर्यक कृत उपसर्गने पणु सहन करवा, अर्थात् परिषहो अने उपसर्ग संबंधी
पीडा होवा छतां मौन सेवी तेने सहन करवी; परंतु स्वीकारेडी सामायिकनी प्रतिज्ञाने
छाउवी नहि तेम नभालां या दीन वचने जेसवां नहि. १०३.

तेने (परिषह अने उपसर्गने) सहन करतां, सामायिकनां स्थित (आवकेअये)
आ प्रकारनुं संसार-मोक्षनुं स्वरूप विचारवुं जेधये अयेम कहे छे—

**અશરણમશુભમનિત્યં દુઃખમનાત્માનમાવસામિ ભવમ્ ।
મોક્ષસ્તદ્વિપરીતાત્મેતિ ધ્યાયન્તુ સામાયિકે ॥ ૧૦૪ ॥**

તથા સામાયિકે સ્થિતા ધ્યાયન્તુ । કં ? ભવં સ્વોપાત્તકર્મવશાચ્ચતુર્ગતિપર્યટનં । કથંભૂતં ? અશરણં ન વિદ્યતે શરણમપાયપરિરક્ષકં યત્ર । અશુભમશુભકારણપ્રભવત્વાદશુભકાર્યકારિત્વાચ્ચાશુભં । તથાનિત્યં ચતસૃષ્ઠવપિ ગતિષુ પર્યટનસ્ય નિયતકાલતયાનિત્યત્વાદનિત્યં । તથા દુઃખહેતુત્વાદુઃખં । તથાનાત્માનમાત્મસ્વરૂપં ન ભવતિ । એવંવિધં ભવમાવસામિ એવંવિધે ભવે તિષ્ઠામીત્યર્થઃ । યદ્યેવંવિધઃ સંસારસ્તર્હિ મોક્ષઃ કીદૃશ ઇત્યાહ—મોક્ષસ્તદ્વિપરીતાત્મા તસ્માદુક્તભવસ્વરૂપાદ્વિપરીતસ્વરૂપતઃ શરણ-

સામાયિક વખતે સંસાર-મોક્ષના સ્વરૂપનું ચિંતવન

શ્લોક ૧૦૪

અન્વયાર્થઃ—હું [ભવમ્ આવસામિ] એવા પ્રકારના સંસારમાં વસું છું કે જે સંસાર [અશરણ] અશરણ છે, [અશુભમ્] અશુભ છે, [અનિત્યમ્] અનિત્ય છે, [દુઃખમ્] દુઃખમય છે અને [અનાત્મનમ્] અનાત્મરૂપ (પરરૂપ) છે અને [મોક્ષઃ તદ્વિપરીતાત્મા] અને તેનાથી વિપરીત એવું મોક્ષનું સ્વરૂપ છે. (મોક્ષ તેનાથી વિપરીત સ્વરૂપવાળો છે) [ઇતિ]—એ રીતે [સામાયિકે] સામાયિકમાં સ્થિત જીવોએ [ધ્યાયન્તુ] વિચાર કરવો.

ટીકા:—‘ સામાયિ ધ્યાયન્તુકે ’ સામાયિકમાં સ્થિત જીવોએ આમ વિચારવું. ‘ ભવમ્ ’ સ્વોપાત્તિત કર્મવશાત્ ચતુર્ગતિમાં પરિભ્રમણ કરવું તે ભવ છે-સંસાર છે. કેવો (સંસાર) ? ‘ અશરણમ્ ’ જ્યાં મૃત્યુથી બચાવનાર કોઈ નથી તેવો અશરણરૂપ, ‘ અશુભમ્ ’ અશુભ કારણથી ઉત્પન્ન થવાથી તથા અશુભ કાર્ય કરનાર હોવાથી અશુભરૂપ, ‘ અનિત્યં ’ ચારે ગતિઓમાં પરિભ્રમણનો કાળ નિયત (નિશ્ચિત) હોવાથી અનિત્યપણાને લીધે અનિત્યરૂપ, ‘ દુઃખમ્ ’ દુઃખનું કારણ હોવાથી દુઃખરૂપ, તથા ‘ અનાત્માનમ્ ’ જે આત્મસ્વરૂપ નથી એવા પ્રકારના સંસારમાં હું વસું છું. એવા પ્રકારના સંસારમાં હું વસું છું—રહું છું. જે એ સંસાર આવા પ્રકારનો હોય તે મોક્ષ કેવા પ્રકારનો છે તે કહે છે—‘ મોક્ષસ્તદ્વિપરીતાત્મા ’ ઉક્ત સંસારના સ્વરૂપથી તેનું સ્વરૂપ વિપરીત હોવાથી તે (મોક્ષ) શરણ, શુભ (સારું, પવિત્ર, શુદ્ધ આદિ)

શુભાદિસ્વરૂપઃ इत्येवं ध्यायन्तु चिन्तयन्तु सामायिके स्थिताः ॥ १०४ ॥

સામ્પ્રતં સામાયિકસ્યાતીચારાનાહ—

वाक्कायमानसानां दुःप्रणिधानान्यनादरास्मरणे ।

सामयिकस्यातिगमा व्यज्यन्ते पञ्च भावेन ॥ १०५ ॥

વ્યજ્યન્તે કથ્યન્તે । કે તે ? અતિગમા અતિચારાઃ । કસ્ય ? સામયિકસ્ય । કતિ ? પંચ । કથં ? ભાવેન પરમાર્થેન । તથા હિ । વાક્કાયમાનસાનાં દુષ્પ્રણિધાન-

સ્વરૂપ છે. એમ સામાયિકમાં સ્થિત જીવોએ વિચારવું-ચિન્તવન કરવું.

ભાવાર્થઃ—પ્રતી જનોએ સામાયિક કરતી વખતે એવું વિચારવું કે હું જે સંસારમાં રહું છું તે અશરણ, અશુદ્ધ, અનિત્ય (પર્યાય અપેક્ષાએ), દુઃખરૂપ અને પરરૂપ છે અને મોક્ષ તેનાથી વિપરીત સ્વભાવરૂપ છે, અર્થાત્ તે શરણરૂપ, શુદ્ધ, નિત્ય, સુખરૂપ અને આત્મસ્વરૂપ છે—એમ ભેદજ્ઞાન કરવું. ૧૦૪.

હવે સામાયિકના અતિચારો કહે છે—

સામાયિક શિક્ષાપ્રતના અતિચાર

શ્લોક ૧૦૫

અન્વયાર્થઃ—[વાક્કાયમાનસાનામ્] વચન, કાય અને મનની (યોગની) [દુઃપ્રણિધાનાનિ] ખોટી પ્રવૃત્તિ કરવી, (વાગ્દુઃપ્રણિધાન, કાયદુઃપ્રણિધાન, મનોદુઃપ્રણિધાન) [અનાદરાસ્મરણે] અનાદર કરવા અને સામાયિક-પાઠ ભૂલી જવો-એ [પञ्च] પાંચ [ભાવેન] પરમાર્થથી [સામાયિકસ્ય] સામાયિકના [અતિગમાઃ] અતિચારો [વ્યજ્યન્તે] કહ્યા છે.

ટીકા:—‘વ્યજ્યન્તે’ કહેવામાં આવ્યા છે. શું તે? ‘અતિગમાઃ’ અતિચારો. કેના? ‘સામાયિકસ્ય’ સામાયિકના. કેટલા? ‘પञ्ચ’ પાંચ. કઈ રીતે? ‘ભાવેન’ પરમાર્થથી (ખરેખર)—તે આ પ્રમાણે છે ‘વાક્કાયમાનસાનાં દુઃપ્રણિધાનાનિ’—વાક્-દુઃપ્રણિધાનમ્ વચનની ખોટી પ્રવૃત્તિ કરવી. (અર્થાત્ શાસ્ત્રવિરુદ્ધ અશુદ્ધ પાઠ કરવો). ‘કાયદુઃપ્રણિધાનમ્’ શરીરને સંયમરહિત અસ્થિર રાખવું (અર્થાત્ શરીરથી ખરાબ ચેષ્ટા કરવી). ‘મનઃદુઃપ્રણિધાનમ્’ મનને આર્ત-રૌદ્ર ધ્યાનથી ચંચળ કરવું (અર્થાત્ મનમાં ખરાબ વિચાર કરવા).—એ ત્રણ અને ‘અનાદરાસ્મરણે’ સામાયિકનો અનાદર

મિત્યેતાનિ ત્રીણિ । અનાદરોઽનુત્સાહઃ । અસ્મરણમનૈકાગ્ર્યમ્ ॥ ૧૦૫ ॥

અથેદાનીં પ્રોષધોપવાસલક્ષણં શિક્ષાત્રતં વ્યાચક્ષાણઃ પ્રાહ—

પર્વણ્યષ્ટમ્યાં ચ જ્ઞાતવ્યઃ પ્રોષધોપવાસસ્તુ^૧ ।

ચતુરભ્યવહાર્યાણાં પ્રત્યાખ્યાનં સદેચ્છામિઃ ॥ ૧૦૬ ॥

કરવો એટલે તેમાં ઉત્સાહ કરવો નહિ અને સામાયિકના પાઠને ભૂલી જવો અર્થાત સામાયિકમાં એકાગ્ર ન થવું (એ યે અતિચાર—આ મળી કુલ પાંચ અતિચાર છે.)

ભાવાર્થઃ—સામાયિક શિક્ષાત્રતના પાંચ અતિચાર—

૧. વાકુઃપ્રણિધાન—વચનને ચલાયમાન કરવું.
૨. કાયકુઃપ્રણિધાન—કાયને-શરીરને અસ્થિર રાખવું—ચલાયમાન કરવું.
૩. મનકુઃપ્રણિધાન—મનને અન્યથા ચંચળ રાખવું—ચલાયમાન કરવું.
૪. અનાદર—સામાયિકમાં આદર ન કરવો—ઉત્સાહ ન રાખવો.
૫. વિસ્મરણ—એકાગ્રતાના અભાવમાં ચિત્તની વ્યગ્રતાથી સામાયિકનો પાઠ ભૂલી જવો તે સ્મૃત્યનુપસ્થાન અતિચાર છે.^૨ ૧૦૫.

હવે પ્રોષધોપવાસરૂપ શિક્ષાત્રતનું વ્યાખ્યાન કરીને કહે છે—

પ્રોષધોપવાસ શિક્ષાત્રતનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૦૬

અન્વયાર્થઃ—[પર્વણિ] ચતુર્દશી [ચ] અને [અષ્ટમ્યામ્] અષ્ટમીના દિવસોએ [સદા] સદાને માટે [ઇચ્છામિઃ] ત્રતવિધાનની ઇચ્છાઓથી [ચતુરભ્યવહાર્યાણામ્] ચાર આહારોના (ખાદ્ય, સ્વાદ્ય, લેહ્ય અને પેય આહારોના) [પ્રત્યાખ્યાનમ્] ત્યાગને [પ્રોષધોપવાસઃ] પ્રોષધોપવાસ [જ્ઞાતવ્યઃ] જાણવો જોઈ એ,—કહેવો જોઈ એ.

૧. તુ શબ્દઃ પાદપૂર્ત્યર્થઃ

૨. યોગકુઃપ્રણિધાનનાદરસ્મૃત્યનુપસ્થાનાનિ ॥ તત્વાર્થસૂત્ર ૭/૩૩

મન, વચન, કાયા તો પુહ્ન છે, તેની ક્રિયા જીવ કરી શકતો નથી પણ તે સમયે અતિચારરૂપ દૂષિત ભાવ જીવ કરે છે તેનું આ વર્ણન છે.

પ્રોષધોપવાસઃ પુનર્જાતવ્યઃ । કદા ? પર્વણિ ચતુર્દશ્યાં । ન કેવલં પર્વણિ, અષ્ટમ્યાં ચ ।
કિં પુનઃ પ્રોષધોપવાસશબ્દાભિધેયં ? પ્રત્યાખ્યાનં । કેષાં ? ચતુરભ્યવહાર્યાણાં ચત્વારિ
અશનપાનસ્વાદ્યલેહ્યલક્ષણાનિ તાનિ ચાભ્યવહાર્યાણિ ચ મક્ષણીયાનિ તેષાં । કિં કસ્યાં-
ચિદેવાષ્ટમ્યાં ચતુર્દશ્યાં ચ તેષાં પ્રત્યાખ્યાનમિત્યાહ—સદા સર્વકાલં । કામિઃ ઇચ્છા-
મિર્ત્રતવિધાનવાઙ્છામિસ્તેષાં પ્રત્યાખ્યાનં ન 'પુનર્વ્યવહારકૃતધરણકાદિમિઃ ॥ ૧૦૬ ॥

ટીકા:—'પ્રોષધોપવાસઃ જ્ઞાતવ્યઃ' પ્રોષધોપવાસ જાણવો જોઈએ. ક્યારે?
'પર્વણિ' ચતુર્દશીના દિવસે; કેવળ ચતુર્દશીના દિવસે નહિ પરંતુ 'અષ્ટમ્યાં ચ'
અષ્ટમીના દિવસોએ પણ; વળી 'પ્રોષધોપવાસ' શબ્દથી શું કહેવા યોગ્ય છે?
'પ્રત્યાખ્યાનમ્' ત્યાગ. કેનો (ત્યાગ)? 'ચતુરભ્યવહાર્યાણામ્' ચાર—અશન, પાન,
ખાદ્ય અને લેહ્યરૂપ ખાવા યોગ્ય આહારોનો. શું કોઈ અષ્ટમી ને ચતુર્દશીના દિવસે
જ તેમનો ત્યાગ કરવો? તે કહે છે—'સદા' સર્વકાલ (હંમેશાં તેમનો ત્યાગ કરવો).
શા વડે? 'ઇચ્છામિઃ' વ્રતવિધાનની ભાવનાઓથી તેમનો ત્યાગ કરવો, નહિ કે
વ્યવહારે કરેલી ધારણા આદિથી.

ભાવાર્થ:—પ્રત્યેક ચતુર્દશી અને અષ્ટમીના દિવસે ખાદ્ય (રોટલી, દાળ,
ભાત વગેરે), સ્વાદ્ય (લાડ, પેંડા, ખરડી આદિ), લેહ્ય (રાખડી, કેરીનો રસ આદિ)
અને પેય (દૂધ, પાણી, છાશ આદિ)—એ ચાર પ્રકારના આહારોનો, વ્રત ધારણ કરવાની
આંતરિક ઇચ્છાથી ત્યાગ કરવો તેને પ્રોષધોપવાસ શિક્ષાવ્રત કહે છે.

આ પ્રોષધોપવાસ આઠમ-ચૌદશ સિવાય અન્ય દિવસોમાં પણ વ્રત-વિધાનમાં
ઇચ્છાથી કરવો જોઈએ. સામાયિકના સંસ્કારને સ્થિર કરવા માટે પણ તેની જરૂર છે.

વિશેષ

પ્રોષધોપવાસ કરવાની વિધિ:—

૧. અષ્ટમી કે ચતુર્દશીના પૂર્વ દિવસે ખર્પોરે (ખે પહોર બાદ) ભોજન કરી,
૧૬ પ્રહર (૪૮ કલાક)ના ઉપવાસની પ્રતિજ્ઞા કરી. સર્વ આરંભનો ત્યાગ કરી
એકાન્તમાં ધર્મધ્યાનપૂર્વક તે દિવસ વ્યતીત કરવો.

૨. પર્વનો (અષ્ટમી-ચતુર્દશીનો) આખો દિવસ અને રાત ધાર્મિક કાર્યોમાં
પસાર કરવાં.

૧. ન પુનર્વ્યવહારે કૃતસાકાદિમિઃ (?) ઘ ।

૨. પ્રોષધોપવાસની વિધિ માટે જુઓ, પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય સ્તોત્ર ૧૫૨ થી ૧૫૬.

ઉપવાસદિને ચોષોષિતેન કિં કર્તવ્યમિત્યાહ—

પંચાનાં પાપાનામલંક્રિયારમ્ભગન્ધપુષ્પાણામ્ ।

સ્નાનાઞ્જનનસ્યાનામુપવાસે પરિહૃતિં કુર્યાત્ ॥ ૧૦૭ ॥

ઉપવાસદિને પરિહૃતિં પરિત્યાગં કુર્યાત્ । કેષાં ? પંચાનાં હિંસાદીનાં । તથા અલંક્રિયારમ્ભગન્ધપુષ્પાણાં અલંક્રિયા મળ્ડનં આરંભો વાણિજ્યાદિવ્યાપારઃ ગન્ધપુષ્પાણામિત્યુપલક્ષણં રાગહેતૂનાં ગીતનૃત્યાદીનાં । તથા સ્નાનાઞ્જનનસ્યાનાં સ્નાનં ચ ઞ્જનનં

૩. પર્વના પછીના દિવસે (નવમી યા પૂનમ કે અભાવાસ્થાના દિવસે) પૂજા, ભક્તિ, સ્વાધ્યાય આદિ આવશ્યક ધાર્મિક કાર્યો કરીને અતિથિજનોને વિધિપૂર્વક યોગ્ય આહાર આપીને એકાશન કરે.

શ્રી અમિતગતિ આચાર્યે અમિતગતિ કૃત શ્રાવકાચાર અધ્યાય ૬ શ્લોક ૯૨ માં કહ્યું છે કે વ્રતપ્રતિમા (બીજી પ્રતિમા) ધારી શ્રાવકને શક્તિ ન હોય તો પર્વના દિવસે એકવાર જલ માત્ર ગ્રહણ કરી અનુપવાસ યા એકવાર અન્ન-જલ ગ્રહણ કરી એકાશન પણ કરી શકે, પરંતુ પ્રોપધપ્રતિમામાં (ચોથી પ્રતિમામાં) તો ૧૬ ગ્રહણને જ અન્નજળનો ત્યાગ બતાવ્યો છે. ૧૦૬.

ઉપવાસ કરનારે ઉપવાસના દિને શું કરવું જોઈએ તે કહે છે—

ઉપવાસના દિને શું કરવું જોઈએ ?

શ્લોક ૧૦૭

અન્યથાર્થ—[ઉપવાસે] ઉપવાસના દિવસે [પંચાનાં પાપાનામ્] પાંચ પાપો, [અલંક્રિયારમ્ભગન્ધપુષ્પાણામ્] અલંકાર ધારણ કરવા, ખેતી આદિનો આરંભ કરવો, અંદન આદિ સુગંધિત પદાર્થોનો લેપ કરવો, પુષ્પમાળા ધારણ કરવી કે ફૂલ સૂંઘવાં, [સ્નાનાઞ્જનનસ્યાનામ્] સ્નાન કરવું, કાજલ, સુરમાદિ અંજન આંજણું, તથા નાકથી છીંકણી આદિનું સૂંઘવું—એ બધાંનો [પરિહૃતિમ્] પરિત્યાગ [કુર્યાત્] કરવો જોઈએ.

ટીકા:—‘ ઉપવાસદિને ’ ઉપવાસના દિવસે ‘ પરિહૃતિં ’ પરિત્યાગ ‘ કુર્યાત્ ’ કરવો જોઈએ. કેનો ? ‘ પંચાનાં પાપાનાં ’ હિંસાદિ પાંચ પાપોનો તથા ‘ અલંક્રિયારમ્ભગન્ધપુષ્પાણામ્ ’ શણગાર, આરંભ અર્થાત વાણિજ્યાદિ વ્યાપાર, ગંધ (તેલ-અત્તર વગેરે), પુષ્પોનો અને ઉપલક્ષણથી રાગના કારણરૂપ ગીત, નૃત્યાદિનો તથા ‘ સ્નાનાઞ્જનનસ્યાનામ્ ’

च नस्यश्च तेषाम् ॥ १०७ ॥

સ્નાન, અંજન અને નસ્યનો (અર્થાત્ નાકે સૂંઘવાની વસ્તુઓ આદિનો) પરિત્યાગ કરવો જોઈએ.

ભાવાર્થ:—ઉપવાસના દિવસે હિંસાદિ પાંચ પાપોનો, શૃંગાર, વ્યાપારાદિ આરંભ, ગંધ, પુષ્પમાલા, ગીત, નૃત્યાદિ, સ્નાન, અંજન અને સૂંઘવાની વસ્તુ આદિનો ત્યાગ કરવો જોઈએ.

‘સુભાષિત રત્નસંદેહ’માં ઉપવાસનું લક્ષણ આપતાં કહ્યું છે કે—

कषायविषयाहारत्यागो यत्र विधीयते ।

उपवासः स विज्ञेयः शेषं लंघनकं विदुः ॥

જ્યાં કષાય, વિષય અને આહારનો ત્યાગ કરવામાં આવે છે તેને ઉપવાસ જાણવો, બાકીનાને લાંઘણ કહે છે.

કેવલ આહારનો ત્યાગ કરે પણ કષાયનો અને ઇન્દ્રિયોના વિષયો તરફના રાગ-ભાવનો ત્યાગ ન કરે તો તે ઉપવાસ નથી પણ લાંઘણ છે.

ત્રોષધોપવાસધારી શ્રાવકને ઉપચારથી પાંચ મહાવ્રતનું પાલન થાય છે—અહિંસા આદિની પુષ્ટિ થાય છે.

શ્રી પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ગુજરાતી આવૃત્તિ શ્લોક ૧૫૮-૧૫૯-૧૬૦ની ટીકા અને ભાવાર્થમાં કહ્યું છે કે—

“નિશ્ચયથી દેશવ્રતી શ્રાવકને ભોગોપભોગના પદાર્થો સંબંધી સ્થાવર હિંસા અર્થાત્ એકેન્દ્રિય જીવોની હિંસા થાય છે, પરંતુ ત્રસ હિંસાનો પૂર્ણ ત્યાગી જ છે. જ્યારે તે ઉપવાસમાં સમસ્ત આરંભ-પરિગ્રહ અને પાંચે પાપનો સંપૂર્ણ ત્યાગ કરી દે છે ત્યારે તેને ઉપવાસમાં સ્થાવર હિંસા પણ થતી નથી. આ કારણે પણ તેને અહિંસા મહાવ્રતનું પાલન થાય છે.” (શ્લોક ૧૫૮ ટીકા).

“ઉપવાસધારી પુરુષને વચનગુપ્તિ પાળવાથી સત્ય મહાવ્રતનું પાલન થાય છે, દીધા વિનાની સમસ્ત વસ્તુઓનો ત્યાગ હોવાથી અચોર્ય મહાવ્રતનું પાલન થાય છે, સંપૂર્ણ મૈથુન કર્મનો ત્યાગ હોવાથી બ્રહ્મચર્ય મહાવ્રતનું પાલન થાય છે અને શરીરમાં જ મમત્વ-પરિણામ ન હોવાથી પરિગ્રહત્યાગ મહાવ્રતનું પાલન થાય છે. એ રીતે ઉપચારથી પાંચે મહાવ્રત તે પાળી શકે છે.” (શ્લોક ૧૫૯ની ટીકા).

एतेषां परिहारं कृत्वा किं तद्दिनेऽनुष्ठातव्यमित्याह—

धर्मामृतं सतृष्णः श्रवणाभ्यां पिबतु पाययेद्धान्यान् ।

ज्ञानध्यानपरो वा भवतूपवसन्नतन्द्रालुः ॥ १०८ ॥

उपवसन्नपवासं कुर्वन् । धर्मामृतं पिबतु धर्म एवामृतं सकलप्राणिनामाप्यायकत्वात् तत् पिबतु । काभ्यां ? श्रवणाभ्यां । कथंभूतः ? सतृष्णः साभिलाषः पिबन् न पुनरुप-
रोधादिवशात् । पाययेद् वान्यान् स्वयमवगतधर्मस्वरूपस्तु अन्यतो धर्मामृतं पिबतु

શ્રાવકના મહાવ્રતમાં અને મુનિઓના મહાવ્રતમાં ફેર છે કારણ કે—

“વાસ્તવમાં જેને પ્રત્યાખ્યાનાવરણ ક્રોધ-માન-માયા-લોભનો અભાવ થઈ ગયો છે તે જ મહાવ્રતી સંયમી કહેવાય છે, પણ જેને તે કષાયોનો અભાવ થયો નથી પણ તેને દ્રવ્યરૂપ પાંચે પાપોનો અભાવ થઈ ગયો હોય તો તેને ઉપચારથી મહાવ્રત છે, ખરી રીતે મહાવ્રત નથી, કેમકે પૂર્ણ સંયમ (છટ્ટા) પ્રમત્ત ગુણસ્થાનમાં જ શરૂ થાય છે અને પ્રમત્ત ગુણસ્થાન પ્રત્યાખ્યાનાવરણ કષાયના અભાવ વિના થતું નથી.....”
(શ્લોક ૧૬૦ નો ભાવાર્થ).

તેમનો પરિહાર (ત્યાગ) કરીને ઉપવાસના દિવસે શું કરવું જોઈ એ તે કહે છે—

ઉપવાસના દિવસે કર્તવ્ય

શ્લોક ૧૦૮

અન્વયાર્થ:—[ઉપવસન્] ઉપવાસ કરનાર વ્યક્તિએ [સતૃષ્ણઃ] અભિલાષ-
પૂર્વક (ઉત્કંઠિત થતા થકા) [શ્રવણાભ્યામ્] કાન દ્વારા, [ધર્મામૃતમ્] ધર્મરૂપી
અમૃતને પીએ [વા] અને [અતન્દ્રાલુઃ] આલસ્ય રહિત થતા થકા [જ્ઞાનધ્યાનપરઃ]
જ્ઞાન અને ધ્યાનમાં તત્પર (લવલીન) [ભવતુ] રહે.

ટીકા:—‘ઉપવસન્ ધર્મામૃતમ્ પિબતુ’ સર્વ પ્રાણીઓને પુષ્ટિ અને તૃપ્તિ આપ-
નાર હોવાથી ધર્મ જ અમૃત છે. તે ધર્મામૃતને ઉપવાસ કરનાર પીએ. શા વડે?
‘શ્રવણાભ્યામ્’ કાન વડે. કેવા વર્તતા થકા? ‘સતૃષ્ણઃ’ અભિલાષાપૂર્વક, નહિ કે
કોઈના દબાણથી ‘પાયયેત્ વા અન્યાન્’ પોતે ધર્મનું સ્વરૂપ (વિશેષપણે) ન જાણ્યું
હોય તો તે અન્ય દ્વારા ધર્મામૃત પીએ અને જો પોતે ધર્મનું સ્વરૂપ (વિશેષપણે)

અન્યાનવિદિતતત્સ્વરૂપાન્ પાયયેત્ તત્ । જ્ઞાનધ્યાનપરો ભવતુ, જ્ઞાનપરો
દ્વાદશાનુપ્રેક્ષાદ્યુપયોગનિષ્ઠઃ ।

અધ્રુવાશરણે ચૈવ ભવ એકત્વમેવ ચ ।
અન્યત્વમશુચિત્વં ચ તથૈવાસ્રવસંવરૌ ॥ ૧ ॥
નિર્જરા ચ તથા લોકબોધદુર્લભધર્મતા ।
દ્વાદશૈતા અનુપ્રેક્ષા માષિતા જિનપુંગવૈઃ ॥ ૨ ॥

ધ્યાનપરઃ આજ્ઞાપાયવિપાકસંસ્થાનવિચયલક્ષણધર્મધ્યાનનિષ્ઠો વા ભવતુ ।
કિંવિશિષ્ટઃ ? અતન્દ્રાલુઃ નિદ્રાલસ્યરહિતઃ ॥ ૧૦૮ ॥

જાણ્યું હોય તો જેમણે ધર્મનું સ્વરૂપ જાણ્યું નથી એવા બીજાઓને ધર્મમૃતનું પાન કરાવે. 'જ્ઞાનધ્યાનપરો ભવતુ' જ્ઞાનપરાયણ એટલે આર અનુપ્રેક્ષા (ભાવના) આદિના ઉપયોગમાં તત્પર રહે.

આર ૧અનુપ્રેક્ષાનાં નામ—

૧. અધ્રુવ (અનિત્ય), ૨. અશરણ, ૩. સંસાર, ૪. એકત્વ, ૫. અન્યત્વ, ૬. અશુચિ, ૭. આસ્રવ, ૮. સંવર, ૯. નિર્જરા, ૧૦. લોક, ૧૧. બોધિદુર્લભ અને ૧૨. ધર્મભાવના. જિનેશ્વરે એ આર અનુપ્રેક્ષાઓ (ભાવનાઓ) કહી છે. (તેમાં તત્પર રહે).

ધ્યાનપરાયણ એટલે કે આજ્ઞાવિચય, અપાયવિચય, વિપાકવિચય અને સંસ્થાનવિચય—એ આર પ્રકારનાં ધર્મધ્યાનમાં તત્પર રહે. કેવો થઈને? 'અતન્દ્રાલુ' નિદ્રા અને આલસ્ય રહિત થઈને.

ભાવાર્થઃ—ઉપવ્રજ કરનાર વ્યક્તિ આલસ્ય રહિત અને ઉત્કંઠા સહિત થઈને ધર્મરૂપી અમૃતનું સ્વયં પાન કરે અને બીજાઓને તેનું પાન કરાવે તથા જ્ઞાન અને ધર્મધ્યાનમાં લવલીન રહે. ૧૦૮.

૧. અનિત્યાશરણસંસારૈકત્વાન્યત્વાશુચ્યાસ્રવસંવરનિર્જરાલોકબોધિદુર્લભધર્મસ્વાસ્થ્યાતત્વાનુચિન્તનમનુ-
પ્રેક્ષાઃ । (તત્ત્વાર્થસૂત્ર-અધ્યાય ૯/૭)

ધર્મના સ્વરૂપનું વારંવાર ચિંતન કરવું તેને અનુપ્રેક્ષા કહે છે.

૨. ધર્મધ્યાનના આ આર પ્રકાર સંબંધી જુઓ, તત્ત્વાર્થસૂત્ર અધ્યાય ૯/૩૬.

અધુના પ્રોષધોપવાસસ્ય લક્ષણં કુર્વન્નાહ—

ચતુરાહારવિસર્જનમુપવાસઃ પ્રોષધઃ સકૃદ્ભુક્તિઃ ।

સ પ્રોષધોપવાસો યદુપોષ્યારમ્ભમાચરતિ ॥ ૧૦૯ ॥

ચત્વારશ્ચ તે આહારાશ્ચાશનપાનઝાઘલેહ્યલક્ષણાઃ । અશનં હિ ભક્તમુદ્ગાદિ, પાનં હિ પેયમથિતાદિ, ઝાઘં મોદકાદિ, લેહ્યં રબ્રાદિ, તેષાં વિસર્જનં પરિત્યજનમુપવાસોઽભિધી-
યતે । પ્રોષધઃ પુનઃ સકૃદ્ભુક્તિર્ધારણકદિને ઈકભક્તવિધાનં । યત્પુનરુપોષ્ય ઉપવાસં કૃત્વા
પારણકદિને આરમ્ભંસકૃદ્ભુક્તિમાચરત્યનુતિષ્ઠતિ સ પ્રોષધોપવાસોઽભિધીયતે ઈતિ ॥૧૦૯॥

હવે પ્રોષધોપવાસને તેનું લક્ષણ કરીને કહે છે—

પ્રોષધોપવાસનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૦૯

અન્વયાર્થઃ—[ચતુરાહારવિસર્જનમ્] ચાર પ્રકારના આહારનો (અશન, ખાઘ, લેહ્ય અને પેયનો) સર્વથા ત્યાગ કરવો તે [ઉપવાસઃ] ઉપવાસ છે અને [સકૃદ્ભુક્તિઃ] ઁક વાર ભોજન કરવું તે [પ્રોષધઃ] પ્રોષધ છે (ઁકાશન છે). અને [યદ્] જો [ઉપોષ્ય] ઉપવાસ કર્યા પછી [આરંભમ્] પારણાને દિવસે ઁકવાર ભોજન [આચરતિ] કરે છે [સઃ] તે [પ્રોષધોપવાસઃ] પ્રોષધોપવાસ છે.

ટીકાઃ—‘ ચતુરાહારવિસર્જનમ્ ’ અશન, ખાઘ, પાન અને લેહ્યના ભેદથી ચાર પ્રકારનો આહાર છે. અશન ઁટલે શેટલી, ઢાળ, ભાત આદિ, ખાઘ ઁટલે લાડ વગેરે, પાન ઁટલે દૂધ, પાણી વગેરે અને લેહ્ય ઁટલે રાખડી વગેરે. તે ચાર પ્રકારના આહારનો ત્યાગ કરવો તેને ‘ ઉપવાસઃ ’ ઉપવાસ કહે છે. ‘ પ્રોષધઃ ’ ઁકવાર ભોજન કરવું તેને પ્રોષધ કહે છે અને ધારણાના દિવસે (ઉપવાસના પહેલાંના દિવસે) ઁકવાર ભોજન કરીને ‘ ઉપોષ્ય ’ પર્વના દિવસે ઉપવાસ કરીને જો પારણાને દિવસે ‘ આરંભમ્ ’ ઁકવાર ભોજન ‘ આચરતિ ’ કરે છે ‘ સ પ્રોષધોપવાસઃ ’ તેને પ્રોષધોપવાસ કહે છે.

ભાવાર્થઃ—અશન, ખાઘ, લેહ્ય અને પેય—ઁ ચાર પ્રકારના આહારનો ચાર પ્રકાર સર્વથા ત્યાગ કરવો તે ઉપવાસ છે અને દિવસે ઁકવાર ભોજન કરવું તે પ્રોષધ યા ઁકાશન છે. ધારણા અને પારણાના દિવસે ઁકાશન અને ખાંનેના વચ્ચેના દિવસે

અથ કેઽસ્યાતીચારા ઇત્યાહ—

ગ્રહણવિસર્ગાસ્તરણાન્યદદૃષ્ટમૃષ્ટાન્યનાદરાસ્મરણે ।

યત્પ્રોષધોપવાસવ્યતિલઙ્ઘનપઞ્ચકમં તદિદમ્ ॥ ૧૧૦ ॥

પ્રોષધોપવાસસ્ય વ્યતિલંઘનપંચકમતિચારપંચકમં । તદિદં પૂર્વાર્ધપ્રતિપાદિતપ્રકારં । તથા હિ । ગ્રહણવિસર્ગાસ્તરણાનિ ત્રીણિ । કથંભૂતાનિ ? અદૃષ્ટમૃષ્ટાનિ દૃષ્ટં દર્શનં જન્તવઃ સન્તિ ન સન્તીતિ વા ચક્ષુષાવલોકનં મૃષ્ટં મદુનોપકરણેન પ્રમાર્જનં તદુભૌ ન વિદ્યેતે યેષુ ગ્રહણાદિષુ તાનિ તથોક્તાનિ । તત્ર બુબુક્ષાપીડિતસ્યાદૃષ્ટમૃષ્ટસ્યાર્હદાદિપૂજોપ-

ઉપવાસ કરવો અર્થાત્ સોળ પ્રહર સુધી ચારે આહારોનો ત્યાગ કરવો તેને પ્રોષધોપવાસ કહે છે. ૧૦૯.

હવે તેના (પ્રોષધોપવાસના) કયા અતિચારો છે તે કહે છે—

પ્રોષધોપવાસ શિક્ષાપ્રતના અતિચાર

શ્લોક ૧૧૦

અન્વયાર્થઃ—[યત્] જે [અદૃષ્ટમૃષ્ટાનિ] જોયા વિના તથા સંભાજન કર્યા વગર (સાફ કર્યા વગર) [ગ્રહણવિસર્ગાસ્તરણાનિ] (પૂજનાં ઉપકરણો) ગ્રહણ કરવાં, મળમૂત્રાદિનો ત્યાગ કરવો અને ઘિસ્તરો પાથરવો તથા [અનાદરાસ્મરણે] આવશ્યક આદિમાં અનાદર કરવો અને ચોખ્ખ ક્રિયાઓ ભૂલી જવી [તદ્ ઇદમ્] તે આ [પ્રોષધોપવાસવ્યતિલઙ્ઘનપંચકમ્] પ્રોષધોપવાસ (શિક્ષાપ્રત) ના પાંચ અતિચાર છે.

ટીકાઃ—‘પ્રોષધોપવાસ વ્યતિલઙ્ઘનપઞ્ચકમ્’ પ્રોષધોપવાસના પાંચ અતિચારો—તેના પ્રકારો આ શ્લોકના પૂર્વાર્ધમાં અતાવવામાં આવ્યા છે. તે આ પ્રમાણે છે—‘ગ્રહણવિસર્ગાસ્તરણાનિ’ ગ્રહણ, ત્યાગ અને આસ્તરણ (પથારી પાથરવી)—એ ત્રણ (અતિચારો). તે કેવા છે ? ‘અદૃષ્ટમૃષ્ટાનિ’ દૃષ્ટં જોયેલા-જંતુઓ છે કે નહિ તે આંખથી અવલોકવું (બારીકાઈથી તપાસવું) અને ‘મૃષ્ટં’ સાફ કરેલા-કોમળ ઉપકરણથી (પીંછી આદિથી) સાફ કરવું; જે ગ્રહણાદિમાં તે અને (દૃષ્ટ અને મૃષ્ટરૂપ ક્રિયાઓ) ન હોય તેને અદૃષ્ટમૃષ્ટ કહે છે. (અદૃષ્ટમૃષ્ટનો સંબંધ ગ્રહણ, વિસર્ગ અને આસ્તરણ એ ત્રણેયની સાથે છે તેથી અદૃષ્ટમૃષ્ટગ્રહણ, અદૃષ્ટમૃષ્ટવિસર્ગ અને અદૃષ્ટમૃષ્ટ-આસ્તરણ—એ ત્રણ અતિચાર થાય છે.) તેમાં અદૃષ્ટમૃષ્ટગ્રહણ અતિચારમાં ક્ષુધાથી

કરણસ્યાત્મપરિધાનાઘર્થસ્ય ચ ગ્રહણં ભવતિ । તથા અદૃષ્ટમૃષ્ટાયાં ભૂમૌ મૂત્રપુરીષાદેરુ-
ત્સર્ગો ભવતિ । તથા અદૃષ્ટમૃષ્ટે પ્રદેશે આસ્તરણં સંસ્તરોપક્રમો ભવતીત્યેતાનિ ત્રીણિ ।
અનાદરાસ્મરણે ચ દ્વે । તથા આવશ્યકાદૌ હિ બુબુક્ષાપીડિતત્વાદનાદરોઽનૈકાગ્રતાલક્ષણ-
મસ્મરણં ચ ભવતિ ॥ ૧૧૦ ॥

પીડાતા માણસને અહ્નંતાદિની પૂજનાં ઉપકરણો (સાધનો) તથા પોતાને પહેરવાનાં
કપડાં આદિ વસ્તુઓનું દેખ્યા વિના અને સાફ કર્યા વિના ગ્રહણ હોય છે. અદૃષ્ટમૃષ્ટ-
વિસર્ગ અતિચારમાં ભૂખથી પીડાતા માણસને દેખ્યા વિનાની અને સાફ કર્યા વિનાની
ભૂમિ ઉપર મળ મૂત્રાદિનો ત્યાગ હોય છે અને અદૃષ્ટમૃષ્ટઆસ્તરણ અતિચારમાં
ભૂખથી પીડાતા માણસને દેખ્યા વિનાના તથા સાફ કર્યા વિનાના સ્થાનમાં ખિસ્તરો
પાથરવાનો હોય છે—એવા ત્રણ (અતિચારો હોય છે).

‘ અનાદરાસ્મરણે ’ અનાદર અને અસ્મરણ (વિસ્મરણ)—એ યે (અતિચારો)
ક્ષુધાની પીડાના કારણે (તેને) આવશ્યકાદિ કાર્યોમાં (અવશ્ય કરવા યોગ્ય ધાર્મિક
ક્રિયાઓમાં) અનાદર (અનુત્સાહ)—ઉપેક્ષાભાવ હોય છે અને એકાગ્રતા ન હોવારૂપ
વિસ્મરણ હોય છે.

ભાવાર્થ:—પ્રોપથોપવાસ શિક્ષાપ્રતના પાંચ અતિચાર^૧—

૧. અદૃષ્ટમૃષ્ટગ્રહણ—(અપ્રત્યવેક્ષિત અપ્રમાર્જિત આહાન)—જોયા વિના અને સાફ
કર્યા વિના અરહંતાદિની પૂજનાં ઉપકરણો ગ્રહણ કરવાં વા વસ્ત્ર-પાત્રાદિને જોયા
વિના—યત્નાચાર વિના ઘસેડીને લેવાં.
૨. અદૃષ્ટમૃષ્ટવિસર્ગ—(અપ્રત્યવેક્ષિત અપ્રમાર્જિત ઉત્સર્ગ)—જમીન ઉપર જીવ-જંતુઓ
છે કે નહિ તે નેત્રો વડે જોયા વગર તથા કોમલ ઉપકરણથી (પીંછી આદિથી)
ભૂમિનું સંમાર્જન (સાફ) કર્યા વગર મળમૂત્રાદિનો ત્યાગ કરવો.
૩. અદૃષ્ટમૃષ્ટઆસ્તરણ—(અપ્રત્યવેક્ષિત અપ્રમાર્જિત સંસ્તરોપક્રમણ)—જોયા વિનાની
અને સાફ કર્યા વિનાની જમીન ઉપર શયન કે આસન માટે ખિસ્તરો યા વસ્ત્ર
પાથરવું.
૪. અનાદર—ક્ષુધા-તૃષ્ણાની પીડાથી આવશ્યક ધાર્મિક ક્રિયાઓમાં અનાદર યા નિરુ-
ત્સાહથી પ્રવર્તવું.

૧. અપ્રત્યવેક્ષિતાપ્રમાર્જિતોત્સર્ગાદાનસંસ્તરોપક્રમણાનાદરસ્મૃત્યનુપસ્થાનાનિ ॥

[તત્વાર્થસૂત્ર- અધ્યાય ૭/૩૪]

इदानीं वैयावृत्यलक्षणशिक्षाव्रतस्य स्वरूपं प्ररूपयन्नाह—

दानं वैयावृत्यं धर्माय तपोधनाय गुणनिधये ।

अनपेक्षितोपचारोपक्रियमगृहाय विभवेन ॥ १११ ॥

भोजनादिदानमपि वैयावृत्यमुच्यते । कस्मै. दानं ? तपोधनाय तप एव धनं यस्य तस्मै । किंविशिष्टाय ? गुणनिधये गुणानां सम्यग्दर्शनादीनां निधिराश्रयस्तस्मै । तथाऽगृहाय भावद्रव्यागाररहिताय । किमर्थं ? धर्माय धर्मनिमित्तं । किंविशिष्टं तद्दानं ?

પ. અસ્મરણ—(સ્મૃત્યનુપસ્થાન) પ્રોપધોપવાસના દિવસે કરવા યોગ્ય ધાર્મિક ક્રિયાઓનું વિસ્મરણ થવું—ભૂલી જવું.

ક્ષુધા-તૃપાદિથી પીડાતી વ્યક્તિ પ્રમાદથી જોયા વિના અને સાફસૂદી કર્યા વિના, ભગવાનની પૂજા આદિનાં ઉપકરણો તથા પોતાનાં વસ્ત્રાદિ ગ્રહણ કરે છે, જમીન ઉપર મળ-મૂત્ર ફેંકે છે અને પોતાનો બિસ્તરો વગેરે પાથરે છે; આવશ્યક ધર્મક્રિયાઓમાં આદર કરતો નથી તથા તે ક્રિયાઓ ભૂલી જાય છે. આમ કરવાથી તેના પ્રોપ-ધોપવાસ વ્રતમાં દોષ (અતિચાર) લાગે છે. ૧૧૦.

હવે વૈયાવૃત્યરૂપ શિક્ષાવ્રતના સ્વરૂપનું પ્રરૂપણ કરીને કહે છે—

વૈયાવૃત્ય (અતિથિસંવિભાગ) શિક્ષાવ્રતનું લક્ષણ

*લોક ૧૧૧

અન્વયાર્થ:—[ગુણનિધયે] સમ્યગ્દર્શનાદિ ગુણના ભંડાર તથા [અગૃહાય] ગૃહત્યાગી [તપોધનાય] તપરૂપ ધનથી યુક્ત એવા મુનિને [વિભવેન] વિધિ, દ્રવ્ય આદિ સંપત્તિના અનુસારે [અનપેક્ષિતોપચારોપક્રિયં] પ્રતિદાન અને મંત્રલાભ આદિ પ્રત્યુપકારની અપેક્ષા રાખ્યા વિના [ધર્માય] રતનત્રયરૂપ ધર્મની વૃદ્ધિ માટે [દાનમ્] જે આહારાદિનું દાન દેવામાં આવે છે તે [વૈયાવૃત્યમ્] વૈયાવૃત્ય શિક્ષાવ્રત છે.

ટીકા:—‘દાનં વૈયાવૃત્યં’ ભોજનાદિના દાનને પણ વૈયાવૃત્ય કહે છે. કેને દાન ? ‘તપોધનાય’ તપ જેનું ધન છે તેને—મુનિને. કેવા પ્રકારના (મુનિ) ? ‘ગુણનિધયે’ જેમને સમ્યગ્દર્શનાદિ ગુણોનો નિધિ છે—આશ્રય છે એવા તથા ‘અગૃહાય’ ભાવ અને દ્રવ્ય ગૃહથી જે રહિત છે એવા (અર્થાત્ જે ભાવલિંગી અને દ્રવ્યલિંગી ગૃહત્યાગી છે એવા). શા માટે (દાન આપવું) ? ‘ધર્માય’ ધર્મના કારણે. કેવા પ્રકારનું તે દાન ? ‘અન-

અનપેક્ષિતોપચારોપક્રિયં ઉપચારઃ પ્રતિદાનં ઉપક્રિયા મંત્રતંત્રાદિના પ્રત્યુપકરણં તે ન અપેક્ષિતે યેન । કથં તદાનં ? વિભવેન વિધિદ્રવ્યાદિસમ્પદા ॥ ૧૧૧ ॥

ન કેવલં દાનમેવ વૈયાવૃત્યમુચ્યતેઽપિ તુ—

પેક્ષિતોપચારોપક્રિયમ્ ઉપચાર' એટલે પ્રતિદાન (બદલામાં કોઈ વસ્તુનું દાન દેવું) અને ઉપક્રિયા એટલે મંત્ર-તંત્રાદિ દ્વારા પ્રત્યુપકાર કરવો-તે બંનેની જેમાં અપેક્ષા નથી તેવું દાન (અર્થાત્ પ્રતિદાન અને પ્રત્યુપકારની અપેક્ષા રાખ્યા વિના દાન દેવું). કઈ રીતે તે દાન (દેવું)? 'વિભવેન' વિધિ અને દ્રવ્યાદિની સમ્પદાપૂર્વક.

ભાવાર્થઃ—સમ્યક્દર્શનાદિ ગુણો સહિત ગૃહત્યાગી મુનિને, સ્વ-પરના ધર્મની વૃદ્ધિ માટે કોઈ બદલાની (પ્રતિદાનની) તથા મંત્ર-તંત્રાદિ દ્વારા પ્રત્યુપકારની આશા રાખ્યા વિના પોતાની શક્તિ અનુસાર વિધિપૂર્વક ચાર પ્રકારનું દાન આપવું તેને વૈયાવૃત્ય શિક્ષાવ્રત કહે છે. તેને અતિથિસંવિભાગ વ્રત પણ કહે છે.

મોક્ષ માટે ઉઘમી, સંયમી અને અંતરંગ-બહિરંગમાં જે શુદ્ધ હોય છે તેવા વ્રતી પુરુષોને અતિથિ પુરુષો કહે છે. તેમને શુદ્ધ મનથી આહાર, ઔષધિ, ઉપકરણ અને વસ્તિકાનું (વિશ્રાન્તિસ્થાનનું) દાન કરવું તે અતિથિસંવિભાગ છે.

શ્રી ઉમાસ્વામીએ તત્ત્વાર્થસૂત્રમાં દાનનું લક્ષણ નીચે પ્રમાણે આપ્યું છે—

અનુગ્રહાર્થં સ્વસ્વાતિસર્ગો દાનમ્ ॥ અધ્યાય ૭/૩૮

પોતાના અને પરના ઉપકાર માટે ધનાદિકનો વા સ્વાર્થનો ત્યાગ કરવો તે દાન છે.

દાનથી પુણ્યબંધ થાય તે તો પોતાનો ઉપકાર છે અને જો તેનાથી પાત્રના સમ્યક્ત્વાદિ ગુણોની વૃદ્ધિ થાય તો તે પરનો ઉપકાર છે. ૧૧૧.

કેવલ દાન જ વૈયાવૃત્ય કહેવાય છે એટલું જ નહિ પણ સંયમી જનોની સેવા પણ વૈયાવૃત્ય કહેવાય છે એમ કહે છે—

૧. પોતાના માટે તૈયાર કરેલા ભોજનમાંથી યા પોતાને માટે રાખેલી વસ્તુઓમાંથી, અતિથિને (ત્યાગી જનને) માટે સંવિભાગ અર્થાત્ ઉચિત આહારાદિનો ભાગ-હિસ્સો આપવો તે અતિથિસંવિભાગ છે.

**વ્યાપત્તિવ્યપનોદઃ પદયોઃ સંવાહનં ચ ગુણરાગાત્ ।
વૈયાવૃત્યં યાવાનુપગ્રહોઽન્યોઽપિ સંયમિનામ્ ॥ ૧૧૨ ॥**

વ્યાપત્તયો વિવિધા વ્યાધ્યાદિજનિતા આપદસ્તાસાં વ્યપનોદો વિશેષેણાપનોદઃ સ્ફેટનં યત્તદ્વૈયાવૃત્યમેવ । તથા પદયોઃ સંવાહનં પાદયોર્મર્દનં । કસ્માત્ ? ગુણરાગાત્ ભક્તિવશાદિત્યર્થઃ—ન પુનર્વ્યવહારાત્ દષ્ટફલાપેક્ષણાદ્વા । ન કેવલમેતાવદેવ વૈયાવૃત્યં કિન્તુ અન્યોઽપિ સંયમિનાં 'દેશસકલવ્રતાનાં સમ્બન્ધી યાવાન્ યત્પરિમાણ ઉપગ્રહ ઉપકારઃ સ સર્વો વૈયાવૃત્યમેવોચ્યતે ॥ ૧૧૨ ॥

અથ કિં દાનમુચ્યત ઇત્યત આહ—

**વૈયાવૃત્યનું અન્ય સ્વરૂપ
શ્લોક ૧૧૨**

અન્વયાર્થઃ—[ગુણરાગાત્] ગુણોના અનુરાગને લીધે-ભક્તિના કારણે [સંયમિનામ્] પ્રતીઓની [વ્યાપત્તિવ્યપનોદઃ] આપત્તિ (દુઃખ) દૂર કરવી [પદયોઃ સંવાહનં] તેમનાં ચરણ દાખવા [ચ] અને [અન્યઃ અપિ] તે સિવાય અન્ય પણ [યાવાન્] જોડેલો [ઉપગ્રહ] ઉપકાર કરવો-તે સર્વો [વૈયાવૃત્યં] વૈયાવૃત્ય છે.

ટીકા:—'વ્યાપત્તિવ્યપનોદઃ' વ્યાધિ આદિ જનિત વિવિધ આપદાઓને વિશેષ કરીને દૂર કરવી તે વૈયાવૃત્ય છે, તથા 'પદયોઃ સંવાહનં' ચરણ દાખવા (તે પણ વૈયાવૃત્ય છે). શા કારણથી? 'ગુણરાગાત્' ગુણાનુરાગથી-ભક્તિવશાત્ એવો અર્થ છે, પણ નહિ કે વ્યવહારથી અથવા કોઈ ઇષ્ટ ક્ષણની અપેક્ષાથી (ઇચ્છાથી). કેવલ આટલું જ વૈયાવૃત્ય છે એમ નથી, કિન્તુ 'અન્યઃ અપિ' અન્ય પણ 'સંયમિનામ્' દેશસંયમી અને સકલસંયમીઓ સંબંધી 'યાવાન્ ઉપગ્રહઃ' જોડેલો ઉપકાર તે સર્વો વૈયાવૃત્ય જ કહેવાય છે.

ભાવાર્થઃ—ગુણાનુરાગથી પ્રતી જનોનું દુઃખ દૂર કરવું, માર્ગજન્ય થાકને દૂર કરવા માટે તેમના પગ દાખવા અને અન્ય જોડેલો તેમનો ઉપકાર કરવો તે બધું વૈયાવૃત્ય કહેવાય છે. ૧૧૨.

હવે દાન કોને કહે છે તે કહે છે—

૧. દેશસકલયત્રીનાં ઘ ।

**નવપુણ્યૈઃ પ્રતિપત્તિઃ સપ્તગુણસમાહિતેન શુદ્ધેન ।
અપસૂનારમ્ભાણામાર્યાણામિષ્યતે દાનમ્ ॥ ૧૧૩ ॥**

દાનમિષ્યતે । કાસૌ ? પ્રતિપત્તિઃ ગૌરવં આદરસ્વરૂપા । કેષાં ? આર્યાણાં સદર્શ-
નાદિગુણોપેતમુનીનાં । કિંવિશિષ્ટાનાં ? અપસૂનારમ્ભાણાં સૂનાઃ પંચજીવઘાતસ્થાનાનિ ।
તદુક્તમ્—

खंडनी पेषणी चुल्ली उदकुम्भः प्रमार्जनी ।

पंचसूना गृहस्थस्य तेन मोक्षं न गच्छति ॥ १३ ॥

खंडनी उल्खलं, पेषणी घरट्टः, चुल्ली चुलूकः, उदकुम्भः उदकघटः, प्रमार्जनी
बोहारिका । सूनाश्चारंभाश्च कृष्यादयस्तेऽपगता येषां तेषां । केन प्रतिपत्तिः कर्तव्या ?

દાનનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૧૩

અન્વયાર્થઃ—[સપ્તગુણસમાહિતેન] સાત ગુણ સહિત [શુદ્ધેન] કૌલિક,
આચારિક તથા શારીરિક શુદ્ધિ સહિત [દાત્રા] શ્રાવક દ્વારા [અપસૂનારમ્ભાણાં]
પાંચ સૂના અને આરંભ સહિત, [આર્યાણામ્] સમ્યગ્દર્શન આદિ ગુણો સહિત મુનિઓ-
ના [નવપુણ્યૈઃ] નવધા ભક્તિપૂર્વક જે [પ્રતિપત્તિઃ] આહારાદિક દ્વારા ગૌરવ (આદર)
કરવામાં આવે છે તે [દાનમ્] દાન [ઈષ્યતે] કહેવાય છે.

ટીકાઃ—‘દાનમ્ ઈષ્યતે’ દાન કહેવાય છે. શું તે? ‘પ્રતિપત્તિઃ’ ગૌરવ કરવું—
આદરપૂર્વક દાન આપવું. કેને? ‘આર્યાણામ્’ સમ્યગ્દર્શનાદિ ગુણો સહિત મુનિઓને.
કેશ (મુનિઓ)? ‘અપસૂનારમ્ભાણામ્’ પાંચ સૂના અને આરંભ સહિત એવા (મુનિઓ).

સૂના અર્થાત પાંચ જીવઘાતનાં સ્થાનો તે નીચે કયાં છે—

પાંચ સૂના

खंडनी पेषणी चुल्ली, उदकुम्भः प्रमार्जनी ।

पंचसूना गृहस्थस्य, तेन मोक्षं न गच्छति ॥

ખાંડણિયામાં ખાંડવું, ચક્રીમાં (ઘંટીમાં) ઢળવું, ચૂલો યા સગડી સળગાવવી,
પાણી ભરવું અને ઝાડુ કાઢવું (કચરો વાળવો)—એ પાંચ સૂના છે.

સૂના અને કૃષિ આદિ આરંભથી જે સહિત છે તેમને (મુનિઓને) કેની દ્વારા

सप्तगुणसमाहितेन । तदुक्तं—

^१श्रद्धा तुष्टिर्भक्तिर्विज्ञानमलुब्धता क्षमा सत्यं ।

यस्यैते सप्तगुणास्तं दातारं प्रशंसन्ति ॥

इत्येतैः सप्तभिर्गुणैः समाहितेन सहितेन तु दात्रा^२ दानं दातव्यं । कैः कृत्वा ?
नवपुण्यैः । तदुक्तं—

^३पडिगहमुच्चट्टाणं पादोदयमच्चरणं च पणमं च ।

मणवयणकायसुद्धी एसणसुद्धी य णवविहं पुण्णं ॥

प्रतिपत्ति (दान) करणुं जेधंये ? 'सप्तगुणसमाहितेन' सात गुणु सडित (दातार द्वारा) .

दातारना सात गुणु^४

श्रद्धा तुष्टिर्भक्तिर्विज्ञानमलुब्धता क्षमा सत्त्वम् ।

यस्यैते सप्तगुणास्तं दातारं प्रशंसन्ति ॥

श्रद्धा, सतोष, भक्ति, ज्ञान, निर्दोषता, क्षमा अने सत्त्व-ये सात गुणु जेने
होय तेने दातार कडे छे .

आ सात गुणु सडित दातारे दान आपणुं जेधंये. शुं करीने ? 'नवपुण्यैः'
नवधाभक्ति करीने.

नवधाभक्ति

पडिगहमुच्चट्टाणं पादोदयमच्चरणं च पणमं च ।

मणवयणकायसुद्धी एसणसुद्धी य णवविहं पुण्णं ॥

१. श्रद्धाशक्तिरलुब्धत्वं भक्तिर्ज्ञानं दया क्षमा ।

इति श्रद्धादयः सप्त गुणाः स्युर्गृहमेधिनाम् ॥

इति 'घ' पुस्तके पाठः ।

२. तद्दात्रा घ० ।

३. 'घ' पुस्तके अस्य श्लोकस्य स्थाने निम्नांकितः श्लोको वर्तते—

'प्रतिप्रहोच्चस्थानं च पादक्षालनमर्चनम् ।

प्रणामो योगशुद्धिश्च भिक्षाशुद्धिश्च तेन वा ॥

४. दातारना सात गुणु, नवधाभक्ति, देवा योग्य आहार अने पात्रादि संप्रधी विशेष ज्ञान माटे
शुभे 'पुरुषार्थसिद्धि-उपाय' श्लोक १६८ थी १७१.

एतैर्नवभिः पुण्यैः पुण्योपार्जनहेतुभिः ॥ ११३ ॥

પડગાહવું, ઉચ્ચસ્થાન આપવું, ચરણ-પ્રક્ષાલન, પૂજન, પ્રણામ, મનશુદ્ધિ, વચનશુદ્ધિ, કાયશુદ્ધિ અને એપણા (ભોજન) શુદ્ધિ—એ નવ પ્રકારની ભક્તિ છે.

પુણ્યોપાર્જનના હેતુથી એ નવ પ્રકારની ભક્તિથી (દાતારે પાત્રને દાન આપવું જોઈએ).

ભાવાર્થ:—સાત ગુણો સહિત શ્રાવક, ભદ્રપરિણામથી પાંચ સૂના અને આરંભ સહિત મુનિને, નવધાભક્તિપૂર્વક શુદ્ધ આહારાદિ આપે તેને દાન કહે છે.

વિશેષ

દાનને પાત્ર કોણ ?

“ મોક્ષના કારણરૂપ ગુણોનો અર્થાત સમ્યક્દર્શન, સમ્યક્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્ર-રૂપ ગુણોનો સંધોગ જેમાં હોય તેને પાત્ર કહે છે. તેના ત્રણ પ્રકાર છે—

૧. જઘન્ય પાત્ર (પ્રતરહિત સમ્યક્દષ્ટિ),
૨. મધ્યમ પાત્ર (દેશપ્રતી શ્રાવક) અને
૩. ઉત્તમ પાત્ર (મહાપ્રતી મુનિ). ”^૧

જે જીવ સમ્યક્દષ્ટિ છે તે જ દાનને પાત્ર છે. ઉપરોક્ત ત્રણ પ્રકારના પાત્રો સુપાત્ર છે. સમ્યક્તવરહિત બાહ્યપ્રત પાળનાર તે કુપાત્ર છે અને જેને સમ્યક્દર્શન નથી તેમ જ બાહ્યપ્રત-ચારિત્ર પણ નથી તે અપાત્ર છે.

“ અપાત્ર જીવોને દુઃખથી પીડિત દેખીને તેમના ઉપર દયાભાવ વડે તેમનું દુઃખ દૂર કરવાની ભાવના ગૃહસ્થ અવશ્ય કરે, પણ તેમના પ્રત્યે ભક્તિભાવ ન કરે, કેમ કે તેના પ્રત્યે ભક્તિભાવ કરવો તે તેમના પાપની અનુમોદના છે. કુપાત્રને યોગ્ય રીતે (કરુણાબુદ્ધિ વડે) આહારાદિ દાન દેવું જોઈએ. ”^૨

“ ખરેખર જ્યારે આપણો અંતરંગ કષાય જે લોભ છે તેનો ત્યાગ થાય છે ત્યારે જ આપણા પરિણામ બાહ્ય વસ્તુમાં વિતરણ કરવાના થાય છે. તેથી લોભ કષાયનો ત્યાગ જ ખરું દાન છે અને લોભ કષાય ભાવહિંસાનો એક ભેદ છે; તેથી જે સત્પુરુષ દાન કરે છે તે જ ખરી રીતે અહિંસાપ્રત પાળે છે. ”

૧. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય, શ્લોક ૧૭૧.

૨. ગુજરાતી મોક્ષશાસ્ત્ર, પૃષ્ઠ ૬૨૬.

इत्थं दीयमानस्य फलं दर्शयन्नाह—

गृहकर्मणापि निश्चितं कर्म विमर्ष्टि खलु गृहविमुक्तानाम् ।

अतिथीनां प्रतिपूजा रुधिरमलं धावते वारि ॥ ११४ ॥

વિમર્ષિ સ્ફેટયતિ । खलु स्फुटं । किं तत् ? कर्म पापरूपं । कथंभूतं ? निश्चितमपि उपार्जितमपि पुष्टमपि वा । केन ? गृहकर्मणा सावद्यव्यापारेण । कोऽसौ कर्त्री ? प्रतिपूजा दानं । केषां ? अतिथीनां न विद्यते तिथिर्येषां तेषां । किंविशिष्टानां ?

“ પોતાને માટે બનાવેલું ભોજન ‘હું’ મુનિમહારાજને આપું છું’ એમ ત્યાગ-ભાવનાનો સ્વીકાર કરી તથા શોક અને વિપાદનો ત્યાગ કરી જેનો લોભ શિથિલ (મંદ) થયો છે એવા આવકને અવશ્ય અહિંસા હોય છે. ”

“ આ અતિથિસંવિભાગ-વૈયાવૃત્ય શિક્ષાવ્રતમાં દ્રવ્યઅહિંસા તો પ્રગટ છે જ, કેમ કે દાન દેવાથી બીજાની ક્ષુધા-તૃષ્ણાની પીડા મટે છે તથા દાતા લોભનો ત્યાગ કરે છે, તેથી ભાવઅહિંસા પણ થાય છે અર્થાત્ દાન કરનાર અહિંસા વ્રતનું પાલન કરે છે. ” ૧૧૩.

આ પ્રમાણે આપવામાં આવેલા દાનનું ફળ દર્શાવીને કહે છે—

દાનનું ફળ

શ્લોક ૧૧૪

અ-વચાર્થ—[खलु] ખરેખર જેમ [वारि] જલ [रुधिरम्] લોહીને [अलम्] સારી રીતે [धावते] ધૂએ છે (સાફ કરે છે) તેમ [गृहविमुक्तानाम्] ગૃહત્યાગી [अतिथीनाम्] અતિથિજનોને [प्रतिपूजा] આપેલું યથાયોગ્ય આહારાદિ દાન, [गृहकर्मणा] ગૃહકાર્યથી [निश्चितं] સંચિત કરેલાં [कर्म अपि] પાપોનો પણ [खलु] ખરેખર [विमर्ष्टि] નાશ કરે છે.

ટીકા:—‘વિમર્ષિ’ નાશ કરે છે. ‘खलु’ ખરેખર-નક્કી. શું તે? ‘કર્મ’ પાપ-રૂપ કર્મને. કેવાં (કર્મને)? ‘निश्चितं अपि’ ઉપાર્જિત-પાપેલાં (કર્મને) પણ. ‘केन’ શા વડે (ઉપાર્જિત)? ‘गृहकर्मणा’ પાપયુક્ત વ્યાપાર વડે. કર્તા કોણ? ‘प्रतिपूजा’ દાન. કેને? ‘अतिथीनां’ જેમને (આવવા માટે) કોઈ તિથિ (દિવસ) નિશ્ચિત નથી

૧. જુઓ પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ગુજરાતી આવૃત્તિ, શ્લોક ૧૭૩-૧૭૪ ટીકા તથા ભાવાર્થ.

ગૃહવિમુક્તાનાં ગૃહરહિતાનાં । અસ્યૈવાર્થસ્ય સમર્થનાર્થ દૃષ્ટાન્તમાહ—રુધિરમલં ધાવતે વારિ । અલં શબ્દો યથાર્થે । અયમર્થો રુધિરં યથા મલિનમપવિત્રં ચ વારિ કર્તુ નિર્મલં પવિત્રં ચ ધાવતે પ્રક્ષાલયતિ તથા દાનં પાપં વિમાર્ષિ ॥ ૧૧૪ ॥

સામ્પ્રતં નવપ્રકારેષુ પ્રતિગ્રહાદિષુ ક્રિયમાણેષુ કસ્માત્ કિં ફલં સમ્પદ્યતિ ઇત્યાહ—

ઉચ્ચૈર્ગોત્રં પ્રણતેર્ભોગો દાનાદુપાસનાત્પૂજા ।

ભક્તેઃ સુન્દરરૂપં સ્તવનાત્કીર્તિસ્તપોનિધિષુ ॥ ૧૧૫ ॥

તપોનિધિષુ યતિષુ । પ્રણતેઃ પ્રણામકરણાદુચ્ચૈર્ગોત્રં ભવતિ । તથા દાનાદશન-

તેવા અતિથિજનોને, કેવા પ્રકારના (અતિથિઓને)? ‘ગૃહવિમુક્તાનામ્’ ગૃહરહિત (ગૃહત્યાગી). આ જ અર્થનું સમર્થન કરવા માટે દૃષ્ટાન્ત કહે છે—‘રુધિરમલં ધાવતે વારિ’ ‘અલં’ શબ્દ યથાર્થના અર્થમાં છે. અર્થ આ છે—જેમ મલિન-અપવિત્ર રુધિરને નિર્મળ-પવિત્ર પાણી (કર્તા) ધૂએ છે—સારી રીતે સાફ કરે છે (અર્થાત્ જેમ પાણી રુધિરરૂપી મલને સાફ કરે છે), તેમ દાન પાપને ઘોઈ નાખે છે—દૂર કરે છે.

ભાવાર્થ:—જેમ જલ રુધિરને (લોહીને) પૂરતી રીતે સાફ કરે છે, તેમ ગૃહત્યાગી અતિથિજનોને આપેલું આહારાદિનું દાન, પાપમય ગૃહકાર્યોથી સંચિત (ઉપાર્જિત) કરેલાં પાપને પણ નષ્ટી નાશ કરે છે. ૧૧૪.

હવે પડિગાહના આદિ નવ પ્રકારનાં પુણ્યકાર્યો કરતાં શેનાથી શું શું ફળ પ્રાપ્ત થાય છે તે કહે છે—

નવધા ભક્તિનું ફળ

શ્લોક ૧૧૫

અન્વયાર્થ:—[તપોનિધિષુ] તપસ્વી મુનિઓને [પ્રણતેઃ] પ્રણામ કરવાથી [ઉચ્ચૈર્ગોત્રં] ઉચ્ચ ગોત્ર, [દાનાત્] દાન દેવાથી [ભોગઃ] ભોગ, [ઉપાસનાત્] (તેમની) ઉપાસનાથી [પૂજા] પ્રતિષ્ઠા-માન્યતા, [ભક્તેઃ] (તેમની) ભક્તિથી [સુન્દરરૂપં] સુંદર રૂપ અને [સ્તવનાત્] (તેમની) સ્તુતિ કરવાથી [કીર્તિઃ] કીર્તિ (પ્રાપ્ત થાય છે.)

ટીકા:—‘તપોનિધિષુ’ તપના નિધાનરૂપ યતિઓ પ્રત્યે ‘પ્રણતેઃ’ પ્રણામ કરવાથી ‘ઉચ્ચૈઃ ગોત્રં’ ઉચ્ચ ગોત્ર પ્રાપ્ત થાય છે તથા ‘દાનાત્’ ભોજનશુદ્ધિરૂપ

શુદ્ધિલક્ષણાદ્ભોગો ભવતિ । ઉપાસનાત્ પ્રતિગ્રહણાદિરૂપાત્ સર્વત્ર પૂજા ભવતિ ।
મક્તેર્ગુણાનુરાગજનિતાન્તઃશ્રદ્ધાવિશેષલક્ષણાયાઃ સુન્દરરૂપં ભવતિ । સ્તવનાત્ શ્રુતજલધી-
ત્યાદિસ્તુતિવિધાનાત્ સર્વત્ર કીર્તિર્ભવતિ ॥ ૧૧૫ ॥

નન્વેવંવિધં વિશિષ્ટં ફલં સ્વલ્પં દાનં કથં સમ્પાદયતીત્યાશંકાઽપનો-
દાર્થમાહ—

દાનથી ભોગની સામગ્રી પ્રાપ્ત થાય છે. ‘ઉપાસનાત્’ પ્રતિગ્રહણાદિરૂપ ઉપાસનાથી
‘પૂજા’ સર્વત્ર પૂજા-સન્માન પ્રાપ્ત થાય છે. ‘મક્તેઃ’ ગુણાનુરાગથી ઉત્પન્ન થયેલી
શ્રદ્ધા-વિશેષરૂપ ભક્તિથી ‘સુન્દરરૂપં’ સુંદર રૂપ પ્રાપ્ત થાય છે. (ગુણોના અનુરાગથી
અંતરંગમાં જે શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થાય છે તેને ભક્તિ કહે છે.) મુનિઓની એવી ભક્તિ
કરવાથી સુંદર રૂપ પ્રાપ્ત થાય છે અને ‘સ્તવનાત્’ સ્તવનથી અર્થાત્ ‘આપ શ્રુત-
સાગર છે’ ઇત્યાદિ સ્તુતિ કરવાથી ‘કીર્તિઃ’ સર્વત્ર કીર્તિ (યશ) પ્રાપ્ત થાય છે.

ભાવાર્થઃ—વીતરાગ મુનિરાજને નમસ્કાર કરવાથી ઇન્દ્રપથુ’ આદિ ઉચ્ચગોત્ર,
દાન દેવાથી ભોગોપભોગની સામગ્રી, નવધા ભક્તિથી (ઉપાસનાથી) સર્વમાન્ય ઉચ્ચ
પદ, ભક્તિ (શ્રદ્ધા)થી સુંદર રૂપ અને સ્તુતિ કરવાથી સર્વત્ર કીર્તિ પામે છે.

ઉત્તમ પાત્રને દાન દેવાથી ઉત્તમ ભોગભૂમિ, મધ્યમ પાત્રને દાન દેવાથી મધ્યમ
ભોગભૂમિ અને જઘન્ય પાત્રને દાન દેવાથી જઘન્ય ભોગભૂમિ તથા કૃપાત્રને દાન દેવાથી
કૃભોગભૂમિ મળે છે.

“...આત્માનુ’ જ્ઞાન અને આચરણ નહિ હોવાથી જે પરમાર્થશૂન્ય છે એવા
અજ્ઞાની છદ્મસ્થ વિપરીત ગુરુ પ્રત્યે સેવા-ભક્તિથી વૈયાવૃત્ય તથા આહારાદિક ક્રિયાથી
જે પુણ્ય પ્રાપ્ત થાય છે તેનું ફળ નીચ દેવ અને નીચ મનુષ્યપણું છે.” ૧૧૫.

સ્વલ્પ દાન આવા પ્રકારનાં વિશિષ્ટ ફળને કેવી રીતે આપે? એવી આશંકાને
દૂર કરવા માટે કહે છે—

૧. જુઓ, હિન્દી પ્રવચનસાર પૃષ્ઠ ૩૫૦, તથા ચર્ચાસમાધાન પૃષ્ઠ ૪૮, મૌક્ષશાસ્ત્ર પૃષ્ઠ ૬૧૬.

ક્ષિતિગતમિવ વટબીજં પાત્રગતં દાનમલ્પમપિ કાલે ।

ફલતિ છાયાવિભવં बहुफलमिष्टं शरीरभृताम् ॥ ૧૧૬ ॥

અલ્પમપિ દાનમુચિતકાલે । પાત્રગતં સત્પાત્રે દત્તં । શરીરભૃતાં સંસારિણાં । ઇષ્ટં ફલં
બહુનેકપ્રકારં સુન્દરરૂપભોગોપભોગાદિલક્ષણં ફલતિ । કથંભૂતં ? છાયાવિભવં છાયા
માહાત્મ્યં વિભવઃ સમ્પત્ તૌ વિદ્યેતે યત્ર । અસ્યૈવાર્થસ્ય સમર્થનાર્થં ક્ષિતીત્યાદિદૃષ્ટાન્ત-
માહ । ક્ષિતિગતં સુક્ષેત્રે નિક્ષિપ્તં યથા અલ્પમપિ વટબીજં बहुफलं ફલતિ । કથં ?
છાયાવિભવં છાયા આતપનિરોધિની તસ્યા વિભવઃ પ્રાચુર્યં યથા ભવત્યેવં ફલતિ ॥૧૧૬॥

અલ્પદાનથી મહાફળની પ્રાપ્તિ

શ્લોક ૧૧૬

અન્વયાર્થઃ—જેવી રીતે [કાલે] ઉચિત કાલે—સમયે [ક્ષિતિગતમ્] (ફળરૂપ) જમીનમાં વાવેલું [વટબીજં હવ] વડલાનું ખીજ [છાયાવિભવં] (મોટી) છાયાના વિભવને અને [बहुफलम्] બહુ ફળોરૂપે [ફલતિ] ફળ આપે છે—ફળે છે (પ્રાપ્ત કરે છે), તેવી રીતે [કાલે] ઉચિત સમયે [પાત્રગતમ્] પાત્રને આપેલું [અલ્પમપિ] થોડું પણ [દાનં] દાન [શરીરભૃતાં] જીવોને [છાયાવિભવં] ઉત્તમ ઐશ્વર્ય અને વિભૂતિયુક્ત [ઇષ્ટમ્] ઇચ્છિત [बहुफलम्] ભોગોપભોગાદિરૂપ અનેક ફળોરૂપે [ફલતિ] ફળે છે.

ટીકાઃ—‘કાલે’ ઉચિત કાળે ‘પાત્રગતં’ સત્પાત્રને આપેલું ‘અલ્પમપિ દાનં’ થોડું પણ દાન ‘શરીરભૃતામ્’ સંસારી જીવોને ‘ઇષ્ટં’ ઇચ્છિત ‘बहुफलं’ ભોગોપભોગાદિરૂપ અનેક પ્રકારનાં સુંદર ફળોરૂપે ‘ફલતિ’ ફળે છે. કેવાં (ફળોરૂપે)? ‘છાયાવિભવં’ છાયા એટલે માહાત્મ્ય અને વિભવ એટલે સંપત્-અને જ્યાં હોય તેવાં (અર્થાત્ મહા ઐશ્વર્ય અને વિભૂતિયુક્ત). આ જ અર્થના સમર્થન માટે ‘ક્ષિતિ’ ઇત્યાદિનું દૃષ્ટાન્ત આપે છે—‘ક્ષિતિગતમ્’ સુક્ષેત્રે વાવેલું ‘કાલે’ યોગ્ય સમયે ‘અલ્પમપિ વટબીજમિવ’ નાનું પણ વડલાનું ખીજ જેમ ‘बहुफलं ફલતિ’ બહુ ફળોરૂપે ફળે છે; કેવું (ફળે છે)? ‘છાયાવિભવં’ તાપને રોકનારી છાયા—તેના વિભવરૂપે અર્થાત્ વિશાળતારૂપે (પ્રચુરતારૂપે) ફળે છે તેમ.

ભાવાર્થઃ—જેમ ફળરૂપ જમીનમાં વાવેલું નાનું વડલાનું ખીજ, યોગ્યકાળે વિશાળ છાયા અને અનેક ફળોરૂપે ફળે છે, તેમ યોગ્ય પાત્રને દીધેલું અલ્પ દાન પણ

તત્ત્વવિધિફલસમ્પાદકં દાનં ચતુર્ભેદં ભવતીત્યાહ—

**આહારૌષધયોરપ્યુપકરણાવાસયોશ્ચ દાનેન ।
વૈયાવૃત્યં બ્રુવતે ચતુરાત્મત્વેન ચતુરસ્રાઃ ॥ ૧૧૭ ॥**

શોભ્ય સમયે જીવને (દાતારને) વિશાળ ઐશ્વર્ય, સંપત્તિ અને ઇચ્છાનુસાર અનેક ભોગોપભોગાદિ ફળરૂપે ફળે છે.

વિશેષ

સ્વયંસારમાં કહ્યું છે કે—

સપ્પુરિસાણં દાણં કલ્પતરુણં ફલાણ સોહં વા ।

લોહીણં દાણં જહ વિમાણ સોહા સવ્વસ્સ જાણેહ ॥

સત્પુરુષોને દાન કલ્પતરુઓનાં ફળની શોભા જેવું છે અને લોભી-પાપી પુરુષોને આપેલું દાન મહાદાની ઠાઠડીની શોભા જેવું છે—એમ જાણ.

દાનમાં વિશેષતા

તત્ત્વાર્થસૂત્રમાં કહ્યું છે કે—વિધિદ્રવ્યદાતૃપાત્રવિશેષાત્તદ્વિશેષઃ । અધ્યાય ૭/૩૯.

વિધિવિશેષ, દ્રવ્યવિશેષ, દાતૃવિશેષ અને પાત્રવિશેષથી દાનમાં વિશેષતા હોય છે.

૧. વિધિવિશેષ—નવધાભક્તિના ક્રમને વિધિવિશેષ કહે છે.

૨. દ્રવ્યવિશેષ—તપ, સ્વાધ્યાય, વગેરેની વૃદ્ધિમાં કારણ એવા આહારાદિને દ્રવ્યવિશેષ કહે છે.

૩. દાતૃવિશેષ—જે દાતાર શ્રદ્ધા વગેરે સાત ગુણો સહિત હોય તેને દાતૃવિશેષ કહે છે.

૪. પાત્રવિશેષ—જે સમ્યક્ચારિત્ર વગેરે ગુણો સહિત હોય એવા મુનિ વગેરેને પાત્રવિશેષ કહે છે. ૧૧૬.

આવા પ્રકારનાં ફળને પ્રાપ્ત કરનાર દાનના ચાર ભેદ છે તે કહે છે—

દાનના ચાર ભેદ

શ્લોક ૧૧૭

અન્યાર્થઃ—[આહારૌષધયોઃ અપિ] આહાર તથા ઔષધિ [ચ] અને

વૈયાવૃત્યં દાનં બ્રુવતે પ્રતિપાદયંતિ । કથં ? ચતુરાત્મત્વેન ચતુઃપ્રકારત્વેન । કે તે ? ચતુરસ્રાઃ પઠિતાઃ । તાનેવ ચતુષ્પ્રકારાન્ દર્શયન્નાહારેત્યાદ્યાહ—આહારશ્ચ ભક્ત-પાનાદિઃ ઔષધં ચ વ્યાધિસ્ફેટકં દ્રવ્યં તયોર્દ્વયોરપિ દાનેન । ન કેવલ તયોરેવ અપિ તુ ઉપકરણાવાસયોશ્ચ ઉપકરણં જ્ઞાનોપકરણાદિઃ આવાસો વસતિકાદિઃ ॥ ૧૧૭ ॥

ત્વચતુષ્પ્રકારં દાનં કિં કેન દત્તમિત્યાહ—

શ્રીષેણવૃષભસેને કૌણ્ડેશઃ સૂકરશ્ચ દૃષ્ટાન્તાઃ ।

વૈયાવૃત્યસ્યૈતે ચતુર્વિકલ્પસ્ય મન્તવ્યાઃ ॥ ૧૧૮ ॥

ચતુર્વિકલ્પસ્ય ચતુર્વિધવૈયાવૃત્યસ્ય દાનસ્યૈતે શ્રીષેણાદયો દૃષ્ટાન્તા મન્તવ્યાઃ ।

[ઉપકરણાવાસયોઃ] જ્ઞાનનાં સાધન શાસ્ત્રાદિ ઉપકરણુ તથા આવાસ (વસતિકા, સ્થાન)
[ચતુરાત્મત્વેન દાનેન] એ ચાર પ્રકારનાં દાને કરીને [ચતુરસ્રાઃ] ચાર જ્ઞાનના ધારક ગણધર દેવો [વૈયાવૃત્યમ્] વૈયાવૃત્યને ચાર પ્રકારના ભેદ રૂપે [બ્રુવતે] કહે છે.

ટીકા:—‘ચતુરસ્રાઃ ચતુરાત્મત્વેન વૈયાવૃત્યં બ્રુવતે’ પાંડિતો દાનને ચાર પ્રકારે કહે છે. તે જ ચાર પ્રકારો દર્શાવીને કહે છે—‘આહારેત્યાદિ’ ભોજન, પાનાદિને આહાર કહે છે. વ્યાધિનાશક દ્રવ્યને ઔષધ કહે છે. તે બંનેના દાનથી, કેવળ તે બંનેના દાનથી નહિ પણ ‘ઉપકરણાવાસયોશ્ચ’ જ્ઞાનનાં ઉપકરણુ આદિ અને વસતિકાદિ (—એ બંનેના દાનથી પણ) વૈયાવૃત્ય—દાન ચાર પ્રકારે છે.

ભાવાર્થ:—વૈયાવૃત્ય (દાન) ના ચાર પ્રકાર છે—(૧) આહારદાન, (૨) ઔષધ-દાન, (૩) ઉપકરણુદાન, (૪) આવાસદાન. ૧૧૭.

આ ચાર પ્રકારનું કયું દાન કોણે આપ્યું તે કહે છે—

દાન દેવામાં પ્રસિદ્ધ થયેલાંનાં નામ

શ્લોક ૧૧૮

અન્વયાર્થ:—[શ્રીષેણવૃષભસેને] શ્રીષેણ રાજા, (એક શેઠની સુપુત્રી) વૃષભ-સેના, [કૌણ્ડેશઃ] કૌણ્ડેશ (નામનો કોટવાળ) [ચ] અને [સૂકરઃ] શૂકર [પતે] એ (કમથી) [ચતુર્વિકલ્પસ્ય] ચાર પ્રકારનાં [વૈયાવૃત્યસ્ય] વૈયાવૃત્યનાં [દૃષ્ટાન્તાઃ] દૃષ્ટાન્તો [મન્તવ્યાઃ] માનવા થોગ્ય છે.

ટીકા:—‘ચતુર્વિકલ્પસ્ય’ ચાર પ્રકારનાં ‘વૈયાવૃત્યસ્ય’ વૈયાવૃત્ય—દાનનાં

તત્રાહારદાને શ્રીષેણો દષ્ટાન્તઃ । અસ્ય કથા—

મલ્લયદેશે રત્નસંચયપુરે રાજા શ્રીષેણો રાજ્ઞી સિંહનન્દિતા દ્વિતીયા અનિન્દિતા ચ । પુત્રો ક્રમેણ તયોરિન્દ્રોપેન્દ્રૌ । તત્રૈવ બ્રાહ્મણઃ સાત્યકિનામા, બ્રાહ્મણી જમ્બૂ, પુત્રી સત્યભામા । પાટલિપુત્રનગરે બ્રાહ્મણો રુદ્રભટ્ટો બટુકાન્ વેદં પાઠયતિ । તદીયચેટિકાપુત્રશ્ચ કપિલનામા તીક્ષ્ણમતિત્વાત્ 'છદ્મના વેદં શૃણ્વન્ તત્પારગો જાતો । રુદ્રભટ્ટેન ચ કુપિતેન પાટલિપુત્રાન્નિર્ઘાટિતઃ । 'સોત્તરીયં યજ્ઞોપવીતં પરિધાય બ્રાહ્મણો ભૂત્વા રત્નસંચયપુરે ગતઃ । સાત્યકિના ચ તં વેદપારગં સુરૂપં ચ દૃષ્ટ્વા સત્યભામાયા યોગ્યોડયમિતિ મત્વા સા તસ્મૈ દત્તા । સત્યભામા ચ રતિસમયે વિટચેષ્ટાં તસ્ય દૃષ્ટ્વા કુલજોડયં ન ભવિષ્યતીતિ સા સમ્પ્રધાર્ય ચિત્તે વિષાદં વહન્તી તિષ્ઠતિ । એતસ્મિન્ પ્રસ્તાવે રુદ્રભટ્ટસ્તીર્થયાત્રાં

‘પત્ને’ એ ‘શ્રીષેણ’ શ્રીષેણુ આદિ ‘દષ્ટાન્તાઃ’ દષ્ટાન્તો ‘મન્તવ્યાઃ’ માનવાં. (શ્રીષેણુ રાજા આહારદાનનું, વૃષભસેના ઔપધદાનનું, કૌડેશ ઉપકરણદાનનું અને શૂકર આવાસદાનનું દષ્ટાન્ત છે.)

આહારદાનમાં શ્રીષેણુ દષ્ટાન્ત રૂપે છે.

શ્રીષેણુ રાજાની કથા-૧

મલ્લયદેશમાં રત્નસંચય નગરમાં શ્રીષેણુ રાજા હતો. તેને એક સિંહનન્દિતા અને બીજી અનિન્દિતા નામની રાણીઓ હતી. તે બંનેને અનુક્રમે ઇન્દ્ર અને ઉપેન્દ્ર નામના બે પુત્રો હતા. ત્યાં જ એક સાત્યકી નામનો બ્રાહ્મણ હતો; તેની બ્રાહ્મણીનું નામ જંબુ અને પુત્રીનું નામ સત્યભામા હતું.

પાટલીપુત્ર નગરમાં એક રુદ્રભટ્ટ નામનો બ્રાહ્મણ બટુકોને (બાળકોને) વેદ શીખવતો હતો. તેની ચેટિકાનો (દાસીનો) પુત્ર કપિલ હતો, તે છૂપા વેશે (કપટથી), તીક્ષ્ણ બુદ્ધિના કારણે વેદનું શ્રવણ કરીને તેમાં પારંગત થયો. રુદ્રભટ્ટે ગુસ્સે થઈને તેને પાટલીપુત્રમાંથી કાઠી મૂક્યો. ખેસ નાખી તથા જનોઈ પહેરી તે બ્રાહ્મણ બનીને રત્નસંચય નગરમાં ગયો. સાત્યકીએ તેને વેદમાં પારંગત અને સુંદર રૂપવાળો દેખીને ‘આ સત્યભામાને યોગ્ય છે’—એમ માનીને કપિલને સત્યભામા આપી.

રતિ સમયે (કામકીડા સમયે) તેની વિટ જેવી (હલકા પુરુષ જેવી) ચેષ્ટા દેખીને, ‘આ કુળવાન હશે નહિ’ એમ ધારી સત્યભામા મનમાં વિષાદ (ખેદ) કરતી,

૧. કર્ણલબ્ધ્યા વેદંશૃણ્વાતઃ ઘ । ૨. સોત્તરીયયજ્ઞોપવીતં ઘ ।

કુર્વાણો રત્નસંચયપુરે સમાયાતઃ । કપિલેન પ્રણમ્ય નિજધવલગૃહે નીત્વા ભોજનપરિધાના-
દિકં કારયિત્વા સત્યભામાયાઃ સકલલોકાનાં ચ મદીયોડયં પિતેતિ કથિતમ્ । સત્ય-
ભામયા ચૈકદા રુદ્રમદૃસ્ય વિશિષ્ટં ભોજનં बहुसुवर्णं च दत्त्वा पादयोर्लગિત્વા પૃષ્ટં—
તાત ! તવ શીલસ્ય લેશોડપિ કપિલે નાસ્તિ, તતઃ કિમયં તવ પુત્રો ભવતિ ન વેતિ સત્યં
મે કથય । તતસ્તેન કથિતં, પુત્રિ ! મદીયચેટિકાપુત્ર ઇતિ । એતદાકર્ણ્ય તદુપરિ વિરક્તા
સા હઠાદયં મામભિગમિષ્યતીતિ મત્વા સિંહનન્દિતાગ્રમહાદેવ્યાઃ શરણં પ્રવિષ્ટા, તયા
ચ સા પુત્રી જ્ઞાતા । એવમેકદા શ્રીષેણરાજેન પરમભક્ત્યા વિધિપૂર્વકમર્કકીર્ત્યામિતગતિ-
ચારણમુનિભ્યાં દાનં દત્તમ્ । તત્ફલેન રાજ્ઞા સહ ભોગભૂમાવુત્પન્ના । તદનુમોદનાત્
સત્યભામાપિ તત્રૈવોત્પન્ના । સ રાજા શ્રીષેણો દાનપ્રથમકારણાત્ પારંપર્યેણ શાન્તિનાથ-
તીર્થકરો જ્ઞાતઃ । આહારદાનફલમ્ ।

ઔષધદાને વૃષભસેનાયા દૃષ્ટાન્તઃ । અસ્યાઃ કથા—

તે દરમિયાન રુદ્રલટ્ટ તીર્થયાત્રા કરતો કરતો રત્નસંચય નગરમાં આવ્યો. કપિલ તેને
પ્રણામ કરીને પોતાના ધવલગૃહમાં લઈ ગયો અને ભોજન-વસ્ત્રાદિક કરાવીને
(અપાવીને) સત્યભામા અને સર્વ લોકની સામે તેણે કહ્યું કે—“આ મારા પિતા છે.”

એક દિવસ સત્યભામાએ રુદ્રલટ્ટને વિશિષ્ટ (ઉત્તમ) ભોજન તથા બહુ સુવર્ણ
આપી, તેને પગે લાગીને પૂછ્યું; “તાત ! કપિલમાં આપના સ્વભાવનો એક અંશ
પણ નથી; તેથી આ તમારો પુત્ર છે કે નહિ તે મને સત્ય કહો.”

પછી તેણે કહ્યું, “પુત્રી ! એ મારી ચેટિકાનો (રખાતનો) પુત્ર છે.”

એ સાંભળીને તે તેના ઉપર વિરક્ત (ઉદાસીન) થઈ. અને “હઠથી આ મારી
સાથે સંભોગ કરશે” એમ માનીને પ્રથમ મહાદેવી (પટ્ટરાણી) સિંહનન્દિતાને શરણે
ગઈ તેણે પણ તેને પુત્રી તરીકે માનીને રાખી.

એક દિવસ તેણે (રાણીએ) શ્રીષેણ રાજા સાથે પરમ ભક્તિથી વિધિપૂર્વક
અર્કકીર્તિ અને અમિતગતિ-એ ચારણ મુનિઓને દાન દીધું. તેના કૃપાથી તે રાણી
રાજા સાથે ભોગભૂમિમાં ઉત્પન્ન થઈ. તેના (દાનના) અનુમોદનથી સત્યભામા પણ
ત્યાં જ અવતરી. તે રાજા શ્રીષેણ પ્રથમ (આહારદાનના) દાનના કારણે પરંપરાએ
શાંતિનાથ તીર્થકર થયા. આહારદાનનું આ કૃપા છે. ૧.

ઔષધદાનમાં વૃષભસેનાનું દૃષ્ટાન્ત છે.

જનપદદેશે કાવેરીપત્તને રાજોગ્રસેનઃ; શ્રેષ્ઠી ધનપતિઃ, માર્યા ધનશ્રીઃ, પુત્રી વૃષભસેના, તસ્યા ધાત્રી રૂપવતી નામા । એકદા વૃષભસેનાસ્નાનજલગર્તાયાં રોમ-ગૃહીતં કુક્કુરં પતિતલુઠિતોઽત્થિતં રોગરહિતમાલોક્ય ચિન્તિતં ધાત્ર્યા—પુત્રીસ્નાન-જલમેવાસ્યારોગ્યત્વે કારણમ્ । તતસ્તયા ધાત્ર્યા નિજજનન્યા દ્વાદશવાર્ષિકાશ્ચિરોગ-ગૃહીતાયાઃ કથિતે તયા લોચનૈ તેન જલેન પરીક્ષાર્થમેકદિને ધૌતેદૃષ્ટી ચ શોભને જાતે । તતઃ સર્વરોગાપનયને સા ધાત્રી પ્રસિદ્ધા તત્ર નગરે સંજાતા । એકદોગ્રસેનેન રણપિંગલમંત્રી બહુસૈન્યોપેતો મેઘપિંગલોપરિ પ્રેષિતઃ । સ તં દેશં પ્રવિષ્ટો વિષોદક-સેવનાત્ જ્વરેણ ગૃહીતઃ । સ ચ વ્યાઘુટચાગતઃ રૂપવત્યા ચ તેન જલેન નીરોગી-કૃતઃ । ઉગ્રસેનોઽપિ ક્રોપાત્તત્ર ગતઃ તથા જ્વરિતો વ્યાઘુટચાયાતો રણપિંગલાજ્જલ-વૃત્તાન્તમાકર્ણ્ય તજ્જલં યાચિતવાન્ । તતો મંત્ર ઉક્તો ધનશ્રિયા મોઃ શ્રેષ્ઠિન્ ! કથં

વૃષભસેનાની કથા-૨

જનપદદેશમાં કાવેરી શહેરમાં રાજા ઉગ્રસેન, શેઠ ધનપતિ, તેની સ્ત્રી ધનશ્રી, તેની પુત્રી વૃષભસેના અને તેની ધાવમાતા (ધાત્રી) રૂપવતી નામે હતાં.

એક દિવસ વૃષભસેનાના સ્નાનજળના ખાડામાં એક રોગગ્રાસત કૂતરું પડ્યું, આખોટ્યું અને નીકળ્યું. તેને રોગરહિત ડેખીને ધાત્રીએ વિચાર્યું : “ પુત્રીનું સ્નાન-જળ જ તેની આરોગ્યતાનું કારણ છે. ”

પછી તે ધાત્રીએ બાર વર્ષથી આંખના રોગથી પીડાતી પોતાની માતાને આવાત કરી. એક દિવસ પરીક્ષા માટે તે જળથી પોતાનાં નેત્રા ધોતાં, તેની (ધાત્રીની માતાની) આંખો સારી થઈ ગઈ. આ ઘટનાથી તે ધાત્રી સર્વ રોગો મટાડનારી છે એમ તે નગરમાં પ્રસિદ્ધ થઈ.

એક દિવસ રાજા ઉગ્રસેને બહુ સૈન્ય સાથે રણપિંગલ મંત્રીને મેઘપિંગલ ઉપર (ચઢાઈ કરવા) મોકલ્યો. મંત્રી જેવો જ તે દેશમાં પ્રવેશ્યો કે તરત જ ઝેરી પાણીના સેવનથી તાવે સપડાયો. તે જલદી પાછા આવ્યો અને રૂપવતી (ધાત્રી)એ તે જળથી (સ્નાનજળથી) તેને નીરોગી (રોગરહિત) કર્યો. રાજા ઉગ્રસેન પણ ક્રોપથી ત્યાં (મેઘપિંગલના દેશમાં) ગયો અને તેવી રીતે તાવમાં સપડાઈ જલદી પાછા આવ્યો. રણપિંગલ પાસેથી જળની હકીકત સાંભળીને તેણે તે જળની યાચના કરી. પછી

નરપતે: શિરસિ પુત્રીસ્નાનજલં ક્ષિપ્યતે? ધનપતિનોક્તં યદિ પૃચ્છતિ રાજા જલ-
સ્વભાવં તદા સત્યં કથ્યતે ન દોષઃ । એવં ભણિતે રૂપવત્યા તેન જલેન નીરોગીકૃત
ઉગ્રસેનઃ । તતો નીરોગેણ રાજ્ઞા પૃષ્ઠા રૂપવતી જલસ્ય માહાત્મ્યમ્ । તયા ચ સત્યમેવ
કથિતં । તતો રાજ્ઞા વ્યાહૂતઃ શ્રેષ્ઠી, સ ચ ભીતઃ રાજ્ઞઃ સમીપમાયાતઃ । રાજા ચ
ગૌરવં કૃત્વા વૃષભસેનાં પરિણેતું સ યાચિતઃ । તતઃ શ્રેષ્ઠિના ભણિતં દેવ ! યદ્યષ્ટાહ્નિકાં
પૂજાં જિનપ્રતિમાનાં કરોષિ તથા પંજરસ્થાન્ પક્ષિગણાન્ મુશ્ચસિ તથા ગુપ્તિષુ સર્વ-
મનુષ્યાંશ્ચ મુશ્ચસિ તદા દદામિ । ઉગ્રસેનેન ચ તત્ સર્વં કૃત્વા પરિણીતા વૃષભસેના
પટ્ટરાની ચ કૃતા । અતિવલ્લભયા તયૈવ ચ સહ વિમુચ્યાન્યકાર્યં ક્રીડાં કરોતિ ।
एतस्मिन् प्रस्तावे यो वाराणस्याः पृथिवीचन्द्रो नाम राजा धृत आस्ते सोऽतिप्रचण्ड-
त्वात्तद्विवाहकालेऽपि न मुक्तः । ततस्तस्य या राज्ञी नारायणदत्ता तया मंत्रिभिः सह

ધનશ્રીએ મંત્રીને (શેઠને) કહ્યું, “અરે શેઠ! રાજાના મસ્તક ઉપર પુત્રીનું સ્નાન-
જળ કેવી રીતે નખાય?”

ધનપતિએ કહ્યું, “જે રાજા જળના સ્વભાવ સંબંધી પૂછે તેા સત્ય કહેવું,
તેમાં દોષ નથી.”

એમ કહેવામાં આવતાં રૂપવતીએ તે જળથી ઉગ્રસેન રાજાને નીરોગી કર્યાં.
પછી નીરોગી થયેલા રાજાએ રૂપવતીને જળના મહિમા વિષે પૂછ્યું અને તેણે સાચું
જ કહ્યું.

પછી રાજાએ શેઠને બોલાવ્યો અને તે (શેઠ) ડરતાં ડરતાં રાજાની સમીપે
આવ્યો. રાજાએ તેનું બહુમાન કરી, વૃષભસેનાને પરણવાની (તેની પાસે) માગણી
કરી. પછી શેઠે કહ્યું, “દેવ! જે તમે જિનપ્રતિમાઓની અષ્ટાહ્નિકા પૂજા કરો,
પાંજરામાં પૂરેલાં સમસ્ત પક્ષીઓને છોડી મૂકો અને જેલમાં રાખેલા સર્વ મનુષ્યોને
મુક્ત કરો તેા હું તેને (વૃષભસેનાને) આપું.”

રાજા ઉગ્રસેને તે બધું કર્યું અને વૃષભસેનાને પરણ્યો તથા તેને પટ્ટરાણી
બનાવી. રાજા અન્ય બધાં કાર્યો છોડીને તે પ્રિય રાણી સાથે ક્રીડા કરવા લાગ્યો.

તે દરમિયાન જે વારાણસીનો પૃથિવીચંદ્ર નામનો રાજા પકડાયો હતો, તે બહુ
પ્રચંડ (ઉગ્ર) હોવાથી વિવાહના સમયે પણ તેને છોડવામાં આવ્યો ન હતો. પછી તેની
રાણી જે નારાયણદત્તા હતી તેણે મંત્રીઓની સાથે મંત્રણા કરીને પૃથિવીચંદ્રને છોડાવવા

मंत्रयित्वा पृथिवीचन्द्रमोचनार्थं वाराणस्यां सर्वत्रावारितसत्कारा वृषभसेनाराज्ञीनाम्ना कारितास्तेषु भोजनं कृत्वा कावेरीपत्तनं ये गतास्तेभ्यो ब्राह्मणादिभ्यस्तं वृत्तान्तमाकर्ण्य रूष्टया रूपवत्या भणिता वृषभसेने ! त्वं मामपृच्छन्ती वाराणस्यां कथं सत्कारान् कारयसि ? तथा भणितमहं न कारयामि किन्तु मम नाम्ना केनचित्कारणेन केनापि कारिताः । तेषां शुद्धिं कुरु त्वमिति चरपुरुषैः कृत्वा यथार्थं ज्ञात्वा तथा वृषभसेनायाः सर्वं कथितम् । तथा च राजानं विज्ञाप्य मोचितः पृथिवीचन्द्रः । तेन च चित्रफलके वृषभसेनोग्रसेनयो रूपे कारिते । तयोरधो निजरूपं सप्रणामं कारितम् । स फलकस्तयोर्दर्शितः भणिता च वृषभसेना राज्ञी—देवि ! त्वं मम मातासि त्वत्प्रसादादिदं जन्म सफलं मे जातं । तत उग्रसेनः सन्मानं दत्त्वा भणितवान्—त्वया मेघपिंगलस्योपरि गंतव्यमित्युक्त्वा स च ताभ्यां वाराणस्यां प्रेषितः । मेघपिंगलोऽप्येतदा-

भाटे वाराणसीमां वृषभसेना राज्ञीना नामे अेषुं लोञ्जनशृङ्खलायां के जेमां कोर्धने भाटे प्रवेश करवाने निषेध न हतो. तेमां लोञ्जन करीने जेयो कावेरी नगरे गया हता ते ब्राह्मणे आदि पासेथी ते वृत्तांत सांभलीने कोपायमान थयेदी इपवतीये कह्युं, “हे वृषभसेना ! मने पूछया वगर ते वाराणसीमां लोञ्जनशृङ्खला शा भाटे कराव्युं छे ?”

तेषु कह्युं, “मे लोञ्जनशृङ्खला कराव्युं नथी, परंतु भारा नामे कोर्धने कोर्ध कारणथी ते करावेल छे, तमे तेना पत्तो भेजवो.”

छूपा पुरुषो द्वारा यथार्थं लोञ्जने तेषु (इपवतीये) वृषभसेनाने अधुं कह्युं अने तेषु राजने विज्ञापना (विनती) करी पृथिवीचंद्रने छेडाव्यो.

तेषु (पृथिवीचन्द्रे) चित्रना पाठिया उपर (चित्रपेड' उपर) वृषभसेना अने राज उग्रसेन अनेनुं इपचित्र द्वाराव्युं अने ते अनेनी नीये प्रज्ञाम करता अेवा पोतानुं इप (चित्र) द्वाराव्युं. ते चित्रपेड' ते अनेने अताव्युं अने वृषभसेनाने कह्युं, “देवी ! तमे भारी माता छे, तमारी कृपाथी भारे आ जन्म सकण थयो.”

पछी राज उग्रसेन तेनुं सन्मान करी जेयो, “तारे मेघपिंगल उपर ब्यडाई करवी.”

अेम कह्नीने तेने अने साथे वाराणसी भेकहयो. मेघपिंगल पणु अे सांभलीने

કર્ણ્ય મમાયં પૃથ્વીચન્દ્રો મર્મભેદીતિ પર્યાલોચ્યાગત્ય ચોગ્રસેનસ્યાતિપ્રસાદિતઃ સામન્તો જાતઃ । ઉગ્રસેનેન ચાસ્થાનસ્થિતસ્ય યન્મે પ્રાભૂતમાગચ્છતિ તસ્યાર્થ મેઘપિંગલસ્ય દાસ્યામિ અર્થ ચ વૃષભસેનાયા ઇતિ વ્યવસ્થા કૃતા । એવમેકદા રત્નકંબલદ્વયમાગત-મેકૈકં સનામાઙ્કં કૃત્વા તયોર્દત્તં । એકદા મેઘપિંગલસ્ય રાજ્ઞી વિજયાલ્યા મેઘ-પિંગલકમ્બલં પ્રાવૃત્ય પ્રયોજનેન રૂપવતીપાર્શ્વે ગતા । તત્ર કમ્બલપરિવર્તો જાતઃ । એકદા વૃષભસેનાકમ્બલં પ્રાવૃત્ય મેઘપિંગલઃ સેવાયામુગ્રસેનસભાયામાગતઃ રાજા ચ તમાલોક્યાતિકોપાદ્રક્તાક્ષો બભૂવ । મેઘપિંગલશ્ચ તં તથાભૂતમાલોક્ય મમોપરિ કુપિતોઽયં રાજેતિ જ્ઞાત્વા દૂરં નષ્ટઃ । વૃષભસેના ચ રુષ્ટેનોગ્રસેનેન મારણાર્થં સમુદ્ર-જલે નિક્ષિપ્તા । તયા ચ પ્રતિજ્ઞા ગૃહીતા યદિ એતસ્માદુપસર્ગાદુદ્ધરિષ્યામિ તદા તપઃ કરિષ્યામીતિ । તતો વ્રતમાહાત્મ્યાજ્જલદેવતયા તસ્યાઃ સિંહાસનાદિપ્રાતિહાર્યં કૃતમ્ । તચ્છૃત્વા પરચાત્તાપં કૃત્વા રાજા તમાનેતું ગતઃ । આગચ્છતા વનમધ્યે ગુણધરનામાઽ-વધિજ્ઞાની મુનિર્દેષ્ટિઃ । સ ચ વૃષભસેનયા પ્રણમ્ય નિજપૂર્વભવચેષ્ટિતં પૃષ્ટઃ । કથિતં

“આ પૃથિવીચંદ્ર મારો મર્મભેદી છે.” એવો વિચાર કરીને આવ્યો અને રાજા ઉગ્રસેનની બહુ મહેરબાનીથી તેનો સામન્ત થયો.

“આ સ્થાને બેઠેલા એવા મારી પાસે જે પ્રાણ (ભેટ) આવશે તેનો અર્ધો ભાગ મેઘપિંગળને અને અર્ધો ભાગ હું વૃષભસેનાને આપીશ.” એવી ઉગ્રસેને વ્યવસ્થા કરી.

એક દિવસ બે રત્નકંબલ આવી. નામાંકિત કરીને એક એક કંબલ તે બંનેને આપી. એક દિવસ મેઘપિંગળની વિજયા નામની રાણી મેઘપિંગળની કંબલ ઓઠીને પ્રયોજનવશાત્ રૂપવતી પાસે ગઈ, ત્યાં કંબલની અડલાબદલી થઈ ગઈ. એક દિવસ વૃષભસેનાવાળી કંબલ ઓઠીને મેઘપિંગળ, રાજા ઉગ્રસેનની સભામાં તેની સેવામાં આવ્યો. તેને જોઈને અતિકોપથી રાજાની આંખો લાલચોળ થઈ ગઈ. મેઘપિંગળ તેને તેવો જોઈને, “આ રાજા મારા ઉપર ગુસ્સે થયો છે”—એમ જાણીને દૂર ભાગ્યો. ગુસ્સે થયેલા ઉગ્રસેને વૃષભસેનાને મારવા માટે સમુદ્રના પાણીમાં ફેંકી. તેણે (વૃષભ-સેનાએ) પ્રતિજ્ઞા કરી કે, “જો હું આ ઉપસર્ગમાંથી બચીશ તો તપ કરીશ.”

પછી વ્રતના માહાત્મ્યથી, જળદેવતાએ તેનું સિંહાસનાદિ પ્રાતિહાર્ય કર્યું. તે સાંભળીને રાજાને પશ્ચાત્તાપ થયો અને તે તેને લેવાને ગયો. પાછા આવતાં રાજાએ વનમાં ગણધર નામના અવધિજ્ઞાની મુનિ દીઠા; તેમને પ્રણામ કરી વૃષભસેનાએ પોતાના પૂર્વભવની કરણી પૂછી.

ચ મગવતા । યથા—પૂર્વમ્ભવે ત્વમત્રૈવ બ્રાહ્મણપુત્રી નાગશ્રી નામા જાતાસિ । રાજ-
કીયદેવકુલે સમ્માર્જનં કરોષિ તત્ર દેવકુલે ચૈકદાઽપરાહ્ને પ્રાકારાભ્યન્તરે નિર્વાત-
ગર્તાયાં મુનિઃદત્તનામા મુનિઃ પર્યંકકાયોત્સર્ગેણ સ્થિતઃ । ત્વયા ચ રુષ્ટયા મ્ણિતઃ કટ-
કાદ્રાજા સમાયાતોઽત્રાગમિષ્યતીત્યુત્તિષ્ઠોત્તિષ્ઠ સમ્માર્જનં કરોમિ લગ્નેતિ બ્રુવાણાયાસ્તત્ર
મુનિઃ કાયોત્સર્ગં વિધાય મૌનેન સ્થિતઃ । તતસ્ત્વય કચવારેણ પૂરયિત્વોપરિ સમ્માર્જનં
કૃતમ્ । પ્રભાતે તત્રાગતેન રાજ્ઞા તત્પ્રદેશે ક્રીડતા ઉચ્છ્વસિતનિઃશ્વસિતપ્રદેશં દૃષ્ટ્વા
ઉત્સ્રન્ય નિઃસારિતશ્ચ સ મુનિઃ । તતસ્ત્વયાત્મનિન્દાં કૃત્વા ધર્મે રુચિઃ કૃતા ।
પરમાદરેણ ચ તસ્ય મુનેસ્ત્વયા તત્પીડોપશમનાર્થં વિશિષ્ટમૌષધદાનં વૈયાવૃત્યં ચ
કૃતમ્ । તતો નિદાનેન મૃત્વેહ ધનપતિધનશ્રિયોઃ પુત્રી વૃષભસેના નામ જાતાસિ ।
ઔષધદાનફલાત્ સર્વૌષધર્દિફલં જાતમ્ । કચવારપૂરણાત્ કલઙ્કિતા ચ । ઇતિ શ્રુત્વાત્માનં
મોચયિત્વા વૃષભસેના તત્સમીપે આર્યિકા જાતા । ઔષધદાનસ્ય ફલમ્ ।

ભગવાને કહ્યું, “ પૂર્વભવમાં તું અહીં જ નાગશ્રી નામની બ્રાહ્મણપુત્રી તરીકે
જન્મી હતી. રાજના દેવકુલમાં તું કચરો કાઢતી. તે દેવકુલમાં એક દિવસ ખપોર
પછી કિલ્લાની અંદર પવનરહિત ખાડામાં મુનિદત્ત નામના મુનિ પન્નાસને કાયોત્સર્ગમાં
બેઠા હતા. તેણે (બ્રાહ્મણપુત્રીએ) ગુસ્સે થઈને કહ્યું, “ કટકમાંથી (સેનાની છાવણી-
માંથી) રાજ પાછા ફર્યા છે, તેઓ અત્રે આવશે, માટે ઊઠો ઊઠો. મારે કચરો
વાળવો છે.”

એવું તે બોલતી રહી અને મુનિ ત્યાં કાયોત્સર્ગ કરીને મૌનથી સ્થિત રહ્યા.
પછી કચરાથી (તે ખાડા) પૂરીને તેણે ઉપર સંમાર્જન (સાફસૂક) કર્યું.

પ્રભાતમાં ત્યાં આવેલા રાજ તે પ્રદેશમાં ક્રીડા કરતાં કરતાં તે સ્થાને પહોંચ્યા
ત્યારે ઉચ્છ્વાસ-નિઃશ્વાસના કારણે ઊંચાનીચા થતા તે પ્રદેશને જોઈને (તે પ્રદેશને)
બોદાવીને મુનિને બહાર કાઢ્યા. પછી તેણે (બ્રાહ્મણપુત્રીએ) આત્મનિન્દા કરીને ધર્મમાં
રુચિ કરી. તે મુનિની પીડાને શાંત કરવા માટે તેણે પરમ આદરથી વિશિષ્ટ (ઉત્તમ)
ઔષધદાન અને વૈયાવૃત્ય કર્યું. પછી નિદાનથી મરીને અહીં તું ધનપતિ અને
ધનશ્રીને ત્યાં વૃષભસેના નામની પુત્રી તરીકે જન્મી છે. ઔષધદાનના ફળથી તને
સર્વૌષધ-ઋદ્ધિનું ફળ પ્રાપ્ત થયું છે અને કચરો પૂરવાને કારણે તું કલંકિત થઈ છે.”

આમ સાંભળીને પોતાની જાતને રાજથી છોડાવીને વૃષભસેના તેમના સમીપે
આર્જિકા થઈ, આ ઔષધદાનનું ફળ છે. ૨.

શ્રુતદાને કૌણ્ડેશો દષ્ટાન્તઃ । અસ્ય કથા—

'કુરુમણિગ્રામે ગોપાલો ગોવિન્દનામા । તેન ચ કોટરાદુદ્ધૃત્ય ચિરન્તન-પુસ્તકં પ્રપૂજ્ય ભક્ત્યા પદ્મનન્દિમુનયે દત્તમ્ । તેન પુસ્તકેન તત્રાટવ્યાં પૂર્વમદ્વારકાઃ કેચિત્ કિલ પૂજાં કૃત્વા કારયિત્વા ચ વ્યાખ્યાનં કૃતવન્તઃ કોટરે ધૃત્વા ચ ગતવન્તશ્ચ । ગોવિન્દેન ચ બાલ્યાત્પ્રભૃતિ તં દષ્ટ્વા નિત્યમેવ પૂજા કરતા વૃક્ષકોટર^૨-સ્યાપિ । ઇષ સ ગોવિન્દો નિદાનેન મૃત્વા તત્રૈવ ગ્રામકૂટસ્ય પુત્રોઽભૂત્ । તમેવ પદ્મનન્દિમુનિમાલોક્ય જાતિસ્મરો જાતઃ । તપો ગૃહીત્વા કોણ્ડેશનામા મહામુનિઃ શ્રુતધરોઽભૂત્ । ઇતિ શ્રુતદાનસ્ય ફલમ્ ।

વસતિદાને સૂકરો દષ્ટાન્તઃ । અસ્ય કથા—

માલવદેશે ઘટગ્રામે કુમ્ભકારો દેવિલનામા^૩ નાપિતશ્ચ ધમિલ્લનામા । તાભ્યાં

શ્રુતના ઉપકરણના દાનમાં કૌંડેશ દષ્ટાન્ત છે.

કૌંડેશની કથા-૩

કુરુમણિ ગામમાં ગોવિન્દ નામનો ગોવાળિઓ હતો. તેણે પુરાતન પુસ્તકનો કોટરમાંથી (બખોલમાંથી) ઉદ્ધાર કરીને તથા ભક્તિથી તેનું પૂજન કરીને પદ્મનન્દિ મુનિને તે આપ્યું. તે પુસ્તક દ્વારા તે જંગલમાં કેઈ પૂર્વ ભદ્રારકોએ તેની પૂજા કરી તથા કરાવીને, વ્યાખ્યાન કર્યું હતું અને તેને તે કોટરમાં (બખોલમાં) મૂકીને આલ્યા ગયા હતા. ગોવિન્દ બાળપણથી તે શાસ્ત્ર જોઈને નિત્ય તેની પૂજા કરતો. ફરીથી તેનાં દર્શન થાય તે માટે તેણે તેને વૃક્ષના કોટરમાં સ્થાપિત કર્યું. તે ગોવિન્દ નિદાનથી મરીને તે ગામમાં જ ગ્રામકૂટનો પુત્ર થયો. તે જ પદ્મનન્દિ મુનિને જોઈને તેને જાતિ-સ્મરણ થયું. તપ ધારણ કરીને તે કૌંડેશ નામનો શ્રુતધર મહામુનિ થયો.

એ પ્રમાણે શ્રુતદાનનું-શ્રુતના ઉપકરણના દાનનું ફળ છે. ૩.

વસતિના દાનમાં સૂકર દષ્ટાન્ત છે.

સૂકરની કથા-૪

માલવ દેશમાં ઘટ ગામમાં દેવિલ નામનો કુંભાર અને ધમિલ્લ નામનો હજમ

૧. કુરુમરિ ઇતિ ગ, ઘ૦ કુમાર ય ।

૨. વૃક્ષસ્ય ઇતિ ગ૦ । પૂજાં કૃત્વા વૃક્ષકોટરે સ્થાપિતં ઇતિ સ્લ૦ ।

૩. દેવલનામા ।

પથિકજનાનાં વસતિનિમિત્તં દેવકુલં કારિતમ્ । એકદા દેવિલેન મુનયે તત્ર પ્રથમં વસતિર્દત્તા ધમિલ્લેન ચ પશ્ચાત્ પરિવ્રાજકસ્તત્રાનીય ધૃતઃ । તાભ્યાં ચ ધમિલ્લપરિવ્રાજકાભ્યાં નિઃસારિતઃ સ મુનિર્વૃક્ષમૂલે રાત્રૌ દંશમશકશીતાદિકં સહમાનઃ સ્થિતઃ । પ્રભાતે દેવિલધમિલ્લૌ તત્કારણેન પરસ્પરં યુદ્ધં કૃત્વા મૃત્વા વિન્ધ્યે ક્રમેણ સૂકર-વ્યાઘ્રૌ પ્રૌઢૌ જાતૌ । યત્ર ચ ગુહાયાં સ સૂકરસ્તિષ્ઠતિ તત્રૈવ ચ ગુહાયામેકદા સમાધિગુપ્તત્રિગુપ્તમુનિ આગત્ય સ્થિતૌ । તૌ ચ દૃષ્ટ્વા જાતિસ્મરો ભૂત્વા દેવિલચર-સૂકરો ધર્મમાકર્ણ્ય વ્રતં ગૃહીતવાન્ । તત્પ્રસ્તાવે મનુષ્યગન્ધમાઘ્રાય મુનિભક્ષણાર્થં સ વ્યાઘ્રોઽપિ તત્રાયાતઃ । સૂકરશ્ચ તયો રક્ષાનિમિત્તં ગુહાદ્વારે સ્થિતઃ । તત્રાપિ તૌ પરસ્પરં યુધ્વા મૃતૌ । સૂકરો મુનિરક્ષણાભિપ્રાયેણ શુભાભિસન્ધિત્વાત્ મૃત્વા સૌધર્મે મહદ્દિકો દેવો જાતઃ । વ્યાઘ્રસ્તુ મુનિભક્ષણાભિપ્રાયેણાતિરૌદ્રાભિપ્રાયત્વાનમૃત્વા નરકં ગતઃ । વસતિદાનસ્ય ફલમ્ ॥ ૧૧૮ ॥

હતો. તે બંનેએ મુસાફરોને રહેવા માટે દેવકુલ કરાવ્યું.

એક દિવસ દેવિલે મુનિને ત્યાં પહેલા રાખ્યા અને પછી ધમિલ્લે ભિક્ષુકને ત્યાં લાવી રાખ્યા. ધમિલ્લ અને ભિક્ષુક બંને દ્વારા કાઠી મૂકાયેલા તે મુનિ વૃક્ષના મૂળમાં રાત્રે ડાંસ-મચ્છર-શીત વ્યાદિ સહન કરતા ઠર્યા. પ્રભાતે દેવિલ અને ધમિલ્લ-બંને તે કારણે પરસ્પર યુદ્ધ કરીને મર્યા અને વિન્ધ્યદેશમાં અનુક્રમે મોટે ભૂંડ અને વાઘ તરીકે જન્મ્યા અને મોટા થયા.

જે ગુફામાં તે ભૂંડ રહેતો હતો તે જ ગુફામાં એક દિવસ સમાધિગુપ્ત અને ત્રિગુપ્ત નામના બે મુનિ આવીને રહ્યા. તે બંનેને જોઈને શૂકર થયેલા દેવિલને જાતિસ્મરણ થયું અને ધર્મનું શ્રવણ કરીને તેણે વ્રત અંગીકાર કર્યું.

તે દરમિયાન મનુષ્યની ગંધ સૂંધીને મુનિનું ભક્ષણ કરવા માટે તે વાઘ પણ ત્યાં આવ્યો. ભૂંડ તે બંનેની રક્ષા નિમિત્તે ગુફાના દ્વારે ઊભો રહ્યો. ત્યાં પણ તેઓ બંને એકબીજા સાથે લડી મરણ પામ્યા. ભૂંડ મુનિની રક્ષાના અભિપ્રાયથી-શુભ ભાવથી મરીને સૌધર્મસ્વર્ગમાં મહાન્કદિવાળો દેવ થયો અને વાઘ મુનિના ભક્ષણના અભિપ્રાયથી અતિરૌદ્ર અભિપ્રાયને લીધે મરીને નરકે ગયો.

વસતિદાનનું આ ફળ છે. ૪.

ભાવાર્થ:—(શ્લોક ૧૧૮) આહારદાનમાં શ્રીષિણ રાજા, ઔષધદાનમાં શેઠની પુત્રી વૃષભસેના, શાસ્ત્રદાનમાં કૌંડશ કોટવાલ અને આવાસદાનમાં શૂકર (ભૂંડ)

યથા વૈયાવૃત્યં વિદધતા ચતુર્વિધં દાનં દાતવ્યં તથા પૂજાવિધાનમપિ કર્તવ્ય-
મિત્યાહ—

દેવાધિદેવચરણે પરિચરણં સર્વદુઃખનિર્હરણમ્ ।

કામદુહિ કામદાહિનિ પરિચિનુયાદાદતો નિત્યમ્ ॥ ૧૧૯ ॥

આદતઃ આદરયુક્તઃ નિત્યં પરિચિનુયાત્ પુષ્ટં કુર્યાત્ । કિં ? પરિચરણં પૂજાં ।
કિંવિશિષ્ટં ? સર્વદુઃખનિર્હરણં નિઃશેષદુઃખવિનાશકં । ક્વ ? દેવાધિદેવચરણે દેવાના-
મિન્દ્રાદીનામધિકો વન્ધો દેવો દેવાધિદેવસ્તસ્ય ચરણઃ પાદઃ તસ્મિન્ । કથંભૂતે ?
કામદુહિ વાઙ્ચિત્તપ્રદે । તથા કામદાહિનિ કામવિધ્વંસકે ॥ ૧૧૯ ॥

ખાસ કરીને પ્રસિદ્ધ થયાં છે. ૧૧૮.

જેમ વૈયાવૃત્ય કરનારે ચાર પ્રકારનું દાન કરવું જોઈએ, તેમ પૂજાવિધાન પણ
કરવું જોઈએ—એમ કહે છે—

અર્હતપૂજનું વિધાન

શ્લોક ૧૧૯

અન્વયાર્થઃ—[કામદુહિ] ઇચ્છિત ઇળ દેનાર [કામદાહિનિ] અને વિષય-
વાસનાની ઇચ્છાનો નાશ કરનાર [દેવાધિદેવચરણે] દેવોના દેવ-અરહંતદેવનાં ચરણમાં
[સર્વદુઃખનિર્હરણમ્] સર્વ દુઃખોને નાશ કરનારી [પરિચરણમ્] પૂજા [આદત] આદર-
યુક્ત-ભક્તિયુક્ત થઈને [નિત્યમ્] હંમેશા-પ્રતિદિન [પરિચિનુયાત્] કરવી જોઈએ.

ટીકાઃ—‘આદત’ આદરયુક્ત થઈને, ‘નિત્યં પરિચિનુયાત્’ નિત્ય પુષ્ટ કરવી
જોઈએ. શું? ‘પરિચરણં’ પૂજા. કેવા પ્રકારની (પૂજા)? ‘સર્વદુઃખનિર્હરણમ્’ સર્વ
દુઃખોનો વિનાશ કરનાર. કયાં (પૂજા)? ‘દેવાધિદેવચરણે’ દેવોના ઇન્દ્રોને અધિક
વંદ્ય દેવ-તે દેવાધિદેવ, તેમનાં ચરણ-પાદ, તેમાં; કેવાં (ચરણમાં)? ‘કામદુહિ’
વાંચિત (ઇળ) દેનાર તથા ‘કામદાહિનિ’ વિષયવાસનાનો વિધ્વંસ (નાશ) કરનાર
(ચરણમાં).

ભાવાર્થઃ—ભગવાનની પૂજા સર્વ દુઃખોનો નાશ કરનારી છે, માટે ભક્તિભાવ
યુક્ત થઈને શ્રાવકે, અરહંત દેવના વાંચિત ઇળ આપનાર તથા વિષયવાસનાને દૂર કરનાર
ચરણમાં નિત્ય પૂજા કરવી જોઈએ, ૧૧૯.

પૂજામાહાત્મ્યં કિં ક્વાપિ કેન પ્રકટિતમિત્યાશંક્યાહ—

અર્હચ્ચરણસપર્યામહાનુભાવં મહાત્મનામવદત્ ।

મેકઃ પ્રમોદમત્તઃ કુસુમેનૈકેન રાજગૃહે ॥ ૧૨૦ ॥

મેકો મણ્ડુકઃ । પ્રમોદમત્તો વિશિષ્ટધર્માનુરાગેણ હૃષ્ટઃ । અવદત્ કથિતવાન્ । કિમિત્યાહ—અર્હદિત્યાદિ । અર્હતશ્ચરણૌ અર્હચ્ચરણૌ તયોઃ સપર્યા પૂજા તસ્યાઃ મહાનુભાવં વિશિષ્ટં માહાત્મ્યં । કેષામવદત્ ? મહાત્મનાં ભવ્યજીવાનાં । કેન કૃત્વા ? કુસુમેનૈકેન । ક્વ ? રાજગૃહે ।

અસ્ય કથા

મગધદેશે રાજગૃહનગરે રાજા શ્રેણિકઃ, શ્રેષ્ઠી નાગદત્તઃ, શ્રેષ્ઠિની ભવદત્તા । સ

શા કારણે, ક્યાં અને કોણે પૂજાનું માહાત્મ્ય પ્રગટ કર્યું—એવી આશંકા કરીને કહે છે—

પૂજાનું માહાત્મ્ય

શ્લોક ૧૨૦

અન્વયાર્થઃ—[પ્રમોદમત્તઃ] આનંદધેલા [મેકઃ] દેડકાએ [રાજગૃહે] રાજગૃહી નગરીમાં [પકેન કુસુમેન] એક ફૂલથી [મહાત્માનામ્] ભવ્યભવોની આગળ [અર્હ-ચ્ચરણસપર્યામહાનુભાવમ્] અરહન્ત ભગવાનનાં ચરણોની પૂજાનું વિશિષ્ટ માહાત્મ્ય [અવદત્] પ્રગટ કર્યું (ખતાવ્યું) ।

ટીકાઃ—‘ મેકઃ ’ દેડકાએ, ‘ પ્રમોદમત્તઃ ’ આનંદધેલા-વિશિષ્ટ ધર્માનુરાગથી હૃષ્ટ પામેલા (દેડકાએ) ‘ અવદત્ ’ દર્શાવ્યું. શું ? તે કહે છે—‘ અર્હદિત્યાદિ ’ અરહન્તનાં ચરણો-તેમની ‘ સપર્યા ’ પૂજા; તેના ‘ મહાનુભાવમ્ ’ વિશિષ્ટ માહાત્મ્યને (પ્રભાવને) દર્શાવ્યું. કોને દર્શાવ્યું ? ‘ મહાત્માનામ્ ’ ભવ્યભવોને. કઈ રીતે ? ‘ પકેન કુસુમેન ’ એક ફૂલ વડે. ક્યાં ? ‘ રાજગૃહે ’ રાજગૃહી નગરીમાં.

ભાવાર્થઃ—રાજગૃહ નગરીમાં આનંદમસ્ત અનેલા એક દેડકાએ એક ફૂલથી અરહન્તદેવનાં ચરણોની પૂજાનો મહિમા મહાપુરુષોની વચ્ચે પ્રગટ કર્યો.

મેઠક (દેડકા) ની કથા

મગધદેશમાં રાજગૃહ નગરમાં રાજા શ્રેણિક, શેઠ નાગદત્ત અને શેઠાણી ભવદત્તા

નાગદત્તઃ શ્રેષ્ઠી સર્વદા માયાયુક્તવાન્મૃત્વા નિજપ્રાજ્ઞણવાપ્યાં મેકો જાતઃ । તત્ર
 ચાગતામેકદા ભવદત્તાશ્રેષ્ઠિનીમાલોક્ય જાતિસ્મરો ભૂત્વા તસ્યાઃ સમીપે આગત્ય ઉપ-
 ર્યુત્પ્લુત્ય ચટિતઃ । તયા ચ પુનઃ પુનર્નિર્ઘાટિતો રટતિ, પુનરાગત્ય ચટતિ ચ ।
 તતસ્તયા કોડપ્યયં મદીયો ઇષ્ટો ભવિષ્યતીતિ સમ્પ્રધાર્યાવધિજ્ઞાની સુવ્રતમુનિઃ પૃષ્ઠઃ ।
 તેન ચ તદ્વૃત્તાન્તે કથિતે ગૃહે નીત્વા પરમગૌરવેણાસૌ ધૃતઃ । શ્રેણિકમહારાજશ્ચૈકદા
 વર્ધમાનસ્વામિનં વૈભારપર્વતે સમાગતમાકર્ણ્ય આનન્દમેરીં દાપયિત્વા મહતા વિભવેન
 તં વન્દિતું ગતઃ । શ્રેષ્ઠિન્યાદૌ ચ ગૃહજને વન્દનાભક્ત્યર્થે ગતે સ મેકઃ પ્રાંગણ-
 વાપીકમલં પૂજાનિમિત્તં ગૃહીત્વા ગચ્છન્ હસ્તિનઃ પાદેન ચૂર્ણયિત્વા મૃતઃ । પૂજાનુ-
 રાગવશેનોષાર્જિતપુણ્યપ્રભાવાત્ સૌધર્મે મહદ્દિક્કદેવો જાતઃ । અવધિજ્ઞાનેન પૂર્વભવ-
 વૃત્તાન્તં જ્ઞાત્વા નિજમુકુટાગ્રે મેકચિહ્નં કૃત્વા સમાગત્ય વર્ધમાનસ્વામિનં વન્દમાનઃ
 શ્રેણિકેન દૃષ્ટઃ । તતસ્તેન ગૌતમસ્વામી મેકચિહેડસ્ય કિં કારણમિતિ પૃષ્ઠઃ તેન ચ

હતાં. તે નાગદત્ત શેઠ સર્વદા માયાચારી હોવાથી મરીને પોતાના આંગણાની વાવમાં
 દેડકો થયો. ત્યાં એક દિવસ ભવદત્તા શેઠાણીને આવેલી જોઈને તેને જાતિસ્મરણ થયું
 અને તેની સમીપે આવીને-કૂદીને તેના ઉપર પડ્યો. તે (શેઠાણી) તેને વારંવાર પાછો
 હાવતી અને તે ૨૨-૨૨ શબ્દ કરતો ફરીથી આવીને તેને ચાટતો હતો. પછી આ
 કોઈ મારો પ્રિય હશે એમ ધારીને તેણે અવધિજ્ઞાની સુવ્રતમુનિને પૂછ્યું.

જ્યારે તેણે તેનું વૃત્તાન્ત કહ્યું ત્યારે તેને ઘેર લઈ જઈને પરમ ગૌરવથી (માનથી)
 રાખવામાં આવ્યો.

એક દિવસ શ્રેણિક મહારાજ, વર્ધમાનસ્વામીને વૈભાર પર્વત પર આવેલા
 સાંભળીને આનંદભેરી વગડાવી મહાવૈભવથી (ઠાઠમાઠથી) તેમને વંદના કરવા ગયા.
 શેઠાણી આદિ ઘરનાં માણસો જ્યારે વંદના-ભક્તિ માટે ગયાં ત્યારે તે દેડકો આંગણાની
 વાવમાંનું કમળ પૂજાનિમિત્તે ગ્રહણ કરીને (વંદના માટે) જતાં, હાથીના પગ તળે
 ચગદાઈને મરી ગયો. પૂજના અનુરાગના કારણે ઉપાર્જિત પુણ્યના પ્રભાવથી તે
 સૌધર્મ સ્વર્ગમાં મહાન્નદિધારી દેવ થયો.

અવધિજ્ઞાનથી પૂર્વભવનું વૃત્તાન્ત જાણીને પોતાના મુગટના અગ્રભાગમાં દેડકાનું
 ચિહ્ન કરીને આવ્યો અને શ્રેણિકે તેને વર્ધમાનસ્વામીને વંદના કરતો જોયો. પછી તેણે
 (શ્રેણિકે) તેને દેડકાનું ચિહ્ન કેમ છે તેનું કારણ ગૌતમસ્વામીને પૂછ્યું અને તેમણે

પૂર્વવૃત્તાન્તઃ કથિતઃ । તચ્છુત્વા સર્વે જનાઃ પૂજાતિશયવિધાને ઉઘતાઃ સંજાતા
ઇતિ ॥ ૧૨૦ ॥

ઇદાનીમુક્તપ્રકારસ્ય વૈયાવૃત્યસ્યાતીચારાનાહ—

**હરિતપિધાનનિધાને હ્યનાદરાસ્મરણમત્સરત્વાનિ ।
વૈયાવૃત્યસ્યૈતે વ્યતિક્રમાઃ પચ્ચ કથ્યન્તે ॥ ૧૨૧ ॥**

પંચૈતે આર્યાપૂર્વાર્ધકથિતા । વૈયાવૃત્યસ્ય વ્યતિક્રમાઃ કથ્યન્તે । તથાહિ ।
હરિતપિધાનનિધાને હરિતેન પચ્ચપત્રાદિના પિધાનં ઝંપનમાહારસ્ય । તથા હરિતે
તસ્મિન્ નિધાનં સ્થાપનં । તસ્ય અનાદરઃ પ્રયચ્છતોઽપ્યાદરાભાવઃ । અસ્મરણમાહારાદિ-
દાનમેતસ્યાં વેલાયામેવંવિધપાત્રાય દાતવ્યમિતિ આહાર્યવસ્તુષ્વિદં દત્તમદત્તમિતિ વા

તેના પૂર્વવૃત્તાન્ત કહી સંભળાવ્યો. તે સાંભળીને બધા ભવ્યજીવો (જિન) પૂજાતિશય-
વિધાનમાં ઉઘમશીલ (તત્પર) થયા. ૧૨૦.

હવે ઉક્ત પ્રકારના વૈયાવૃત્યના અતિચાર કહે છે—

વૈયાવૃત્યના અતિચાર

શ્લોક ૧૨૧

અન્વયાર્થઃ—[હિ] ખરેખર [હરિતપિધાનનિધાને] હરિત (સચિત) વસ્તુથી
ઠાંકવું, હરિત વસ્તુમાં રાખવું, [અનાદરાસ્મરણમત્સરત્વાનિ] આદર ન કરવો, નવધા-
ભક્તિ આદિ ભૂલી જવી ને ઈર્ષ્યા કરવી [પત્તે]—એ [પચ્ચ] પાંચ [વૈયાવૃત્યસ્ય]
વૈયાવૃત્યના [વ્યતિક્રમાઃ] અતિચારો [કથ્યન્તે] કહેવાય છે.

ટીકાઃ—‘ પંચૈતે ’ શ્લોકના (આર્યાના) પૂર્વાર્ધમાં કહેલા એ પાંચ ‘ વૈયાવૃત્યસ્ય
વ્યતિક્રમાઃ કથ્યન્તે ’ વૈયાવૃત્યના અતિચારો કહેવાય છે. તે આ પ્રમાણે છે—‘ હરિતપિધાન-
નિધાને ’ હરિત (સચિત) કમળના પત્ર આદિથી આહારતું ઠાંકવું તથા સચિત પત્રાદિમાં
આહાર રાખવો, ‘ અનાદરાસ્મરણમત્સરત્વાનિ ’ તેના અનાદર-આપતાં છતાં પણ આદર
ન હોવો, અસ્મરણ-આહાર આદિ દાન આ વેળાએ આવા પ્રકારના પાત્રને આપવું
જોઈએ તથા ભોજનની વસ્તુમાં આ આપી કે ન આપી—એવી સ્મૃતિના અભાવ હોવો

૧. મવ્યજના ઇતિ સ્ત્ર૦ । ૨. આચ્છાદનં ઇતિ સ્ત્ર૦ ।

સ્મૃતેરભાવઃ । મત્સરત્વમન્યદાતૃદાનગુણાસહિષ્ણુત્વમિતિ^૧ ॥ ૧૨૧ ॥

इति प्रभाचन्द्रविरचितायां समन्तभद्रस्वामिविरचितोपासकाध्ययनटीकायां
चतुर्थः परिच्छेदः ।

અને મત્સરત્વ અર્થાત્ અન્ય દાતારના દાન-ગુણોને સહન નહિ કરવા—એ પાંચ વૈયાવૃત્યના અતિથારો છે.

ભાવાર્થઃ—૧. આપવાની વસ્તુને કમળપત્રાદિ હરિત (સચિત્ત) વસ્તુથી ઠાંકવી, ૨. આપવાની વસ્તુને સચિત્ત વસ્તુમાં મૂકવી, ૩. દાન દેવામાં અનાદર કરવો, ૪. દાન દેવાની વિધિ, સમય અને પાત્રાદિનું ભૂલી જવું અને ૫. ળીજના દાનગુણની ઈર્ષ્યાબુદ્ધિ કરવી—એ પાંચ વૈયાવૃત્યના (અતિથસંવિભાગના) અતિથાર છે.^૨

એ પ્રભાણે શ્રી સમન્તભદ્રસ્વામી વિરચિત ઉપાસકાધ્યયનની
શ્રી પ્રભાચંદ્રવિરચિત સંસ્કૃત ટીકામાં ચોથો પરિચ્છેદ પૂર્ણ થયો. ૪.

૧. અમ્યદાતૃગુણોઽસહિષ્ણુત્વમિતિ ઘ૦ ।

૨. સચિત્તનિષ્ણેપાવિધાનપરવ્યપદૈશમાત્સર્યકાલાતિક્રમાઃ ॥ (તત્ત્વાર્થસૂત્ર-અધ્યાય ૭/૩૬)

—૫—

સંલેખના પ્રતિમાધિકાર

અથ સાગારેણાણુવ્રતાદિવત્ સંલેખનાપ્યનુષ્ટાતવ્યા । સા ચ કિં સ્વરૂપા કદા
ચાનુષ્ટાતવ્યેત્યાહ—

ઉપસર્ગે દુર્મિક્ષે જરસિ રુજાયાં ચ નિઃપ્રતીકારે ।
ધર્માય તનુવિમોચનમાહુઃ સંલેખનામાર્યાઃ ॥ ૧૨૨ ॥

આર્યા ગણધરદેવાદયઃ । સંલેખનામાહુઃ । કિં તત્ ? તનુવિમોચનં શરીરત્યાગઃ ।
કસ્મિન્ સતિ ? ઉપસર્ગે તિર્યઙ્મનુષ્યદેવાચેતનકૃતે । નિઃપ્રતીકારે પ્રતીકારાગોચરે ।

હવે શ્રાવકોના અણુવ્રતાદિની જેમ સંલેખના પણ કરવી જોઈએ. વળી તેનું
શું સ્વરૂપ છે અને ક્યારે કરવી જોઈએ તે કહે છે—

સંલેખનાનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૨૨

અન્વયાર્થઃ—[આર્યાઃ] ગણધરાદિક દેવ, [નિઃપ્રતીકારે] પ્રતિકારરહિત એવા
(જેને દૂર કરવાનો કોઈ ધસાજ ન જોવામાં આવે એવા) [ઉપસર્ગે] ઉપસર્ગ આવી
પડતાં, [દુર્મિક્ષે] દુષ્કાળ પડતાં, [જરસિ] ઘડપણ આવતાં [ચ] અને [રુજાયાં]
રોગ થતાં, [ધર્માય] ધર્મ માટે (ધર્મની આરાધના માટે) [તનુવિમોચનમ્] શરીરનો
ત્યાગ કરવો તેને [સંલેખનામ્] સંલેખના [આહુઃ] કહે છે.

ટીકાઃ—‘ આર્યાઃ ’ ગણધરદેવાદિ ‘ સંલેખનામાહુઃ ’ સંલેખના કહે છે. શું તે ?
‘ તનુવિમોચનમ્ ’ શરીરનો ત્યાગ. શું થતાં ? ‘ ઉપસર્ગે ’ તિર્યંચ, મનુષ્ય, દેવ અને
અચેતન દ્વારા કરાયેલા ઉપસર્ગ થતાં, કેવો ઉપસર્ગ ? ‘ નિઃપ્રતીકારે ’ ઉપાયરહિત

एतच्च विशेषणं दुर्भिक्षजरारुजानां प्रत्येकं सम्बन्धनीयं । किमर्थं तद्विमोचनं ? धर्माय रत्नत्रयाराधनार्थं न पुनः परस्य ब्रह्महत्याद्यर्थं ॥ १२२ ॥

(જેનો ઉપાય થઈ શકે નહિ તેવો). આ વિશેષણનો 'દુર્ભિક્ષ, જરા અને રુજા'—એ પ્રત્યેક સાથે સંબંધ જોડવો. (અર્થાત્ ઉપાયરહિત દુર્ભિક્ષના સમયે, ઉપાયરહિત ઘડપણમાં અને ઉપાયરહિત રોગના સમયે). શા માટે તેનો ત્યાગ કરવો? 'ધર્માય' ધર્મ માટે અર્થાત્ રત્નત્રયની આરાધના માટે, પણ નહિ કે ખીજના આત્મઘાતાદિ માટે (સંદલેખના કહી છે.)

ભાવાર્થ:—એકલાજ (નિરુપાય) ઉપસર્ગ આવી પડતાં, દુષ્કાળ પડતાં, ઘડપણ આવતાં અને અસાધ્ય રોગ થતાં, રત્નત્રયસ્વરૂપ ધર્મની આરાધના માટે કપાયને કૃપ કરીને શરીરનો ત્યાગ કરવો તેને સંદલેખના કહે છે.

વિશેષ

સંદલેખનાને સમાધિમરણ યા સંન્યાસમરણ પણ કહે છે. સમ્યક્પ્રકારે કપાય અને કાયને કૃપ કરવી તેને સંદલેખના કહે છે.

કપાયને કૃપ કરવા—મંદ કરવા તે નિશ્ચય સંદલેખના છે અને કપાય મંદ થતાં આહાર-જળ આદિ પ્રત્યે ઉપેક્ષાભાવ થવો અને તેના કારણે શરીરનું કૃપ થવું તે વ્યવહાર સંદલેખના છે.

ચિત્તને શાંત અર્થાત્ રાગ-દ્વેષની મંદતા યુક્ત કરવું તેને સમાધિ કહે છે અને પર પદાર્થો પ્રત્યેના મમત્વભાવનો ત્યાગ કરવો તેને સંન્યાસ કહે છે.

તેથી કાય-કપાયને કૃપ કરી, સ્વરૂપનું ધ્યાન કરી, શાંત ચિત્તથી શરીરનો ત્યાગ કરવો તે સમાધિમરણ છે. તેના બે ભેદ છે—

૧. અવિચાર સમાધિમરણ અને ૨. સચિત્ત સમાધિમરણ.

૧. અવિચાર સમાધિમરણ

અચાનક દેવ, મનુષ્ય, તિર્થંચ અથવા અચેતનકૃત ઉપસર્ગ આવી પડે, ઘરમાં લાગેલી આગમાંથી બચવાનો ઉપાય રહે નહિ, દરિયામાં વહાણ ડૂબવાની તૈયારીમાં હોય, એકાએક સર્પ કરડે અને તેના ઉપાય માટે કોઈ સમય રહે નહિ, પ્રાણઘાતક ડાકૂ ઘેરી લે—એવા અચાનક પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થતાં પોતાના શરીરને સ્વયમેવ વિનાશ-સન્મુખ આવેલું જાણી સંન્યાસ ધારણ કરવો તે અવિચાર સમાધિમરણ છે.

સંલ્લેખનાયાં^૧ મવ્યૈર્નિયમેન પ્રયત્નઃ કર્તવ્યઃ, યતઃ—

અન્તક્રિયાધિકરણં^૨ તપઃફલં સકલદર્શિનઃ સ્તુવતે ।

તસ્માદ્યાવદ્ધિભવં સમાધિમરણે પ્રયતિતવ્યમ્ ॥ ૧૨૩ ॥

સકલદર્શિનઃ સ્તુવતે પ્રશંસન્તિ । કિં તત્ ? તપઃફલં તપસઃ ફલં તપઃફલં સફલં તપ્ इत्यર્થઃ । કથંભૂતં સત્ ? અન્તઃક્રિયાધિકરણં અન્તે ક્રિયા સંન્યાસઃ તસ્યા

૨. સવિચાર સમાધિમરણ

સંયમનું પાલન ન થઈ શકે તેવું જીવું શરીર થઈ ગયું હોય, તેવું ઘડપણ આવી જાય, દષ્ટિ અતિ મંદ થઈ જાય, પગે આડી શકાય નહિ, અસાધ્ય રોગ થઈ જાય, મરણ-કાળ અતિ નિકટ આવે—આવી દશામાં પોતાના શરીરને પાકાં પાન સમાન અથવા તેલરહિત દીપક સમાન સ્વયં વિનાશસ્ત્ર-મુખ જાણી કાય-કપાયની કૃપતા માટે અંતમાં ચાર પ્રકારના આહારનો ત્યાગ કરી ધર્મધ્યાન સહિત મરણ કરવું તે સવિચાર સમાધિમરણ છે.

જો મરણમાં કોઈ સંદેહ હોય તો મર્યાદાપૂર્વક એવી પ્રતિજ્ઞા કરવામાં આવે કે “ જો આ ઉપસર્ગમાં મારું મરણ થઈ જશે તો મારે આહારાદિકનો સર્વથા ત્યાગ છે અને કહાચિત્ જીવન બાકી રહેશે તો આહારાદિકને ગ્રહણ કરીશ. ” ૧૨૨.

સંલ્લેખના વિષયમાં ભવ્યોએ નિયમથી પ્રયત્ન કરવો જોઈએ, તેથી કહે છે—

સંલ્લેખનાની આવશ્યકતા

શ્લોક ૧૨૩

અન્વયાર્થઃ—[સકલદર્શિનઃ] સર્વજ્ઞદેવ [અન્તક્રિયાધિકરણમ્] અંત સમયે જે સંન્યાસનું ધારણ કરવું તેને [તપઃફલમ્] તપનું ફળ [સ્તુવતે] કહે છે. [તસ્માત્] તેથી [યાવદ્ધિભવમ્] યથાશક્તિ [સમાધિમરણે] સંન્યાસનો (સમાધિમરણનો) [પ્રયતિ-તવ્યમ્] પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

ટીકા:—‘ સકલદર્શિનઃ સ્તુવતે ’ સર્વજ્ઞદેવ કહે છે. શું કહે છે ? ‘ અન્તક્રિયાધિકરણમ્ ’ અન્તક્રિયાનો અર્થાત્ મરણ સમયે સંન્યાસનો (સમાધિમરણનો) આશ્રય કરવો

૧. સંલ્લેખનાયાં ચ મવ્યઃ ઘ૦ । ૨. અન્તક્રિયાધિકરણમ્, इति पाठान्तरम् ।

અધિકરણં સમાશ્રયો યત્તપસ્તત્ફલં । યત્ત એવં, તસ્માદ્યાવદ્વિભવં યથાશક્તિ । સમાધિ-
મરણે પ્રયતિતવ્યં પ્રકૃષ્ટો યત્નઃ કર્તવ્યઃ ॥ ૧૨૩ ॥

તત્ર યત્નં કુર્વાણ એવં કૃત્વેદં કુર્યાદિત્યાહ—

સ્નેહં વૈરં સજ્ઞં પરિગ્રહં ચાપહાય શુદ્ધમનાઃ ।

સ્વજનં પરિજનમપિ ચ ક્ષાન્ત્વા ક્ષમયેત્પ્રિયૈર્વચનૈઃ ॥ ૧૨૪ ॥

આલોચ્ય સર્વમેનઃ કૃતકારિતમનુમતં ચ નિર્વ્યાજમ્ ।

આગોપયેન્મહાવ્રતમામરણસ્થાયિ નિશ્શેષમ્ ॥ ૧૨૫ ॥ યુગલં ।

તે ‘તપઃફલમ્’ તપત્તુ ડ્ગળ અર્થાત્ સડ્ગતપ છે, ‘તસ્માત્’ તેથી ‘યાવદ્વિભવમ્’ યથા-
શક્તિ ‘સમાધિમરણે’ સમાધિમરણનો ‘પ્રયતિતવ્યમ્’ પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

ભાવાર્થઃ—તપશ્ચરણ કરવાતું ડ્ગળ અન્તિમ ક્રિયા ઉપર આધાર રાખે છે,
અર્થાત્ મૃત્યુ સમયે સમાધિમરણ કરવાથી જ તપશ્ચરણ ડ્ગળીભૂત થાય છે. જો સમાધિ-
મરણ ન થયું તો જીવનભર જે જપ-તપ કયું તે બધું વૃથા છે, માટે સમાધિમરણ
(સંદેષ્ણના)ના વિષયમાં પોતાની પૂર્ણ શક્તિથી પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

“ મેં જે જીવનપર્યાંત પુણ્યરૂપ કાર્ય કયું છે તેમાં ધર્મતું પાલન કયું છે, તે
ધર્મને મારી સાથે લઈ જવા માટે આ એક સંદેષ્ણના જ સમર્થ છે—એવો વિચાર કરી
શ્રાવકે અવશ્ય સમાધિમરણ કરવું જોઈએ. ”

“ હું મરણના સમયે અવશ્ય શાસ્ત્રોક્ત વિધિથી સમાધિમરણ કરીશ—એ રીતે
ભાવનારૂપ પરિણતિ કરીને મરણકાળ આવે તે પહેલાં જ આ સંદેષ્ણનાવ્રત પાળવું
જોઈએ અર્થાત્ અંગીકાર કરવું જોઈએ. ” ૧૨૩.

સમાધિમરણના વિષયમાં યત્ન કરનારે આત્મ કરીને આ કરવું જોઈએ—એમ
કહે છે—

સંદેષ્ણનાની વિધિ

શ્લોક ૧૨૪-૧૨૫

અન્વયાર્થઃ—સંદેષ્ણનાધારી [સ્નેહં] રાગ, [વૈરમ્] દ્વેષ, [સજ્ઞ] મોહ

૧. જુઓ, પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય ગુજરાતી આવૃત્તિ શ્લોક ૧૭૫-૧૭૬.

स्वयं क्षान्त्वा । प्रियैर्वचनैः स्वजनं परिजनमपि क्षमयेत् । किं कृत्वा ? अपहाय त्यक्त्वा । कं ? स्नेहमुपकारके वस्तुनि प्रीत्यनुबन्धं । वैरमनुपकारकं द्वेषानुबन्धं । संगं पुत्रस्त्र्यादिकं । ममेदमहमस्येत्यादिसम्बन्धं परिग्रहं बाह्याभ्यन्तरं । एतत्सर्वमपहाय शुद्धमना निर्मलचित्तः सन् क्षमयेत् । तथा आरोपयेत् स्थापयेदात्मनि । किं तत् ? महाव्रतम् कथंभूतं ? आमरणस्थायि मरणपर्यन्तं निःशेषं च पंचप्रकारमपि । किं कृत्वा ? आलोच्य । किं तत् ? एनो दोषं । किं तत् ? सर्वं कृतकारितमनुमतं च । स्वयं हि कृतं हिंसादि-दोषं, कारितं हेतुभावेन, अनुमतमन्येन क्रियमाणं मनसा श्लाघितं । एतत्सर्वमेनो

[च] अने [परिग्रहम्] परिग्रहने [अपहाय] छाडीने [शुद्धमनाः] शुद्ध मनवाणे। थर्धने [प्रियैः वचनैः] प्रिय वचनोथी [स्वजनम्] पोतानां कुटुंभीजनोनी [च] अने [परिजनमपि] नोकर-व्याकरोनी पणु [क्षान्त्वा] क्षमा भागी [क्षमयेत्] स्वयं क्षमा करे.

संक्षेपनाधारी [कृतकारितम्] कृत, कारित [च] अने [अनुमतम्] अनु-भोदित [सर्वम्] सभस्त [पनः] पापेनी [निर्व्याजम्] छलकपट रहित निश्चलभावथी [आलोच्य] आलोच्यना करीने [आमरणस्थायि] अवनपर्यंत टकी रहे अेवा [निःशेषम्] सभस्त [महाव्रतं] महाप्रतोने [आरोपयेत्] धारणु करे.

टीकाः—‘प्रियैः वचनैः क्षान्त्वा’ प्रिय वचनोथी स्वयं क्षमा याचीने ‘स्वजनं परिजनमपि क्षमयेत्’ पोताना कुटुंभीजनो अने नोकर-व्याकरोने पणु क्षमा करे. शुं करीने? ‘अपहाय’ छाडीने. शुं (छाडीने)? ‘स्नेहं’ रागने अर्थात् उपकारक वस्तु प्रत्येना अनुराग—संबंधने, ‘वैरं’ अनुपकारक (वस्तु) प्रत्येना द्वेषरूप संबंधने, ‘सङ्गं’ मोहने अर्थात् आ पुत्र, स्त्री, आदिक भासां अने हुं तेभनो-धत्यादि संबंधने अने ‘परिग्रहं’ आद्य तथा अल्पंतर परिग्रहने-अे अधाने छाडीने ‘शुद्धमनाः’ निर्माण चित्तवाणा थर्धने क्षमा करे.

तथा ‘आरोपयेत्’ आत्माभां स्थापे-धारणु करे. शुं ते? ‘महाव्रतम्’ महा-प्रतोने. केवां (महाप्रतोने)? ‘आमरणस्थायि’ मरणपर्यंत टकी रहे तेवां ‘निःशेषम्’ पांथे प्रकारनां (महाप्रतोने). शुं करीने? ‘आलोच्य’ आलोच्यना करीने. डोनी? ‘पनः’ दोषोनी. क्या ते (दोषो)? ‘सर्वं कृतकारितानुमतं’ सर्वं कृत, कारित अने अनुभोदित (दोषोनी)-स्वयं करेला हिंसादिक दोषोनी, हेतुभावथी करायेला दोषोनी अने मनथी अनुभोदित अन्यथी करेला दोषोनी-अे अधा दोषोनी ‘निर्व्याजम्’ छलकपटरहित-

નિર્વ્યાજં દશાલોચનાદોષવર્જિતં યથા ભવત્યેવમાલોચયેત્ । દશ હિ આલોચનાદોષા ભવન્તિ । તદુક્તં—

આકંપિય અણુમાણિય જં દિટ્ઠં વાદરં ચ સુહમં ચ ।

છન્નં સદાહુલયં બહુજળમવ્વત્ત તસ્સેવી ॥ ૧ ॥ ઇતિ ।

एवंविधामालोचनां कृत्वा महाव्रतमारोप्यैतत् कुर्यादित्याह—

શોકં ભયમવસાદં ક્લેદં કાલુષ્યમરતિમપિ હિત્વા ।

સત્ત્વોત્સાહમુદીર્યં ચ મનઃ પ્રસાદ્યં શ્રુતૈરમૃતૈઃ ॥ ૧૨૬ ॥

નિશ્ચલભાવથી આલોચનાના દશ દોષો રહિત આલોચના કરે.

આલોચનાના દશ દોષો છે. તે આ પ્રમાણે કહ્યા છે—

આકંપિય અણુમાણિય જં દિટ્ઠં વાદરં ચ સુહમં ચ ।

છન્નં સદાહુલયં બહુજળમવ્વત્ત તસ્સેવી ॥ ૧ ॥ ઇતિ

૧. આકંપિત, ૨. અનુયાચિત, ૩. યદ્દૃષ્ટ, ૪. વાદર, ૫. સૂક્ષ્મ, ૬. છન્ન, ૭. શબ્દાકુલિત, ૮. અહુજન, ૯. અવ્યક્ત અને ૧૦. તસ્સેવી—એ દશ આલોચનાના દોષ છે.

ભાવાર્થ:—(શ્લોક ૧૨૪) સમાધિમરણ કરનાર વ્યક્તિ ઉપકારક વસ્તુથી રાગ, અનુપકારક વસ્તુથી દ્વેષ, સ્ત્રી-પુત્રાદિથી મમતાનો સંબંધ અને બાહ્ય-અભ્યંતર પરિગ્રહ—એ બધાંને છાટીને શુદ્ધ મનવાળો થઈને પ્રિયવચનોથી પોતાના કુટુંબીજનોની તથા નોકર-ચાકરોની પણ ક્ષમા માગી, સ્વયં તેમને ક્ષમા કરે.

(શ્લોક ૧૨૫)—તથા મન, વચન, કાય દ્વારા કૃત, કારિત અને અનુભોદિત સમસ્ત પાપોની નિર્દોષ આલોચના કરીને જીવનપર્યાન્ત પાંચ મહાવ્રતોને ધારણ કરે.

(અહીં મહાવ્રતો ઉપચારથી કહ્યા છે, નહિ કે મુનિદશાના મહાવ્રત). ૧૨૪-૧૨૫.

આ પ્રકારની આલોચના કરીને અને મહાવ્રત ધારણ કરીને, આ કરવું જોઈએ તે કહે છે—

શ્લોક ૧૨૬

અન્વયાર્થ:—[શોકમ્] શોક, [ભયમ્] ભય, [અવસાદમ્] વિપાદ-ખેદ, [ક્લેદમ્] રનેહ, [કાલુષ્યં] રાગ-દ્વેષ અને [અરતિમ્ અપિ] અપ્રેમને પણ [હિત્વા]

प्रसाद्यं प्रसन्नं कार्यं । किं तत् ? मनः । कैः ? श्रुतैरागमवाक्यैः । कथंभूतैः ?
अमृतैः अमृतोपमैः संसारदुःखसन्तापापनोदकैरित्यर्थः । किं कृत्वा ? हित्वा । किं तदि-
त्याह—शोकमित्यादि । शोकं—इष्टवियोगे तद्गुणशोचनं, भयं—क्षुत्पिपासादिपीडा-
निमित्तमिहलोकादिभयं वा, अवसादं विषादं खेदं वा, क्लेदं स्नेहं, कालुष्यं क्वचिद्विषये
रागद्वेषपरिणतिं । न केवलं प्रागुक्तमेव अपि तु अरतिमपि अप्रसक्तिमपि । न केवल-
मेतदेव कृत्वा किन्तु उदीर्य च प्रकाश्य च । कं ? सत्त्वोत्साहं संल्लेखनाकरणेऽकात-
रत्वं ॥ १२६ ॥

इदानीं संल्लेखनां कुर्वाणस्याहारत्यागे क्रमं दर्शयन्नाह—

छाडीने [च] अने [सत्त्वोत्साहम्] अण (वैर्य) तथा उत्साहने [उदीर्य] प्रगट करीने
[अमृतैः] अमृत समान [श्रुतैः] शास्त्रोथी [मनः] मन [प्रसाद्यम्] प्रसन्न करवुं
जेधं अे.

टीका:—‘प्रसाद्यम्’ प्रसन्न करवुं जेधं अे. शुं ते? ‘मनः’ मन. शा वउ? ‘श्रुतैः’ शास्त्रवचनो वउ. केवां (वचनो)? ‘अमृतैः’ अमृत समान अर्थात् संसारनां दुःख-संतापने दूर करनार (वचनो वउ). शुं करीने? ‘हित्वा’ छाडीने. शुं (छाडीने)? ते कहे छे—‘शोकमित्यादि’ शोकं धष्टना (प्रियवस्तुना) विथागमां तेना गुण संप्रधी वारंवार चिन्तवन करवुं, भयं-क्षुधा-तृषादिनी पीडा निमित्ते आ लोकादिमां अय, ‘अवसादं’ विषाद अथवा जेद, क्लेदं स्नेह, कालुष्यं कैधं वअते विषयमां राग-द्वेषश्च परिणति, केवण पूर्वे कथां अेठलां ज नहि, परंतु अरतिमपि अरति-अप्रसक्ति (अप्रेम) पण-अे अंधाने छाडीने. केवण अेठलुं ज करीने नहि, परंतु उदीर्य प्रगट करीने. शुं? ‘सत्त्वोत्साहम्’ संदलेअना करवामां अकायरता (निर्लभ्यता).

भावार्थः—शोक, अय, विषाद, स्नेह, राग-द्वेष अने अप्रेमने छाडीने तथा अण अने उत्साह वधारीने अमृत समान सुअकारक तथा संसारनां दुःख अने संतापने दूर करनार शास्त्रवचनो द्वारा मनने प्रसन्न करवुं जेधं अे. तथा संदलेअना करवामां कायरता लावणी जेधं अे नहि. १२६.

हुवे संदलेअना करनारने आहारत्यागनो कम दर्शावीने कहे छे —

१. तद्गुणानुशोचनं घ ।

आहारं परिहाप्य क्रमशः स्निग्धं विवर्द्धयेत्पानम् ।
 स्निग्धं च हापयित्वा खरपानं पूरयेत्क्रमशः ॥ १२७ ॥
 खरपानहापनामपि कृत्वा कृत्वोपवासमपि शक्त्या ।
 पञ्चनमस्कारमनास्तनुं त्यजेत्सर्वयत्नेन ॥ १२८ ॥

स्निग्धं दुग्धादिरूपं पानं । विवर्द्धयेत् परिपूर्णं दापयेत् । किं कृत्वा ? परिहाप्य परित्याज्य । कं ? आहारं कवलाहाररूपं । कथं ? क्रमशः 'प्रागशनादिक्रमेण पश्चात् खरपानं कंजिकादि, शुद्धपानीयरूपं वा । किं कृत्वा ? हापयित्वा । किं ? स्निग्धं च स्निग्धमपि पानकं । कथं ? क्रमशः । स्निग्धं हि परिहाप्य कंजिकादिरूपं खरपानं पूरयेत् विवर्द्धयेत् । पश्चात्तदपि परिहाप्य शुद्धपानीयरूपं खरपानं पूरयेदिति ॥ १२७ ॥

संस्लेपनाधारीने आहारत्यागनो कर्म

श्लोक १२७-१२८

अन्वयार्थः—[क्रमशः] कमे-कमे (संस्लेपनाधारीने) [आहारम्] कवलाहार [परिहार्य] छाडावीने [स्निग्धम् पानम्] दूध आदि स्निग्धपान [विवर्द्धयेत्] वधारे, [च] पछी [क्रमशः] कमे-कमे [स्निग्धम्] दूध आदि स्निग्धपान [हापयित्वा] छाडावीने [खरपानं] अरपान (कांठ अने गरम जण) [पूरयेत्] वधारे.

पछी [खरपानहापनाम्] अरपाननो पणु त्याग [कृत्वा] करीने [शक्त्या] शक्ति अनुसार [उपवासम्] उपवास [कृत्वा] करीने [पञ्चनमस्कारमनाः] पंच नमस्कार मंत्रमां चित्त लगावता थका [सर्वयत्नेन] प्रत आदि सर्व कार्यामां तत्पर रहतीने [तनुम् अपि] शरीर पणु [त्यजेत्] छोडे.

टीका:—(श्लोक १२७) 'स्निग्धं' दूध आदि स्निग्ध पान 'विवर्द्धयेत्' पूरता प्रमाणमां अहणु करे. शुं करीने? 'परिहाप्य' छाडावीने. शुं? 'आहारम्' कवलाहार. कर्ष रीते? 'क्रमशः' कमे-कमे अर्थात् पहिलां लोचनादिना कमेथी पछी कांठ आदि के शुद्ध जणपानना कमेथी. शुं करीने? 'हापयित्वा' छाडावीने. शुं? 'स्निग्धं' स्निग्ध पान. केवी रीते? 'क्रमशः' कमेशः स्निग्ध पेयने छाडावीने 'खरपानं पूरयेत् क्रमशः' कांठ आदि अरपानने वधारे, पछी तेने छाडावीने शुद्ध जणइप अरपानने वधारे.

१. प्रकाशनादिक्रमेण च ।

ઝરપાનહાપનામપિ કૃત્વા । કથં ? શક્ત્યા સ્વશક્તિમનતિક્રમેણ^૧ સ્તોકસ્તોક-
તરાદિરૂપં । પશ્ચાદુપવાસં કૃત્વા તનુમપિ ત્યજેત્ । કથં ? સર્વયત્નેન સર્વસ્મિન્ વ્રત-
સંયમચારિત્રધ્યાનધારણાદૌ યત્નસ્તાત્પર્યં તેન । કિંવિશિષ્ટઃ સન્ ? પંચનમસ્કારમનાઃ
પંચનમસ્કારાહિતચિત્તઃ ॥ ૧૨૮ ॥

‘ઝરપાનહાપનામપિ કૃત્વા’ કાંજી અને ગરમજળનો પણ ત્યાગ કર્યા પછી. કેવી રીતે? ‘શક્ત્યા’ પોતાની શક્તિ અનુસાર અર્થાત્ થોડો-થોડો વધુ ત્યાગ કરીને; પછી ‘હપવાસં કૃત્વા’ ઉપવાસ કરીને ‘તનુમપિ ત્યજેત્’ શરીરનો પણ ત્યાગ કરે. કેવી રીતે? ‘સર્વયત્નેન’ વ્રત, સંયમ, ચારિત્ર, ધ્યાન, ધારણાદિ સર્વ કાર્યોમાં યત્ન કરીને— તત્પર રહીને. કેવા થઈને? ‘પંચનમસ્કારમનાઃ’ પંચ નમસ્કાર મંત્રની આરાધનામાં ચિત્ત લગાવીને.

ભાવાર્થઃ—(શ્લોક ૧૨૭) સંદેહપના કરતી વખતે અન્નાહારનો ત્યાગ કરીને કમે-કમે દૂધ આદિ સ્નિગ્ધપાન લે અને પછી દૂધ આદિ સ્નિગ્ધપાનનો પણ ત્યાગ કરીને કાંજી અને ગરમ જળ લે.

(શ્લોક ૧૨૮) કાંજી અને ગરમ જળનો પણ ત્યાગ કરીને શક્તિ અનુસાર ઉપવાસ કરીને પંચ નમસ્કાર મંત્રના સ્વરૂપમાં મન લગાવી, શરીરનો પણ ત્યાગ કરે.

વિશેષ

સમાધિપૂર્વક દેહનો ત્યાગ થવો તેમાં આત્મઘાતનો દોષ નથી. “નિશ્ચયથી ક્રોધાદિ કપાયોથી ઘેરાયેલો જે પુરુષ શ્વાનિરોધ, જળ, અગ્નિ, વિષ, શસ્ત્રાદિથી પોતાના પ્રાણનો ઘાત કરે તે ખરેખર આત્મઘાત છે. પરંતુ અવશ્ય થવાવાળું મરણ થતાં, કપાય-સંદેહપનાના કૃશ કરવા માત્રના વ્યાપારમાં પ્રવર્તમાન પુરુષને રાગાદિ-ભાવોના અભાવમાં આત્મઘાત નથી.”^૨

તેના મરણમાં જે રાગ-દ્વેષ થાય તો જ આત્મઘાત થાય, પણ જે સંદેહપના વખતે વિશેષ સ્વસન્મુખ થઈ રાગ-દ્વેષનો ત્યાગ કરી રહ્યો છે તેને આત્મઘાતનો દોષ લાગી શકે નહિ, કારણ કે પ્રમત્તયોગરહિત અને આત્મજ્ઞાનસહિત જે અવશ્ય નાશવંત શરીર સાથે રાગ ઓછો કરે છે તેને હિંસાદિનો દોષ લાગતો નથી.

૧. સ્વશક્ત્યનતિક્રમેણ ઘ ।

૨. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય, શ્લોક ૧૭૭-૧૭૮.

સંદેષના પણ અહિંસા છે, કારણ કે—

“આ સંન્યાસ-મરણમાં હિંસાના હેતુભૂત કષાય ક્ષીણતાને પામે છે, તેથી સંન્યાસને (સંદેષનાને) પણ (આચાર્યોએ) અહિંસાની પ્રસિદ્ધિ માટે કહેલ છે.”

સમાધિમરણની આવશ્યકતા

“રોગાદિક થતાં યથાશક્તિ ઔષધ કરે, પણ જ્યારે અસાધ્ય રોગ થઈ જાય, કોઈ રીતે ઉપચારથી લાભ ન થાય ત્યારે આ શરીર દુષ્ટ સમાન સર્વથા ત્યાગ કરવા યોગ્ય કહ્યું છે અને ઇચ્છિત ફળદાતા ધર્મ વિશેષતાથી પાલન કરવા યોગ્ય કહેલ છે. મરણ બાદ બીજું શરીર પણ મળે છે, પરંતુ ધર્મપાલન કરવાની યોગ્યતા મળવી અતિશય દુર્લભ છે. આથી વિધિપૂર્વક દેહના ત્યાગમાં દુઃખી ન થતાં સંયમપૂર્વક મન-વચન-કાયનો ઉપયોગ આત્મામાં એકત્રિત કરવો જોઈએ અને “જન્મ, જરા અને મૃત્યુ શરીર સંબંધી છે, અને નથી”—એવું ચિન્તવન કરી, નિર્મમત્વી થઈ વિધિપૂર્વક આહાર ઘટાડી, પોતાના ત્રિકાળી અકષાય જ્ઞાતામાત્ર સ્વરૂપના લક્ષે કાયા કૃષ કરવી જોઈએ અને શાસ્ત્રામૃતના પાનથી કષાયો પાતળા પાડવા જોઈએ. પછી ચાર પ્રકારના સંઘની (મુનિ, આર્જિકા, આવક, આવિકાની) સાક્ષી વડે સમાધિ-મરણમાં સાવધાન—ઉદ્ધમવંત થવું.”

“.....જે જીવ પોતાની પૂર્વાવસ્થામાં ધર્મથી વિમુખ રહે છે અર્થાત્ જેણે તત્ત્વજ્ઞાનપૂર્વક વ્રત-નિયમાદિ ધર્મારાધના નથી કરી તે જીવ અંતકાળમાં ધર્મસન્મુખ અર્થાત્ સંન્યાસયુક્ત કદી થઈ શકતો નથી; કેમ કે ચંદ્રપ્રભચરિત્ર પ્રથમ સર્ગમાં કહ્યું છે કે—

“ચિરન્તનાભ્યાસનિબન્ધનેરિતા ગુણેષુ દોષેષુ ચ જાયતે મતિઃ ।” અર્થાત્ ચિર-કાળના અભ્યાસથી પ્રેરિત બુદ્ધિ ગુણોમાં યા દોષોમાં ઉત્પન્ન થાય છે.....માટે સમાધિ-મરણ તે જ ધારણ કરી શકે છે કે જે પ્રથમ અવસ્થાથી જ ધર્મની આરાધનામાં ખરાખર સાવધાન રહેલો હોય.....

સમાધિમરણ વખતે આરાધકને નીચે પ્રમાણે ઉપદેશ આપી તેને આત્મસન્મુખ કરી સ્વરૂપમાં સ્થિર કરવા પ્રયત્ન કરવો—

૧. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય, શ્લોક ૧૭૬.

“હે જિતેન્દ્રિય ! તું ભોજન-શયનાદિરૂપ કલિપત પુદ્ગલોને હજી પણ ઉપકારી સમજે છે ? અને એમ માને છે કે, આમાંથી કોઈ પુદ્ગલ એવાં પણ છે કે મેં ભોગવ્યાં નથી.” એ તો મહાન આશ્ચર્યની વાત છે ! ભલા, વિચાર તો કર કે આ મૂર્તિક પુદ્ગલ તારા અરૂપીમાં કોઈ પ્રકારે મળી શકે તેમ છે ? માત્ર ઇન્દ્રિયોના ગ્રહણપૂર્વક તેને અનુભવીને તેં એમ માની લીધું છે કે, ‘હું જ તેનો ભોગ કરું છું.’ તો હે દૂરદર્શી ! હવે બ્રાન્ત્યુદ્ધિને સર્વથા છોડી દે અને નિર્મળ જ્ઞાનાનંદમય આત્મતત્ત્વમાં લવલીન થા. આ તે જ સમય છે કે જેમાં જ્ઞાની જીવ શુદ્ધતામાં સાવધાન રહે છે અને ભેદજ્ઞાનના બળથી ચિન્તવન કરે છે કે, “હું અન્ય છું અને એ પુદ્ગલ કેહાદિ મારાથી સર્વથા ભિન્ન-જુદા જ પદાર્થ છે. માટે હે મહાશય ! પરદ્રવ્યોથી મોહ તુરત જ છોડ અને પોતાના આત્મામાં નિશ્ચલ-સ્થિર રહેવાનો પ્રયત્ન કર. જે કોઈ પુદ્ગલમાં આસક્ત રહીને મરણ પામીશ તો યાદ રાખજે કે હલકા-તુચ્છ જંતુ થઈ તારે આ પુદ્ગલોનું ભક્ષણ વારંવાર કરવું પડશે. આ ભોજનથી તું શરીરનો ઉપકાર કરવા ચાહે છે તે કોઈ રીતે પણ થાય નથી, કેમ કે શરીર એવું કૃતઘની છે કે તે કોઈના કરેલા ઉપકારને માને નહિ, માટે ભોજનની ઇચ્છા છોડી કેવળ આત્મહિતમાં ચિત્ત જોડવું તે જ બુદ્ધિમત્તા છે.”

“હે આશાધક ! શ્રુતસ્કંધનું ‘एगो मे सासदो आदा’ ઇત્યાદિ વાક્ય ‘णमो अरिहंताणं’ ઇત્યાદિ પદ અને ‘अहं’ ઇત્યાદિ અક્ષર-એમાંથી જે તને રુચિકર લાગે તેનો આશ્રય કરીને તારા ચિત્તને તન્મય કર. હે આર્ય ! ‘હું એક શાશ્વત આત્મા છું’ એ શ્રુતજ્ઞાનથી પોતાના આત્માનો નિશ્ચય કર. સમસ્ત ચિંતાઓથી પૃથક્ થઈને પ્રાણ-વિસર્જન કર અને જે તારું મન ક્ષુધા-પરિપહથી અથવા કોઈ ઉપસર્ગથી વિક્ષિપ્ત (વ્યથ) થઈ ગયું હોય તો નરકાદિ વેદનાઓનું સ્મરણ કરીને જ્ઞાનામૃતરૂપ સરોવરમાં પ્રવેશ કર, કેમ કે અજ્ઞાની જીવ શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ અર્થાત ‘હું દુઃખી છું, હું સુખી છું’ –એવા સંકલ્પ કરીને દુઃખી થયા કરે છે, પરંતુ ભેદજ્ઞાની જીવ આત્મા અને કેહને ભિન્ન-ભિન્ન માનીને કેહને કારણે સુખી-દુઃખી થતો નથી, પણ વિચારે છે કે ‘મને મરણ જ નથી તો પછી ભય કોનો ? મને રોગ નથી પછી વેદના કેવી ? હું બાળક, તરુણ વા વૃદ્ધ નથી તો પછી મનોવેદના કેવી ?’ હે મહાભાગ્ય ! આ જરાક જેટલા શારીરિક દુઃખથી કાયર થઈને પ્રતિજ્ઞાથી જરાપણ વ્યુત ન થઈશ....શું તું ધીરવીર પાંડવોનું ચરિત્ર ભૂલી ગયો છે ? જેમને લોઠાનાં ઘરેણાં અગ્નિથી તપાવીને શત્રુઓએ

અધુના સંલ્લેખનાયા અતિચારાનાહ—

જીવિતમરણાશંસે^૧ ભયમિત્રસ્મૃતિનિદાનનામાનઃ ।

સંલ્લેખનાતિચારાઃ પત્ર જિનેન્દ્રૈઃ સમાદિષ્ટાઃ ॥ ૧૨૧ ॥

જીવિતં ચ મરણં ચ તયોરાશંસે આકાંક્ષે । ભયમિત્રપરલોકભયં । ઇહલોકભયં
હિ ક્ષુત્પિપાસાપીડાદિવિષયં પરલોકભયં—એવંવિધદુર્ધરાનુષ્ઠાનાદ્વિશિષ્ટં ફલં પરલોકે
ભવિષ્યતિ ન વેતિ । મિત્રસ્મૃતિઃ બાલ્યાઘવસ્થાયાં સહક્રીડિતમિત્રાનુસ્મરણં । નિદાનં
ભાવિભોગાઘાકાંક્ષણં । એતાનિ પંચનામાનિ યેષાં તે તન્નામાનઃ સંલ્લેખનાયાઃ

પહેરાવ્યાં છતાં તોપણ તેઓ તપસ્યાથી કિંચિત્ પણ વ્યુત ન થતાં આત્મધ્યાનથી ભોક્ષ
પામ્યા. સુકોમળ કુમારનું શરીર શિયાળે ત્રણ દિવસ સુધી ભક્ષ કર્યા છતાં કિંચિત્ પણ
તેઓ માર્ગવ્યુત ન થયા. તેનું તને શું સ્મરણ નથી? તેમનું અનુકરણ કરી જીવન-ધન
આદિમાં નિર્વાંછક થઈ અંતર-આહ પરિપહુના ત્યાગપૂર્વક સામ્યભાવથી નિરુપાધિમાં
સ્થિર થઈ આનંદામૃતનું પાન કર...વગેરે.....”^૨ ૧૨૭-૧૨૮.

હવે સંલ્લેખનાના અતિચારો કહે છે—

સંલ્લેખનાના અતિચારો

શ્લોક ૧૨૯

અન્વયાર્થઃ—[જીવિતમરણાશંસે] જીવવાની તથા મરણની આકાંક્ષા કરવી,
[ભયમિત્રસ્મૃતિનિદાનનામાનઃ] ભય કરવો, મિત્રોને યાદ કરવા અને આગામી ભવમાં
ભોગોની ઇચ્છા કરવી—એ [પત્ર] પાંચ [સંલ્લેખનાતિચારાઃ] સંલ્લેખનાના અતિચારો
છે—એમ [જિનેન્દ્રૈઃ] જિનેન્દ્ર ભગવાન દ્વારા [સમાદિષ્ટાઃ] કહેવામાં આવ્યું છે.

ટીકાઃ—‘ જીવિતમરણાશંસે ’ જીવન અને મરણની આકાંક્ષા, ‘ ભયમિત્રસ્મૃતિઃ ’
ભય-આ લોક તથા પરલોકનો ભય, ક્ષુધા-તૃપાની પીડાદિ સંબંધી આ લોકનો ભય,
અને આવા દુર્ધર અનુષ્ઠાનથી (તપશ્ચરણથી) પરલોકમાં વિશિષ્ટ ફળ મળશે કે નહિ—
તે પરલોકનો ભય, ‘ મિત્રસ્મૃતિઃ ’ આદ્યાદિ અવસ્થામાં જે મિત્રો સાથે કીડા કરી હતી
તેનું સ્મરણ, ‘ નિદાનં ’ ભાવિ ભોગો આદિની આકાંક્ષા-તે નામના સંલ્લેખનાના

૧. મરણશંસાભયમિત્રસ્મૃતિ ઘ ।

૨. જુઓ, પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય, ગુજરાતી આવૃત્તિ શ્લોક ૧૭૮ નો વિશેષ.

પંચાતિચારાઃ । જિનેન્દ્રૈસ્તીર્થકરૈઃ । સમાદિષ્ટા આગમે પ્રતિપાદિતાઃ ॥ ૧૨૯ ॥

एवंविधैरतिचारै रहितां संल्लेखनां अनुतिष्ठन् कीदृशं फलं प्राप्नोत्याह—

निःश्रेयसमभ्युदयं निस्तीरं दुस्तरं सुखाम्बुनिधिम् ।

निःपિबति पीतधर्मा सर्वैर्दुःखैरनालीढः ॥ ૧૩૦ ॥

પાંચ અતિચારો છે—એમ ‘જિનેન્દ્રૈઃ સમાદિષ્ટાઃ’ તીર્થકરોએ કહ્યું છે—આમમમાં પ્રતિપાદન કર્યું છે.

ભાવાર્થઃ—સંલ્લેખનાના પાંચ અતિચારો—

૧. જીવિતાશંસા—સંલ્લેખના ધારણ કરીને જીવવાની ઇચ્છા કરવી.
૨. મરણાશંસા—રોગાદિના ઉપદ્રવોથી ગભરાઈ જઈ મરણની ઇચ્છા કરવી.
૩. ભય—આ લોક અને પરલોકનો ભય.
૪. મિત્રસ્મૃતિ—(મિત્રાનુરાગ)—મિત્ર આદિની પ્રીતિનું સ્મરણ કરવું.
૫. નિદાન—આગામી ભવમાં સાંસારિક વિષય-લોગોની ઇચ્છા કરવી. ૧૨૯.

આવા પ્રકારના અતિચારો રહિત સંલ્લેખના કરનારને કેવું ફળ પ્રાપ્ત થાય છે તે કહે છે—

સંલ્લેખનાનું ફળ

શ્લોક ૧૩૦

અન્વયાર્થઃ—[પીતધર્માઃ] ધર્મરૂપી અમૃતનું પાન કરનાર સંલ્લેખનાધારી જીવો [સર્વૈઃ દુઃખૈઃ અનાલીઢઃ] સર્વ દુઃખોથી અણુસ્પર્શાયેલા રહેતા થકા (સર્વ દુઃખોથી રહિત થતા થકા) [દુસ્તરમ્] દુસ્તર (ઘણા કાળે સમાપ્ત થવાવાળા) [અભ્યુદયમ્] અભ્યુદયને (સ્વર્ગના અહમિન્દ્રાદિના સુખની પરંપરાને) અને [નિસ્તીરમ્] અંતરહિત [સુખામ્બુનિધિમ્] સુખના સાગરસ્વરૂપ [નિશ્રેયસમ્] ભોક્ષને [નિઃપિબતિ] આસ્વાદે છે—અનુભવે છે.

૧. જીવિતમરણાશંસામિત્રાનુરાગસુખાનુબન્ધનિદાનાનિ ॥ [તત્ત્વાર્થસૂત્ર-અધ્યાય ૭/૩૭]

૨. આ ‘ભય’ અતિચારને બદલે ‘તત્ત્વાર્થસૂત્ર’ તથા ‘પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાય’માં ‘સુખાનુબન્ધ’—પૂર્વકાળમાં ભોગવેલા ભોગોને યાદ કરવા—એ નામનો અતિચાર આપ્યો છે.

નિષ્પિવતિ આસ્વાદયતિ અનુભવતિ વા કશ્ચિત્ સંલ્લેખનાનુષ્ટાતા । કિં તત્ ? નિઃશ્રેયસં નિર્વાણં । કિંવિશિષ્ટં ? સુખામ્બુનિધિં સુખસમુદ્રસ્વરૂપં । તર્હિ સપર્યન્તં તદ્ભ-વિષ્યતીત્યાહ—નિસ્તીરં તીરાત્પર્યન્તાન્નિષ્ક્રાન્તં । કશ્ચિત્પુનસ્તદનુષ્ટાતા અભ્યુદયમહ-મિન્દ્રાદિસુખપરંપરાં નિષ્પિવતિ । કથંભૂતં ? દુસ્તરં મહતા કાલેન પ્રાપ્યપર્યન્તં । કિંવિ-શિષ્ટઃ સન્ ? સર્વૈર્દુઃશૈરનાલીઢઃ સર્વૈઃ શારીરમાનસાદિભિર્દુઃશૈરનાલીઢોઽસંસ્પૃષ્ટઃ । કીદૃશઃ સન્નેતદ્વ્યં નિષ્પિવતિ ? પીતધર્મા પીતોઽનુષ્ટિતો ધર્મ ઉત્તમક્ષમાદિરૂપઃ ચારિત્ર-સ્વરૂપો વા યેન ॥ ૧૩૦ ॥

કિં પુનર્નિઃશ્રેયસશબ્દેનોચ્યત ઇત્યાહ—

જન્મજરામયમરણૈઃ શોકૈર્દુઃશૈર્ભયૈશ્ચ પરિમુક્તમ્ ।
નિર્વાણં શુદ્ધસુખં નિઃશ્રેયસમિષ્યતે નિત્યમ્ ॥ ૧૩૧ ॥

ટીકા:—‘નિષ્પિવતિ’ આસ્વાદે છે—અનુભવે છે. કોણ? કોઈ સંલેખના ધારણ કરનાર. શું તે? ‘નિઃશ્રેયસમ્’ નિર્વાણને. કેવા પ્રકારના (નિર્વાણને)? ‘સુખામ્બુનિધિમ્’ સુખસમુદ્રસ્વરૂપ. તે તે (સમુદ્ર) શું અંતવાન હશે? તે કહે છે—‘નિસ્તીરમ્’ તીર (કાંઠા) ને ઉલ્લંઘન કરી ગયેલ—અપાર. વળી કોઈ તેને (સંલેખનાને) ધારણ કરનાર ‘અભ્યુદય’ અહિમિન્દ્રાદિનાં સુખની પરંપરાને ‘નિષ્પિવતિ’ ભોગવે છે. કેવા (અભ્યુદયને)? જેનો અંત ઘણા લાંબા કાળે પ્રાપ્ત થાય એવા (અભ્યુદયને). કેવા પ્રકારના થતા થકા? ‘સર્વૈઃ દુઃશૈઃ અનાલીઢઃ’ સર્વ શારીરિક અને માનસિક દુઃખોથી અણુસ્પ-શાયેલા થતા થકા. કેવો થઈને તે અભ્યુદય અને ભોક્ષ બંનેને અનુભવે છે? ‘પીતધર્માઃ’ ઉત્તમક્ષમાદિરૂપ વા ચારિત્રસ્વરૂપ ધર્મનું જેણે આચરણ કર્યું છે તેવો થઈને.

ભાવાર્થ:—જેણે ઉત્તમક્ષમાદિ ધર્મને યા સમ્યક્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રસ્વરૂપ ધર્મને ધારણ કર્યો છે—એવો સંલેખનાધારી શ્રાવક, સમસ્ત શારીરિક અને માનસિક દુઃખોથી રહિત થઈને દુસ્તર અભ્યુદયને (મિન્દ્રાદિનાં સુખને) અને અપાર (અંતરહિત) સુખના સાગરરૂપ ભોક્ષને અનુક્રમે અનુભવે છે. ૧૩૦.

વળી ‘નિઃશ્રેયસ’ શબ્દથી શું કહેવાય છે તે કહે છે—

ભોક્ષનું લક્ષણ
શ્લોક ૧૩૧

અ-વચાર્થ:—[જન્મજરામયમરણૈઃ] જન્મ, ઘડપણ, રોગ અને મૃત્યુથી [શોકૈઃ]

નિઃશ્રેયસમિષ્યતે । કિં ? નિર્વાણં । કથંભૂતં ? શુદ્ધસુખં શુદ્ધં પ્રતિદ્વન્દ્વરહિતં સુખં
યત્ર । તથા નિત્યં અવિનશ્વરસ્વરૂપં । તથા પરિમુક્તં રહિતં । કૈઃ ? જન્મજરામયમરણૈઃ,
જન્મ ચ પર્યાયાન્તરપ્રાદુર્ભાવૈઃ, જરા ચ વાર્દ્ધક્યં, આમયાશ્ચ રોગાઃ, મરણં ચ શરીરાદિ-
પ્રચ્યુતિઃ । તથા શોકૈર્દુઃસ્વૈર્ભયૈશ્ચ પરિમુક્તં ॥ ૧૩૧ ॥

इत्थंभूते च निःश्रेयसे कीदृशाः पुरुषाः तिष्ठन्तीत्याह—

विद्यादर्शनशक्तिस्वास्थ्यप्रहादतृप्तिशुद्धियुजः ।

निरतिशया निरवधयो निःश्रेयसमावसन्ति सुखम् ॥ १३२ ॥

શોકથી, [દુઃસ્વૈઃ] દુઃખથી [ચ] અને [ભયૈઃ] સાત ભયથી [પરિમુક્તં] સર્વથા રહિત
એવો [શુદ્ધસુખમ્] શુદ્ધ સુખસ્વરૂપ તથા [નિત્યમ્] નિત્ય-(અવિનાશી) એવો
[નિર્વાણં] નિર્વાણ (સર્વ કર્મરહિત આત્માની વિશુદ્ધ અવસ્થા) [નિઃશ્રેયસમ્]
મોક્ષ [ઇષ્યતે] કહેવાય છે.

ટીકા:—‘ નિઃશ્રેયસમિષ્યતે ’ મોક્ષ કહેવાય છે. શુ? ‘ નિર્વાણમ્ ’ નિર્વાણ. કેવો
(નિર્વાણ)? ‘ શુદ્ધસુખમ્ ’ પ્રતિપક્ષરહિત જ્યાં સુખ છે તેવો, તથા ‘ નિત્યમ્ ’ અવિનશ્વર
સ્વરૂપ અને ‘ પરિમુક્તં ’ સર્વથા રહિત એવો. શાનાથી (રહિત)? ‘ જન્મજરામયમરણૈઃ ’
જન્મ ધીજી પર્યાયનો ઉત્પાદ, જરા ઘડપણ, આમયાઃ રોગો, મરણં શરીરાદિનો નાશ-
(એ બધાંથી રહિત એવો), તથા ‘ શોકૈર્દુઃસ્વૈર્ભયૈશ્ચપરિમુક્તમ્ ’ શોક, દુઃખ અને ભયથી
રહિત એવો (નિર્વાણ).

ભાવાર્થ:—જન્મ, ઘડપણ, રોગ, મૃત્યુ, શોક, દુઃખ અને ભયથી રહિત
અવિનશ્વર, અતીન્દ્રિય સાચા સુખરૂપ અને સર્વ કર્મરહિત આત્માની વિશુદ્ધ અવસ્થા
(નિર્વાણ) તે મોક્ષ કહેવાય છે. ૧૩૧.

આવા મોક્ષમાં કેવા પ્રકારના પુરુષો (આત્માઓ) રહે છે તે કહે છે—

મુક્ત છવોનું વર્ણન

શ્લોક ૧૩૨

અન્વયાર્થ:—[વિદ્યાદર્શનશક્તિસ્વાસ્થ્યપ્રહાદતૃપ્તિશુદ્ધિયુજઃ] કેવળજ્ઞાન, કેવળ-
દર્શન, અનંતવીર્ય, પરમ વીતરાગતા, અનંતસુખ, તૃપ્તિ, વિષયોની આશાથી રહિત-
પણું અને વિશુદ્ધિ (કર્મરહિતપણું)-(એ બધાંથી) મુક્ત [નિરતિશયાઃ] ગુણોની
ન્યૂનાધિકતા રહિત અને [નિરવધયઃ] કાળાવધિ રહિત છવો [સુખમ્] સુખસ્વરૂપ

નિઃશ્રેયસમાવસન્તિ નિઃશ્રેયસે તિષ્ઠન્તિ । કે તે इत्याह—विद्येत्यादि । विद्या केवल-
ज्ञानं, दर्शनं केवलदर्शनं, शक्तिरनन्तवीर्यं, स्वास्थ्यं परमोदासीनता, प्रह्लादोऽनन्तसौख्यं,
तृप्तिर्विषयानाकांक्षा, शुद्धिर्द्रव्यभावस्वरूपकर्ममलरहितता, एता युञ्जन्ति आत्मसम्बद्धाः
कुर्वन्ति ये ते तथोक्ताः । तथा निरतिशया अतिशयाद्विद्यादिगुणहीनाधिकभावाभि-
ष्क्रान्ताः । तथा निरवधयो नियतकालावधिरहिताः । इत्थंभूता ये ते निःश्रेयसमाव-
सन्ति । सुखं सुखरूपं निःश्रेयसं । अथवा सुखं यथा भवत्येवं ते तत्रावसन्ति ॥ १३२ ॥

અનન્તે કાલે ગચ્છતિ કદાચિત્ સિદ્ધાનાં વિદ્યાદ્યન્યથાભાવો ભવિષ્યત્યતઃ
કથં નિરતિશયા નિરવધયસ્ચેત્યાશંકાયમાહ—

કાલે કલ્પશતેઽપિ ચ ગતે શિવાનાં ન વિક્રિયા લક્ષ્યા ।

ઉત્પાતોઽપિ યદિ સ્યાત્ ત્રિલોકસંભ્રાન્તિકરણપટુઃ ॥ ૧૩૩ ॥

[નિઃશ્રેયસમ્] ભોક્ષમાં [આવસન્તિ] વસે છે.

ટીકા:—‘નિઃશ્રેયસમ્ આવસન્તિ’ ભોક્ષમાં વસે છે. કોણ તે ભોક્ષમાં વસે છે? તે કહે છે—‘વિદ્યેત્યાદિ’ વિદ્યા કેવળજ્ઞાન, દર્શન કેવળદર્શન, શક્તિઃ અનંતવીર્ય, સ્વાસ્થ્ય પરમ ઉદાસીનતા (પરમ વીતરાગતા), પ્રહ્લાદઃ અનંતસુખ, તૃપ્તિઃ વિષયોની આકાંક્ષાનો અભાવ, શુદ્ધિઃ દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મરૂપ મલથી રહિતતા. એ બધાયથી યુક્ત તે તથા ‘નિરતિશયા’-અતિશય અર્થાત્ વિદ્યાદિ ગુણોની હીનાધિકતાથી રહિત તથા ‘નિરવધયઃ’ નિયતકાળની અવધિરહિત-આવાં પૂર્વોક્ત વિશેષણોથી વિશિષ્ટ જે જીવો છે તે ભોક્ષમાં વસે છે, અથવા ભોક્ષમાં સુખપૂર્વક વસે છે.

ભાવાર્થઃ—યુક્ત જીવો અનંતજ્ઞાન, અનંતદર્શન, અનંતવીર્ય, પરમ ઉદાસીનતા અને અનંતસુખથી યુક્ત થઈને તથા વિષયોની આશાથી, દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મરૂપ મલથી અને અષ્ટગુણોની ન્યૂનાધિકતાથી રહિત થઈને અનંતકાળ સુધી સુખપૂર્વક ભોક્ષમાં રહે છે. ૧૩૨.

અનંતકાળ જતાં, કોઈ સમયે સિદ્ધોના જ્ઞાનાદિનો અન્યથા ભાવ થઈ જશે તો તેમને નિરતિશયતા અને નિરવધિપણું કેવી રીતે હોય-એવી આશંકા થતાં કહે છે—

મુક્ત જીવોના ગુણોમાં વિકારનો અભાવ

શ્લોક ૧૩૩

અન્વયાર્થઃ—[યદિ] જે [ત્રિલોકસંભ્રાન્તિકરણપટુઃ] ત્રણ લોકોમાં ખળ-

ન લક્ષ્યા ન પ્રમાણપરિચ્છેદ્યા । કાસૌ ? વિક્રિયા વિકારઃ સ્વરૂપાન્યથાભાવઃ ।
કેષાં ? શિવાનાં સિદ્ધાનાં । કદા ? કલ્પશતેઽપિ ગતે કાલે । તર્હિ ઉત્પાતવશાત્તેષાં
વિક્રિયા સ્યાદિત્યાહ—ઉત્પાતોઽપિ યદિ સ્યાત્ તથાપિ ન તેષાં વિક્રિયા લક્ષ્યા ।
કથંભૂતઃ ઉત્પાતઃ ? ત્રિલોકસમ્પ્રાન્તિકરણપટુઃ ત્રિલોકસ્ય સમ્પ્રાન્તિરાવર્તસ્તત્કરણે
પટુઃ સમર્થઃ ॥ ૧૩૩ ॥

તે તત્રાવિકૃતાત્માનઃ સદા સ્થિતાઃ કિં કુર્વન્તીત્યાહ—

નિઃશ્રેયસમધિપન્નાસ્રૈલોક્યશિશ્વામણિશ્રિયં દધતે ।

નિષ્કલ્પિકાલિકાચ્છવિચામીકરમાસુરાત્માનઃ ॥ ૧૩૪ ॥

ભાષાઃ ઉત્પન્ન કરવામાં સમર્થ—એવો [ઉત્પાતઃ] ઉત્પાત [અપિસ્યાત્] પણ થાય [ચ]
અને [કલ્પશતે કાલે] સેંકડો કલ્પકાળે [ગતે અપિ] વીતી જાય, તોપણ [શિશ્વાનાં]
સિદ્ધોમાં [વિક્રિયા] વિકાર [ન લક્ષ્યા] જોવામાં આવતો નથી.

ટીકા:—‘ ન લક્ષ્યા ’ પ્રમાણજ્ઞાનથી જાણી શકાય તેવો નથી. શું તે ? ‘ વિક્રિયા ’
વિકાર અર્થાત્ સ્વરૂપથી અન્યથા ભાવ; કોના ? ‘ શિશ્વાનામ્ ’ સિદ્ધોના. ક્યારે ?
‘ કલ્પશતેઽપિ ગતે કાલે ’ સેંકડો કલ્પ-કાળ વહી જાય તોપણ, તે ઉત્પાતને લીધે તેમને
વિક્રિયા હશે ? તે કહે છે—‘ ઉત્પાતોઽપિ યદિ સ્યાત્ ’ જે ઉત્પાત (અજાભાષાઃ) થાય તો
પણ તેમનામાં વિક્રિયા માલૂમ પડતી નથી. કેવો ઉત્પાત ? ‘ ત્રિલોકસમ્પ્રાન્તિકરણપટુઃ ’
ત્રણ લોકમાં ફોલ કરવામાં સમર્થ એવો.

ભાવાર્થ:—ત્રણ લોકમાં અજાભાષાઃ ઉત્પન્ન કરે તેવો ઉત્પાત (ઉપદ્રવ) થઈ
જાય યા સેંકડો કલ્પકાળે પણ વીતી જાય, તોપણ સિદ્ધોના ગુણોમાં યા સ્વભાવ
આદિમાં કોઈ વિકાર (પરિવર્તન) થતો નથી અર્થાત્ તેઓ અનંતકાળ સુધી અનંત-
સુખમાં મગ્ન રહે છે. ૧૩૩.

તે વિકારથી રહિત (શુદ્ધ) આત્માઓ ત્યાં સદા રહીને શું કરે છે તે કહે છે—

મુક્ત ભવો શું કરે છે ?

શ્લોક ૧૩૪

અન્વયાર્થ:—[નિષ્કલ્પિકાલિકાચ્છવિચામીકરમાસુરાત્માનઃ] કીટ અને કાલિ-

૧. વીસ કોડકોડો સાગર વર્ષનો એક કલ્પકાળ થાય છે.

નિઃશ્રેયસમધિપન્નાઃ પ્રાપ્તાસ્તે દઘતે । ધરન્તિ । કાં ? ત્રૈલોક્યશિશ્વામણિશ્રિયં ત્રૈલોક્યસ્ય શિશ્વા ચૂડાઽગ્રભાગસ્તત્ર મણિશ્રીઃ ચૂડામણિશ્રીઃ તાં । કિંવિશિષ્ટાઃ સન્ત ઇત્યાહ—નિષ્કિદ્દેત્યાદિ । કિદ્દં ચ કાલિકા ચ તાભ્યાં નિષ્ક્રાન્તા સા હૃવિર્યસ્ય તચ્ચામીકરં ચ સુવર્ણં તસ્યેવ ભાસુરો નિર્મલતયા પ્રકાશમાન આત્મા સ્વરૂપં યેષાં ॥ ૧૩૪ ॥

एवं संलेखनामनुतिष्ठतां निःश्रेयसलक्षणं फलं प्रतिपाद्य अभ्युदयलक्षणं फलं प्रतिपादयन्नाह—

पूजार्थान्निश्वर्यैर्बलपरिजनकामभोगभूयिष्ठैः ।

अतिशयितभुवनमद्भुतमभ्युदयं फलति सद्धर्मः ॥ १३५ ॥

માથી રહિત કાંતિવાળા સુવર્ણ સમાન જેમનું સ્વરૂપ પ્રકાશી રહ્યું છે એવા [નિઃશ્રેયસમ્ અધિપન્નાઃ] મોક્ષ પામેલા સિદ્ધ પરમેષ્ઠી [ત્રૈલોક્યશિશ્વામણિશ્રિયં] ત્રણ લોકના અગ્રભાગ પર રહેલા ચૂડામણિની શોભાને [દઘતે] ધારણ કરે છે.

ટીકા:—‘નિઃશ્રેયસમધિપન્નાઃ’ મોક્ષ પામેલા તેઓ ‘દઘતે’ ધારણ કરે છે. શું (ધારણ કરે છે)? ‘ત્રૈલોક્યશિશ્વામણિશ્રિયં’ ત્રણ લોકની શિખા-ચૂડા-અગ્રભાગ પર રહેલા મણિની શોભાને. કેવા પ્રકારના થઈને? તે કહે છે—‘નિષ્કિદ્દેત્યાદિ’ કીટ અને કાલિમા-એ બંનેથી રહિત કાંતિવાળા સુવર્ણ સમાન જેનું સ્વરૂપ નિર્મળતાથી પ્રકાશી રહ્યું છે તેવા થઈને.

ભાવાર્થ:—મોક્ષ પામેલા પુરુષો કીટ અને કાલિમાથી રહિત જેમની છળી છે, તથા શુદ્ધ (ચોખ્ખા) સુવર્ણસમાન દેહીપ્યમાન જેમનું સ્વરૂપ છે તેવા થઈને ત્રણ લોકની ચૂડામણિની (શિખામણિની) શોભાને ધારણ કરે છે. ૧૩૪.

એ પ્રમાણે સંલેખના કરનારાઓના મોક્ષરૂપી ફળનું પ્રતિપાદન કરીને તેમના અભ્યુદયરૂપ ફળનું પ્રતિપાદન કરતાં કહે છે—

સંલેખનાધારીઓનું અભ્યુદયરૂપ ફળ

શ્લોક ૧૩૫

અન્વયાર્થ:—[સદ્ધર્મઃ] સંલેખનાથી ઉપાર્જિત વિશિષ્ટ પુણ્ય [બલપરિજન-કામભોગભૂયિષ્ટૈઃ] બળ, પરિવાર અને કામભોગોથી પરિપૂર્ણ એવા [પૂજાર્થાન્નિશ્વર્યૈઃ]

અભ્યુદયં ઇન્દ્રાદિપદાવાપ્તિલક્ષણં । ફલતિ અભ્યુદયફલં દદાતિ । કોઽસૌ ? સદ્ધર્મઃ સંલેખનાનુષ્ઠાનોપાર્જિતં વિશિષ્ટં પુણ્યં । કથંભૂતમભ્યુદયં ? અદ્ભુતં સાશ્ચર્યં । કથંભૂતં તદ્દ્ભુતં ? અતિશયિતભુવનં યતઃ । કૈઃ કૃત્વા ? પૂજાર્થાન્નૈશ્ચર્યૈઃ ऐश्वर्यशब्दः પૂજાર્થાન્નાનાં પ્રત્યેકં સમ્બધ્યતે । કિંવિશિષ્ટૈરૈરિત્યાહ—બલેત્યાદિ । બલં સામર્થ્યં પરિજનઃ પરિવારઃ કામભોગૌ પ્રસિદ્ધૌ । एतद्भूयिष्ठा अतिशयेन बहवो येषु । एतैरुपलक्षितैः पूजादिभिरतिशयितभुवनमित्यर्थः ॥ ૧૩૫ ॥

સામ્પ્રતં યોઽસૌ સંલેખનાનુષ્ઠાતા શ્રાવકસ્તસ્ય કતિ પ્રતિમા ભવન્તીત્યાશંક્યાહ—

શ્રાવકપદાનિ દેવૈરેકાદશ દેશિતાનિ યેષુ સ્વલુ ।

સ્વગુણાઃ પૂર્વગુણૈઃ સહ સંતિષ્ઠન્તે ક્રમવિવૃદ્ધાઃ ॥ ૧૩૬ ॥

પ્રતિષ્ઠા, ધન અને આજ્ઞાના ઐશ્વર્ય વડે [અતિશયિત ભુવનમ્] જે લોકોત્તમ હોવાથી [અદ્ભુતમ્] આશ્ચર્યજનક છે એવા [અભ્યુદયમ્] અભ્યુદયરૂપે (ઇન્દ્રાદિ પદની પ્રાપ્તિ-રૂપે) [ફલતિ] ફળે છે (પ્રાપ્ત કરે છે).

ટીકા:—‘અભ્યુદયંફલતિ’ ઇન્દ્રાદિ પદની પ્રાપ્તિ જેવું સ્વરૂપ છે—એવા અભ્યુદયરૂપ-ઉત્કર્ષરૂપ ફળ આપે છે. કોણ તે? ‘સદ્ધર્મઃ’ સંલેખના ધારણ કરવાથી ઉપાર્જિત વિશિષ્ટ પુણ્ય. કેવો (અભ્યુદય)? ‘અદ્ભુતમ્’ આશ્ચર્યજનક. અભ્યુદય કેવો છે? આશ્ચર્યજનક અભ્યુદય લોકમાં સર્વોત્તમ છે. શા વડે કરીને? ‘પૂજાર્થાન્નૈશ્ચર્યૈઃ’ પૂજા-ઐશ્વર્ય વડે, અર્થ-ઐશ્વર્ય વડે અને આજ્ઞા-ઐશ્વર્ય વડે કરીને. આવાં લક્ષણવાળા પૂજા-ઐશ્વર્ય વડે વગેરેથી તે અભ્યુદય લોકમાં સર્વોત્તમ છે—એવો અર્થ છે.

ભાવાર્થ:—સંલેખનાદિ ધર્મથી પ્રતિષ્ઠા, ધન અને આજ્ઞાનું ઐશ્વર્ય તથા બળ, નોકર-ચાકર અને કામ-ભોગની અધિકતાથી લોકોત્તમથી આશ્ચર્યકારક ઇન્દ્રાદિ-પદની પ્રાપ્તિરૂપ અભ્યુદય (ઉત્કર્ષ) પ્રાપ્ત થાય છે. ૧૩૫.

હવે જે સંલેખના કરનાર શ્રાવક છે તેની કેટલી પ્રતિમાઓ હોય છે? એવી આશંકા કરીને કહે છે—

શ્રાવકની અગિયાર પ્રતિમા (૫૬-સ્થાન)

શ્લોક ૧૩૬

અન્યવાર્થ:—[દેવૈઃ] સર્વજદેવ દ્વારા [શ્રાવકપદાનિ] શ્રાવકનાં ૫૬ (સ્થાન—

દેશિતાનિ પ્રતિપાદિતાનિ । કાનિ ? શ્રાવકપદાનિ શ્રાવકગુણસ્થાનાનિ શ્રાવક-
પ્રતિમા इत्यर्थः । કતિ ? एकादश । कैः ? देवैस्तीर्थकरैः । येषु श्रावकपदेषु । खलु
स्फुटं सन्तिष्ठन्तेऽवस्थितिं कुर्वन्ति । के ते ? स्वगुणाः स्वकीयगुणस्थानसम्बद्धाः
गुणाः । कैः सह ? पूर्वगुणैः पूर्वगुणस्थानवर्तिगुणैः सह । कथंभूताः ? क्रमविवृद्धाः
सम्यग्दर्शनमादिं कृत्वा एकादशपर्यन्तमेकोत्तरवृद्ध्या क्रमेण विशेषेण वर्धमानाः ॥१३६॥

પ્રતિમા) [પકાદશ] અગિયાર [દેશિતાનિ] કહેવામાં આવ્યાં છે, [યેષુ] જેમાં
[खलु] નિશ્ચયથી [स्वगुणाः] પોતાના પ્રતિમા સંબંધી ગુણો [पूर्वगुणैः सह] પૂર્વ
(પ્રતિમાના) ગુણોસહિત (તેમના ગુણોના પાલન સહિત) [क्रमविवृद्धाः] ક્રમથી
વધતાં જતાં [संतिष्ठन्ते] રહે છે.

ટીકા:—‘દેશિતાનિ’ પ્રતિપાદન કરવામાં આવ્યાં છે (કહેવામાં આવ્યાં છે).
શું ? ‘શ્રાવકપદાનિ’ શ્રાવકનાં પદ-શ્રાવકનાં ગુણસ્થાનો-શ્રાવકની પ્રતિમાઓ-એવો
અર્થ છે. કેટલી (પ્રતિમાઓ)? ‘પકાદશ’ અગિયાર. કોના દ્વારા (કહેવામાં આવી
છે)? ‘દેવૈઃ’ તીર્થકરો દ્વારા. ‘યેષુ’ જેમાં અર્થાત્ શ્રાવકનાં પદોમાં (સ્થાનોમાં)
‘खलु’ નિશ્ચયથી ‘सन्तिष्ठन्ते’ રહે છે-સ્થિતિ કરે છે. કોણ તે? ‘स्वगुणाः’ પોત-
પોતાના ગુણસ્થાન સંબંધી ગુણો. કોની સાથે (રહે છે)? ‘पूर्वगुणैः सह’ પૂર્વ
ગુણસ્થાનવર્તી ગુણો સાથે. કેવા (તે ગુણો છે)? ‘क्रमविवृद्धाः’ ક્રમે-ક્રમે વધતા જતા
અર્થાત્ સમ્યક્દર્શનથી શરૂ કરી અગિયાર પદ સુધી (અગિયારમી પ્રતિમા સુધી) એક
એક ઉત્તર પ્રતિમાના ગુણોની વૃદ્ધિથી-ક્રમથી-વિશેષથી વધતા જતા (ગુણો રહે છે.)

ભાવાર્થ:—સર્વજ્ઞદેવે શ્રાવકનાં અગિયાર સ્થાન (પદ-ત્રેણિ-પ્રતિમા-કક્ષા)
કહ્યાં છે. તે નીચે પ્રમાણે છે—

૧. દર્શન પ્રતિમા, ૨. વ્રત પ્રતિમા, ૩. સામાયિક પ્રતિમા, ૪. પ્રોપથ પ્રતિમા,
૫. સચિત્તત્યાગ પ્રતિમા, ૬. રાત્રિભોજનત્યાગ પ્રતિમા, ૭. બ્રહ્મચર્ય પ્રતિમા,
૮. આરંભત્યાગ પ્રતિમા, ૯. પરિગ્રહત્યાગ પ્રતિમા, ૧૦. અનુભવત્યાગ પ્રતિમા
અને ૧૧. ઉદ્દિષ્ટત્યાગ પ્રતિમા.

આગલી (ઉત્તર) પ્રતિમા ધારણ કરનારને પૂર્વેની સર્વ પ્રતિમાઓનું પાલન
અવશ્ય હોય છે. આથી આગળની (ઉત્તર) પ્રતિમાનું આચરણ તેની પૂર્વેની સર્વ
પ્રતિમાઓના આચરણ સાથે (તેના ગુણોના પાલન સાથે) ક્રમે-ક્રમે વૃદ્ધિ પામે છે;
જેમકે બ્રહ્મચર્ય પ્રતિમાનું પાલન કરનારને તેની પૂર્વેની દર્શનાદિક છ પ્રતિમાઓનું
આચરણ નિયમથી હોય છે. ૧૩૬.

एतदेव दर्शयन्नाह—

सम्यग्दर्शनशुद्धः संसारशरीरभोगनिर्विण्णः ।

पञ्चगुरुचरणशरणो दर्शनिकस्तत्त्वपथगृह्यः ॥ १३७ ॥

दर्शनमस्यास्तीति दर्शनिको दर्शनिकશ્રાવકો भवति । किंविशिष्टः ? सम्यग्दर्शन-
शुद्धः सम्यग्दर्शनं शुद्धं निरतिचारं यस्य असंयतसम्यग्दृष्टेः । कोऽस्य विशेष
इत्यत्राह—संसारशरीरभोगनिर्विण्ण इत्यनेनास्य लेशतो व्रतांशसंभवात्ततो विशेषः
प्रतिपादितः । एतदेवाह—तत्त्वपथगृह्यः तत्त्वानां व्रतानां पन्थानो मार्गा^१ मद्यादि-
निवृत्तिलक्षणा अष्टमूलगुणास्ते गृह्याः पक्षा यस्य । पंचगुरुचरणशरणं पंचगुरवः पंचपर-
मेष्ठिनस्तेषां चरणाः शरणमपायपरिरक्षणोपायो यस्य ॥ १३७ ॥

તે જ દર્શાવીને કહે છે—

दर्शन प्रतिमाधारीनुं लक्षण

*લોક ૧૩૭

અન્વયાર્થઃ—[સમ્યગ્દર્શનશુદ્ધઃ] જેઓ અતિચાર (દોષ) રહિત હોવાથી સમ્યગ્દર્શનથી શુદ્ધ છે, [સંસારશરીરભોગનિર્વિણ્ણઃ] જેઓ સંસાર, શરીર અને ભોગોથી વિરક્ત છે, [પંચગુરુચરણશરણઃ] જેને પાંચ પરમેષ્ટીના ચરણનું શરણ છે અને [તત્ત્વ-પથગૃહ્યઃ] તત્ત્વોના માર્ગરૂપ આઠ મૂળ ગુણોને જેઓ ધારણ કરી રહ્યા છે તેઓ [દર્શનિકઃ] દર્શનિક શ્રાવક છે.

ટીકાઃ—જેને સમ્યગ્દર્શન છે તે ‘દર્શનિકઃ’ દર્શનિક શ્રાવક છે. તે કેવો છે ? ‘સમ્યગ્દર્શનશુદ્ધઃ’ જેને શુદ્ધ-અતિચારરહિત સમ્યગ્દર્શન છે. અસંયત સમ્યગ્દૃષ્ટિથી તેને શી વિશેષતા છે, તે અહીં કહે છે—‘સંસારશરીરભોગનિર્વિણ્ણઃ’ સંસાર, શરીર અને ભોગોથી જે વિરક્ત છે, કારણ કે તેને લેશતઃ પ્રતનો અંશ હોય છે તેથી (સમ્યગ્દૃષ્ટિથી) તેનાથી વિશેષ કહ્યું છે. તે જ કહે છે—‘તત્ત્વપથગૃહ્યઃ’ તત્ત્વોના અર્થાત્ પ્રતોના માર્ગરૂપ-મદ્યાદિના ત્યાગરૂપ આઠ મૂળગુણોને ગ્રહવા યોગ્ય સમજીને જેણે ધારણ કર્યા છે અને ‘પંચગુરુચરણશરણઃ’ પાંચ ગુરુઓ અર્થાત્ પાંચ પરમેષ્ટી-તેમનાં ચરણો જેમને શરણ છે—જેમને દુઃખોથી પરિરક્ષણના ઉપાયરૂપ છે—(તે દર્શનિક શ્રાવક છે).

૧. પન્થા માર્ગો ઘ૦ ।

ભાવાર્થ:—જેને નિરતિચાર (શુદ્ધ) સમ્યક્દર્શન છે, તથા કિંચિત્ વિશેષ પ્રકારે સ્વસન્મુખતા વડે સંસાર, શરીર અને ઇન્દ્રિય ભોગથી જે વિરક્ત (ઉદાસીન) છે, જેને અધિકતર પંચપરમેષ્ટીનાં ચરણનું જ શરણુ છે અર્થાત્ તેમનું જ ધ્યાન કરે છે અને સર્વજ્ઞભાષિત શ્રવાદિક તત્ત્વોનું જેને શ્રદ્ધાન છે-તત્ત્વોનો માર્ગ જેણે અંગીકાર કર્યો છે, બાહ્યમાં જેને સાત વ્યસન સહિત પાંચે પાપોની પ્રવૃત્તિ છૂટી ગઈ છે અર્થાત્ મઘાદિના ત્યાગરૂપ આઠ મૂળગુણો જેણે ધારણ કર્યા છે, અંશતઃ પ્રતોનો અભ્યાસી છે તે દર્શનિક શ્રાવક છે.

જિનેન્દ્રદેવ, સિદ્ધાંત શાસ્ત્ર અને દ્વિગમ્બર તપસ્વી-એ ત્રણેને ઉપાસકાધ્યયનમાં તત્ત્વ કહ્યાં છે અને સમ્યક્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રને માર્ગ કહ્યો છે. તત્ત્વ અને માર્ગનો જેને પક્ષ છે-તે તરફ જેનું વલણુ છે તે દર્શનિક શ્રાવક તથા પાક્ષિક શ્રાવક કહેવાય છે.^૧

વિશેષ

જે સ્યાદ્વાદરૂપ પરમાગમ દ્વારા નિશ્ચય-વ્યવહારરૂપ બંને નયોથી નિર્ણયપૂર્વક સ્વતત્ત્વ અને પરતત્ત્વને જાણી શ્રદ્ધાન દઠ કરે છે, જે જાતિ-કુળાદિ આઠ મદ રહિત છે, જોકે અપ્રત્યાખ્યાનાવરણુ કર્મના ઉદયમાં જોડાવારૂપ ચારિત્રદોષની બળજબરીથી તેને વિષયોમાં રાગ વર્તે છે તથા ગૃહારંભની પ્રવૃત્તિ હોય છે, છતાં અભિપ્રાયમાં તેના જરાયે આદર નથી, તેને ભલો માનતો નથી, તેનું સ્વામીપણું નથી, શ્રદ્ધામાં તેના નિષેધ વર્તે છે; જેને રતનત્રયના ધારક ધર્મી એવો પ્રત્યે અનુરાગ હોય છે, જે ભેદ-વિજ્ઞાનના બળથી પોતાના જ્ઞાયકસ્વભાવને રાગ-દ્વેષાદિથી ભિન્ન અનુભવે છે ને પોતાના આત્માથી દેહને વસ્ત્રસમાન ભિન્ન જાણે છે, જે અષ્ટાદશ દોષરહિત સર્વજ્ઞ વીતરાગદેવની જ દેવબુદ્ધિથી આરાધના કરે છે, અહિંસામય ધર્મને જ ધર્મ માને છે, આરંભ-પરિગ્રહ રહિત ગુરુને જ ગુરુ માને છે-તે દર્શનિક શ્રાવક છે.

વળી તે માને છે કે કોઈ એવ કોઈને મારે નહિ કે એવાડ નહિ, કોઈને સુખી કરે નહિ કે દુઃખી કરે નહિ, પરંતુ પોતાનાં પૂર્વ સંચિત કર્મના ઉદયથી તેની તેવી દશા થાય છે.

વળી સમ્યક્દૃષ્ટિને એવો નિશ્ચય હોય છે કે જે એવને જે દેશમાં, જે કાળમાં,

૧. મયવસણમલવિવહ્નિજય સંસારસરીરમોગણિવ્વણ્ણો ।

અટ્ટગુણંગસમગ્ગો દંસણસુદ્ધો હુ પંચગુરુમત્તો ॥૫॥ (શ્રી રયણસાર-શ્રી કુંદકુંદ-દાઆર્થ)

તસ્યેદાનીં પરિપૂર્ણદેશવ્રતગુણસમ્પન્નત્વમાહ—

નિરતિક્રમણમણુવ્રતપંચકમપિ શીલસપ્તકં ચાપિ ।

ધારયતે નિઃશલ્યો યોઽસૌ વ્રતિનાં મતો વ્રતિકઃ ॥ ૧૩૮ ॥

૧વ્રતાનિ યસ્ય સન્તીતિ વ્રતિકો મતઃ । કેષાં? વ્રતિનાં ગણધરદેવાદીનાં । કોઽસૌ? ૨નિઃશલ્યો, માયા-મિથ્યા-નિદાનશલ્યેભ્યો નિઃક્રાન્તો નિઃશલ્યઃ સન્ યોઽસૌ ધારયતે । કિં તત્? નિરતિક્રમણમણુવ્રતપંચકમપિ પંચાપ્યણુવ્રતાનિ નિરતિચારાણિ

જે વિધાનથી જન્મ-મરણ, લાલ-અલાલ યા સુખ-દુઃખ થાય છે, તે જિનેન્દ્ર ભગવાનના દિવ્યજ્ઞાનમાં જણાયું છે અને તે પ્રમાણે તે જીવને તે દેશમાં, તે કાળમાં, તે વિધાનથી જન્મ-મરણ, લાલ-અલાલ, આદિ નિયમથી થાય છે. તેને દૂર કરવાને કોઈ ઇન્દ્ર, અહુમિન્દ્ર, નરેન્દ્ર કે જિનેન્દ્ર સમર્થ નથી.^૩

આવો સમ્યગ્દષ્ટિ દર્શનિક શ્રાવક પ્રથમ પદનો (પ્રતિમાનો) ધારક હોય છે. ૧૩૭.

હવે શ્રાવક પરિપૂર્ણ દેશવ્રતના ગુણથી સંપન્ન હોય છે એમ કહે છે—

વ્રત પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૩૮

અન્વયાર્થઃ—[યઃ] જે [નિઃશલ્ય] માયા, મિથ્યાત્વ અને નિદાન—એ ત્રણ શલ્યોથી રહિત થઈને [નિરતિક્રમણમ્] અતિચાર રહિત [મણુવ્રતપંચકમ્] પાંચ અણુવ્રતોને [ચાપિ] અને [શીલસપ્તકમ્] સાત શીલવ્રતોને પણ [ધારયતે] ધારણ કરે છે, [અસૌ] તે [વ્રતીનામ્] વ્રતધારીઓને [વ્રતિકઃ] વ્રત પ્રતિમાધારી [મતઃ] માનવામાં આવે છે.

ટીકા:—‘વ્રતિકઃ મતઃ’ જેને વ્રત છે તે પ્રતિક માનવામાં આવ્યો છે. કોનાથી માનવામાં આવ્યો છે? ‘વ્રતીનામ્’ વ્રતીઓથી—ગણધરદેવાદિથી. તે કોણ? ‘નિઃશલ્યઃ’ મિથ્યાત્વ, નિદાન અને માયા—એ શલ્યોથી ‘યઃ અસૌ’ જે રહિત થતા થકા ‘ધારયતે’ ધારણ કરે છે. કોને (ધારણ કરે છે)? ‘નિરતિક્રમણમણુવ્રતપંચકમ્ અપિ’ નિરતિચાર

૧. વ્રતાન્યસ્યાસ્તીતિ વ્રતી મતઃ ઘ૦ । ૨. નિઃશલ્યઃ તન્ ઘ૦ ।

૩. જુઓ, પં. સદાસુખદાસકૃત શ્રી રત્નકરણક શ્રાવકાચારની હિન્દી ટીકાનો ભાવાર્થ પૃષ્ઠ. ૪૦૨.

ધારયતે इत्यर्थः । न केवलमेतदेव धारयते अपि तु शीलसप्तकं चापि त्रिःप्रकार-
गुणव्रतचतुःप्रकारशिक्षाव्रतलक्षणं शीलम् ॥ १३८ ॥

अधुना सामायिकगुणसम्पन्नत्वं श्रावकस्य प्ररूपयन्नाह—

चतुरावर्त्तत्रितयश्चतुःप्रणामः स्थितो यथाजातः ।

सामयिको द्विनिषद्यस्त्रियोगशुद्धस्त्रिसन्ध्यमभिवन्दी ॥ १३९ ॥

सामयिकः समयेन प्राक्प्रतिपादितप्रकारेण चरतीति सामयिकगुणोपेतः । किंवि-
शिष्टः ? चतुरावर्त्तत्रितयः चतुरो वारानावर्त्तत्रितयं यस्य । एकैकस्य हि कायोत्सर्गस्य

પાંચે અણુવ્રતોને (ધારણ કરે છે). કેવળ એ જ ધારણ કરે છે એટલું જ નહિ પરંતુ
'શીલ સપ્તકં અપિ' ત્રણ પ્રકારનાં ગુણુવ્રત અને ચાર પ્રકારનાં શિક્ષાવ્રતરૂપ શીલ છે
—એવા સાત પ્રકારનાં શીલને પણ ધારણ કરે છે (તે પ્રતિક શ્રાવક કહેવાય છે).

ભાવાર્થઃ—જે મિથ્યાત્વ, નિદાન અને માયા—એ ત્રણ શલ્ય રહિત થઈને,
અતિચાર રહિત પાંચ અણુવ્રતોને અને સાત શીલવ્રતોને અર્થાત ત્રણ ગુણુવ્રત અને
ચાર શિક્ષાવ્રતને પણ ધારણ કરે છે, તેને ગણધરાદિ દેવોએ પ્રતિક અર્થાત ખીલ
વ્રત પ્રતિમાધારી શ્રાવક માન્યો છે. ૧૩૮.

હવે શ્રાવક સામાયિક ગુણુવ્રતથી સંપન્ન હોય છે એમ પ્રરૂપણ કરી કહે છે—

સામાયિક પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૩૯

અન્વયાર્થઃ—[ચતુરાવર્ત્તત્રિતયઃ] ચારે દિશાઓમાં ત્રણ ત્રણ આવર્ત્ત કરનાર
[ચતુઃ પ્રણામઃ] ચાર દિશાઓમાં (એક એક) પ્રણામ કરનાર, [યથાજાતઃ] અલ્પચર
અને બાહ્ય પરિગ્રહની ચિંતાથી રહિત [સ્થિતઃ] કાયોત્સર્ગથી સ્થિત, [દ્વિનિષદ્યઃ]
બે આસન કરનાર (બે વાર બેસીને નમસ્કાર કરનાર), [ત્રિયોગશુદ્ધઃ] મન-વચન-
કાય—એ ત્રણ યોગોને શુદ્ધ રાખીને [ત્રિસંધ્યમ્] સવાર, બપોર અને સાંજ—એ ત્રણ
સંધ્યા સમયે [અભિવન્દી] અભિવંદન કરનાર (અર્થાત ત્રણ સંધ્યા સમયે સામાયિક
કરનાર) [સામયિકઃ] સામાયિક પ્રતિમાધારી (શ્રાવક) છે.

ટીકાઃ—'સામયિકઃ' સમયથી અર્થાત પૂર્વ પ્રતિપાદિત પ્રકારથી જે આચરણ
કરે છે તે સામાયિકના ગુણોથી યુક્ત છે. તે કેવો છે ? 'ચતુરાવર્ત્તત્રિતયઃ' ચાર વખત
(દરેક દિશામાં) ત્રણ ત્રણ આવર્ત્ત કરનાર—અર્થાત એક એક દિશામાં કાયોત્સર્ગના

વિધાને 'ળમો અરહંતાણસ્ય થોસામે'શ્વાદ્યન્તયોઃ પ્રત્યેકમાવર્તત્રિતયમિતિ એકૈકસ્ય હિ કાયોત્સર્ગવિધાને ચત્વાર આવર્તા તથા તદાદ્યન્તયોરેકૈકપ્રણામકરણાચ્ચતુઃપ્રણામઃ । સ્થિત ઝર્ધ્વકાયોત્સર્ગોપેતઃ । યથાજાતો વાહ્યાભ્યન્તરપરિગ્રહચિન્તાવ્યાવૃત્તઃ । દ્વિનિષદ્યો દ્વે નિષદ્યે ઉપવેશને યસ્ય । દેવવન્દનાં કુર્વતા હિ પ્રારંભે સમાપ્તૌ ચોપવિશ્ય પ્રણામઃ કર્તવ્યઃ । ત્રિયોગશુદ્ધઃ ત્રયો યોગા મનોવાક્કાયવ્યાપારાઃ શુદ્ધા સાવદ્યવ્યાપારરહિતા યસ્ય । અભિવન્દી અભિવન્દત ઇત્યેવંશીલઃ । કથં ? ત્રિસંધ્યં ॥ ૧૩૯ ॥

સામ્પ્રતં પ્રોષધોપવાસગુણવ્રતં શ્રાવકસ્ય પ્રતિપાદયન્નાહ—

વિધાનમાં 'ળમો અરહંતાણં થી થોસ્સામિ' આદિ પાઠના અંતે પ્રત્યેક દિશામાં ત્રણ આવર્ત—એમ ચાર વખત આવર્ત કરનાર, 'ચતુઃ પ્રણામઃ' તથા આદિ અને અંતમાં એક એક પ્રણામ—એમ ચાર પ્રણામ કરનાર, 'સ્થિતઃ' સ્થિત અર્થાત ઊભા રહીને-કાયોત્સર્ગમાં સ્થિત, 'યથાજાતઃ' બાહ્ય-અભ્યન્તર પરિગ્રહોની ચિંતાથી નિવૃત્ત, 'દ્વિનિષદ્યઃ' બે આસનો કરનાર અર્થાત દેવ-વંદના કરનારે પ્રારંભમાં અને સમાપ્તિ વખતે બેસીને પ્રણામ કરવા બેઠાં એ. 'ત્રિયોગશુદ્ધઃ' ત્રણ યોગ અર્થાત મન-વચન-કાયના વ્યાપારો શુદ્ધ કરીને અર્થાત પાપયુક્ત વ્યાપારથી રહિત થઈને 'અભિવન્દી' અભિવન્દે છે અર્થાત અભિવંદન કરવાનો બેનો સ્વભાવ છે—તેવો તે કેવી રીતે (અભિવંદે છે)? 'ત્રિસંધ્યમ્' ત્રણ સંધ્યાઓના સમયે (અભિવંદે છે).

ભાવાર્થઃ—ચારે દિશાઓમાં દરેકમાં ત્રણ ત્રણ આવર્ત—એમ કુલ ચાર આવર્ત અને એક એક દિશામાં એક—એમ ચાર પ્રણામ કરી, અભ્યન્તર અને બાહ્ય પરિગ્રહ રહિત મુનિ સમાન ખડ્ગાસન કે પદ્માસન ધારણ કરી, મન-વચન-કાય—એમ ત્રણ યોગ શુદ્ધ કરી, સવાર, બપોર અને સાંજે—સંધ્યાના સમયે સામાયિક કરનાર વ્યક્તિ તૃતીય સામાયિક પ્રતિમાધારી કહેવાય છે.

આ પ્રતિમાધારી શ્લોક ૧૦૫ માં દર્શાવ્યા પ્રમાણે સામાયિક શિક્ષાવ્રતના પાંચ અતિચારો ન લાગે તે માટે ખાસ સાવધાન રહે છે. તેને પ્રતિમાનું પાલન નિરતિચાર પૂર્વક જ હોય છે. ૧૩૯.

હવે શ્રાવકના પ્રોષધોપવાસ ગુણવ્રતનું પ્રતિપાદન કરી કહે છે—

પર્વદિનેષુ ચતુર્ષ્વપિ માસે માસે સ્વશક્તિમનિગુહ્ય ।

પ્રોષધનિયમવિધાયી પ્રણિધિપરઃ પ્રોષધાનશનઃ ॥ ૧૪૦ ॥

પ્રોષધેનાનશનમુપવાસો યસ્યાસૌ પ્રોષધાનશનઃ । કિમનિયમેનાપિ યઃ પ્રોષધોપવાસકારી સોઽપિ પ્રોષધાનશનવ્રતસમ્પન્ન इत्याह—પ્રોષધનિયમવિધાયી પ્રોષધસ્ય નિયમોઽવશ્યંભાવસ્તં વિદધાતીત્યેવંશીલઃ । ક્વ તન્નિયમવિધાયી ? પર્વદિનેષુ ચતુર્ષ્વપિ દ્વયોશ્ચતુર્દશ્યોર્દ્વયોશ્ચાષ્ટમ્યોરિતિ । કિં ચાતુર્માસસ્યાદૌ તદ્વિધાયીત્યાહ—માસે માસે । કિં કૃત્વા ? સ્વશક્તિમનિગુહ્ય તદ્વિધાને આત્મસામર્થ્યમપ્રચ્છાઘ । કિંવિશિષ્ટઃ ? પ્રણિધિપરઃ એકાગ્રતાં ગતઃ શુભધ્યાનરત इत्यर्थः ॥ ૧૪૦ ॥

પ્રોષધ પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૪૦

અન્વયાર્થઃ—[માસે માસે] પ્રત્યેક મહિને, [ચતુર્ષુ અપિ] ચારેય [પર્વદિનેષુ] પર્વના દિવસોમાં અર્થાત્ એ અષ્ટમી અને એ ચતુર્દશીના દિવસે [સ્વશક્તિમ્] પોતાની શક્તિ [અનિગુહ્ય] છૂપાવ્યા વિના, [પ્રણિધિપરઃ] એકાગ્ર થઈ અર્થાત્ ધર્મધ્યાનમાં રત થઈ [પ્રોષધનિયમવિધાયી] નિયમપૂર્વક પ્રોષધોપવાસ કરનાર [પ્રોષધાનશનઃ] પ્રોષધોપવાસ પ્રતિમાધારી છે.

ટીકાઃ—‘ પ્રોષધાનશનઃ ’ જેને પ્રોષધપૂર્વક ઉપવાસ છે તે પ્રોષધોપવાસી છે. જે અનિયમથી પ્રોષધોપવાસ કરે છે તે શુ પ્રોષધોપવાસ વ્રતથી યુક્ત છે તે કહે છે ‘ પ્રોષધનિયમવિધાયી ’ પ્રોષધનો નિયમ અર્થાત્ અવશ્ય કરવાનો ભાવ—તેને જે ધારણ કરે છે એવા સ્વભાવવાળો તે નિયમનું પાલન ક્યાં (ક્યારે) કરે છે? ‘ પર્વદિનેષુ ચતુર્ષ્વપિ ’ ચારેય પર્વના દિવસે અર્થાત્ એ ચતુર્દશી અને એ અષ્ટમીના દિવસે. શુ તે ચતુર્માસની આદિમાં તે કરે છે, તે કહે છે—‘ માસે માસે ’ પ્રત્યેક મહિને (કરે છે). કઈ રીતે? ‘ સ્વશક્તિમનિગુહ્ય ’ તે કરવામાં આત્મશક્તિ છૂપાવ્યા વિના, કેવો થઈને? પ્રણિધિપરઃ’ એકાગ્ર થઈને—શુભ ધ્યાનમાં રત થઈને એવો અર્થ છે.

ભાવાર્થઃ—જે દર મહિને એ અષ્ટમી અને એ ચતુર્દશીના દિવસે પોતાની શક્તિ છૂપાવ્યા વિના ધર્મધ્યાનમાં લીન થઈ નિયમથી—વિધિપૂર્વક નિરતિચાર પ્રોષધોપવાસ કરે છે તે પ્રોષધપ્રતિમાધારી કહેવાય છે. ૧૪૦.

૧. પ્રણિધિપરઃ ઘ । ૨. પ્રોષધોપવાસના અતિચાર માટે જુઓ શ્લોક ૧૧૦ ની ટીકા.

इदानीं श्रावकस्य सच्चित्तविरतिस्वरूपं प्ररूपयन्नाह—

मूलफलशाकशाखाकरीरकन्दप्रसूनबीजानि ।

नामानि योऽत्ति सोऽयं सच्चित्तविरतो दयामूर्तिः ॥ १४१ ॥

સોઽયં શ્રાવકઃ સચ્ચિત્તવિરતિગુણસમ્પન્નઃ । યો નાત્તિ ન ભક્ષયતિ । કાનીત્યાહ—
મૂલેત્યાદિ—મૂલં ચ ફલં ચ શાકશ્ચ શાખાશ્ચ કોપલાઃ કરીરાશ્ચ વંશકિરણાઃ^૧ કંદાશ્ચ
પ્રસૂનાનિ ચ પુષ્પાણિ બીજાનિ ચ તાન્યેતાનિ આમાનિ અપક્વાનિ યો નાત્તિ । કથંભૂતઃ
સન્ ? દયામૂર્તિઃ દયાસ્વરૂપઃ સકરુણચિત્ત ઇત્યર્થઃ ॥ ૧૪૧ ॥

હવે શ્રાવકના સચ્ચિત્તવિરતિના સ્વરૂપની પ્રરૂપણા કરી કહે છે—

સચ્ચિત્ત્યાગ પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૪૧

અન્વયાર્થઃ—[યઃ] જે [દયામૂર્તિઃ] દયામૂર્તિ (દયાળુ) થઈને [આમાનિ]
કાચાં [મૂલફલશાકશાખાકરીરકન્દપ્રસૂનબીજાનિ] મૂળ, ફળ, શાક, શાખા, કરીર^૨,
કન્દ, ફૂલ અને બીજ [ન અત્તિ] ખાતો નથી, [સઃ અયં] તે આ [સચ્ચિત્તવિરતઃ]
સચ્ચિત્ત્યાગ પ્રતિમાધારી છે.

ટીકાઃ—‘સઃ અયં’ તે આ સચ્ચિત્તવિરતિગુણસંપન્ન શ્રાવક છે કે જે ‘ન
અત્તિ’ ખાતો નથી. શું (ખાતો નથી)? તે કહે છે—‘મૂલેત્યાદિ’ મૂળ, ફળ, શાક,
શાખા (કુંપળ), કરીર (વંશકિરણ), કન્દ, ફૂલ અને બીજ—‘ન આમાનિ’ એ કાચાં
યા અપક્વ જે ખાતો નથી. કેવો થઈને? ‘દયામૂર્તિ’ દયાસ્વરૂપ થઈને અર્થાત્ કરુણા-
ચિત્તવાળો થઈને.

ભાવાર્થઃ—જે શ્રાવક કાચાં (અપક્વ, અશુદ્ધ, સચ્ચિત્ત, અંકુરોત્પત્તિકારક)
મૂળ (જડ), ફળ, શાક, ડાળી, કુંપળ, જમીનકંદ, ફૂલ અને બીજ વગેરે ખાતો
નથી, તથા સચ્ચિત્ત પાણી પણ ગરમ કરીને પીએ છે અને સચ્ચિત્ત લવણ (મીઠું) પણ
અગ્નિમાં શેકી તેને ફૂટી-પીસીને વાપરે છે, તે દયાની મૂર્તિ સચ્ચિત્ત્યાગ પ્રતિમાધારી
કહેવાય છે.

મૂળ, ફળ, કન્દાદિ—એ વનસ્પતિનાં આઠ અંગ છે. એમાંથી કોઈ વનસ્પતિને

૧. વંશકિરણા इति ग । ૨. કરીર-કોઈ પણ અંકુર, ગાંઠ, વાંસના અંકુર.

અધુના રાત્રિભુક્તિવિરતિગુણં શ્રાવકસ્ય વ્યાચક્ષાણઃ પ્રાહ—

અન્નં પાનં સ્વાદ્યં લેહ્યં નાશ્નાતિ યો વિભાવર્યામ્ ।

સં ચ રાત્રિભુક્તિવિરતઃ સત્ત્વેષ્વનુકમ્પમાનમનાઃ ॥ ૧૪૨ ॥

સ ચ શ્રાવકો । રાત્રિભુક્તિવિરતોઽભિધીયતે । યો વિભાવર્યાં રાત્રૌ । નાશ્નાતિ ન ભુંક્તે । કિં તદિત્યાહ—અન્નમિત્યાદિ—અન્નં મક્તમુદ્ગાદિ, પાનં દ્રાક્ષાદિપાનકં, સ્વાદ્યં મોદકાદિ, લેહ્યં રત્રાદિ । કિંવિશિષ્ટઃ ? અનુકમ્પમાનમનાઃ સકરુણહૃદયઃ । કેષુ ? સત્ત્વેષુ પ્રાણિષુ ॥ ૧૪૨ ॥

ત્રણ-ચાર-પાંચ આદિ અંગ હોય છે. તેને સચિત્તત્યાગી કાર્યા-અપકવ-સચિત્ત અવ-સ્થામાં ખાતો નથી, પરંતુ તેમને અચિત્ત કરીને-અગ્નિ વગેરેમાં પકવીને ખાય છે. ૧૪૧.

હવે શ્રાવકના રાત્રિભુક્તિવિરતિ ગુણનું વર્ણન કરી કહે છે—

રાત્રિભુક્તિત્યાગ પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૪૨

અ-વચાર્થઃ—[સત્ત્વેષુ] પ્રાણીઓ પ્રત્યે [અનુકમ્પમાનમનાઃ] દયાળુ ચિત્તવાળા થઈને [યઃ] જે [વિભાવર્યામ્] રાત્રે [અન્નમ્] અન્ન, [પાનમ્] પેય, [સ્વાદ્યમ્] ખાદ્ય, [લેહ્યમ્] લેહ્ય પદાર્થો [ન અશ્નાતિ] ખાતો નથી [સઃ] તે [રાત્રિભુક્તિવિરતઃ] રાત્રિ-ભુક્તિત્યાગ પ્રતિમાધારી શ્રાવક છે.

ટીકા:—‘ સ ચ રાત્રિભુક્તિવિરતઃ ’ તે શ્રાવક રાત્રિભોજનનો ત્યાગી કહેવાય છે, ‘ યઃ ’ જે ‘ વિભાવર્યામ્ ’ રાત્રે ‘ ન અશ્નાતિ ’ ખાતો નથી. શું (ખાતો નથી) ? તે કહે છે—‘ અન્નમિત્યાદિ ’ અન્ન-અન્ન અર્થાત્ દાળભાત વગેરે, પાન-દ્રાક્ષાદિ (અર્થાત્ દૂધ, જળ આદિ) પીણ-પીવા યોગ્ય પદાર્થ, સ્વાદ્ય-લાડ આદિ (અર્થાત્ પેંડા, બરફી આદિ ખાદ્ય વસ્તુ), લેહ્ય-પ્રવાહી પદાર્થ-રાખડી વગેરે. કેવો થઈને ? ‘ અનુકમ્પમાનમનાઃ ’ કરુણ હૃદયવાળો થઈને કોની પ્રત્યે ? ‘ સત્ત્વેષુ ’ પ્રાણીઓ પ્રત્યે.

ભાવાર્થઃ—જે શ્રાવક દ્યાર્દ્રચિત્તવાળો થઈને રાત્રે અન્ન-દાળ, ભાત વગેરે, પાન-દૂધ, જળ આદિ પેય પદાર્થો, ખાદ્ય-લાડ, પેંડા, બરફી આદિ અને લેહ્ય-રાખડી, ચટણી, આમ્રરસ વગેરે—એ ચાર પ્રકારના આહારનો ત્યાગ કરે છે (ખાતો નથી)—તે

૧ દ્રવદ્રવ્યં આન્નાદિ इति स ।

સામ્પ્રતમબ્રહ્મવિરતત્વગુણં શ્રાવકસ્ય દર્શયન્નાહ—

મલબીજં મલયોર્નિ ગલન્મલં પૂતિગન્ધિ બીમત્સં ।

પશ્યન્નજ્ઞમનજ્ઞાદિરમતિ યો બ્રહ્મચારી સઃ ॥ ૧૪૩ ॥

અનજ્ઞાત્ કામાદ્યો વિરમતિ વ્યાવર્તે સે સે બ્રહ્મચારી । કિં કુર્વન્ ? પશ્યન્ । કિં તત્ ? અજ્ઞં શરીરં । કથંભૂતમિત્યાહ—મલેત્યાદિ મલં શુક્રશોણિતં બીજં કારણં યસ્ય । મલયોર્નિ મલસ્ય મલિનતાયાઃ અપવિત્રત્વસ્ય યોનિઃ કારણં । ગલન્મલં ગલન્ સ્તવન્ મલો 'મૂત્રપુરીષસ્વેદાદિલક્ષણો યસ્માત્ । પૂતિગંધિ દુર્ગન્ધોપેતં । બીમત્સં સર્વાવય-

રાત્રિભોજનત્યાગ પ્રતિમાધારી છે.

કેટલાક આચાર્યો આ છઠ્ઠી પ્રતિમાધારીને દિવા-મૈથુનત્યાગી પણ કહે છે. તેને દિવસે મૈથુનનો (સ્ત્રી-સંભોગનો) ત્યાગ હોય છે. ૧૪૨.

હવે શ્રાવકના અબ્રહ્મવિરતિ ગુણને દર્શાવીને કહે છે—

અબ્રહ્મચર્ય પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૪૩

અન્યથાર્થઃ—[યઃ] જે [અજ્ઞં] શરીરને [મલબીજં] રજોવીર્યરૂપ મળથી ઉત્પન્ન [મલયોર્નિ] મલિનતાના કારણરૂપ [ગલન્મલં] મળમૂત્રાદિ વહેવડાવનારું, [પૂતિગન્ધિ] દુર્ગન્ધવાળું અને [બીમત્સમ્] ગ્લાનિયુક્ત [પશ્યન્] જોઈને [અનજ્ઞાત્] કામથી (કામસેવનથી) [વિરમતિ] વિરમે છે [સઃ] તે [બ્રહ્મચારી] અબ્રહ્મચારી અર્થાત્ અબ્રહ્મચર્ય પ્રતિમાધારી છે.

ટીકા:— 'અનજ્ઞાત્' કામથી (કામસેવનથી) 'યઃ વિરમતિ' જે વિરક્ત થાય છે (વ્યાવર્ત થાય છે—પાછો ફરે છે). 'સઃ બ્રહ્મચારી' તે અબ્રહ્મચારી છે. શું કરીને? 'પશ્યન્' જોઈને—દેખીને. કોને (દેખીને)? 'અજ્ઞમ્' શરીરને. કેવા (શરીરને)? તે કહે છે—'મલેત્યાદિ' મલબીજં વીર્ય અને લોહી (રજોવીર્યરૂપ મળ) જેની ઉત્પત્તિનું બીજ (કારણ) છે, 'મલયોર્નિ' જે મલિનતા-અપવિત્રતાનું કારણ છે, 'ગલન્મલં' મળમૂત્ર સ્વેદાદિરૂપ મળ જેમાંથી ઝરે છે—ગળે છે, 'પૂતિગન્ધિ' જે દુર્ગન્ધયુક્ત છે અને 'બીમત્સં' સર્વ અવયવોમાં દેખનારને જે બીલાત્સભાવ (ગ્લાનિયુક્ત ભાવ) ઉત્પન્ન

૧. પ્રસ્વેદાદિ ઘ૦ ।

વેષુ પશ્યતાં વીમત્સભાવોત્પાદકં ॥ ૧૪૩ ॥

इदानीमारम्भविनिवृत्तिगुणं श्रावकस्य प्रतिपादयन्नाह—

सेवाकृषिवाणिज्यप्रमुखादारम्भतो व्युपारमति ।

प्राणातिपातहेतोर्योऽसावारम्भविनिवृत्तः ॥ १४४ ॥

यो व्युપારમતિ વિશેષેણ ઉપરતઃ વ્યાપારેભ્ય આસમન્તાત્ જાયતે અસાવારમ્ભવિ-

કરે છે. (તેવા શરીરને જોઈને).

ભાવાર્થઃ—જે પ્રતી શ્રાવક શરીરને રજોવીર્યથી ઉત્પન્ન, અપવિત્રતાનું કારણ, નવદ્વારથી મળી ઝરતું, દુર્ગન્ધ અને ગ્લાનિયુક્ત જાણી, કામસેવનનો સર્વથા ત્યાગ કરે છે—તે બ્રહ્મચર્ય પ્રતિમાધારી છે.

આ બ્રહ્મચારી પોતાની વિવાહિતા સ્ત્રીના પણ સંબંધ કરે નહિ, તેની સાથે નિકટ એક સ્થાનમાં શયન કરે નહિ, પૂર્વે ભોગવેલા ભોગોનું ચિંતવન કરે નહિ, કામોદ્દીપન કરે તેવા પુષ્ટ આહારનો ત્યાગ કરે, રાગ ઉપજાવે તેવાં વસ્ત્ર-આભૂષણ પહેરે નહિ, ગીત, નૃત્ય, વાદિત્રાદિનું શ્રવણ અને અવલોકન કરે નહિ, પુષ્પમાળા, સુગંધ-વિલેપન, અત્તર-કુલેલ આદિનો ત્યાગ કરે, શૃંગાર કથા, હાસ્ય કથારૂપ કાવ્ય-નાટકાદિકના પઠન-શ્રવણનો ત્યાગ કરે અને તાંબુલાદિક રાગકારી વસ્તુઓથી દૂર જ રહે.

આ પ્રતિમાધારી શ્લોક ૬૦ માં દર્શાવેલા બ્રહ્મચર્યાણુપ્રતના કોઈ અતિચારો ભાગે નહિ તે માટે ખાસ સાવધાન રહે છે. તેને નિરતિચાર પ્રતિમાનું પાલન હોય છે. ૧૪૩.

હવે શ્રાવકના આરંભવિરતિ ગુણનું પ્રતિપાદન કરીને કહે છે—

આરંભત્યાગ પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૪૪

અન્વયાર્થઃ—[પ્રાણાતિપાતહેતોઃ] જે પ્રાણોના વિધોજનના કારણભૂત હોય એવા [સેવાકૃષિવાણિજ્યપ્રમુખાત્] નોકરી, ખેતી, વ્યાપાર આદિક [આરમ્ભતઃ] આરંભથી (આરંભનાં કાર્યોથી) [યઃ] જે [વ્યુપારમતિ] વિરક્ત થાય છે, [અસૌ] તે [આરમ્ભવિનિવૃત્તઃ] આરંભવિનિવૃત્ત શ્રાવક છે (અર્થાત્ આરંભત્યાગ-પ્રતિમાધારી છે).

ટીકાઃ—‘યઃ વ્યુપારમતિ’ જે વ્યાપારથી વિશેષતાપૂર્વક સર્વપ્રકારે નિવૃત્ત થાય

નિવૃત્તો ભવતિ । કસ્માત્ ? આરંભતઃ । કથંભૂતાત્ ? સેવાકૃષિવાણિજ્યપ્રમુખાત્ , સેવાકૃષિવાણિજ્યાઃ પ્રમુખા આઘા યસ્ય તસ્માત્ । કથંભૂતાત્ ? પ્રાણાતિપાતહેતોઃ પ્રાણાનામતિપાતો વિયોજનં તસ્ય હેતોઃ કારણભૂતાત્ । અનેન સ્નપનદાનપૂજાવિધાનાઘારંભાદુપરતિર્નિરાકૃતા તસ્ય પ્રાણાતિપાતહેતુત્વાભાવાત્ પ્રાણિપીડાપરિહારેણૈવ તત્સંભવાત્ । વાણિજ્યાઘારંભાદપિ તથા સંભવસ્તર્હિ વિનિવૃત્તિર્ન સ્યાદિત્યપિ નાનિષ્ઠં પ્રાણિપીડાહેતોરેવ તદારંભાત્ નિવૃત્તસ્ય શ્રાવકસ્યારંભવિનિવૃત્તત્વગુણસમ્પન્નતોપપત્તેઃ^૧ ॥ ૧૪૪ ॥

છે 'અસૌ આરંભવિનિવૃત્તઃ' તે આરંભવિનિવૃત્ત શ્રાવક છે (આરંભત્યાગ પ્રતિમાના ધારક છે). શાનાથી (નિવૃત્ત થાય છે)? 'આરંભતઃ' આરંભથી (નિવૃત્ત થાય છે). કેવા (આરંભથી)? 'સેવાકૃષિવાણિજ્યપ્રમુખાત્' સેવા, ખેતી, વાણિજ્ય જેમાં પ્રમુખ છે એવા (આરંભથી). કેવા (આરંભથી)? 'પ્રાણાતિપાતહેતોઃ' પ્રાણાનો અતિપાત અર્થાત્ વિયોજન—તેના કારણભૂત હોય તેવા (આરંભથી). આથી તે અભિષેક, દાન, પૂજાવિધાન આદિ આરંભથી નિવૃત્ત થવાનું નિરાકરણ થયું. (અર્થાત્ તેમનો ત્યાગ કરવાનું આ પ્રતિમામાં આવશ્યક નથી), કારણ કે તેમાં પ્રાણાતિપાતરૂપ હેતુનો અભાવ છે. તેનું કારણ એ છે કે પ્રાણીપીડાના પરિહારપૂર્વક જ તે ક્રિયાઓ કરવામાં આવે છે. અહીં શંકા થાય છે:—તો પછી એવી રીતે (પ્રાણીપીડાના પરિહારપૂર્વક) વાણિજ્ય આદિ આરંભથી નિવૃત્તિ કરવાનું (આવશ્યક) નહિ રહે? સમાધાન:—તે પણ અનિષ્ટ નથી. પ્રાણીપીડામાં કારણભૂત હોય એવા આરંભથી જ નિવૃત્ત થયેલા શ્રાવકને આરંભવિરતિરૂપ ગુણ ત્યાં પણ ધરે છે.

ભાવાર્થ:—જે શ્રાવક જીવહિંસાના કારણભૂત નોકરી, ખેતી, વ્યાપાર આદિક આરંભનાં કાર્યોનો ત્યાગ કરે છે તે આરંભત્યાગ પ્રતિમાધારી કહેવાય છે.

આ પ્રતિમાધારીને અભિષેક, દાન, પૂજા આદિ ધાર્મિક આરંભનાં કાર્યોનો ત્યાગ હોતો નથી, કારણ કે જેવાં નોકરી, ખેતી, વ્યાપાર આદિ આરંભનાં કાર્યો જીવહિંસાનાં કારણભૂત છે, તેવાં તે ધાર્મિક કાર્યો જીવહિંસાના કારણભૂત નથી. તે કાર્યોમાં અલ્પ જીવહિંસા થાય છે, પણ ધર્મી જીવને તે કરવાના હેતુનો અભાવ હોય છે. તેને અશુભ ભાવથી બચવા માટે આવો શુભભાવ હેયજુદ્ધિએ આવ્યા વિના રહેતો નથી. આવાં ધાર્મિક કાર્યોમાં તેને પુણ્ય બહુ અને પાપ અલ્પ થાય છે, તેથી એકંદરે તેને પુણ્યનો જ સંવ્યય થાય છે. ૧૪૪.

૧. સમ્પન્નત્વોપપત્તેઃ ઘ૦ ।

અધુના પરિગ્રહનિવૃત્તિગુણં શ્રાવકસ્ય પ્રરૂપયન્નાહ—

बाह्येषु दशसु वस्तुषु ममत्वमुत्सृज्य निर्ममत्वरतः ।

स्वस्थः सन्तोषपरः परिचित्तपरिग्रहाद्विरतः ॥ ૧૪૫ ॥

પરિ સમન્તાત્ ચિત્તસ્થઃ પરિગ્રહો હિ પરિચિત્તપરિગ્રહસ્તસ્માદ્વિરતઃ શ્રાવકો ભવતિ । કિં વિશિષ્ટઃ સન્ ? સ્વસ્થો માયાદિરહિતઃ । તથા સન્તોષપરઃ પરિગ્રહાકાંક્ષાં વ્યાવૃત્ત્યા સન્તુષ્ટઃ તથા । નિર્મમત્વરતઃ । કિં કૃત્વા ? ઉત્સૃજ્ય પરિત્યજ્ય । કિં તત્ ? મમત્વં મૂર્છા । ક્વ ? બાહ્યેષુ દશસુ વસ્તુષુ । एतदेव दशधा परिगणनं बाह्यवस्तूनां दर्श्यन्ते ।

क्षेत्रं वास्तु धनं धान्यं द्विपदं च चतुष्पदम् ।
शयनासने च यानं कुप्यं भाण्डमिति दश ॥

હવે શ્રાવકના પરિગ્રહનિવૃત્તિગુણની પ્રરૂપણા કરીને કહે છે—

परिग्रहत्याग प्रतिभाधारीनुं लक्षण

श्लोक ૧૪૫

અન્વયાર્થઃ—જે [બાહ્યેષુ] બાહ્ય [દશસુ] દસ પ્રકારની [વાસ્તુષુ] વસ્તુઓમાં [મમત્વમ્] મમતાને [ઉત્સૃજ્ય] છોડીને [નિર્મમત્વરતઃ] નિર્મમતામાં રત હોતા થકા [સ્વસ્થઃ] સ્વમાં (આત્મસ્વરૂપમાં) સ્થિત અને [સન્તોષપરઃ] સન્તોષમાં તત્પર રહે છે, તે [પરિચિત્તપરિગ્રહાત્] સર્વપ્રકારથી મનમાં સ્થિત પરિગ્રહથી [વિરતઃ] વિરક્ત છે—(અર્થાત્ પરિગ્રહત્યાગ પ્રતિભાધારી છે).

ટીકા:—‘પરિચિત્તપરિગ્રહાત્ વિરતઃ’ પરિ-સર્વ પ્રકારથી મનમાં રહેલા પરિગ્રહ-તેનાથી વિરક્ત શ્રાવક છે. કેવા પ્રકારનો હોઈ? ‘સ્વસ્થ’ માયાદિરહિત સ્વમાં સ્થિત (આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિત) તથા ‘સન્તોષપરઃ’ પરિગ્રહની આકાંક્ષાથી રહિત હોવાને લીધે સન્તુષ્ટ (સન્તોષમાં તત્પર) તથા ‘નિર્મમત્વરતઃ’ મમતારહિતપણામાં લીન (મમત્વરહિત) હોઈ. શું કરીને? ‘ઉત્સૃજ્ય’ છોડીને. શું તે? ‘મમત્વં’ મૂર્છા (મમતાભાવ). શામાં? ‘બાહ્યેષુ દશસુ વસ્તુષુ’ બાહ્ય દસ પ્રકારની વસ્તુઓમાં. એ દસ પ્રકારની બાહ્ય વસ્તુઓની ગણતરી કરી દર્શાવાય છે—

क्षेत्रं वास्तु धनं धान्यं द्विपदं च चतुष्पदम् ।
शयनासने च यानं कुप्यं भाण्डमिति दश ॥

ક્ષેત્રં સસ્યાધિકરણં ચ ડોહલિકાદિ । વાસ્તુ ગૃહાદિ । ધનં સુવર્ણાદિ । ધાન્યં
બ્રીહ્યાદિ । દ્વિપદં દાસીદાસાદિ । ચતુષ્પદં ગવાદિ । શયનં સ્વપ્નાદિ । આસનં વિષ્ટ-
રાદિ । યાનં ડોલિકાદિ । કુપ્યં ક્ષૌમકાર્પાસકૌશેયકાદિ । માણ્ડં શ્રીચ્છંદમંજિષ્ઠા-
કાંસ્યતામ્રાદિ ॥ ૧૪૫ ॥

સામ્પ્રતમનુમતિવિરતિગુણં શ્રાવકસ્ય પ્રરૂપયન્નાહ—

અનુમતિરામ્ભે વા પરિગ્રહે એહિકેષુ કર્મસુ વા ।

નાસ્તિ સ્વલુ યસ્ય સમઘીરનુમતિવિરતઃ સ મન્તવ્યઃ ॥ ૧૪૬ ॥

સોઽનુમતિવિરતો મન્તવ્યઃ યસ્ય સ્વલુ સ્ફુટં નાસ્તિ । કા સૌ ? અનુમતિરભ્યુપ-

ક્ષેત્રં-ખેતર-બયાં અનાજ થાય તે, વાસ્તુ-મકાન આદિ, ધનં-સુવર્ણાદિ, ધાન્યં-
ડાંગર આદિ, દ્વિપદં-દાસી-દાસ આદિ, ચતુષ્પદમ્-ગાય વગેરે, શયનં-ખાટલો વગેરે,
આસનં-આસન, યાનં-વાહન, કુપ્યં-સુતર-રેશમનાં કપડાં વગેરે, માણ્ડમ્-ચંદન, મંજીષ્ઠ,
કાંસા-તાંબા આદિનાં વાસણ—એ દશ પ્રકારના બાહ્ય પરિગ્રહ છે.

સાવાર્થઃ—જે શ્રાવક બાહ્ય દશ પ્રકારના પરિગ્રહોમાં મમતાભાવનો ત્યાગ
કરીને, નિર્મમતામાં લીન થઈ આત્મામાં સ્થિત અને પરિગ્રહની ઇચ્છાથી રહિત છે
(સંતુષ્ટ છે), તે પરિચિત્તપરિગ્રહત્યાગ પ્રતિમાધારી કહેવાય છે.

આ પ્રતિમાધારી શ્લોક ૬૨ માં દર્શાવેલા પરિગ્રહપરિમાણ અણુપ્રતના પાંચ
અતિચાર રહિત પ્રતિમાનું પાલન કરે છે. ૧૪૫.

હવે શ્રાવકના અનુમતિવિરતિ ગુણનું પ્રરૂપણ કરી કહે છે—

અનુમતિત્યાગ પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૪૬

અન્યથાર્થઃ—[સ્વલુ] નિશ્ચયથી [યસ્ય] જેને [આરમ્ભે] આરંભનાં કાર્યોમાં,
[પરિગ્રહે] પરિગ્રહોમાં [વા] અને [એહિકેષુ] વિવાહાદિ આ લોક સંબંધી [કર્મસુ]
કાર્યોમાં [અનુમતિઃ] અનુમોદના [ન અસ્તિ] હોતી નથી, [સઃ] તે [સમઘીઃ]
સમાન બુદ્ધિવાળો (મમત્વબુદ્ધિ યા રાગદ્વેષ રહિત) શ્રાવક [અનુમતિવિરતઃ] અનુમતિ-
ત્યાગ પ્રતિમાધારી [મન્તવ્યઃ] મનાય છે.

ટીકાઃ—'સઃ અનુમતિવિરતઃ મન્તવ્યઃ' તેને અનુમતિ ત્યાગવાળો માનવો

ગમઃ । ક્વ ? આરંભે કૃષ્યાદૌ । વા શબ્દઃ સર્વત્ર પરસ્પરસમુચ્ચયાર્થઃ । પરિગ્રહે વા ધાન્યદાસીદાસાદૌ । એહિકેષુ કર્મસુ વા વિવાહાદિષુ । કિંવિશિષ્ટઃ ? સમઘીઃ રાગાદિરહિતબુદ્ધિઃ મમત્વરહિતબુદ્ધિર્વા ॥ ૧૪૬ ॥

इदानीमुद्दिष्टविरतिलक्षणगुणयुक्तत्वं श्रावकस्य दर्शयन्नाह—

गृहतो मुनिवनमित्वा गुरूपकण्ठे व्रतानि परिगृह्य ।

भैक्ष्याशनस्तपस्यन्नुत्કृष्टश्चेलखण्डधरः ॥ १४७ ॥

જોઈ એ. 'યસ્ય સ્વભુ' જેને નિશ્ચયથી 'નાસ્તિ' ન હોય. શું તે (ન હોય)? 'અનુમતિ' અનુમોહના. શામાં? 'આરંભે' કૃષિ આદિ આરંભનાં કાર્યોમાં. 'વા' શબ્દ બધે પરસ્પર સમુચ્ચય અર્થમાં છે. 'પરિગ્રહે વા' ધાન્ય, દાસી, દાસ આદિ પરિગ્રહોમાં 'એહિકેષુ કર્મસુ વા' અને વિવાહાદિ આ લોકસંબંધી કાર્યોમાં. કેવા પ્રકારનો? 'સમઘીઃ' રાગાદિરહિત બુદ્ધિવાળો યા મમત્વબુદ્ધિરહિતવાળો (શ્રાવક અનુમતિ-ત્યાગવાળો મનાય છે).

ભાવાર્થઃ—જે ખેતી આદિ આરંભનાં કાર્યોમાં, ધનાદિ પરિગ્રહોમાં અથવા વિવાહાદિક આ લોક સંબંધી કાર્યોમાં અનુમતિ આપતો નથી તે મમત્વ યા રાગ-દ્વેષ-રહિત વ્યક્તિને અનુમતિત્યાગ પ્રતિમાધારી માનવો. ૧૪૬.

હવે શ્રાવક ઉદ્દિશ્યવિરતિરૂપ ગુણથી યુક્ત હોય છે—એમ દર્શાવીને કહે છે—

ઉદ્દિશ્યત્યાગ પ્રતિમાધારીનું લક્ષણ

શ્લોક ૧૪૭

અન્વયાર્થઃ—[ગૃહતઃ] ઘેરથી [મુનિવનમ્] મુનિના વનમાં [ઈત્વા] જઈને [ગુરૂપકણ્ઠે] ગુરુની પાસે [વ્રતાનિ] વ્રતો [પરિગૃહ્ય] ગ્રહણ કરીને [તપસ્યત્] તપ કરતાં, [ભૈક્ષ્યાશનઃ] ભિક્ષાથી મળેલું ભોજન કરનાર તથા [ચેલખણ્ડધરઃ] કૌપીન (લંગોટી) અને ખંડવસ્ત્ર ધારણ કરનાર (વ્યક્તિ) [ઉત્કૃષ્ટઃ] ઉત્કૃષ્ટ શ્રાવક (શુદ્ધલક યા ઐલક) છે.

૧. भैक्ष्याशनस् घ (भिक्षा एवं भैक्षं स्वार्थेऽसुण् तद् अश्नागिति भैक्ष्याशनः प्रत्ययः अथवा भिक्षाणां समूहोभैक्षं समूहार्थेऽण् प्रत्ययः) ।

ઉત્કૃષ્ટ ઉદ્દિષ્ટવિરતિલક્ષણૈકાદશગુણસ્થાનયુક્તઃ શ્રાવકો ભવતિ । કથંભૂતઃ ? ચેલ્લક્ષણધરઃ કૌપીનમાત્રવસ્ત્રલક્ષણધારકઃ આર્યલિંગધારીત્યર્થઃ । તથા મૈક્ષ્યાશનો ભિક્ષાણાં સમૂહો મૈક્ષ્યં તદરૂનાતીતિ મૈક્ષ્યાશનઃ । કિં કુર્વન્ ? તપસ્યન્ તપઃ કુર્વન્ । કિં કૃત્વા ? પરિગૃહ્ય ગૃહીત્વા । કાનિ ? વ્રતાનિ । ક્વ ? ગુરુપકળ્થે ગુરુસમીપે । કિં કૃત્વા ? ઇત્વા ગત્વા । કિં તત્ ? મુનિવનં મુન્યાશ્રમં । કસ્માત્ ? ગૃહતઃ ॥ ૧૪૭ ॥

તપઃ કુર્વન્નપિ યો હ્યાગમજ્ઞઃ સન્નેવં મન્યતે તદા શ્રેયોજ્ઞાતા ભવતીત્યાહ—

પાપમરાતિર્ધર્મો વન્ધુર્જીવસ્ય ચેતિ નિશ્ચિન્વન્ ।

સમયં યદિ જાનીતે શ્રેયોજ્ઞાતા ધ્રુવં ભવતિ ॥ ૧૪૮ ॥

ટીકા:—‘ ઉત્કૃષ્ટઃ ’ ઉદ્દિષ્ટત્યાગરૂપ અગિયારમી પ્રતિમાધારી શ્રાવક છે. કેવો છે ? ‘ ચેલ્લક્ષણધરઃ ’ કૌપીન અને ખંડવસ્ત્ર ધારણ કરનાર અર્થાત્ આર્યલિંગધારી-એવો અર્થ છે. ‘ મૈક્ષ્યાશનઃ ’ ભિક્ષાણો સમૂહ તે ભૈક્ષ્ય, તેનું ભોજન કરનાર (ભિક્ષાથી ભોજન કરનાર). શું કરતો ? ‘ તપસ્યન્ ’ તપ કરતો. શું કરીને ? ‘ પરિગૃહ્ય ’ ગ્રહણ કરીને. શું (ગ્રહણ કરીને) ? ‘ વ્રતાનિ ’ વ્રતો. ક્યાં (ગ્રહીને) ? ‘ ગુરુપકળ્થે ’ ગુરુની સમીપમાં. શું કરીને ? ઇત્વા જઈને. શું તે ? ‘ મુનિવનં ’ મુનિના આશ્રમે (જઈને). ક્યાંથી ? ‘ ગૃહતઃ ’ ઘેરથી (જઈને).

ભાવાર્થ:—જે ઘર છાડીને મુનિના આશ્રમે જઈને ગુરુની સમીપે વ્રત ધારણ કરીને તપ કરે છે, ભિક્ષાથી ભોજન કરે છે (અર્થાત્ પોતાના માટે બનાવેલું ભોજન લેતા નથી, પરંતુ શ્રાવક પોતાના માટે બનાવેલા ભોજનમાંથી ભક્તિપૂર્વક ભોજન આપે તો તે લઈ શકે છે) અને કૌપીન (લંગોટી) તથા ખંડવસ્ત્ર (એવી ચાદર કે બેનાથી માથું ઢાંકે તો પગ ખુલ્લા રહે અને પગ ઢાંકે તો માથું ખુલ્લું રહે) ધારણ કરે છે, તે ઉત્કૃષ્ટ શ્રાવક-શુદ્ધલોક યા ઐલક-ઉદ્દિષ્ટત્યાગ પ્રતિમાધારી છે. ૧૪૭.

તપ કરતો થકો અને નિશ્ચયથી આગમને જાણતો થકો જે શ્રાવક આવું માને છે તે ત્યારે શ્રેષ્ઠ જ્ઞાતા થાય છે એમ કહે છે—

શ્રેષ્ઠ જ્ઞાતાનું સ્વરૂપ

શ્લોક ૧૪૮

અન્વયાર્થ:—[પાપં] પાપ [જીવસ્ય] જીવનો [અરાતિઃ] શત્રુ છે [ચ] અને [ધર્મઃ] ધર્મ [વન્ધુઃ] જીવનો મિત્ર છે, [ઇતિ]—એમ [નિશ્ચિન્વન્] નિશ્ચય

યદિ સમયં આગમં જાનીતે આગમજ્ઞો યદિ ભવતિ તદા ધ્રુવં નિશ્ચયેન શ્રેયોજ્ઞાતા ઉત્કૃષ્ટજ્ઞાતા સ ભવતિ । કિં કુર્વન્ ? નિશ્ચિન્વન્ । કથમિત્યાહ—પાપમિત્યાદિ—પાપમધર્મોડરાતિઃ શત્રુર્જીવસ્યાનેકાપકારકત્વાત્ ધર્મશ્ચ બન્ધુર્જીવસ્યાનેકોપકારકત્વાદિ-ત્યેવં નિશ્ચિન્વન્ ॥ ૧૪૮ ॥

इदानीं शास्त्रार्थानुष्ठातुः फलं दर्शयन्नाह—

કરતો થકો શ્રાવક [યદિ] જો [સમયમ્] શાસ્ત્રને [જાનીતે] જાણે છે, તો તે [ધ્રુવમ્] નિશ્ચયથી [શ્રેયોજ્ઞાતા] શ્રેષ્ઠ જ્ઞાતા અથવા કલ્યાણનો જ્ઞાતા [ભવતિ] થાય છે.

ટીકા:—‘યદિ સમયં જાનીતે’ જો સમયને એટલે આગમને જાણે છે અર્થાત્ જો આગમનો જ્ઞાતા છે તો ‘ધ્રુવં’ નિશ્ચયથી ‘શ્રેયોજ્ઞાતા ભવતિ’ તે ઉત્કૃષ્ટ જ્ઞાતા છે. શું કરતો થકો? ‘નિશ્ચિન્વન્’ નિશ્ચય કરતો થકો. કેવી રીતે? તે કહે છે—‘પાપમિત્યાદિ’ પાપ જ અર્થાત્ અધર્મ જ (મિથ્યાસ્ત્રત્રય જ) અનેક અપકારનું કારણ હોવાથી જીવનો શત્રુ છે અને ધર્મ જ (સમ્યક્સ્ત્રત્રય જ) અનેક ઉપકારનું કારણ હોવાથી જીવનો મિત્ર છે—એવો નિશ્ચય કરતો થકો.

ભાવાર્થ:—જીવનો અપકારક હોવાથી પાપ (અધર્મ) શત્રુ છે અને ઉપકારક હોવાથી ધર્મ (સ્ત્રત્રયધર્મ) મિત્ર છે—એવો નિશ્ચય કરીને જે શાસ્ત્રને જાણે છે તે જ શ્રેષ્ઠ જ્ઞાતા છે.

ઉત્કૃષ્ટ ઉદિશ્યત્યાગી વાનપ્રસ્થ આશ્રમમાં છે. તે તપસ્વી પણ છે, પરંતુ જો તે આત્માના સ્વભાવ-વિભાવ ન જાણે તો તે આત્મશ્રેયનો જ્ઞાતા-લોકતા થતો નથી.

સંસારનાં દુઃખોથી બચાવી જે પ્રાણીઓને ઉત્તમ સુખમાં ધારણ કરે તે ધર્મ છે. તે જ ધર્મ જીવને મિત્ર સમાન છે. શુભભાવરૂપ ધર્મ-વ્યવહારધર્મ જીવને સંસારનું કારણ છે, તેથી તેને તે શત્રુ સમાન છે. ૧૪૮.

હવે શાસ્ત્રના અર્થનું આચરણ કરનારને શું ફળ પ્રાપ્ત થાય છે તે દર્શાવીને કહે છે—

(હન્દ્રવજ્રાચ્છન્દઃ)

**येन स्वयं वीतकलङ्कविद्यादृष्टिक्रियारत्नकरण्डभावं ।
नीतस्तमायाति पतीच्छयेव सर्वार्थसिद्धिस्त्रिषु विष्टपेषु ॥ १४९ ॥**

येन भव्येन स्वयं आत्मा स्वयंशब्दोऽत्रात्मवाचकः नीतः प्रापितः । कमित्याह—
वीतेत्यादि, विशेषेण इतो गतो नष्टः कलङ्को दोषो यासां ताश्च ता विद्यादृष्टिक्रियाश्च
ज्ञानदर्शनचारित्राणि तासां करण्डभावं तं भव्यं आयाति आगच्छति । कासौ ? सर्वार्थ-
सिद्धिः धर्मार्थकाममोक्षलक्षणार्थानां सिद्धिर्निष्पत्तिः कर्त्री । कयेवायाति ? पतीच्छयेव
स्वयम्बरविधानेच्छयेव । क्व ? त्रिषु विष्टपेषु त्रिभुवनेषु ॥ १४९ ॥

રત્નત્રયધર્મના સેવનનું ફળ

શ્લોક ૧૪૯

અન્વયાર્થઃ—[યેન] જે ભવ્યે [સ્વયમ્] પોતાના આત્માને [વીતકલક્રવિદ્યા-
દૃષ્ટિક્રિયારત્નકરણ્ડભાવં] કલંક રહિત (નિર્દોષ) સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્-
ચારિત્રરૂપી રત્નોનો પટારો [નીતઃ] ખતાવ્યો છે, [તમ્] તેને [ત્રિષુ વિષ્ટપેષુ] ત્રણ
લોકમાં [પતીચ્છયા ઇવ] સ્વયંવર વિધાનથી પતિ તરીકે વરવાની ઇચ્છા રાખનારી
સ્ત્રીની જેમ [સર્વાર્થસિદ્ધિઃ] સર્વ અર્થોની સિદ્ધિ અર્થાત્ ધર્મ-અર્થોદિ ચાર પુરુષાર્થની
સિદ્ધિ [આયાતિ] પ્રાપ્ત થાય છે.

ટીકાઃ—‘યેન’ જે ભવ્યે ‘સ્વયમ્’ પોતાના આત્માને—અહીં ‘સ્વયં’ શબ્દ
આત્મા વાચક છે—‘નીતઃ’ પ્રાપ્ત કરાવ્યો છે. કેને (પ્રાપ્ત કરાવ્યો છે) ? તે કહે છે—
‘વીતેત્યાદિ’ વિશેષ કરીને જેમનો દોષ (કલંક) નાશ પામ્યો છે—તેવાં સમ્યગ્દર્શન,
સમ્યગ્જ્ઞાન, સમ્યક્ચારિત્ર ત્રણેના પટારારૂપ ભાવને (પ્રાપ્ત કરાવ્યો છે) ‘તં’ તેને
(તે ભવ્યને) ‘આયાતિ’ આવે છે (પ્રાપ્ત થાય છે). કેણુ તે ? ‘સર્વાર્થસિદ્ધિઃ’ ધર્મ-
અર્થ-કામ-મોક્ષરૂપ અર્થોની (પ્રયોજનોની) સિદ્ધિ-પ્રાપ્તિ. કેની જેમ આવે
છે ? ‘પતીચ્છયા ઇવ’ સ્વયંવર-વિધાનથી પતિ તરીકે વરવાની ઇચ્છા રાખનારીની જેમ.
ક્યાં ? ‘ત્રિષુ વિષ્ટપેષુ’ ત્રણ ભુવનમાં.

ભાવાર્થઃ—જેમ જે મનુષ્યની પાસે બહુમૂલ્ય રત્નો હોય છે તેને વરવા કન્યાઓ
ઉત્સુક હોય છે, તેમ જે ભવ્ય જીવે પોતાના આત્માને નિર્દોષ સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન

રત્નકરણ્ડકં કુર્વતશ્ચ મમ યાસૌ સમ્યક્ત્વસમ્પત્તિર્વૃદ્ધિગતા સા એતદેવ કુર્યાદિ-
ત્યાહ—

(માલિનીછન્દઃ)

**સુખયતુ સુખભૂમિઃ કામિનં કામિનીવ,
સુતમિવ જનની માં શુદ્ધશીલા મુનક્તુ ।
કુલમિવ ગુણભૂષા કન્યકા સંપુનીતા-
જ્જિનપતિપદ્મપ્રેક્ષિણી દૃષ્ટિલક્ષ્મીઃ ॥ ૧૫૦ ॥**

અને સમ્યક્ધારિત્રરૂપી રત્નોનો પટારો બતાવ્યો છે, ત્રણે લોકમાં તેને જ સર્વોત્તમ પતિ બનાવવાની ઇચ્છાથી ધર્મ-અર્થ-કામ-મોક્ષની સિદ્ધિરૂપી સ્ત્રી અનાયાસે પ્રાપ્ત થાય છે.

જે શ્રાવક અતિચાર રહિત નિશ્ચયના લક્ષ્યે વ્યવહાર રત્નત્રયની સાધના કરે છે તેને સંપૂર્ણ પ્રયોજનોની સિદ્ધિ અવશ્ય પ્રાપ્ત થાય છે અર્થાત તેને સ્વર્ગના સુખપૂર્વક મોક્ષસુખની સિદ્ધિ થાય છે.

પં. કૌલતરામજીએ કહ્યું છે કે—

બારહ પ્રતકે અતિચાર, પન પન ન લગાવૈ,
મરણુ-સમય સંન્યાસ ધારિ, તસુ દોષ નશાવૈ;
ચાં શ્રાવક-પ્રત પાલ, સ્વર્ગ સોલમ ઉપજાવૈ,
તહૈતૈ ચય નરજન્મ પાય, મુનિ હૈ શિવ જાથૈ. ૧૫.

(છઠાળા ૪/૧૫) ૧૪૯.

રત્નકરણ્ડક શ્રાવકાચારની રચના કરતાં મને (શ્રી સમન્તભદ્રસ્વામીને) જ સમ્યક્ત્વરૂપ સમ્પત્તિની વૃદ્ધિ થઈ છે તે આટલું જ કરે એમ કહે છે—

શ્રાવકની ઇષ્ટપ્રાર્થના

શ્લોક ૧૫૦

અન્વયાર્થઃ—[જિનપતિપદ્મપ્રેક્ષિણી] જિનેન્દ્રભગવાનનાં ચરણકમળોમાં દૃષ્ટિ કરનાર (શ્રદ્ધા કરનાર) [દૃષ્ટિલક્ષ્મીઃ] સમ્યક્દર્શનરૂપી લક્ષ્મી [સુખભૂમિઃ] સુખની

માં સુખયતુ સુખિનં કરોતુ । કાસૌ ? દષ્ટિલક્ષ્મીઃ સમ્યગ્દર્શનસમ્પત્તીઃ । કિંવિશિષ્ટે-
ત્યાહ—જિનેત્યાદિ જિનાનાં દેશતઃ કર્મોન્મૂલકાનાં ગણધરદેવાદીનાં પતયસ્તીર્થકરાસ્તેષાં
પદાનિ સુબન્તતિહન્તાનિ પદા વા તાન્યેવ પદ્માનિ તાનિ પ્રેક્ષતે શ્રદ્ધાતીત્યેવંશીલા ।
અયમર્થઃ—લક્ષ્મીઃ પદ્માવલોકનશીલા ભવતિ દષ્ટિલક્ષ્મીસ્તુ જિનોક્તપદપદાર્થપ્રેક્ષણ-
શીલેતિ । કથંભૂતા સા ? સુખભૂમિઃ । સુખોત્પત્તિસ્થાનં । કેવ કં ? કામિનં કામિનીવ
યથા કામિની કામભૂમિઃ કામિનં સુખયતિ તથા માં દષ્ટિલક્ષ્મીઃ સુખયતુ । તથા સા માં
મુનક્તુ રક્ષતુ । કેવ ? સુતમિવ જનની । કિંવિશિષ્ટા । શુદ્ધશીલા જનની હિ શુદ્ધશીલા
સુતં રક્ષતિ નાશુદ્ધશીલા દુશ્ચારિણી । દષ્ટિલક્ષ્મીસ્તુ ગુણવ્રતશિક્ષાવ્રતલક્ષણશુદ્ધસપ્ત-

ઉત્પત્તિના સ્થાનરૂપ હોતી થકી [માં] અને એવી રીતે [સુખયતુ] સુખી કરે કે જેવી
રીતે [કામિનં કામિની ઇવ] સુખની ભૂમિ કામિની કામી પુરુષને સુખી કરે છે,
[શુદ્ધશીલાઃ] પવિત્ર શીલવાળી હોતી થકી (અતિચાર રહિત સાત શીલોથી યુક્ત
હોતી થકી) [માં] અને એવી રીતે [મુનક્તુ] પાળે કે જેવી રીતે [જનની સુતમ્ ઇવ]
પવિત્ર શીલવાળી માતા પોતાના પુત્રને પાળે છે અને [ગુણભૂષા] આઠ મૂળગુણરૂપી
અલંકારથી યુક્ત હોતી થકી [માં] અને એવી રીતે [સંપુનીતાત્] પવિત્ર કરે કે જેવી
રીતે [કન્યકા કુલમ્ ઇવ] ગુણવતી કન્યા કુળને પવિત્ર કરે છે. તેમ તે (સમ્યગ્દર્શનરૂપી
લક્ષ્મી) અને પવિત્ર કરે.

ટીકા:—‘માં સુખયતુ’ અને સુખી કરે. કોણ તે? ‘દષ્ટિલક્ષ્મીઃ’ સમ્યગ્દર્શનરૂપી
લક્ષ્મી-સંપત્તિ. કેવા પ્રકારની (લક્ષ્મી)? તે કહે છે—‘જિનેત્યાદિ’ જિનોના અર્થાત
એકદેશ કર્મોનું ઉન્મૂલન (નાશ) કરનાર ગણધરદેવાદિના પતિઓ (સ્વામીઓ) જે
તીર્થ કરે—તેમનાં ચરણરૂપી કમળોને જે દેખે છે—શ્રદ્ધે છે, તેવા સ્વભાવવાળી (લક્ષ્મી)—
અર્થાત જેમ લક્ષ્મી પદ્મને (કમળને) અવલોકન કરવાના સ્વભાવવાળી છે, તેમ
સમ્યગ્દર્શનરૂપી લક્ષ્મી જિનપતિ દ્વારા નિરૂપિત પદાર્થો અને વચનોમાં શ્રદ્ધાન કરવાના
સ્વભાવવાળી છે. કેવી છે તે? ‘સુખભૂમિઃ’ સુખના ઉત્પત્તિસ્થાનરૂપ છે. કોની-કોની
જેમ? ‘કામિનં કામિની ઇવ’ જેમ કામિની-કામની ઉત્પત્તિનું સ્થાન (સ્ત્રી) પોતાના
કામીને સુખી કરે છે, તેમ સમ્યગ્દર્શનરૂપી લક્ષ્મી અને સુખી કરે, તથા ‘સા માં
મુનક્તુ’ તે મારી રક્ષા કરે. કોની જેમ? ‘સુતમ્ જનની ઇવ’ માતા પુત્રને રક્ષે છે તેમ.
કેવા પ્રકારની (જનની)? ‘શુદ્ધશીલા’ પવિત્ર શીલવતી માતા જ પોતાના પુત્રની

શીલસન્વિતા માં મુનક્તુ । તથા સા માં સમ્પુનીતાત્ સકલદોષકલકુંકં નિરાકૃત્ય પવિત્રયતુ । કિમિવ ? કુલમિવ ગુણભૂષા કન્યકા । અયમર્યઃ—કુલં યથા ગુણભૂષા ગુણાડલકુકારોપેતા કન્યા પવિત્રયતિ શ્લાઘ્યતાં નયતિ તથા દષ્ટિલક્ષ્મીરપિ ગુણભૂષા અષ્ટમૂલ ગુણૈરલંકૃતા માં સમ્યવપુનીતાદિતિ ॥ ૧૫૦ ॥

યેનાજ્ઞાનતમો વિનાશ્ય નિશ્ચિલં મવ્યાત્મચેતોગતમ્
સમ્યજ્ઞાનમહાંશુભિઃ પ્રકટિતઃ સાગારમાર્ગોડશ્ચિલઃ ।
સ શ્રીરત્નકરણ્ડકામલરવિઃ સંસૃત્સરિચ્છોષકો
ઝીયાદેષ સમન્તમદ્રમુનિપઃ શ્રીમાન્ પ્રમેન્દુર્જિનઃ ॥ ૧ ॥

રક્ષા કરે છે, કિન્તુ અશુદ્ધ શીલવતી માતા (દુશ્ચારિણી માતા) નહિ; તેમ ત્રણ ગુણુવત અને ચાર શિક્ષાપ્રતરૂપી અર્થાત્ નિરતિચાર સાત શીલથી યુક્ત સમ્યગ્દર્શન-લક્ષ્મી પણ મારી રક્ષા કરે, તથા 'સા માં સંપુનીતાત્' તે મને પવિત્ર કરે—સર્વ દોષરૂપ કલંકને દૂર કરી મને પવિત્ર કરે. કેાની જેમ? 'કુલમ્ ઇવ ગુણભૂષા કન્યકા' જેમ ગુણુવતી કન્યા કુળને (પવિત્ર) કરે છે તેમ. અર્થ એ છે કે—જેમ ગુણુરૂપી અલંકારોથી યુક્ત ગુણુવતી કન્યા કુળને પવિત્ર કરે છે—પ્રશંસાપાત્ર કરે છે, તેમ અષ્ટ મૂળગુણુરૂપી અલંકારોથી ગુણુવતી સમ્યગ્દર્શનરૂપી લક્ષ્મી પણ મને સમ્યક્ પ્રકારે પવિત્ર કરે.

ભાવાર્થઃ—જેમ કોઈ કામિની (સ્ત્રી) પોતાના કામીને સુખી કરે છે તેમ સમ્યગ્દર્શનરૂપી લક્ષ્મી મને સુખી કરે; જેમ કોઈ શીલવતી માતા પોતાના પુત્રવું લાલન-પાલન કરે છે તેમ સપ્તશીલોથી યુક્ત સમ્યગ્દર્શનરૂપી લક્ષ્મી મારી રક્ષા કરે અને જેમ ગુણુવતી કન્યા કુળને ઉજ્જવળ કરે છે (પવિત્ર કરે છે) તેમ અષ્ટ મૂળગુણુ-યુક્ત સમ્યગ્દર્શનરૂપી લક્ષ્મી મને પવિત્ર કરે.

ટીકાકારની મંગળકામના

જેમણે ભવ્ય આત્માના ચિત્તમાં વ્યાપ્ત સમસ્ત અજ્ઞાનરૂપી અધિકારને દૂર કરીને, સમ્યજ્ઞાનરૂપી સૂર્યનાં મહા કિરણો દ્વારા સઘળો આવકમાર્ગ પ્રકાશિત કર્યો છે, તેઓ સંસારરૂપી નદીના શોષક શ્રી રત્નકરણ્ડકરૂપી તેજસ્વી સૂર્ય સમાન અને ચંદ્રની કાંતિવાળા (પ્રમેન્દુઃ) શ્રીમાન્ જિન સમન્તભદ્રાચાર્ય જય પામે.

૧. નિરસ્ય ઇતિ સ્ત્ર ૦ ।

इति प्रभाचन्द्रविरचितायां समन्तभद्रस्वामीविरचितोपासकाध्ययनटीकायां
पंचमः परिच्छेदः ।

આમાં ટીકાકારે ગ્રંથકર્તા શ્રીમત્ સમન્તભદ્રસ્વામીના અને 'પ્રભેન્દુઃ' શબ્દથી
ચોતાના 'પ્રભાચંદ્ર' નામનો નિર્દેશ કર્યો છે, 'શ્રી રત્નકરણક' શબ્દથી ગ્રંથના નામનો
પણ નિર્દેશ કર્યો છે. ૧૫૦.

એ પ્રમાણે શ્રી સમન્તભદ્રસ્વામીવિરચિત ઉપાસકાધ્યયનની
શ્રી પ્રભાચંદ્રવિરચિત ટીકામાં પાંચમો પરિચ્છેદ પૂર્ણ થયો. ૫.

